

Giới thiệu Socrates Yêu Dấu

Truyện Socrates Yêu Dấu xoay quanh cô là Cốt Đầu yêu dấu của anh. Mười mải mười năm, cuối cùng anh cũng tìm được tình yêu của mình, nhưng cô đã thay đổi hoàn toàn.

Anh không biết,

Mười năm trước không kịp nói lời từ biệt;

Truyện về mười năm sau...

.....

Năm gặp cô, cuộc đời anh mới bắt đầu;

Năm chia xa, cuộc đời anh bỗng kết thúc.

Ngày hôm ấy, cô nói: "Ngôn Tiểu Hỏa, anh chờ em một chút nhé!"

.....

Vì vậy anh vẫn chờ vẫn đợi.

Dùng trái tim ấm áp hòa tan giá lạnh... Bộ ngôn tình trinh thám có Ngôn Hàm (giá lạnh) có Chân Noãn (ấm áp).

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Tuần đầu tiên trở lại hoạt động sau khoảng thời gian đóng cửa, câu lạc bộ LAX đã tổ chức tiệc cưới cho con trai của Chủ tịch tập đoàn Hoa Thịnh. Khách khứa nườm nượp không dứt, bãi đỗ xe như biến thành khu triển lãm xe hơi với những chiếc xe cao cấp xếp thành hàng dài.

Sảnh tiệc của tòa nhà chính vô cùng náo nhiệt, người người nói cười rôm rả, phần lớn là đối tác của hai gia tộc, nhưng phòng riêng để giải trí ở tòa bên cạnh lại vô cùng im ắng. Đa số nhân viên đều đi phục vụ bên tòa nhà chính, quấy lể tân chỉ còn một nhân viên mới tới. Cảm thấy nhàm chán, cô ta nhòai người trên bàn nghịch điện thoại di động. Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh buốt ủa vào, cô ta rùng mình, tức giận nhìn kẻ gây chuyện...

Một cô gái cao ráo mặc đồ trắng, khệ nệ đeo chiếc túi màu đen hình chữ nhật, đẩy cửa đi vào đúng lúc có cơn gió mạnh thổi thốc đến, cánh cửa không chịu nổi bỗng chốc bật mở, cô gái giật mình, vội vàng đưa tay ôm khư khư cái túi đen kỳ lạ kia.

Thế nhưng, cơn gió lại ủa đến đẩy ngược cô gái vào trong. Cửa thủy tinh đập "rầm" vào tường, gây ra tiếng động rất lớn. Cô gái lao đảo một lúc mới đứng vững, sau đó nhìn về phía bên này với vẻ áy náy. Cô nhân viên cũng nhìn cô, liền bắt gặp đôi mắt to tròn, trong veo như hồ phách lại có chút mơ màng.

Khí lạnh tràn vào, khuôn mặt trắng nõn, nhò nhảnh của cô đỏ bừng vì bị gió tạt, mái tóc dài đen nhánh mềm mại như tảo biển phất phơ trong gió.

Cô nhân viên thầm khó chịu, muốn trừng mắt nhìn cô gái nhưng bỗng nhớ ra mình chỉ là nhân viên phục vụ, liền âm thầm bĩu môi. Gió lạnh như cắt, lúc này cô ta thật sự chỉ muốn mắng người.

Cô gái một tay kéo cửa, tốn công lắm mới có thể đóng lại được. Cuối cùng, cơn gió cũng ngừng, tiếng nhạc lắng xuống, đại sảnh trở nên im ắng, không gian đón lấy sự ấm áp lan tỏa.

Cô nhân viên liếc nhìn cái túi đen mà cô gái đang ôm khư khư, cảm thấy giống như mấy kiểu giao dịch ngầm trong phim ảnh vậy. Vừa định nói một câu lấy lệ "Chào mừng quý khách!" thì cô gái đã đưa ra một cuốn sổ nhỏ, giọng nói khê khàng vô cùng êm tai "Đây là thẻ nhân viên của tôi, tôi đã liên lạc với quản lý chỗ cô rồi."

Không phải là khách à? Cô nhân viên thờ ơ nhận lấy, nhìn tấm ảnh xinh xắn cùng tên họ Chân Noãn, liếc sang nghề nghiệp thì bất ngờ thấy đề "Pháp y". Cô ta tặc lưỡi, nghĩ thầm cô gái thanh tú, ốm yếu này làm gì mà không được, lại phải làm nghề này?

Liếc nhìn cái túi màu đen Chân Noãn vác theo, cô ta hỏi: "Quản lý chỗ chúng tôi chưa nói rõ, phòng nào vậy?"

"307."

Cô ta cau mày: "Phòng 307 có khách rồi, cô chờ chút đi!"

"Khách?" Chân Noãn vuốt mái tóc bị gió thổi rối, hơi khó hiểu. "Vật chứng ở phòng đó vẫn chưa được xử lý, sao có thể cho khách vào được?"

"Cô đi mà hỏi quản lý, làm sao tôi biết được?" Cô nhân viên ngoáy tai. Mấy người bạn của cô dâu tụ họp ở đây, có ai dở hơi mà đóng cửa căn phòng xa hoa nhất vì chuyện con con vợ vãn của cô gái này chứ ?

Chân Noãn không nhiều lời, xoay người đi lên tầng.

Ban ngày, rất ít khách đặt phòng riêng, hành lang vừa tối vừa yên lặng, hết như đường hầm. Cửa phòng 307 không đóng kín mà để hé ra một khe hở, tiếng bàn tán ồn ào không ngớt.

Chân Noãn gõ nhẹ lên cánh cửa, đợi vài giây nhưng trong phòng vẫn rất ồn ào, không ai để ý đến tiếng động nhỏ bé ấy, cô bèn hé cánh cửa thêm một chút. Trong căn phòng xa hoa, ánh đèn mờ lung, chỉ có một chiếc đèn chùm sáng ngời, mười mấy người cả nam lẫn nữ đang vây quanh bàn xem người ta chơi bài, trông như đám thiêu thân lao vào nguồn sáng. Mọi người vây quanh bàn luận về ván bài, bày nước cho người đang chơi, còn những người chơi bài thì huênh hoang, đánh lừa đối thủ để tăng khí thế cho mình.

Trong đám người trần tục đó, chỉ có một người im lặng mỉm cười. Giữa những người đứng đứng ngồi ngồi, chỉ có mình anh đối diện với cô. Bóng của ai đó che mất nửa gương mặt dưới của anh, chỉ loáng thoáng thấy sống mũi cao, đôi mắt đen nhánh và mái tóc đen xen với ánh sáng. Cho dù chỉ nhìn rõ nửa gương mặt cũng đủ thấy anh vô cùng điển trai.

Chân Noãn dời mắt, lại gõ cửa thêm lần nữa. Lần này, cuối cùng căn phòng cũng im lặng, nhưng cô lại cảm thấy căng thẳng. Ngược mắt nhìn lên mới biết thì ra mọi người im bất không phải vì chú ý đến cô, mà toàn bộ đang nín thở quan sát ván bài.

"..."

Chân Noãn không giao thiệp với người khác. Cô lúng túng cắn môi, nắm chặt tay rồi quyết định gõ cửa thật mạnh. Bị ngăn cách bởi ánh đèn và bóng người, lông mi của người đàn ông đối diện khẽ chớp, anh giương mắt lên, ánh đèn lập tức tràn vào đáy mắt tỏa sáng lấp lánh. Lòng Chân Noãn bất giác căng thẳng.

Bóng người tránh ra, cô liền nhìn thấy rõ người đàn ông đó.

Anh khẽ nhếch môi, không hề nhìn cô. Đó là một nụ cười đắc thắng, tự tin đến mức chói mắt. Ngay sau đó, anh xòe bài trong tay ra, ung dung ném lên bàn.

Mọi người nhao nhao ngồi thẳng dậy, trố mắt ra rồi thốt lên mấy tiếng ca ngợi và xuýt xoa kiểu như : "Ôi!", "Woa!", "Aaaa!!!" ...

Căn phòng rộn rã, huyên náo với những tiếng bàn tán rối rít, có người còn vỗ tay bôm bốp, át mất tiếng gõ cửa của Chân Noãn.

"Ngôn Hàm lại thắng rồi!" Đối thủ thờ dài.

Bóng người xen kẽ, ánh sáng giao hòa, nụ cười của anh rõ ràng hơn đôi chút, phản ánh tâm trạng có vẻ khá tốt. Bất kể tiền cược nhiều hay ít, đối với đàn ông mà nói, chữ "thắng" này luôn có sức hấp dẫn chí mạng.

"Ngôn Hàm giỏi thật đấy! Tôi chưa bao giờ thấy bài nào đẹp như vậy cả." Một anh chàng khen ngợi.

"Hôm nay, chắc chắn các anh thua đến chẳng còn quần để về đâu." Cô gái đứng xem cười cười, nói xen vào.

Chân Noãn xoay người, dựa vào tường rồi ngược mắt nhìn trời. Cô không thể xông vào nói "Tôi muốn căn phòng này" rồi đuổi hết mọi người ra ngoài được.

Điện thoại trong túi rung lên, đồng nghiệp Quan Tiểu Du gọi tới: "Noãn Noãn, xin lỗi, xin lỗi, tớ báo nhầm. Không phải phòng 307 mà là 107."

"...Không sao, đồ cậu thả!"

Chân Noãn cúp máy. Cô day day trán thầm nghĩ may mà mình chưa vào, không thì suýt nữa đã làm trò cười cho người ta rồi. Cô không chôn chân ở đây nữa mà tìm đến phòng 107. Lúc xuống cầu thang, một nhân viên bê cốc nước đi ngang qua, lễ phép hỏi: "Quý khách có muốn dùng nước không ạ?"

Chân Noãn nhìn nước nóng bốc hơi bên gạt đầu, cầm cốc giấy, rời đi. Vừa mới kê sát cốc vào khoe miệng, cô liền cảm thấy có điều bất thường, vội quay đầu lại nhìn thì nhân viên kia đã mất dạng.

Chân Noãn ngẫm nghĩ một lát, sau đó ném cái cốc vào thùng rác.

Trong phòng 307, mọi người đang nghiên cứu ván bài trên bàn. Sau khi phân tích, ba tay bài còn lại cũng giờ bài nghiên cứu. Ngôn Hàm tựa lưng vào ghế, trước sau ánh mắt vẫn mạnh nét cười lười nhác và đắc thắng.

"Không chơi, không chơi nữa, đi đọc sách với Thái tử đây."

Một cô gái nói giúp Ngôn Hàm: "Ồ, thua chịu không nổi nữa chứ gì?"

Đôi phương mặt đỏ tới mang tai, vô cùng bẽ bàng.

Ngôn Hàm cười một tiếng, "Không chơi nữa, đám cưới sắp bắt đầu rồi."

Không khí ngưng nghịu được xua tan một cách kỳ diệu. Một cô gái tóc ngắn lấy làm thú vị: "Bao giờ Ngôn Hàm kết hôn thế? Đến lúc đó, chúng ta lại có thể tụ họp với nhau lần nữa."

Ngôn Hàm đứng dậy, tức khắc cao hơn cô gái tóc ngắn một cái đầu. Anh nở nụ cười nhạt, "Chờ em lấy chồng trước đã."

Câu nói đùa của người đàn ông điển trai khiến ai ai cũng vui vẻ, cô gái tóc ngắn cười khanh khách: "Lại lời em xuống nước đấy! Em chờ Tần Xu lấy chồng rồi làm phù dâu cho chị ấy. Anh đừng để Tần Xu nhà em đợi lâu quá đấy nhé!"

Nụ cười của cô gái tóc dài tên Tần Xu thoáng vẻ lúng túng kín đáo: "Mấy người đùa đùa nữa."

Cô vừa nói vừa nhìn Ngôn Hàm theo bản năng. Anh vẫn nở nụ cười cuốn hút, nói băng quơ: "Cô ấy không vội thì em vội làm gì. Muốn giành hoa cưới hả? Được, lát nữa anh lấy cho em."

Cô gái tóc ngắn cười đến mức đỏ mặt.

Anh không nhiều lời, đẩy xấp tiền trên bàn về phía trước mà không cầm lấy: "Mời mọi người tối nay chơi tiếp!" Dứt lời, anh cầm áo gió khoác trên vai rồi đi ra ngoài.

Ngôn Hàm đi tới đầu cầu thang, nhìn mưa gió mịt mù ngoài ô cửa kính, nụ cười trên mặt nhạt dần rồi tắt ngúm.

Một mùa đông nữa lại tới.

Em ở nơi đó có lạnh không?

Dưới lòng đất, chắc hẳn lạnh thấu xương nhỉ?

Anh cô đơn đứng lặng vài giây, dần dần nhếch môi cười trở lại. Lúc bước xuống cầu thang, anh thò tay vào túi lấy thuốc hút theo thói quen, nhưng điện thoại di động chợt vang lên. Anh bắt máy rồi đi xuống tầng một, thấy nhân viên túc trực mở cửa hành lang, anh tưởng lối này nối liền với tòa nhà chính nên cứ vậy mà đi.

Anh nói chuyện với người gọi đến vô cùng vui vẻ đến nỗi cuộc chuyện trò kéo dài mãi, còn anh cứ thế đi đến ngã rẽ hành lang. Anh vừa nói vừa cười, lúc vô ý ngẩng đầu lên bỗng nhìn thấy một cô gái với mái tóc dài đang đứng ở cửa thoát hiểm cầu thang trong ánh sáng mờ ảo.

Cô quay lưng lại với anh, cúi đầu đeo dây chuyền. Mái tóc dài hất gọn sang một bên, để lộ chiếc cổ thon dài và một cái tai trắng ngần, làn da mịn màng dưới ánh sáng mờ lung.

Anh vừa nghe điện thoại vừa bước tới chỗ cô. Cô với hai tay ra sau cổ, loay hoay mãi với cái móc dây chuyền. Ngôn Hàm vừa cười nói với người ở đầu dây bên kia vừa nghiêng đầu kẹp di động vào vai rồi giờ tay cầm lấy móc dây chuyền nhỏ xíu từ tay cô.

Chân Noãn mỉm cười, đang định buông tay cắt dây chuyền đi thì một đôi tay ấm áp và khá thô ráp khẽ chạm vào tay cô... Xúc cảm này là từ một người đàn ông.

Cô giật mình, chủ nhân của bàn tay ấy đã đón lấy cái móc tinh xảo từ tay cô. Cảm giác nóng rực chuyển từ mu bàn tay tới cổ. Hình như người phía sau đang cười với vẻ thờ ơ rồi khẽ ậm ừ. Chất giọng trầm lắng của anh ta kề cận bên tai, lan tỏa trong hành lang mờ tối.

Chân Noãn không hiểu chuyện này rút cuộc là sao, ngờ ngác quay đầu lại.

Tiếng cười khe khẽ của người đàn ông vẫn quanh quẩn bên tai, Chân Noãn sửng sốt, vội quay đầu đi.

Tay người đó vô cùng khéo léo, chỉ mất một giây đã có thể cài xong móc dây chuyền giúp cô, sau đó quay người, cầm lấy chiếc di động đang kẹp trên vai, đi đến bên cửa sổ.

Chân Noãn quay đầu lại nhưng chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng cao lớn của người đó, áo khoác màu đen vắt trên vai, che đi đỉnh đầu đang cúi xuống. Tiếng cười của anh ta sang sảng, giọng điệu còn pha chút trêu ghẹo không dễ phát hiện: "... Ha ha... Muốn nghe nói thật hay nói dối đây?"

Sao anh ta có thể ăn nói như vậy chứ?

Chân Noãn bắt mắt cau mày, nhìn bóng lưng kia từ trên xuống dưới, chỉ đợi anh ta xoay người lại là cô sẽ trừng mắt lườm một cái. Song, anh ta xoay người mà cũng chẳng bỏ đi, chỉ lặng lẽ đứng nghiêng bên cửa sổ.

Hai bên đối thoại cũng không nhiều, phần lớn chỉ có đối phương nói chuyện còn anh ta vừa cười vừa đáp lại vài câu. Chân Noãn nhú mảy, đợi hồi lâu nhưng anh ta vẫn chưa kết thúc cuộc gọi. Cô dần dần cảm thấy hành động nhìn chăm chăm của mình vừa nhàm chán vừa vô nghĩa. Nghĩ kỹ thì vừa rồi, anh ta chỉ giúp cô đeo dây chuyền thôi mà, ngoại trừ cái chạm nhẹ không tránh được vào cổ cô lúc đầu ra thì hành động của anh ta cũng tương đối trong sáng, không hề có ý định sàm sỡ. Thậm chí, anh ta còn cố ý kéo sợi dây chuyền về phía sau để kéo dài khoảng cách với cô.

Xem như bị heo cắn vậy. Chân Noãn dẫu môi, quay người bước vào phòng 107.

Ngôn Hàm nói chuyện điện thoại xong liền quay đầu nhìn về ngõ cụt phía đối diện, phát hiện mình đã đi nhầm hướng, anh lập tức quay lại chỗ cầu thang, đồng thời nhanh nhẹn mặc áo khoác vào. Lúc đi vòng lên cầu thang, linh tính nghề nghiệp mách bảo anh rằng quanh nơi này có điều khác thường. Bước chân lập tức đảo sang một bên, anh nghiêng người chăm chú lắng nghe.

Từ cánh cửa khép hờ của phòng chờ nhân viên cạnh cầu thang, anh nghe thấy hai nhân viên phục vụ nhỏ giọng buồn chuyện. Người đầu tiên mở lời: "Thấy cô gái vừa này không? Người mặc đồ trắng vắt theo một cái túi đen ấy!"

"Thấy rồi, mẹ kiếp, xinh thật!" Người còn lại ngả ngón đáp.

Người đầu tiên lạnh lùng nói: "Chân Noãn đấy!"

Người kia lập tức đổi giọng sợ hãi: "Là bồ của Thẩm Dực à?"

"Chính là cô ta."

Ngôn Hàm mím môi.

Thẩm Dực chính là đối thủ một mất một còn của Ngôn Hàm. Chín năm trước, hắn là nghi phạm lớn nhất trong vụ án sát hại Hạ Thời - vị hôn thê của anh, cuối cùng lại vô cớ thoát tội.

Trong không khí im lặng, người thứ hai sợ hãi đánh đổ cái cốc, không ngừng than thở: "Nếu biết cô ta là bồ tên Thẩm Dực kia, có chết tôi cũng không dám làm chuyện này! Cho dù các người muốn châm ngòi mâu thuẫn giữa Ngôn Hàm và Thẩm Dực thì cũng đừng ra tay với phụ nữ chứ! Thôi rồi, tôi đã đưa cốc nước có thuốc mê cho cô ta rồi. Nếu cô ta mà có chuyện gì, tôi chết thế nào còn chưa biết đâu."

"Mấy năm nay, tên Thẩm Dực kia bị Ngôn Hàm bám chặt nên cũng cẩn thận hơn nhiều rồi. Cậu cho rằng hắn có thể dễ dàng giết người như bóp nát một con kiến giống trước kia sao?"

"Nhưng hắn là Thẩm Dực đấy!" Người thứ hai nói như khóc. "Đến vị hôn thê của Ngôn Hàm hắn còn dám giết, chặt người ta thành mấy khúc mà còn nhón nhơ ngoài vòng pháp luật được nữa là. Tôi sợ động vào hắn, đến lúc đó, chẳng biết nhặt xương ở đâu nữa đây."

Ngôn Hàm dựa vào vách tường, đôi mắt ánh lên vẻ suy tư trong giây lát. Anh rút bao thuốc từ trong túi ra, vừa định ngậm một điếu thì bỗng neho mắt. Đầu điếu thuốc có vết ảm nhỏ như hạt bụi, nếu không tinh mắt sẽ khó mà nhận ra được. Ồ, hóa ra anh cũng bị bỏ thuốc sao?

Ban này, khi đánh bài, anh treo áo khoác lên lưng ghế, nằm ngoài phạm vi tầm mắt.

Hai ngón tay kẹp điếu thuốc, ngắm nghía hồi lâu, anh chợt cười rồi đứng thẳng người dậy, quay trở lại hành lang vừa này.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Chân Noãn đóng cửa phòng lại, bên trong tối om. Cô chớp mắt vài cái, chỉ lờ mờ nhìn thấy đường nét chiếc bàn trong đó. Cô nhớ lại bản vẽ của căn phòng, đưa tay sờ soạng như người mù đi đến góc trong cùng rồi đẩy cửa ra.

Cô cởi áo khoác vứt lên sofa, xò bao giấy rồi ngồi xỏm xuống, tiếng xương cốt vang lên răng rắc. Cô không để ý mà chỉ lo mở cái túi màu đen ra, nhanh chóng đeo găng tay và kính chuyên dụng rồi đứng dậy khép cửa.

Xong xuôi, cô dùng sức dấm dấm vào bắp chân. Bệnh thấp khớp di truyền của cô dường như nghiêm trọng hơn rồi. Lần này đi ra ngoài trong thời tiết rét lạnh, xương cốt toàn thân chỗ nào cũng cảm thấy khó chịu.

Công việc này vốn không thuộc phận sự của cô, nhưng vì cô vừa nhận chức, nhất thời không có việc gì làm, mà Quan Tiểu Du lại bận việc riêng nên nhờ cô làm thay. May mà cô khá am hiểu lĩnh vực này nên không đến mức luống cuống chân tay.

Lấy thiết bị thám trắc ra, cô từ từ quét xung quanh, không bỏ sót bất cứ xó xỉnh nào. Câu lạc bộ vừa trang hoàng lại nên trong nhà vệ sinh không có điều

gì bất thường. Thiết bị thám trắc quét một vòng trong bóng tối nhưng chỉ phát hiện được vệt sáng trắng từ đầu gối cạnh bồn rửa mặt và dấu vân tay trên bồn. Đây đều là kết quả mà lần trước Quan Tiểu Du đã thu thập được.

Cô lại dò tìm thêm một lần nữa, trên khe hở thảm trải sàn có một vết trắng nhỏ xíu khác lạ, là một mẩu giấy vụn bé như lỗ kim. Chân Noãn bỏ mẩu giấy nhỏ đáng ngờ này vào túi vật chứng rồi tiếp tục tìm kiếm. Cuối cùng, không phát hiện thêm gì nữa, cô mới cất thiết bị rồi xoa bóp đầu gối.

Vừa ra khỏi nhà vệ sinh, cô chợt nghe thấy có tiếng đóng cửa, giây tiếp theo là tiếng khóa chốt "lạch cạch".

Chân Noãn sững sốt. Có người vào đây sao? Cô dỏng tai lên nghe ngóng. Căn phòng tối om, yên lặng như tờ, không có lấy bất cứ âm thanh nào nhưng có một điểm sáng màu đỏ lấp lóe. Thuốc lá ư? Người kia đang hút thuốc lá?

Cô lập tức có dự cảm không lành.

Ban này, lúc lên tầng, có một nhân viên phục vụ đưa cho cô cốc nước, nhưng vừa chạm đến khóe môi, cô liền nhận ra cốc nước ấy đã bị bỏ thuốc. Đối với người nghiên cứu độc chất học như cô mà nói, đây chỉ là trò vật vãnh.

Câu lạc bộ này do thuộc hạ của Thẩm Dực mở, đều là người quen, hẳn biết phân biệt nặng nhẹ. Cô chỉ cho rằng họ đùa giỡn với mình thôi nhưng giờ xem ra có gì đó không ổn rồi.

Thẩm Dực nắm giữ phân nửa cổ phần tập đoàn Hoa Thịnh nên trong việc riêng hay việc công đều có rất nhiều kẻ chướng tai gai mắt anh. Tuy lắm kẻ muốn lật đổ, trả thù song không điều gì có thể khiến Thẩm Dực nao núng, ngoại trừ điểm yếu duy nhất...là cô.

Chân Noãn hơi hồi hộp. Là nhân viên kỹ thuật dự bị của phòng thí nghiệm, cô không biết mấy chiêu đánh đấm, chưa kể sức khỏe yếu ớt nên cũng không học nổi.

Đối phương nhanh chóng dụi tàn thuốc, căn phòng lại tối đen như mực.

Cô cố gắng giữ bình tĩnh, chậm chạp, rón rén di chuyển, mượn cơ hội đi đến gần cửa. Nếu xui xẻo chạm trán hẳn, cô sẽ kêu cứu. Cô khom lưng đặt chiếc túi xuống đất để tránh việc nó bị hư hỏng, thoát ra ngoài trước rồi quay lại lấy sau. Đang nghĩ ngợi, đầu gối vừa gập lại đã lập tức phát ra tiếng xương cốt kêu "răng rắc".

Chết tiệt! Lộ vị trí rồi!

Trong bóng tối yên tĩnh, cô nghe thấy tiếng người đàn ông đi đến. Cô càng thêm sợ hãi, cố gắng xác định phương hướng của đối phương, định bụng sẽ đánh vòng bỏ chạy ra cửa. Vội vã đi được vài bước, cô lại chợt nhận ra hướng âm thanh không đúng. Xung quanh tối như mực, thật khó bề phân biệt.

Giữa lúc cô đang hoảng loạn, người nọ lại không di chuyển nữa. Hiển nhiên, đối phương cao tay hơn cô, cố tình bước vài bước để dọa cô bỏ chạy, sau khi đoán được vị trí chính xác của cô rồi mới lặng lẽ tiến lại gần.

Cô không biết anh ta đang thăm dò vị trí của mình hay chơi trò đánh tâm lý. Cô không nhìn thấy cũng chẳng nghe thấy gì, đứng lặng giữa đường trong sự căng thẳng đến độ mồ hôi đầm đìa, đi cũng không được mà dừng cũng chẳng xong.

Đấu tranh tư tưởng một hồi, bầu không khí trước mặt bất đầu ngưng trệ, thoang thoang mùi thuốc lá. Anh ta đến gần rồi!

Cô lập tức ngậm chặt miệng, không dám hít thở, nghi ngờ liệu đây có phải ảo giác hay không. Song, hơi thở lẩn át chợt phả tới, người đàn ông kia đã nắm lấy bà vai cô.

Tim Chân Noãn giật thót, trong chớp nhoáng, cô chợt nhớ tới chiêu thoát thân mà giáo sư Lâm từng dạy mình. Hai tay cô ra sức cầm lấy cổ tay đối phương vịn ngược ra ngoài, đồng thời hạ thấp trọng tâm quật mạnh xuống. Quả nhiên, đối phương đã trúng chiêu, ngã lộn ra sàn.

Cô như mở cờ trong bụng, nhưng đúng lúc đó, hơi thở của người đàn ông vốn đang nằm lăn dưới đất kia bỗng sượt qua mặt cô. Tiếng cười khê khàng vang lên trong bóng tối, hết như vừa rồi anh ta cố tình để mặc cô ra vài ba chiêu mèo cào vầy.

Chân Noãn thảm than gay rồi, chuẩn bị quật anh ta xuống rồi lập tức bỏ chạy, nhưng thất lưng lại bị anh ta ôm chặt, trọng tâm hoàn toàn lệch đi. Cô bị kéo xuống, ngã nhào lên người anh ta.

Không kịp "phanh" lại, môi cô chạm vào cổ đối phương, làn da nóng ấm mềm mại đầy gợi cảm lại đậm mùi thuốc lá. Cô chờ người ra, chỉ nghe thấy tiếng cười của đối phương như có như không, chẳng chút vui thích mà đầy châm chọc của đối phương.

Cô hết sức xấu hổ, thét một tiếng chói tai rồi nhảy dựng lên. Âm thanh còn chưa thốt ra hết, anh ta đã nhanh chóng đứng dậy, nắm lấy khuôn mặt cô, quay lại rồi đè cô lên ghế sofa.

Chân Noãn bị chế ngự trong nháy mắt.

Anh ta nắm khớp hàm khiến cô không thể phát ra tiếng, càng không thể cử động đầu. Cô đưa lưng về phía anh ta, cổ tay bị anh ta quật ra sau lưng, hai chân bị đầu gối anh ta chèn chặt.

Anh ta không hề thương hoa tiếc ngọc, hai tay hơi siết lại, cô đau đớn lập tức kêu lên một tiếng, ngoan ngoãn tựa vào sofa không nhúc nhích để tránh cơ

thể phải chịu đau thêm lần nữa.

Trước mặt anh ta, mọi phản kháng và giãy giụa đều là vọng tưởng, cô không hề có sức chống cự, chỉ có thể mặc anh ta thao túng.

Chân Noãn vừa xấu hổ vừa tức giận, nhưng hơn hết là nỗi sợ hãi đến mức run rẩy. Cô có chứng ám ảnh nghiêm trọng nên rất sợ tiếp xúc thân thể với đàn ông. Dù là Thẩm Dực, quen nhau bao nhiêu năm mà mãi đến gần đây, cô và anh cũng chỉ mới tiến đến bước nắm tay. Nhưng ngay bây giờ...

Anh ta thích tư thế này ư?

Chân Noãn đột nhiên nước nở muốn khóc. Cô đã trêu phải ai đây?

Ngôn Hàm cũng ngạc nhiên. Anh cứ nghĩ ít ra cô cũng biết chút võ phòng thân, không ngờ thân thể mảnh mai ấy lại ngã sấp vào lòng anh, toát ra hơi nóng và mùi hương thơm ngát.

Cô yếu ớt đến mức không tưởng, thật dễ dàng khổng chế. Giờ phút này, cô vùng vẫy mãi mà không thoát ra nổi, cuống đến nỗi rên rỉ, có điều giọng lại không lớn.

Anh cau mày, siết chặt thêm một chút, cô lập tức ngoan ngoãn, không giãy giụa cũng chẳng kêu rên nữa.

Anh buông miệng cô ra, cô biết điều cũng không hét lên.

"Tiền sĩ bệnh lý học (1), độc chất học (2) Chân Noãn." Giọng anh hờ hững nhưng khẳng định.

Cô gái trong tay nhất thời như bị điểm huyết, thân thể cứng đờ.

"Tại sao hiện giờ lại làm việc tại Phòng thí nghiệm Tội Phạm Dục Thành?"

"Anh là ai?"

"Ngôn Hàm." Anh ra vẻ phối hợp nhưng chỉ là câu nói thừa thãi, bởi vì cô hoàn toàn không biết Ngôn Hàm là ai.

Đương nhiên anh không giải thích. "Đối với cô mà nói, thuốc trong cốc chỉ là chuyện con con, nhưng tôi lại không kịp phát hiện ra thứ trong thuốc lá của mình nên đã hút mất rồi. Bây giờ, tôi cảm thấy..."

Anh nói thật chậm, thật chậm, rõ ràng từng chữ trong căn phòng tối đen.

Lông tơ khắp người cô dựng đứng, muốn giả vờ không hiểu nhưng anh lại xấu xa nói trắng trợn: "Chúng ta nên làm gì đây nhỉ?"

Chân Noãn khóc không ra nước mắt, khẽ giãy giụa lại hoang mang, nói: "Anh biết Thẩm Dực sao?"

"Ừ!"

"Có người muốn gây xích mích giữa hai người."

"Hừm..." Anh cười một tiếng thoáng chút hứng thú, vốn tưởng rằng cô định đem Thẩm Dực ra để dọa người, nhưng xem chừng cô gái này khá tinh ý.

Cô biết mình đã nói đúng, bèn vội vàng nói ngọt: "Đừng mắc bẫy của người khác, được không? Nếu anh hút phải thuốc rồi, tôi có thể giải cho anh, tôi am hiểu thứ này. Anh cũng không muốn bị người khác lợi dụng, phải không? Trông ngốc lắm!"

Anh lẳng lặng nhếch môi. Cô ấy rất thông minh, câu nào cũng nhắm vào điểm mấu chốt, đáng tiếc là anh không quan tâm.

Cô cẩn thận nói một hơi, thấy anh không phản ứng thì ừ ừ buông xuôi, thở dài, cuối cùng nói thêm một câu bằng giọng yếu ớt như tiếng muỗi kêu: "...Xin anh đấy...Đừng làm hại tôi...Tôi sợ đau!"

"..."

Ngôn Hàm nhất thời không biết nói sao, có cảm giác như đang đắm vào bông vậy. Anh buông cô ra rồi đứng dậy.

Cổ tay Chân Noãn đau đến tê dại, sau khi thoát khỏi sự khổng chế của anh, cô vội vàng xoa cổ tay, hai tiếng "rắc rắc" vang lên giòn giã như xương bà lão.

"..."

"Chậc!" Anh cất giọng lễ phép vẻ biết điều. "Chị gái à, vừa rồi ngại quá, đã mạo phạm chị!"

"..."

Chân Noãn tức tối đứng dậy, đầu gối lại vang lên tiếng răng rắc.

"..."

"Yên tâm! Không ai có thể gây chia rẽ mối quan hệ giữa tôi và Thẩm Dực." Giọng anh bình thản, nhưng Chân Noãn luôn cảm thấy câu này có hàm ý khác.

Cô định lên tiếng hỏi nhưng anh đã quay lưng, mở cửa bỏ đi. Ánh sáng tràn vào khiến Chân Noãn nheo mắt. Trong ánh sáng trắng mờ ảo, bóng dáng anh mỏng manh, dường như không chân thực.

"Gặp lại sau, cô Chân Noãn!"

(1) Bệnh lý học là bộ môn y học chuyên nghiên cứu về căn nguyên, triệu chứng, diễn biến... của các loại bệnh. (Mọi chú thích trong cuốn sách này đều của người dịch.)

(2) Độc chất học là một nhánh của sinh học, hóa học và y học nghiên cứu về chất độc và tác dụng của chúng đối với sinh vật sống. Nó nghiên cứu về các triệu chứng, cơ chế, điều trị và phát hiện sự ngộ độc, đặc biệt là ngộ độc ở người.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Chân Noãn đỏ mặt oán thầm. Ai muốn gặp lại anh chứ!

Cô đeo túi to kênh, rời khỏi gian phòng. Lúc đi tới đại sảnh câu lạc bộ, loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu cứu mạng. Đúng lúc ấy, một anh chàng đeo kính gọng đen đẩy cửa bước vào, vội vàng chạy về phía cô, từ đằng xa đã hỏi: "Chị dâu không sao chứ?"

Anh chàng này là Đới Thanh, ông chủ của khách sạn và câu lạc bộ này, cũng là trợ thủ đắc lực đã theo Thẩm Dực nhiều năm, đương nhiên phải kính cẩn với Chân Noãn.

"Hả? Có chuyện gì vậy?" Chân Noãn mở to đôi mắt vô tội, ngỡ ngàng khó hiểu.

Đới Thanh sững sờ. Anh ta vốn đang ở tòa nhà chính, thấy hai nhân viên lạ mặt lượn lờ xung quanh nên trong lòng sinh nghi. Mỗi nhân viên trong khách sạn đều do đích thân anh ta phỏng vấn, vậy mà hai người kia lại lạ mặt vô cùng. Anh ta nghĩ ngợi, lập tức nhớ đến chuyện hôm nay Chân Noãn tới tòa nhà bên, mà Ngôn Hàm - người luôn đối đầu với Thẩm Dực - cũng có mặt ở đó. Anh ta lập tức cảm thấy không ổn. Có quá nhiều kẻ muốn đối phó với Thẩm Dực, nhưng anh ấy chỉ có một điểm yếu duy nhất là Chân Noãn và một đối thủ đáng gờm là Ngôn Hàm.

Đới Thanh giật mình, lập tức chạy tới. Lúc này, thấy má cô đỏ ửng, anh ta khẩn trương hỏi han: "Chị dâu, chị bị đánh sao?"

"Đâu có!" Chân Noãn xoa mặt. "Ai dám đánh tôi? Răng đau nên tự vỗ mấy cái ấy mà."

Đới Thanh biết tình trạng sức khỏe của cô, bèn nói: "Trời lạnh lắm, để em đưa chị về nhà."

Chân Noãn liền đồng ý.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng va đập đinh tai như thể vừa xảy ra một vụ nổ, Đới Thanh lập tức chấn trước mặt cô.

Chân Noãn nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay, giờ là 5 giờ 27 phút 41 giây. Cô gạt tay Đới Thanh rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Tiếng động kia vừa chói tai vừa nặng nề, rõ ràng là tiếng thân thể rơi xuống nền xi măng.

Vừa kéo cửa ra, Chân Noãn đã nghe thấy tiếng thét lạnh lạnh:

"Aaaaa!"

"Cô dâu nhảy lầu rồi!!!"

Đới Thanh đuổi theo đến cửa thì điện thoại di động bỗng đổ chuông. Anh ta liếc nhìn, lùi về sau một bước rồi vội đóng cửa lại, ngăn tiếng ồn ào náo động: "Anh Dực, tìm thấy chị dâu rồi. Không có chuyện gì ạ!"

Bên kia ngừng một giây, bỏ qua câu nói "Không có chuyện gì", cất giọng trầm thấp: "Cô ấy nói gì? Về mặt, bề ngoài và quần áo ra sao?"

Đôi Thanh nói rõ mười mười: "May mà chị dâu không sao." Giọng anh ta thoáng ngập ngừng rồi tiếp tục. "Anh, em nghĩ chuyện này là do có người muốn châm ngòi quan hệ giữa anh với Ngón Hàm. Chị dâu mà có chuyện thì chắc chắn anh sẽ liều mạng với Ngón Hàm rồi. Em thấy chúng cũng muốn mượn tay Ngón Hàm dần mặt anh đấy!"

Thẩm Dục không đáp lời.

Đôi Thanh nghĩ đến việc Chân Noãn biết rõ nên mới giả bộ không có chuyện gì xảy ra, không khỏi cảm thán: "Anh Dục, mẹ nó, chị dâu đúng là quá tốt."

Giọng Thẩm Dục thờ ơ: "Mẹ ai hả?"

"Thuận miệng thôi mà." Đôi Thanh lập tức đổi giọng. "Anh, chị dâu tốt thật đấy! Thông minh, biết lo xa, lại bảo vệ anh."

"Cần cậu nói à?" Thẩm Dục định cúp máy, Đôi Thanh vội kêu lên: "Anh Dục, cô gái kia nhảy lầu rồi, vừa lúc này thôi."

"Có liên quan gì đến tôi chứ?" Bên kia cúp máy.

Chân Noãn gọi 120 rồi chạy nhanh tới nơi xảy ra sự cố.

Giữa cầu lạc bộ và khách sạn có một sân cỏ và bãi đậu xe. Cô vác túi lều lách giữa mấy chiếc xe, gọi cảnh sát xong lại gọi tiếp cho đồng nghiệp Quan Tiểu Dư: "Bảo cảnh sát rồi, cậu mau tới đi, nếu không, mọi người sẽ biết hôm nay cậu trốn việc đấy!"

Cô ngẩng đầu nhìn, phía trên nơi xảy ra chuyện chỉ có cánh cửa sổ tầng bảy để mở.

Một số người vây quanh kính hải kêu la, nhưng may mà không ai dám tới gần. Lúc Chân Noãn đến nơi, cô gái mặc váy cưới nằm trên vũng máu. Chiếc váy trắng tinh như đóa hoa đang bung cánh, từng đốm máu vẩy lên váy tựa như những bông mai đỏ nở rộ giữa trời tuyết.

Chân Noãn ngồi xổm xuống quan sát. Chỗ tiếp giáp giữa xương thái dương và xương chẩm (1) trên đầu nạn nhân gần như bị đập phẳng. Xương vỡ vụn làm da đầu nhô lên những đỉnh nhọn, như thể muốn chọc rách da ra ngoài.

Cô ta còn thoi thóp, miệng cử động làm máu trào ra, bàn tay đầm đìa máu run run giờ lên, cả người co quắp tựa như con rắn bị rút gân lột da.

"Cô nói gì?" Chân Noãn quỳ xuống, cúi người, tai kề sát vào miệng nạn nhân nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét. Người bị thương ngân ngấn nước mắt miệng cô mấp mấp nhưng không thốt nên lời.

Chân Noãn hỏi: "Có người đẩy hay là tự cô..."

"Khương Hiểu!" Một người đàn ông gào lên, cắt ngang câu hỏi của cô.

Anh ta mặc bộ vest trắng với gương mặt điển trai và thân hình cao lớn, là chú rể ngày hôm nay, cũng là ông chủ trẻ của tập đoàn Hoa Thịnh: Thân Trạch Thiên.

Người chết tên là Khương Hiểu? Nhưng Khương Hiểu không phải là cô dâu ngày hôm nay mà lại là bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên. Sao cô ta lại mặc váy cưới nhỉ?

Chân Noãn quay đầu nhìn lại, ánh mắt cô ta rệu rã, máu bên khóe miệng cũng ngừng chảy. Cô lập tức kiểm tra mạch đập, nhịp tim và đồng tử.

Cô ta chết rồi!

"Khương Hiểu!" Thân Trạch Thiên lao đến với vẻ đau buồn vô hạn.

"Không được tới đây!" Chân Noãn đứng phắt dậy, chắn trước mặt anh ta. "Không được tới gần! Hãy chờ cảnh sát đi!"

Thân Trạch Thiên chột dưng lại, nheo mắt dò xét: "Cô là ai?"

Chân Noãn hơi rụt về sau, cảm giác sợ hãi và phản kháng nảy sinh theo thói quen. Nhưng cô rủi rết, thầm nghĩ đây là công việc của mình, dù sợ hãi thế nào cũng không thể biểu hiện quá kém cỏi được.

Cô chấn chỉnh tinh thần, ngược đôi mắt tròn xoe lên, cố gắng nói: "Pháp y, tôi là pháp y. Cô gái kia đã chết nên anh không thể tới đó phá hỏng hiện trường được, chuyện này sẽ gây nên bất lợi cho anh, vậy nên hãy đợi cảnh sát tới xử lý đi!"

Đôi mắt Thân Trạch Thiên thoáng vẻ hứng thú kỳ quặc: "Được, tôi phối hợp với công việc của cô."

"Anh và người chết có quan hệ gì?"

"Cô ấy là bạn gái cũ của tôi và vẫn còn tình cảm với tôi. Nhưng không ngờ cô ấy lại làm vậy. Thật ngốc nghếch!"

Chân Noãn còn đang suy nghĩ câu hỏi kế tiếp đã nghe phía sau có người thờ ơ nói: "Anh nghĩ rằng cô ta tự sát à?"

Hai người đều sững sốt.

Chân Noãn quay đầu lại.

Một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu đen đang ngồi xổm xuống, điềm nhiên quan sát thi thể trong màn mưa phùn. Chiếc khăn quàng cổ màu xám che mắt cảm anh, gió thổi mái tóc lòa xòa trên trán, chỉ nhìn thấy sống mũi cao thẳng. Anh cầm một chiếc bút, nâng ngón tay nạn nhân lên.

Chân Noãn cau mày: "Xin lỗi, xin đừng..."

"Không sao!" Anh vừa chăm chú nhìn ngón tay nạn nhân vừa đáp lời cô.

"..." Chân Noãn không dám lên giọng: "Xin đừng tùy tiện chạm vào nạn nhân."

Anh không nhìn cô, tiếp tục cúi đầu quan sát kẽ ngón tay của Khương Hiểu.

"Anh... Anh là ai?"

Anh ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, những giọt mưa bụi li ti rơi trên mái tóc, đôi mắt đào hoa cong cong, long lanh như ngân nước.

"Hi, nhanh như vậy đã gặp lại rồi!"

Nhưng trong khoảnh khắc ngừng lên, Ngôn Hàm lại sững sốt đến nỗi nụ cười trên mặt nhanh chóng tắt lịm.

Bây giờ, anh mới nhìn rõ Chân Noãn. Thứ khiến anh chột mắt không phải gương mặt xinh đẹp của cô mà chính là đôi mắt màu hổ phách quen thuộc. Đôi mắt ấy cực giống Hạ Thời, cô gái duy nhất anh từng yêu và vẫn mãi yêu.

Cô gái ấy, ngay từ giây phút cô xuất hiện trên thế gian này anh đã được nhìn thấy cô.

Khi anh được một tuổi, cô được mấy trăm ngày, anh đã biết bò tới gặm xương mặt mũi mồm, mềm mại của cô.

Từ lúc lên hai, đôi mắt ấy đã in sâu vào tâm trí anh.

Hai tuổi, mẹ đưa Ngôn Hàm tới nhà dì Hạ chơi, chỉ vào bé con xinh xắn trong nôi rồi nói với cậu: "Đây là A Thời nhà họ Hạ, có phải rất xinh không? Con có thích không, tìm dì Hạ xin về làm vợ nhé?"

Ngôn Hàm nhỏ bé nhoài người bên nôi ngắm nhìn "sinh vật" bên trong. Đôi mắt của bé con tròn xoe, xinh đẹp như viên đá quý. Cô bé bi bô, bàn tay mềm mại nhỏ bé tóm lấy ngón cái của cậu.

"Con thích em lắm!" Tiểu Ngôn Hàm ngừng đầu nhìn mẹ. "Chúng ta ôm em về nhà có được không vậy?"

"Nhưng em sẽ khóc đấy!"

"Thế thì con sẽ dỗ em."

"Em sẽ đói bụng."

"Con cho em ăn."

"Em sợ cô đơn."

"Thì con chơi với em."

"Em không biết nói."

Cái này khiến cậu nhóc nhíu mày: "Thế sao em gái nhà Nguru Nguru lại biết nói?"

"Đó là do Nguru Nguru dạy."

"Nhưng con không biết dạy." Cậu nhóc dẩu môi. "Chúng ta ôm vệt về nhà còn hơn."

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Chân Noãn đỏ mặt oán thầm. Ai muốn gặp lại anh chứ!

Cô đeo túi to kênh, rời khỏi gian phòng. Lúc đi tới đại sảnh câu lạc bộ, loáng thoáng nghe thấy tiếng người kêu cứu mạng. Đúng lúc ấy, một anh chàng đeo kính gọng đen đẩy cửa bước vào, vội vàng chạy về phía cô, từ đằng xa đã hỏi: "Chị dâu không sao chứ?"

Anh chàng này là Đới Thanh, ông chủ của khách sạn và câu lạc bộ này, cũng là trợ thủ đắc lực đã theo Thẩm Dực nhiều năm, đương nhiên phải kính cẩn với Chân Noãn.

"Hả? Có chuyện gì vậy?" Chân Noãn mở to đôi mắt vô tội, ngỡ ngàng khó hiểu.

Đới Thanh sững sờ. Anh ta vốn đang ở tòa nhà chính, thấy hai nhân viên lạ mặt lượn lờ xung quanh nên trong lòng sinh nghi. Mỗi nhân viên trong khách sạn đều do đích thân anh ta phỏng vấn, vậy mà hai người kia lại lạ mặt vô cùng. Anh ta nghĩ ngợi, lập tức nhớ đến chuyện hôm nay Chân Noãn tới tòa nhà bên, mà Ngôn Hàm - người luôn đối đầu với Thẩm Dực - cũng có mặt ở đó. Anh ta lập tức cảm thấy không ổn. Có quá nhiều kẻ muốn đối phó với Thẩm Dực, nhưng anh ấy chỉ có một điểm yếu duy nhất là Chân Noãn và một đối thủ đáng gờm là Ngôn Hàm.

Đới Thanh giật mình, lập tức chạy tới. Lúc này, thấy má cô đỏ ửng, anh ta khẩn trương hỏi han: "Chị dâu, chị bị đánh sao?"

"Đâu có!" Chân Noãn xoa mặt. "Ai dám đánh tôi? Răng đau nên tự vỗ mấy cái ấy mà."

Đới Thanh biết tình trạng sức khỏe của cô, bèn nói: "Trời lạnh lắm, để em đưa chị về nhà."

Chân Noãn liền đồng ý.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng va đập đinh tai như thể vừa xảy ra một vụ nổ, Đới Thanh lập tức chấn trước mặt cô.

Chân Noãn nhanh chóng nhìn đồng hồ đeo tay, giờ là 5 giờ 27 phút 41 giây. Cô gạt tay Đới Thanh rồi nhanh chóng chạy ra ngoài. Tiếng động kia vừa chói tai vừa nặng nề, rõ ràng là tiếng thân thể rơi xuống nền xi măng.

Vừa kéo cửa ra, Chân Noãn đã nghe thấy tiếng thét lạnh lạnh:

"Aaaaa!"

"Cô dâu nhảy lầu rồi!!!"

Đới Thanh đuổi theo đến cửa thì điện thoại di động bỗng đổ chuông. Anh ta liếc nhìn, lùi về sau một bước rồi vội đóng cửa lại, ngăn tiếng ồn ào náo động: "Anh Dực, tìm thấy chị dâu rồi. Không có chuyện gì ạ!"

Bên kia ngừng một giây, bỏ qua câu nói "Không có chuyện gì", cất giọng trầm thấp: "Cô ấy nói gì? Về mặt, bề ngoài và quần áo ra sao?"

Đới Thanh nói rõ mười mười: "May mà chị dâu không sao." Giọng anh ta thoáng ngập ngừng rồi tiếp tục. "Anh, em nghĩ chuyện này là do có người muốn châm ngòi quan hệ giữa anh với Ngôn Hàm. Chị dâu mà có chuyện thì chắc chắn anh sẽ liều mạng với Ngôn Hàm rồi. Em thấy chúng cũng muốn mượn tay Ngôn Hàm đâm mặt anh đấy!"

Thẩm Dực không đáp lời.

Đới Thanh nghĩ đến việc Chân Noãn biết rõ nên mới giả bộ không có chuyện gì xảy ra, không khỏi cảm thán: "Anh Dực, mẹ nó, chị dâu đúng là quá tốt."

Giọng Thẩm Dực thờ ơ: "Mẹ ai hả?"

"Thuận miệng thôi mà." Đới Thanh lập tức đổi giọng. "Anh, chị dâu tốt thật đấy! Thông minh, biết lo xa, lại bảo vệ anh."

"Cần cậu nói à?" Thẩm Dực định cúp máy, Đới Thanh vội kêu lên: "Anh Dực, cô gái kia nhảy lầu rồi, vừa lúc này thôi."

"Có liên quan gì đến tôi chứ?" Bên kia cúp máy.

Chân Noãn gọi 120 rồi chạy nhanh tới nơi xảy ra sự cố.

Giữa câu lạc bộ và khách sạn có một sân cỏ và bãi đậu xe. Cô vác túi luôn lách giữa mấy chiếc xe, gọi cảnh sát xong lại gọi tiếp cho đồng nghiệp Quan Tiểu Dư: "Bảo cảnh sát rồi, cậu mau tới đi, nếu không, mọi người sẽ biết hôm nay cậu trốn việc đấy!"

Cô ngẩng đầu nhìn, phía trên nơi xảy ra chuyện chỉ có cánh cửa sổ tầng bảy để mở.

Một số người vây quanh kinh hãi kêu la, nhưng may mà không ai dám tới gần. Lúc Chân Noãn đến nơi, cô gái mặc váy cưới nằm trên vũng máu. Chiếc váy trắng tinh như đóa hoa đang bung cánh, từng đốm máu vậy lên váy tựa như những bông mai đỏ nở rộ giữa trời tuyết.

Chân Noãn ngồi xổm xuống quan sát. Chỗ tiếp giáp giữa xương thái dương và xương chẩm (1) trên đầu nạn nhân gần như bị đập phẳng. Xương vỡ vụn làm da đầu nhô lên những đỉnh nhọn, như thể muốn chọc rách da đâm ra ngoài.

Cô ta còn thoi thóp, miệng cử động làm máu trào ra, bàn tay đầm đìa máu run run giờ lên, cả người co quắp tựa như con rắn bị rút gân lột da.

"Cô nói gì?" Chân Noãn quỳ xuống, cúi người, tai kề sát vào miệng nạn nhân nhưng chỉ nghe thấy tiếng gió gào thét. Người bị thương ngân ngấn nước mắt miệng cổ mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Chân Noãn hỏi: "Có người đây hay là tự cô..."

"Khương Hiểu!" Một người đàn ông gào lên, cắt ngang câu hỏi của cô.

Anh ta mặc bộ vest trắng với gương mặt điển trai và thân hình cao lớn, là chú rể ngày hôm nay, cũng là ông chủ trẻ của tập đoàn Hoa Thịnh: Thân Trạch Thiên.

Người chết tên là Khương Hiểu? Nhưng Khương Hiểu không phải là cô dâu ngày hôm nay mà lại là bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên. Sao cô ta lại mặc váy cưới nhỉ?

Chân Noãn quay đầu nhìn lại, ánh mắt cô ta rệu rã, máu bên khóe miệng cũng ngừng chảy. Cô lập tức kiểm tra mạch đập, nhịp tim và đồng tử.

Cô ta chết rồi!

"Khương Hiểu!" Thân Trạch Thiên lao đến với vẻ đau buồn vô hạn.

"Không được tới đây!" Chân Noãn đứng phắt dậy, chắn trước mặt anh ta. "Không được tới gần! Hãy chờ cảnh sát đã!"

Thân Trạch Thiên chợt dừng lại, nheo mắt dò xét: "Cô là ai?"

Chân Noãn hơi rụt về sau, cảm giác sợ hãi và phản kháng nảy sinh theo thói quen. Nhưng cô rủi ro, thậm chí đây là công việc của mình, dù sợ hãi thế nào cũng không thể biểu hiện quá kém cỏi được.

Cô chấn chỉnh tinh thần, ngược đôi mắt tròn xoe lên, cố gắng nói: "Pháp y, tôi là pháp y. Cô gái kia đã chết nên anh không thể tới đó phá hỏng hiện trường được, chuyện này sẽ gây nên bất lợi cho anh, vậy nên hãy đợi cảnh sát tới xử lý đã!"

Đôi mắt Thân Trạch Thiên thoáng vẻ hứng thú kỳ quặc: "Được, tôi phối hợp với công việc của cô."

"Anh và người chết có quan hệ gì?"

"Cô ấy là bạn gái cũ của tôi và vẫn còn tình cảm với tôi. Nhưng không ngờ cô ấy lại làm vậy. Thật ngốc nghếch!"

Chân Noãn còn đang suy nghĩ câu hỏi kế tiếp đã nghe phía sau có người thờ ơ nói: "Anh nghĩ rằng cô ta tự sát à?"

Hai người đều sùng sốt.

Chân Noãn quay đầu lại.

Một người đàn ông mặc chiếc áo gió màu đen đang ngồi xổm xuống, điềm nhiên quan sát thi thể trong màn mưa phùn. Chiếc khăn quàng cổ màu xám che mắt cảm anh, gió thổi mái tóc lòa xòa trên trán, chỉ nhìn thấy sống mũi cao thẳng. Anh cầm một chiếc bút, nâng ngón tay nạn nhân lên.

Chân Noãn cau mày: "Xin lỗi, xin đừng..."

"Không sao!" Anh vừa chăm chú nhìn ngón tay nạn nhân vừa đáp lời cô.

"..." Chân Noãn không dám lên giọng: "Xin đừng tùy tiện chạm vào nạn nhân."

Anh không nhìn cô, tiếp tục cúi đầu quan sát kẽ ngón tay của Khương Hiểu.

"Anh... Anh là ai?"

Anh ngẩng đầu lên khẽ mỉm cười, những giọt mưa bụi li ti rơi trên mái tóc, đôi mắt đào hoa cong cong, long lanh như ngân nước.

"Hi, nhanh như vậy đã gặp lại rồi!"

Nhưng trong khoảnh khắc ngừng lên, Ngón Hàm lại sùng sốt đến nỗi nụ cười trên mặt nhanh chóng tắt lịm.

Bây giờ, anh mới nhìn rõ Chân Noãn. Thứ khiến anh chợt thất thần không phải gương mặt xinh đẹp của cô mà chính là đôi mắt màu hổ phách quen thuộc. Đôi mắt ấy cực giống Hạ Thời, cô gái duy nhất anh từng yêu và vẫn mãi yêu.

Cô gái ấy, ngay từ giây phút cô xuất hiện trên thế gian này anh đã được nhìn thấy cô.

Khi anh được một tuổi, cô được mấy trăm ngày, anh đã biết bò tới gặm xương mặt mũi mồm, mềm mại của cô.

Từ lúc lên hai, đôi mắt ấy đã in sâu vào tâm trí anh.

Hai tuổi, mẹ đưa Ngôn Hàm tới nhà dì Hạ chơi, chỉ vào bé con xinh xắn trong nôi rồi nói với cậu: "Đây là A Thòi nhà họ Hạ, có phải rất xinh không? Con có thích không, tìm dì Hạ xin về làm vợ nhé?"

Ngôn Hàm nhỏ bé nhoài người bên nôi ngắm nhìn "sinh vật" bên trong. Đôi mắt của bé con tròn xoe, xinh đẹp như viên đá quý. Cô bé bi bô, bàn tay mềm mại nhỏ bé tóm lấy ngón cái của cậu.

"Con thích em lắm!" Tiểu Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn mẹ. "Chúng ta ôm em về nhà có được không vậy?"

"Nhưng em sẽ khóc đấy!"

"Thế thì con sẽ dỗ em."

"Em sẽ đói bụng."

"Con cho em ăn."

"Em sợ cô đơn."

"Thì con chơi với em."

"Em không biết nói."

Cái này khiến cậu nhóc nhũn mảy: "Thế sao em gái nhà Nguru Nguru lại biết nói?"

"Đó là do Nguru Nguru dạy."

"Nhưng con không biết dạy." Cậu nhóc dẫu môi. "Chúng ta ôm vệt về nhà còn hơn."

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Chân Noãn cúi đầu nhìn người đàn ông tuấn tú đang ngồi xổm dưới đất, suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng tìm được mối liên hệ giữa khuôn mặt điển trai kia và "Ngôn Hàm" đã bóp khớp cằm của cô trong căn phòng tối ban nãy.

"Noãn Noãn!"

Đồng nghiệp của Chân Noãn - nhân viên nghiệm chứng Quan Tiểu Du chen vào giữa đám đông. Cô ấy thở không ra hơi, nháy nháy mắt với Chân Noãn, khẽ giọng, nói: "Bên tổ chúng ta vừa gọi điện tới, mình nói mình ở hiện trường thấy..." Vừa quay đầu trông thấy Ngôn Hàm, sắc mặt cô ấy hơi tái đi, nói năng cũng lập cập.

"Đội... Đội trưởng Ngôn, thật trùng hợp, anh... Sao anh lại ngồi ở đây vậy?"

Ngôn Hàm hỏi: "Lẽ nào tôi nên nằm ở đây?"

Quan Tiểu Du nhăn nhó cười gượng, lập tức nhanh nhẩu mang cặp dụng cụ đi lên tầng kiểm tra dấu vết.

Chân Noãn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, Đội Trưởng ư?

Lúc Chân Noãn vừa đến nhận việc, Quan Tiểu Du vui vẻ chạy tới nói với cô: "Người đẹp Noãn Noãn, tôi không có quà ra mắt gì, đành trao tặng danh hiệu hoa hậu cảnh sát cho cô. Sau này cô và Đội trưởng sẽ là bằng hiệu sống của bọn tôi, có thể lên ảnh biển quảng cáo cảnh sát Dự Thành Chúc bạn năm mới thuận lợi, gia đình an khang đấy! Đội trưởng của chúng ta dễ thương lắm!"

Đầu Chân Noãn xuất hiện đầy vạch đen, rõ Ngôn Hàm không hề liên quan đến cái từ "dễ thương" này chút nào.

Sau khi về nước, cô quyết định công tác ở Dự Thành do nhận được lời mời từ thầy giáo cũ của cô khi còn học ở Penn (1) - giáo sư Trịnh.

Dự Thành là thành phố duy nhất trong cả nước xây dựng Phòng thí nghiệm Tổng hợp C-Lab chuyên ngành Kỹ thuật Hình sự với đầy đủ các bộ môn nghiên cứu như bệnh lý học, độc chất học, vật lý học, nhân chủng học, côn trùng học, thực vật học, nha khoa và một số bộ môn có liên quan khác.

Cảnh sát Dự Thành vô cùng chú trọng tác dụng then chốt của việc áp dụng hai kỹ thuật điều tra hình sự là giám định vật chứng và khám nghiệm tử thi trong công tác phá án. Mười năm trở lại đây, Đội cảnh sát Dự Thành luôn tích cực xin thúc đẩy, đầu tư nguồn tài chính và nhân lực dồi dào, nhờ đó mới có Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Hình sự đầu tiên và cũng là duy nhất của cả nước. Tỉ suất phá án thành công khi tiếp nhận vụ án đạt tới 99,7%. Đồng thời, rất nhiều vụ án còn nghi vấn hoặc khó giải quyết ở các khu vực khác cũng phải nhờ đến sự hỗ trợ từ các chuyên gia tổ kỹ thuật của Phòng thí nghiệm.

Chuyên môn của giáo sư Trịnh là bệnh lý học, ông sắp về hưu và xem Chân Noãn như người nối nghiệp. Với Chân Noãn mà nói, được công tác trong một phòng thí nghiệm công nghệ cao cùng một nhóm các chuyên gia khoa học xuất sắc, dốc lòng nghiên cứu, tìm ra dấu vết trong vật chứng không bao giờ nói dối rồi áp dụng khoa học để cung cấp manh mối phá án là một thử thách đầy hấp dẫn.

Cô hoàn toàn không ngờ tới mình và Đội trưởng đội điều tra hình sự lại gặp nhau trong hoàn cảnh thế này.

Đội trưởng điều tra hình sự quản lý các vấn đề hành chính của Phòng thí nghiệm, thảo nào Ngôn Hàm nắm rõ về cô như lòng bàn tay.

Giờ phút này, cô đã hiểu câu hỏi của Ngôn Hàm lúc ở trong căn phòng tối tăm kia: "Tại sao hiện giờ lại làm việc tại Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Hình sự Dự Thành?"

Cô biết Thẩm Dực từng có quá khứ đen tối, có kẻ gán tội cho anh ấy, nhưng cảnh sát chỉ luôn nhắm vào một mình Thẩm Dực.

Những năm gần đây, Hoa Thịnh - tập đoàn lớn nhất Dự Thành và cả Thẩm Dực - đại cổ đông của công ty đều theo số đông chuyển từ đen sang trắng. Tuy nhiên, người ta thường nói cá lớn thì khó chuyển mình. Một tổ chức đồ sộ như thế mà muốn thay đổi thì khó tránh còn sót lại vết nhơ. Chỉ cần Ngôn Hàm muốn thì tùy tiện viết vài đơn tố cáo cũng có thể lập tức khiến Thẩm Dực thiệt hại nặng nề.

Hình như anh ta vẫn thường xuyên làm trò này trong suốt những năm gần đây. Chân Noãn nghe nói nhóm thuộc hạ của Thẩm Dực gặp không ít tai vạ từ trên trời rơi xuống vì bị truy quét bất ngờ.

Ngôn Hàm là lãnh đạo trực tiếp của cô và cũng biết rõ mối quan hệ giữa cô và Thẩm Dực. Có lẽ vì thế mà anh ta hoài nghi cô tham gia Phòng thí nghiệm với mục đích không trong sáng.

Sao cô lại xui xẻo thế cơ chứ!

Chân Noãn thăm than thở một giây rồi lại lập tức thu lại cảm xúc, lấy trăm ngàn từ trong túi ra búi tóc lại, đồng thời cời khăn quàng cổ nhét vào trong túi, tiếp đến lấy ra một đôi găng tay sạch sẽ, nhanh nhẹn ngồi xổm xuống kiểm tra thi thể người chết.

Thấy Ngôn Hàm kiểm tra phần đầu, cô tự động xem xét phần chân của nạn nhân. Vì có đông người vây xem nên cô không tiện vén váy nạn nhân lên mà chỉ kiểm tra bên ngoài. Vạt váy cưới còn dính vết nước bùn, những chỗ khác đều sạch sẽ, chỉ dính vài cọng lá và cánh hoa đã úa vàng. Ngoài ra, trên thân váy có nhiều chỗ bị xé rách và một lỗ thủng.

Cô nhìn một lúc, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn Ngôn Hàm, thấy anh đang nhìn chằm chằm thất lưng trang trí màu trắng của Khương Hiểu, Chân Noãn cũng để ý theo. Dây thất lưng của nạn nhân không ngay ngắn, có vẻ như từng bị người khác lôi kéo. Hai người lại ngẩng đầu nhìn lên trên, bờ tường bên ngoài khách sạn vô cùng nhẵn nhụi, không có bất kỳ mái hiên hay ban công nào có thể móc vào quần áo của nạn nhân.

Cô ấy bị người ta lôi kéo sao?

Chân Noãn ngơ vác nhìn xuống, lập tức chạm phải ánh mắt đầy hàm ý của Ngôn Hàm. Dưới ánh nhìn sắc bén của anh, bỗng nhiên, cô cảm thấy căng thẳng, không thốt nên lời, bối rối ho một tiếng, kết quả là thở ra luồng hơi trắng xóa, bị gió thổi tan ngay trước mặt hai người như thể bông vải.

Chân Noãn: "..."

Ngôn Hàm không nhìn cô nữa, lấy bình ninhydrin (2) xịt lên thất lưng của nạn nhân, nhưng không phát hiện được bất cứ dấu vân tay nào.

Hung thủ đeo găng tay ư?

Chân Noãn muốn hỏi han trao đổi, tạo chút ấn tượng tốt với boss nhưng cô không giỏi giao tiếp lắm. Trước mặt anh, cô không dám hé nửa lời. Chưa kể vừa nãy đối đầu với boss trong bóng tối, chỉ nghĩ thôi da đầu đã thấy ròn rợn rồi, cô không dám nhìn thẳng vào anh nữa.

"Nhớ mang chiếc thất lưng này về xử lý hóa học." Anh dặn.

Chân Noãn lập tức thu hồi suy nghĩ, nhận ra anh đang nói với mình, liền vội vàng vâng vâng dạ dạ.

Tâm trạng căng thẳng của cô đương nhiên không thể thoát khỏi tầm mắt anh.

Ngôn Hàm giương mắt, cười nhạt: "Cô sợ tôi à?"

Chân Noãn chột dạ lắc đầu.

"Tôi không ăn thịt cô đâu mà lo."

Đầu óc Chân Noãn như phát sốt, cô cúi đầu tiếp tục quan sát thi thể nạn nhân.

Nạn nhân Khương Hiểu đi một đôi giày đế bằng màu trắng, mũi giày bên trái va xuống mặt đất, máu chảy đầm đìa. Đế giày nhìn khá sạch sẽ, chỉ đọng lại vài vệt bùn đất còn ướt lẩn với một số mẩu giấy vụn có màu sắc sặc sỡ, xanh xanh đỏ đỏ các kiểu.

Chân Noãn đưa tay nắn chân nạn nhân qua lớp vải, dọc theo xương mác, xương đùi nắn tới xương chậu, lại tiếp tục nắn theo xương sống tới đầu vai. Trong lòng cô đã dần dần có manh mối. Lại ngẩng đầu lên, Ngôn Hàm đã rời khỏi vị trí nơi thi thể đang nằm, giờ đang rà soát mặt đất gần đó tìm kiếm thứ gì mà cô cũng chẳng rõ.

Cảnh sát thuộc Đội Hình sự đã nhanh chóng đến nơi, bố trí dây phong tỏa hiện trường và đẩy lùi đám đông tụ tập vây xem ở bên ngoài.

Ngôn Hàm đứng thẳng dậy, cất lời: "Lên tầng xem thử", lại quay sang Chân Noãn lúc này vẫn còn ngồi xổm trên đất: "Cô cũng đi theo đi!"

(1) Viện Đại học Pennsylvania hay Đại học Pennsylvania (tiếng Anh: University of Pennsylvania; gọi tắt là Penn hay UPenn) là viện đại học tư thục ở thành phố Philadelphia, thuộc bang Pennsylvania, Hoa Kỳ. Penn là một thành viên của Ivy League với thế mạnh về các ngành khoa học cơ bản, nhân học, luật học, y dược, giáo dục học, kỹ thuật và kinh doanh.

(2) Ninhydrin là một hóa chất sử dụng để phát hiện amoniac hoặc amin bậc một và bậc hai. Khi phản ứng với các amin tự do, chất sẽ chuyển sang màu xanh đậm hoặc màu tím. Ninhydrin thường được các nhà điều tra, pháp y sử dụng trong việc kiểm tra dấu vân tay. Cơ thể con người tiết ra axit amin (thông qua mồ hôi), tập trung trên đường vân của ngón tay. Khi tay người chạm vào các vật, axit amin trên ngón tay sẽ để lại dấu vân tay trên các vật đó. Sử dụng ninhydrin, các đường vân axit amin sẽ biến thành màu xanh đậm hoặc tím, do đó có thể nhìn thấy dễ dàng bằng mắt thường.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Hiện trường là căn phòng đang mở cửa sổ ở tầng bảy kế bên phòng nghỉ của chú rể.

Bên trong căn phòng thoáng nhìn đã nhận ra điểm không ổn. Sofa nhỏ và thảm bị xô dịch, có lẽ là do quá trình giằng co kịch liệt tạo thành. Bàn trà nhỏ hình vuông cũng không ở đúng vị trí, trên bàn để gạt tàn bằng thủy tinh đã bị mẻ mất một góc và một bó hoa. Dưới đất rải rác mảnh vụn thủy tinh, cánh hoa và vụn giấy màu sắc sặc sỡ.

Lưới mắt cáo trên giàn hoa hồng còn vướng vài sợi voan màu trắng. Nhân viên nghiệm chứng đang chụp lại chi tiết này.

Chân Noãn qua đó xem. Từ họa tiết và hình dạng, độ dài miếng vải có thể thấy đây đúng là mảnh vải bị rách ra từ chiếc váy Khương Hiểu đang mặc.

Trên hành lang, một viên cảnh sát đang hỏi Thân Trạch Thiên: "Anh có biết người chết từng xảy ra tranh chấp với ai trong căn phòng này không?"

Về mặt Thân Trạch Thiên không thoải mái như lúc đầu, trầm ngâm một hồi, anh ta mới ngập ngừng: "Là..."

Anh ta còn chưa dứt lời thì một giọng nữ vang lên cắt ngang: "Tôi đã ở cùng anh ấy."

Người bước đến chính là cô dâu của buổi lễ ngày hôm nay: Đồng Tư Tư. Cô ta mặc bộ váy cưới thủ công của Ý, trông vô cùng cao quý và thanh lịch. So với cô ta thì bộ váy cưới của Khương Hiểu - bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên - mặc lúc rơi xuống lầu trông rẻ tiền hơn nhiều.

Cô dâu Đồng Tư Tư xinh đẹp long lanh, khí chất hơn người, mang đôi găng tay ren tinh xảo nắm tay Thân Trạch Thiên ra về ủng hộ. Bạn gái cũ của chồng vừa chết, trái lại, cô ta bình tĩnh và hững hờ đến lạ: "Có mỗi Khương Hiểu ở trong phòng này tự mình trút giận rồi đập phá đồ đạc, chẳng ai đếm xỉa đến cô ta cả."

"Ai bảo chị ta ở đây một mình? Tôi còn nghe thấy chị và chị ta to tiếng cãi nhau nữa là đằng khác." Một vọng nữ trong treo vọng tới. Từ giọng điệu có thể thấy rõ cô nàng này tới xem trò vui là chính, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chân Noãn quá quen thuộc với giọng nói của cô nàng, lập tức quay người nhìn lại.

Là Kỳ Pháp Lạp - tiểu thư nhà họ Kỳ.

Mười năm trước, hai nhà Kỳ - Thân đã cùng chung tay sáng lập tập đoàn Hoa Thịnh. Đồi trước của hai nhà đều xuất thân từ xã hội đen. Sau khi cùng

nhau trải qua bao mưa máu gió tanh, hai anh em họ quyết định cải tà quy chính, rửa tay gác kiếm rồi dùng toàn bộ tiền tài và mối quan hệ tích lũy được để gây dựng lên Hoa Thịnh.

Chín năm trước, Kỳ lão đại qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, để lại hai đứa con thơ dại, một trai một gái. Từ đó, quyền điều hành Hoa Thịnh rơi vào tay Thân lão nhị. Sau này, Thân lão nhị đã trao quyền quản lý lại cho con trai là Thân Trạch Thiên. Thế nhưng, ai cũng ngầm hiểu rằng toàn bộ cơ ngơi này lẽ ra đều thuộc về nhà họ Kỳ. Vì vậy, Thân Trạch Thiên trở thành đối thủ của anh em nhà họ Kỳ và Thẩm Dực - cánh tay đắc lực của gia tộc họ.

Hai bên tranh chấp vô cùng gay gắt để giành quyền điều hành và lượng cổ phần nắm giữ. Vì lợi ích gia tộc, Thân Trạch Thiên chấp nhận vứt bỏ người bạn gái Khương Hiểu đã quen năm năm để lấy thiên kim nhà họ Đồng là Đồng Tư Tư.

Kỳ Pháp Lạp không ưa Thân Trạch Thiên và cũng ghét Đồng Tư Tư, nhân lúc có cơ hội đương nhiên phải vào phá đám. Cô ta nói xong thì nhìn thấy Chân Noãn, đôi mắt lập tức lóe sáng. Cô ta đã thân thiết với Thẩm Dực từ bé nên dĩ nhiên cũng thân với Chân Noãn.

Nhắc đây cách ly lên, cô ta bước vào, kéo tay Chân Noãn: "Chị Noãn Noãn, chị đến đúng lúc lắm! Em có thể làm chứng việc ban nãy Đồng Tư Tư và cái cô Khương Hiểu vừa chết kia cãi nhau đấy!"

Ngôn Hàm nhìn thoáng qua chân của Kỳ Pháp Lạp, cô ta chạy vào đã để lại rất nhiều dấu chân trên thảm. Một vị cảnh sát tỏ ý mời Kỳ Pháp Lạp ra ngoài, nhưng cô ta không thêm để ý mà chỉ một mực lắc tay Chân Noãn: "Chị Noãn Noãn, em nghe thấy tiếng Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư cãi nhau với Khương Hiểu trong phòng. Chắc chắn bọn họ đã đánh nhau, sau đó, hai người kia hợp mưu đẩy Khương Hiểu xuống lầu."

Về mặt Đồng Tư Tư điềm nhiên, cười ngạo nghễ, nói: "Khương Hiểu đập phá đồ trong phòng nên tôi mới sang kéo Trạch Thiên đi, để cô ta một mình nổi điên. Sau đó, xảy ra chuyện gì tôi không biết. Theo tôi thấy, cô ta nhẩy lầu để đẩy vận xui cho tôi thì đúng hơn."

"Nói vậy!" Kỳ Pháp Lạp phản bác, đi một vòng quanh phòng rồi chỉ trỏ lung tung. "Căn phòng này hỗn loạn như vậy, tất cả đều do chị ta tự biên tự diễn được hay sao? Chị tưởng mình đang lừa trẻ con đấy..."

Kỳ Pháp Lạp còn chưa nói xong thì...

"Đi ra ngoài!" Về mặt Ngôn Hàm nghiêm trang, lạnh lùng ra lệnh. Áp suất căn phòng bỗng chốc hạ thấp khiến người ta cảm thấy khó thở.

Kỳ Pháp Lạp sững sốt.

Người đàn ông vừa lên tiếng có thân hình cao lớn, mặc áo khoác màu đen và quàng khăn cổ màu xám. Hàng mày tuấn tú khểnh nhưng không hề liếc mắt nhìn cô mà chỉ nhìn chăm chăm xuống chân cô.

Nhân viên nghiệm chứng Quan Tiểu Du ưỡn oải ngồi xổm bên cạnh không nói được tiếng nào. Cô còn chưa kịp chụp ảnh, còng chưa kịp thu thập mảnh vỡ làm vật chứng thì đã bị Kỳ Pháp Lạp găm nát bét.

Chân Noãn lập tức túm lấy Kỳ Pháp Lạp. Tuy không dám nói lời nào với người đàn ông không quen thân trước mặt, nhưng vì lo cho Kỳ Pháp Lạp, cô cố thu hết dũng khí, nhỏ giọng lấy lòng Ngôn Hàm: "Xin lỗi Đội trưởng, con bé là em gái của tôi, nó không hiểu chuyện, mong anh..."

"Chuyện nhà cô thì liên quan gì đến tôi?" Ngôn Hàm lạnh lùng chặn miệng cô lại.

Chân Noãn nghẹn lời, mặt đỏ bừng bừng, lại thấy anh nhìn Kỳ Pháp Lạp, nói băng quơ: "Cố ý vượt qua dây cách ly cảnh sát đang bố trí để thi hành nhiệm vụ..."

Đầu Chân Noãn nổ tung, mơ hồ đoán được ý định của anh, liền vội vã kéo người đi. Nhưng Kỳ Pháp Lạp bị mất mặt, thấy anh xem thường mình quá thế thì càng tức giận, nói: "Khách sạn là của nhà tôi, tôi thích làm gì thì làm." Vừa nói cô ta vừa đưa chân đạp vào giàn hoa khiến nó đổ ập xuống thùng đựng cụ, mảnh suy bên trong vỡ văng đầy đất.

Ngôn Hàm thân nhiên nhìn cô một lúc, khóe môi khẽ nhếch, cuối cùng nở nụ cười, nói: "Dùng bạo lực cản trở cảnh sát thi hành công vụ."

Chân Noãn hiểu ra ý định của anh, sống lưng lạnh toát, lập tức lôi Kỳ Pháp Lạp ra ngoài. Song Kỳ Pháp Lạp vừa bị Ngôn Hàm nói vài câu vu vơ làm mất mặt, con tức càng bốc phát, liền không màng sống chết chạy tới đá Ngôn Hàm một phát.

Ngôn Hàm linh hoạt nghiêng người tránh, giọng đều đều: "Tấn công cảnh sát "

Đầu Chân Noãn như chiếc đàn bị đứt phụt một dây. Giây tiếp theo, Ngôn Hàm bước nhanh tới, một tay túm lấy Kỳ Pháp Lạp rồi kéo ra khỏi vòng tay Chân Noãn.

Kỳ Pháp Lạp không đủ sức chống cự, trong nháy mắt đã bị anh kéo tới hành lang đối diện. Hai tiếng rắc rắc vang lên, hai tay cô nàng bị khóa vào nắm đấm. Kỳ Pháp Lạp trợn tròn mắt.

Chân Noãn sững sốt. Quả nhiên...

Cô đuổi theo, sau khi cắn môi đến phát đau mới dám há miệng, dùng giọng nói lý nhí như tiếng muỗi kêu thương lượng với anh: "Đội trưởng, con bé còn nhỏ không hiểu biết, mong anh bỏ qua cho nó."

Ngôn Hàm gật đầu: "Được."

Chân Noãn không ngờ anh lại dễ nói chuyện như vậy nên hết sức cảm động, vừa định nói câu cảm ơn thù anh đã tiếp tục: "Nể mặt cô, tôi sẽ không dùng côn cảnh sát."

Chân Noãn lập tức im bật.

Kỷ Pháp Lạp ghen hòng, trố mắt nhìn anh rồi đành im lặng, không dám gât âm ỉ nữa. Hai bên hành lang có rất nhiều khách vây lại xem, cô ta không thể tiếp tục làm mất mặt nhà họ Kỷ nên lập tức đứng thẳng người, che đi còng tay, trong mắt tuy tràn ngập nỗi uất ức và căm phẫn nhưng vẫn cố ngẩng đầu, ưỡn ngực, giữ một nụ cười gượng gạo trên mặt. Cái tên này được lắm, dám lên mặt đối xử với mình như vậy!

Phải chăng anh ấy đã quên mất mình rồi?

Chân Noãn thấy Kỷ Pháp Lạp trở nên ngoan ngoãn không hiểu vì sai sau phen căng thẳng vừa rồi, cô lại đột nhiên muốn cười.

Đồng Tư Tư liếc qua chỗ Kỷ Pháp Lạp, không hứng thú xem người khác gặp họa, cũng chẳng định châm chọc con nhóc này. Cô ta quay đầu, nói với Ngôn Hàm: "Sếp à, ngoài cửa có phù rở, chắc hẳn họ cũng biết sau khi tôi và Trạch Thiên đi rồi, Khương Hiểu vẫn còn bình an vô sự."

Mấy phù rở cũng gật đầu nói: "Đúng vậy! Sau khi họ đi rồi, Khương Hiểu vẫn tiếp tục náo loạn một mình, ở phòng kế bên còn nghe thấy rõ tiếng động nữa."

Ngôn Hàm cười lạnh lùng: "Ai nói đây là hiện trường xảy ra vụ án?"

Cùng lúc đó, Chân Noãn cũng buột miệng thốt lên: "Đây không phải là hiện trường xảy ra vụ án."

Mọi ánh mắt đồng loạt đổ sang: Chân Noãn cướp lời của boss, gay rồi đây!

Ngôn Hàm hơi cúi đầu, quay lại nhìn cô, vẻ mặt bình thản trong giây lát rồi lại chậm rãi mỉm cười. Nhìn từ phía Chân Noãn, chiếc khăn quàng cổ màu xám đã che mất bờ môi của anh, chỉ thấy đôi mắt hoa đào cong cong, lung linh tỏa sáng.

Cô kinh ngạc phát hiện mình như bị giật điện, vội vàng cup mi mắt.

Ngôn Hàm tỏ vẻ rất ủng hộ hành động cướp lời của Chân Noãn, chìa tay trái ra làm động tác giới thiệu vô cùng long trọng: "Nghiên cứu viên bệnh lý học thuộc phòng thí nghiệm Tội phạm - Chân Noãn. Hãy để cô ấy cho mọi người một lời giải thích."

Mọi người rời khỏi phòng, quay trở lại Khương Hiểu rơi xuống, bác sĩ xác nhận nạn nhân đã tử vong.

Chân Noãn ngồi xổm, vén lớp vải trắng bên chân người chết lên: "Đế giày của cô ấy dính rất nhiều vết nền bị bắn vào sau khi rơi xuống. Gót giày và đường cân giày đều có bùn, còn lẫn với giấy vụn sặc sỡ."

Cô đắp lại tấm vải trắng.

"Giấy vụn có phải từ căn phòng ở tầng bảy hay không thì chưa biết, nhìn đôi giày vẫn còn mới, mura phún chỉ vừa mới rơi nên trước khi vào khách sạn càng không có thứ này. Tôi nghĩ rất có thể vết bùn này xuất phát từ mái nhà. Để xác định chắc chắn, nhân viên nghiệm chứng sẽ lấy về để kiểm nghiệm và đối chiếu."

Đồng Tư Tư không đồng ý: "Tại sao không phải là rơi xuống rồi mới bị bắn vào?"

"Bùn đất bắn vào không đủ để khiến giấy vụn dính vào đường vân. Nạn nhân đi qua nơi có giấy vụn, sau đó mới đi qua chỗ có bùn."

Đồng Tư Tư tiếp tục chất vấn: "Cũng có thể là khi ngã xuống, gót chân cô ta chạm đất trước. Với lực rơi mạnh như vậy, lớp bùn dính vào vân giày là chuyện quá dễ dàng."

Mọi người vây xem gật đầu rồi rít, nền xi măng cạnh chân nạn nhân có vài dấu bùn do bánh xe để lại.

Gió bắc rít gào thổi qua, Chân Noãn không mang khăn quàng cổ, lạnh tới mức co rúm. Cô kiên định lắc đầu: "Không phải, gót chân của cô ấy không thể nào chạm đất trước. Nếu gót chân chạm đất trước, lực tác động không lồ sẽ chạy dọc theo thân thể đi lên gây ra gãy xương dây chằng. Lực lan truyền từ xương đùi lên tới xương sống, cuối cùng lên đến đầu. Nặng sẽ gây ra gãy xương toàn thân, nhẹ hơn thì ít nhất cũng phải gãy lổ xương chẩm."

Cô nói liền một mạch rồi thở hắt ra, thấy đám người Đồng Tư Tư vẫn còn mơ hồ bèn giải thích thêm: "Lỗ lổ xương chẩm ở sau khoang sọ, chính là chỗ nối tiếp giữa sọ não và xương cổ." Cô đứng lên, kiễng mũi chân, dùng lực nhảy bật lên rồi rơi xuống để diễn tả: "Hiểu chưa?"

Cô bất chợt nhảy lên ngóc ngách hệt như trẻ con khiến hai người đàn ông trước mặt đều sững sờ.

Bởi quá nhập vai nên gót chân nện mạnh xuống nền xi măng, lực tác động bật ngược lại dồn lên đầu, gân cốt sau gáy bị kéo căng khiến tai đau đến mức như bị người ta véo. Cô khẽ xuyt xoa, vội vàng xoa tai và gáy."

Ngôn Hàm liếc nhìn cô: "Khá đấy, rất đáng yêu!"

"..."

Chân Noãn lúng túng, cũng cảm thấy động tác vừa rồi của mình hơi trẻ con.

Thân Trạch Thiên nhìn cô bằng ánh mắt khá thích thú. Đồng Tư Tư thoáng tỏ vẻ khó chịu.

Chân Noãn không để ý, tiếp tục giải thích cặn kẽ: "Theo cách tôi vừa làm lúc nãy, khi gót chân chạm đất, lực rơi sẽ bật ngược trở lại. Nhưng sau khi tôi kiểm tra sơ bộ thì nhận thấy nạn nhân không xuất hiện dấu hiệu gãy xương như vậy. Hơn nữa..." Cô chỉ đầu nạn nhân. "Từ vết thương cho thấy đây là nơi chịu lực nên rất có thể nạn nhân đã bị ngã lộn đầu, hoặc ít nhất cũng phải nằm ngang chứ không thể rơi theo thể đứng. Dĩ nhiên, tình hình cụ thể phải đợi khám nghiệm tử thi mới biết được."

Tất cả mọi người đã hiểu.

"Khám nghiệm tử thi? Ý của cô là giải phẫu ư?" Thân Trạch Thiên hỏi.

"Đúng!"

"Tôi không đồng ý. Khương Hiểu luôn yêu thích vẻ đẹp của chính mình, cô ấy không muốn bị giải phẫu đâu."

Chân Noãn hơi mím môi, giọng nói không lớn: "Xin lỗi, với thân phận bạn trai cũ, anh không có quyền đưa ra yêu cầu với chúng tôi. Huống chi đây là vụ án hình sự, có giải phẫu hay không anh cũng không có quyền xen vào."

Thân Trạch Thiên nhướn mày, cúi người để hạ chiều cao ngang với cô rồi mỉm cười: "Được, tôi nghe lời cô."

Đối diện với gương mặt áp sát của anh ta, Chân Noãn bất ngờ không kịp đề phòng, lập tức lùi về phía sau một bước để kéo giãn khoảng cách, đôi mắt màu hổ phách ánh lên vẻ khiếp đảm và kinh ngạc.

Anh ta cong khốe môi đắc ý. Đồng Tư Tư thấy vậy nhưng không chút biểu cảm mà chỉ nói: Từ sau cũng thuộc án hình sự sao?"

Chân Noãn im lặng, đến lượt Ngôn Hàm lên tiếng: "Có tự sát hay không sẽ do cảnh sát nhận định. Bây giờ, mời mọi người phối hợp cho lời khai "

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Hai người rời đi. Ngôn Hàm liếc nhìn bóng lưng rồi cúi đầu nói với Quan Tiểu Du: "Giày!", xong quay sang một cảnh sát hình sự tên Đàm Ca nói điều tương tự.

Chỉ vón vện một từ giống như nhưng hai người đều ngầm hiểu, ra dấu "ok" rồi chạy đi làm việc của mình. Thành viên Đội hình sự làm việc với nhau lâu năm, người ngoài không thể hiểu được mức độ ăn ý này.

Sau khi nhân viên nghiệm chứng thu thập chứng cứ tại nơi Khương Hiểu rơi xuống xong xuôi, cảnh sát liền đưa thi thể của cô ấy đi. Chân Noãn chuẩn bị đi theo thì nghe Ngôn Hàm bảo: "Cùng lên sân thượng xem thử."

Chân Noãn cảm thấy khó hiểu. Cô chuyên nghiên cứu bệnh lý học, việc điều tra phá án đầu phải là chức trách của cô. Nhưng vì không dám cãi lời boss nên cô đành phải theo mọi người đi lên tầng.

Trên sân thượng, gió bắc thổi lồng lộng. Chân Noãn lạnh tới mức run lấy bẫy, hàm răng va vào nhau lập cập. Vừa nãy, lúc xuống tầng một quên lấy khăn choàng, gió lùa vào cổ họng rồi len lỏi thấu thấu da bụng, cô chỉ mong có thể rút đầu vào bả vai để giữ ấm.

Mưa đã tạnh nhưng sân thượng vẫn còn ẩm ướt.

Lan can làm bằng hợp kim nhôm cao chừng một mét và bọc xi măng cao nửa mét đạt tiêu chuẩn an toàn trong xây dựng, có một đoạn bị hỏng. Bên cạnh còn có bồn hoa ngoài trời rộng chừng bốn, năm mét, đang vào giữa mùa đông nên hoa càng khô héo. Cảnh hoa héo úa nằm lộn xộn trên đất, tấm màng nilon trải trên bề mặt sân thượng in đầy dấu chân hỗn loạn.

Tất cả mọi người đều đang bận rộn.

Đây không phải phạm vi công tác của Chân Noãn, vì thế cô hơi lơ đãng, hai tay nhét vào túi áo đứng yên đó, mắt ngó dáo dác về ngẩn ngơ.

Ngôn Hàm ngồi xổm kiểm tra ống nước cạnh vườn hoa. Anh gọi người đến bật nắp lọc cống lên, ngẩng đầu thấy cô lơ lơ đứng đó thì ngoắc tay gọi, giọng nói không mấy khách sáo: "Chân Nỗn!"

"Vâng?" Cô lập tức tập trung tinh thần.

"Lại đây!"

Cô nghe lời chạy tới, điều bộ chờ nhận mệnh lệnh.

Ngôn Hàm đứng dậy, bỗng chốc cao hơn cô nửa cái đầu, chắn cho cô phần nào gió lạnh. Anh nhích ra một bước để đồng nghiệp kiểm tra ống nước.

"Biết tại sao tôi lại gọi cô lên đây không?" Giọng nói của anh lạnh lẽo như cơn gió mùa đông.

Chân Nỗn lắc đầu, mơ hồ dự cảm sắp bị giáo huấn.

"Lúc tôi mới làm cảnh sát hình sự, thầy Trịnh Dung luôn quan sát hiện trường cùng chúng tôi, khi không lại tự gia tăng thời gian làm việc của mình."

Chân Nỗn lạnh tới mức tái mặt, rụt cổ lại nhìn anh.

"Có một vụ tai nạn giao thông, thầy từ chối xem ảnh chụp, khẳng định đòi tới con đường nơi xảy ra tai nạn để tận mắt quan sát chiếc xe gây án. Thầy nói phân tích vết xước trên sườn xe tại hiện trường có thể giúp thầy tìm được điểm mấu chốt khi khám nghiệm tử thi, nhắc nhở thầy kiểm tra những vị trí cơ thể có khả năng bị bỏ sót. Thi thể là chứng cứ đáng tin cậy nhất, nhưng nhiều khi pháp y chỉ xem thi thể thôi thì sẽ bỏ qua manh mối quan trọng."

Giọng nói đều đều, nhưng cô nghe thấy vô cùng chói tai.

"Phòng thí nghiệm có ti lệ phá án thành công không phải là chuyện ngẫu nhiên, không chỉ nhờ có khoa học kỹ thuật mà còn phải nhờ con người nữa. Hy vọng trong tương lai, cô có thể sánh ngang với các đồng nghiệp trong Phòng thí nghiệm." Anh tiếp tục. "Ở phương Tây, pháp y thường được gọi là nhà bệnh lý học, phải ghi nhớ hai chữ học và nhà, để từ đó ghi nhớ trách nhiệm của mình."

Trong đầu Chân Nỗn nổ ầm, cô xấu hổ tới mức đỏ mặt tía tai. Sự nghiệp học hành lẫn cuộc sống của cô đều vô cùng thuận lợi, chưa từng bị ai phủ nhận, vậy mà mới đi làm một ngày đã bị nhắc nhở. Đây không phải là vấn đề về chuyên môn mà là thái độ và phương pháp.

Cô đứng trên sân thượng nơi gió rét đang gào rú, bỗng cảm giác mình như kiến bò trên chảo nóng, hồ thẹn đến nổi nóng bừng cả mặt. Nhưng cô sẽ không đắm chìm trong nỗi xấu hổ và tổn thương. Cô biết lời của Ngôn Hàm là đúng đắn nên vội lấy lại vẻ nghiêm túc, gật đầu trình trọng: "Xin lỗi anh, tôi sẽ sửa chữa sai lầm của mình."

Thái độ thành khẩn như vậy khiến Ngôn Hàm hơi bất ngờ. Anh không nói gì nữa, nghiêng người đi lướt qua cô.

Chân Nỗn vuốt tóc, vực lại tinh thần rồi cùng những người khác quan sát hiện trường.

Trời tối hẳn, cảnh sát cũng chuẩn bị kết thúc công việc. Khi Chân Nỗn đứng dậy thì tay chân đã tê cứng. Cô cẩn thận nhìn xung quanh, thấy Ngôn Hàm không có ở đây, thầm nhủ có lẽ anh đã về trước rồi. Cô thở phào nhẹ nhõm, anh không ở bên thì nỗi căng thẳng trong cô cũng tan biến. Chân Nỗn thấy cũng tương đối xong xuôi nên vội chà xát bàn tay đã tê cứng, vừa hà hơi vừa chạy đi. Mới tới cầu thang, cô đã bị bóng người ở đó làm giật nảy mình, thoát cái rụt lại đụng phải cửa sắt.

Một tay Ngôn Hàm đút trong túi, cúi đầu, dựa vào vách tường hút thuốc.

Cô đứng rằm vào cửa sắt, phát ra tiếng động vang vọng khắp cầu thang.

Ngôn Hàm hơi nghiêng đầu, neho mắt nhìn cô qua màn khói mờ ảo. Nhìn một lúc lâu, anh thấy hơi buồn cười: "Tôi là ma hả?"

Chân Nỗn mở to mắt, không nói được tiếng nào mà chỉ gờ ngặc lắc đầu.

Ngôn Hàm trầm nghĩ, ăm mới chính là người gặp ma thì có. Ngoại trừ đôi mắt màu hổ phách, Chân Nỗn này ngay cả tính tình cũng hết như cô gái của anh, nhát như thỏ để vậy.

Còn nhớ hồi bé, có lần anh trèo tường vào phòng Hạ Thời, cô đang co ro ngủ trên chiếc giường nhỏ của cô. Lúc cô vào phòng, bị người trên giường làm cho sợ tới mức bung mặt nhảy dựng, la hét ầm ĩ vang vọng khắp ngõ Thanh Thạch.

Chân Nỗn sững sờ hồi lâu, lại lắc đầu: "Không phải ma."

Anh phì cười, dời mắt đi rồi dần dần hạ giọng: "Mặt trắng bệch ra rồi kia!"

Cô lại sững sờ, khẽ nói: "Không phải sợ đâu, do tôi lạnh thôi."

Anh quay đầu lại, thấy cổ cô lộ ra bên ngoài thì khẽ nhếch khóe môi: "Đồ ngốc! Trời lạnh mà không biết trốn vào cầu thang tránh gió sao?"

Chân Nỗn: "..."

Thế ai là người lòi cô lên đây thế?

Ngôn Hàm đứng cách cô vài bước, phất tay ra dấu anh đang hút thuốc để cô tránh xa một chút. Thật ra, Chân Noãn đã đứng đủ xa rồi nhưng vẫn nghe lòi lòi về sau vài bước.

Trong cầu thang chật hẹp bao phủ bởi ánh sang mờ tối, vài giây trôi qua mà hai người vẫn không nói một tiếng nào. Anh lặng lẽ hút thuốc, còn cô ngo ngẩn đứng nhìn.

Gió lạnh bị cản bên ngoài, thân thể cô dần dần ấm lại, cảm giác thư thái vô cùng.

Anh bỗng cười một tiếng, nói vắn vơ: "Hình như con gái đều sợ lạnh."

Giọng nói trầm ấm, lọt thỏm giữa cầu thang rồi mất hút.

Chân Noãn: "Hà?"

Ngôn Hàm không nói tiếp mà chỉ cúi đầu xuống, lồng ngực khẽ phập phồng. Sau khi rít một hơi thuốc, anh chậm rãi nhả khói. Rõ ràng chỉ là động tác hô hấp bình thường nhưng đôi môi lại khẽ mím, thoáng vẻ khắc chế và ần ần.

Khói thuốc từng làn từng làn lan tỏa, che khuất đường nét khuôn mặt anh, Giữa không gian tĩnh lặng như kéo dài vô tận, chỉ còn bầu trời xám xịt và tiếng gió bắc đang thét gào bên ngoài cánh cửa sắt lạnh lẽo.

Cách lớp khói lượn lờ và ánh sang mập mờ, Chân Noãn chợt bắt được nỗi cô đơn sâu thẳm trong đáy mắt anh. Đôi mắt thần thò nhìn vào khoảng không như đang nhớ lại hồi ức nào đó.

Không biết tại sao, bỗng dưng cô thấy bị thương.

Hoàng hôn buông xuống, Chân Noãn tựa mình vào cánh cửa sắt hút gió, hơi ẩm rút đi để lại làn không khí lạnh lạnh. Ngôn Hàm vẫn với gương mặt nghiêng trầm lặng, đứng dựa vào vách tường hút thuốc. Chân Noãn nghĩ có lẽ vừa rồi mình bị hoa mắt nhìn nhầm.

Cả hai đứng như vậy khiến không khí có phần gượng gạo. Tình thần anh vốn vững vàng nên chẳng sao cả. Còn da mặt cô thì mỏng, không khỏi nghĩ đến chuyện ban nãy: Anh là sếp của cô, nhưng lúc cô và anh độ sức, vật lộn với nhau trong phòng tối, miệng cô còn chạm vào cổ anh. . .

Càng im lặng càng thấy ngượng ngịu, cô lấy hết can đảm bắt chuyện với anh: Đội trưởng, ngài cảm thấy..."

Ngôn Hàm bật cười, kết quả bị sặc khói, ho khan đến chảy nước mắt: "Trông tôi già lắm à?"

Chân Noãn khựng lại trong giây lát, phát giác ra anh phản ứng quá nhanh. Mặt cô đỏ bừng, lập tức đổi lại cách xưng hô: "Đội trưởng, anh cảm thấy Khương Hiểu tự sát hay bị mưu sát?"

Anh dựa vào tường, nhàn nhã nói: "Đây là công việc của cô."

Chân Noãn nghẹn lời, phán đoán nạn nhân tự sát hay bị mưu sát vốn là kỹ năng cơ bản của pháp y.

Lúc này, Ngôn Hàm đứng thẳng người, bước đến thùng rác đập tàn thuốc. Anh dựng lại cổ áo rồi xoay người đi xuống tầng: "Sáng mai, tám giờ họp, tôi cần báo cáo của cô."

Sáng mai á? Chân Noãn liếc mắt nhìn đồng hồ. Xem ra, tối nay phải thức trắng đêm rồi!

Bước xuống vài bậc, Ngôn Hàm đột nhiên dừng bước, quay đầu lại: "Tự sát kết luận nhằm thành mưu sát là lãng phí nhân lực của cảnh sát. Mưu sát mà lại phán đoán là tự sát thì sẽ khiến nạn nhân chết oan. Hy vọng cô có thể trụ vững qua ba tháng thử việc này."

Lời của anh bỗng khiến Chân Noãn thấy áp lực đè nặng thêm.

Thế nhưng anh lại nhếch môi: "Cô Chân Noãn, hoan nghênh đến Đội cảnh sát Dự Thành."

Chân Noãn hoàn toàn không cười nổi. Ở lại hay ra đi đều phụ thuộc vào ý của anh. Xem ra hay rồi đây!

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Bãi đỗ xe chật ních nhưng không có một bóng người, tĩnh lặng như tờ. Ngón Hàm lạnh lùng đi tới chỗ xe mình, mở cửa ngồi vào, yên lặng rất lâu cũng không khởi động xe. Hai bàn tay nắm chặt vô lăng, đôi mắt thâm trầm nhìn vào kính chắn gió, anh tựa như thấy lại hình ảnh hơn mười năm trước.

Một phân đội nhỏ lặng lẽ kiên nhẫn, vất vả ần núp theo dõi hơn bốn mươi ngày trong rừng cây xanh mênh mông với vô vàn ruồi muỗi, côn trùng độc và thú dữ... Cho đến một ngày kia, dưới ánh lửa ngập trời, trong màn mưa bom bão đạn, kẻ địch dựa vào địa hình hiểm yếu để phản công. Những cái đầu bị bắn thủng, những thi thể bị thiêu cháy, máu tươi chảy khắp thôn làng cùng những người tay không tác sát...

Anh còn nhớ rõ lời Hàn Băng nói: "Phải tiêu diệt hang ổ của lũ cặn bã này, không chừa một tên nào cả."

Kẻ địch xảo quyệt bắt một kẻ giả dạng dân thường làm tấm chắn rồi nổ súng về phía họ. Hai bên giao chiến kịch liệt.

Anh vẫn nhớ khi đó mình còn là cậu thiếu niên, ra sức gào lên với giọng khàn đặc: "Các người điên rồi! Họ là con tin!"

Nhưng rồi ngay sau đó, anh bị Phi Ứng giáng một cú đấm thẳng vào mặt: "Có cậu mới điên ấy! Bọn chúng đều là những kẻ điều chế và buôn bán ma túy."

Khi đó, mắt anh long lên sòng sọc, xông lên đánh nhau với Phi Ứng. Anh bị chính các đồng đội của mình đánh cho một trận gần như không bò dậy nổi. Thiên Dương nói: "Chúng đang lợi dụng chính đồng bọn của mình. Lần trước, đội Liệt Hỏa đã trúng kế này. Những người dân thường kia đều là đám buôn bán ma túy giả dạng."

Sau hành động đó, phân đội lập tức giải tán. Anh được phân làm cán bộ dự bị rồi được điều đến trường cảnh sát Dự Thành học tập. Cũng như mọi người, anh cho rằng sự việc kia đã tan thành mây khói. Cho đến một năm sau, Hạ Thời đột nhiên mất tích. Hải cốt của cô được người ta tìm thấy hai năm sau đó.

Nói cho cùng, cũng do anh hại cô.

Sau khi trở lại cuộc sống bình thường, anh từng âm thầm điều tra nguồn tin tình báo của họ năm ấy. Trong đó, có một đường dây dẫn đến Kỳ lão đại Kỳ Đình đã rửa tay gác kiếm, nhưng ông ta lại đột ngột qua đời vì tai nạn. Từ đó về sau không còn tin tức nào nữa.

Nhiều năm như vậy, anh đã hiểu được lời Hàn Băng nói. Chỉ cần là người bị nghi ngờ liên quan đến ma túy, tổ chức nhất định sẽ nhớ mặt từng nhân vật, sau đó dùng mọi cách truy đuổi trả thù.

Và năm đó, sau khi bị đồng đội đánh cho một trận thương tích đầy mình, anh đã ôm một cô bé tầm bảy tuổi rời khỏi chỗ đơn vị ần núp. Lúc ấy, cô bé đó đột nhiên dùng vốn tiếng Trung non nớt của mình nói với anh: "Họ đang tìm anh, còn gọi anh là Tiểu Hóa?"

Sau đó, cô bé giờ tay kéo mặt nạ bảo hộ của anh xuống.

Ngón Hàm cúi đầu, buông tay khỏi vô lăng rồi ra sức xoa nắn sống mũi. Tại sao cô bé lưu lạc ở thôn trang gần biên giới năm xưa lại trở thành đại tiểu thư nhà họ Kỳ? Mười năm đã trôi qua, lần này sẽ lại là đầu mối mới chăng?

Còn anh khi đó, vì lý do gì mà lại dùng Tiểu Hóa - Cái tên A Thời hay gọi - để làm biệt hiệu kia chứ?

Tiểu Hóa.

Ngón Tiểu Hóa.

Ngón Hàm chậm chạp thở dài, thần thờ dựa vào ghế, bên tai như vọng về từng chuỗi giọng nói của cô năm ấy:

"Anh Tiểu Hóa!"

"Anh Tiểu Hóa!"

Từ non nớt cho đến ngọt ngào, theo năm tháng lớn dần lại càng thêm yêu kiều, ngượng ngùng.

Đó là chuyện đã bao lâu rồi nhỉ?

Ngõ Thanh Thạch vào hè.

Thâm Thành chỉ có mùa hè, cho nên trong trí nhớ của anh và cô, vĩnh viễn chỉ có hương vị ngày hè quanh quẩn.

Lúc còn nhỏ, anh rất ghét việc cô suốt ngày chỉ biết gọi anh bằng cái tên "anh Tiểu Hóa". Anh kéo cô ngồi xổm xuống đồng bòn, dùng một nhánh cây từng nét viết lên tên mình.

Viết xong chữ "Ngón", lại không nhớ được chữ "Hàm" viết thế nào. Đang trầm tư suy nghĩ, anh thấy Tiểu Hạ Thời đang ngồi bên cạnh mình, dưới chiếc váy hai dây ngắn ngủn lộ ra chiếc quần lót trắng tinh in hình mèo Hello Kitty hồng phấn. Anh lập tức che mắt, song lại không nén nổi tò mò mở ra một khe hở nhìn lên. Nhìn một lúc lại không nhìn được ngứa ngáy liền đưa tay chỉ chỉ vào mặt Hello Kitty. Mềm quá!

Hình như chỗ đó của con gái cũng chẳng có gì đặc biệt. Thế rồi, anh nghiêm mặt giáo huấn cô: "A Thời nhà họ Hạ kia, con gái không được phép để cho

người khác nhìn thấy quần lót của mình."

"Ồ, phải không?" Tiểu Hạ Thôi dặng chân, cúi đầu xuống xem, "Ồi, bị lộ thật rồi!"

Anh Tiểu Hòa nói gì cũng đúng. Tiểu Hạ Thôi quay qua quay lại, bàn tay nhỏ bé kéo chỗ nọ túm chỗ kia, cuối cùng cũng kéo được vạt váy chạm đến tận đất. Hai chân trần áp sát vào ngực rồi cuộn lên bên trong váy.

"Được rồi đây!"

Tiểu Ngôn Hàm vừa lòng, tiếp tục viết tên mình, tiếp tục viết tên mình, viết xong một chữ "Ngôn Hòa Chiêm" (1), sau đó ngẩng đầu chỉ cho cô: "Em nhìn đi, tên anh là Ngôn Hàm, không phải Ngôn Tiểu Hòa. Về sau, không được gọi anh là anh Tiểu Hòa nữa!"

Tiểu Hạ Thôi nghiêng đầu cau mày nhìn, ngón tay nhỏ bé chỉ vào chữ duy nhất mà cô biết: "Hòa... Đây là chữ Hòa... Là Hòa trong tên của anh Tiểu Hòa..."

"Đây là chữ Hàm! Đọc giống chữ Hàn trong từ lạnh lẽo ấy."

Cô nhú hành mày thanh mảnh, ra chiều vô cùng khó hiểu: "Có lừa thì làm sao lạnh được? Đây là chữ Hòa trong tên của anh Tiểu Hòa."

"Ngôn Hàm!"

"Ngôn Tiểu Hòa!"

"Ngôn Hàm!"

"Ngôn Tiểu Hòa!"

"..."

"..."

"Ngôn Hàm!"

"Ngôn Tiểu Hòa!"

"..."

"..."

"Ngôn Hàm!"

"Ngôn Tiểu Hòa!"

"Ngôn Hàm!"

"Ngôn Tiểu Hòa!"

Tuần hoàn vô số lần, sau đó...

"Bóp!"

"Aaa! Anh Tiểu Hòa đánh em..."

Cô mếu máo định đi mách mẹ, nhưng hai đùi bị váy bao chặt, lập tức ngã lộn quay xuống đất như trái bóng. Cô thoáng chốc ngỡ ngàng, hai bàn chân và hông đều bị lộ ra ngoài.

"Ồi..." Tiểu Ngôn Hàm bật mắt lại, không quên chừa kẽ tay nhìn trộm.

Tiểu Hạ Thôi quên mất phải khóc, chỉ lẩn lộn lốc trên mặt đầu như một cái thùng gỗ, thở hổn hển, cố sức bật hai chân mình ra khỏi váy, tiện tay phui bìn đất trên người rồi lại phi như bay tới cùng "anh Tiểu Hòa" đi bắt ve sầu.

Cô luôn vui vẻ chạy theo đuôi anh từ bé cho đến lúc trưởng thành, dù cho đôi lúc anh chạy quá nhanh khiến cô không đuổi kịp, bị lạc đường hay bị bỏ lại.

Cái đuôi nhỏ của Ngôn Hàm, kẻ bám dính của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm... Từ bé đến lớn, những đứa trẻ trong ngõ Thanh Thạch đều gọi cô như vậy.

Nếu cô vẫn còn, con của họ đã sớm có thanh mai và trúc mã từ lâu rồi.

Nếu là như thế...

Ngồi trong xe, Ngôn Hàm từ từ nhếch khóe môi, thì thầm gọi tên: "A Thời..."

A Thời nhà họ Hạ, A Thời của anh...

(1) Ngôn Hàm phiên âm là "yán hán". Trong đó từ Hàm gồm bộ Hóa và bộ Hàm. Ngôn Hóa Chiêm là do lúc còn bé Ngôn Hàm chỉ nhớ được bộ Hóa đứng trước, bộ Hàm ở sau, viết nhầm thành chữ Chiêm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Trước khi rời khỏi khách sạn, Chân Noãn đi gặp Kỳ Pháp Lạp.

Cô nàng này hay cáu nhưng người giận cũng mau. Lễ cưới có người chết, đám nhà báo, phóng viên đua nhau viết về lịch sử phong lưu của Thân Trạch Thiên. Thân gia khủng hoảng trước các mối quan hệ xã hội, Kỳ Pháp Lạp vui sướng vô cùng, một mình thưởng thức món ngon trong nhà hàng buffet.

Chân Noãn thấy cô nàng không sao thì chuẩn bị quay về làm việc.

Kỳ Pháp Lạp vội vàng giữ Chân Noãn lại: "Chị Noãn Noãn, muộn thế này rồi, ăn cơm rồi hãy đi." Nói rồi Kỳ Pháp Lạp bung đĩa gấp thức ăn cho Chân Noãn, tất cả đều là món cô thích. Chân Noãn cười: "Em vẫn còn nhớ."

"Sở thích của chúng ta giống nhau mà." Kỳ Pháp Lạp nháy mắt.

Trước khi Chân Noãn ra nước ngoài, Kỳ Pháp Lạp vẫn còn là học sinh tiểu học, tính tình quái gở, không thích người lạ. Đã bao năm trôi qua, cô gái này vẫn không thay đổi, lại thêm mấy ông anh trai chiều chuộng nên càng không cần trưởng thành.

Dường như Kỳ Pháp Lạp rất tò mò về công việc của Chân Noãn, hỏi trên trời dưới biển, không quên hỏi về nữ nhân viên nghiệm chứng.

Chân Noãn: "Người em nói là Quan Tiểu Du phải không?"

"Cá (1)? Tên người mà lại có động vật à? Hừ!"

"Cô ấy chọc giận gì em thế? " Chân Noãn mơ màng cầm bát canh uống một hớp lớn, cơ thể ấm áp hơn đôi chút.

Kỳ Pháp Lạp cũng uống canh, cái thìa gỗ "leng keng", quanh co một hồi không chịu nổi nữa đành dứt khoát nói thẳng: "Tại sao anh ấy lại bảo vệ con cá đây chứ? Tình yêu mới hả? Sao Sở Cảnh sát lại bắt con gái thế? Cấp trên và cấp dưới cùng đơn vị không được phép yêu đương kia mà!"

"Quan Tiểu Du là nhân viên ngoài biên chế của Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Hình sự." Chân Noãn nói xong, ngược mắt lên. "Anh ấy? Ý của em là..." Vì mắc chứng bệnh ngại giao tiếp nên cô ngại ngần nói ra tên họ đầy đủ, cứ ngần ngừ. "...Đội trưởng..."

"Tên khốn đó!" Kỳ Pháp Lạp giận đến mức méo cả miệng, mặt đỏ gay. "Trước kia bị thương nặng như vậy mà vẫn cố em đi hết cả đoạn đường dài trong khu rừng rậm nguyên sinh, không ngờ bây giờ lại trở mặt không nhận nhau."

"Hai người quen nhau à?"

"Hóa thành tro cũng nhận ra."

Chân Noãn hơi lơ mơ: "Nhìn em như có mối thâm thù đại hận với người ta vậy."

"Không phải thâm thù đại hận, mà là dây dưa." Kỳ Pháp Lạp cau mày. "Chị không biết đâu, trước kia, anh ấy từng cứu mạng em, nhưng anh ấy lại không nhớ em."

"Có lẽ em nhận nhầm người rồi?"

"Đúng là anh ấy mà." Kỳ Pháp Lạp rất quả quyết.

"Anh ấy cứu em trong hoàn cảnh nào thế?"

Lần này, đến lượt Kỳ Pháp Lạp lơ lửng. Mười năm trước, cô từng trải qua một trận ốm nặng, nghe nói sốt rất cao nên nhiều việc đã không còn nhớ nữa. Nhưng cô vẫn nhớ một vài hình ảnh đứt đoạn. Giữa địa ngục chốn nhân gian, một anh trai đã tới cứu cô. Anh ấy bị thương rất nặng, nhưng vẫn cống cô, ôm cô trào dềo lội suối, cho cô nước uống rồi hái quả cho cô ăn.

"Em.. không nhớ rõ nữa, chỉ nhớ khắp nơi đều là lửa, còn có rất nhiều người đang khóc. Chuyện đó có thật mà. Sau này, em nhất định sẽ nhớ ra." Kỳ Pháp Lạp nói. "Có điều, em chỉ biết người ta gọi anh ấy là Tiểu Hỏa. À, chị Noãn Noãn, anh ấy tên gì nhỉ?"

"... Ngôn... Hàm"

"Ngôn Hàm?" Kỳ Pháp Lạp cau mày, cảm thấy cái tên này rất quen thuộc. "Hàm có bộ Hỏa đấy à?"

"Đúng vậy!"

"Ngôn Hàm.. Ngôn Hàm.." Kỳ Pháp Lạp lặng lẽ lăm bắm cái tên này, chợt nhớ ra. "Trước đây, Dự Thành có một tin vô cùng chấn động về anh ấy."

"Là gì thế?"

"Nghe nói bạn gái anh ấy bị băm cho chó ăn. Rất nhiều người suy đoán là trả thù."

Chân Noãn sắc canh, rút khăn giấy ra che miệng ho khan không ngừng.

"Chị bị dọa à?" Kỳ Pháp Lạp vỗ lưng cho Chân Noãn. "Có lẽ đụng chạm kẻ thù nào đó, kết quả là bạn gái bị giết."

"Người ta hận anh ấy nên giết bạn gái của anh ấy à?"

"Ừm! Lúc đầu, báo là mất tích nên anh ấy đi tìm suốt. Nhưng rồi vài năm sau, có người dất chó đi dạo bên bờ sông, con chó đó đào được một khúc xương và một đồng thịt vụn. Báo chí nói rằng sau khi nghiên cứu mấy tuần, pháp y đã xác định đó chính là bạn gái anh ấy. Nhất định là trả thù rồi, nếu không, ai lại đi băm người ta ra như thế chứ?"

Chân Noãn sồn hết gai ốc, nhớ lại nụ cười lạnh nhạt của Ngôn Hàm, đột nhiên cảm thấy rất khó chịu.

"Thảm quá!" Cô nói áp úng.

Kỳ Pháp Lạp ngăn người trong chốc lát, giọng nói cũng dịu đi, miệng lưỡi không đánh đá như vừa nãy nữa. Cô phồng má, buồn bã chọc chọc dũa vào com trên đĩa, muốn giận dỗi nhưng lời thốt ra lại rất thương tâm: "Em cũng chỉ thấy trên tivi, lúc ấy, cảm thấy chị gái tên Hạ Thời kia rất đẹp."

"Hạ Thời?"

"Hạ của mùa hạ, Thời của thời gian." Kỳ Pháp Lạp tiu nghiu nghĩ ngợi một chốc rồi nhẹ nhàng nói: "Tên của chị ấy rất hay. Là sinh viên trường Đại học Y Dự Thành, đang thực tập ở bệnh viện thành phố."

"Ừ, tên hay thật, vừa nghe đã biết là cô gái xinh đẹp."

"Cũng không biết tại sao em lại có ấn tượng rất sâu sắc về Hạ Thời trên tin thời sự ấy. Chị ấy nhìn thấy có người ngã xiêu ở ven đường nên đã chạy lại giúp đỡ, kết quả lại bị bắt lên xe. Hồi đó, chuyện này rất chấn động. Hôm nào thấy cô cũng lấy chị ấy làm ví dụ đề cảnh báo tội em phải đề phòng kẻ xấu."

"Đã tìm được hung thủ chưa?"

Kỳ Pháp Lạp lắc đầu.

Chân Noãn kinh ngạc. Bao năm như vậy, chẳng phải trở thành án treo sao?

Đang định hỏi tiếp thì một giọng nam trầm ấm, tươi vui vang lên: "Hai chị em có muốn anh dẫn ra ngoài ăn com không?"

Kỳ Pháp Lạp vui vẻ quay đầu lại: "Anh!"

Cổ đồng lớn thứ hai của tập đoàn Hoa Thịnh – Kỳ Thâm. Năm anh mười sáu tuổi, cha đột ngột qua đời, Hoa Thịnh rơi vào tay Thân gia. Cũng may anh là con người giỏi giang, còn có sự giúp đỡ của Thẩm Dịch nên mấy năm nay vẫn đứng vững vàng.

Anh đi tới, xoa đầu em gái Kỳ Pháp Lạp rồi ngồi xuống đối diện Chân Noãn: "Đồ ăn ở đây không ngon lắm, tôi đưa hai chị em ra ngoài nhé?"

Chân Noãn xua tay: "Không cần đâu, tôi no rồi. Vả lại, lát nữa còn có việc."

"Mới đi làm đã bận vậy rồi à?" Kỳ Thâm cười. "Xem ra, người lắm tài luôn vất vả."

"Đâu có. Bởi vì biết mình yếu kém nên phải ra sức cố gắng thôi." Chân Noãn xấu hổ, chợt nhớ tới lời phê bình của Ngôn Hàm.

Cơm nước xong xuôi, Chân Noãn ra ngoài, Kỷ Pháp Lạp cởi khăn quàng choàng lên cổ cô.

"Đừng để bị lạnh. Em không sao, lát nữa sẽ bảo người đưa khăn tới." Kỷ Pháp Lạp chu đáo nói, lại nháy nháy mắt. "Đưa chị một cái khăn quàng cổ nhưng có thể đòi anh Thẩm Dực rất nhiều đồ."

Kỷ Thâm liền nói: "Trời lạnh rồi, để anh đưa Chân Noãn đi!"

Chân Noãn gật đầu.

Nhiều năm trước, Kỷ Đình gặp tai nạn giao thông qua đời, Kỷ Thâm trẻ tuổi trưởng thành trong một đêm, trở thành người lèo lái Kỷ gia, nhờ sự giúp đỡ của Thẩm Dực mà giữ được các mối quan hệ của Kỷ Đình và cổ phần của Hoa Thịnh. Khác hẳn Thân Trạch Thiên, Kỷ Thâm không có cha che chở nên cách hành xử vô cùng chín chắn, một lòng lo việc làm ăn. Cho dù khôi ngô điển trai, nhưng đến nay đã hai mươi lăm tuổi mà anh vẫn chưa có bạn gái hay đính phải bất kỳ tai tiếng tình ái nào.

Kỷ Pháp Lạp tự hào vô cùng, còn hay bảo Kỷ Thâm là người anh trai tốt nhất trên đời.

Đến cổng, Chân Noãn vẫy tay chào tạm biệt Kỷ Thâm.

Cô đi vào sân, ngẩng đầu nhìn lên. Trong màn đêm, tòa nhà Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Hình sự sáng rực ánh đèn. Tất cả mọi người đều làm thêm giờ. Phần lớn pháp y trong nước đều phải đến nhà tang lễ, bởi lẽ rất nhiều cơ quan cảnh sát không bố trí phòng giải phẫu và phòng chứa xác. Pháp y thường phải chạy đi chạy lại như con thoi giữa Sở Cảnh sát và nhà tang lễ. Cảnh sát Dự Thành bố trí phòng giải phẫu và phòng chứa xác ở C-Lab. Đêm hôm khuya khoắt, pháp y không phải chạy tới khu ngoại ô nữa, xem như thuận tiện hơn cho công việc.

Vào tòa nhà, cô thấy phó Chủ nhiệm C-Lab Lâm Họa Mi cùng mấy phụ tá đang tiến tới phía này với bước chân vội vã. Lâm Họa Mi khá nghiêm khắc đối với người trẻ tuổi. Chân Noãn nhìn thấy lãnh đạo, bỗng căng thẳng theo phản xạ có điều kiện, vội vàng tránh sang bên nhường đường rồi khẽ cúi đầu.

Lâm Họa Mi là chuyên gia nhân chủng học và nha khoa, đồng thời là nhân tài hiếm có trong ngành. Hồi trẻ, bà làm giảng viên đại học và bác sĩ, về sau dần thân vào nghiên cứu khoa học rồi gia nhập C-Lab. Tác phong làm việc nghiêm túc, cẩn thận không hề buông thả, cũng không bao giờ nói cười tùy tiện.

Chân Noãn cúi đầu không dám chào hỏi, lại hơi rầu rĩ vì khả năng giao tiếp kém cỏi của mình. Cũng may cô Lâm không chú ý tới cô. Đến khi mọi người ra khỏi sảnh, cô mới vỗ ngực một cái, thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này bảo vệ phía sau nói: "Giáo sư Lâm lại đi công tác rồi."

Chân Noãn quay đầu lại: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Có máy bay rơi."

Chân Noãn hiểu ra.

Với những tai nạn khủng khiếp thế này, nếu không có sự hỗ trợ của học giả nhân chủng học, cảnh sát sẽ không tài nào ghép nối những bộ phận tan tác thành một thi thể hoàn chỉnh và chính xác được.

Ở đây, ai ai cũng bận rộn. Cô vừa nghĩ vừa xoay người đi lên tầng.

(1) Chữ Du (yú) trong Quan Tiểu Du đồng âm với cá (yú).

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Cửa thang máy mở ra, ánh đèn hành lang sáng trắng như tuyết giữa màn đêm, tĩnh lặng tựa làn nước dưới lớp băng. Hai bên hành lang là vô số những cánh cửa khép chặt, chứa đủ loại dụng cụ thí nghiệm bên trong.

Chân Noãn không hề sợ hãi.

Tầng chín là khu bệnh lý học, cũng là vùng trời riêng của giáo sư Trịnh Dung và Chân Noãn. Giáo sư Trịnh đã đi Hồng Kông tham gia hội thảo học thuật, vậy là Chân Noãn tiếp nhận vụ án đầu tiên mà không có ai dẫn dắt, đành phải hoàn toàn dựa vào bản thân.

Cô đi thẳng vào phòng giải phẫu, mò mẫm bật đèn.

Khương Hiểu mặc váy cưới, nằm ngửa trên bàn giải phẫu. Chân Noãn vừa vào đã bị phòng giải phẫu này hấp dẫn. Thiết bị bên trong thật hoành tráng! Cô mở to hai mắt nhìn một lượt, bỗng dưng không nén nổi kích động. Ba tháng thử việc ư? Cô nhất định phải ở lại!

Chân Noãn rửa tay xong rồi chăm chú đứng nhìn Khương Hiểu vài giây dưới ánh sáng bàng bạc. Tiếp đó, cô đeo găng tay và đội mũ phẫu thuật, xoay người ngắm nghía rồi thử ấn nút mở camera.

"Ting!"

Cô giật mình, ngẩng đầu lên đối diện với ánh sáng màu lam nhạt phát ra từ bảy bảy bốn mươi chín cái màn hình. Ở mỗi màn hình thi thể trên bàn giải phẫu ở một góc độ khác nhau.

Cô nhìn màn hình số một, phần tóc dưới đầu nạn nhân bê bết vết máu khô.

Khẽ hít vào một hơi, mở nút máy ghi âm, Chân Noãn bình tĩnh nói giọng đều đều: "Ngày 01 tháng 11 năm 20XX, phòng giải phẫu số Ba tại Phòng thí nghiệm Kỹ thuật Hình sự Dự Thành, nghiên cứu viên bệnh lý học Chân Noãn tiến hành giải phẫu tử thi Khương Hiểu với đặc điểm như sau: da vàng..."

Cô dừng một giây rồi lè lưỡi. Vì ở nước ngoài quá lâu nên cô đã quen phải khai báo chứng tộc trong bước đầu miêu tả ngoại hình.

"Step one, chiều cao của người chết..." Cô nghiêng mắt nhìn thước đo trên bàn giải phẫu rồi nhanh chóng tính nhẩm, "...1m63...", lại nhìn cái cân gắn ở bên, "...Cân nặng 45 kg. Quần áo chỉnh tề..."

Chân Noãn vừa kiểm tra dấu vết trên chiếc váy cưới vừa ghi âm. Sau khi chụp ảnh, cô lần hết toàn bộ vật chứng bỏ vào túi. Tiếp đó, cô cẩn thận từ từ cắt bot váy cưới, tìm kiếm một lượt lớp biểu bì gồm kẽ móng tay và da đầu rồi bỏ vào túi.

Quay người lại, cô bỗng sững sờ.

Vừa nãy, bị choáng ngợp bởi phòng thí nghiệm tân tiến, cô kích động đến nỗi quên mất không gọi phụ tá mà bắt đầu một mình. C-Lab có quy định rằng khi kiểm tra thi thể, ít nhất phải có mặt hai người.

Cô rút cổ, thân thể khẽ run lên, nghĩ thầm nếu Ngôn Hàm mà biết, nhất định sẽ mắng cô té tát. Vừa nghĩ tới Ngôn Hàm, cô lại nhớ tới "thắt lưng màu trắng" mà anh dặn dò. Cô cúi gập tay cầm túi vật chứng đi ra ngoài.

Phòng thí nghiệm Vật lý - Hóa học của C-Lab được đặt tại tầng bảy và tầng tám, lúc này một vài văn phòng vẫn còn mở cửa.

Chân Noãn chưa quen thuộc đường đi lối lại ở đây, nhưng đi tới đi lui vài lần vẫn không đủ can đảm hỏi thăm ai, chỉ sợ sệt ngo ngoà thò đầu vào nhìn trái nhìn phải.

"Xin hỏi cô tìm ai?" Một giọng nữ dịu dàng truyền ra từ văn phòng nào đó.

Chân Noãn lập tức thờ phào, cảm kích chạy nhanh tới chỗ vừa phát ra tiếng nói. Đó là một văn phòng khá gọn gàng, sạch sẽ. Bên trong có một cô gái mặc áo blouse trắng đang đứng trước giá sách lật một xấp văn kiện. Cô ấy trông cũng xấp xỉ tuổi Chân Noãn, khuôn mặt thanh tú trắng trẻo, nét mặt rất thân thiện.

Chân Noãn giờ túi vật chứng lên vẻ hơi bối rối: "Tôi là nghiên cứu viên bệnh lý học mới tới. Có một số vật chứng cần phải đem đi xét nghiệm."

"Tôi hiểu rồi!" Cô ấy nở nụ cười. "Người đẹp Noãn Noãn."

Chân Noãn hết sức xấu hổ. Cái cô Quan Tiểu Du kia thật không quên rêu rao biệt hiệu kỳ quặc này khắp nơi mà.

Đối phương nhìn chằm chằm khuôn mặt của cô trong chốc lát rồi bật cười, sau đó khẳng khái giới thiệu: "Tôi là Tần Xu."

"Còn tôi là Chân Noãn."

Chân Noãn đưa cái túi cho Tần Xu rồi kể rõ tình hình.

Tần Xu nhìn cái túi và hỏi: "Cô nghi ngờ trên chiếc thắt lưng này có dấu vân tay ư?"

"Phải, nhưng kiểm tra bước đầu vẫn chưa phát hiện được dấu vết gì."

"Có thể dấu vân tay đã bị lau đi, không sao đâu, tôi vẫn có cách tìm ra nó."

Chân Noãn tò mò: "Phương pháp gì vậy?"

"Cô có muốn xem không?"

"Đương nhiên rồi!" Chân Noãn cảm thấy các đồng nghiệp thuộc mảng khoa học kỹ thuật thật thân thiện.

Tần Xu đưa Chân Noãn lên Phòng thí nghiệm Hóa học trên tầng tám. Cô mở một thiết bị có hình dáng giống lò vi sóng rồi treo chiếc thắt lưng vào giá bên trong, sau đó đổ vào khay một thứ chất lỏng sền sệt trong suốt, cuối cùng đóng cửa kính lại.

Chân Noãn hỏi: "Chất lỏng đó là gì vậy?"

"Là keo cyanoacrylate (1)."

"Một loại keo đa năng phải không?"

"Ừ, đôi khi, dầu vân tay bị lau đi hoặc bị vật thể nào đó hấp thụ, những biện pháp kiểm tra và đo lường thông dụng không thể tìm ra. Nhưng sau khi nung trong lò cùng keo đa năng cyanoacrylate, hơi nước sẽ thấm vào nơi vân tay còn lưu lại rồi dần dần chuyển thành màu trắng."

Chân Noãn tiến lại gần quan sát. Lúc này, dung dịch trong lò bắt đầu bốc hơi.

"Phải đợi một lúc đấy, cô uống cốc nước trước nhé!" Tần Xu rót nước rồi ngồi xuống cạnh bàn nói chuyện phiếm với cô. "Ở đây một thời gian đã quen chưa? Môi trường làm việc nơi này rất tốt, quan hệ xã giao lại đơn giản, mọi người chỉ tập trung vào công việc nghiên cứu và thí nghiệm mà thôi."

Chân Noãn mỉm cười, quay đầu nhìn các loại thiết bị tinh vi và sạch sẽ xung quanh. Trong lòng cô vô cùng hào hứng, song không biết biểu đạt thế nào. Tuy vậy, cô lại rất muốn thử bắt chuyện với cô gái hòa nhã trước mặt.

Lặng lẽ tổ chức lại hệ thống ngôn ngữ của mình, Chân Noãn thoáng đỏ mặt khen ngợi: "C-Lab trang bị toàn các máy móc, thiết bị tiên tiến, so với ở Mỹ chỉ có hơn chứ không kém."

"Cô sẽ thích được làm việc ở nơi này cho mà xem." Cũng như đa số những chuyên viên nghiên cứu khác, Tần Xu rất yêu thích công việc và dành cho những thiết bị kỹ thuật hiện đại ở đây một niềm say mê mãnh liệt. Cô cười: "Cô đã trông thấy phòng mô phỏng quá trình gây án chưa?"

"Ý cô là Phòng thí nghiệm Mô phỏng toàn cảm hiện trường và cách thức giết người phải không? Tôi thấy qua rồi." Chân Noãn khá hào hứng: "Nơi đó thật tuyệt vời!"

Cô còn chưa dứt lời, bên ngoài có người đẩy cửa tiến vào. Chân Noãn quay đầu nhìn. Khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn còn lưu lại nụ cười vui vẻ pha chút ngượng ngùng, toát lên vẻ tự nhiên và vô tư lự.

Người tới là Ngôn Hàm.

Vừa bước vào cửa, anh lập tức bắt gặp nụ cười hồn nhiên nở rộ của cô, tựa như một đứa trẻ không vương bận chuyện đời. Anh thoáng sững sốt vì cô cũng thế. Hai người nhanh chóng nhìn sang chỗ khác.

Tim Chân Noãn đập thành thịch, bối rối rù mắt, lại thấy mấy túi giấy anh đang cầm. Hình như là đồ ngọt.

Cô suy nghĩ vài giây, Ngôn Hàm mang bữa khuya cho Tần Xu ư?

Sau phút muộn màng nhận ra điều này, Chân Noãn dần cảm thấy không khí trong phòng thấp thoáng vẻ huyền diệu giữa đêm. Cô biết điều đặt cốc nước trong tay xuống, định đứng dậy. Thế nhưng, sau khi đặt túi đồ ăn khuya lên bàn, Ngôn Hàm lập tức xoay người bước đi.

"Anh..." Tần Xu không tự chủ được cất tiếng gọi anh, tiếng lòng chợt dừng lại nơi bờ môi.

Ngôn Hàm quay đầu lại: "Có chuyện gì sao?"

Tần Xu cười cười rồi hạ giọng nói: "Anh đi ngay à?" Chính cô cũng chưa nhận ra rằng giọng mình thoáng để lộ một chút dịu dàng cùng chờ mong.

Ngôn Hàm hơi sững sốt, gờ ngón tay lên: "Anh đi hút thuốc."

Người đi rồi, Tần Xu lại có chút hối hận. Cô thầm nghĩ mình biểu hiện không ổn cho lắm. Mỗi khi bị đồng nghiệp trêu chọc, anh thường chỉ cười cho qua. Nhưng vừa rồi, mình làm như vậy... có lộ liễu quá không?

Chân Noãn cảm cốc ngồi đối mặt với Tần Xu, cứ nghĩ cả hai sẽ rơi vào tình cảnh xấu hổ thì thiết bị phía sau bỗng kêu "Ting!" một tiếng.

Tần Xu đứng dậy đeo găng tay, nhắc chiếc thắt lưng đã xử lý xong ra khỏi lò. Quả nhiên, trên vết lõm của chiếc thắt lưng có một dấu vân tay mờ mờ.

"Không phải dấu vân tay trực diện." Tần Xu vừa liếc mắt đã nhận ra, cô nói: "Chất lượng của dấu vân tay này không tốt lắm! Nếu là Quan Tiểu Du hoặc tôi thì ít nhất cũng phải mất một ngày mới phác họa xong hình ảnh của nó."

Phác họa?

Chân Noãn lại tò mò, nhưng lần này, cô không hỏi nhiều mà trở về luôn. Văn phòng của hai người chỉ cách nhau một tầng nên Chân Noãn quyết định đi cầu thang bộ.

Đẩy cửa thoát hiểm, Chân Noãn chợt nghe thấy tiếng diêm quẹt vào vỏ, “soạt” một tiếng. Cô vội ngẩng đầu lên, thấy Ngôn Hàm đang dựa lưng vào vách tường châm thuốc. Bàn tay anh khẽ khum lại, ánh lửa từ que diêm rực rỡ mà mềm mại, những tia sáng đỏ ối áp xuyên mình qua kẽ ngón tay tựa chiếc đèn lồng nhỏ.

Lửa bằng diêm chứa đựng một thứ cảm xúc vô cùng dịu dàng, khơi gợi trong lòng nỗi khao khát muốn tiến gần vuốt ve. Không như bật lửa, ánh lửa lạnh lẽo lại sắc bén, đâm thẳng vào lòng người bằng thứ mùi gas khó ngửi.

Ánh lửa dịu dàng lập lòe, hắt lên ngũ quan, càng khắc sâu từng đường nét trên khuôn mặt anh. Hốc mắt sâu hơn, mang vẻ dịu dàng không chân thật.

Châm xong diêm thuốc, anh liền ném vào đồng cát trắng trong thùng rác, một làn khói xanh nhẹ nhàng thoát ra từ que diêm nhỏ bé, Chân Noãn lập tức ngửi thấy hương gỗ thô đặc biệt mà chỉ diêm mới có.

Anh vừa ngậm diêm thuốc lá vừa nghịch hộp diêm trên tay, xuyên qua màn khói bằng bạc quan sát cô. Không rõ có phải do ảo giác của màn đêm hay không, đôi mắt anh trở nên sâu thẳm và đen láy lạ thường, cứ thế nhìn cô không hề chớp mắt.

Chân Noãn cảm thấy không thoải mái khi đón nhận ánh mắt thẳng thắn như quen cả thời gian của anh, không rõ anh đang nhìn thứ gì. Giữa lúc cô đang bối rối, đáy mắt Ngôn Hàm chợt lướt qua tia suy tư.

Anh nhìn cô, không ngờ khuôn mặt ấy lại non nớt đến vậy. Lúc này, trên gương mặt nhỏ nhắn, trắng trẻo của cô hiện rõ dấu đỏ do bị anh siết trước đó. Anh nhìn cô một lúc lâu với vẻ hơi buồn cười. Ban đầu, vì lịch sự nên anh lặng yên né tránh, nhưng dần dần không chịu nổi nữa, nụ cười trên khóe môi càng lúc càng mở rộng, cuối cùng anh cười rộ lên, để lộ cả hàm răng trắng.

Chân Noãn vô cùng ngạc nhiên, nhưng sau khi quay đầu nhìn khuôn mặt mình qua chiếc gương soi trên tường, cô đã hiểu tất cả.

"..."

Chân Noãn vừa thẹn thùng vừa lúng túng, cái người này sao lại có thể... thiếu đạo đức như vậy?

Ngôn Hàm rũ mắt, khóe miệng vẫn giữ nụ cười nhàn nhạt. Anh đột nhiên hỏi tường lại xúc cảm lúc mình bóp má cô, cảm giác mềm mại vương vấn nơi đầu ngón tay cứ như chạm vào miếng bông vậy.

Khói thuốc xoay vòng trong lồng ngực

Anh nói: “Buồn cười chết mất!” Chưa dứt lời, anh lại cười rộ lên.

Thấy cô tức giận

Nhưng Chân Noãn lại không biết điều này.

Bốn bề trở nên

Nhưng cô không dám hỏi thẳng, nghĩ một lát rồi nói: “Đội trưởng, vì sao anh lại chọn nghề này?”

Anh nhún mày thờ ơ: “Sao vậy? Muốn cùng tôi tâm tình về lý tưởng và cuộc sống sao?”

Chân Noãn biết mình lại thất bại. Quả nhiên, Đội trưởng Ngôn không phải người dễ dàng trả lời những câu hỏi kiểu này mà.

Một lúc lâu sau, anh ưỡn oai nói: “Loại người như tôi làm cảnh sát là thích hợp nhất.”

Trong lòng thầm mắng

Anh cười khê: “Sống chết tùy ý, không vướng bận.”

Chân Noãn ngẩn người. Cô vô cùng bất ngờ với câu trả lời của anh, khóe miệng hơi hé song cổ họng lại như nghẹn ứ. Cô nhìn anh chăm chăm, đột nhiên phát giác ra rằng anh rất hay cười, thật sự rất hay cười, nhưng vì sao ý cười chưa bao giờ chạm tới đáy mắt?

Rõ ràng anh đang cười, nhưng sao cô lại cảm thấy đôi mắt tuyệt đẹp kia dường như đang lấp đầy nỗi héo mòn trong tuyệt vọng?

Trong lúc cô còn chưa kịp nén được nỗi lòng đồng cảm của mình, Ngôn Hàm đã cụp mi, trả lại khoảng không lặng im.

Anh nhìn dấu tay trên mặt cô rồi nói: “Nếu lần sau còn gặp chuyện nguy hiểm như vậy nữa, cô có thể dùng chiêu bẻ ngón tay hoặc đá thẳng vào đây.” Anh đưa ngón trỏ chỉ vào thân dưới của mình.

Chân Noãn nhìn vị trí giữa hai chân mà anh chỉ, lập tức ngượng ngùng đến nóng ran cả người.

Anh liếc nhìn sắc mặt cô, cười vô lại: "Tuy nhiên, nếu đối thủ là tôi thì cô vẫn không có cơ hội đá trung đầu."

Nói cứ như đá được chỗ đó của anh là phần thưởng thi đấu không bằng!

Mặt Chân Noãn tựa như bị lửa thiêu. Kỳ cục, tại sao tôi phải đá chỗ đó của Đội trưởng chứ? Việc gì anh phải thảo luận vấn đề quỷ quái này với tôi.

(1) keo cyanoacrylate được sử dụng rộng rãi trong công nghiệp và gia đình. Ưu điểm nổi bật của keo cyanoacrylate là tốc độ kết dính nhanh, sử dụng đơn giản, độ bền cao và đặc biệt có khả năng kết dính các vật liệu khác nhau như kim loại, chất dẻo, gốm sứ, gỗ, cao su, mà không cần xử lý nhiệt và đa số trường hợp không cần xử lý bề mặt. Ngoài ra, keo cyanoacrylate còn được ứng dụng trong sinh học bởi có khả năng bịt kín lỗ thủng giác mạc nhỏ, tạo điều kiện cho quá trình lành sẹo tốt, thao tác nhanh mà không cần khâu vá.

Lúc này, chuông điện thoại của Chân Noãn chợt vang lên. Là Thẩm Dực. Cô mau chóng thu lại cảm xúc, khẽ gạt đầu với Ngôn Hàm rồi cầm di động, hốt hải chạy lên tầng. Sau khi vòng qua khúc ngoặt, cô mới bắt máy: "A lô?"

Từ đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói hồ hởi: "Đang bận lắm à?"

Trách cô bắt điện thoại chậm ư?

Chân Noãn mím môi cười, nhỏ nhẹ nói: "Em đang làm việc. Vừa rồi, em bận cời găng và rửa tay."

Ngôn Hàm ngậm đầu thuốc, tai lắng nghe tiếng nói dịu dàng của cô gái vọng từ trên tầng xuống, khóe môi hơi nhếch lên.

Tháo găng tay chuyên dụng bao kín bàn tay phải mất chín giây, chạy đến bồn rửa tay mất một giây, mở vòi nước rồi đưa tay vào chậu mất ba giây, lau tay nghe điện thoại mất hai giây. Nhưng thực tế là vừa rồi cô tiếp điện thoại chỉ trong năm giây.

Bé con, cô tưởng Thẩm Dực dễ lừa như thế sao?

Chân Noãn giải thích xong, thấy Thẩm Dực bên kia không nói gì thì hỏi: "Sao anh không nói câu nào thế?"

"À, anh nhận được một bưu phẩm." Giọng Thẩm Dực chậm rãi: "Lúc trước em giấu anh, trốn đến đó làm việc, anh còn chưa đồng ý đâu. Công việc này rất vất vả phải không?"

Chân Noãn nghe vậy liền tìm cách chuyển trọng tâm câu chuyện, không hề nhắc tới vất vả hay khổ sở dù chỉ một chút: "Đây phải em giấu anh. Là vì em sợ không qua được vòng phỏng vấn nên ngại chưa nói cho anh biết thôi."

"Mai anh về rồi, buổi tối sẽ đến đón em."

Chân Noãn hơi do dự.

"Có vấn đề gì sao?"

"Mới xảy ra một vụ án, không biết có thời gian..."

"Thế ngày mai bàn tiếp." Anh dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Em chú ý nghỉ ngơi. Đừng làm việc quá mệt."

"Được ạ!" Chân Noãn đẩy cửa thoát hiểm, đi vào hành lang dài.

Ở tầng dưới, Ngôn Hàm dập đầu thuốc lá vào đồng cát, lúc ngẩng đầu thì đèn cảm ứng trên hành lang tĩnh lặng cũng đồng thời vụt tắt, ánh mắt lạnh im mà sắc bén của án cũng theo đó chìm dần vào bóng tối.

Chân Noãn bỏ điện thoại vào túi áo blouse, lần mò chìa khóa mở cửa. Đẩy cửa định bước vào, khóe mắt lại liếc thấy có gì đó không ổn. Cô lùi lại, nghiêng đầu nhìn, trên bệ cửa sổ đặt hai túi giấy. Cô mừng thầm, chạy tới mở ra xem, bên trong là một cốc trà xanh và một miếng bánh phô mai. Túi đựng giống hệt cái túi Ngôn Hàm đưa cho Tân Xu. Thì ra Đội trưởng mua đồ ăn cho nhân viên tăng ca à?

Trà xanh vẫn còn nóng, cốc giấy đặt trong lòng bàn tay ấm áp biết mấy. Chân Noãn cười thầm, cô rất thích môi trường làm việc ở đây.

Vừa định vào phòng, chợt nghe có tiếng Quan Tiểu Du gọi cho. Quan Tiểu Du cũng khoác áo blouse, tay cầm cốc trà xanh, vừa uống vừa đi về phía này: "Người đẹp Noãn Noãn, lấy váy của Khương Hiểu đi, mình cần mang đi kiểm tra."

"Ừ, mình đã làm xong rồi."

Quan Tiểu Du đi theo Chân Noãn vào phòng giải phẫu, thấy toàn bộ thiết bị đã được khởi động, cô lên tiếng hỏi: "Đã dùng quen chưa? Giáo sư Trịnh đi họp rồi, nếu không đã có thể tự tay chỉ dẫn cậu."

"Mò mẫm một chút là quen ngay thôi." Nhắc đến chuyên ngành, Chân Noãn liền nói nhiều hơn. "C-Lab vượt qua mong đợi của mình rất rất nhiều. Bên trong lại còn có cả phòng chụp X-quang và phòng chụp CT nữa, c oa thể kiểm tra vết thương trên thi thể. Có điều, trong điện thoại, giáo sư Trịnh bảo

mình đừng lệ thuộc vào thứ đó, sau khi chụp xong vẫn phải đích thân kiểm tra một lần nữa. C-Lab thật sự rất khủng."

"Dù C-Lab của chúng ta có đặt ở u Mỹ cũng sẽ đứng đầu." Quan Tiểu Du và mỗi người nơi đây đều rất tự hào "Đội trưởng Ngôn có yêu cầu rất cao. Từ khi anh ấy đến, Phòng thí nghiệm đã thay đổi hoàn toàn. Toàn bộ thiết bị ở đây đều phải tân tiến nhất, nửa năm đến một năm lại nâng cấp hoặc bổ sung một lần."

Chân Noãn sững sốt, cô không biết người đẩy nhanh tốc độ phát triển của Phòng thí nghiệm lại là Ngôn Hàm. "Bên trên cấp nhiều kinh phí đến vậy sao?"

"Chuyện hành chính mình không rõ lắm! Nghe đồn có một phần do Đội trưởng tự bỏ tiền túi ra đầu tư."

"Làm sao có thể?" Chân Noãn không thể tin nổi. Tính sơ sơ một thiết bị cũng đã có giá từ mấy trăm ngàn đến vài triệu rồi.

Quan Tiểu Du nhún vai: "Nhìn Từ Từ Miêu đã tính rồi, với tần suất đổi mới thiết bị của C-Lab, số tiền ba mươi triệu từ trên hành chính rót xuống hoàn toàn không đủ." Từ Từ Miêu lag thiên tài tin học và số học.

"Cũng phải, mình thấy mọi thứ trong phòng Hóa học đều là doanh mới nhất và cao cấp nhất."

"Cậu đến tầng tám rồi à?"

"Ừ, mình vừa gặp Tần Xu. Cô ấy phụ trách bộ phận gì thế?"

"Nghệ sĩ." Quan Tiểu Du cười.

Chân Noãn không hiểu.

"Biệt danh đó. Cô ấy xuất thân từ ngành hội họa và điêu khắc, chuyên phác họa chân dung tội phạm. Nhưng vì công việc tương đối nhàn hạ nên thương giúp bọn mình phân tích vật chứng. Cô ấy phác họa pháp y giỏi lắm, cậu năng giao lưu trao đổi với cô ấy nhé!"

Chân Noãn thần phục.

Khi tử thi xuất hiện tình trạng trường phình, xác ướp tự nhiên (1), carbon hóa hay bị phân hủy chỉ còn xương sẽ khiến khuôn mặt của người chết bị thối rữa hoặc bong tróc. Để phán đoán danh tính của họ, người phác họa pháp y sẽ tiến hành tái tạo gương mặt, khôi phục dung mạo như khi còn sống cho người chết

Bởi vì không có chuyên ngành Phác họa pháp y nên phần lớn những người làm công việc này đều xuất thân từ họa sĩ hoặc nhà điêu khắc. Có thể nói, cho cô ấy một bộ xương, cô ấy sẽ vẽ cho bạn một khuôn mặt.

Nơi này đúng là chốn nhân tài ẩn dấu.

"Nhưng lần này cậu nhầm rồi, chuyện lấy dấu vân tay nên giao cho mình. Khi gặp phải trường hợp rất khó khôi phục mới nhờ cô ấy giúp."

Chân Noãn sững sốt: "Nhưng mình thấy cô ấy thông thạo lắm mà."

"Cô ấy là người tài nhiều việc. Chỗ chúng ta ít vụ án người chết bị hủy hoại khuôn mặt, công việc của cô ấy vì thế cũng nhàn hạ, gặp phải dấu vân tay hay dấu giày luôn chủ động giúp đỡ tổ nghiệm chứng bọn mình, nên nghệ sĩ nhà người ta không có thời gian vẽ vời điêu khắc nữa."

"Ồ!" Chân Noãn chột dạ ngẩng đầu. Tất cả mọi người đều chuyên nghiệp làm cô nhớ tới lời giáo huấn của Ngôn Hàm, lòng hạ quyết tâm sau này phải chăm chỉ và cố gắng hơn nữa.

Quan Tiểu Du liếc mắt nhìn xung quanh rồi hỏi: "Người đẹp Noãn Noãn, lúc khám nghiệm tử thi, cậu có sợ không?"

"Không đâu." Chân Noãn lơ ngơ lắc đầu. "Hồi trước học môn Giải phẫu, lúc phải tìm dây thần kinh nào đó nhưng không tìm được, mình còn hi vọng tử thi có thể cử động, chỉ cho mình biết dây thần kinh đó ở đâu cơ."

"..." Quan Tiểu Du cảm nín, cảm thấy suy nghĩ của cô nàng này quả thật không bình thường, lại nói: "Chẳng qua đối mặt với người chết không có nguy hiểm nên không phải sợ gì hết"

"Đúng vậy, đúng vậy! Nhưng thỉnh thoảng vẫn có chuyện không lường trước được."

"Khám nghiệm tử thi mà cũng có chuyện không lường trước được ư?" Lưng Quan Tiểu Du lạnh toát. Chẳng lẽ có ma?

Chân Noãn nghiêm túc gật đầu: "Ừ, có lần mình học giải phẫu, một câu bạn đánh mãi cười, kết quả là người mổ chính vung một đồng hồ vào cái miệng đang há của cậu ta."

"..." Quan Tiểu Du ngăn người, lão hức ôm bụng cười lén lộn. "Người đẹp Noãn Noãn, cậu hài hước quá!"

Chân Noãn chớp chớp mắt, không hiểu chuyện này có gì buồn cười, càng không rõ chuyện này có liên quan gì tới mình.

"Bạn của cậu buồn cười thật đấy."

"Mọi người đều rất tốt." Chân Noãn nói. "Đúng rồi, mình có dùng xương làm rất nhiều móc treo chìa khóa và mấy đồ trang trí nhỏ nhỏ, đều tặng cho bạn ở Mỹ cả rồi. Mình làm một cái cho cậu nhé?"

Quan Tiểu Du chờ người: "Cái thứ lủng lẳng trên móc chìa khóa mà hôm qua mình khen đẹp là làm bằng xương người đấy hả?"

"Đúng vậy!"

"..." Ba con quạ đen bay qua đỉnh đầu Quan Tiểu Du.

"Ặc, chuyện này để sau hẵng nói." Cô ấy cầm đồ chuẩn bị rời đi, lúc đi liếc mắt nhìn bàn mổ. "Ế, mắt người chết bị sưng à?"

Lúc này, mắt Khương Hiểu thâm lại như mắt gấu trúc. Trước đó, ở hiện trường, mắt cô ta không bị tụ máu như vậy.

"Trợ lý pháp y nói là xuất hiện một giờ sau khi chết."

"Có phải trước khi chết bị đánh không?"

"Mình kiểm tra ngay đây."

"Vậy cậu cố gắng lên!" Quan Tiểu Du rời đi.

(1) Nguyên văn là "nhu thi". Nhu thi được hình thành khi thi thể được chôn cất ở nơi có tính axit. Do tác động của axit nên vi khuẩn không thể sinh sôi nảy nở. Từ đó, thi thể không bị phân hủy, màu da tối hơn, protein của nội tạng bị hòa tan, xương mềm đi, thể tích thu nhỏ lại. Đây là một kiểu ướp xây tự nhiên, nổi tiếng với xác ướp Tolland Man. Có một cách dịch khác nữa là "xác ướp đầm lầy".

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Bóng đêm sâu thẳm, vạn vật tĩnh mịch.

Một căn biệt thự kiểu u nơi vùng ngoại ô phía đông đang tựa mình bên núi, cạnh sông, tỏa ra ánh đèn phản chiếu trên mặt hồ yên ả, đẹp như bức tranh sơn dầu đắm chìm giữa màn đêm. Đây là nhà của đôi vợ chồng mới cưới do lão nhị của tập đoàn Hoa Thịnh - Thân Từ Ngụy dồn một số tiền lớn mua cho con trai mình.

Trong đêm tân hôn, tại phòng ngủ chính ở tầng hai biệt thự, hoa hồng trải khắp phòng từ chiếc giường đồ rực đến ban công ngoài cửa sổ. Đồng Từ Từ ngồi trước bàn trang điểm, nhìn khuôn mặt mình trong gương. Váy ngủ tơ tằm trong suốt, mềm mại và vừa vặn tôn lên đường cong đầy quyến rũ của cô ta.

Thân Trạch Thiên từ phòng tắm bước ra, ánh mắt bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp dưới lớp áo ngủ trong suốt. Anh ta đi tới, cúi người vuốt ve vòng eo của Đồng Từ Từ, dưới tay là lớp tơ tằm mát lạnh, mịn màng. Đồng Từ Từ nhìn chồng qua gương, khẽ mỉm cười.

Thân Trạch Thiên một tay ôm hông cô ta, một tay cời dây áo. Cô ta nhìn bàn tay ôm ghì lấy mình, vuốt ve xoa nắn, phối hợp uốn éo vòng eo. Thân Trạch Thiên cúi đầu vui vào cổ vợ, đưa tay giật mạnh làm bộ đồ ngủ tuột xuống. Đồng Từ Từ nhìn gương rồi rướn người ôm lấy đầu chồng. Năm ngón tay len lỏi giữa mái tóc ẩm ướt, khoe môi đỏ sẫm dần dần cong lên. Cuối cùng, người đàn ông này cũng là của cô ta rồi.

Ngoại trừ lẳng nhăng, anh ta gần như là hoàn mỹ.

Nhưng vì sở thích thất thường của bản thân và lợi ích tối cao của gia tộc, cô ta có thể chấp nhận chút ti vết này.

Đúng vậy!

Cô ta thật lòng thích Thân Trạch Thiên, từ lần gặp mặt đầu tiên hồi còn niên thiếu đã có cảm tình với người đàn ông này.

Khi đó, Thân Trạch Thiên tuấn tú điển trai, đôi mắt lóe lên ánh sáng lạnh lợi, còn khoe môi luôn ẩn hiện nụ cười xấu xa.

Đối với người lạnh lùng, vô tình như cô ta mà nói, một thoáng rung động thật là điều không dễ. Khi đó, cô ta đã xác định rằng cậu chủ của Hoa Thịnh chắc chắn sẽ là chồng tương lai của mình. Rốt cuộc thì bối cảnh hay bản thân anh ta làm Đồng Tư Tư rung động? Cô ta cũng không muốn đào sâu thêm. Cô ta có hoài bão của riêng mình, hy vọng được thấy anh ta tung hoành trên thương trường và cũng kỳ vọng bản thân có thể tự do rong ruổi. Để tạo nên mối thông gia giữa hai nhà tài phiệt, họ mới là cặp đôi tương xứng nhất. Đừng ai cả gan làm lung lay địa vị thiếu phu nhân Hoa Thịnh của cô ta. Những cô bé lọ lem muốn khiêu chiến với thể diện của cô ta đều phải chết.

Trong gương, ngón tay anh ta lướt xuống rồi đi vào. Mắt cô ta khép hờ, cất tiếng nũng nịu, khép chặt hai chân rồi thút tha giã giụa. Thấy tình cảnh này, Thân Trạch Thiên đầu gối chịu đựng nổi nữa, vội đẩy cô ta xuống giường. Làn da như tuyết giữa drap giường đỏ rực tạo nên cảnh đẹp mê hồn khiến anh ta hưng phấn vô cùng.

Đồng Tư Tư ôm lấy anh ta, lộ vẻ đắc ý khiêu khích: "Tình nhân đi theo anh năm năm đã chết, anh quay đầu đã trèo lên giường em nhanh thế sao?"

Anh ta đẩy mạnh, đầu Đồng Tư Tư đụng phải mép giường hét lên một tiếng.

Thân Trạch Thiên cất tiếng đầy quyến rũ, hai tay vuốt ve không ngừng nghỉ: "Thân hình cô ta không đẹp bằng em, động tác không khiêu gợi như em, tiếng kêu lại càng không được gợi cảm như em."

Sắc mặt Đồng Tư Tư đanh lại, nhưng thoáng cái đã ôm lấy cổ anh ta, phối hợp di chuyển, thờ hồn hên, cố ý nũng nịu: "Cô ta chết rồi, anh không thấy khó chịu à?"

"Ngược lại, anh rất nhẹ nhõm." Anh ta dồn sức hơn.

Thân thể Đồng Tư Tư đông đờ nhưng trái tim bất giác trở nên tĩnh lặng. Cô ta lạnh lùng đưa mắt nhìn Thân Trạch Thiên: "Tại sao?"

"Cô ta muốn làm bà Thân nhưng không xứng chút nào." Đôi mắt anh ta hiện lên tia sáng kỳ dị. "Em mới xứng. Cô bé lọ lem chỉ là ảo tưởng của đám đàn bà nghèo túng mà thôi."

Đồng Tư Tư sắp đạt đến cao trào, toàn thân nóng lên nhưng lồng ngực lại lạnh băng: "Em tưởng anh có tình cảm với cô ta đấy!"

Thân Trạch Thiên không nói gì, giờ phút này, tâm tư của anh ta đặt hết ở bên dưới. Anh ta gia tăng tốc độ rồi bỗng dừng lại. Mồ hôi trên trán nhỏ xuống, anh ta gục trên vai Đồng Tư Tư, liên tục thờ hồn hên: "Sướng chết đi được!"

Cơ thể Đồng Tư Tư rệu rã nhưng vẫn nhẹ nhàng di chuyển theo tư thế chân nặng đầu nhẹ. Cô ta phải nhanh chóng mang thai và tốt nhất là phải sinh được con trai.

Thân Trạch Thiên cũng nằm xuống, thờ gấp, nói: "Đương nhiên là có tình cảm. Hồi còn đại học, cô ta chưa tốt nghiệp đã theo anh. Có điều là những thứ anh cho cô ta đã để cô ta mua mười năm tuổi xuân rồi. Đôi bên không ai nợ ai cả."

Quả nhiên anh ta đúng là thương nhân.

Đồng Tư Tư im lặng một lúc rồi nói: "Thật ra thì chuyện hai người chia tay là do hiểu lầm, chính em đã hãm hại cô ta."

"Anh biết!" Thân Trạch Thiên nhắm mắt lại, bộ dạng uể oải.

Cô ta sùng sốt: "Vậy anh..."

Chợt nhớ lại bộ dạng oan ức thảm thương của Khương Hiểu khi cầu xin tha thứ, lúc ấy, Đồng Tư Tư cảm thấy hả hê lắm, nhưng bây giờ...

"Muốn từ bỏ lâu rồi." Anh ta

Quả nhiên, Khương Hiểu ngu ngốc, còn cô ta thì sao...

Đồng Tư Tư chậm rãi nhắm mắt lại. Vậy mà cô ta còn tưởng Thân Trạch Thiên rất lãng nhãng, thực chất, anh ta chỉ là kẻ vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 12

Mùa đông đến, nhiệt độ càng ngày càng hạ thấp. Chân Noãn co rúm người lại, chạy tới văn phòng cảnh sát. Tối qua, mười một giờ cô đã về nhà, Ngôn Hàm không cho mọi người làm việc qua đêm. Nhưng Chân Noãn nhớ tới chuyện báo cáo mà Ngôn Hàm dặn, sau khi về nhà liền ngồi viết đến ba giờ sáng. Chân Noãn vừa chạy vừa nhìn đồng hồ đeo tay, tám giờ kém hai phút. Vào tòa nhà, thấy thang máy chuẩn bị đóng, cô kêu lên một tiếng rồi bỏ

nhào tới: "Xin chờ một chút!"

Cửa thang máy đóng vào lại từ từ mở ra, cô xông tới với vẻ cảm kích: “Cảm ơn rất nhiều!” Ngẩng đầu phát hiện là Ngôn Hàm, cô lập tức sồn gai ốc khắp người.

Anh không có tâm tư để ý đến cô, chỉ mãi nhíu mày đọc tờ giấy đang cầm trên tay, đến cả mí mắt cũng không buồn ngước lên.

Chân Noãn nghĩ thầm có lẽ là tài liệu liên quan đến vụ án. Cô lặng lẽ nhớ lại thông tin về Ngôn Hàm mà hôm qua cô tìm được.

Anh từng là lính đặc chủng, hợp tác tham gia Chiến dịch "Ngân Kiếm" xuyên biên giới và lập được công lớn. Nam hai mươi tuổi trở thành cán bộ dự bị, vào trường cảnh sát học tập rồi bắt đầu tham gia điều tra vụ án. Ba năm sau, anh được điều đến Hê Thành - thành phố trực thuộc tỉnh tiếp giáp phía bắc Dự Thành - đảm nhiệm chức vụ Đội trưởng Đội Hình sự. Lại ba năm sau đó, anh được điều về Dự Thành - thành phố trực thuộc Trung ương - giữ chức Đội trưởng.

Nghe nói sắp tới có khả năng anh sẽ được thăng chức và điều tới Trung ương. Có thể nói là lên như điều gặp gió.

Vừa nãy Chân Noãn chạy quãng đường khá dài, giờ vào thang máy kín như bưng nên cảm thấy hơi nóng. Cô cời khăn quàng cổ, khăn quàng tích điện phát ra mấy tiếng "lách tách", sợi tóc không nghe lời dựng ngược lên.

"Sau này đi làm nhớ buộc tóc." Ngôn Hàm lên tiếng với vẻ hơi lạnh lùng hòa lẫn sự nghiêm túc trầm lắng, là giọng nói khi giải quyết việc công.

Chân Noãn quay đầu lại.

Anh không nhìn cô, chỉ chăm chú lật giờ mấy trang giấy trong tay. Tờ giấy trắng phản chiếu lên gương mặt anh như hồ nước dưới ánh mặt trời.

Bị lãnh đạo phê bình tóc tai không gọn gàng ư?

Cô cúi đầu “Vâng” một tiếng, lòng hốt hoảng và lúng túng, vội vàng lấy dây chun buộc tóc qua loa.

Thang máy yên tĩnh đến kỳ lạ, tay nứu chặt túi đeo vai, cô mím môi, mở to mắt nhìn con số trên thang máy.

"Tôi qua ngủ có ngon không?" Anh bất chợt hỏi. Giọng nói vẫn lạnh tanh như vậy nhưng rõ ràng nội dung đã nhẹ nhàng hơn rồi.

"Dạ, ngủ ngon ạ!" Chân Noãn biết thời biết thế, lặp lại: "Rất ngon ạ!"

"Quàng mất thâm sì." Anh ngược mắt khỏi tờ giấy, liếc cô một cái rồi cụp mắt xuống.

Chân Noãn nhìn gương trong thang máy. Quả nhiên! Cô nhìn kỹ mắt mình rồi lại ngược nhìn lên. Trong gương, Ngôn Hàm một tay nhét vào túi quần, đang cúi đầu, hàng mày rậm hơi nhíu lại.

Cô mân mê ngón tay, hết sức nhắc nhở mình phải năng nói chuyện với người khác. Cân nhắc một lúc lâu, cô mới cất lời tẻ ngắt: "Mới ngủ muộn một ngày mà đã lộ rõ thế này rồi."

Nghe vậy, anh ngẩng đầu lên: "Ít khi thức đến rồi. Làm thêm giờ rất cực khổ."

Chân Noãn cảm nhận được sự ảm áp khi boss an ủi cấp dưới, bắt đầu thấy ngượng ngùng: "Vâng, một chút thôi ạ!"

"Không sao đâu!" Ngôn Hàm nói. "Quen rồi sẽ ổn thôi."

"..."

Hình tượng boss tốt bụng sụp đổ trong nháy mắt.

Thang máy "ting" một tiếng, Ngôn Hàm bước ra ngoài: "Đi họp muộn sẽ bị trừ thưởng."

Chỉ còn Chân Noãn một mình nhón nhác đứng trong thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Đúng 8 giờ sáng, cuộc họp xoay quanh vụ án nhảy lầu của nạn nhân Khương Hiểu được bắt đầu.

Người chủ trì cuộc họp hôm nay kiêm người khái quát quá trình xảy ra án mạng là Đội phó Đội Hình sự Trình Phóng. Cảnh sát Đàm Ca chịu trách nhiệm thông báo tình hình điều tra cho mọi người:

“... Nạn nhân không để lại di thư...”

Qua thăm vấn bạn bè và đồng nghiệp của nạn nhân cho thấy, tình trạng gần đây của nạn nhân hoàn toàn bình thường, cảm xúc sau khi thất tình đã có xu hướng ổn định. Hôm xảy ra vụ án, nạn nhân cũng không có biểu hiện khác thường, còn hẹn bạn thân hôm sau đi spa..

Nhân chứng ở tầng dưới cho biết, mười giây trước khi nạn nhân ngã xuống, họ nghe thấy tiếng kêu cứu...

Thân Trạch Thiên có quan hệ yêu đương với nạn nhân khoảng năm năm. Trước đó, anh ta từng hẹn hò với rất nhiều người tình khác. Tháng trước, Thân Trạch Thiên lấy lý do nạn nhân có mối quan hệ không rõ ràng với người đàn ông khác và còn ra vào chỗ ở của anh ta, nghi ngờ nạn nhân ngoại tình nên đã đề nghị chia tay...”

Quan Tiểu Du khẽ giọng nói bên tai Chân Noãn: “Chắc chắn! Đúng là chó chê mèo lắm lông. Chắc đầu óc cái cô Khương Hiểu này có vấn đề rồi!”

“... Thân Trạch Thiên ngay sau đó tuyên bố kết hôn cùng Đồng Tư Tư. Nạn nhân Khương Hiểu nhiều lần đến nhà anh ta cầu xin, hy vọng cứu vãn mối quan hệ giữa hai người, song cuối cùng vẫn thất bại.

Đã lấy khẩu cung của từng phù rở một, tất cả đều thống nhất rằng nạn nhân mặc váy cưới xông vào phòng nghỉ của chú rể để cầu xin nối lại tình cảm, nhưng bị Thân Trạch Thiên cự tuyệt. Nạn nhân yêu cầu được nói chuyện riêng với cô dâu. Sau khi hai người ở trong phòng được vài phút, cô dâu gọi Thân Trạch Thiên vào. Tiếp đó, trong phòng có tiếng đồ vật bị đập vỡ.

Sau khi cô dâu và chú rể rời đi, trong phòng trở nên im ắng...”

Đàm Ca kết thúc.

Ngôn Hàm lập tức bổ sung: “Toàn bộ bảy phù rở đều cho khẩu cung thống nhất. Hơn nữa, lời khai phù hợp về mặt thời gian nên khả năng thông đồng bịa đặt lời khai khá thấp. Thêm vào đó...”

Nói tới đây, ánh mắt sắc bén của anh lóe lên, nhìn về phía Chân Noãn rồi nói: “Cốc Thanh Minh”

Là người ngồi cạnh Chân Noãn.

Trong nháy mắt, từ trạng thái căng thẳng, Chân Noãn lập tức thả lỏng. Cô không hề nhận ra mình vừa vô thức thờ dài. Phải tham gia cuộc họp quy mô lớn như thế này khiến cô vô cùng hồi hộp, cô còn chưa chuẩn bị tinh thần phát biểu nữa.

Cốc Thanh Minh là nghiên cứu viên bên phòng thí nghiệm hóa học, cũng là con một khoa học chính hiệu. Lúc nói chuyện, mặt anh ta không biểu lộ cảm xúc, bề ngoài trông như khúc gỗ nhưng đầu óc hết sức nhanh nhạy, tư duy vô cùng thấu đáo.

“Chúng tôi đã xét nghiệm vụn giấy và bùn đất trên đế giày của nạn nhân. Giấy vụn trùng khớp với những mảnh giấy sặc sỡ trong phòng nghỉ, bùn đất trên giày của nạn nhân cũng có thành phần giống với lớp đất lấy từ vườn hoa trên sân thượng. Vụn cỏ khô trên váy nạn nhân cũng đến từ vườn hoa này. Tất cả đều chứng minh một điều rằng nạn nhân từng đi qua phòng nghỉ và sân thượng.”

Lượng bùn đất ít ỏi không đến một gram được anh ta phân tích không sót 1 chi tiết nào. Anh ta đẩy gọng kính đen của mình nói năng đầu ra đầu vào: “Tuy nhiên, những bằng chứng trên chỉ có thể chứng minh sau khi rời phòng nghỉ, nạn nhân đã đi lên tầng thượng của khách sạn. Hiện trường vụ án có phải ở đây hay không thì tôi chưa thể khẳng định.”

Ngược lại, sau khi nghe anh ta báo cáo, Ngôn Hàm khẽ gật đầu khen ngợi: “Cậu làm tốt lắm, người kế tiếp...”

Ánh mắt của anh chậm rãi lướt qua Chân Noãn, cuối cùng rơi xuống người ngồi bên kia: “Quan Tiểu Du”

Chân Noãn ngồi giữa hai người, tâm trạng hết sức hồi hộp, đầu óc như bay trên mây.

Chuyên gia thu thập phân tích dấu vết Quan Tiểu Du lúc này đã rũ vẻ hờn hờ ngày thường: “Ở nơi lan can bị thủng trên tầng thượng, chúng tôi phát hiện có mấy chỗ bị ma sát còn rất mới. Sau khi đối chiếu với trang sức trên váy cưới nạn nhân mặc, xác định đây là do người chết để lại.

Mặt khác, bên ngoài phần lan can bị hư hại còn có mấy vết cào. Chúng tôi đã cạo phần bề mặt bên ngoài thanh lan can, đối chiếu với vật chất bác sĩ pháp y thu được từ móng tay của nạn nhân thì cho ra kết quả trùng khớp.”

Lúc này, Chân Noãn mới hiểu vì sao khi ấy, Ngôn Hàm nghi ngờ nơi xảy ra vụ án, hóa ra anh đã chú ý đến dấu vết để lại trên móng tay nạn nhân. Còn Quan Tiểu Du quả nhiên cũng là người cẩn thận, ngay cả dấu vết bên ngoài lan can cũng có thể lần ra được.

Hiển nhiên, những gì cô ấy có thể làm không chỉ dừng lại ở đây. Quan Tiểu Du hátt cảm về phía Từ Từ Miểu ngồi đối diện, Từ Từ Miểu lập tức click chuột vài cái, trên màn hình máy chiếu lập tức hiện ra một hình ảnh ba chiều:

“Phần trên vết cào vừa sâu vừa rộng, nhưng phía dưới lại nông và mảnh, cho thấy hướng cào từ trên xuống dưới. Nếu đứng bên trong rồi vươn tay ra

ngoài thì hình dạng vết cào sẽ ngược lại. Một là nạn nhân đã nắm lấy la can lúc bị ném ra ngoài, hai là cô ấy đứng bên trong rồi đưa tay xuống dưới lan can để cào.

Mời mọi người chú ý vào đây, khe hở phía dưới lan can không đến 4 cm, nếu đưa tay qua nhất định sẽ để lại dấu vết, nhưng phần bụi xung quanh không có dấu hiện bị chạm vào và cũng không có dấu vân tay, ngay cả dịch biểu bì trên da cũng không thu được. Vì thế, dấu vết chỉ có thể do nạn nhân gây ra khi cô ấy rơi xuống. Tầng thượng chính là nơi xảy ra vụ án.”

Chân Noãn thăm thán phục sự chặt chẽ và cẩn thận của các đồng nghiệp có mặt ở đây. Hôm đó, cô đã dựa vào vết bùn đất để phán đoán rằng người chết từng đi qua mái nhà, điều này đúng nhưng thật ra chưa đủ chứng cứ kết luận đó là hiện trường vụ án. Phán đoán của cô chính xác là nhờ yếu tố may mắn.

Đàm Ca lại nói: “Hiện giờ, chúng ta vẫn chưa thể xác định nạn nhân tự tử hay bị sát hại. Trưởng khoa Bạch đã tìm được camera theo dõi hôm đấy. Đoạn băng cho thấy vào ngày vụ án xảy ra, Khương Hiểu, Đồng Tư Tư và Thân Trạch Thiên đều lần lượt đi lên sân thượng.

Mặt khác, dưới lưới lọc của cống thoát nước trên sân thượng, chúng tôi tìm được một đôi giày đế bằng cỡ 38 của nữ còn rất mới, phần lưng và đế giày đều dính một ít bùn đất. Hoa văn trên đế giày trùng khớp với dấu giày thu được ở vườn hoa. Tuy nhiên cỡ giày của nạn nhân lại là 36.”

Tất cả các nhân viên đều nghiêm túc ghi chép lại, Ngôn Hàm nhướn mày: “Tần Xu, em có ý kiến gì không?”

Nghe giọng nói trầm thấp của anh, Quan Tiểu Du len lén chọc chọc vào thắt lưng Chân Noãn ra chiều khoái trá đầy mờ ám. Chân Noãn lơ ngơ nhìn về phía Tần Xu, song cô lại không thấy hai người họ ngầm trao đổi tình ý gì cả.

“Đúng vậy, hoa văn trên đế giày trùng khớp.” Tần Xu cất giọng điềm đạm. “Em đã lấy dấu vân tay và dấu giày của Đồng Tư Tư vùng Thân Trạch Thiên. Chân Noãn cũng đã kiểm tra được trên người nạn nhân không hề có dấu vân tay. Trên thắt lưng thì có, nhưng vì độ phân biệt thấp nên vẫn cần thêm thời gian để khôi phục.

Về phần dấu giày, vì đế giày làm bằng chất liệu nhựa dẻo mỏng, hơn nữa còn đi lại nhiều lần nên rất khó xác định dấu chân. Riêng việc tiến hành đối chiếu dấu vân tay và phân tích dấu chân thủ công thì cần ít nhất một ngày rưỡi.”

“Được, em hãy tranh thủ thời gian. Hiện không có vụ án lớn nên đành phải nhờ chuyên gia pháp y làm công việc nhỏ nhặt này. Em vất vả rồi.” Ngôn Hàm trêu chọc một câu, ánh mắt cuối cùng rơi về phía Chân Noãn. “Vậy còn em thì sao?”

Giọng điệu tùy ý lại như đã thân quen của anh khiến cô nhất thời cảm thấy căng thẳng.

Trong tình thế cấp bách, cô lại trở nên bình tĩnh lạ thường. Chân Noãn còn thăm oán trách bản thân vì ban nãy đã nhìn nhầm, hai người kia rõ ràng liếc mắt đưa tình với nhau. Lúc nhắc tới Tần Xu thì gọi cả họ lẫn tên, đến lượt cô thì ngay cả tên cũng không có.

Trong vô thức, cô lén lút bĩu môi. Thật không ngờ, động tác nhỏ này đã rơi vào đáy mắt Ngôn Hàm trong giây phút anh chăm chú nhìn cô.

Khẽ cong khóe môi, anh cười cười rồi nói kiểu nửa đùa nửa thật: “À quên chưa giới thiệu với mọi người. Đây là nghiên cứu viên mới của C-Lab chúng ta, chuyên về bệnh lý học và độc chất học, cô Chân Noãn.”

Không khí nghiêm túc trong phòng họp chợt dịu đi giây lát. Mọi người đều quay sang nhìn cô rồi mỉm cười về thân thiện. Ngược lại, Chân Noãn cảm thấy vô cùng ngượng ngùng.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Cô nhanh chóng ổn định tâm trạng hồi hộp của mình rồi mở laptop ra. Những thông tin chấp nối từ các tổ khiến vụ án vẫn còn rời rạc. Chỉ khi các tổ đặt đúng mảnh ghép hoàn chỉnh của mình thì mới có thể tạo thành bức tranh hoàn thiện không tì vết.

Chân Noãn hít sâu một hơi rồi bắt đầu nói: “Căn cứ vào kết quả khám nghiệm tử thi và kiểm tra não bộ, lớp da ở phần cằm và đỉnh đầu nạn nhân bị bầm tím.” Trỏ chuột lướt qua phần xương ở sau đầu. “Xương đỉnh đầu và xương cằm đều bị gãy, xương thái dương phải cũng xuất hiện tình trạng tương tự.” Cô di trỏ chuột về phía đoạn xương sau tai nạn nhân. “Xương thái dương trái và xương bướm bên trái có dấu hiệu nứt vỡ và xuất huyết. Đây gọi là vết thương đối xứng.”

Chân Noãn ngừng lại một giây rồi giải thích: “Vết thương đối xứng có nghĩa là khi một bên đầu bị tác động hay va đập, lực tác động sẽ chạy theo phương hướng ban đầu, đối xứng tới bên kia và sinh ra vết bầm tím ở bên kia đầu. Ví dụ, khi phần đầu bên trái có va chạm thì phần da phía bên phải sẽ xuất hiện vết thương.”

Mọi người trong phòng đều nhìn cô hết sức chăm chú.

Chân Noãn dần cảm thấy tự tin hơn, tiếng nói cũng lớn hơn một chút: “Quay trở lại với tình trạng của nạn nhân Khương Hiểu. Trên hộp sọ của nạn nhân có vài chỗ nứt gãy, xuất huyết dưới màng nhện(1), tạo thành hiện tượng thoát vị màng não khiến não bộ bị tổn thương nặng dẫn tới tử vong.”

Vết thương trên đầu nạn nhân Khương Hiểu hoàn toàn phù hợp với những đặc điểm của người bị ngã từ trên cao xuống, không có dấu vết bị tấn công bằng vật gì khác. Vì vậy, căn cứ vào tình trạng vết thương của nạn nhân, chúng ta có thể loại trừ trường hợp có người đánh mạnh vào đầu nạn nhân rồi đẩy xuống lầu.”

Bởi lẽ nhìn bề ngoài, phương thức giết người này có vẻ rất thông minh, song thực chất lại hết sức ngu xuẩn. Hung thủ thường hành hung nạn nhân rồi đẩy xuống lầu, dần dựng thành vụ tai nạn ngoài ý muốn, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ rằng hành động của mình không thể qua mắt bác sĩ pháp y. Đó là chưa nói tới tư thế ngã xuống của nạn nhân sẽ ảnh hưởng đến bộ phận tiếp xúc với mặt đất, vết thương không thể trùng khớp với vị trí hung thủ tấn công bằng hung khí. Ngay cả khi vết thương trùng khớp, với hai mức độ tổn thương khác nhau, bác sĩ pháp y chỉ cần thoáng nhìn đã nhận ra sơ hở.

Cô chậm rãi kết thúc báo cáo, ánh mắt của các đồng nghiệp xung quanh dần hiện lên sự khen ngợi. Bác sĩ pháp y mới tới cũng khá đầy chữ!

Ngành cảnh sát vốn dương thịnh âm suy, bác sĩ pháp y nữ càng không có mấy người. Sự xuất hiện của Chân Noãn dường như đã mang đến cảm giác mới mẻ cho những người xung quanh.

Chân Noãn nói liền một mạch, không hề nhận ra rằng mặt mình đã đỏ bừng lên từ lúc nào. Cô rất dễ đỏ mặt, những lúc xúc động hay căng thẳng cao độ, cô thường không phát giác ra thói quen đó của mình.

Trình bày xong xuôi, Chân Noãn thẹn thùng nói khẽ: “Trên người nạn nhân không có vết trầy xước hay bầm tím, cũng không hiện rõ dấu vết ấu dâm với người khác.”

Cô có chút thấp thỏm vì bình thường, khi xuất hiện tình huống này, khả năng cao nhất chính là nạn nhân tự sát. Nhưng bên tai cô vẫn còn văng vẳng lời nhắc nhở của Ngôn Hàm: “Bị sát hại mà lại phán đoán thành tự sát sẽ khiến nạn nhân chết oan.”

Quả nhiên, Trưởng khoa Bạch lập tức đưa ra thắc mắc: “Ở vườn hoa có dấu vết đánh nhau, vậy phải giải thích vấn đề này như thế nào? Cho dù không có ai đẩy nạn nhân xuống lầu, nhưng nếu cô ấy giằng co với người ta thì hẳn phải lưu lại dấu vết trên cơ thể chứ?”

"Đúng vậy." Chân Noãn suy tư khoảng nửa giây rồi thành thật trả lời: “Thực ra, tôi cũng nghi ngờ chuyện này. Có lẽ nạn nhân đột ngột bị người khác đẩy xuống.”

Cô ngẩng đầu nhìn Ngôn Hàm. Trước đó, anh yêu cầu cô nhận định nạn nhân bị mưu sát hay tự sát. Cô rất sợ anh lại đem vấn đề này hỏi cô trong buổi họp vì nhất định cô sẽ xấu hổ vô cùng.

Nhưng có vẻ Ngôn Hàm đã quên chuyện này, anh chỉ chăm chú lật tập báo cáo khám nghiệm tử thi dày cộp của Chân Noãn mà không hỏi thêm câu nào.

Một lát sau, anh ngẩng đầu khỏi trang giấy. Ngược sáng, đôi mắt đen nhánh, trong trẻo của anh tập trung nhìn cô: “Nói xong rồi à?”

"Chưa ạ!" Chân Noãn lắc đầu.

“Vậy tiếp tục đi!”

Chân Noãn bắt đầu phân tích những phương diện khác.

Cuối cùng, Tần Xu đưa ra thắc mắc về vấn đề Quan Tiểu Du từng đề cập: “Tại sao trên mắt của nạn nhân lại có vết bầm tím? Cô ấy từng bị đánh sao?”

"Không phải!" Chân Noãn khẳng định. “Trên mắt nạn nhân có vết bầm tím là vì phần xương giữa hộp sọ và hốc mắt rất mỏng. Khi hộp sọ bị tổn thương nghiêm trọng thì máu tụ sẽ lan dần từ chỗ xương bị gãy đến hốc mắt.”

"Hóa ra là như vậy." Tần Xu trầm tư.

Ngôn Hàm vẫn không ngẩng đầu, anh lật xấp báo cáo rồi hỏi: “Em đã cắt lớp phần bị tổn thương chưa?”

Chân Noãn sững sốt, mặt càng đỏ hơn. Dẫn đo nửa giây, cô nhỏ giọng nói: “Em vẫn chưa kịp làm.”

Lúc xem báo cáo, Ngôn Hàm đã sớm nhận ra cô không làm. Nghe xong lời giải thích này, anh lại nhìn cô.

Chân Noãn nhận ra sự nghiêm khắc và lạnh lùng trước nay chưa từng có trong mắt Ngôn Hàm: “Nhớ kỹ, về sau đừng vội giải thích những vấn đề mà bản thân chưa nắm chắc. Cho dù cô có kinh nghiệm cũng không được.”

Trước ánh mắt của mọi người, mặt Chân Noãn lập tức nóng như phát sốt, ruột gan trong bụng xoắn hết cả lại.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

"Cốc, cốc, cốc!"

Chân Noãn cảm báo cáo xét nghiệm sang gõ cửa phòng làm việc của Ngôn Hàm.

"Mời vào!" Anh đang xem tài liệu, đầu cũng không ngẩng lên.

Cô đưa giấy xét nghiệm qua: "Em vừa kiểm tra nơi tổn thương, do xuất huyết chứ không phải do ẩu đả." Tự tin bồi thêm một câu. "Như em đã nói lúc trước ạ!"

Anh quay sang, liếc cô một cái rồi lại nhìn chỗ khác: "Thế cơ à? Vậy chúc mừng em!"

Giọng điệu mỉa mai này của anh thật khiến người ta muốn học máu.

Chân Noãn cắn môi, xấu hổ nói: "Xin lỗi! Về sau, em sẽ cẩn thận hơn."

Ngôn Hàm dừng công việc trên tay, ngẩng đầu nhìn cô. "Xin lỗi gì chứ?" Ánh mắt thật trong trẻo, anh nở nụ cười xa cách. "Tôi có phải người chết đâu."

Dứt lời, anh lại vui đầu vào đóng tài liệu, không thèm nhìn cô nữa.

Chân Noãn cảm thấy con người này quả là một kẻ cay độc vô cùng, chỉ cần một câu nói nhẹ nhàng tựa gió thoảng mây bay cũng có thể khiến cô xấu hổ đến nỗi chỉ chực đào cái lỗ chui xuống. Nghĩ vậy nhưng cô biết anh đã thông cảm cho mình rồi, nếu không, anh hẳn sẽ trả lời: "Nếu ngày mai bị giết, tôi hy vọng người khám nghiệm thi thể cho tôi là giáo sư Trịnh Dung chứ không phải em. Bởi vì tôi không tin em!"

Chân Noãn mấp máy miệng, cuối cùng vẫn quay đầu đi mà không nói một lời.

Cô đỡ đầu quay về phòng giải phẫu, dùng sức kéo tủ âm tường làm lạnh thi thể ra. Nhìn cái xác trắng như tuyết của Khương Hiểu một lúc, nước mắt cô lặng lẽ tuôn rơi.

Quan Tiểu Du đi ngang qua, tiến vào hỏi thăm bạn, thấy vậy liền giật mình: "Noãn Noãn, sao cậu lại khóc?"

Chân Noãn không đáp, chỉ nhìn Khương Hiểu rồi lặng lẽ rơi lệ: "Xin lỗi."

Quan Tiểu Du lập tức hiểu ra: "Trời ạ, không có chuyện gì đâu, ai chẳng có lúc sơ sót. Cậu thấy bọn mình bây giờ cẩn thận là thế, nhưng thật ra, tất cả đều do năm này qua năm nọ bị Đội trưởng mắng mà có được đây!"

"Không phải đâu!" Chân Noãn khẽ hít vào một hơi rồi lấy tay lau khô nước mắt, run giọng nói: "Chỉ là tớ đột nhiên thấy có chút bị thương."

"Hả?"

"Cảm thấy người chết thật đáng thương." Cô nhẹ nhàng nói. "Họ không thể nói được nữa nên tất cả nỗi oan ức và đau buồn đều viết cả lên thi thể của mình. Đôi khi, họ sẽ không gặp được người sẵn lòng xem câu chuyện của bản thân."

Cô che mặt đi, nước mắt thấm qua kẽ tay.

Cô biết sai thật rồi.

Nỗi cô độc và bị thương sâu thẳm cuốn lấy Chân Noãn, cảm giác như thủy triều trào dâng ấy khiến cô không thể nào hít thở, cũng không tài nào cất lên thành lời. Lần này, cô hồ thẹn từ tận đáy lòng, thậm chí có thể cảm nhận được sự bị thương tĩnh lặng của người chết. Họ chết rồi, nhưng ai sẽ lắng nghe nỗi niềm tủi hờn của họ đây?

Cô thẹn với người chết, càng thẹn với chính mình.

Quan Tiểu Du lo lắng cau mày nhìn Chân Noãn. Bình thường, Quan Tiểu Du đã quen thoải mái không câu nệ, cả ngày tụ tập với đám con trai. Con gái trong Sở cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, tính cách lại như đàn ông, thật sự không biết an ủi người ta.

Điều cô không ngờ tới là Chân Noãn lại lập tức lau khô nước mắt, vẻ mặt dứt khoát mà chân thành: "Tiểu Du, theo mình tới hiện trường một chút."

Chân Noãn nhớ tới lời của Ngôn Hàm, phải gắn kết việc quan sát hiện trường với công tác khám nghiệm tử thi. Nếu khám nghiệm tử thi còn điểm khuyết tật, cô nhất định phải nghĩ cách giải quyết.

Trên sân thượng khách sạn, gió rét đang thị uy sức mạnh.

Chân Noãn và Quan Tiểu Du cắm cúi dưới đất, cầm kính lúp kiểm tra kỹ càng từng góc một. Gió trên sân thượng thổi mạnh từng cơn khiến mặt hai người tái nhợt, nhưng họ không một lời than vãn hay chênh mảng công việc.

Bàn tay cầm kính lúp của Chân Noãn đã đông cứng, chân cũng tê cóng. Mấy giờ trôi qua, cô rà soát từng li từng tí, kết quả là cuối cùng cũng phát hiện ra một vết máu! Trên một cái gai nhỏ ở gốc cây khô cằn.

Chân Noãn như tìm được báu vật, vui mừng gọi Quan Tiểu Du: “Nếu là của hung thủ để lại thì quá tốt rồi!”

“Người đẹp Noãn Noãn, khá lắm!” Quan Tiểu Du giơ ngón tay cái rồi lại nhún mày. “Nhưng mình thì thảm rồi! Lần trước không tìm ra chi tiết này, Đội trưởng sẽ nể mình chết mất. Có điều, phá được án là vui rồi, mắng chết cũng không sợ.”

Chân Noãn cười toe toét, làn khói lạnh toát ra từ nụ cười ấy phiêu lãng giữa không trung. Cô lấy máy ảnh định chụp hình, Quan Tiểu Du lập tức ngăn cản, đưa chiếc thước đo ra ấn máy ảnh xuống ra hiệu bảo cô cúi thấp hơn: “Chụp ảnh hình sự không phải là nghệ thuật, không thể lấy góc độ tạo kết cấu bức hình, phải phản ánh hiện trường một cách khách quan toàn diện và không được thiếu thước đo.”

Chân Noãn thầm than mình còn phải học hỏi nhiều. Dưới sự giúp đỡ của Quan Tiểu Du, cô chụp lại ảnh, cắt đoạn cây có máu bỏ vào túi vật chứng.

Vì có chút vật chứng này, trái tim Chân Noãn bỗng chốc như được sưởi ấm cạnh lò lửa trong tiết trời gió rét.

Trở lại đơn vị, vừa xuống xe đi vào sân, hai người họ đã trông thấy Ngôn Hàm đứng cạnh bồn hoa hút thuốc lá. Anh mặc áo khoác dài màu xanh đen, không quần khăn quàng cổ, nút áo cũng không cài, bên trong là chiếc áo len mỏng sẫm màu để lộ cổ áo sơ mi trắng tinh. Vóc người anh vốn cao gầy, trông cuốn hút vô cùng.

Quan Tiểu Du khẽ ngợi ca: “Đúng là người đẹp!”

Chân Noãn không nghĩ vậy, dùng từ “người đẹp” để chỉ nam giới nghe thế nào cũng thấy hơi ẻo lả. Trong khi Ngôn Hàm lại mang vẻ ngoài điển trai, sáng sủa, tựa cây tùng sừng sững giữa núi cao. Dù là tính cách, con người này cũng thuộc kiểu nguy hiểm ngầm, hai chữ “dịu dàng” vốn không có trong từ điển của anh.

Nhưng giờ phút này, cô cũng chẳng có tâm tư để ngắm mỹ nam. Ra ngoài quá lâu khiến cô dần cảm thấy cơn lạnh đang xâm chiếm, lạnh tới mức xương cốt toàn thân đều đau buốt. Cô thoáng nhìn Ngôn Hàm, trong lòng rất ghen tỵ với thể chất của anh. Mặc phong phanh như vậy mà không hề hấn gì, lẽ nào con trai đều có sở trường phát nhiệt?

Thấy hai người họ đến gần, Ngôn Hàm đập điếu thuốc còn hơn phân nửa trong tay rồi ném vào thùng rác.

Quan Tiểu Du chủ động chào: “Đội trưởng!”

Chân Noãn cũng làm theo, chào xong thì rút cổ lại, giấu miệng vào khăn quàng cổ.

Ngôn Hàm cong cong khóe môi xem như đáp lại rồi hỏi: “Đi đâu thế?”

“Tự giác đi nhận phê bình ạ!” Quan Tiểu Du chủ động thẳng thắn, trình báo việc phát hiện ra lần trước còn bỏ sót một vết máu. Cô không thể tham công, kéo Chân Noãn ra trước và nói: “Nhờ có người đẹp Noãn Noãn, cậu ấy gọi em đi ạ!”

Nghe cô ấy gọi mình như vậy trước mặt Ngôn Hàm, Chân Noãn hơi lúng túng.

Ngôn Hàm nghe vậy liền tỏ vẻ rất hứng thú, nhìn về phía Chân Noãn rồi nói: “Sao em lại nghĩ đến việc trở lại hiện trường?”

Chân Noãn nhìn ánh mắt anh, cảm giác như anh đang cố ý hỏi, vội đáp: “Không phải Đội trưởng từng nói sao?” Nói xong, chính cô cũng giật mình vì giọng điệu oán trách ẩn chứa chút giận dỗi trong lời nói của mình.

Chân mày Ngôn Hàm nhếch lên, cười cười như nhìn một đứa trẻ đang cáu kỉnh.

Vẫn là Quan Tiểu Du miệng mồm nhanh nhẩu: “Đội trưởng, anh nỡ lòng nào hỏi như thế? Anh mắng Chân Noãn làm cô nàng sắp khóc rồi.”

“Đâu có? Cậu đừng nói lung tung.” Chân Noãn gấp gấp thanh mình đến đỏ mặt, cuống quýt nhìn Ngôn Hàm, lại vội vã cúi đầu, dứt khoát không nói lời nào nữa.

Ngôn Hàm nhìn khuôn mặt cổ bàn tay của cô rút hơn nửa vào trong khăn quàng, mi mắt sụp xuống, gương mặt trắng muốt ửng đỏ vì xấu hổ, có phần lúng túng nhưng không hề tủi thân.

Xem ra đã biết chán chính thái độ rồi.

Anh chậm rãi nở nụ cười vẻ lười nhác: “Tôi mắng cô ấy lúc nào hả?”

Quan Tiểu Du xoắn xuýt: “Anh hả... Lời nói như có gai vậy, chi bằng trực tiếp mắng người ta còn hơn.”

Chân Noãn càng khó xử.

Đối mặt với lời “chỉ trích” này, Ngôn Hàm xoay chuyển trôi chảy: “Người nói không nên mắng là em, nói nên mắng cũng là em, đúng là khó hầu hạ.”

Trọng tâm dời đi, Chân Noãn thở phào một hơi, lòng lại oán thầm: “Đội trưởng Ngôn, người thật sự khó hầu hạ là anh mới phải.”

Tiếng xe hơi bỗng vọng đến. Xe chạy vào sân, dừng lại rồi mở cửa, người bước xuống chính là Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư. Họ tới Sở để làm xét nghiệm máu. Chân Noãn và Quan Tiểu Du trở về làm việc.

Lên tầng, Chân Noãn nhìn cái gai bé xíu trong túi vật chứng rồi nói: “Vết máu quá ít, không đủ để phân tích.”

“Khôi phục DNA là được rồi.” Quan Tiểu Du nói.

Chân Noãn tạm biệt Quan Tiểu Du rồi lại trở về phòng giải phẫu. Cô không thể không thừa nhận lời Ngôn Hàm nói là đúng. Công việc của bác sĩ pháp y không chỉ giới hạn trong phòng giải phẫu, họ không thể bỏ qua hiện trường vụ án. Bởi vì những chi tiết cực nhỏ ở hiện trường có thể nhắc nhở bác sĩ pháp y, giúp họ biết đâu là điểm mấu chốt và chú ý tới những chỗ dễ bị bỏ sót.

Chân Noãn kiểm tra kỹ lưỡng thi thể Khương Hiểu một lần nữa, cô không phát hiện trên người cô ấy có vết thương tương ứng với cái gai đó. Nói như vậy, vết máu này là của một người khác rất có thể là người đã giằng cô với Khương Hiểu ở vườn hoa.

Xế chiều trước khi tan tầm, Chân Noãn lên Phòng thí nghiệm Sinh vật ở tầng trên. Nhân viên xét nghiệm hoàn tất thí nghiệm khôi phục DNA, đang làm điện di(1).

Cô liếc nhìn dụng cụ đựng chứa đầy chất gel, bên trong là DNA đã đánh dấu phóng xạ được cắt bằng enzym giới hạn, đang phát ra ánh sáng màu đỏ dưới tia cực tím. Những mảnh DNA mang điện tích âm đang chậm rãi di chuyển về phía cực dương trên khay điện di. Chờ thêm một lúc nữa, dưới tia cực tím, DNA đứt đoạn sau khi được chụp tự động bằng máy phóng xạ sẽ hiển thị đầy đủ trên màn hình X-quang.

Chẳng có gì đáng xem cả.

Chân Noãn đi ra, vừa lúc gặp Quan Tiểu Du và Tần Xu tan làm.

Tiểu Du nói: “Noãn Noãn, tớ có nhiều phiếu buffet lắm, cậu muốn đi không?”

Chân Noãn nhớ Thẩm Dục sẽ tới đón cô nên lắc đầu: “Tối nay, mình có hẹn rồi.”

Quan Tiểu Du rên rỉ: “C-Lab tổng cộng có bốn nữ, Tần Xu lo chuyện yêu đương, cậu cũng có hẹn, chẳng lẽ chỉ có mình và cô Họa Mi đi ăn cơm thôi sao?” Nghĩ đến vẻ mặt nghiêm túc của cô Lâm Họa Mi, Tiểu Du không khỏi run lên. “May mà cô đi công tác rồi.”

“Yêu đương gì chứ?” Tần Xu nói. “Đừng có trêu mình nữa. Mình đi ăn linh tinh thôi, buổi tối còn phải tiếp tục đối chiếu dấu vân tay nữa.”

Quan Tiểu Du tắc lưỡi: “Có người đi cùng cậu thì ăn thứ gì mà chẳng thơm.”

“Thật sự không có mà, mọi người cứ trêu mình thôi.”

Chân Noãn nhìn Tần Xu, lại nghĩ đến tính tình của Ngôn Hàm. Thật khó tưởng tượng chuyện hai người họ ở bên nhau, không hiểu sao các đồng nghiệp cứ hay trêu chọc Tần Xu.

Chập tối, nhiệt độ rất thấp, Chân Noãn ra khỏi đại sảnh tầng một. Không khí lạnh lẽo ập tới khiến răng cô va vào nhau lập cập. Lúc cô lên tinh thần chuẩn bị ulla vào gió lạnh, chợt nhìn thấy dưới bậc thang có một bóng dáng gầy gò dong dỏng quen thuộc.

Cô khắp khởi vui mừng, bước nhanh xuống cầu thang như con chim non đang bay: “Thẩm Dục!”

Thẩm Dục nghiêng đầu nhìn. Gió bắc thổi làm mái tóc anh tung bay một cách thoải mái và phóng khoáng. Dưới mái tóc đen là khuôn mặt khôi ngô hơn người khiến người ta đã gặp là không thể quên, nhưng vẫn luôn bình lặng lạnh lùng. Duy chỉ khi nhìn thấy cô, đôi mắt hẹp dài ấy mới ánh lên chút ấm áp ôn hòa, thoáng qua rồi biến mất, trả lại sự vắng lặng quen thuộc, chỉ chừa mỗi nét cong nơi khóe môi mỏng.

Anh mặc áo gió màu xám, trong tay là một chiếc áo khoác phao kiểu nam, đợi cô đến bên cạnh. Vội vè mặt lạnh lùng, anh choàng áo lên người cô rồi đưa ngón tay dài cẩn thận cài từng nút áo.

Chân Noãn bị bọc kín như con sâu róm, nhảy tung tung và nói: “Đâu có lạnh đến mức khoa trương thế này?”

“Sợ em lạnh.” Anh cup mi nói.

Anh cài hết nút áo rồi kéo tay áo trống rỗng của cô bước ra ngoài. Cô cười trộm, quay tới quay lui, cuối cùng thò tay vào trong áo khoác rồi nín lấy tay anh. Bàn tay anh ấm nóng, tựa như áo phao vậy.

“Thích công việc này không?”

"Thích ạ, mọi người đều rất giỏi, mỗi ngày có thể học được rất nhiều điều." Cô hít sâu một hơi, không khí lạnh băng thấm vào trong phổi, mang theo vị ngọt phảng phất.

Lòng đồng cảm và sự thân thuộc cô có được từ công việc này còn nhiều hơn tất cả những gì cô từng gặp trong đời. Trí nhớ trong mấy năm gần gũi khiến cô vẫn luôn u mê và mờ mịt, nhưng giờ đây, rốt cuộc cô cũng đã có một lãnh địa thuộc về riêng mình.

Đi được nửa đường, Chân Noãn thoáng thấy Ngôn Hàm và Tần Xu cũng bước ra từ Sở cảnh sát.

Chân Noãn ngại mình đang ở đơn vị, theo bản năng muốn giẫy khởi tay Thẩm Dục, nhưng anh nắm rất chặt, không cho cô tránh thoát. Cô đỏ mặt, rù mắt.

Ngôn Hàm và Thẩm Dục liếc mắt nhìn nhau, đôi mắt họ đều lạnh tanh, tia nhìn giao nhau trong giây phút ngắn ngủi.

Gặp nhau giữa ngã rẽ, Chân Noãn khẽ chào: "Đội trưởng!"

Ngôn Hàm gật đầu thay cho lời nói, sau đó rời đi.

Ra khỏi cổng, Tần Xu quay đầu nhìn Chân Noãn lên xe, hỏi Ngôn Hàm: "Người kia là Thẩm Dục ạ?"

"Ừ!" Có vẻ anh không mấy hứng thú.

Chân Noãn là bạn gái của Thẩm Dục? Tần Xu nhớ tới cuộc phỏng vấn của C-Lab vào tháng trước. Kỹ năng chuyên môn của Chân Noãn đúng là rất vượt trội, nhưng ở vòng cuối cùng lại xuất hiện một anh chàng khác cũng xuất sắc tương đương, không phân biệt cao thấp.

Nghề nghiệp này thiên về nam giới. Tuy không phải kỳ thị giới tính, nhưng nhiều khi điều kiện ở hiện trường quá kém như hơi độc từ cơ thể rửa nát hay việc mang vác thi thể, đều là thứ mà phụ nữ không dễ gì chịu nổi.

Tần Xu nhìn bóng dáng đi xa dần của Ngôn Hàm, con người ấy thật quạnh quẽ giữa trời đông xám xịt...

Anh muốn làm gì đây?

(1) Điện di (electrophoresis) – cùng với sắc ký – là những kỹ thuật quan trọng trong lĩnh vực hóa học, hóa sinh và sinh học phân tử. Điện di thường dùng trong việc tinh sạch và phân tích các quần tử sinh học như nucleic axit, protein và một số ít phức hợp của carbohydrat, lipid.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Thẩm Dục đặt một phòng riêng tại nhà hàng Thúc Lan, nơi chuyên các món Quảng Đông ở trung tâm thành phố. Như lời anh nói, tiết trời lạnh ăn nhiều súp có thể giúp cô giữ ấm cơ thể.

Căn phòng được trang trí theo phong cách cổ điển, trên tường còn treo vài bức tranh thủy mặc. Chân Noãn nghiêng đầu nhìn anh, cười nói: "Trong số đồng nghiệp của em cũng có một họa sĩ đó."

Anh không lên tiếng, chỉ lặng lẽ rót ra một chén trà hoa cúc nóng hôi hổi rồi đặt vào tay cô.

"Trước kia, em có năng khiếu gì đặc biệt không?"

Thẩm Dục nhấp một ngụm trà rồi nói: "Múa. Đặc biệt là ballet."

Chân Noãn chép miệng: "Nhưng khả năng giữ thăng bằng của em bây giờ rất kém."

Thẩm Dục nâng tay phủ lên tay cô: "Trời lạnh nên cảm thấy khó chịu à?"

Nụ cười của Chân Noãn nhạt bớt, vẻ mặt sầu thảm đầy cam chịu: "Không sao cả, em cũng quen rồi." Cô nhìn cánh tay phải đã tàn phế của anh và hỏi: "Anh thì sao, tay còn đau không?"

"Vết thương không để lại di chứng, không giống em" Anh đột nhiên đề nghị. "Chúng ta đi du lịch Hải Nam nhé?"

"Nhưng hiện giờ, công việc của em rất bận."

"Mùa xuân trở về làm là được."

"Không được đâu." Chân Noãn nói. "Người khác sẽ thay thế vị trí của em ngay. Em sẽ không thể quay lại được nữa."

"Vậy em thử tìm công việc khác xem sao. Em có thể tới Hoa Thịnh."

"Em không muốn..." Chân Noãn cup mi mắt. Trong ký ức gần gũi của mình, thế giới này chỉ có duy nhất một thứ mà cô cảm thấy thân thuộc và có thể nắm bắt trong tầm tay, cô không muốn từ bỏ. Ngập ngừng giây lát, cô chậm rãi nói. "Em không muốn thế giới của mình chẳng tồn tại điều gì khác ngoài trừ anh."

Cả căn phòng lặng ngắt như tờ, một thoáng cảm xúc mơ hồ lướt qua đáy mắt của Thẩm Dục.

Chân Noãn chăm chú nhìn những cánh hoa cúc đang lững lờ trong chén trà. "Thẩm Dục, tuy không biết tại sao, nhưng nếu cứ thế này, em sẽ lo lắng và mất phương hướng."

Con ngươi đen nhánh của anh tập trung vào cô: "Vậy em nhận công việc này chỉ vì muốn rời khỏi anh?"

Cô nhìn anh một cách kinh ngạc: "Anh đừng hiểu lầm, em..."

Thẩm Dục nhìn cô rồi bất ngờ khẽ cong khóe môi. Anh rất hiếm khi cười, song mỗi lần nở nụ cười thì nhất định sẽ kín đáo nhưng đầy chân thành. Chân Noãn sửng người.

Anh lại tiếp lời: "Trêu em thôi."

Trái tim cô bỗng trở nên mềm nhũn.

Dưới ánh nến mờ ảo, khuôn mặt cô khẽ ửng hồng. Nụ cười của Thẩm Dục dù rất nhạt nhưng thật đẹp, khiến cô có cảm giác như đang ngắm bầu trời quang đãng sau mỗi cơn mưa.

"Vẫn dễ đỏ mặt như vậy à?"

"Không biết tại sao nữa." Cô ngượng ngừng xoa mặt, cười khúc khích. Một lát sau, không biết lòng đang nghĩ gì mà cô ngập ngừng nói: "Có lẽ... em không bao giờ còn có thể nhớ lại những chuyện trước kia được nữa."

Anh thần nhiên nói: "Em muốn biết điều gì, anh có thể kể lại cho em."

Lúc này, nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới, cắt ngang cuộc đối thoại của hai người.

Cô có vẻ đã đói lả, vừa nhìn thấy thức ăn, mắt liền sáng lên. Cô đưa tay gấp ngay miếng cá vược bỏ vào miệng, lập gấp miếng sườn chửng gặm một miếng, cũng không quên múc đầy một bát canh tôm nõn lột vỏ và nấm tươi rồi uống ngon lành.

Thẩm Dục lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô khi được ăn mấy món nóng hổi. Ngũ quan trên khuôn mặt cô rất thanh tú, lúc đỏ mặt trông càng xinh tươi. Nhất là khi cô thẹn thùng, biểu cảm ấy khiến trái tim bao người như ngừng đập, không kim lòng được mà chỉ muốn vuốt ve. Anh không biết những lúc bị đồng nghiệp nhắc nhở hay trêu đùa, cô có dễ đỏ mặt như vậy không?

Đột nhiên, Thẩm Dục nhớ tới những lời Kỷ Pháp Lạp nói với mình ban chiều: "Anh Thẩm Dục, anh phải bảo vệ chị Noãn Noãn cho tốt vào. Em thấy chị ấy có vẻ khép nép và sợ sệt khi đứng trước mặt Ngón Hàm."

Anh cúi đầu, đưa tay lên xoa chân mày. Bên tay bỗng chạm vào một luồng hơi ấm, là bát canh tôm nõn lột vỏ.

Chân Noãn: "Lần này đi công tác, anh rất mệt phải không?"

"Không sao!" Thẩm Dục cảm thía, nhấp một ngụm canh.

"À, phải rồi! Chắc anh đã nghe tin về bạn gái cũ của Thân Trạch Thiên đúng không? Em nghe Pháp Lạp kể rằng gần đây, giá cổ phiếu của Hoa Thịnh đang lao dốc, hội đồng quản trị rất không hài lòng về anh ta."

"Ừ!"

"Pháp Lạp có vẻ rất vui mừng, em ấy còn nói rằng Kỷ Thâm sẽ đưa ra quyết định cách chức Chủ tịch của Thân Trạch Thiên trong buổi họp hội đồng quản trị cuối năm nay."

"Reng reng..." Thẩm Dục tiếp di động, nghe bên kia báo cáo tình hình, thỉnh thoảng đáp lại vài câu ngắn gọn. Chân Noãn ngầm hiểu ý, lặng lẽ ra dấu cho anh rằng mình muốn đi rửa tay rồi yên lặng rời khỏi phòng.

Rửa tay xong xuôi, cô bước tới chỗ máy hong khô. Ngoài hành lang truyền tới tiếng bước chân, sau đó có người tiến vào. Bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều khẽ giật mình.

Thân Trạch Thiên mỉm cười, ngả ngón chào một tiếng “Hi!”. Chân Noãn chỉ lặng thinh, nghiêng người muốn lách ra ngoài. Thân Trạch Thiên lập tức bước tới chặn đường cô. Cô bất ngờ, không kịp đề phòng liền bị anh ta đẩy vào một góc chật hẹp. Thân hình to lớn của anh ta hoàn toàn che khuất tầm nhìn của cô, tựa như mây đen bao quanh đỉnh đầu. Sắc mặt cô tái nhợt, thoáng hiện vẻ hoảng hốt.

Chân Noãn quay đầu, không kim được áp sát vào vách tường phía sau. Cô rất sợ giao tiếp với người lạ, càng sợ hơn khi phải tiếp xúc với họ ở khoảng cách gần. Tuy rằng mấy năm nay, cô luôn không ngừng cố gắng khắc phục, song không cách nào kiềm chế được nỗi khủng hoảng mơ hồ lẫn khuất trong tiềm thức.

Riêng Thân Trạch Thiên, anh ta rất hứng thú khi ngắm nhìn dáng vẻ yếu đuối bất lực của cô, bất giác nhớ lại chiếc cổ thon nhỏ, trắng muốt như thiên nga của cô trong làn gió bắc lạnh lẽo đêm ấy. Không nhịn được, anh ta cúi thấp người, tiến sát gần cô. Chân Noãn hoảng sợ, vội vàng đẩy anh ta ra định chạy trốn. Nhưng cô thật bất lực với cơ thể yếu ớt đến đáng thương của mình, chỉ đành ra sức cào loạn trên ngực anh ta như mèo con. Thấy tình cảnh này, ý cười bên môi Thân Trạch Thiên càng đậm. Anh ta lập tức đẩy thất lưng cô về phía sau, toàn bộ cơ thể gần như đè chặt Chân Noãn vào vách tường.

Tim cô đập như trống dồn, giật mình hét lên thất thanh rồi lập tức che miệng lại, đôi mắt màu hổ phách nhìn anh ta đầy hoảng sợ. Thấy vẻ mặt này của cô, Thân Trạch Thiên càng thêm thích thú. Thế nhưng, biểu cảm theo bản năng thoáng qua trên mặt Chân Noãn rồi biến mất, chỉ phút chốc, cô đã cố gắng bình tĩnh trở lại, nhìn thẳng vào anh ta: “Anh Thân, chắc hẳn chị nhà cũng ở gần đây phải không?”

“Đúng vậy!” Nhìn thấu lớp nguy trang non nớt của cô, Thân Trạch Thiên cười cười, đưa tay khẽ bóp cằm cô rồi nói: “Tôi cũng biết Thẩm Dục đang ở đây.”

Chân Noãn ngược lại trở nên bình tĩnh hơn, vội vàng nói ngay: “Gần đây, anh đã gặp không ít rắc rối rồi, đừng vì tôi mà chuốc thêm một chuyện nữa cho đau đầu.”

Thân Trạch Thiên khẽ nheo mắt lại: “Tên đó gây rắc rối cho tôi còn ít hay sao? Cái chết của Khương Hiểu cũng là do một tay hắn bày mưu.” Anh ta tựa như bị chạm vào vết thương, cười lạnh một tiếng rồi áp sát gần môi cô. Chân Noãn sững sốt, vội nghiêng đầu, bờ môi anh ta chỉ kịp đáp lên má cô.

Thân Trạch Thiên nhớ rằng tuổi của cô không còn nhỏ, song làn da lại mềm mại đến lạ kỳ. Bỗng nhiên, trong giây phút lơ đãng, anh ta chợt cảm thấy một áp lực vô hình ập tới thân dưới, trực tiếp hướng vào giữa hai chân mình. Anh ta vội né sang bên, đầu gối của Chân Noãn đập lên đùi anh ta. Thân Trạch Thiên vừa hoảng hốt lại vừa bối rối, chưa kịp phản ứng gì thì Chân Noãn đã lách qua người anh ta rồi chạy đi như bay. Anh ta lạnh lùng nhếch môi, đưa tay vuốt phẳng lại nếp nhăn trên bộ vest sang trọng, chỉnh sửa cổ áo xong xuôi rồi xoay người bước ra ngoài hành lang.

Đồng Tư Tư không biết đã xuất hiện từ lúc nào, trên tay là chiếc túi Chanel màu đen, đứng đó một cách đoan trang. Dù nhìn thấy cảnh chồng mới cưới của mình chòng ghẹo người phụ nữ khác, cô ta cũng chỉ thờ ơ buông một câu: “Anh muốn nói chuyện gì thì cũng nên chờ sau khi cảnh sát kết án, được chứ? Trước mắt, chúng ta tạm thời đừng động vào Thẩm Dục.”

Thân Trạch Thiên thu lại vẻ mặt bồn chồn khi nãy, tựa vào tường, rút một hộp thuốc từ trong túi ra và nói: “Thằng nhãi kia làm việc tàn nhẫn hơn hẳn tay Kỳ Thâm.”

Đồng Tư Tư tiếp lấy chiếc bật lửa trong tay chồng mình, giúp anh ta châm thuốc: “Nếu Thẩm Dục đoạn tuyệt với Kỳ Thâm thì hay biết mấy. Tốt nhất là nội chiến đến lương bại câu thương đi!”

Thân Trạch Thiên cúi đầu đưa điều thuốc vào ngọn lửa đang cháy đỏ trên tay cô ta, hít sâu một hơi rồi chậm rãi nhả khói. Làn khói màu xanh vẩn vút quanh khuôn mặt thanh nhã của Đồng Tư Tư. Thân Trạch Thiên cúi người, cắn mạnh lên bờ môi gọi cảm của cô ta rồi mút chặt lấy. Khói thuốc thấm dần vào cổ họng Đồng Tư Tư tạo nên thứ hương vị mê đắm lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

Chân Noãn đẩy cửa bước vào. Vừa trông thấy cô, ánh mắt Thẩm Dục lóe lên một chút, anh lạnh nhạt “ừ” một tiếng với người ở đầu dây bên kia rồi cúp máy.

Cô không quá để tâm mà chỉ ngồi xuống, tiếp tục ăn cơm.

Anh lại nhìn cô chằm chằm, hàng mày đen lạnh lẽo từ từ chau lại. Chân Noãn cảm thấy, nhìn anh một cách khó hiểu: “Có chuyện gì...”

Chưa kịp dứt lời, Thẩm Dục đã đưa tay tới, ngón tay thon dài nói lấy cằm của cô, ánh mắt lạnh đi: “Vừa rồi, em đã gặp ai?”

Cô vô cùng ngạc nhiên, thành thực trả lời: “Là tên Thân Trạch Thiên... nhưng em đã đá hấn ta một phát, xem như dạy cho hấn một bài học rồi. Anh đừng tức giận.”

Ngón tay cái của anh xoa nhẹ lên cằm cô rồi thu lại, sau đó bình tĩnh nói: “Anh biết rồi.”

Chân Noãn về đến nhà, vào phòng ngủ bật đèn rồi nhìn xuống dưới đường qua ô cửa sổ, lúc này, Thẩm Dực mới lái xe rời đi.

Sau khi tắm rửa xong, cô nằm trên giường đọc sách, dần dần cảm thấy đầu óc hơi lơ đãng. Trong lòng cứ nghĩ mãi về vụ án của Khương Hiểu, cô không tài nào lý giải được hàm ý trong câu nói của Thân Trạch Thiên, lại càng không hiểu sao chuyện này lại liên quan đến Thẩm Dực.

Đồng hồ điểm tám giờ rưỡi. Đêm cứ dài miên man. Cô không có bạn bè và cũng chẳng có sở thích hay đam mê nào đặc biệt. Thành phố này chẳng có thứ gì khiến cô muốn tiêu pha thời gian cả.

Chung cư nơi cô sống cách Sở Cảnh sát rất gần, chỉ qua hai trạm xe. Chân Noãn trở mình xuống giường nhảy dấy một lúc, trong lòng miên man suy nghĩ liệu có nên đến Sở Cảnh sát xem xét tình hình không. Có lẽ giờ này, mọi người vẫn còn đang tăng ca.

Nghĩ vậy, cô liền ném dây sang một bên, đi thay quần áo rồi quyết định ra khỏi nhà. Nhưng trước khi mở cửa, cô mở điện thoại kiểm tra và phát hoảng khi biết mình đã vô tình nhấn phím tắt tiếng từ lúc nào. Lúc này, trên màn hình hiển thị tận bảy cuộc gọi nhỡ!

Ngôn Hàm chỉ gọi tới duy nhất một cuộc đầu tiên. Những lần tiếp theo đều do Quan Tiểu Du gọi và còn một dòng tin nhắn kèm theo: Bà cô của tôi ơi, cậu đang trốn ở đâu vậy?

Chân Noãn giật nảy mình, lập tức gọi lại ngay.

Quan Tiểu Du: “Sếp tìm cậu đấy, không biết có chuyện gì nữa. Mình khuyên cậu không nên gọi lại mà trực tiếp đến đơn vị thì hơn.”

Chân Noãn cuống cuống gọi xe taxi. Ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng, cô vẫn lấy hết can đảm gọi cho Ngôn Hàm, nhưng... đầu dây bên kia trực tiếp ngắt máy.

Cô biết ngay tính tình con người này không tốt như vẻ bề ngoài mà!

Đi vào Sở cảnh sát, vài tầng lầu vẫn sáng đèn. Nơi đây mỗi đêm đều có rất nhiều cảnh sát ở lại tăng ca.

Chân Noãn lòng đầy thấp thỏm và áy náy, chạy như bay tới phòng làm việc của Ngôn Hàm, nhưng trong phòng không có ai. Cô hỏi han khắp nơi, cuối cùng mới biết hóa ra anh đang ở phòng thẩm vấn.

Chân Noãn cẩn thận đẩy cửa phòng điều tra. Bên trong, mọi người và cả Ngôn Hàm đang tập trung quan sát vợ chồng Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư ở hai phòng thẩm vấn biệt lập. Chân Noãn nghĩ ngợi rồi lặng lẽ nhích người tới đứng cạnh Ngôn Hàm.

Anh dường như không cảm nhận được sự tồn tại của cô, chỉ chăm chú nhìn qua lớp kính thủy tinh phía đối diện.

Nhân viên thẩm vấn là Lâm Từ: “Chúng tôi đã kiểm tra camera theo dõi của khách sạn. Hôm xảy ra vụ án, cô từng đi qua sân thượng hai lần. Cô tới đó để làm gì?”

Đồng Tư Tư trông có vẻ khá bình tĩnh: “Trước đó, Khương Hiểu tới gây sự ở phòng nghỉ, sau khi tôi và Trạch Thiên rời khỏi liền gọi an ninh tới đưa cô ta đi nơi khác. Song, không biết sau đó, cô ta đã đi đâu. Tâm trọng của tôi không tốt nên muốn lên sân thượng một mình cho khuây khỏa. Lần thứ hai là do Khương Hiểu gọi tôi tới. Cô ta gọi điện cho tôi và nói đang ở trên sân thượng, lại còn đe dọa nếu tôi không lên gặp mặt thì sẽ nhảy lầu tự tử nữa.

"Cô lo lắng cô ấy sẽ tự tử ư?"

"Tôi ước gì cô ta nhảy quách đi cho xong." Đồng Tư Tư nhướn mày. "Nhưng nếu tôi không đi, e rằng cô ta sẽ tìm Trạch Thiên, vì thế tôi mới lên đó."

"Cô và nạn nhân có từng nảy sinh trách chấp hay ẩu đả trên sân thượng không?"

"Tôi đâu có điên. Đánh nhau với hạng đàn bà như cô ta ư?... Nói không chừng chỉ cần tôi nhục mạ vài câu, cô ta đã chịu không nổi đã kích rồi nhảy lầu cũng nên." Đồng Tư Tư nhẹ nhàng gõ móng tay rồi đan giọng: "Đã kích bằng ngôn từ cũng được xem là phạm pháp sao?"

Cùng lúc đó, tại một phòng thẩm vấn khác.

"Anh Thân, hôm xảy ra vụ án, có phải anh từng lên tầng thượng khu khách sạn một lần?"

Thân Trạch Thiên: "Lúc đó, tôi không thấy bóng dáng Tư Tư đâu, lại nghe nói cô ấy đang ở trên sân thượng nên tôi lên đó xem sao. Nhưng khi tới cửa đã nghe thấy tiếng Khương Hiểu. Tư Tư cũng có mặt trên đó, tôi không muốn Tư Tư hiểu lầm mình và Khương Hiểu lén lút hẹn hò nên xuống dưới trước."

"Anh có trông thấy vợ mình và cô Khương Hiểu đánh nhau hay cãi vã gì không?"

"Không hề! Ngược lại, tiếng Khương Hiểu quá chói tai nên tôi vừa nghe thấy liền bỏ đi ngay."

Trong phòng điều tra bên này, Đàm Ca đang báo cáo với Ngôn Hàm.

Căn cứ vào những gì họ điều tra được từ thông tin ghi chép và camera theo dõi, băng ghi hình chỉ thu được hình ảnh tại đoạn hành lang chính dẫn lên tầng, không thể nào xác định được liệu Thân Trạch Thiên có lên tầng thượng hay không. Nhưng xét theo trình tự thời gian, đầu tiên là Đồng Tư Tư lên sân thượng cho khuây khỏa rồi rời đi, sau đó Khương Hiểu lên tầng thượng và Đồng Tư Tư lên đó lần thứ hai, tiếp sau là Thân Trạch Thiên nhưng anh ta đã nhanh chóng bỏ đi, cuối cùng Đồng Tư Tư xuống lầu.

Đối chiếu với thời gian xảy ra vụ án mà Chân Noãn báo cáo, camera giám sát cho thấy Thân Trạch Thiên đã rời khỏi hiện trường vụ án trước sáu mươi giây, Đồng Tư Tư rời đi sau khi vụ án xảy ra mười giây. Đàm Ca từng làm thí nghiệm mô phỏng. Cho nên dù là một người đàn ông thì từ lan can nơi xảy ra vụ án chạy đến cầu thang, xuống tầng rồi rẽ ra hành lang cũng phải mất ít nhất hai mươi giây. Huống hồ, Đồng Tư Tư lại đang mặc áo cưới nên di chuyển rất khó khăn, chưa kể sau khi gây án còn phải nhét giày vào ống nước.

Chân Noãn nhíu mày: “Chẳng lẽ bọn họ đều trùng hợp có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường ư?” Vào lúc ấy, cô và Ngôn Hàm đều ở gần đó, trực giác nghề nghiệp khiến hai người họ ghi chép lại thời gian xảy ra vụ án theo phân xạ có điều kiện. Chẳng lẽ đã xảy ra vấn đề, có người bị lợi dụng chăng?

Sau khi lấy lời khai từ Đồng Tư Tư và Thân Trạch Thiên xong, mọi người lục đục ra về.

Ngôn Hàm ở lại phía sau, Chân Noãn cũng không dám ra ngoài, đành ủ rũ cúi đầu theo sau anh. Cuối cùng, cô quyết lấy hết can đảm lên tiếng xin lỗi: “Đội trưởng, em lỡ ấn nhầm phím tắt tiếng trên di động...” lại khép nép thêm vào một câu. “Đội trưởng đừng giận nữa.”

Câu thứ hai của Chân Noãn vừa ngáy ngô lại dè dặt, có tác dụng lạ kỳ như một bàn tay bé nhỏ đang xoa dịu tâm tình khiến Ngôn Hàm không tài nào nổi nóng được nữa, thậm chí có chút dờ khóc dờ cười.

Anh nói: “Trong vòng ba tháng đầu tiên, không những phải làm khám nghiệm tử thi mà những việc như phân tích vụ án, kiểm tra dấu vân vết hay điều tra suy luận, em đều có trách nhiệm phải tham gia đầy đủ.”

Chân Noãn thoáng kinh ngạc.

“Tất cả đều là bài tập cơ bản trước khi gia nhập ngành này. Em hẳn nên biết rõ rằng nếu muốn trở thành một nhân viên pháp y ưu tú, bản thân nhất định phải nắm vững rất nhiều kiến thức về điều tra hình sự, tâm lý tội phạm, kiểm nghiệm dấu vết, điều tra hiện trường về tư duy logic. Khám nghiệm tử thi là điểm xuất phát cơ bản nhất để phá án, một khi phán đoán sai bất kỳ chi tiết nào cũng đều có thể làm lệch phương hướng điều tra.”

Chân Noãn mặt mày nóng bừng, một phần là vì xấu hổ nhưng phần nhiều là bởi cô thực sự cảm nhận được trách nhiệm nặng nề đang đặt trên vai mình. Những lời anh nói có lẽ là để giáo huấn cấp dưới mà thôi, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng hữu ích. Cô thầm hứa với lòng rằng nhất định phải tiếp tục cố gắng học hỏi các đồng nghiệp hơn nữa.

“Còn vấn đề gì nữa không?” Anh thân nhiên hỏi.

Cô lắc đầu nguầy nguậy rồi lập tức báo cáo: “Dạ không có!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Vào buổi tối khi hai vợ chồng vừa rời khỏi Sở Cảnh sát, Đồng Tư Tư không thể ngờ rằng mình lại bị bắt cóc ngay sau lúc chia tay Thân Trạch Thiên để anh ta đi hẹn bạn bè.

Miếng vải đen trên mắt vừa bị kéo xuống, trái tim đập cuồng loạn suốt quãng đường của cô ta cuối cùng cũng bình ổn trở lại. Trong số những kẻ ở đây, người có phong thái khác biệt nhất chính là Thẩm Dực. Đồng Tư Tư nhận ra anh ta, thậm chí ít nhất cũng không cần phải lo lắng cho sự an toàn tính mạng của mình.

Thẩm Dực không hề nhìn cô ta, trong lòng đang suy nghĩ điều gì đó.

Trước kia, Đồng Tư Tư có vài lần nhìn thấy Thẩm Dực từ đằng xa, chỉ cảm thấy ấn tượng vì bên cạnh một người đàn ông như Ký Thâm lại có một nhân vật bất mắt đến thế. Cô ta chưa từng tiếp xúc ở cự ly gần, vừa nảy cùng nhờ trông thấy cánh tay phủ đầy sẹo của anh ta mới nhận ra.

Thẩm Dực bắt cô ta tới đây, đơn giản chỉ vì muốn cảnh báo Thân Trạch Thiên về chuyện bỏ thuốc ở club LAX và hành động trong phòng vệ sinh ở nhà hàng hôm nọ.

Đồng Tư Tư mỉm cười rất bình tĩnh và tự nhiên: “Anh Thẩm bắt tôi tới đây là có lời muốn chuyển cho Trạch Thiên sao?”

Cô ta tưởng rằng câu hỏi này rất thông minh và ổn thỏa, nhưng dường như Thẩm Dục không thèm đếm xỉa, xem chừng hơi lơ đãng.

Đồng Tư Tư chưa bao giờ bị xem thường như vậy, càng không phải là dạng phụ nữ mềm yếu vô dụng. Cô ta nói với giọng vừa như uy hiếp lại như cảm kích: “Tôi còn phải cảm ơn anh về cái chết của Khương Hiểu đây!”

Nhưng Thẩm Dục vẫn như không nghe thấy, một lúc sau mới nói: “Camera mới lắp, cô cũng không vừa.”

Dứt lời, anh ta đứng dậy đi thẳng ra ngoài, chỉ để lại một nhóm người tiếp tục trông chừng.

Đêm khuya, tại trụ sở cảnh sát Dự Thành.

Chân Noãn bước vào thang máy, nhớ lại ghi chép trong buổi thẩm vấn Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư, cô không khỏi cau mày suy tư. Nếu hai người họ nói thật thì Khương Hiểu chết là do tự sát. Nếu Khương Hiểu không tự sát, sao hai người này lại có chứng cứ vắng mặt ở hiện trường?

“Ting!” Thang máy đã xuống đến tầng một.

Trên đường đi ra cổng, lúc ngang qua phòng tiếp khách, Chân Noãn bỗng nghe thấy giọng của Ngôn Hàm. Cô hơi ngạc nhiên, vội bước tới gần nhìn.

Ngôn Hàm và Đàm Ca đều ở đó. Người đến là một đôi vợ chồng chừng ba mươi tuổi, mang theo hai đứa trẻ đang leo trèo làm loạn trên sofa. Một người đàn ông đỏ mặt, nghẹn ngào nói đầy bi thương: “Đội trưởng Ngôn, em gái tôi không tự sát đâu. Các anh nhất định phải giải oan cho em gái tôi. Nó...”

Chưa dứt lời, người phụ nữ đã xen vào, vẻ mặt rất phẫn nộ: “Đúng vậy, em chồng tôi là người vui vẻ hoạt bát, tương lai rộng mở, lý nào nó lại đi tự sát kia chứ? Nhất định là con ả nhà họ Đồng kia gây ra. Chắc chắn là ả ta đã ghen tuông vì cậu Thân yêu em chồng tôi nên mới giết con bé. Sếp à, các anh nhất định phải bắt ả!”

Ngôn Hàm hỏi: “Sao chị có thể khẳng định kẻ giết người là Đồng Tư Tư mà không phải là Thân Trạch Thiên?”

Giọng nói của người phụ nữ kia trở nên chói tai: “Cậu Thân chi tiền cho em gái tôi hào phóng như vậy, sao giết con bé được chứ? Cậu ấy rất yêu Khương Hiểu, nó muốn gì thì cho cái đó. Cậu ấy không phải đùa bỡn con bé đâu, thân phận cao sang quyền quý như thế mà vẫn cho con bé đi theo năm năm trời kia mà.”

Người đàn ông cũng nói: “Anh cảnh sát, em gái tôi không tự sát đâu. Hôm đó, trước khi đi ra ngoài, nó vẫn rất ổn, còn nói nhất định sẽ níu giữ được cậu Thân cơ mà.”

Ngôn Hàm hỏi tiếp: “Anh biết Khương Hiểu muốn làm loạn đám cưới, vậy mà còn để cô ấy đi?”

Chạm phải ánh mắt thăm dò của Ngôn Hàm, anh ta hơi lúng túng: “Cậu Thân vốn không có tình cảm với cô gái kia, người cậu ấy yêu là em gái tôi. Gặp được người mình yêu đâu dễ dàng gì, tôi muốn để con bé theo đuổi hạnh phúc của nó.”

Chân Noãn trầm nghĩ, thứ anh trai và chị dâu của Khương Hiểu không muốn buông bỏ e rằng chỉ là gã người yêu giàu có của em gái mà thôi. Đang suy nghĩ, đột nhiên cô cảm nhận được một ánh mắt sâu thẳm. Tim cô giật thót như bị tia nhìn thẳng tắp của Ngôn Hàm chạm phải.

Cửa sổ hé mở, cô bối rối thu mình vào bóng tối.

“À...” Người phụ nữ suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Anh cảnh sát, nếu em chồng tôi bị giết, chắc có thể tìm nhà họ Thân đòi tiền rồi. Nhà cậu ấy nhiều tiền như vậy, tiền bồi thường chắc cũng được mấy chục triệu phải không?”

Ngôn Hàm: “Hỏi luật sư.”

“Không phải các anh cũng biết luật sao?”

“Theo mức sinh hoạt ở Dự Thành thì khoảng chín trăm nghìn.”

“Chỉ chín trăm nghìn thôi á? Xe hơi hồi trước cậu ấy mua cho Khương Hiểu còn đắt hơn.” Người phụ nữ tặc lưỡi. “Sao có người chỉ đâm xe làm người ta bại liệt mà phải bồi thường tận ba triệu nhỉ?”

“Trường hợp đó là tính theo chi phí điều trị mỗi năm và tuổi thọ trung bình.”

Chị dâu nhà họ Khương thờ dãi.

Anh trai và chị dâu Khương Hiểu ngồi lại không bao lâu liền rời đi, lúc đi còn thì thầm: “Đều do cô Đồng kia quá cao tay, khiến cậu Thân không muốn gặp Khương Hiểu nhà mình. Phải chi cô ta mất nhắm mắt mở cho qua thì Khương Hiểu cứ theo cậu Thân như vậy cũng được. Nếu mà nó sinh được con trai trước, không chừng còn có thể trở mình.”

Chân Noãn chỉ đành lặng thinh khi vô tình nghe thấy những lời này.

Lúc đi ra đại sảnh, Ngôn Hàm đưa mắt nhìn người nào đó đang đứng cạnh cửa, cup mi vĩnh tại: “Đứng đây làm gì thế?”

Chân Noãn ngẩng đầu: “Em muốn hỏi là liệu Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư có khả năng xếp đặt chứng cứ ngoại phạm của mình không? Nếu không thì sao em luôn cảm thấy thời gian em tính toán đã tạo lợi thế cho họ.”

“Lúc ấy, tôi cũng có mặt.” Ngôn Hàm nói. “Thời gian xảy ra vụ án trong viên bản của cô không sai.”

“Nhưng...”

Anh ngắt lời cô, lạnh lùng nhận xét: “Đầu đuôi lẫn lộn.”

“Dạ?”

“Đợi đến khi em có đủ chứng cứ chứng minh họ là nghi phạm rồi hãy lo lắng tính hiệu lực của bằng chứng ngoại phạm. Nếu không thì bằng chứng hiện có đã đủ chứng minh họ trong sạch rồi.”

Chân Noãn ngẩn người, mặt ửng đỏ, khẽ nói: “Dạ, lát nữa em sẽ đi xem kết quả đối chiếu vết máu trên cánh hoa ạ!”

Cô cúi đầu về hơi chán nản. Bởi lẽ khi nghe lời Ngôn Hàm nói, cô đã rất muốn tham gia và tiếp xúc với những lĩnh vực mà mình ít khi tìm hiểu, nhưng bản thân lại thấy hơi mất phương hướng.

Ngôn Hàm nhìn dáng vẻ cúi đầu rầu rĩ của cô, phát hiện vừa rồi mình hơi nặng lời, vừa định nói gì đó thì điện thoại của Chân Noãn đã đổ chuông.

Là Quan Tiểu Du: “Người đẹp Noãn Noãn!”

“Gi thế?”

“Đã có kết quả đối chiếu rồi. Vết máu trên cái gai không phải của Thân Trạch Thiên, cũng không phải của Đồng Tư Tư.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Sao có thể?”

“Hơi tiếc. Có lẽ đây là đầu mối vô dụng.”

Chân Noãn bị đá kích bội phần. Cô khó khăn lắm mới tìm được vết máu trên cánh hoa, vậy mà lại vô dụng ư? Cô khẽ thở dài rồi ngắt máy, cất giọng lí nhí về hơi thất bại: “Vừa nãy, anh nói đúng rồi.”

Ngôn Hàm hiểu ra: “Vết máu không phải là của họ?”

“Vâng!”

Ngôn Hàm nhìn về buồn bã, ừ đột của cô liền nói: “Trong đội hết việc rồi, em về trước đi.”

Cô “vâng” một tiếng rồi rời đi ngay.

Cú điện thoại của Quan Tiểu Du như một chậu nước lạnh dội vào làm đáy lòng cô rét buốt.

Anh nhìn cô ừ rừ lê bước trong gió lạnh, cuối cùng đành lên tiếng: “Này!”

“Dạ?” Cô chậm chạp xoay người lại nhìn anh.

“Đi xe buýt đến à?”

“Vâng!” Cô lơ lơ đáp lời rồi bỗng thấy căng thẳng. Anh không định đưa cô về nhà đấy chứ? Đi chung với boss, cô sẽ lúng túng, gượng gạo cho xem.

Nhưng Ngôn Hàm lại xoay người đi, để lại lời quan tâm đầy ẩn ý: “Chú ý an toàn. Cần gì thì báo cho cảnh sát.”

Cần gì thì báo cảnh sát ư?

Chân Noãn: “...”

Mười phút sau.

Ngôn Hàm lái xe về nhà, rẽ sang tuyến đường chính thì thấy ở bên xe buýt có một bóng dáng gầy yếu đang run rẩy trong cơn gió lạnh căm.

Chân Noãn co rúm lại. Cái lạnh buổi đêm xuyên thấu làn da độc đang găm nhăm xương tủy cô. Cô vừa lạnh vừa đau, tâm trạng cũng rệu rã theo. Giữa lúc đầu óc trống rỗng, một chiếc xe màu đen dừng ngay trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống.

Không nhìn thấy người mà chỉ nghe tiếng gọi: “Lên xe!” Chính là giọng nói quen thuộc đã khơi dậy tính tích cực trong cô.

Chân Noãn lắp bắp nói: “Không cần đâu ạ, xe buýt sắp...”

“Lên xe!” Giọng nói tăng thêm chút giọng điệu ra lệnh.

Cô run rẩy vươn tay định mở cánh cửa ở ghế sau, nhưng rồi nghĩ lại ngồi như thế sẽ biến boss thành tài xế mất, thế là cô ngồi vào ghế lái phụ.

Hơi ấm trong xe nhanh chóng bao bọc cô, nhưng vì toàn thân đã lạnh buốt nên cô vẫn run lấy bầy, hàm răng va vào nhau lập cập.

Ngôn Hàm lái xe, liếc nhìn cô qua gương chiếu hậu. Sắc mặt cô tái nhợt, đôi môi thâm lại, hàng mi run rẩy từng cơn, đến cả lông mày cũng nhú chặt. Anh thu lại ánh mắt, không chút phản ứng trước dáng vẻ khổ sở như đang chịu hành hình ấy. Đây là lần đầu tiên anh thấy một người sợ lạnh đến mức này.

Trong xe rất tĩnh lặng. Anh bật radio buổi đêm, trên đài đang phát một ca khúc trữ tình, là bài Vì sao sáng nhất trời đêm. Giọng hát nhẹ nhàng, sâu thương cứ thể lan tỏa khắp buồng xe. Tâm trạng cô càng thêm chùng xuống.

“Làm việc thấy không vui à?” Giọng điệu như đang giải quyết công việc, là thứ cảm giác cấp trên đang hỏi han cấp dưới.

Cô tựa vào ghế, ngơ ngẩn nhìn ngọn đèn vàng mờ ảo đang chạy dọc ngoài cửa xe: “Cảm thấy công việc này giống như yêu đương vậy.”

Ngôn Hàm ngẩn người, ký ức phủ đầy bụi bặm mở ra một khe hở mong manh. Anh quay đầu nhìn cô, nhưng chỉ thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng đang nhìn ra cửa sổ, trắng nõn và yếu ớt như muốn hòa mình vào màn đêm màu xám ngoài kia.

Trong chiếc xe chật hẹp mờ tối, giọng nam trên radio cứ miên man và bi ai: “Tôi thà chôn chặt mọi đau khổ nơi đáy lòng cũng không muốn lãng quên đôi mắt của em.”

Tinh thần anh chệnh choáng, bỗng nhớ lại đôi mắt xinh đẹp của Hạ Thời, cong cong đầy nét cười nhưng lại hơi buồn bã: “Em cảm thấy... làm công việc của một bác sĩ cũng giống như yêu đương vậy.”

Chân Noãn nhìn ra ngoài cửa sổ: “Một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, lúc thì kích động vui mừng, lúc lại đau khổ hụt hẫng.”

Đôi môi Ngôn Hàm giật giật, lặng im không nói được lời nào, đáy lòng cũng không một tiếng động.

Còn nhớ nhiều năm về trước, khi anh còn trẻ đã từng hỏi: “Tại sao?”

Cô gái của anh cũng đáp: “Bởi vì một lòng một dạ nhớ thương nó khôn nguôi, lúc thì kích động vui mừng, lúc lại đau khổ hụt hẫng.”

Thời gian trôi qua đã lâu lắm rồi, hết như cả thế kỷ đằng đằng.

Phố đêm ngày đông vắng vẻ và quanh quẽ, giống như khuôn mặt không gọn cảm xúc của Ngôn Hàm bây giờ. Anh bình thản nói: “Hiếm thấy em còn có tâm tình này. Hy vọng thời gian đừng mài mòn nó.”

Lời nói như một dòng suối khích lệ chảy vào tim Chân Noãn, cô nhìn anh đầy cảm kích. Anh vẫn nhìn thẳng phía trước, biểu cảm nhạt nhòa trong ánh sáng mờ ảo. Cô cũng nhìn con đường phía trước, trống trải và lạ lẫm nhưng lại hướng về một tương lai rộng mở.

Trên radio buổi đêm, giọng nam vẫn khẽ hát: “Mỗi khi đánh mất ý nghĩa tồn tại, mỗi khi lạc lõng giữa đêm đen... Liệu có chẳng hình bóng đồng hành cùng tôi, giờ này em ở nơi đâu...”

Khóe miệng Chân Noãn nở nụ cười ấm áp: “Đúng là ca khúc khích lệ lòng người.”

Ngôn Hàm nắm tay lái, thầm giễu cợt: “Đúng là ca khúc bi thương.”

Con đường phía trước tiêu điều và xám xịt, tựa như quá khứ và tương lai của anh.

Chân Noãn mỉm cười nghe nhạc, khi nghe đến đoạn “ý nghĩa tồn tại”, cô bỗng dâng trào cảm xúc, khẽ nói: “Vì để giữ vững tín ngưỡng, nguyện trả giá bằng cả tính mạng, thà chết chứ không buông bỏ.”

Ngôn Hàm sững sốt, quay đầu nhìn cô: “Em vừa nói gì?”

Tối nay đúng là gặp ma rồi!

Vào một ngày hè trong trí nhớ của anh, Hạ Thời cầm sách ngồi trên xích đu, anh ôm guitar bass ngồi trên ghế đá gầy nhẹ.

Thiếu nữ ngẩng đầu, thở một tiếng thật dài: “Ừm, thà chết chứ không từ bỏ tín ngưỡng.”

Thiếu niên quay đầu nhìn cô. Ánh mặt trời xuyên qua chạc cây như những vì sao rơi, điểm xuyết trên mái tóc dài của cô. Cô ôm sách vào lòng, ánh sáng trong mắt rực rỡ và thành kính.

Anh liếc mắt nhìn quyển sách trên tay cô, hồ hững “ồ” một tiếng: “Ông già làm điên đảo cả Athens đó hả?”

“Sau khi bị phán tử hình, Socrates có thể chạy trốn, nhưng ông lựa chọn chấp nhận ý chí của dân chủ. Bởi vì chạy trốn sẽ phá hủy quyền uy của luật pháp Athens, nên dù phải chết, ông cũng không muốn phá hủy tín ngưỡng của mình.”

Chân Noãn nhìn ánh mắt nghiền ngẫm của Ngôn Hàm, ngăn người: “Hồi đi học phải học thêm môn triết nên đã từng đọc về Socrates, ông ấy tạo cho em cảm giác như vậy.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu, cuối cùng cười khê: “Vậy ư?”

Chân Noãn thì thầm: “Không phải rất kích lệ lòng người sao?”

“Ừ!” Ngôn Hàm đáp mà lòng lại nhớ đến ngày hè kia...

“Ồ? A Thời, vậy tín ngưỡng của em là gì?”

“Rất đơn giản, chỉ một chữ thôi.” Cô thiếu nữ trên xích đu khẽ mỉm cười, đẹp tựa thiên sứ giáng trần.

“Thiện.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Bình minh ló rạng, ánh mặt trời tỏa sáng che lấp dần ánh đèn huỳnh quang trên trần văn phòng.

Văn phòng của Tần Xu khá bừa bộn, trên bàn là chồng bản vẽ phác họa vân tay, tổng thể có, chi tiết cũng có khiến người ta hoa cả mắt.

Chân Noãn thoáng nhưng đã chóng hết cả mặt, lại thấy hai mắt sưng đỏ của Tần Xu liền ân cần hỏi thăm: "Cô thức cả đêm phải không?"

Tần Xu dụi mắt vài cái, cười nhẹ đáp: "Không sao cả. Cuối cùng, tôi đã tìm được dấu vân tay khớp với dấu vết để lại trên chiếc thắt lưng kia rồi. Nhờ có đường vân nhỏ trên mặt nghiêng ngón tay trái mà tôi dễ tìm hơn rất nhiều. Tuy nhiên, đây không phải dấu vân tay của Thân Trạch Thiên hay Đồng Tư Tư, mà chính là của Khương Hiểu."

Chân Noãn sững sốt: "Nếu dấu vân tay là của nạn nhân, vậy nó không còn giá trị điều tra nữa, đúng không?"

Tần Xu thở dài: "Đôi lúc cũng cảm thấy khá thất vọng, nhưng đây là công việc của chúng tôi. Tốn rất nhiều thời gian nghiệm chứng, cuối cùng lại thành công dã tràng. Song dù là như thế, bất kỳ manh mối nhỏ nhất nào cũng không được phép để dàng bỏ qua."

Chân Noãn gật đầu, cảm thấy có chút không cam tâm. Nhưng ngay lập tức, cô nhớ tới lời nhắc nhở của Ngôn Hàm, lại không nhịn được mà nghĩ: "Đây chính là bước cuối cùng mà anh từng đề cập sao?"

Cầm lấy túi đựng vật chứng, cô quan sát tỉ mỉ vị trí dấu vân tay rồi dần nhận ra hình dạng dấu vết có điểm đáng ngờ.

Vừa định nhìn kỹ hơn, Tần Xu liền đưa cho cô hai tờ giấy khác: "Kết quả đối chiếu dấu giày cũng đã hoàn thành." Là hai dấu giày giống hệt nhau, cùng cỡ ba mươi tám.

Chân Noãn nói: "Dấu chân mờ mờ lưu lại ở vườn hoa khớp với đế chiếc giày thu được từ ống thoát nước, chiếc giày đó và chiếc Đồng Tư Tư đi là cùng một đôi sao?"

"Đúng vậy!" Tần Xu nói. "Nhưng dấu vết để lại không phải do Đồng Tư Tư gây ra."

"Điều đó có nghĩa là sao?"

"Bề mặt hai dấu giày thoát nhìn có cùng hình dạng hoa văn, nhưng phân tích gấu dày không những chỉ tập trung vào kích thước và hình dáng hoa văn mà còn phải liên hệ với hình dáng tư thế và thói quen đi lại của người sử dụng. Bên trái là dấu giày của Đồng Tư Tư, bên phải là dấu vết do chiếc giày tương tự để lại. Bề ngoài cho thấy hai dấu giày này giống nhau, song nếu quan sát mô hình 3D thì kết quả sẽ khác hẳn."

Tần Xu đẩy tới hai mô hình. Chân Noãn đưa tay sờ thử, quả nhiên cảm giác không hề giống nhau.

Lúc này, tiếng Quan Tiểu Du từ bên ngoài vọng vào: "Người đẹp Noãn Noãn, biết ngay là cậu ở đây mà."

"Có kết quả rồi sao?" Cô quay đầu lại hỏi.

Tối qua, lúc xét nghiệm được vết máu lưu lại trên cái gai không phải của Đồng Tư Tư hay Thân Trạch Thiên, Chân Noãn vô cùng chán nản. Nhưng sau khi về đến nhà, cô vẫn gọi cho Quan Tiểu Du, nhờ cô ấy xét nghiệm xem vết máu có phải thuộc về Khương Hiểu hay không. Cô hoàn toàn không biết rằng Quan Tiểu Du cũng nhận được chỉ thị tương tự từ Ngôn Hàm.

Quan Tiểu Du đưa cho cô một biểu đồ, là chuỗi trình tự DNA.

Chân Noãn vừa liếc qua đã lập tức nhận ra: "Vết máu thu được từ chiếc gai trong vườn là của Khương Hiểu sao?"

"Phải!"

Chân Noãn hết sức kinh ngạc: "Nhưng trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với hình dạng được tạo ra bởi chiếc gai này!"

Rốt cục, vấn đề nằm ở đâu?"

Cô xem lại dấu vân tay rồi cả dấu giày, cuối cùng đưa mắt nhìn chuỗi DNA, đột nhiên một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu...

Gió bắc vẫn thổi bên ngoài cửa sổ thủy tinh, còn phòng làm việc của Ngôn Hàm lại vô cùng ảm áp.

Chân Noãn hai chân khép lại, lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn trên ghế. Cầm trong tay một tách trà nóng còn bốc hơi nghi ngút, tâm trạng cô bình tĩnh nhưng thoáng chút kích động. Bỏ cả bữa trưa, cuối cùng, cô đã hoàn thành bản báo cáo thứ hai rồi gấp rút trình cho Ngôn Hàm kiểm tra.

Mấy hôm nay, từng manh mối dần dần được tập hợp lại, cho đến sáng nay, cuối cùng biến đổi về lượng đã dẫn đến biến đổi về chất. Mọi mất xích chứng cứ đã hợp thành một dây xích hoàn chỉnh. Lúc này, Chân Noãn tràn đầy tự tin.

Cách bàn làm việc màu đỏ sẫm, Ngôn Hàm đang cúi đầu, tập trung xem tài liệu.

Cô khẽ hít sâu một hơi, âm thầm quan sát về mặt anh, hy vọng có thể đoán được thái độ của boss.

Ngôn Hàm lúc im lặng và khi nói chuyện là hai con người hoàn toàn khác biệt. Giờ phút này, trông anh hết sức vô hại.

Anh chăm chú lật từng trang giấy, hàng mi dài khẽ buông, sống mũi vừa cao vừa thẳng. Nhìn Ngôn Hàm tập trung như thế, dĩ nhiên cô không dám thờ ơ. Dễ dàng nhận ra mỗi khi anh cau mày là cô lại sợ mình bị anh bắt lỗi. Cô rất sợ những lời chỉ trích tường chừng vô hại của anh, chỉ vài lời đơn giản nhưng chẳng khác nào con dao lột da đối phương cả.

Mấy phút sau, hàng mi của anh khẽ chớp, Chân Noãn lập tức ngồi thẳng lưng.

Anh liếc cô một cái, cố ý trêu: "Em ngồi thẳng như vậy làm gì? Hồi hộp à?"

"... Dạ không." Chân Noãn thả lỏng hai vai, nâng chén trà lên nhấp một ngụm.

Anh bắt đầu vào việc chính: "Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng là của nạn nhân Khương Hiểu sao?"

"Vâng ạ!"

"Nếu là vậy, hẳn nó không có giá trị nữa, đúng không?" Anh làm như vô tình hỏi một câu. Chân Noãn khẽ sùng sốt, buổi sáng, cô cũng từng hỏi một câu tương tự như vậy, nhưng ngay sau đó, cô đã tự nhắc nhở mình phải thật thận trọng. Cuối cùng, sau khi kiểm tra lại chiếc thắt lưng, cô đã phát hiện ra một điểm sơ hở.

Chân Noãn định nhắc Ngôn Hàm xem nội dung phía sau, nhưng lại bất gặp ánh mắt sáng quắc của anh, cô chợt hiểu ra: Nếu là Ngôn Hàm, anh sẽ không ngừng lại ở đây mà vẫn tiếp tục xem xét một cách trọn vẹn. Câu hỏi này là anh cố ý đặt ra cho cô.

Theo bản năng, cô nắm chặt chiếc cốc thủy tinh, cố gắng nói một cách thật mạch lạc và rõ ràng: "Chúng ta không thể nhận định dấu vân tay này là vô giá trị khi biết nó thuộc về nạn nhân. Em đã kiểm tra và phát hiện vị trí của dấu vân tay rất bất thường."

Chân Noãn dùng một tờ giấy mô phỏng chiếc thắt lưng, quấn nó xung quanh cốc trà, "Dấu vân tay thu được nằm ở phía sau, hơn nữa lại nằm ở mặt trong chiếc thắt lưng."

Ngôn Hàm phối hợp đề ra nghi vấn: "Liệu đó có phải là dấu vết nạn nhân vô tình ấn xuống khi điều chỉnh thắt lưng không?"

Chân Noãn hiểu được anh đang dùng cách này trao đổi và bàn luận cùng cô, từng bước dẫn dắt cô biểu đạt suy luận của mình một cách hợp lý và chặt chẽ hơn.

"Nếu nạn nhân làm động tác như vậy..." Chân Noãn đứng dậy rồi xoay người sang bên, đưa tay ra sau lưng mình họa.

"Ngón cái của em hẳn phải ngược xuống thế này, đầu vân tay cũng sẽ hướng xuống dưới. Nhưng anh xem hình ảnh do Tần Xu cung cấp trong báo cáo của em đi, đầu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng lại hướng lên trên theo hướng mười giờ... Vì vậy, tay của nạn nhân sẽ kéo thắt lưng xuống như thế này. Cô ấy muốn giả vờ như có người kéo mình từ phía sau."

Chân Noãn nghiêng một bên vai, thân mình khẽ ngửa ra sau, ngón tay để xuống phía dưới thắt lưng, còn ngón cái hướng lên trên, nắm lấy thắt lưng và kéo lại.

Quan sát tư thế mô phỏng kỳ cục của cô, Ngôn Hàm im lặng vài giây, cuối cùng không nhịn được mà bật cười thành tiếng, lộ cả hàm răng trắng sáng.

"Anh nhìn đi..." Cô quay đầu, thấy anh vẫn mãi cười, bỗng nhận ra hành động vừa rồi của mình thật khôi hài.

Anh càng cười tươi, cô lại càng luống cuống, mặt đỏ bừng. Cô ngồi lại trên ghế, nghiêm nghị nói: "Với tư thế như vậy, người chết mới có thể lưu lại dấu vân tay ngón cái tay phải chỉ hướng mười giờ."

Anh "ừ" một tiếng rồi nhìn cô về sâu xa. "Em luôn nhất gan và không thích nói đùa vậy sao?"

Cô sững người, ngạc nhiên nhìn anh rồi lại nhanh chóng rũ mắt, khẽ nói: "Vì anh là boss à!"

Ngôn Hàm suy tư cười một tiếng, lại cúi đầu, tiếp tục xem báo cáo.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Chân Noãn khẽ thở phào, không hiểu câu nói bất chợt kia của anh có ý gì, vội nâng cốc trà lên rồi một hơi uống liền mấy ngụm.

Trong căn phòng yên tĩnh, chỉ có tiếng lật giấy sột soạt. Lát sau, anh lại hỏi: "Tần Xu đã đối chiếu dấu giày rồi à?"

"Vâng!" Cô vươn người nhìn báo cáo trong tay Ngôn Hàm. "Hai dấu giày thoát nhìn tương tự, nhưng sau khi so sánh với mô hình 3D lại cho ra kết quả trái ngược. Đồng Tư Tư bước đi vững vàng, trọng tâm hướng về phía trước, nửa trước đế giày sẽ bị mài mòn nhiều hơn, lực ở chân phải cũng lớn hơn chân trái. Nhưng chủ nhân của dấu giày thu được ở vườn hoa lại là người có dáng đi thanh thoát, trọng tâm hướng về phía sau và có xu hướng nghiêng về bên trái. Từ đó suy ra, đây không phải dấu chân của Đồng Tư Tư, có người muốn hãm hại cô ta và người này có cỡ chân nhỏ hơn Đồng Tư Tư. Hơn nữa, dấu giày tìm thấy ở vườn hoa không những không thẳng hàng mà phần trước còn không có lực, dấu chân để lại rất mờ, chứng tỏ đây là chân nhỏ mang giày lớn."

Sau khi nghe cô trình bày một chuỗi thông tin không thuộc lĩnh vực chuyên môn của mình, Ngôn Hàm mở lời bằng giọng gần như khen ngợi: "Xem ra, em đã học tập được không ít."

Chân Noãn hơi đỏ mặt, khẽ "Vâng" một tiếng.

"Không so sánh dấu chân của nhân vật chưa xác định này với Khương Hiểu sao?"

"Tần Xu nói cô ấy đã lấy được dấu chân của Khương Hiểu, nhưng dấu vết đã hư hại khá nhiều, không thể cho ra kết quả so sánh có giá trị. Tuy nhiên..." Chân Noãn mím môi, hơi dắc ý nói, "Đội trưởng cứ xem tiếp rồi sẽ hiểu."

Anh liếc cô một cái rồi lật sang trang kế tiếp. Là biểu đồ trình tự DNA.

"Vết máu thu được trong vườn là của Khương Hiểu?"

"Vâng."

"Khương Hiểu vô tình đi qua vườn hoa, bị gai hoa làm chảy máu cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Sau khi tiến hành phân tích lại nhận được kết quả này, chắc hẳn em cảm thấy rất tiếc, đúng không? Vết máu mà mình vớt và phát hiện ra cuối cùng lại thành manh mối vô dụng."

Chân Noãn thàn thán cho sự tình cờ của anh, thành thật giải thích: "Thực ra, cũng có đôi chút thất vọng. Tuy nhiên, sau đó nghĩ lại thì..." Cô cười thật nhẹ. "Trên người Khương Hiểu không có vết thương nào phù hợp với dấu vết do gai hoa gây ra cả."

Ngôn Hàm lại phối hợp với cô, người hỏi người đáp: “Liệu có phải do trên người Khương Hiểu có vết thương ngoài da khác nên đã nhỏ xuống vết máu ấy?”

"Em cũng từng nghĩ như vậy, nhưng vì sếp có nói rằng chưa qua nghiệm chứng thì không thể tùy tiện đưa ra kết luận. Bởi vậy, em đã nhờ Quan Tiểu Du kiểm tra, kết quả là vết máu kia không phải bị bắn lên hay nhỏ xuống, mà đích thực do gai hoa đâm vào mới lưu lại."

Ngôn Hàm tựa lưng vào ghế, hứng thú nhìn khuôn mặt hơi lo lắng nhưng bừng sáng của cô.

"Em có nghĩ qua, nếu cây hoa mọc thấp, sát với mặt đất như vậy thì gai của chúng có thể đâm vào bộ phận nào trên cơ thể nạn nhân?" Chân Noãn tự hỏi rồi tự đưa ra câu trả lời. "Lúc Khương Hiểu ngã từ trên tầng xuống, móng ngón chân cái bên trái đã bị vỡ nát."

"Chiếc giày chúng ta thu được lại rất sạch sẽ, bề ngoài không lưu lại bất kỳ dấu vết nào. Song khi đưa gương cán dài vào trong giày kiểm tra thì phát hiện thấy một vết máu khô đã chuyển sang màu đen. Cây gai kia có thể đã đâm vào móng ngón cái chân trái của Khương Hiểu. Em cũng đã nhờ người xét nghiệm lại..." Nụ cười của cô tươi rói, tràn ngập niềm vui như một đứa trẻ.

"Đúng là của Khương Hiểu. Kẻ tình nghi gây xung đột với nạn nhân trong vườn hoa lại chính là cô ta. Dấu vân tay thu được trên chiếc thắt lưng cũng có thể lý giải được. Nếu chỉ là điều chỉnh thắt lưng thì tại sao nạn nhân lại sử dụng tư thế kỳ lạ như vậy?"

Ngôn Hàm: "Những chứng cứ này có thể chứng minh Khương Hiểu cố ý làm giả hiện trường rằng có người kéo cô ta từ phía sau, đồng thời vu oan cho Đồng Tư Tư là người đã xảy ra xung đột với cô ta ở vườn hoa. Cô ta muốn hãm hại Đồng Tư Tư, nhưng những chứng cứ này chưa đủ để chứng minh cô ta không bị người khác đẩy xuống dưới."

Chân Noãn hít sâu một hơi rồi trả lời:

"Một, trong vườn hoa, ngoại trừ Khương Hiểu và chủ nhân của dấu chân thu được trong vườn hoa thì không còn ai khác. Muốn đi tới cạnh lan can thì nhất thiết phải đi qua vườn hoa."

Hai, trên người nạn nhân không có vết thương do phản kháng hay giãy dụa. Vấn đề này đã khiến em băn khoăn rất lâu, nhưng bây giờ có thể khẳng định là vì Khương Hiểu tự sát."

Ba, camera theo dõi cho thấy Thân Trạch Thiên và Đồng Tư Tư cùng có chứng cứ vắng mặt tại hiện trường."

Ngôn Hàm nhìn đáng vẻ như trút được gánh nặng của cô hồi lâu rồi khẽ cười: "Hãy ghi nhớ tâm trạng khi em nộp báo cáo cho tôi ngày hôm nay."

Chân Noãn sững sốt. Giờ phút này, cuối cùng cô đã hiểu. Dấu vân tay của Khương Hiểu, vết máu thu được trong vườn... Vô số những manh mối mà theo thói quen bình thường hay bị phán đoán là vô dụng, đôi khi lại là manh mối mấu chốt để thúc đẩy quá trình phá án. Mạng người là Quan trọng hàng đầu, tất cả những chi tiết nhỏ nhặt hay thậm chí vô dụng nhất cũng đều phải được cân nhắc tỉ mỉ và kỹ càng.

Chân Noãn nhìn đôi mắt đen láy và sâu thẳm của Ngôn Hàm, cô chợt cảm thán anh quả là một người có khả năng giúp người khác học hỏi và trưởng thành.

Cô gật đầu đầy tâm phục khẩu phục: "Em nhớ rồi, cảm ơn... Đội trưởng!"

Anh cười rồi cúi đầu nói tiếp: "Tuy nhiên, Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát. Lý do tại sao cô ta lại chết, vấn đề này, em thử nghĩ lại xem"

Khương Hiểu không có khuynh hướng tự sát, cũng không phải bị giết, vậy tại sao cô ấy lại rơi xuống?

Chân Noãn không thể hiểu nổi.

Theo phán đoán hiện giờ, Khương Hiểu muốn hãm hại Đồng Tư Tư, nhưng như vậy chẳng phải hại người hóa ra lại thành hại luôn cả tính mạng mình sao? Kế hoạch của Khương Hiểu rõ ràng đã để lộ quá nhiều sơ hở.

Đặt xong câu hỏi, Ngôn Hàm cúi đầu tiếp tục xem báo cáo. Từ ánh mắt của anh, Chân Noãn có thể nhận ra anh đã có cách nghĩ của mình từ trước, tất cả đều nằm gọn trong lòng bàn tay. Cô muốn hỏi nhưng cân nhắc trong giây lát rồi vẫn quyết định im lặng.

Cô dần lại sự tò mò, nhìn xung quang để dời đi sự chú ý.

Công việc của cảnh sát thường rất bận rộn, lúc nào cũng đi đi về về trong vội vã, nhưng phòng làm việc của anh lại được thu dọn cực kỳ gọn ghẽ, ngăn nắp. Đồ dùng cũng ít, ngoài bàn làm việc và máy đun nước thì không còn vật dụng gì khác. Không như một số lãnh đạo hay bày biện đầy đồ trang trí hoặc hòn non bộ nhỏ mang hơi hướng cổ xưa, cũng không kê một chồng toàn sách với nội dung thâm thúy để tăng vẻ nho nhã cho bản thân. Trên giá đều là sách với nội dung thiết thực cho cảnh sát, còn lại toàn là hồ sơ. Thoạt nhìn có thể nhận ra chủ nhân của căn phòng này là mẫu người giản dị và thực tế.

Bên cửa sổ có hai chậu thiết mộc lan được cắt tỉa rất chuyên nghiệp, như chú chó được tỉa lông vậy.

Ánh mắt của Chân Noãn chuyển đến bên cạnh, rơi vào chậu hoa xương rồng hình cầu đặt cạnh máy tính của Ngôn Hàm. Người ta vẫn hay trang trí xương rồng hình cầu trên bàn làm việc, nhưng chúng nở hoa lại là chuyện hiếm thấy vô cùng. Mắt cô lập tức dán chặt không rời.

Vừa hay nó được đặt ở chỗ có ánh mặt trời. Dưới ánh nắng ngày đông mỏng manh, trong chiếc chậu nhỏ xinh màu vàng tươi là một cậu nhóc bụi bặm lông lá xù xì. Trên quả cầu màu xanh đậm là vài cái cành nhỏ bé hướng lên trời, trên đỉnh nở hai đóa hoa với những lớp cánh màu trắng muốt xếp trùng lên nhau, trông vô cùng xinh đẹp.

Đây là lần đầu tiên Chân Noãn nhìn thấy hoa của loài xương rồng này.

"Đẹp thật!" Cô tán tụng, mắt nhìn chăm chăm, không kim lòng được mà chỉ muốn chạm vào cánh hoa óng ánh mỹ miều ấy.

Bỗng dưng vang lên một tiếng "soạt", Ngôn Hàm nhanh chóng chuyển chậu xương rồng đi, tránh khỏi ngón tay của cô. Cô chậm chạp ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy bóng lưng dứt khoát của anh.

Anh đặt nó vững vàng trên tầng cao nhất của giá sách. Nơi đó còn một ô trống, không hề đặt bất cứ sách vở tài liệu nào, vị trí dành riêng cho nó.

Chân Noãn nhìn chỗ anh đặt chậu xương rồng trước đó, không hề có bụi đất hay dấu vết mảnh sứ mài mòn nào. Thì ra anh đặt lên bàn để nó được tắm ánh nắng mặt trời.

Xem chừng là bảo vật quý giá của anh!

Chân Noãn định bụng nịnh nọt: "Chắc anh đã trồng nhiều năm lắm rồi, nghe nói, bình thường, phải bảy, tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa. Thật hiếm có!"

Ngôn Hàm không tiếp lời, cũng chẳng nhìn cô mà chỉ rút một chiếc bút trong ống đựng ra ký tên lên trang cuối cùng trên bản báo cáo.

Vừa dứt lời, Chân Noãn lập tức im lặng, bởi vì cô liếc thấy trên chậu hoa vàng tươi có mấy chữ cái màu trắng được viết bằng mực bút xóa: NH&HT.

Bình thường, phải bảy, tám năm đến mười năm mới có thể nở hoa... Hình như vừa nãy, cô đã nói như vậy. Cô lúng túng im lặng, lại ngu ngốc chạm vào thứ mà anh không muốn người khác nhắc đến.

Dáng vẻ anh cụp mi ký tên xem ra rất bình tĩnh, không hề dậy sóng, nhưng cô vẫn thấy quẩn bách cực kỳ. Thế rồi, sau vài giây im lặng, anh hời hợt trả lời một câu: "Ừ, trồng mười năm rồi."

Dường như sự lặng im trước đó chỉ là phản ứng chậm chạp của anh

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: "Hay thật đấy! Dù xương rồng nhìn có vẻ dễ trồng nhưng thực tế, rất nhiều người chăm thế nào nó cũng chết."

"Vậy ư?" Anh cười cười, ký tên xong rồi đóng tập hồ sơ lại, đưa cho cô. "Lát nữa họp, em sẽ là người báo cáo."

"Vâng!" Chân Noãn trả lời đầy phấn khởi.

Sau khi ra khỏi cửa, cô mở ra nhìn trang cuối, chữ "Ngôn Hàm" viết theo lối Hành Thảo, phóng khoáng mà đẹp đã.

Báo cáo khám nghiệm tử thi nhanh chóng được chuyển tới tay mọi người, vụ án đầu tiên Chân Noãn phụ trách xem như đã sắp khép lại.

Lúc rời khỏi trụ sở cảnh sát, đi ngang cái cổng xếp tự động ngoài sân, Chân Noãn nhìn thấy có khá đông người ở đó. Chăm chú nhìn, cô nhận ra đứng giữa đám người là anh trai và chị dâu Khương Hiểu.

Người phụ nữ kia cũng nhận ra cô, liền gắt hông gào lên: "Cô đứng lại đó cho tôi!"

Chân Noãn hoang mang quay đầu lại.

Người phụ nữ kia rất thấp, phải ngược cổ lên nhìn cô: "Cô là bác sĩ pháp y khám nghiệm tử thi cho em chồng tôi phải không?"

"Vâng..."

"Anh, chính là cô ta!" Người phụ nữ lớn tiếng nói với một người đàn ông cao lớn thô kệch: "Chính cô ta nói em chồng em tự sát."

Chân Noãn chưa kịp phản ứng, anh của người phụ nữ kia đã xông tới đẩy mạnh bả vai cô. Chân Noãn lao đảo đụng vào bồn hoa, đầu gối kêu "rắc" một

tiếng.

Anh trai Khương Hiểu vội tiến lại kéo anh vợ mình: "Anh, có gì từ từ nói. Người ta là con gái, đừng động tay động chân."

Ông anh vợ quay đầu lại quát: "Người chết là em chú đấy! Chú phải đấu tranh chút chút, đừng suốt ngày tỏ vẻ sợ sệt như thế!"

Chị dâu Khương Hiểu kéo chồng mình: "Đã phải gọi họ hàng nhà mình tới, không làm ầm lên thì đám quan chức này sẽ lại bao che cho nhau, ức hiếp dân lành. Hiểu Hiểu bị người ta giết, cô ta lại nói con bé tự sát rồi sung sướng an nhàn, không biết đã nhận bao nhiêu tiền của nhà họ Thân đây?"

Anh trai Khương Hiểu ậm ừ vài tiếng, chị dâu giận đến mức hét ầm lên: "Anh nghĩ xem nhà chúng ta khó khăn đến chừng nào. Bố mẹ mất sớm, chỉ có người anh trai là anh làm sống làm chết chu cấp cho Hiểu Hiểu học đại học, khó khăn lắm nhà ta mới có một sinh viên đại học, vậy mà giờ lại bị người khác hãm hại. Vì nuôi Hiểu Hiểu ăn học mà anh bị ngã tàn tật, bao nhiêu năm nay phải nhờ Hiểu Hiểu đỡ đần chúng ta. Con bé ra đi thì thắm như vậy, sao giờ chúng ta có thể không giải oan cho nó chứ? Không bồi thường mà được ư? Đám các người thật khéo nằm mơ!"

Chân Noãn cũng biết nếu bị giết hại sẽ được bồi thường, nhưng nếu là tự sát...

Cô nhìn đám người hung tợn đông nghịt kia, gắng gượng lắm mới đứng vững nổi, lấy hết can đảm lớn tiếng giải thích: "Tôi cũng rất muốn giúp mọi người, nhưng sự thật là Khương Hiểu vốn dĩ đã tự sát..."

Bà chị dâu kia đột nhiên cất tiếng the thé: "Ồi chao, tôi nói này, ranh con nhà cô xinh xắn thế kia, sao không làm việc thiện chứ? Lương tâm của cô bị chó gặm rồi hả? Hiểu Hiểu nó bị cặp vợ chồng thói tha kia giết chết, dựa vào cái gì mà nói nó tự sát chứ? Cảnh sát các người đều cùng một giuộc, chỉ biết ý mạnh hiếp yếu, dồn ép dân đen. Chắc là đã nhận tiền của tập đoàn Hoa Thịnh nên mới nghiêng về phía chúng nó chứ gì! Không giúp dân chúng thì thôi, còn ăn tiền thuê của người dân! Các người là đám lang soi mắt trắng dã!"

Câu nói này vừa thốt ra khiến cả đám chú bác xung quanh sôi sùng sục, ai ai cũng xô đẩy Chân Noãn rồi mắng chửi cứ như người chết là con cái nhà mình vậy.

Tiếng người ồn ã, Chân Noãn hét lên bằng tất cả sức bình sinh: "Mọi người đừng nên kích động, như vậy làm sao nghe rõ lời tôi nói. Xin cử mấy người làm đại diện, chúng ta ngồi xuống nói chuyện đầu ra đầu vào, tôi lấy chứng cứ cho mọi người xem. Xin hãy tin tôi!"

Nào ngờ, ông anh vợ kia chỉ muốn làm loạn, không muốn nói chuyện: "Chắc chắn chứng cứ đã bị các người bóp méo rồi, đây đâu phải chuyện các người có thể ba hoa, nói suông là xong đâu!"

Gã gào lên đầy tức tối, những người khác càng thêm căm phẫn, lên tiếng ủng hộ.

"Không phải..." Chân Noãn muốn giải thích, nhưng cô ý thức được mình không thể nói cho họ hiểu.

Ông anh họ nhìn ra đầu mối, đoạt lấy tập tài liệu trong tay cô, vừa liếc mắt đã định xé, "Nhà họ Thân giết người không muốn đền tiền, hối lộ các người che giấu vụ án, hôm nay không làm lớn chuyện, chúng tôi quyết không đi."

Chân Noãn hoảng hốt, vội vàng giành lại: "Thứ này không thể đụng vào!"

Không biết cô lấy đâu ra sức mà nắm chặt tập tài liệu không để gã xé. Năm người đàn ông thô kệch bức mình, vung bàn tay đập vào đầu Chân Noãn.

Chân Noãn đâu thể chịu nổi, đầu ong lên, mắt nỏ đom đóm ngả nhào xuống đất. Nhưng tay cô vẫn không buông, kháng kháng đoạt lại tập hồ sơ. Mu bàn tay trắng nện bị cọ mạnh xuống nền đất xi măng đến nỗi rách da rướm máu, cơn gió lạnh lướt qua khiến cô có cảm giác như bị dao cứa.

"Chân Noãn!" Quan Tiểu Du chạy tới đỡ Chân Noãn dậy, hét lên với đám người kia. "Ông dựa vào cái gì mà đánh người? Các người vẫn đang ở trước công Sở cảnh sát đây! Trong mắt các người có luật pháp không hả?"

Ông anh vợ thấy Quan Tiểu Du cũng mặc áo blouse, biết cô và Chân Noãn cùng một nhóm, tức giận xô cả cô: "Các người nhận tiền của nhà họ Thân nói Khương Hiểu tự sát. Chúng tôi đến đòi lại công bằng!"

Chị dâu Khương Hiểu bồi thêm: "Tính nói chuyện pháp luật với tôi hả? Chính các người dung túng nhà họ Thân giết người đấy!"

Bất chợt, mọi người đồng thanh hô lên khẩu hiệu: "Cảnh sát bao che tội phạm giết người!", "Cảnh sát bao che tội phạm giết người!".

Xe cộ và người đi đường đều đứng lại xem.

Quan Tiểu Du muốn nói lý với họ, nhưng đối phương người đông lại thô bạo, sức cô vốn không thể chống đỡ. Bảo vệ phòng trực ban an ninh tới khuyên ngăn nhưng vô dụng. Họ thấy đám người nổi điên, sợ Chân Noãn và Quan Tiểu Du bị thương, đành tìm cách che chở cho hai người rồi đi.

Đám người gây chuyện thấy vậy, toàn bộ xông tới không chịu tha người. Hai bên ầm ỉ, xô đẩy, lôi kéo lẫn nhau. Chân Noãn bị ép ở giữa, khó thở vô cùng, cổ áo và tóc của cô bị người ta giật, vô số bàn tay, móng tay không ngừng đập và cào vào đầu cô.

Cô vừa lạnh vừa đau, ôm tập hồ sơ hét lên: "Đừng đánh nữa, mọi người đừng đánh nữa, đừng đánh nữa!"

Nhưng đám người cứ như phát điên, cùng nhau hò hét: "Bao che tội phạm giết người! Các người thông đồng với kẻ có tiền! Bao che tội phạm giết

người!”

Mấy anh bảo vệ chịu đựng nắm đấm của đám đàn ông và sự cắn xe của đám phụ nữ, ra sức đẩy Chân Noãn và Quan Tiểu Du ra.

Một cậu bảo vệ chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi bị cào xước một vết dài, hét lên với hai người: “Chạy mau!”

Quan Tiểu Du cũng sợ hãi, kéo Chân Noãn đang ngã dưới đất rồi bỏ chạy.

Ông anh vợ kia nhớ đến tập hồ sơ trong tay Chân Noãn, sai bước xông tới, tóm chặt lấy bả vai Chân Noãn, đoạt lấy tài liệu của cô. Nhưng Chân Noãn dùng hết sức bình sinh giữ chặt không buông, lực tác động vô tình làm bìa tập hồ sơ cửa vào tay ông ta. Đối phương giận dữ, định đấm một phát lên đầu cô.

Cô ôm đầu theo phản xạ có điều kiện, nhưng trong nháy mắt, đầu óc cô trống rỗng.

Xong rồi!

Nếu tay bị thương tổn... Nếu không thể cầm dao mổ được nữa thì đời cô kể như xong.

Người đàn ông cường tráng như võ sĩ quyền anh, quả đấm mang theo sức gió ập tới đầu cô.

Nhưng...

Ngược chiều ánh sáng, Chân Noãn nhìn thấy một ống tay áo gió màu xám đen cùng bàn tay thon dài xương xương nắm lấy cổ tay trắng kiện của gã nọ, vịn một cái rồi đẩy ra trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Gã đàn ông kêu đau một tiếng, người lệch sang một bên. Gã nhìn người vừa tới, trong con giận dữ lại vung thêm một đấm nữa. Nhưng đối phương vịn tay gã, nhanh nhẹn vọt ra sau, khuỷu tay ra đòn tàn nhẫn và chuẩn xác, đè chặt gã đàn ông to lớn dưới đất.

Tất cả chỉ diễn ra trong vòng hai, ba giây. Chân Noãn nhìn ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

Chị dâu Khương Hiểu đứng trong đám người thấy vậy, cầm đầu gào khóc: “Nhìn đi nhìn đi! Cảnh sát đánh người! Có ai không, cảnh sát đánh người kia!”

Chân Noãn không thể tin được mở to mắt nhìn. Đây gọi là vừa ăn cướp vừa la làng đó sao? Người tụ tập trên hiện trường càng lúc càng nhiều, nếu tạo ra ảnh hưởng không tốt, chắc chắn Ngôn Hàm sẽ mang tiếng xấu và phải chịu phạt.

Nhưng anh vì cứu cô mà!

Cô run rẩy đứng trong gió, sốt ruột đến độ toát mồ hôi lạnh. Phải làm sao đây?

Đúng lúc ấy, cô nhìn thấy gã kia lên lút đưa tay xuống thắt lưng, tháo chiếc dao trong chùm chìa khóa xuống. Cô giật mình, muốn nhắc Ngôn Hàm, nhưng giây tiếp theo, anh lại cố ý buông lỏng tay ra.

Gã ta lập tức bật dậy.

Ngôn Hàm không hề trốn tránh, ngược lại tay không nắm lấy lưỡi dao, thoát nhìn cứ như đoạt lấy vũ khí của gã, nhưng Chân Noãn lơ mờ nhận ra anh đang cố ý chạm vào. Trong thoáng chốc, lòng bàn tay Ngôn Hàm bị cứa một phát, hình như còn ngáy không đủ sâu, anh tiếp tục để lưỡi dao lướt qua cổ tay mình.

Chân Noãn nhất thời ngẩn người, giương mắt nhìn, đầu óc trống rỗng không nghĩ được gì, chỉ biết lo lắng đến độ choáng váng. Cô vừa mở miệng đã dùng hết sức bình sinh cất lên tiếng hét thê thảm nhất, chói tai nhất hòa lẫn nỗi sợ hãi và vẻ đáng thương cùng cực: “Aaaa! Kẻ đòi bại rút dao giết người rồi! Cầm dao giết cảnh sát! Có người cầm dao giết cảnh sát!”

Một chuỗi tiếng hét chói tai của Chân Noãn khiến đám đông ồn ào bỗng trở nên im phăng phắc, tựa như hồ nước đột nhiên mất đi mấy nghìn con vịt đang kêu.

Trông thấy sắc mặt trắng bệch cùng vẻ hoảng sợ tột độ và tiếng gào thảm thiết “Có người giết cảnh sát” của cô, ánh mắt bọn họ liền đổ dồn lên người Ngôn Hàm.

Ông anh vợ kia nắm trong tay một con dao ngắn nhưng vô cùng sắc bén, còn Ngôn Hàm ở phía đối diện đang lùi về phía sau hai bước với vẻ khoa trương, một tay nắm chặt cổ tay còn lại, từng giọt từng giọt máu tươi theo kẽ tay chảy xuống đất.

Ông anh vợ kia ngán người kinh ngạc, gã ta chỉ muốn thoát khỏi sự kìm kẹp của Ngôn Hàm thôi. Rõ ràng là vị cảnh sát này tự mình lao tới... phải không?

Giờ phút này, gã ta cũng không nắm chắc tình hình, bởi lẽ mọi chuyện diễn ra thật sự quá nhanh!

Đám đông bọn đi theo gã cũng ngán người vì sợ. Đến đây gây sự là một lẽ, nhưng dùng dao tấn công cảnh sát lại là chuyện khác. Những người hôm nay kéo tới Sở Cảnh sát gây sự đều không phải họ hàng thân thiết gì của Khương Hiểu. Cùng nhau làm loạn thì không sao, nhưng không ai tình nguyện nhúng tay vào chuyện này để rồi rước thêm tội đồng lõa với kẻ tấn công cảnh sát cả.

Đội cảnh sát vội vàng đi tới một cách trật tự. Lúc này, ai đó trong đám đông chợt hô lên: “Có người giết cảnh sát rồi, chạy mau!”

Đám người trước đó còn nhăm nhe tới gây sự thoáng chốc đã bỏ chạy hết phần nửa. Những người ở lại đều dừng la hét và đánh nhau. Hai bên im lặng trong không khí đầy căng thẳng. Cảnh sát xếp thành đội hình, trấn an đám người vây xem và duy trì trật tự.

Ngôn Hàm nắm chặt cổ tay đang chảy máu của mình, mỉm cười với gã đàn ông đang chờ người trước mặt: “Bây giờ, các anh có thể cử đại diện vào trong nói chuyện được không?”

Gã ta tức tối đến đỏ mặt, vừa định cãi lại thì anh trai Khương Hiểu đã vội vã tiến về phía Ngôn Hàm đang đứng ngáp dài rồi nói: “Sếp, anh vợ tôi nhất thời xúc động quá mức chứ không phải cố ý, cũng tuyệt đối không có ý định giết anh. Xin anh đừng chấp nhậ với anh ấy.”

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa nguôi giận, còn muốn tiếp tục mắng chửi. Mấy nữ cảnh sát tiến lên nắm chặt vai cô ta rồi nhẹ nhàng kéo qua một bên.

Ngôn Hàm trầm giọng nói: “Anh Khương, anh nói phía cảnh sát không biết lý lẽ, vậy hành vi gây rối và hành hung đánh người vừa rồi thì sao? Hơn mười người đàn ông vây quanh bắt nạt hai cô bé thì có lý sao?”

Đám đông xung quanh bắt đầu ồn ào tranh luận, gã anh vợ mặt đỏ bừng như gan heo. Gã lớn giọng thì được chứ nói lý đành chịu thua.

“Anh Khương và cả... anh vợ đây, tôi có thể hiểu được tâm trạng đau xót của mọi người khi mất đi người thân, nhưng đây không phải lý do để các anh đe dọa và uy hiếp họ.” Ngôn Hàm đưa tay chỉ về phía Chân Noãn, Quan Tiểu Du và những đồng nghiệp khác đang đứng phía sau.

Hay cô gái bị anh đánh vừa nãy, vì điều tra manh mối trong vụ án của em gái anh, họ đã phải ngồi suốt bốn, năm giờ dưới thời tiết giá rét âm ba độ, dùng tay đào lớp đất trên tầng thượng khách sạn, rồi phải đứng trước bàn thí nghiệm hơn mười ba giờ đồng hồ để kiểm tra, đo lường và xét nghiệm vật chứng. Và cả những nhân viên điều tra khác nữa, có người tăng ca cả đêm lẫn ngày để làm báo cáo so sánh dấu vân tay cùng dấu giày, có người đi khắc thành phố để thăm dò tình hình vụ án. Họ vui đầu làm tất cả những việc này đều bởi vì lòng nhiệt tình và niềm tin, ý thức trách nhiệm và lòng hi sinh vì sứ mệnh. Tất nhiên, họ không cần sự thông cảm của các anh, bởi đây là chức trách của họ. Cho dù anh có mắng chửi hay thậm chí đánh họ, họ vẫn sẽ tiếp tục làm công việc họ nên làm với thái độ công bằng, chính trực và chuyên nghiệp. Thế nhưng, nếu không hiểu những điều này, cũng mong anh hãy tôn trọng họ một chút.”

Anh đang đứng ở vị trí cách đám đông khá gần. Mọi người nghe xong, ai nấy đều bùi ngùi xúc động, bắt đầu xầm xì bàn tán với những người bên cạnh.

Chân Noãn nghe anh nói những lời này, sống mũi chợt thấy cay cay, hệt như có thứ gì chạm mạnh vào tâm khảm.

Cô bỗng nhớ tới giáo sư Trịnh từng chia sẻ rằng công việc này tuy gian nan nhưng thầy vẫn luôn dùng cảm tiến bước. Chân Noãn quay đầu nhìn lại, đôi mắt Quan Tiểu Du cũng đỏ ngầu lên.

Lời của Ngôn Hàm vừa dứt, anh trai Khương Hiểu liền liên tục gật đầu coi như đáp lời, gã anh vợ cũng không dám hé môi tiếng nào.

Ngôn Hàm nói tiếp: “Anh Khương, chúng tôi đã gửi báo cáo quá trình cùng kết quả điều tra bằng văn bản cho anh và vợ anh. Nếu vẫn cảm thấy không thỏa đáng, anh và chị nhà có thể xin khiếu nại. Chúng tôi cũng hoan nghênh anh chị kêu gọi lực lượng truyền thông tham gia tiến hành giám sát. Nhưng nếu vẫn có hành vi gây rối, chúng tôi sẽ bắt giam anh chị lại với tội danh gây mất trật tự trị an.”

Những kẻ kéo tới gây rối đã sớm nhận ra bọn họ không thể nói lý, tiếp tục làm loạn cũng không được lợi ích gì nên lần lượt bỏ về. Quần chúng vây xem cũng thay đổi thái độ, chuyển sang ủng hộ cảnh sát. Gã anh vợ kia tuy khó lòng nguôi ngoai cơn giận, nhưng chính tay gã vừa đâm cảnh sát nên trong lòng không khỏi sợ hãi.

Chị dâu của Khương Hiểu vẫn chưa chịu bỏ qua, còn định chạy tới la mắng, song ông chồng nhút nhát của chị ta đã vội chạy tới xin lỗi Chân Noãn: “Cô bé à, thật tình xin lỗi. Thật ra, lúc Hiểu Hiểu rời khỏi cửa từng nói nhất định có thể nói lại tình cảm với Thân thiếu gia, trong lòng tôi khi đó đã chắc chắn rằng nó sẽ lại dùng mấy chiêu như khóc lóc, làm loạn hay thất cổ. Nhưng lúc ấy, tôi lại nghĩ có lẽ sẽ có tác dụng. Nếu chẳng may con bé không thành công thì nhà họ Thân vì giữ thể diện, thể nào cũng sẽ chi chút tiền cho qua, vậy là tôi vẫn để con bé đi. Đó đều là lỗi của tôi.”

Chị dâu của Khương Hiểu nghe xong liền lớn tiếng mắng: “Cái đồ chết tiệt, ông nói bậy bạ gì đấy?”

Anh trai Khương Hiểu giận sôi gan, nắc nặc lại: “Đều do lòng tham không đáy của cô. Ngày ngày xúi giục Hiểu Hiểu vòi tiền, con bé đi gây chuyện cũng là

do cô dạy!"

Bà chị dâu cũng gân cổ cãi lại: "Ông nuôi nó lên đại học, hi sinh cơ hội đi học của chính mình, lại còn bị thương một bàn tay thì nó nên báo đáp công ơn mới phải. Tôi nói cho ông hay, Hiểu Hiểu không tự tử mà bị đôi cậu nam nữ nhà họ Thân kia giết. Bọn chúng nhất định phải đền tiền!"

Anh trai Khương Hiểu cãi không lại vợ mình, thẳng thừng quay đầu bỏ đi. Bà chị dâu kia biết mình thân cô thế cô, chồng lại không đứng cùng chiến tuyến, thậm chí cả người qua đường cũng quay ra chỉ trỏ, bèn cố nói thêm một câu sẽ không bỏ qua rồi rời đi.

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn. Tóc cô bị kéo giật đến rối bời, quần áo cũng nhăn nhúm, đôi mắt vốn long lanh đen nhánh bỗng chốc tràn ngập nỗi kinh hoàng và hoảng sợ.

Thấy cô vẫn chưa lấy lại tinh thần, anh liền nói: "Về sau, em phải học hỏi thêm đấy!"

Tuy còn băn khoăn không hiểu hàm ý sâu xa trong câu nói của anh song cô vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng!"

"Phải học vài câu mắng người cho ra hồn."

"Hà?"

Khoé môi anh khẽ nhếch lên, ánh mắt mang vẻ trêu cợt: "Em là sinh viên năm mấy rồi? Kẻ đòi bai? Hừm?" Đôi mắt hoa đào thật đẹp của anh khẽ cong lên. "Em chỉ biết nói mấy từ này thôi sao?"

Chân Noãn ngẩn người vài giây mới nhớ lại vừa rồi, quả thật cô đã hét câu "Kẻ đòi bai cầm dao tấn công cảnh sát". Cô bỗng thấy khôn đốn vô cùng, mắng gã là kẻ xấu xem ra còn dễ nghe hơn từ này.

Cô cúi đầu, tiếng nói nhỏ như muỗi kêu: "Em chưa từng mắng ai bao giờ."

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

"Không sao!" Anh ra chiều rộng lượng khai sáng giúp cô. "Từ từ em sẽ biết mắng người thôi."

"..." Chân Noãn ngại ngùng, sau khi nghe những lời trêu đùa của anh, cô ít nhiều đã quên đi nỗi sợ hãi khi nãy.

Từ đầu đến chân đều nhếch nhác thảm hại, nhưng cô vẫn kiên quyết ôm chặt cặp hồ sơ trong lòng, trên bề mặt còn vương vài vết máu.

"Đưa tay cho tôi xem"

Cô ngẩn người một chốc rồi ngoan ngoãn chìa tay ra. Trên bàn tay trắng nõn loang lổ vài vết máu đỏ tươi, phần khớp xương có một vết rách bê bết máu.

Ngôn Hàm khẽ nhủ mày, ánh mắt vô cùng khó chịu: "Nếu tôi là em, tôi thà vứt quách tập tài liệu kia đi cho xong."

Cô ngạc nhiên, mở to mắt hỏi: "Sao anh lại làm vậy?"

"..." Anh bình tĩnh nhìn cô nửa giây. Cô nhóc này thật chẳng biết thế nào là nói đùa. Khoé môi anh khẽ cong lên, nhưng ngay sau đó đã nhanh chóng thu lại nét cười rồi nói: "Sau này phải chú ý bảo vệ bản thân, tay bị thương thì sự nghiệp của em xem như mất trắng. Đám người đó sẽ không quan tâm việc họ làm em bị thương ra sao, cho dù họ có gây thương tích đến tay em thì trong mắt họ, vết thương ấy cũng chẳng có gì nghiêm trọng. Họ hoàn toàn không biết bản thân có thể hủy hoại tương lai của em đâu."

Chân Noãn nghẹn lời, nỗi uất ức đến muộn trong nháy mắt tràn ngập cõi lòng. "... Đội trưởng..." Cô vừa định mở miệng, không hiểu vì sao nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Ngôn Hàm khẽ sững sốt. Trong giây phút ấy, cô chợt giật mình trước phản ứng của bản thân, hốt hoảng quay đầu rồi thất vọng vì sự mềm yếu của chính mình. Lúc sự cố xảy ra, cô không cảm giác được, giờ ngẫm lại mới thấy sợ hãi đến phát run.

Ngôn Hàm cười khê: "Khóc lóc không mất tiền đúng không?"

Chân Noãn không nhịn được liền bật cười thành tiếng, nhân cơ hội lau nước mắt rồi chuyển sang chuyện khác: "Còn anh nữa, vì sao không yêu quý đôi tay của mình?"

"Không chết được." Anh nói. "Để đám người đó làm lớn chuyện lên thì phiền phức lắm!"

Dường như anh không hề biết quý trọng bản thân chút nào.

Cô chậm chậm sánh bước bên cạnh anh, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng mới dám mở miệng khẽ gọi: "Đội trưởng!"

"Sao?" Anh không mấy để tâm

"Thật ra... Vừa rồi, em đã trông thấy tất cả." Cô hơi do dự.

"Thấy gì nào?" Anh vẫn thản nhiên.

"Không phải ông chú kia đâm anh bị thương, mà chính anh tự xông tới chỗ ông ta." Cô nói một cách đứng đắn.

"Vậy mà em còn phối hợp với tôi?" Anh hỏi vẻ hơi buồn cười.

"Em cũng không còn cách nào khác, nhưng..." Cô chột ắp a ắp ứng.

"Nhưng sao?"

"Đội trưởng, anh làm vậy là gian lận, hành vi này không tốt đâu. Dù sao... anh cũng là cảnh sát."

"Em đi tố giác đi!"

"..."

Chân Noãn lặng lẽ nhìn trời, đáng lẽ cô nên sớm biết mới phải chứ. Vị đội trưởng này đúng là tên lưu manh không theo phép tắc.

Cô nhỏ giọng thì thầm: "Em có nói gì đâu, chỉ là cảm thấy hơi kì cục."

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Anh dừng bước, nghiêng đầu nhìn cô. Chân Noãn lập tức cứng người lại, lẽ nào mình đã nhiều lời quá ư?

Nhưng chỉ một lúc sau, khoe môi anh lại khẽ nhếch lên rồi nói: "Vậy đi, tôi bảo đảm sẽ giữ em lại sau kì thực tập, chỉ cần em đừng tiết lộ bí mật kinh thiên động địa này cho ai biết, có chịu không?"

Giọng điệu như đang lừa trẻ con này...

"..."

Ngôn Hàm bước vào tòa nhà, nhân viên y tế lập tức chạy tới định giúp anh băng bó vết thương.

"Vết thương không sâu." Ngôn Hàm trả lời tùy ý, cầm lấy một đoạn băng vải rồi tự cuốn lên vết thương, đoạn quay sang nói với nhân viên y tế: "Giúp cô ấy xử lý vết thương trước đi!"

Nhân viên y tế vừa bôi thuốc, băng bó giúp Chân Noãn vừa cầu nhàu: "Đám người kia bề ngoài tỏ ra đáng thương, thực ra họ mới chính là những kẻ đáng trách nhất. Tôi có một người bạn làm bác sĩ, vì lo cho sức khỏe của bệnh nhân mà không cho sử dụng Pethidine (1), kết quả bị người ta đâm đứt gân tay. Bên kia bồi thường mấy vạn cho qua chuyện, nhưng cậu bác sĩ kia thì cả đời không thể cầm dao mổ được nữa. Theo tôi, có những công việc càng làm càng thấy uất ức."

(1) Pethidine hydrochloride là một loại thuốc giảm đau trung ương tổng hợp có tính chất giống morphin, nhưng pethidine có tác dụng nhanh hơn và thời gian tác dụng ngắn hơn so với morphin. Pethidin được dùng để giảm đau trong các trường hợp đau vừa và đau nặng. Thuốc còn được dùng theo đường tiêm để gây tiền mê và để hỗ trợ cho gây mê.

Dĩ nhiên, Chân Noãn biết trong số đó cũng bao gồm cả mình, nhưng rồi cô nhớ tới những lời Ngôn Hàm vừa nói trước cổng Sở Cảnh Sát. Trong khoảnh khắc ấy, nỗi tủi thân và hoang mang của cô chợt lắng xuống, cũng như giờ phút này vậy. Cô nhẹ nhàng nói: "Không sao, chỉ cần bản thân kiên trì vì lý tưởng của mình là được."

Hôm nay lại thu hoạch thêm một chút. Có thể vững lòng, kiên trì và sáng suốt thật là thứ cảm giác hạnh phúc đến nhường nào.

Nghe câu trả lời của cô, Ngón Hàm quay đầu lại nhìn. Tuy mái tóc đen nhánh của cô rối tung nhưng nụ cười lại rất hồn nhiên và thuần khiết, đầy mắt màu hồ phách ánh lên niềm hạnh phúc đơn thuần nhỏ nhoi.

Đôi mắt màu hồ phách ấy...

Anh lặng lẽ thu lại ánh mắt.

Đầu tháng Mười một, nhiệt độ ngày một xuống thấp.

Dự Thành ở vùng Giang Nam, mùa đông ẩm thấp lạnh lẽo, đi lại ngoài đường, hơi lạnh có thể len lỏi vào từng khớp xương.

Trước khi xuống xe, Chân Noãn nhìn bầu trời xám xịt và cây cối run rẩy theo cơn gió lớn ngoài cửa sổ, lại phải chuẩn bị tinh thần thêm một lần nữa.

Thẩm Dục vươn người quần chặt khăn quàng trên cổ cô, đeo găng tay cho cô. Thấy lớp băng trên ngón tay cô, ánh mắt anh bất giác trầm lại, bàn tay ấm áp bao phủ, khẽ vuốt ve.

Cô thấy vậy, cười khẽ: “Không sao đâu, em không đau nữa, sắp lành rồi.”

Lúc cô sắp sửa xuống xe, mở điện thoại ra xem, chợt nhớ tới gì đó, bèn hỏi anh: “Em vừa nhận được tin nhắn của đồng nghiệp, nghe nói Đồng Tư Tư bị bắt cóc, anh có biết không?”

Ánh mắt Thẩm Dục trong veo, lắc đầu: “Anh không biết.”

Chân Noãn gãi đầu: “Không phải bị người nhà Khương Hiểu giờ trò chứ?”

Anh nói vắn vỏi về không hề quan tâm: “Trước khi tan làm, nhớ gọi điện thoại.”

“Em biết rồi.” Cô cười ngọt ngào, mở cửa xe ra, vẫy bàn tay đeo chiếc găng bông xù, vừa xuống xe đã co chân chạy nhanh như thỏ hoang.

Đợi đến khi cô biến mất khỏi tầm mắt, anh mới khởi động xe. Điện thoại bỗng đổ chuông, anh liếc mắt nhìn, nhấn nút loa ngoài, giọng nói bình tĩnh và chừng mực của Thân Trạch Thiên vang lên: “Thẩm Dục, với tình hình này, xem ra chúng ta không thể chung sống hòa bình được nữa rồi.”

“Ừ!” Thẩm Dục cúp máy.

Lái xe tới ngã tư, tiếng chuông điện thoại lại vang lên. Lần này là Kỷ Thâm: “Bao giờ cậu đến?”

Thẩm Dục liếc nhìn đồng hồ đeo tay rồi đáp: “Mười ba phút nữa.”

“Đới Thanh nói đàn em của Thân Trạch Thiên suýt nữa làm hại Chân Noãn?”

“Còn lâu mới động được vào cô ấy.”

“Thẩm Dục, đợi thêm một thời gian nữa, đừng vội động vào chúng.”

“Có gì nói thẳng.”

“Có phải Đồng Tư Tư đang nằm trong tay cậu không?”

“Không.”

Kỷ Thâm im lặng trong chốc lát: “Thẩm Dục, cậu đừng...”

“Tôi thả cô ta rồi.”

“Vậy tại sao cô ta vẫn mất tích...”

“Không biết.” Anh liếc mắt nhìn đèn giao thông đã chuyển sang màu xanh. “Tôi phải lái xe, cúp máy đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Chân Noãn học tốc chạy vào sân.

Trước cao ốc văn phòng, Ngôn Hàm một tay nhét vào túi, một mình đứng cạnh bồn hoa. Anh mặc chiếc áo khoác dài màu đen hơi pha sắc đỏ, bên trong là áo sơ mi trắng cài kín nút. Anh cụp mi suy nghĩ gì đó, hai ngón tay kẹp chiếc thuốc chưa châm lửa, lòng bàn tay vuốt hộp diêm trong vô thức.

“Chào Đội trưởng!” Hiêm khi thấy cô hồ hởi như vậy.

Nghe thấy tiếng chào lãnh lớt của cô, Ngôn Hàm không quen lắm, ngẩng đầu lên. Cô cười như đóa hoa hướng dương, vẫy bàn tay đeo chiếc găng tay bông xù liên ngón.

Anh nhìn cô từ trên xuống dưới, hồ hững hỏi: “Phấn chấn như vậy à?”

“Nhờ Đội trưởng dạy đây ạ!”

Anh nhướn mày: “Hử?”

Chân Noãn mím môi, hơi ngượng nhưng vẫn lấy hết can đảm, nói đầy cảm kích và chân thành: “Hôm đó, lúc ở ngoài công, lời anh nói với anh trai của Khương Hiểu làm em thấy được khích lệ.” Hiện tại, cô cảm thấy công việc của mình rất thiết thực và đáng tự hào.

“Tôi đã nói gì nhỉ?” Anh hơi mơ màng, dần dần nhớ lại đôi chút. “À! Những lời đó hả?”

“Dạ!” Cô gật đầu lia lịa, vài giây sau xấu hổ, đỏ mặt bổ sung một câu. “Em rất khâm phục anh!”

Ngôn Hàm nhìn cô vài giây, từ từ để lộ dáng vẻ không thể nhịn cười: “Em còn non quá!”

“Dạ?”

“Làm cấp trên thường hay có giọng điệu quan chức, thích nói mấy lời lý luận cao cả.” Anh cười lạnh lạnh. “Giọng điệu quan chức đó, hiểu không?”

Chân Noãn ngờ nghệch, lơ ngơ buột miệng nói: “Đó không phải những lời tâm huyết của anh sao?”

Anh vẫn cười nhưng đôi mắt bất giác lại trở nên sâu thẳm: “Làm ngành này lâu rồi, còn đâu nhiệt huyết chứ?”

Cô nghiền ngẫm ý nghĩa của câu nói này, ngầm suy đoán xem liệu có phải anh lại trêu đùa mình theo thói quen không. Cô không khỏi có cảm giác bị anh đùa giỡn, áp úng hồi lâu, trạng thái thoải mái dần biến mất, quay về câu nệ khi giao tiếp với cấp trên.

Anh cụp mắt nhìn găng tay bông xù của cô rồi hỏi: “Vết thương thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại ạ!” Nói xong, cô vội vàng khoát tay chứng minh.

“Đội trưởng, lần trước anh nói rằng Khương Hiểu không tự sát cũng không bị giết, em vẫn không hiểu.”

“Anh trai Khương Hiểu nói rằng cô ấy khẳng định mình có thể giành lại Thân Trạch Thiên trong ngày cưới. Tại sao cô ta lại chắc chắn như vậy?”

Chân Noãn đảo mắt: “Giả vờ tự sát để khơi gợi tình cảm của Thân Trạch Nhiên ư?”

Đáp án dĩ nhiên là một cái lắc đầu: “Trò này trước kia từng dùng rồi. Đây là cơ hội cuối cùng của cô ta.”

“À, em quên mất!” Cô khẽ nói. “Cô ấy muốn hãm hại Đồng Tư Tư, khiến người ta cho rằng Đồng Tư Tư muốn giết cô ấy, nên lúc đó, cô ấy đã kêu cứu mạng.”

“Khương Hiểu chuẩn bị hai kế hoạch:

Một, chọc giận Đồng Tư Tư rồi giăng co với cô ta, sau đó kêu cứu mạng, tạo dựng cảnh tượng Đồng Tư Tư muốn giết cô ta. Dù giết người không thành nhưng Đồng Tư Tư vẫn phải chịu phạt, như thế thì nhà họ Thân không thể khoanh tay đứng nhìn. Trong tình huống xấu nhất, cô ta có thể đòi riêng một khoản phí bồi mệnh.

Hai, tiếp nối trường hợp một, cô ta tự vệ nên đã đẩy Đồng Tư Tư xuống lầu. Trường hợp hai này do tôi suy đoán, không có chứng cứ. Nhưng hôm đó, sau khi đến hiện trường, Khương Hiểu lập tức ý thức được Đồng Tư Tư sẽ không cho mình cơ hội tự vệ.”

Chân Noãn gật đầu: “Dù trường hợp một hay hai, Khương Hiểu cũng không muốn dây dưa rồi phát sinh tranh chấp với Đồng Tư Tư.”

“Theo lời khai của các phù rở, Khương Hiểu đã từng yêu cầu nói chuyện riêng với Đồng Tư Tư, khi đó, hẳn là cô ta còn ảo tưởng cho rằng Thân Trạch Thiên vẫn còn yêu mình. Thân Trạch Thiên rất biết cách chiều chuộng phụ nữ. Khương Hiểu đi theo anh ta năm năm nên cứ nghĩ rằng anh ta thật lòng với mình, vì gia thế hai bên không tương xứng nên mới kết hôn với Đồng Tư Tư. Từ trước đến nay, nhà họ Khương đều cho rằng tất cả đều là lỗi của Đồng

Tur Tur chứ không phải của Thân Trạch Thiên. Như vậy có thể thấy được trước mặt Khương Hiểu, Thân Trạch Thiên vẫn luôn che giấu rất tài tình.”

Chân Noãn khẽ hỏi: “Anh ta cứ luôn đùa giỡn với hai cô gái cùng một lúc rồi xây dựng hình tượng vô tội cho mình ư?”

“Không.” Ngõ Hàm mỉm cười rất kỳ lạ. “Đồng Tur Tur rất thông minh. Đàn ông không thể đưa đẩy trước mặt phụ nữ thông minh.”

Cô nhún mày lắng nghe, đợi anh nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

“Bởi vì Đồng Tur Tur thông minh nên cô ta vào phòng riêng không tới một phút đồng hồ đã kéo Thân Trạch Thiên vào rồi nhanh chóng cùng anh ta rời đi.”

Chân Noãn dần dần hiểu ra: “Ngay từ đầu, Khương Hiểu đã lập kế hoạch hãm hại Đồng Tur Tur ở trong phòng riêng, để cho các phù rở ở phòng bên cạnh nghe thấy tiếng cãi vã, biến họ thành nhân chứng. Nhưng Đồng Tur Tur nhận ra ý đồ của cô ấy, kịp thời mở cửa để mọi người làm chứng cho mình. Khương Hiểu vì muốn Đồng Tur Tur gây chuyện với mình nên đã cố dùng lời lẽ khích bác cô ta. Nào ngờ Đồng Tur Tur rất bình ĩnh, còn dùng thân phận và địa vị của mình nhục mạ Khương Hiểu.”

Ngõ Hàm cười cười, hiển nhiên nghĩ ngay đến một việc: “Khương Hiểu không muốn từ bỏ nên đã lên sân thượng, bố trí hiện trường giả rồi gọi điện cho Đồng Tur Tur lần nữa để hẹn cô ta lên tầng.”

“Sau đó thì sao?”

“Có nhớ lời khai của Đồng Tur Tur không?”

Chân Noãn nhớ lại: “Cô ta khai rằng Khương Hiểu gọi điện cho mình và đe dọa rằng nếu không lên gặp mặt thì sẽ nhảy lầu.”

“Em cho rằng Đồng Tur Tur quan tâm tới an nguy của Khương Hiểu sao?” Ngõ Hàm hỏi đầy ẩn ý.

Chân Noãn nhận ra ý tứ trong câu nói của anh, không khỏi chạnh lòng: “Đồng Tur Tur lên tầng không phải sợ Khương Hiểu nhảy lầu mà là cho cô ấy cơ hội biểu diễn.”

Giọng anh đều đều: “Trên sân thượng có đầy đủ vật chứng nhưng lại không có nhân chứng. Đồng Tur Tur hiểu rõ Khương Hiểu nhất định sẽ kêu cứu gây sự chú ý, khiến mọi người bên dưới nhìn lên. Khương Hiểu cần phải để mọi người nhìn thấy mình giãy giụa bên rìa sân thượng, thân thể treo trên lan can trong tư thế vô cùng nguy hiểm.”

Chân Noãn bối rối: “Nhưng lúc diễn trò, chắc hẳn Khương Hiểu có điều đoán đo, sao cô ấy có thể xô đổ lan can với lực lớn như thế chứ?”

“Đồng Tur Tur nói lần đầu tiên cô ta lên sân thượng là do tâm trạng không tốt, muốn hóng gió cho khuây khỏa. Với sự hiểu biết ít ỏi của tôi về Đồng Tur Tur, cô ta vốn không thuộc dạng người giàu tình cảm.”

Chân Noãn bỗng dưng lạnh sống lưng, như bị cơn gió rét thấm sâu vào người, hàm răng khẽ va vào nhau lập cập. “Đồng Tur Tur... lên lầu là để nói lòng đinh ốc trên lan can?”

Ngõ Hàm im lặng vài giây, suy nghĩ một lúc rồi bỗng bật cười: “Sao tôi biết được? Tôi có nhìn thấy đâu.”

“Vậy những điều anh vừa nói với em...”

“Kết án rồi, đoán bừa thôi.” Giọng anh thản nhiên.

Chân Noãn liếc nhìn anh: “Không đúng!”

“Sao vậy?”

“Đội trưởng, em còn nhớ lúc xảy ra vụ án, anh tìm kiếm xung quanh rất lâu, anh...” Cô bỗng nhiên vô cùng khâm phục kinh nghiệm và khả năng quan sát của anh, nhưng lại thoáng nghi ngờ. “Anh... tìm đinh ốc ở xung quanh.”

Cơn gió lồng lộng thổi bay áo khoác của anh. Ánh mắt anh trở nên sắc bén như đang suy nghĩ gì đó, nhưng rồi đột nhiên anh dừng lại vài giây, chuyển sang trêu ghẹo: “Khi đó... em đã có lòng chú ý đến tôi rồi đấy à?”

Cô đỏ mặt, không biết tại sao bỗng dưng anh chẳng đứng đắn gì cả.

Trái tim cô đập thình thịch, mơ hồ trong chốc lát rồi vẫn khẳng khái hỏi chuyện nghiêm chỉnh: “Đội trưởng, trên đỉnh ốc có vết trầy xước ạ?”

“Không có.” Anh đáp gọn lỏn rồi thu nụ cười lại.

Cô vẫn muốn hỏi, nhưng điện thoại của Ngôn Hàm bỗng đổ chuông. Anh vút điều thuốc vẫn chưa châm lửa vào thùng rác rồi nói: “Đi đây!”

Lúc này, Chân Noãn mới phản ứng lại. Vì cô cứ nán nã ở đây mãi, còn anh lại tránh không muốn để cô hút thuốc thụ động nên cuối cùng vẫn không châm lửa. Nhìn bóng lưng anh vừa nghe điện thoại vừa đi xa dần, cô thầm nghĩ phải chăng lại có vụ án mới.

Nhưng hình như chuyện của Khương Hiểu và Đồng Tư Tư vẫn chưa kết thúc mà...

Cô cau mày suy nghĩ trong chốc lát, cũng không lạ khi Ngôn Hàm nói đó chỉ là đoán bừa. Đồng Tư Tư cẩn thận như vậy, chắc chắn lúc tháo ốc đã dùng miếng vải mềm bao lại, gắng tay đi kèm với bộ váy cưới là vật ngăn cách vân tay thích hợp nhất. Đừng nói không tìm được chứng cứ, cho dù tìm được thì cùng lắm Đồng Tư Tư chỉ phạm tội phá hoại của công, nếu Khương Hiểu không làm thì sao phải nhận lấy kết cục này. Đồng Tư Tư cũng có thể nói do ốc mới lắp lại không chắc lắm, còn mình không hề nhúng tay vào.

Sự thật chỉ mình cô ta biết rõ.

Con gió lướt qua, Chân Noãn lạnh đến mức khẽ run rẩy, phát hiện mình đã bất giác đứng trong gió khá lâu. Cô xoa xoa gương mặt lạnh toát, vội chạy thẳng vào tòa nhà C-Lab.

Đến trưa, mọi người trong C-Lab cùng nhau đến phòng tranh bên kia đường xem triển lãm. Thật ra đó là buổi triển lãm tranh và tác phẩm điêu khắc trong nhiều năm qua của Tần Xu.

Chân Noãn bước vào liền trầm trồ trước phong cách chuyên nghiệp của nơi đây.

Có những người dù đã học hội họa nhưng vẫn không thể nghĩ ra cấu tứ. Cũng có những người muốn biểu đạt cảm xúc nhưng lại không thể chuyển tải chúng thành một tác phẩm hội họa làm cho người xem có thể cảm thụ và rung động.

Nhưng đó hoàn toàn không phải là trở ngại đối với Tần Xu.

Nghệ thuật của cô ấy là sự kết hợp hài hòa giữa kinh nghiệm và chuyên môn của mình, tạo thành từng tác phẩm hội họa và điêu khắc với góc nhìn theo chủ nghĩa hiện đại đầy mới lạ và độc đáo. Màu sắc đậm chất kích thích mãnh liệt, đường nét khi khúc khuỷu giăng xé khi mạnh mẽ dứt khoát, mỗi tác phẩm đều đạt đến trình độ tinh xảo hoàn mỹ.

Chân Noãn chậm rãi dạo bước trong phòng tranh yên tĩnh nhưng thì thoảng có tiếng xì xào bàn tán này, lưu luyến ngắm nhìn từng bức tranh một. Khi đi qua mấy dãy hành lang, cô vô tình nhìn lại, trông thấy một bức tranh phong cảnh treo trên tường phía cuối hành lang. Làn gió tươi trẻ đang tràn đến ấy hoàn toàn không phù hợp với bầu không khí xung quanh.

Thật kỳ lạ!

Cô băng qua hành lang, tiến gần đến bức tranh.

Đó là một bức tranh màu nước. Tranh vẽ một mảnh sân muôn hoa nở rộ, dưới cánh cổng dựng bằng gỗ trắng là con đường trải đá cuội, điểm xuyết những cánh hoa rơi vương vãi khắp chốn. Tường bao ở ngõ Thanh Thạch rất thấp, chỉ cao cỡ nửa người. Những bông hoa nhỏ trắng hồng xen nhau phủ mình khắp tường, lá xanh mơn mơn đua nhau chen chúc trên chạc cây.

Trong mảnh sân có căn nhà nhỏ màu xanh lam, cửa gỗ và cửa sổ cùng màu xanh, đẹp như trong truyện cổ tích. Nhất là căn phòng trên ban công tầng hai, lặng lẽ nấu mình dưới bóng râm của tán đại thụ, trên cành cây còn treo dây xích đu. Lá xanh điểm xuyết những bông hoa trắng nhỏ xinh, hết như tấm rèm buông rũ của thiên nhiên.

Căn phòng trên ban công để cửa mở, tấm rèm màu trắng khẽ tung bay. Dưới mái hiên, những chiếc chuông gió đầy màu sắc đỉnh đang đu đưa trong gió. Dường như có thể làm cho người ta nghe thấy tiếng chuông giòn tan ngày hạ ấy.

Trên đời có nơi đẹp như vậy sao? Một nơi chỉ cần nhìn thôi đã muốn ở lại.

Không biết tại sao khi nhìn thấy bức tranh phong cảnh chưa một lần chứng kiến này, trong lòng cô bỗng gợn cơn cảm giác buồn thương khó nắm bắt.

Thật kỳ lạ, rõ ràng là cảnh tượng tĩnh lặng và tuyệt đẹp, tại sao lại làm cho người ta cảm thấy bi thương chứ? Tầm mắt cô hạ xuống, tên bức tranh lại là “Hạ Thời – Summer Time” Bức tranh muốn biểu đạt tên người hay là khoảnh khắc mùa hạ đã qua?

Mới đến gần mấy bước, cô bỗng trông thấy Ngôn Hàm. Anh đang nhìn bức tranh kia đến ngẩn người.

Nơi đó là nhà Hạ Thời.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28

Ngôn Hàm lẳng lặng đứng bên cạnh bức tranh tên Hạ Thòi, nhìn đắm đắm không hề chớp mắt. Trong thoáng chốc, bức tranh kia dường như đang cử động. Con gió mùa hạ thổi qua ngõ Thanh Thạch, lá cây xào xạc, hoa rơi là tả. Trong không khí lan tỏa mùi hoa kim ngân và dưa hấu, cũng là hương vị của mùa hè. Anh đẩy cửa sân đi vào, xung quanh bỗng nổi gió, chiếc xích đu đóng đưa dưới tán một gốc cây to lớn xù xì.

Lúc anh ba tuổi, mẹ bảo anh sang chơi với Hạ Thòi, nhưng cô bé ấy thật chán ngắt, tai thì mềm nhũn, mặt vừa bóp vào đã hóp cả lại, anh chẳng thích chơi với cô chút nào.

Anh chạy vòng quanh cây đại thụ: "A Thòi, em đuổi theo anh đi!"

Tiểu Hạ Thòi vui vẻ lập tức đuổi theo anh. Giữa chừng anh chuồn mất, đi ra ngoài tìm tên nhóc khác chơi. Lúc ấy, Tiểu Hạ Thòi vẫn í ới gọi "anh Tiểu Hòa". Cô chạy rất lâu nhưng không nhìn thấy bóng dáng anh đâu, liền dừng lại tìm quanh quất tới lui song anh vẫn mất tăm mất tích. Cô gãi đầu nghĩ ngợi, lại nhón môi cười, tiếp tục vừa hớn hờ gọi "anh Tiểu Hòa" vừa chạy vòng quanh gốc cây to. Một mình chạy đến trưa vẫn hoang mang sao mãi mà không đuổi kịp anh Tiểu Hòa.

Lúc anh bốn tuổi, cô quần lấy anh đòi chơi xích đu. Anh đồng ý rồi đẩy cô lên tít trên cao. Cô sợ đến mức nắm dây xích đu òa khóc nức nở: "Anh Tiểu Hòa, anh đừng đẩy nữa! Em sẽ ngã đấy, anh đừng đẩy nữa!"

Anh bắt mắt hỏi: "Có còn quần anh đòi chơi nữa không?"

"Không, hu hu..." Cô meo máo, khuôn mặt nhỏ tèm lem nước mắt nước mũi. Sau lần đó, anh bị ba đánh cho một trận.

Anh lên năm tuổi, phải đi học. Trước khi vào lớp, Tiểu Hạ Thòi cứ chạy theo phía sau gọi "anh Tiểu Hòa", mấy phen dọa nạt mới khiến cô im lặng trước mặt bạn học, không để cái tên "Ngôn Tiểu Hòa" do cô mù chữ đặt bừa lan truyền khắp nơi.

Nhưng cô vẫn cả ngày hí hửng đi theo anh, bàn tay nhỏ nín lấy vạt áo anh. Anh đi đến đâu thì cô theo đến đó, khiến anh thấy phiền phức vô cùng.

Bạn học trong trường vừa nhìn thấu Hạ Thòi và Ngôn Hàm đi cùng nhau liền vừa đưa tay che mặt vừa tinh nghịch gào lên: "Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm! Cái đuôi của Ngôn Hàm, cô vợ nhỏ của Ngôn Hàm..."

Một ngày nọ tan học, Tiểu Ngôn Hàm lại gặp phải chuyện như vậy, tức tối quát lên với Tiểu Hạ Thòi phía sau: "Không được đi theo anh!"

Tiểu Hạ Thòi nắm chặt quai cặp sách, co rúm sợ hãi rồi yếu ớt nói: "Mẹ bảo em tan học đi theo anh về nhà. Với lại, dì Hàn cũng bảo anh tan học đưa em về nhà."

Đám học sinh tiểu học hùa nhau ồ lên: "Ồ ồ, Ngôn Hàm và cô vợ nhỏ ở cùng nhà kìa! Đám cưới rồi! Đám cưới rồi!"

Anh giận đến mặt đỏ gay, đẩy cô té ngã rồi sai bước bỏ chạy.

Tiểu Hạ Thòi hoảng hốt bò dậy rồi đuổi theo anh, vừa chạy hồng hộc vừa khóc hu hu: "Em không biết đường về nhà. Anh Tiểu Hòa đưa em về với! Hu hu, em không biết đường về nhà. Mẹ ơi! Anh Tiểu Hòa ơi!"

Nhưng anh vụt về nhà nhanh như chớp, bỏ lại cô xa tít mù khơi từ lúc nào.

Ngôn Hàm nghĩ lại, nếu lần đó cô không tìm được đường về nhà rồi cứ thế mất tích, chắc có lẽ anh đã sớm quên cô rồi.

Trong bức tranh, gió như đang thổi qua cành lá xanh um, rì rào vi vu. Anh nhìn cây son trà tươi tốt như thể thấy lại cảnh tượng nhiều năm về trước. Khi ấy, anh tám tuổi đứng dưới tàng cây hái quả, Tiểu Hạ Thòi tết bím tóc nhảy nhót qua lại, rồi rít kêu gọi: "Anh Tiểu Hòa, em cũng muốn một quả em cũng muốn một quả!"

Anh hái được quả son trà liền chạy mất, cô đi chân trần chạy đuổi theo trong ngõ Thanh Thạch bị vấp ngã u đầu, sưng trán rồi nằm sõng soài trên đất, nước mắt rưng rưng nhưng kim nén không dám khóc, sợ người lớn biết được sẽ lại đánh anh.

Nhớ lại thêu thớ ầu, anh thấy hồi đó mình đối với Hạ Thòi thật xấu xa, không biết cô thích anh ở điểm nào nữa. Sau này hỏi cô thì lại nghe được câu trả lời ngốc nghếch: "Bởi vì anh đối xử với em tốt nhất."

Tốt chỗ nào cơ chứ?

Lúc Tiểu Hạ Thòi ba tuổi, buổi trưa hè nắng chang chang, cô lắc lư tay Tiểu Ngôn Hàm, nũng nịu nói: "Anh Tiểu Hòa, em muốn ăn kem que, nhưng mẹ không cho em ăn, anh mua cho em được không?"

"Được thôi!" Tiểu Ngôn Hàm nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thông thả đi qua từng con ngõ thật dài đối với trẻ con.

Đi được nửa chừng, Tiểu Hạ Thời nói: "Em nghe mẹ anh nói với mẹ em là lớn lên, muốn gả em cho anh. Anh Tiểu Hòa, gả cho anh là sao ă?"

"Là em dọn sang ở nhà anh đấy! À, còn hôn nhau nữa."

"Hôn á?"

"Ừ!" Tiểu Ngôn Hàm dừng lại, "chụt" một phát lên khuôn mặt mồm mím của cô, "Là vậy nè!"

"Ồ!" Cô xoa xoa mặt rồi kiễng chân, hôn lên mặt anh.

Hai đứa trẻ anh hôn em, em hôn anh, chơi chán rồi mới nắm tay nhau từ từ đi tiếp. Chân cô ngắn ngủn nên đi một hồi đã ngồi bệt xuống đất, ăn vạ không chịu đi nữa. Thế là Tiểu Ngôn Hàm liền cõng cô, lê từng bước nghe con rùa vác cái mai, vừa đi vừa thở hổn hển.

Khi Tiểu Hạ Thời bốn tuổi, ngồi xổm trên đất nghịch bùn. Một tên nhóc nọ nghịch ngợm đến kéo bím tóc cô, lại véo mặt cô. Cô sợ nhưng không dám khóc, Tiểu Ngôn Hàm liền lao ra đánh tên kia một trận toí bời. Từ đó về sau, không ai dám bắt nạt Hạ Thời nữa, nhưng Ngôn Hàm thì lại bị ba đánh đến nổi mông sưng tấy cả lên.

Lúc lên năm tuổi, Tiểu Hạ Thời có dịp về nông thôn chơi, nào ngờ đám bé trai đốt lửa làm cháy lan ra. Cô sợ lửa từ bé, ký ức về trận hỏa hoạn thiếu chết người chị sinh đôi Hạ Thiên khi còn sơ sinh vẫn luôn ám ảnh cô. Một mình cô chui rúc bên bờ ruộng khóc hu hu, không dám nhúc nhích. Chính anh Tiểu Hòa đã chạy đến che mắt cô lại, ôm cô vào lòng rồi đưa cô rời khỏi đồng cỏ lau ngấp lửa ấy.

Anh ôm cô đến bên cạnh dòng suối nhỏ, rửa sạch khuôn mặt lấm lem rồi cả cái bụng và tay chân bé xú của cô, còn bắt nòng nọc và cá con cho cô chơi, treu chọc làm cô cười vui vẻ.

Họ cùng nhau đến trường rồi cùng tan học. Tuy có lần để lạc cô nhưng sau đó, anh luôn dắt tay cô suốt lúc đi học rồi cả khi về nhà. Trên đường đi, nhìn thấy đồ chơi thì cùng nhau dừng lại ngắm nghía, xem xong thì lại đi tiếp.

Đến khi dần lớn lên, hai người ngại nắm tay nhau nên người đi trước, người theo sau. Anh lớn hơn cô một lớp, sau khi lên cấp hai cũng không còn chung trường. Mỗi ngày tan học, anh buộc phải chạy cả trăm mét đến cổng trường tiểu học đón cô nhưng vẫn giả vờ như mình chỉ đi rất chậm chạp nên giờ mới đến.

Lúc lên trung học, cả hai lại học trung. Cô vừa lên cấp hai, anh đã nói với người xung quanh rằng cô gái này là do anh bảo vệ, không ai được phép chọc giận cô, nếu không, đừng trách anh nặng tay.

Lúc Hạ Thời nghe thấy lời đó liền đỏ mặt, xấu hổ hỏi anh. Anh cau mày ra vẻ nghi ngờ: "Anh có nói như vậy ă? Này, A Thời nhà họ Hạ, không phải là em muốn bám lấy anh nên mới có ý nói vậy đấy chứ?"

Thuở đó, anh rất ham chơi, cứ hay trốn học, nhưng bất kể đã đi bao xa, mỗi khi chuông tan học vang lên là anh liền có mặt ở trường. Thầy cô đều nói, đối với Ngôn Hàm thì chuông tan học mới là chuông vào học.

Trên đường về nhà, anh nghênh ngang đi phía trước, phát giác ra cô đã im thin thít rất lâu mới khẽ trưng quay đầu lại sợ cô đi lạc. Cô liền mím môi, cười hiền hòa: "Anh Tiểu Hòa, em đã lớn thế này rồi, không đi lạc nữa đâu."

Anh đỏ mặt hừ khẩy: "Thôi đi, ai lo cho em chứ?"

Những ngày tháng sau đó, cô càng ngày càng xinh đẹp, anh cũng càng ngày càng khôi ngô. Đám con trai thì tìm Hạ Thời làm quen, còn đám con gái thì tìm Hạ Thời gây khó dễ cũng dần dần nhiều hơn.

Số lần anh đánh nhau cũng theo đó tăng vọt, đa số đều vì cô.

Anh chưa từng nói mình thích cô, nhưng lại bảo vệ cô hơn bất cứ ai khác.

Anh rất thích và cũng giỏi chơi bass nên cùng bạn bè thành lập một ban nhạc. Trong nhóm bạn của anh có một cô bé có kỹ năng DJ kéo đĩa cao siêu cũng tham gia, trở thành người bạn khác giới hiếm hoi của Ngôn Hàm.

Ban nhạc từng có một khoảng thời gian vô cùng huy hoàng, nổi tiếng khắp cả Thành Thành. Tình bạn của các thành viên rất khăng khít. Nhưng rồi có lần Ngôn Hàm không chịu đi ăn mừng vì muốn đi đón Hạ Thời tan học. Bởi lẽ gần đây, vì bận bịu anh đã lỡ hẹn với cô rất nhiều lần, nên hôm đó, anh hứa là sẽ đến.

Bình thường, mọi người hay nói cô bé DJ kia thích Ngôn Hàm, nhưng anh cho rằng đó chỉ là lời bông đùa nên không hề để ý. Không hiểu cô gái kia cậ vào điều gì mà lại chua ngoa nói: "Là công chúa à, tan học còn phải có người đi đón, không có chân sao?"

Ngôn Hàm nóng nảy cau mày: "Là công chúa đấy, thì sao nào?"

Cô bé DJ là hoa khôi của trường, lại thêm cảm xúc bị dè dặt quá lâu nên hôm đó đã bộc phát ra cả, cứ bám riết không cho anh đi, vừa khóc vừa làm

loạn. Giữa lúc cả ban nhạc đều hết lời khuyên giải, cô ta chất vấn Ngôn Hàm: "Tớ có gì không tốt, có chỗ nào thua kém cô công chúa yếu đuối của cậu hả?"

Ngôn Hàm đáp lại một câu: "Trông xấu hoắc, ngán."

Lần ấy, vì nhiều nguyên nhân mà chuyện trở nên rất ảm ỉ. Sau đó, ban nhạc tan rã. Cũng trong lần ấy, vì thấy Hạ Thời bị tổn thương và anh đã nổi cơn giận dữ, suýt nữa lỡ tay giết người. Là cô nhào vào lòng anh ngăn lại, hoảng sợ khóc lóc: "Em không sao! Anh Tiểu Hỏa, anh đừng như vậy, đừng như vậy!"

Anh ôm lấy cô đang khóc lóc run rẩy trên bả vai mình, cuối cùng kiềm chế lại tâm trạng, mắt long sòng sọc, nói: "Khôn kiếp, sau này, đứa nào dám động đến một sợi tóc của Hạ Thời, tao sẽ lấy mạng đứa đó!"

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Không biết từ bao giờ, thời gian cứ trôi qua từng ngày, anh càng lúc càng cao lớn. Trong vô thức anh còn chưa kịp nhận ra, quay đầu nhìn lại đã yêu cô đến khắc sâu vào xương tủy. Anh không muốn thấy cô bị bắt nạt, càng không chịu được khi thấy cô rơi nước mắt. Chỉ cần có cô cạnh bên, cúi đầu mỉm cười, không cần bất cứ ngôn ngữ hay cử chỉ nào thì tâm trạng anh cũng đã rất tốt rồi. Có lẽ tất cả những điều ấy chỉ có một cách giải thích, đó chính là tình yêu này vốn chảy trong huyết quản của anh như sự an bài của số phận.

Rõ ràng đã quyết tâm bảo vệ cô cả đời, rõ ràng thề nguyện sẽ lấy mạng bất cứ ai dám động đến một sợi tóc của Hạ Thời, vậy mà giờ đây, anh lại để kẻ khác hại người con gái mình yêu nhất chết không toàn vẹn. Năm đầu tiên thì mất tích, năm thứ hai chỉ có một khúc xương và mớ thịt vụn, năm thứ ba rồi năm thứ tư là phần xương lớn hơn và những bộ phận cơ thể...

Mãi đến bây giờ, biết rõ có kẻ đã khiến Hạ Thời tan biến khỏi thế gian nhưng anh lại không biết phải tìm ai để đòi mạng cho cô!

Chân Noãn ngắm nhìn bức tranh phong cảnh màu nước xinh đẹp, bên dưới là cái tên rất hay. Giữa lúc kinh ngạc, cô đột ngột dừng bước, có bức tường chắn trước mặt mà cô không hay biết.

Lúc này, Ngôn Hàm đang đứng thẳng người trên hành lang, ngắm nhìn bức tranh ấy. Gương mặt nghiêng phong trần không còn vẻ nhàn tản bằng quơ hay bất cần đời thường ngày nữa, đôi mắt của anh trở nên cực kì tĩnh lặng và tập trung. Ánh mắt ấy lướt qua sự dịu dàng không thể nói thành lời.

Tiếng lòng Chân Noãn cũng khẽ rung động theo ánh nhìn kia.

Lúc này, Tàn Xu đi tới từ đầu kia hành lang, hỏi: "Về cho anh đây, thích không?"

Chân Noãn vội vàng lùi về phía sau một bước.

Về dịu dàng trong mắt Ngôn Hàm thoáng chốc tan biến, giọng nói hững hờ: "Về khi nào?"

"Đột ngột đông trước. Em tìm mãi mới thấy nhà cô ấy. Ngô Thanh Thạch nói hai người cùng nhau lớn lên thật sự rất đẹp." Tàn Xu ngừng một lát rồi nói tiếp: "Ngôn Hàm, em tặng anh bức tranh này."

"Không cần." Anh trở nên bình tĩnh và khắc chế.

"Tại sao? Em tưởng anh sẽ thích."

"Anh rất thích, cảm ơn. ... Nhưng anh không muốn để cô ấy ảnh hưởng tới mình"

Ngôn Hàm quay người đi về phía này, Chân Noãn không kịp né tránh. Anh thấy cô bối rối liền vu vơ hỏi một câu: "Lại gặp ma à?" Thế rồi bước chân không hề dừng lại mà rời đi luôn.

Chân Noãn đi dạo trong phòng tranh một lúc lâu. Khi cô rời đi, phần lớn các đồng nghiệp đã ra về hết cả. Những người ở lại hầu hết đều là bạn của Tàn Xu, đang tụ tập trên ghêco cô ấy: "Ê, anh chàng cao dong dong kia là Đội trưởng Đội Hình sự à?"

"Ừ!"

"Tàn Xu, cậu cũng sắp hang băm rồi đấy, bao giờ mới lấy chồng đây?"

"Đừng nói lung tung."

“Ngày nào cũng hăng hái làm thêm giờ chẳng qua là vì muốn lấy lòng bạn trai thôi, không quan tâm gì tới bọn này nữa, đồ thấy sắc quên bạn.”

“Không nói với mấy cậu nữa...”

Chân Noãn đi dọc theo con đường trải đầy bạch quả trở về đơn vị. Bầu trời giăng đầy mây đen, gió thổi cuộn cuộn làm lá vàng tung bay khắp lối.

Cô kéo kín áo rồi rào nhanh bước chân. Vừa vào tòa nhà C-Lab, nhân viên an ninh đã chào hỏi: “Cô Chân, có một cô gái chờ cô này giờ đây!”

“Cô gái à?” Ở Dự Thành này, Chân Noãn chỉ biết mỗi Kỷ Pháp Lạp.

Quả nhiên là vậy.

Kỷ Pháp Lạp ăn diện xinh đẹp, mặc áo khoác lông màu cam cực kì rực rỡ, đầu đội chiếc mũ phớt kiểu Anh, trông vô cùng thời thượng. So với bầu không khí nghiêm trang của Sở Cảnh sát này, cô quả thật là một vùng tươi sáng nổi bật. Cậu nhân viên an ninh ngoài đại sảnh cũng không nén nổi mà nhìn về phía này.

“Chị Noãn Noãn!” Kỷ Pháp Lạp cực kì thân thiết chạy tới khoác tay Chân Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

“Tìm chị có việc à?”

“Không có việc thì không thể tìm chị sao?” Pháp Lạp dẫu môi. “Em muốn xem chỗ chị làm việc, chỉ quan tâm chị thôi mà.”

Chân Noãn dở khóc dở cười. Công việc bận rộn như vậy thì làm gì có thời gian tiếp đón cô nàng.

Tuy nói chuyện với cô nhưng ánh mắt của Pháp Lạp lại nhìn lảo liên xung quanh, mỗi khi có người đi qua thì ánh mắt cô nàng lập tức chuyển tới.

Chân Noãn nhận ra có điều khác lạ: “Em tới tìm người khác à?”

Kỷ Pháp Lạp ra vẻ bất mãn rồi nói: “Thì tới thăm chị đây, tiện thể đi khiếu nại luôn. Lần trước, Ngôn Hàm đã còng tay em nên em muốn khiếu nại anh ta.”

“Anh ấy không có ở tòa nhà này, với lại hình như ra ngoài rồi.”

“Ồ!” Mặt Kỷ Pháp Lạp thoáng vẻ thất vọng, lại hỏi: “Đi đâu thế?”

“Phòng tranh ở con phố bên cạnh.”

“Xem triển lãm tranh à?” Kỷ Pháp Lạp rất quen thuộc với địa hình quanh đây, con ngói xoay đảo rồi như chợt nhớ ra điều gì đó. “Có phải là buổi triển lãm tranh của đồng nghiệp chị không?”

Chân Noãn gật đầu.

“Em nghe nói hình như anh ta có mối quan hệ mập mờ với một cấp dưới. Là bạn gái à?”

Chân Noãn không lên tiếng, cô cũng không biết rốt cuộc mối quan hệ giữa Ngôn Hàm và Tần Xu là gì nữa.

“Mẫu con gái thích làm nghiên cứu này có gì hay ho đâu? Đa phần đều không xinh đẹp, tính cách cũng chán òm.”

Chân Noãn: “...”

Kỷ Pháp Lạp hoàn toàn không ý thức được câu nói của mình bao hàm cả Chân Noãn. Sau giây phút bức bối, cô cười nhạt một tiếng: “Anh ta cũng chẳng có gì ghê gớm. Trước kia, nghe nói anh ta định vì bạn gái mà thủ tiết cả đời. Hừ, thế mà vẫn có niềm vui mới đây thôi. Đàn ông đều một giuộc như nhau.”

Chân Noãn nhún mày, nhẹ nhàng nói: “Người cũng chết rồi, dù sao vẫn phải tiếp tục sống mà. Cứ giậm chân tại chỗ mới là cao thượng sao?”

“Chị nhìn anh Thẩm Dực đi, biết bao phụ nữ muốn sà vào lòng anh ấy, nhưng bao nhiêu năm nay, trái tim của anh ấy chỉ dành cho chị mà thôi. Chị Noãn Noãn, em nói này, chị đâu còn trẻ nữa, kết hôn được rồi. Cần thận anh Thẩm Dực bị ả khác phổng tay trên đây!”

Chân Noãn cười cười không nói gì, lại nghe Pháp Lạp nói tiếp: “Chị biết không, Đồng Tư Tư xảy ra chuyện rồi.”

“Gì cơ?”

“Cô ta đã mất tích một ngày một đêm, Thân Trạch Thiên vội đi báo án, cảnh sát vừa lập án xong thì cô ta lại mò về. Nhưng có lời đồn cô ta bị...”

Chân Noãn hiểu ý của Pháp Lạp. Cô không hề nghe thấy tin tức gì, có thể là do cảnh sát khu vực hoặc cảnh sát được phái đi tiếp nhận. Không biết tại sao, cô hơi lo lắng, loáng thoáng cảm thấy dường như có liên quan đến mình.

Cốc nước bị bỏ thuốc ở LAX hôm đó và cái véo mặt của Thân Trạch Thiên hôm đi ăn món Quảng Đông ở nhà hàng Thúc Lan, Thẩm Dục ngoài mặt như không hề để tâm nhưng thực ra lại ngầm tính sổ cho cô?

Lấy lý do công việc đuổi khéo Kỹ Pháp Lạp về, Chân Noãn lên tầng với tâm trạng bất an. Cô gửi một tin nhắn cho Thẩm Dục: Anh đang làm gì thế?

Đối phương nhanh chóng trả lời: Đang họp. Lại gửi tiếp một tin: Có việc gì không?

Cô hiếm khi chủ động liên lạc với Thẩm Dục, chằm chằm nhìn di động có vẻ hơi ái ngại, không biết phải trả lời anh thế nào. lát sau, cô khẽ cắn môi, gõ mấy chữ: À, nhớ anh thôi.

Lần này, bên kia không trả lời ngay lập tức. Đến khi Chân Noãn rời khỏi thang máy, điện thoại di động mới vang lên tiếng “tít tít”, tin nhắn đến từ Thẩm Dục: Ừ, cảm ơn.

Vài giây sau, lại “tít tít” một tin: Anh cũng vậy.

Chân Noãn nhắm chặt di động, gương mặt đỏ bừng trong ngực. Cô đâu có ý đó. Nhưng không biết tại sao, từ hai, ba chữ ngắn ngủi của anh, cô có thể loáng thoáng cảm thấy sự mập mờ. Khoảnh khắc này, đột nhiên trong cô gọn chút rung động muộn màng.

Mấy năm nay, anh vẫn yên lặng và kiên nhẫn chờ đợi, nhưng cô vẫn luôn thấy xa lạ, vì vậy, trong lòng có phần mù mờ và áy náy. Hôm nay, không hiểu sao hình như cuối cùng cô đã thấy gần gũi hơn một chút rồi.

Cô không nên nổi khề thờ hất ra.

Bước vào phòng làm việc, Chân Noãn nhìn thấy một vị cảnh sát khu vực và Đồng Tư Tư đang ngồi đợi trên sofa.

“Cô Chân!” Nữ cảnh sát đứng dậy nói rõ mục đích đến đây là mong pháp y thành phố giám định thương tích cho Đồng Tư Tư. Nhưng yêu cầu của cô ta rất kỳ lạ. Họ muốn giám định Đồng Tư Tư không bị thương, tức là không hề bị xâm hại.

Chân Noãn nói: “Đây không phải chức trách của tôi.”

Nữ cảnh sát giải thích rằng đã nhận được tin báo án thì họ nhất định phải điều tra. Hiện giờ, Đồng Tư Tư nói rằng mình không bị bắt cóc mà chỉ là hiểu lầm. Nhưng trên nguyên tắc, đã nhận án thì phải chứng minh nạn nhân thật sự không bị bắt cóc, vì vậy mới mong bác sĩ pháp y tìm chứng cứ trên cơ thể cô ta.

Chân Noãn nhắc điện thoại trên bàn lên: “Được, tôi gọi pháp y kiểm tra cho cô.”

“Tôi muốn cô kiểm tra.” Đồng Tư Tư bỗng lên tiếng.

Lúc này, Chân Noãn mới quay đầu lại nhìn cô ta.

Hôm nay, cô ta không trang điểm, trông có vẻ trẻ trung, thanh tú hơn thường ngày. Trên mặt có chút tàn nhang nhỏ, nhưng làn da rất trắng. Đôi mắt hạnh bình tĩnh, thậm chí lạnh lùng nhìn thẳng vào cô. Ánh nhìn đó không mang thái độ thù địch nhưng cũng không hề có thiện cảm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Nữ cảnh sát nhân dân xoa dịu không khí: “Trung tâm pháp y tự có sắp xếp riêng.”

Đồng Tư Tư khẽ mỉm cười, rất bình tĩnh: “Ý cô là chuyện của tôi không đủ nghiêm trọng, người vẫn chưa chết hả?”

Chân Noãn không có lòng dạ đáp chất lại cô ta. Liếc mắt nhìn đồng hồ, đã mười một rưỡi trưa, sắp đến giờ ăn rồi, cô không muốn làm lỡ bữa trưa của

các trợ lý nên đành nói: “Được rồi!”

Cô dẫn Đồng Tư Tư đến phòng kiểm tra, chỉ về phía giường: “Ừ, cời...” Cô còn chưa nói xong thì Đồng Tư Tư đã bắt đầu cời quần áo.

Tuy bình thường, Chân Noãn gặp người lạ sẽ cảm thấy mất tự nhiên, nhưng cô không hề lúng túng trước việc kiểm tra thân thể thế này. Cố đeo gang tay rồi bước đến kiểm tra cho cô ta. Trong lúc vô tình liếc nhìn, cô lại không kìm được trước sự hấp dẫn của Đồng Tư Tư.

Đồng Tư Tư có khuôn mặt rất xinh, dáng người lại đẹp. Ngực nở eo thon, mông cong chân nhỏ, e rằng đến cả người mẫu Victoria's Secret còn phải nghiêng mình. Nhất là nước da toàn thân trắng nõn mịn màng, tựa như ngọc đẹp hiếm có.

Chân Noãn không khỏi xuýt xoa cái tên Thân Trạch Thiên kia thật may mắn, vậy mà sống trong phúc lại không biết hưởng phúc.

Thấy ánh mắt của Chân Noãn, Đồng Tư Tư không chút phản ứng, càng không ngượng ngừng hay tỏ vẻ cao ngạo.

Chân Noãn kiểm tra từ trên xuống dưới. Trên cổ và ngực cô ta có những dấu hôn lớn nhỏ không đều, đều là vết tích còn mới, nhưng vì trước đó không kiểm tra ngay nên rất khó xác định thời gian. Phần đầu, vai, ngực và lưng đều không có vết thương, chỉ có vết bầm nhỏ phía sau vai.

“Vết bầm này có từ bốn, năm ngày trước.” Chân Noãn nói.

“Cô giỏi thật đấy!” Đồng Tư Tư khẽ cất tiếng. “Do lúc làm tình mãnh liệt quá!”

Chân Noãn sùng sốt, hơi xấu hổ đỏ mặt. Đồng Tư Tư thấy vậy liền trở nên dăm chiêu.

Cổ tay, khuỷu tay, đầu gối và cổ chân cô ta đều không có vết thương. Cô ta tự giải thích: “Bọn họ rất thông minh, che bằng vải bông nên không để lại dấu vết. Tôi bị bịt mắt nên không biết đường, cũng không biết đã bị đưa đi đâu.”

Chân Noãn bắt đầu thấy nghi ngờ. Không phải mục đích của Đồng Tư Tư là chứng minh mình không bị bắt cóc sao? Sao bây giờ lại nói như thế?

Đồng Tư Tư nhìn ra được ý nghĩ của cô, liền nói: “Để tôi đa hóa lợi ích, không bị bắt cóc vẫn tốt hơn.”

Chân Noãn mím môi: “Tại sao họ lại bắt cóc cô?”

“Cô không biết sao?” Ánh mắt cô ta nghiền ngẫm.

Chân Noãn thẳng thốt: “Tôi biết gì cơ?”

Cô ta cười cười: “Kiểm tra tiếp đi!”

Bên hông và phía trong đùi có vài vết bầm, nhưng đều là dấu vết cũ, chỉ là thương tích bình thường trong lúc làm tình. Chân Noãn cúi đầu kiểm tra âm hộ của Đồng Tư Tư, nhận xét thẳng thắn: “Trên cơ thể cô không có dấu vết chứng tỏ bị cưỡng hiếp, nhưng gần đây có quan hệ tình dục.”

“Nếu tôi không muốn gây thương tổn cho mình nên thuận theo không phản kháng thì sao?” Đồng Tư Tư nằm trên giường, dùng dung hoi.

Lúc đó, Chân Noãn đang quan sát vùng dưới của cô ta, nghe vậy thoáng sùng sốt. Cô nhìn lên dấu hôn còn mới trên ngực cô ta rồi lại nhìn bên dưới.

“Hả?”

Một giây sau, Đồng Tư Tư chậm rãi nói: “Là Thẩm Dục.”

Tay Chân Noãn run lên, chạm vào phía trong bắp đùi Đồng Tư Tư. Cô lập tức đứng thẳng, lui về sau vài bước: “Kiểm tra xong rồi, cô có thể mặc lại quần áo.”

Đồng Tư Tư ngồi dậy, không hề sốt ruột mà quan sát tỉ mỉ về mặt Chân Noãn rồi hỏi: “Hình như cô không tức giận thì phải?”

“Bởi vì cô đang nói dối.” Chân Noãn cẩn thận cời găng tay, giọng khẳng định.

Đồng Tư Tư mặc lại áo ngực: “Khá lắm, phân biệt được nói thật nói dối.”

Chân Noãn quay đầu nhìn cô ta bằng ánh mắt không được thiện cảm, lòng tự hỏi cô ta có ý đến gây sự?

“Cho dù cô tức giận trông cũng chẳng dữ dằn gì.”

“Dữ dằn không thể mang lại được khí thế.”

Đồng Tư Tư tiếp tục mặc quần lót: “Thẩm Dục bắt cóc tôi... Đó chính là sự thật mà cô nên biết.”

Chân Noãn không lên tiếng, ném găng tay vào thùng rác.

“Hắn không làm gì hết, chỉ giam tôi một ngày một đêm, để mấy người phụ nữ cưỡng ép tôi thay quần áo, ngày hôm sau lại thả ra.” Nói đến đây, Đồng Tư Tư nghiêng răng. “Mấy người phụ nữ kia để lại trên cổ và ngực tôi...”

“...” Chân Noãn thật không ngờ đầu hôn kia lại do phụ nữ làm. “Tôi cho là Thân Trạch Thiên.”

“Bây giờ, anh ta còn đứng đến tôi ư?”

Chân Noãn im lặng.

Thẩm Dục không làm gì cả đã chia rẽ được quan hệ của hai vợ chồng họ. Cô nghĩ ngợi lại nói: “Cô có thể giải thích với Thân Trạch Thiên, trên người cô không có thương tích, anh ta hẳn sẽ tin cô.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Lòng nghi ngờ của anh ta rất nặng, còn nói Thẩm Dục xưa nay làm việc độc ác, vốn dĩ sẽ không nương tay với tôi. Lại nói... “.

Lời chưa nói ra nhưng Chân Noãn đã đoán được, chính là câu nói: “Vi không thể để mình bị thương tổn nên thuận theo không phản kháng” vừa rồi. Cô không rõ phong cách làm việc của Thẩm Dục, chỉ biết anh đã thay đổi rất nhiều vì cô.

“Chuyện của Thẩm Dục xưa nay tôi không hỏi đến. Tôi sẽ làm giấy chứng nhận cho cô, nhưng chủ yếu vẫn là cô và Thân Trạch Thiên tin tưởng lẫn nhau...”

“Hừ!” Đồng Tư Tư cười khẩy. “Tôi không cần một tờ giấy lộn, tôi chỉ muốn đến gặp cô thôi.”

Chân Noãn khó hiểu.

“Cô nói tôi và Thân Trạch Thiên không đủ tin tưởng nhau. Vậy cô và Thẩm Dục thì sao?”

“Nếu cô nói về việc làm ăn hay giao thiệp của anh ấy thì tôi không có hứng thú.” Cô thoa nước rửa tay.

“Hắn giết người cô cũng không quan tâm à?”

Tay Chân Noãn khựng lại một giây rồi trở lại bình thường.

“Cô không tin tôi sao? Cái chết của Khương Hiểu, hẳn cũng có phần.”

Chân Noãn tắt vòi nước: “Hại chết Khương Hiểu chính là cô. Chỉ là pháp luật không trừng trị được cô thôi. Cô biết rõ cô ta định giả vờ tự sát để hãm hại mình nên cố ý lên lầu phối hợp để cô ta diễn kịch.”

Đồng Tư Tư không trả lời thẳng, chỉ thản nhiên nói: “Tôi quen Thân Trạch Thiên sau khi anh ta và Khương Hiểu đã chia tay. Nhưng cô gái này quá hoang đường, nói cái gì mà bằng lòng không cần danh phận, vốn là bạn gái lại muốn làm kẻ thứ ba. Vọng tưởng dựa vào kết hôn để trở thành cô bé lọ lem chính là ý nghĩ ngu xuẩn hão huyền. Cô ta làm ra vẻ mình là người bị hại, còn nói đã trao đi cả thanh xuân và chân tình. Nếu Thân Trạch Thiên không có tiền, cô ta chịu trao chắc? Cô ta nằm mơ quá lâu, lừa gạt cả chính mình, cho rằng bản thân đã thật lòng yêu Thân Trạch Thiên, nhưng thực chất thứ cô ta yêu chỉ là vật chất xa hoa sau anh ta mà thôi.”

Chân Noãn không thể nói Đồng Tư Tư sai, nhưng cô không muốn nhớ lại bi kịch của Khương Hiểu nữa. Cô im lặng rút khăn giấy ra lau tay.

“Tôi quả thật đã hận Khương Hiểu, bởi vì Trạch Thiên thật sự thích cô ta. Cô ta chẳng có gì bằng tôi cả, nhưng muốn dùng điều này chà đạp thể diện của tôi thì đừng hòng. Cho rằng có được tình yêu của đàn ông thì thắng được tôi, lại còn giấu võ dương oai trước mặt tôi nữa. Hừ, chính cô ta muốn bày trò thí sao tôi lại không giúp một tay?” Đồng Tư Tư nói chuyện vô cùng rõ ràng và ung dung. “Đĩ nhiên, nếu Thẩm Dục không đưa Khương Hiểu đến đó thì tất cả mọi chuyện đã không xảy ra rồi.”

“Cô có ý gì?”

“Đời Thanh cho người đem tin tức tôi và Trạch Thiên đám cưới nói cho chị dâu Khương Hiểu biết, cũng chính hắn đã bảo phục vụ cho Khương Hiểu vào sảnh tiệc dù cô ta không có thiệp mời.”

Chân Noãn sùng sốt, tuy không muốn tin nhưng trực giác nói cho cô biết Đồng Tư Tư không nói dối.

Đồng Tư Tư thấy sắc mặt cô tái nhợt liền nói: “Thẩm Dục giết người, cô khám nghiệm tử thi, hai người quả thật xứng đôi.”

Chân Noãn trong giây lát đã trấn tĩnh trở lại: “Những lời khiêu khích này không cần phải nói ra đâu.”

Đồng Tư Tư không phải loại phụ nữ thích chua ngoa, lời nói rất có chừng mực. Cô ta mặc quần áo xong, tạm biệt rồi đi thẳng ra cửa.

“Đồng Tư Tư!”

Cô ta dừng lại.

“Đỉnh ốc trên lan can là do cô vận lòng à?”

Cô ta không trả lời, chỉ khẽ cười: “Cô định giảng đạo lý với tôi sao?”

Chân Noãn khẽ nói: “Tôi chỉ cảm thấy cô xuất sắc hoàn mỹ đến mức có thể lựa chọn người yêu theo ý mình thôi.”

Đồng Tư Tư quay đầu nhìn cô đắm đuối: “Sao cô biết tôi không yêu Thân Trạch Thiên?”

“Có bao nhiêu tạp chất lẫn trong tình yêu ấy chứ?” Chân Noãn nhỏ giọng hỏi. “Tôi không hiểu tại sao nhiều người phụ nữ biết rõ đàn ông đã có quan hệ ổn định còn muốn xen vào làm kẻ thứ ba? Tại sao hạnh phúc, vinh quang và cái gọi là thể diện của họ phải dựa vào đàn ông mới tồn tại? Mà lắm khi, những người đàn ông này có vẻ ngoài và bên trong đều không hề tốt đẹp. Rất nhiều phụ nữ độc lập về kinh tế nhưng lại không độc lập về tinh thần. Tôi không hiểu Khương Hiểu, lại càng không thể hiểu cô. Cô xuất sắc như vậy, xét về gia thế, trình độ, khả năng giao thiệp và sự từng trải... có mấy người ở Dự Thành này sánh được với cô? Nhưng vì sao nỗi vui buồn của cô đều bị một người nắm giữ, tinh thần của cô lại phải dựa vào đàn ông mới sống được chứ?”

Về mặt Đồng Tư Tư rất tinh táo, im lặng một lúc, cuối cùng cười hờ hững: “Thân Trạch Thiên là một người đàn ông ưu tú.”

Chân Noãn im lặng trong giây lát, không nói nhiều nữa: “Nếu cô đã nói như vậy.”

Đồng Tư Tư cắn môi: “Còn cô? Khi này, tôi nói với cô nhiều như vậy, cô thấy Thẩm Dục của mình có đủ ưu tú không?”

Chân Noãn hơi sững người, Đồng Tư Tư cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Chân Noãn cầm khăn giấy lau tay đến đỏ ửng. Không hiểu hôm nay Đồng Tư Tư đến đây là muốn khiến cô khó chịu điều gì. Thẩm Dục, Thẩm Dục, tại sao cô không tài nào gần gũi với anh được nhưng lại tin tưởng một cách khó hiểu như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33

Lúc này, có người gõ cửa, Đại Vĩ lo đầu vào: “Cô Chân, đã làm xong mô phỏng tượng người và hung khí rồi.”

Chân Noãn đáp “ừ” một tiếng, vứt khăn giấy trên tay đi, đóng cửa lại rồi đi với Đại Vĩ đến Phòng thí nghiệm Mô phỏng tội phạm. Cô luôn mong sớm ngày được dùng đến căn phòng này, nhưng hôm nay, cô không hứng thú nổi.

Giữa phòng Mô phỏng có một phòng kính bảo vệ, bên trong cố định một bức tượng người cao cỡ người bình thường. Chân Noãn đi đến sờ thử, da đầu và xương mô phỏng gần giống như đầu người thật. Trước mặt tượng người đặt đôn, nằm hung khí gây án, là nhóm trợ lý mang đến theo yêu cầu của Chân Noãn, có ghế tay vịn hình hồ lô, chân ghế hình tam giác, dây thép trang trí hình san hô...

Chân Noãn đeo kính bảo hộ và căng tay vào, Tiểu Tùng và Đại Vĩ cũng đang chuẩn bị, thấy vậy liền liếc nhìn nhau, đồng thanh kinh ngạc: “Cô Chân, cô làm à?”

“Sao hả? Kinh thường phụ nữ yếu đuối sao?”

“Dĩ nhiên không phải, hi hi...” Hai tên nhóc đều cười khi. “Công việc cần thể lực phải do đàn ông bọn em làm mới đúng.”

“Không cần đâu, xem như tập thể dục thôi.” Chân Noãn cười cười, hất đầu lên, ra hiệu hai người lui ra khỏi phòng kính.

Cô cầm gậy sắt, nhắm vào đỉnh đầu tượng người, đập thật mạnh. Tiếng va chạm kịch liệt xen lẫn tiếng xương đầu của bức tượng răng rắc gãy lìa trong phòng kính. Cô nhìn vết thương rồi gạt đầu ghi chép. Sau đó, cô nhanh chóng cầm lấy hung khí mô phỏng kế tiếp, dứt khoát vung lên đập mạnh xuống lại là thứ âm thanh như nện vào đỉnh đầu vang lên.

Bên ngoài phòng kính, Tiểu Tùng và Đại Vĩ trao đổi ánh mắt: Cô giáo xinh đẹp của họ bình thường có vẻ dịu dàng, thật ra thì không yếu đuối chút nào.

Chân Noãn đánh vãi cái bằng sức lực khá lớn, chấn động đến mức khiến hai tay cô tê rần. Quá trình đánh người giả gần như là cách chút giỡn, càng đánh càng hăng, càng đánh càng không ngừng lại được. Cô cần rằng, liên tục dùng hết các loại dụng cụ nên vào đầu người giả đến tan nát. Cô đánh cho đến khi không còn sức lực, toàn thân nóng hừng hực, đầu đầy mồ hôi mới ngừng lại.

Chân Noãn hô hấp dồn dập, nhìn đồng minh vụn của tượng người văng tung tóe xung quanh, cũng hơi ngỡ ngàng. Không biết tại sao mình lại bạo lực như thế, hết như trong lòng đang dồn nén một nỗi phẫn nộ rất lớn vậy.

Hai tay cô vừa tê vừa đau, nhớ đến Tiểu Tùng và Đại Vĩ ở bên cạnh thì hơi ngại ngùng. Cô trấn tĩnh bản thân, quay đầu nhìn lại, tìm bóng giật thót.

Tiểu Tùng và Đại Vĩ không còn ở đó nữa, thay vào đó là một bóng dáng cao ráo. Ngón Hàm đứng ngoài phòng kính, đôi mắt đen trong veo nhìn cô, vẻ mặt khá hứng thú. Rất hiển nhiên là anh đã chứng kiến hết quá trình bạo lực của cô rồi.

Chân Noãn hơi lúng túng, vội vuốt tóc trên trán và tháo kính bạo hộ xuống. Cô ngẩng đầu lên, nói vẻ lấp liếm: “Khụ, gần đây em đang làm thí nghiệm, muốn ghi nhận và nghiên cứu mối liên quan giữa vết thương trên đầu và hưng khí.”

Ngón Hàm gật đầu, khoe môi ẩn chứa nụ cười đầy thâm ý, hỏi: “Phòng thí nghiệm này có hợp ý quý cô không?”

Quý cô...

Chân Noãn cuống cuống, cố gượng vẻ điềm tĩnh, hắng giọng: “Ừm, không tệ, rất tốt.”

Cô không nghe được ẩn ý của anh mới lạ đấy, ý anh ám chỉ cô xem Phòng thí nghiệm là nơi trút giận chứ gì?

“Không ai có tài nghệ tốt như em.” Ngón Hàm nói với vẻ hơi chế nhạo, “Làm việc cật lực như vậy thì nhất định phải thưởng thêm cho em rồi.”

Nghiêm túc, liều mạng... Nhiều từ như thế nhưng anh lại chọn từ cật lực.

Chân Noãn đỏ mặt tía tai, Ngón Hàm nhìn cô hồi lâu với vẻ mặt nửa cười nửa không, giờ ngón trỏ lên về một đường trước trán. Chân Noãn sững sờ, thâm than trong lòng rồi vội vã quay đầu đi, lấy một tấm khăn giấy từ túi áo blouse ra, mau chóng lau mồ hôi trên trán.

Cô quay đầu định hỏi anh có việc gì không thì anh đã rời khỏi phòng Mô phỏng. Hóa ra, anh chỉ thuận đường sang đây xem thôi sao? Chân Noãn khẽ thờ phào.

Trở về phòng làm việc, Chân Noãn thử người trong chốc lát. Lúc kim đồng hồ chỉ đến năm giờ chiều, cô mới hoàn hồn. Bây giờ, vụ án Khương Hiểu đã kết thúc, cô phải thu dọn tài liệu để lưu trữ. Cô lật xem đến phần đối chiếu DNA vết máu trên gai hoa thì phát hiện được tuy DNA của Đồng Tư Tư và vết máu trên gai hoa không phù hợp nhưng độ tương đồng rất cao. Tình huống này tuy không thường gặp nhưng cũng không hiếm thấy, thường xảy ra giữa anh chị em, đôi khi giữa người xa lạ cũng có thể xuất hiện tình huống này.

Ban đầu, Chân Noãn không để ý cho lắm, nhưng có một thứ cảm giác kỳ lạ luôn nhen nhóm trong lòng. Vẫn còn một lúc nữa mới tan sở, cô cầm tài liệu đi đến phòng Phân tích huyết dịch. Trong phòng chỉ có một trợ lý, anh ta mang toàn bộ tài liệu và số liệu có liên quan tới các loại thí nghiệm đối chiếu bằng điện di PCR (1) đến rồi đặt ra cho Chân Noãn xem.

Chân Noãn xem được một nửa thì cau mày: “Khi làm đối chiếu DNA, các anh chỉ dùng DNA trong chất tế bào thôi sao?”

(1) PCR là viết tắt của cụm từ Polymerase Chain Reaction, được dịch ở một vài sách là “phản ứng chuỗi trùng hợp”, cũng có sách gọi là “phản ứng khuếch đại gen”. PCR là một kỹ thuật phổ biến trong sinh học phân tử nhằm khuếch đại (tạo ra nhiều bản sao) một đoạn DNA mà không cần sử dụng các sinh vật sống như E. coli hay nấm men. PCR được sử dụng trong các nghiên cứu sinh học và y học phục vụ nhiều mục đích khác nhau, như phát hiện các bệnh di truyền, nhận dạng, chẩn đoán những bệnh nhiễm trùng, tách dòng gen và xác định huyết thống.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Anh trợ lý lộ vẻ lúng túng, xấu hổ bóp trán: “Là tôi làm, giữa chừng phát sinh chút sai sót nên đã quên mất kiểm tra nhân tế bào. Bởi vì chuyện này mà tôi còn bị Đội trưởng mắng nữa.”

Chân Noãn thấy bộ dạng xấu hổ của anh ta liền mềm lòng, an ủi nói: “Chỉ là về mặt trình tự yêu cầu phải dùng cả hai loại, nhưng cũng giống với đối chiếu chất tế bào mà thôi. Tôi thấy chỉ có một kết quả nên mới nhớ đến, nếu tự mình làm thì có thể tôi cũng chỉ làm một loại thôi.”

“Nói là như vậy nhưng lần này thì khác.” Khuôn mặt người trợ lý càng đỏ hơn. “Là do tôi mắc sai sót, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà không xảy ra chuyện gì lớn.”

“Hử?” Chân Noãn nghi ngờ.

Lúc này, Quan Tiểu Du đi vào, Sau khi hiểu rõ mục đích đến đây của Chân Noãn thì cô vội giải thích: “Vết máu trên gai thật sự là của Khương Hiểu, nhưng đối chiếu DNA của Đồng Tư Tư thì có vấn đề. Lần này, chúng ta gặp phải vụ án cực hiếm trăm năm mới có rồi. DNA trong chất tế bào cũng không phải trùng khớp một trăm phần trăm, nhưng DNA trong nhân tế bào lại hoàn toàn trùng khớp.”

Chân Noãn: “Ý của cậu là DNA nhân tế bào của Đồng Tư Tư và vết máu dính trên gai hoa của Khương Hiểu trùng khớp nhau à? Lúc trước, mọi người chỉ kiểm tra DNA chất tế bào, dù độ tương đồng cao nhưng không hoàn toàn trùng khớp nên đã sơ suất bỏ qua điểm này ư?”

“Đúng vậy!”

“Sao có thể được chứ!” Chân Noãn chột khựng lại, “Hai người họ là sinh đôi cùng trứng?”

“Đúng vậy! Nhân viên điều tra đã tra được năm đó. Hai đứa bé sinh đôi của nhà họ Đồng trong lúc đang nằm phòng sơ sinh thì một đứa đã bị bỏng nước nóng, chết do bệnh uốn ván. Hiện giờ, nhà họ Đồng đều không thể tin rằng Khương Hiểu chính là đứa trẻ kia.” Quan Tiểu Du lắc đầu. “Mọi chuyện đều thật khó tin.”

“Nhưng đáng về hai người họ chẳng giống nhau chút nào.”

“Có thể do thay đổi diện mạo thôi. Cậu xem đi, hai người họ ngoại trừ cùng chuỗi gen trong nhân tế bào ra, ngay cả chiều cao và thân hình đều không giống nhau. Hoàn cảnh sống của Khương Hiểu quá khổ cực nên gây yếu thấp người hơn Đồng Tư Tư. Cô ta thật đáng thương, không ai biết tại sao mọi chuyện lại đi đến bước này nữa.”

Chân Noãn khá khó chịu, hồi lâu sau mới hỏi: “Sau khi biết tin này, Đồng Tư Tư có phản ứng gì không?”

“Đối với một cặp chị em sinh đôi chưa từng gặp gỡ, chưa từng sống chung thì cô ta có cảm giác gì được chứ?”

“Cũng phải!” Chân Noãn lẩm bẩm, lại nói: “Đội trưởng thật tài, sự việc như vậy mà anh ấy cũng phát hiện ra. Thảo nào, trợ lý Lý nói anh ấy thật may mắn, nếu anh ấy chỉ kiểm tra nhân tế bào mà không kiểm tra chất tế bào thì e rằng Đồng Tư Tư đã bị oan rồi. Huống chi, sinh đôi cũng chỉ có một phần nhỏ DNA trong chất tế bào giống nhau.”

“Đương nhiên anh ấy tài ba rồi. Bây giờ, mình càng lúc càng cảm thấy anh ấy như thánh vậy.” Quan Tiểu Du nói: “Quy tắc kiểm tra song song nhân tế bào và chất tế bào trong Phòng thí nghiệm C-Lab đều do anh ấy thêm vào đấy!”

Chân Noãn kinh ngạc nhướn mày, ngay cả việc này mà Độ trưởng Ngôn cũng hiểu à? Anh đặc biệt thêm vào quy định này là do từng gặp phải vụ án sinh đôi sao?

Cô nghĩ mãi vẫn không tìm ra cách giải thích khác. Ồ, về sau đi theo Đội trưởng này sẽ phải chịu áp lực lớn đây! Có điều, cô nhất định sẽ học hỏi được nhiều hơn và sẽ tiến bộ nhanh hơn.

Chân Noãn tan làm hơi muộn. Lúc đi xe bus về nhà, trời đã nhá nhem tối, cô xuống xe, vừa đeo găng tay vừa rời khỏi trạm. Mới đi được một bước, khước mắt Chân Noãn liếc thấy một chiếc xe lao nhanh như bay về phía mình, cô bàng hoàng không kịp phản ứng. Một người đàn ông ở trạm xe giật mũ áo cô rồi kéo về phía sau.

Cô bị người đó kéo lại, chiếc xe ô tô phóng qua trước mặt như cơn gió bay vèo vèo.

“Người gì vậy chứ, phóng xe như bay suýt nữa đụng vào người ta mà không chịu dừng lại!” Một người phụ nữ đi ngang qua trạm, gắt gỏng mắng vong về chiếc xe mất dạng.

Chân Noãn bị mũ áo, bước hụt chân trên bậc thềm, lao đảo suýt ngã. Người đàn ông đứng sau nắm lấy cánh tay cô, đỡ cô đứng vững. “Đi đường không nhìn bốn phía, đang nghĩ gì thế?” Giọng nói lạnh nhạt của Ngôn Hàm từ đỉnh đầu vọng xuống.

Chân Noãn sững sốt, hoảng hốt ngẩng đầu lên. Đúng là anh rồi! Vẫn mày thanh mát sáng và giọng nói thành thoi quen thuộc, chỉ là trên cổ có thêm một chiếc khăn quàng màu xám, trong như một anh chàng nhân viên văn phòng đầy tri thức, lịch thiệp nơi tòa nhà gần đây.

Cô vội đứng thẳng dậy: “Đội trưởng, sao anh lại ở đây?”

Anh hất cằm về phía khu mua sắm đối diện: “Mua ít đồ.”

“Đi thôi!” Anh cùng cô sang đến bên kia đường, thấy cô định đi vào một hẻm nhỏ liền dặn dò. “Đi đường nhớ chú ý xe cộ.”

“Vâng!” Cô lí nhí đáp, mặt và miệng bị khăn quàng cổ che kín khiến giọng nói trở nên mơ hồ. “Em đi đây ạ!”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã biết.

Cô mới đi được một bước đã quay đầu lại, khăn quàng cổ che kín chỉ để lộ đôi mắt long lanh và trong veo dưới ánh đèn mờ ảo. Cô vẫy bàn tay đeo găng bông xù liền ngón, giọng lơ mơ không rõ: “Tạm biệt Đội trưởng!”

Anh nhin không được mà bật cười: “Tạm biệt!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Thấy cô đi rồi, anh cất bước đi về phía trung tâm mua sắm, vừa đi vừa gọi điện thoại: “Tra một biển số, chạy quá tốc độ ở nơi đông người, Dự AXXXXX.” Một lát sau, anh nheo mắt và hỏi lại: “Biển số già?”

Anh cất điện thoại, bước chân chậm dần rồi dừng hẳn.

Chân Noãn hai tay giữ chặt khăn quàng cổ, rào bước trong con hẻm. Khu cô sống gần trung tâm thành phố, nhưng vì đường xá xung quanh ngoằn ngoèo, phân luồng quá nhiều nên con hẻm này thường ít người qua lại và rất yên tĩnh.

Hai bên ngõ là cây lá rộng và dây leo sum suê tươi tốt, lá đã úa vàng nhưng chưa rụng hết, che lấp ánh đèn đường trên đỉnh đầu. Con ngõ này thoạt nhìn trông như một đường hầm âm u. Chân Noãn bước đi trên đồng lá rơi thật dày và mềm mại, không bao lâu sau liền mơ hồ cảm thấy đằng sau có người.

Cô dừng bước, loáng thoáng nghe thấy tiếng lá sột soạt, lại giống như có ai giẫm gãy một nhánh cây... Cô chậm rãi quay lại nhìn, nhưng phía sau không có một bóng người. Trong ánh đèn mỏng lung, xe cộ vẫn không ngừng qua lại phía con đường sầm uất đằng xa.

Là ảo giác ư? Cô nghĩ ngợi rồi lại xoay người, tiếp tục đi về phía trước.

Lần này, Chân Noãn rào bước chân, nhưng đi càng nhanh thì hơi thở bám sát theo cô càng trở nên rõ ràng. Tim cô đập thành thịch, tiếng lá cây sột soạt lạc nhịp với tiếng bước chân của cô càng lúc càng lớn. Cô cảnh giác quay đầu lại lần nữa nhưng vẫn không thấy gì, chỉ có tán cây hình thù quái lạ bao phủ sau lưng, như bức bình phong có thể che chắn kẻ xấu bất cứ lúc nào. Cô đứng giữa con ngõ, trước sau trông trải, mờ mịt không một bóng người. Cảm giác bất an trong lòng dần dần trở nên mãnh liệt. Cô đưa mắt nhìn xung quanh rồi vừa bước khỏi vỉa hè xuống lòng đường vừa ra sức tăng nhanh nhịp bước chân chạy đi.

Cô chạy như bay vào khu nhà mình sống. Giây phút tiến vào, cô quay đầu nhìn lại lần nữa. Lần này, cô thấy một bóng người! Ngay lúc cô quay lại, hân nhanh chóng lên vào bụi cây, sau đó mất dạng.

Cảm giác sợ hãi ban nãy bắt gặp ập đến, Chân Noãn không thể kìm nén mà run rẩy khắp người. Cô chạy vào tòa nhà nhanh như chớp, cứ không ngừng quay đầu lại, cho dù không thấy ai nhưng cô vẫn sợ. Vào được thang máy, cô ra sức ấn nút đóng cửa liên hồi, sợ rằng trong lúc đóng cửa sẽ có một cánh tay thò vào. Cô ấn nút tất cả các tầng lầu, đến tầng của mình mới chạy như bay rời đi.

Vào nhà đóng cửa xong xuôi, cô mới cảm thấy an toàn, nhìn qua mắt mèo trên cửa chỉ thấy hành lang trống rỗng và cánh cửa đóng kín như bụng của những căn hộ xung quanh. Cô không bật đèn, theo ánh sáng bên ngoài đi tới trước cửa sổ sát đất, nghiêng người nhìn ra ngoài.

Bên ngoài khu nhà không hề có nhân vật khả nghi.

Có lẽ chỉ là kẻ gây rối ẩn nấp đâu đó để tìm kiếm con mồi ngẫu nhiên mà thôi. Việc theo đuổi này cô đã từng thấy khi còn ở nước ngoài. Hiện giờ, tâm trạng cô đã dần dần bình ổn trở lại, cũng không suy nghĩ nhiều nữa.

Bỗng nhiên có tiếng điện thoại reo vang xé toạc màn đêm yên tĩnh. Chân Noãn giật thót tim. Trong phòng khách tối đen, chiếc điện thoại đặt trên sofa nhấp nháy phát sáng theo tiếng nhạc chuông.

Cô thầm trách mình nhát gan, chạy tới xem thì hóa ra là Ngôn Hàm. Cô vội vàng bắt máy: “A lô, Đội trưởng à?”

“Bây giờ đang ở đâu?”

“Dạ?” Cô lấy làm lạ. “Em ở nhà ạ! Phải làm thêm giờ à? Em lập tức...”

“Không phải!” Anh ngừng một, hai giây, đầu bên kia rất yên tĩnh, không giống như ở trung tâm mua sắm. “Ừ, có chuyện muốn nói với em thôi.” Anh nói bằng giọng công việc. “Nghỉ ngơi sớm đi, buổi tối đừng có chạy lung tung. Bắt đầu từ ngày mai, em ra ngoài cùng chúng tôi vài hôm.”

“Dạ, được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 36

Chuyện này Chân Noãn đã sớm nghe Quan Tiểu Du nhắc đến. Mặc dù là bác sĩ pháp y, nhưng để nhanh chóng quen thuộc với quy trình làm việc và phương hướng điều tra cơ bản, cô vẫn phải làm đủ mọi việc trong kỳ thực tập. Bốn chữ “công tác thực địa” này, nghĩ thôi đã thấy rất đáng chờ mong rồi.

Ngày hôm sau, đúng bảy rưỡi, Chân Noãn có mặt tại phòng làm việc. Vì đến sớm hơn giờ xuất phát dự kiến nên cô tranh thủ làm việc của mình.

Bây giờ đã là tháng Mười một, vì không muốn để cuối năm bận đến mức vắt chân lên cổ, Chân Noãn sẽ phải bắt đầu thống kê và kiểm tra đối chiếu dữ liệu các vụ án từ sớm. Cô pha một ấm trà, tiếp tục xem những tài liệu đã điều chỉnh từ mấy ngày trước “Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Xuân Cảnh, quận Bạch Tháp. Nữ. Mười tám tuổi. Ngã từ trên tầng...” Cô lẩm bẩm đọc, chậm rãi xem hết báo cáo. “...Tự sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Phố Mỹ Hoa, quận Giang Thành. Nam. Hai mươi tám tuổi. Chết bên vệ đường... Ngày mừng 7 tháng 10 kết án. Ráp tâm gây tai nạn. Muru sát.”

“Ngày mừng 5 tháng 10. Đường Tú Thủy, quận Lan Quê. Nam. Hai mươi tư tuổi. Ngất ở ven đường, không kịp cấp cứu nên tử vong... Giá thép ở công trường rơi xuống, bị đè chết ngoài ý muốn.”

“Ngày mừng 6 tháng 10...”

Chân Noãn xem chồng tài liệu dày cộp trước mặt, tất cả đều là vụ án trước khi cô tiếp nhận công việc. Mỗi quý đều có thống kê. Ba quý trước, giáo sư Trịnh đều đã kiểm tra đối chiếu nên tạm thời, cô chỉ cần kiểm tra lại từ tháng Mười. Cô không thể nào ngờ rằng Dự Thành lại nhiều vụ án đến vậy, lượng công việc thật sự quá nhiều.

Cô nghiêm túc xem từng chi tiết trong mỗi báo cáo, bất giác đã đến tám rưỡi.

Điện thoại phòng làm việc đổ chuông, là Đàm Ca: “Chân Noãn, em đã đến chưa thế?”

Chân Noãn vội giải thích: “Em đang ở trong phòng làm việc, không lười biếng đâu ạ!” Cô cảm ổng nghe, lắc đầu nguây nguây.

Bên kia bỗng vang lên tiếng cười khà khà: “Có nói em lười biếng đâu, mau xuống đây!”

Chân Noãn vội vàng thu dọn đồ đạc rồi xuống tầng. Lúc cô chạy tới cổng, chỉ thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh xe, vừa nói vừa cười.

Hôm nay, Đội trưởng Ngôn mặc một chiếc áo gió màu xanh đậm với đường may tinh tế tôn dáng, trông anh cao gầy nho nhã, phảng phất khí chất thanh tao hơn thường ngày.

Anh đưa mắt nhìn cô, nụ cười vui bót phần nào, hỏi: “Trón trên tầng làm gì thế?”

“Làm việc ạ!” Cô chun mũi.

Anh nhìn cô hồi lâu rồi quay đầu ra sau, xoay người nói: “Lên xe đi!”

Sau khi lên xe, Chân Noãn phát hiện mấy người đàn ông này bót cười đùa đi nhiều, xem chừng bởi vì sự có mặt của cô nên cách ăn nói và dùng từ tếu táo trong cuộc nói chuyện giữa họ đều đã được giản lược.

Những người thuộc Đội Hình sự đều có tính cách hoạt bát, cởi mở. Trên đường, Trưởng khoa Bạch và Đàm Ca luôn chủ động nói chuyện phiếm với Chân Noãn.

Trưởng khoa Bạch: “Chân Noãn, xem qua hồ sơ lý lịch thì hình như cô là người Thâm Quyến nhỉ?”

“Dạ, đúng vậy!” Cô trả lời rồi vội vàng gạt đầu lia lịa.

Ngôn Hàm ngồi bên nghe thấy, ánh mắt tán mạn liếc về phía cô. Cô nghiêm túc nhìn chằm chằm bóng lưng người hỏi như học sinh tiểu học đang trả lời câu hỏi khi bị khảo bài. “Nhưng đó chỉ là nơi tôi sinh ra thôi. Tôi lớn lên ở Dự Thành.” Anh nhìn ra được vẻ mặt khá căng thẳng của cô khi ở trong không gian nhỏ hẹp với ba người đàn ông này. Nhưng đồng thời, cô vẫn rất phối hợp với sự trao đổi đầy thiện ý của người khác, càng không hy vọng bản thân thể hiện phản ứng chậm chạp.

Đàm Ca nói xen vào: “Vậy chẳng phải em và Sếp là đồng hương sao?”

“Không phải đâu ạ!” Chân Noãn lắc đầu. “Anh ấy là người Thâm Thành mà.”

Trưởng khoa Bạch cười hi hi: “Nghe cũng như nhau cả thôi.”

Đàm Ca trợn mắt: “Hà Lan và Hà Nam giống nhau hả?”

Trưởng khoa Bạch bị ngộ âm ‘n’ và ‘t’, tưởng Đàm Ca trêu mình nên tranh luận: ‘Hà Lan và Hà Lam mới chắc chắn giống nhau.’

Chân Noãn không nhịn được, khẽ nở nụ cười.

Trưởng khoa Bạch: ‘Chân Noãn, ba mẹ cô làm gì thế?’

‘Tôi lớn lên ở trại trẻ mồ côi...’ Chân Noãn chưa dứt lời, Đàm Ca xem kỹ lại hồ sơ rồi đập một phát lên tay Trưởng khoa Bạch. Trưởng khoa Bạch vẫn chưa ý thức được, còn tròn mắt: ‘Đang lái xe đấy, cẩn thận đừng làm tay cậu đây tuột khỏi vô lăng.’ Nói xong, còn cố tình cho xe lao đảo như đang phân cao thấp.

Chiếc xe loạng choạng lệch khỏi quỹ đạo thẳng tắp rồi lại trở về vị trí cũ như một món đồ chơi. Chân Noãn giữ thăng bằng không tốt, lập tức bị nghiêng người, lao vào lồng ngực Ngôn Hàm. Lúc này, anh đang hết sức bình thản nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nhưng khi cô sắp đụng phải, anh nhạy cảm nhận thấy có thứ gì đang ập tới, tình huống mờ mắt ra, hai tay nắm chặt lấy bả vai cô, lập tức ngăn trở cô mất khống chế nhích tới gần. Chân Noãn ngẩn ngơ vẫn duy trì tư thế bỏ nhào vào lòng anh trong giây lát. Cô vô cùng xấu hổ, vội vàng ngồi ngay ngắn trở lại.

Ngôn Hàm nhìn gương mặt đỏ rực của cô rồi liếc mắt nhìn về phía trước: ‘Lão Bạch, cậu muốn chết à?’

Trưởng khoa Bạch kêu rên: ‘Sếp, tôi mới hai lăm, trông già trước tuổi thôi. Chúc Trưởng khoa này là do tuổi trẻ tài cao nên mới được đặc cách. Anh đừng nhân cơ hội chèn ép em trước mặt người đẹp chứ!’

Chân Noãn mỉm cười. Cô cố gắng tìm cách trò chuyện với mọi người, ngẫm nghĩ một lát mới chậm rãi nói: ‘Cậu còn trẻ hơn tôi hai tuổi đấy!’

‘Gi cơ? Không thể nào!’ Lão Bạch hoảng hốt. ‘Chân Noãn trông trẻ quá! Tôi còn tưởng sếp tuyển lao động trẻ em đấy! Không phải trên mạng có rất nhiều bà mẹ hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa già sao? Nhất định về sau, cô cũng sẽ như vậy.’

‘Không muốn đâu!’ Chân Noãn lắc đầu. ‘Trông kỳ lắm, đến tuổi phải già đi chứ!’

Cô nói xong thì không ai tiếp lời nữa, buổi xe trở về trạng thái tĩnh lặng. Cảm giác lúng túng kỳ lạ trào dâng trong lòng, cô thầm nghĩ không biết có phải mình đã nói sai điều gì không, vội quay lại nhìn.

Ánh mắt sắc bén và sâu thẳm của Ngôn Hàm liếc về phía chiếc gương trong xe. Còn Trưởng khoa Bạch và Đàm Ca cũng nghiêm túc hẳn, nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu mà không nói một lời.

Chân Noãn bối rối, đang định...

‘Đừng quay đầu lại!’ Ngôn Hàm thân nhiên cất giọng ra lệnh.

Chân Noãn ngoan ngoãn ngồi thẳng, không chớp mắt: ‘Có người theo dõi chúng ta ạ?’

Trưởng khoa Bạch ngồi trước thoáng hưng phấn, cười một tiếng như khiêu chiến: ‘Sếp, anh cũng phát hiện ra rồi à?’

‘Ừ, theo chúng ta từ đường Phong Sơn Tây.’

Chân Noãn sững sốt. Phong Sơn Tây là con đường cạnh Sở Cảnh sát. Nói như vậy, họ vừa ra ngoài không lâu đã bị theo dõi rồi sao? Theo dõi xe cảnh sát ư, ai dám làm thế chứ?

‘Sếp, có cần tăng tốc cắt đuôi chúng không?’

‘OK!’ Khóe môi Ngôn Hàm nhếch lên, ánh mắt sắc lạnh. ‘Cậu đền phí tổn vật chất cho người đi đường hoặc xe cộ bị ảnh hưởng nhé!’

Gương mặt hưng phấn của Lão Bạch lập tức ỉu xù.

‘Để chúng đi theo. Tôi lại muốn xem xem chúng định làm gì.’ Ngôn Hàm ngược mắt liếc nhìn kính chiếu hậu, giọng nói nhàn tản, trong lòng ẩn ẩn vẻ ngạo mạn hoàn toàn không xem đối phương ra gì.

‘Vậy chúng ta còn đến chỗ đó không?’

‘Không, đến 367.’

367 ở vị trí tiếp giáp giữa hai quận Bạch Tháp và Lan Quê. Chín năm trước, khu này có mấy xưởng gia công hóa chất và nhựa đường rất lớn. Sau này, vì sự cố bất khả kháng và ô nhiễm môi trường nên phải phá dỡ rồi di dời đi nơi khác, công xưởng đã đổ ngói trắng cũng vì thế mà bị bỏ hoang.

Không lâu sau đó, đám trẻ choai choai thích sành điệu và mấy cậu thanh thiếu niên mê nghệ thuật đã chiếm đóng nơi này, biến chúng thành một quảng trường với phong cảnh đầy chất nhân văn và đượm nét nghệ thuật độc đáo, một nơi được xem như thắng cảnh nổi tiếng của Dự Thành.

Nhưng đồng thời, nơi này cũng tiếp nhận rất nhiều dân nhập cư thuộc nhiều thành phần phức tạp, dẫn đến việc thường xuyên xảy ra những vụ mất trật tự trị an nhỏ lẻ. Đối với cảnh sát, đây được xem là khu vực khiến người ta khá đau đầu, nhưng cũng là nơi thường xuất hiện những điều bất ngờ.

Người nơi này thường rất nhạy cảm và có tai mắt ở khắp nơi, cũng rất chú ý đến thay đổi của hoàn cảnh và mọi người xung quanh. Nếu biết cách tận dụng có thể biến họ thành người quan sát và tay trong nhạy bén gấp trăm lần nhân viên điều tra, chưa kể họ là những người đã sống ở khu này rất lâu.

Mới xuống xe, Chân Noãn đã nhìn thấy cả vách tường vẽ graffiti với màu sắc rực rỡ, vô cùng bắt mắt.

“Nơi này đẹp quá!”

Trong lòng Ngôn Hàm thoáng trào dâng một thứ cảm xúc khó tả. Cả Dự Thành, chỉ mỗi khu 367 này là có thể nhắc nhở anh sâu sắc nhất việc Hạ Thòi đã mất tích bao lâu. Tối hôm đó, Dự Thành vốn rất an ninh đột nhiên phát sinh rất nhiều việc. Nào là tổ chức cướp có súng, sự cố tai nạn xe đặc biệt nghiêm trọng, công xưởng phát nổ, án mạng giết người, rồi cả án trộm cướp và bạo hành gia đình, tất cả đều đồng loạt xảy ra.

Năm Hạ Thòi mất tích, thành phố đề ra kế hoạch ban hành chính sách mới về xây dựng đô thị. Tất cả quảng trường và đường phố đều đã thay đổi, nhất là nơi này. Từ thuở trống trải hoang tàn đến khi có người tới ở, nó dần được khôi phục rồi trở nên phồn hoa như bây giờ.

Mỗi lần đến đây, nơi này đều nhắc nhở anh: Thời gian đã trôi qua rất lâu rồi...

Lão Bạch dừng xe lại, quay đầu nhìn: “Ồ, chiếc xe bám đuôi chúng ta biến mất rồi.”

Ngôn Hàm cất bước đi về phía trước: “Chúng đỗ ở ngã rẽ phía sau kia.”

Tuy Chân Noãn nghi ngờ, nhưng đi chung với ba người đàn ông nên cô không hề sợ hãi. Ngược lại, cô càng tò mò về khung cảnh có phần kỳ quái hiểm thấy ở xung quanh hơn. Khi đi qua một con đường phá cách, Đàm Ca hỏi: “Sếp, không đến thăm chị Hoa Hoa sao?”

Ngôn Hàm khựng bước, nghĩ ngợi: “Đi thôi!”

Anh quay người, vòng qua con đường nhỏ này. Trên đường đều là những cửa hàng đặc sắc, nào là bán tem, gạt tàn, buru thiếp, còn cả sách tiểu học những năm bảy mươi, tám mươi và rất nhiều thứ khác nữa.

Chân Noãn đi theo phía sau, khẽ hỏi: “Hoa Hoa là ai ạ?”

Lão Bạch đáp: “Hồi trước làm nghề kia, hay bị bắt rồi bị đưa đi cải tạo nhiều lần, sau đó thì bỏ nghề, làm ăn đàng hoàng.”

“Ồ!” Chân Noãn đã hiểu.

“Chị ấy rất đáng thương, lúc còn rất bé đã bị lừa bán vào đường dây mại dâm, sau đó được đội cảnh sát giải cứu. Nhưng nhiều năm trôi qua, người không còn trẻ nữa, thời gian tươi đẹp nhất đã qua đi, không học được nghề nghiệp gì, tiền cũng nộp hết cho chủ chứa rồi. Ngoài trừ tiếp tục làm nghề này thì chị ấy không còn đường sống nào khác nữa. Bị bắt mãi cũng thành quen, thái độ mỗi lần nhận tội rất thành khẩn, nhưng vừa ra khỏi Cục Cảnh sát thì lại quay về đường cũ. Sau này, mọi người cùng góp ít tiền cho chị ấy mua một căn nhà cũ ở khu 367. Từ đó, chị ấy bỏ nghề kia luôn.”

“Nghe nói mấy năm trước quả thật rất loạn, may mà thời vận luôn thay đổi từng ngày. Mọi người tốt quá, mua một cửa tiệm cần rất nhiều tiền đấy!”

“Không biết nữa, là sếp thu xếp đó. Khi ấy, tôi còn học cấp ba, mấy chuyện này là nghe Đàm Ca kể. Hồi đó, sếp tuy cũng chỉ là sinh viên trường cảnh sát nhưng cừ lắm, còn trẻ như vậy đã đi theo đội phá án rồi.” Lão Bạch nhỏ tuổi nhất thao thao bất tuyệt kể lại rồi khẽ nói. “Ồ, đúng rồi, Chân Noãn, thật ra thì tôi cảm thấy sếp đối xử với cô rất dịu dàng.”

“Hả?” Chân Noãn sững sốt trước lời nói đột ngột của cậu ấy, vừa nghe kể đến mình thì Ngôn Hàm đi phía trước đã quay đầu lại, ánh mắt sắc bén như đang hỏi: Sao vậy?

Lão Bạch cười hi hi: “Không sao ạ!”

Lúc Ngôn Hàm quay đầu đi, cậu ấy lại nói: “Thật đấy, cô đừng thấy bình thường anh ấy cười cười ra vẻ thân thiện, lúc làm việc nghiêm khắc lắm, sai lầm nhỏ thôi cũng bị anh ấy mắng chết luôn. Nếu anh ấy hung dữ với cô thì cũng đừng để trong lòng, anh ấy chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi. Suy cho cùng, làm nghề này, xảy ra chút sai sót nào đó cũng sẽ khiến cả đội điều tra nhầm hướng, phí công vô ích.”

Chân Noãn hiểu cậu ấy đang trấn an mình về cuộc họp hôm đó, chợt thấy ấm lòng: “Tôi biết rồi.”

“Có điều tôi cảm thấy anh ấy đối xử với cô vẫn rất tốt. Còn nhớ trước kia Quan Tiểu Du cứ đôi ba ngày lại bị anh ấy mắng đến phát khóc một lần, nhưng tôi chưa thấy anh ấy gọi cô vào văn phòng mắng lần nào cả.”

Mặt Chân Noãn đỏ ửng, nhớ đến mình đã từng bị anh mắng suýt khóc. Có điều, thật sự thì anh đối xử với cô đã khá khách sáo rồi, chỉ là da mặt cô mỏng quá thôi.

Còn đang nghĩ thì phía trước đã vang lên một giọng nói vô cùng ngọt ngào, là một giọng nữ mềm mại nghe như chất giọng vùng Tô Hàng: “Ôi, sao hôm nay Đội trưởng Ngôn đến đây thế?”

Ngôn Hàm và Đàm Ca đã đi vào tiệm, Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, tiệm treo biển “Cây nến nhỏ bán quẹt diêm”. Mặt tiền cửa hàng không lớn nhưng trang trí rất ấm cúng và gần gũi. Trên giá gỗ bày rất nhiều nến thủ công và diêm quẹt xinh đẹp, đủ mọi màu sắc, ánh nến lấp lờ trông thật ấm áp giữa trời

đồng.

Chân chưa bước vào cửa, người đã ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng đặc biệt của nến và diêm sinh. Nó không kích thích, cũng không gắt mũi mà nhẹ nhàng như nước. Bà chủ Hoa Hoa trang điểm rất đẹp, thật đúng như một đóa hoa. Khuôn mặt chị ta trông khá ưa nhìn, trang điểm tỉ mỉ, búi tóc được vấn phức tạp và tinh xảo với cây trâm xanh biếc cài ngang, trên người mặc chiếc áo khoác xanh lam nhạt cổ lông thỏ trắng, bên trong là chiếc xường xám hoa văn phượng hoàng trên nền trắng.

“Thuận đường qua đây, nhớ đến đã lâu không ghé sang thăm chị.” Giọng Ngôn Hàm nhàn tản, tạo cho người nghe cảm giác tâm trạng khá thoải mái.

Hoa Hoa đứng bên cạnh anh với nụ cười rạng rỡ trên gương mặt, chất giọng địa phương đặc biệt nghe thật mềm mại và yêu kiều: “Ôi, cứ nói thẳng là nhớ tôi là được rồi.”

Ngôn Hàm hơi nghiêng người, khoe môi khẽ cong lên, trông rất hào hoa phong nhã: “Tôi không nói chị cũng biết mà.”

Hoa Hoa cười tươi rói như được trở về thời thiếu nữ. Ngay cả Chân Noãn cũng bị nụ cười hút hồn của anh lay động. Nhìn hai người họ “liếc mắt đưa tình”, không hiểu vì sao cô lại e thẹn, lặng lẽ cụp mí mắt xuống.

Đàm Ca: “Chị Hoa Hoa, nếu có tin tức gì thì nhớ liên lạc với chúng tôi trước nhé!”

“Có tiền thưởng không đấy?” Chị ta cố ý hỏi.

“Có chứ!”

Lão Bạch trẻ tuổi nghịch ngợm, cũng hòa theo trêu chọc. “Gần đây, không có người cũ đến gây phiền hà cho chị chứ?”

“Đã không có từ lâu lắm rồi.”

Ngôn Hàm quay người lướt nhìn hàng diêm quẹt trên giá, lơ đãng nói: “Nếu như có người đến làm phiền thì cứ tìm tôi.”

“Không tốt đâu.” Hoa Hoa cười khanh khách. “Lỡ như người ta nói cậu là người tình của tôi thì biết làm thế nào? Không khéo lại phiền đến cậu.”

“Người tình thì người tình, tôi đâu thiệt thòi gì.” Ngôn Hàm bõn cợt.

Bình thường anh vốn tuấn tú hơn người, dù biết anh chỉ nịnh nọt đùa giỡn như vậy nhưng gương mặt Hoa Hoa vẫn không khỏi đỏ bừng. Chị ta che mặt cười ngất nghéo, rồi nhìn Chân Noãn ở phía sau anh với vẻ dò xét.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn theo ánh mắt chị ta: “Đây là Chân Noãn, đồng nghiệp mới của chúng tôi.”

Hoa Hoa yếu điệu nói: “Ồ, xinh đẹp như vậy mà theo ngành của bọn cậu thì thật đáng tiếc.”

Ngôn Hàm vừa lựa chọn diêm quẹt vừa băng quơ học theo giọng điệu của chị ta: “Chị nói xem, cô ấy làm gì mới không đáng tiếc hả?”

Hoa Hoa quả trách lờm Ngôn Hàm.

“Tôi thấy, cô ấy...” Lời vừa thốt ra khỏi miệng, xem chừng biết câu định nói không hay ho gì nên chị ta đảo mắt cười đùa, lập tức thay đổi. “... Làm bạn gái cậu là tốt nhất.”

Lão Bạch nhất thời không khỏi than thào trước câu nhận định khó phản bác này. Nếu nói: “Người ta không để mắt đến tôi.” Thì không hợp với tính cách kiêu ngạo của Ngôn Hàm, cũng khiến Chân Noãn khó xử. Còn nói: “Tôi không để ý người ta.” Thì lại càng...

Chân Noãn hoảng hốt lúng túng, mặt nóng bừng bừng, vội vàng quay người giả vờ ngắm nghía cây nến. Lại nghe Ngôn Hàm ra vẻ luyến tiếc vu vơ nói: “Bạn gái nhiều quá, sắp nuôi không nổi rồi.”

Một câu nói dễ dàng tháo gỡ tình cảnh quẩn bách của cô. Anh ôm hết chuyện này vào người. Ngoại trừ nghe có vẻ hơi “lãng nhãng” một chút thì không hề ảnh hưởng gì đến tình cảnh của anh và cô cả.

“Làm sao mà không có tiền, lừa tôi à?”

“Thật! Lương cảnh sát còn thua chị buôn bán nữa.”

“Đừng mang tôi ra trêu đùa.” Vẻ mặt Hoa Hoa vui vẻ.

Chân Noãn ngược mắt, nhìn bóng dáng anh mờ nhạt in lên cốc nến thủy tinh. Lời của Ngôn Hàm rõ ràng đang vô tình ám chỉ rằng công việc hiện tại của Hoa Hoa rất tốt.

“Mấy năm nay, khu vực này tăng giá còn nhanh hơn bất động sản, may mà tôi đã ở đây lúc 367 mới nhen nhóm phát triển, cũng phải cảm ơn mấy vị cảnh sát rất nhiều vì đã giúp đỡ.” Hoa Hoa cảm kích nhìn Ngôn Hàm trong khi anh đang chọn diêm quẹt.

Đàm Ca đứng bên cạnh tiếp lời: “Sếp thật sự không nói dối đâu. Chút tiền lương còm cõi của bọn tôi còn không bằng chị kinh doanh ở đây nữa kìa. Hiện tại, vật giá leo thang, đến ngay cả thuốc cũng không có để hút ấy!”

“Ôi, suýt nữa quên mất.” Hoa Hoa vỗ đầu, vội vàng chạy về phía quầy thu ngân lấy ra một cây thuốc. “Mấy cậu cầm lấy cái này hút đi!”

Đàm Ca sừng sốt, vội nói: “Tôi không có ý này, chị Hoa cắt đi!”

“Cầm lấy đi mà, không sao đâu, cũng đâu phải người xa lạ, tôi đưa thuốc là hời quá rồi.”

Chị ta vừa nói vừa dúi vào tay Ngôn Hàm. Ngôn Hàm cười nói: “Xem ra chị thật muốn tôi bỏ nghề cảnh sát đến làm bảo kê cho tiệm chị rồi. Cầm cái này về, tôi sẽ bị cắt chức đấy! Nếu không thì vậy đi, chị giữ lại trước, chờ ngày nào đó tôi thất nghiệp rồi đến lấy.”

Hoa Hoa thoáng chốc hiểu ra, vừa tiếc nuối vừa áy náy, nghĩ ngợi rồi lại chạy đến sau quầy lấy kéo cắt niêm phong: “Một gói cũng được mà.”

Ngôn Hàm cười lắc đầu.

“Một điều thôi!” Gói thuốc kia là Hoa Hoa giữ lại cho anh đã lâu lắm rồi. Chị ta mở gói thuốc ra, ánh mắt toát lên vẻ khẩn cầu. “Hút một điều thôi cũng được mà.”

“Được, một điều thôi.” Ngôn Hàm tiến lên vài bước, nhận lấy điều thuốc trong tay chị ta, vốn định lấy diêm quẹt của mình nhưng Hoa Hoa đã nhanh tay lấy một hộp trước.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37

Chị ta đẩy hộp diêm ra, lấy một que diêm đầu xanh, nhẹ nhàng quẹt, tiếng “xèo xèo” vang lên. Chân Noãn nhìn thấy từ tấm kính, quay đầu lại nhìn.

Tay Hoa Hoa đã nâng đến trước mặt Ngôn Hàm, anh hơi khom người, tay phải đang buông thông không kim được bỗng nắm chặt lại, về câu nệ thoáng hiện lên.

Chân Noãn hiểu ngay rằng tuy ngoài miệng anh có vẻ lười nhác không theo quy củ là thế, thích cười đùa ngả ngón là thế, nhưng tận đáy lòng vẫn không quen gần gũi với phụ nữ. Dù chỉ là một điều thuốc, anh cũng đã cho rằng đó là hành động thân mật quá mức rồi. Nhưng đối mặt với ánh mắt chân thành của Hoa Hoa, về căng thẳng và xa cách vô tình hiện ra của anh chỉ thoáng qua rồi biến mất, không hề bị phát hiện.

Ngôn Hàm dùng tay trái kẹp điều thuốc, hơi cúi đầu, kề đến gần diêm quẹt trong tay chị ta. Ngọn lửa ấm áp như đang nhảy múa trên gương mặt trắng trẻo, thanh tú của anh. Thân người anh thẳng tắp, khề gật đầu với tư thế bao dung và cả nề. Tay Hoa Hoa uyển chuyển nâng diêm quẹt, ánh mắt chân thành ngược nhìn anh.

Chân Noãn nhìn đến thẳng thốt, phát giác cảnh tượng này rất đẹp, đẹp đến nỗi trong vô thức cô không nhận được mà muốn bước đến quẹt một que diêm khác để bàn tay lạnh cóng trong mùa đông của mình cũng được ấm áp và thư thái.

Có lẽ cảnh tượng này đẹp đến nỗi cuộn như thế là vì có một người trong đó. Giờ phút này, dáng vẻ yên tĩnh cup mi của anh đẹp đến mức khiến người ta không sao dời mắt.

Lão Bạch nhìn mà xuyết xoa: “Nếu tôi là phụ nữ cũng sẽ muốn châm thuốc cho sếp thôi.”

Ngôn Hàm quay người lại, nhả khói: “Nếu cậu là phụ nữ, từ nay về sau tôi sẽ cai thuốc.”

“Ồa!” Lão Bạch kêu lên thán thiết.

Anh vừa dứt lời, bỗng nhìn thấy đôi mắt đen láy đang trở ra của Chân Noãn, liền nháy mắt với cô. Tim Chân Noãn đánh rơi một nhịp, quay đầu tiếp tục xem nền.

Hoa Hoa hỏi: “Cô có thích gì không?”

“Có ạ!” Chân Noãn gật đầu, cầm lấy một khối nén sáp ong to tròn vô cùng đơn giản đi đến quầy thu ngân.

Ngôn Hàm cũng đưa quẹt diêm đã chọn xong đến, một tay cầm thuốc lá để ra sau lưng. Thấy Chân Noãn định tính tiền, anh cản tay cô lại, nói với Hoa Hoa: “Tính chung đi!”

Chân Noãn khẽ nói “Cảm ơn!”, không hề giành phần trả tiền.

Tĩnh tiền xong, Ngôn Hàm nói: “Chị Hoa Hoa, đến tìm chị để hỏi thăm một người.”

“Tên gì?”

Ánh mắt Ngôn Hàm lấp lánh trong im lặng. Hoa Hoa đã hiểu, sau khi đưa diêm quẹt và túi đồ cho Chân Noãn thì dẫn anh vào phòng trong.

Trưởng khoa Bạch nghi ngờ: “Sếp muốn nghe ngóng tin tức về ai mà thần bí quá vậy.”

Đàm Ca: “Ngoại trừ chuyện kia, cậu cho rằng còn có gì khác à?”

“Năm đó, ngay cả Cục trưởng thám tử cũng không thể phá án nổi, đã nhiều năm như vậy thì còn có được đầu mối gì chứ!”

“Ôi, tôi có xem bài báo của chín năm trước, trên đó có đăng hình thẻ của bạn gái sếp trông rất xinh đẹp, hơn nữa còn là kiểu đẹp đến ngất ngây lòng người, nhìn mãi không chán, ánh mắt vô cùng thanh khiết.”

“Đẹp đến vậy thật hả?”

“Không có nói quá đâu. Cậu biết năm đó tại sao chuyện này náo động như vậy không? Một nửa nguyên nhân là vì dáng vẻ xinh đẹp đến hương tan ngọc nát khiến người ta tiếc hận ấy đấy!”

“Tôi cũng phải xem thử mới được. So với Chân Noãn thì ai đẹp hơn?”

Chân Noãn đang yên lặng đếm diêm, bỗng ngờ ngác ngẩng đầu, Đàm Ca và Lão Bạch cũng nhìn nhau cười hi hi rồi im bật. Một lát sau, Ngôn Hàm đi ra khỏi phòng, cùng mọi người tạm biệt Hoa Hoa.

Ngôn Hàm vừa đi ra khỏi tiệm được vài mét, vẻ thong dong khi nãy ở trong tiệm liền biến mất, dần dần trở về nét thâm trầm và yên tĩnh vốn có. Thuốc vẫn kẹp trên tay nhưng không hút, xưa nay anh vốn không quen hút thuốc nơi công cộng. Mãi đến khi đi đến con ngõ nhỏ gần tiệm Hoa Hoa, rẽ ngoặt rồi mới vút điếu thuốc trên tay vào thùng rác.

Vừa rẽ lối, sự chú ý của Chân Noãn liền bị thu hút. Bên này là khu thể thao mạo hiểm, mấy thanh niên đang chơi trò Parkour trên đài chữ U và vách tường lộ thiên của tòa nhà bỏ hoang trong tiếng gào rú bay cao.

Ngôn Hàm lơ đãng quay đầu lại nhìn cô, khóe mắt chợt nhận ra điều không ổn. Vừa ngẩng đầu lên đã thấy trên mái hiên rơi xuống một chậu hoa làm bằng xi măng cứng, hướng thẳng về phía đầu Chân Noãn. Trong tích tắc đó, Ngôn Hàm chợt nhớ lại, nếu khi nãy anh không nhìn nhầm thì trong chiếc xe bám đuôi theo dõi họ có ít nhất ba người. Mục tiêu của bọn chúng đều là Chân Noãn sao?

Một chậu hoa xi măng rơi xuống từ mái hiên, hướng thẳng vào đỉnh đầu Chân Noãn. Nhưng cô không hề ý thức được nguy hiểm, vẫn mãi mê nhìn đám thanh niên tung mình bay nhảy trong khu thể thao mạo hiểm.

Đến khi nhận thấy có một bóng dáng màu xanh sẫm nhào về phía mình, cô mới kinh ngạc quay đầu lại, trông thấy thân thể Ngôn Hàm đột nhiên tiến gần với tốc độ như mang theo cả cơn gió. Trong giây lát, tầm mắt cô bị bờ vai anh che khuất hoàn toàn, vòng eo bị cánh tay anh siết chặt.

Cô hoàn toàn không kịp phản ứng, được anh ôm vào lòng, hai chân lơ lửng, bị lôi đi vài bước như búp bê vải.

Mùi hương nam tính thoảng bên cổ áo gió của anh quấn quanh chớp mũi cô. Chân Noãn sững sốt không sao tả nổi. Trong lúc thần thờ ấy, ánh mắt cô lướt qua bờ vai anh, nhìn thấy chậu hoa đang lao thẳng xuống.

Chậu hoa đập xuống đất, phát ra tiếng “choang” giòn vang. Mảnh vỡ bắn tung tóe, thậm chí đôn xi măng cũng bị mẻ một góc. Chân Noãn vừa được Ngôn Hàm ôm, sợ tới mức buông lỏng tay, túi giấy rơi ngay xuống đất khiến diêm và nến bên trong vỡ nát.

Ngôn Hàm nhanh chóng buông cô ra, ngẩng đầu nhìn. Bóng người kia lập tức men theo mái hiên bỏ chạy và ở mái hiên đối diện cũng thấp thoáng có một bóng người như thế.

Đàm Ca và Lão Bạch không màng hỏi thăm tình hình của họ, lập tức cất bước chia nhau ra đuổi theo hai người kia.

Ngôn Hàm bình tĩnh liếc nhìn mái nhà đã trở nên tĩnh lặng, dần dần thu hồi ánh mắt. Trông cô vẫn ổn, cũng không quá bối rối. “Đi theo tôi!” Mặt Chân Noãn vừa trắng vừa đỏ, gật đầu rồi theo sát bên anh.

Cách đó không xa, thỉnh thoảng truyền tới tiếng bước chân lộp cộp. Bên này, Ngôn Hàm lại tĩnh lặng vô cùng, tĩnh lặng hết như những ngõ hẻm họ đi qua. Anh không nói một lời, dường như đang cảm ứng điều gì đó, quanh người tỏa ra hơi thở không thể quấy rầy.

Chân Noãn cũng không nói gì mà chỉ yên lặng đi theo anh.

Họ đi đến cuối ngõ, lúc trông thấy khu thể thao mạo hiểm, anh đột nhiên dừng bước rồi quay đầu lại, ngón trỏ để lên bờ môi ra hiệu im lặng, sau đó bước nhẹ đi lên cầu thang ngoằn ngoèo trước mặt.

Đó là một tòa nhà bỏ không vẽ đầy graffiti. Ngôn Hàm đi lên, đến đoạn rẽ liền tức tốc lao nhanh lên trên. Cùng lúc đó, phía đầu khúc ngoặt cầu thang

lấp ló một bóng người đang vội vàng chạy lên lầu.

Chân Noãn cũng lập tức đuổi theo.

Cả khu nhà đầy hình graffiti, toàn bộ phòng ốc đều trống rỗng, đâu đâu cũng là hình graffiti màu sắc rực rỡ, ngoằn ngoèo phức tạp. Cầu thang quanh co, sàn gác cao thấp, bóng người kia cực kỳ mạnh mẽ như một diễn viên xiếc, tung mình nhảy vọt rồi lượn qua lượn lại như cao thủ đánh đấm trên tivi. Ngón Hàm theo sát phía sau như một con gió, anh lấy đà nhảy vọt, tư thế nhanh nhẹn phóng khoáng, không hề chùn bước.

Chân Noãn chạy lên đến nóc nhà đã thờ không ra hơi. Bầu trời vừa cao vừa xanh, gió bắc thổi ào ạt. Nóc nhà phủ màu như nham thạch núi lửa, dưới chân đều là hình nham thạch nóng chảy và có rất nhiều chỗ nứt gãy thành lỗ lớn. Cô nhìn xuống dưới qua những cái lỗ to đùng. Trong phòng sơn một màu đen sì như địa ngục bất tận.

Người kia đeo mặt nạ, tháo chạy như con khỉ trên bậc cầu thang vẽ đầy “đá núi lửa”. Ngón Hàm chống một tay lên lan can phi người, áo khoác tung bay như chim én xòe cánh, nhảy xuống qua cả chiếc cầu thang. Khi anh gần tóm được tên đeo mặt nạ ấy, hấn lại khụy gối, trượt dài trên nền đất. Sau màn vật vã tránh né, hấn lần một vòng rồi nhảy phắt lên chạy tiếp. Tầng một và tầng hai của căn nhà này dùng chung một phòng khách lớn, trên sàn nhà tầng một có một chiếc mặt quý khổng lồ đang há to cái miệng như chậu máu, dung nham chảy hết vào bên trong, như thể tất cả mọi thứ đều bị nó nuốt trọn vào bụng. Tên che mặt lao mình trên hành lang “nham thạch”, chạy tới cầu thang xoắn ốc ở phòng khách rồi ngồi lên lan can trượt xuống tầng một.

Ngón Hàm cũng phóng người lên, đập một phát lên tay vịn lan can rồi nhảy xuống!

Chân Noãn kinh hồn bạt vía, anh định nhảy từ trên tầng hai xuống sao?

Cô chỉ kịp thấy anh vọt lên, bóng dáng màu xanh đậm vẽ ra một đường parabol hoàn mỹ trên không. Hai tay anh bắt lấy sợi đèn chùm treo giữa phòng khách, mượn lực quán tính đu mình lên cao rồi buông tay ra để cả thân hình bay về phía cầu thang xoắn ốc phía đối diện.

Nhưng cự ly thật sự quá xa, anh không thể nhảy tới cầu thang được, trong khi tên che mặt lại đứng lúc trượt qua tay vịn lan can chỗ gần anh nhất.

Chân Noãn thất thanh: “Đội trưởng!”

Lời còn chưa dứt, một tay của Ngón Hàm đã bắt được tay vịn, treo mình bên ngoài lan can. Trong nháy mắt, tay anh lại buông lỏng, người rơi xuống một khoảng rồi vội tóm lấy bậc thang. Lúc này, cả người anh hoàn toàn treo lơ lửng giữa khoảng không của cầu thang xoắn ốc. Hai chân anh vội lấy đà, nhảy vào vòng xoáy tiếp theo của cầu thang, vừa hay đá một phát vào tên che mặt đang trượt xuống.

Tên kia lập tức ngã khỏi tay vịn, kêu thảm thiết, lăn “bình bịch” trên cầu thang. Nhưng dù là vậy, hấn vẫn nhanh nhẹn như thể trên người có lò xo, lập tức nhảy lên, lao ra ngoài.

Bóng dáng của hai người lao qua nham thạch và mặt quý trên sàn nhà như gió thổi lá rơi, phút chốc đã chạy ra khỏi nhà.

Chân Noãn đứng trên nóc nhà, lập tức chạy sang mép lầu nhìn xuống. Trong ngõ nhỏ vẽ đầy tranh 3D hình thù kỳ quái là hai con người đang rượt đuổi nhau suốt lối đi của “tòa nhà chọc trời” này.

Ở trên mái nhà, Chân Noãn cũng chạy theo như bay về phía trước. Bầu trời xanh đặc quánh ập vào mặt cô như màu vẽ, nhưng cô không còn lòng dạ lưu luyến cảnh sắc hiếm có giữa ngày đông này nữa, chỉ biết cắn chặt răng chạy thục mạng. Chạy đến cuối đường, hai tòa nhà cách nhau tầm vài mét nên cô không qua được.

Cúi đầu nhìn xuống, trên lối đi giữa tòa nhà vẽ hình hẻm núi to đùng theo kiểu 3D, vách đá sâu hun hút khiến chân người ta như nhũn ra. Trong khi đó, Ngón Hàm và gã kia đã băng qua hẻm núi, xông về nơi đổ nát hỗn độn, cũng là địa điểm chơi Parkour của đám thanh niên. Đám người chơi Parkour nhảy lên nhảy xuống như khỉ ở Hoa Quả Sơn, thấy có người rượt đuổi thì rít huyết sáo hú hét, không ít người gia nhập rồi cùng chạy trên các chướng ngại vật mạo hiểm. Họ chỉ ham vui chứ hoàn toàn không xem đây là việc hệ trọng.

Gã đàn ông lấy đà nhảy vọt giữa những tấm sàn gác khi cong khi thẳng. Ngón Hàm cũng nhanh nhẹn vô cùng với đủ kiểu động tác như tung mình, nhảy cao, lượn vòng, leo lên rồi phi xuống. Bức tường cao ba mét chỉ cần vài bước giậm nhảy anh đã vọt qua được, cái bực cao năm mét cũng chỉ cần đu theo đường ống ba bốn giây là có thể trượt xuống. Chân Noãn nhìn đến ngây người, lại nơm nớp lo sợ.

Dường như gã kia biết mình gặp phải đối thủ, xem chừng có lẽ đây là lần đầu hấn bị rượt đuổi mười mấy phút mà không sao bắt được. Hấn dứt khoát xông lên vách tường lượn vòng hình chữ U, định tung người trên không nhằm thoát khỏi sự truy đuổi của Ngón Hàm, nào ngờ Ngón Hàm vẫn theo sát từng bước, cũng xông lên trên bức tường hình cung cao bốn, năm mét với tốc độ nhanh như hấn. Cuối cùng, anh lượn một vòng trên không, đáp xuống bãi cát an toàn rồi hất chân đá một phát về phía lưng tên bị mặt.

Gã kia vơ một vốc cát hất ra sau, Ngón Hàm thừa biết ý đồ của hấn, nhanh nhẹn tránh đi. Hấn lặn một vòng, lao đảo che ngực rồi chạy bạt mạng. Lần này, hấn không dám chơi Parkour nữa, chạy thẳng về phía khu vẽ graffiti bên này.

Thế lực hai người đều tốt đến kinh người, chạy một mạch từ khu Parkour đến khu graffiti, một lần nữa vọt vào một tòa nhà khác.

Chân Noãn đứng trên mái nhà, thoáng chốc mất đi mục tiêu quan sát, không biết hai người kia đã chạy đi đâu. Cô hết nhìn trái lại nhìn phải, lắng tai nghe tiếng động trong gió, muốn tìm ra manh mối nào đó. Mười giây sau, tiếng bước chân vọng tới từ căn nhà đối diện lối đi. Họ ở phía đối diện!

Cô chạy về phía trước theo phản xạ có điều kiện, chợt nhìn thấy vực sâu vạn trượng 3D dưới chân mà sợ hết hồn.

Gã đàn ông kia rất nhanh đã xuất hiện trên mái nhà đối diện. Hắn không hề nhìn Chân Noãn ở phía bên này mà trực tiếp chạy về phía ngược lại, còn Ngôn Hàm cũng đã đuổi tới một giây sau đó.

Chân Noãn muốn la lên câu “Đội trưởng cẩn thận!”, nhưng sợ anh phân tâm nên bịt miệng lại, ngóng nhìn với vẻ vô cùng căng thẳng, bất giác tiến thêm một bước tới rìa mép nhà.

Ngôn Hàm đuổi theo kẻ nọ, nhưng khước mắt lại cực kỳ nhạy bén bắt được thứ gì đó.

Anh quay đầu về phía Chân Noãn, lập tức dừng bước chân.

Hai người đứng trên hai nóc nhà đầy hình graffiti giữa trời xanh gió lạnh.

Đôi mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm nhìn xoáy vào cô, anh mím môi, còn cô lùi về phía sau từng bước từng bước một. Gió trên nóc nhà thổi bay áo khoác của anh như con diều đang phấp phới. Chân Noãn nhìn đôi mắt hung tàn hơi nheo lại của anh, cảm thấy con rét lạnh căm ập đến bất chợt ấy thật đáng sợ.

Cô không nhúc nhích, vẫn duy trì tư thế che miệng, cũng chẳng mấy may nhận ra sau lưng có người đưa tay ra, từng bước nhích gần về phía cô.

Ngôn Hàm trông thấy tên bịt mặt đó dù biết mình ở bên này nhưng vẫn không chút khiếp đảm, không hề bỏ cuộc mà cố chấp tiến về phía Chân Noãn. Giờ phút này, anh có bảo cô quay đầu lại thì cũng vô dụng. Với khả năng của đối phương, hẳn thừa sức ném Chân Noãn xuống lầu ngay lập tức.

Anh lùi về sau, nhanh chóng nhắm chuẩn cự ly, trong đầu tính toán độ cao và tốc độ cần đạt tới. Trong tích tắc ấy, anh nhìn thấy ngón tay ôm mặt của Chân Noãn hơi run rẩy, cô đã đoán được đằng sau có người rồi. Nhưng bởi vì anh không lên tiếng nên cô đã hiểu ra mệnh lệnh của anh, ngoan ngoãn dẫn lại nỗi khủng hoảng và sợ hãi, không dám nhúc nhích, cũng chẳng quay đầu lại.

Đáy mắt Ngôn Hàm lóe lên ý cười: Cô bé ngoan!

Giờ đây, đứng bên bờ vực nguy hiểm, cô hoàn toàn tin tưởng và lệ thuộc vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Chân Noãn che miệng, hai chân như nhũn ra, toàn thân căng cứng. Dưới nền trời cao vút, Ngôn Hàm lùi ra sau rồi dừng bước, lặng lẽ hít một hơi, đột nhiên...

Không hề báo trước, anh tăng nhanh bước chân, xông về phía này như con gió.

Chân Noãn kinh ngạc tự hỏi phải chăng anh định nhảy qua, khoảng cách này phải đến bốn, năm mét, nếu ngã xuống...

Trái tim của cô còn chưa kịp vọt tới cổ họng, anh đã giậm chân lên cái bậc thấp bên mép nhà, tung người nhảy lên, vron mình trên trời như chim ưng sai cánh. Bóng dáng màu xanh đậm ấy che lấp ánh mặt trời trên đỉnh đầu cô rồi hạ xuống như thần tiên giáng trần.

Cô cuống quýt lùi lại, nghe thấy phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Trong nháy mắt, một sức mạnh khổng lồ giáng xuống lưng khiến người cô nhào về phía trước. Lúc này, Ngôn Hàm vừa mới đáp xuống mép nhà, còn chưa kịp đứng vững đã vòng tay ôm lấy eo Chân Noãn. Cô bị đẩy nên trọng tâm không vững, kéo anh ngã khỏi lầu. Dù bị ngã nhưng Ngôn Hàm vẫn kịp tung chân đá lên đầu tên bịt mặt, đối phương lập tức ngã xuống đất.

Chân Noãn được anh ôm trong lòng, cả người cùng anh buông mình rơi xuống. Cảm giác mất trọng lực ập tới, cô sợ tới nỗi rụt cổ vào cổ anh, đến mắt cũng nhắm chặt lại. Nhưng rồi cảm giác rơi xuống chợt tan biến, cô và anh cùng đọng vào vách tường. Cô xô phải người anh, nghe rõ tiếng kêu đau phát ra từ cổ họng anh.

Cô lập tức mở mắt, Ngôn Hàm một tay tóm chặt lấy cái bậc thấp bên mép nhà, tay kia siết chặt lấy eo Chân Noãn.

Anh cắn răng, trên cổ hiện đầy gân xanh, da thịt toàn thân lập tức căng cứng.

Nhưng dưới tác động của trọng lực, Chân Noãn trong lòng anh lại chậm chậm trượt xuống.

“Ôm lấy tôi!” Anh nhẹ giọng ra lệnh.

Chân Noãn sững sốt, vội ôm lấy hông anh.

“Cồ!” Anh gần như quát cô.

Cô đỏ mặt, ngoan ngoãn với hai tay ra, ôm lấy cổ anh nhưng không cách nào ôm chặt.

Ngôn Hàm siết chặt hông cô, gồng mình kéo cô lên. Tựa như đang ngồi trên chiếc xe chông chênh, cô được xốc lên rồi tựa vững trong lòng anh, trái tim cô đập loạn nhịp khi chột chạm phải mặt anh. Anh hơi nghiêng người, đỉnh đầu tựa sát vào cô.

Bây giờ cô mới có thể ôm vững được.

“Ôm chặt vào!”

Cô nghe theo, siết chặt cánh tay, lồng ngực đập như trống kẻ sát vào lồng ngực anh, bờ má nóng hổi cũng dán sát vào mặt anh. Bên chóp mũi cô là vành tai và mái tóc vừa thoang thoảng mùi hương lại còn rất mềm mại của anh. Hơi nóng hằm hập toát ra từ cổ áo sơ mi, mang theo mùi hương đặc trưng đầy nam tính.

Và trong giây phút ôm lấy cô, Ngôn Hàm cũng sùng sốt, trong lòng không khỏi... có cảm giác rung động như thuở nào.

Mùi hương trên cơ thể cô thoảng tựa thứ văng vất trong ký ức anh. Trong phút chốc, nó như đưa anh trở về với mùi hương thoảng đưa ngày hè năm ấy, hệt như hơi thở của người thiếu nữ khiến anh mê say không tài nào thoát khỏi đó.

Sau phút thất thần ngẩn ngui, anh tập trung trở lại.

“Ôm xong chưa?”

Mặt cô nóng rần lên, gật đầu liên tục, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ xát trên gò má anh. Cơ thể hơi đông đưa nên cô sợ hãi không gật đầu nữa, khề khàng nói một câu: “Rồi ạ!”

“Tôi buông ra nhé?”

“Dạ!”

Vòng tay trên eo cô buông lỏng, người cô trượt xuống, hai cánh tay ôm chặt lấy cổ anh theo phản xạ có điều kiện, người cũng dán chặt lấy người anh như muốn hòa tan vào thân thể anh vậy. Ngôn Hàm hơi khó thở, khề ho một tiếng, cánh tay đang buông lỏng còn lại giơ lên tóm lấy mép nhà, hai tay cùng dùng sức, anh bắt đầu chậm rãi leo lên theo vách tường một cách đầy khó nhọc.

Chân Ngôn biết rõ, nếu chỉ có một mình thì anh đã có thể leo lên một cách dễ dàng, nhưng vì phải mang theo cô, hơn nữa lại vướng trước ngực nên anh cử động không mấy thuận tiện.

Chân Ngôn bị cơ thể rắn chắc của anh áp trên vách tường, va vào từng hồi từng hồi. Bởi vì đang treo lên nên cơ bắp khắp người anh đều căng cứng, chứa đầy sức mạnh phóng khoáng của phái nam. Nhưng thân thể cô lại mềm mại yêu kiều, hoàn toàn không trụ nổi trước mỗi lần va đập. Mới một lát mà cô đã cảm thấy hoa mắt chóng mặt, gần như không thở nổi. Thân thể cô cũng trở nên nhạy cảm đến lạ, cả người run rẩy ngứa ngáy, luồng nhiệt khó hiểu lan tràn khắp cơ thể. Cô hoảng sợ không yên, không hiểu vì sao Ngôn Hàm cũng cảm thấy rất nóng, vô cùng nóng bức.

Vách tường thô ráp làm đứt dây buộc tóc của cô, mái tóc dài tung bay theo gió.

Ngôn Hàm hơi sùng sốt. Mùi hương cơ thể của cô gái càng trở nên rõ rệt, lại thêm va chạm thân thể không tránh khỏi khi leo, trạng thái lúng túng run rẩy co quắp khi cô ôm chặt lấy cổ anh, còn cả thân thể mềm mại này nữa.

Đáy lòng Ngôn Hàm thoảng run rẩy.

Anh thấy hơi khó tin khi phát hiện ra rằng con người từng đối mặt với đủ loại mê hoặc và cám dỗ cũng không chút động lòng như anh, lại có lúc cơ thể nóng lên một cách khó hiểu. Lẽ nào... anh lại nảy sinh phản ứng với cô?

Ngôn Hàm sa sầm nét mặt, vô cùng không vui với phát hiện này, thậm chí là thoảng tức giận. Từ trước đến nay, anh luôn được huấn luyện bài bản, hoàn toàn không bị phụ nữ trên chọc khơi gợi dục vọng. Đây quả thật là một biểu hiện của sự không chuyên nghiệp. Tuy anh biết rõ mình là một người đàn ông trưởng thành, thỉnh thoảng khó tránh khỏi việc bị hormone khuấy phá, nhưng đến mức như hôm nay thì thật là lần đầu tiên.

Nhưng dù sao anh vẫn là Ngôn Hàm, chỉ phút chốc đã khắc chế được tư tưởng và trút bỏ tạp niệm trong lòng. Anh nhanh chóng tiếp tục leo lên mái nhà.

Gã bị mặt còn đang giãy giụa trên mặt đất, dốc hết sức lực lăn lên một vòng rồi chạy xuống tầng. Lần này, không thể để lại Chân Ngôn một mình nữa nên Ngôn Hàm không đuổi theo. Anh ôm Chân Ngôn lên đặt xuống nền. Vừa chạm đất an toàn, Chân Ngôn cũng lập tức buông tay ra như điện giật, rồi khỏi lồng ngực Ngôn Hàm, vội vã giữ khoảng cách một mét với anh.

Cô không dám nhớ lại chuyện vừa rồi, nếu không trái tim đang đập thình thịch rối loạn này đừng mong bình tĩnh trở lại. Ngôn Hàm nhìn biểu hiện sợ hãi như tránh ôn dịch của cô, nghĩ đến vừa rồi vất vẻo ở vách tường cô chẳng chút phản ứng, vừa bảo cô ôm anh thì toàn thân đã run rẩy, hệt như thân thể của anh khiến cô còn khiếp sợ hơn cả việc rơi xuống lầu vậy.

Anh tự hỏi phải chăng cô bé này thiếu mất dây thần kinh hay mạch não có vấn đề, nhưng rồi chột phát giác khi này mình cũng có chút bất thường. Anh

ngắm nghĩ một lúc, cuối cùng cho rằng có thể do mùi hương hết như trên cơ thể Hạ Thời này quá phá mới khiến lòng anh thoáng hỗn loạn như vậy.

Chân Noãn sững sờ đứng khá lâu. Con sóng kỳ lạ cuộn trào trong thân thể mới dần tiêu tan, cô nhanh chóng nhận ra hành vi của mình có phần không ổn, vội vàng ngẩng đầu nhìn anh: “Đội trưởng, anh có sao không?”

Anh đã đứng dậy từ lâu, cúi đầu phui bụi trên người, lạnh nhạt “ừ” một tiếng. Gương mặt trắng trẻo của anh lấm tấm mồ hôi, đôi môi cũng vì vận động kịch liệt mà trở nên khô đi, nhưng người trông vẫn dồi dào sinh lực, không hề thờ hờn hển.

Chân Noãn lấy khăn giấy trong túi ra đưa cho anh: “Anh lau mồ hôi đi!”

Anh nhận lấy rồi lau trán và gương mặt.

Chân Noãn cúi đầu, hồi lâu mới lí nhí nói: “Đội trưởng, anh... liệu quá!”

“Hả?”

“Lúc này xa như vậy, lỡ như nhảy không đến, rơi xuống tan xác thì sao?”

“Nếu không thì phải làm sao?” Anh cười quái gở, hỏi vặn lại. “Đứng đối diện trơ mắt nhìn em bị gã kia đẩy xuống à? Hay là nhắc nhở em sau đó để gã chế ngự rồi đẩy em xuống, nhân tiện được nghe thử tiếng kêu la thảm thiết của em hả?”

Anh khề khàng thuật lại, chữ “hả” cuối cùng kéo thật dài khiến cho đề tài nghiêm túc này thoáng chốc hóa thành khôi hài buồn cười. Mặt Chân Noãn căng cứng, dờ khóc dờ cười. Cô không hỏi nhiều, hàm ý trong câu nói đã rất rõ ràng, người đàn ông này sẽ không chịu trơ mắt nhìn bất cứ người nào bị sát hại ngay trước mặt anh.

Ngôn Hàm vò tờ khăn giấy đã lau xong thành một khối, lại bảo Chân Noãn đưa thêm một tờ, đi đến nơi vừa rồi gã bị mặt ngã xuống, nhặt lên vài sợi tóc rồi gói lại.

Chân Noãn thầm khen anh thật thận trọng.

Anh đi xuống lầu: “Mục tiêu của những người này đều là em. Gần đây đã chọc phải loại người gì thế hả?”

Chân Noãn hoang mang lắc đầu, đi theo anh xuống bậc thang bên cạnh cái hồ rộng lớn. “Không có! Xưa nay em chưa từng chọc đến ai!”

“Suy nghĩ kỹ vào!” Anh nhảy xuống bậc thang cao cao, quay đầu lại nhìn cô.

Cô chậm chạp nhìn dáo dác, thật sự không tìm được bậc thang thấp hơn, đành ngồi xuống bên mép rồi trượt xuống, sau đó đứng lên phui bụi ở mông, ngoắc ngoắc đầu nhìn anh: “Thật sự không có.”

Anh nhướn mày: “Vậy tại sao những người này lại muốn...” Anh dừng lại. “Chiếc xe ở ngã tư ngày hôm qua cũng nhắm tới mục tiêu là em.”

“Nhưng em đâu có bạn bè, cũng không có người thân, ngoại trừ đồng nghiệp trong đơn vị thì cũng không quen biết ai cả, như thế làm sao có kẻ thù được chứ?”

Lời này của cô khiến Ngôn Hàm thấy bất ngờ. “Không có một người bạn nào hết à? Không phải em về nước hồi tháng Chín sao?”

“Phải, nhưng ngoại trừ phỏng vấn xin việc ra thì em chỉ ở nhà thôi. Vội lại...” Cô cúi đầu. “... Chỉ phỏng vấn mỗi một chỗ.”

Ngôn Hàm há miệng, vẻ sững sốt, cuối cùng nghìn câu vạn chữ hóa thành một lời duy nhất: “Em đúng là trạch(*).”

(*) Dùng để ám chỉ những người luôn thích ở trong nhà, không thích ra đường và cũng không tiếp xúc với ai.

Chân Noãn ở phía sau len lén dùng di động tra nghĩa của từ này.

Trước khi ra nước ngoài, cô vẫn chưa nghe qua, sau khi rời khỏi thì lại không hề liên lạc với người trong nước, bởi lẽ cô chẳng có người bạn nào cả. Kết quả tìm kiếm cho thấy từ này không có ý xấu, cô còn rất thích nó nữa. Thế là, cô cảm thấy Ngôn Hàm đang khen mình, vui vẻ nói thêm một câu: “Cảm ơn Đội trưởng!”

Ngôn Hàm nhìn cô không hiểu ra sao. Đi được vài bước, anh lại không nhận được mà nghĩ, mới vừa này, khi Chân Noãn nói bản thân không có bạn bè hay người thân, phía trước không hề thêm vào giới hạn phạm vi là “ở Dự Thành”. Nói cách khác, cô gần như không có giao thiệp với thế giới này, điểm này khiến anh cảm thấy kỳ lạ, càng không hiểu sao bỗng nhớ về Hạ Thời.

Trước đây không hề có từ trạch này, nhưng cô lại mang tính cách như thế, càng lớn càng không thích đi ra ngoài chơi mà chỉ thích ở trong nhà, ngoại trừ những lúc đi cùng anh. Chỉ cần ở bên cạnh anh, cô đều sẵn lòng chạy, sẵn lòng đi dù bất cứ nơi đâu. Cũng vì đi theo anh mà cô rời xa quê hương đến Dự Thành, sau đó chết ở xứ người, đến cả hài cốt cũng không còn.

Ngôn Hàm bước ra khỏi tòa nhà với khuôn mặt bị bao phủ bởi màn sương u ám, vứt phăng tấm khăn giấy lau mồ hôi trong tay vào thùng rác. Hai người một trước một sau đi trên hành lang đầy màu sắc.

Chân Noãn từ từ nghĩ đến Thẩm Dực, lòng thầm phỏng đoán có thể những người này vì không tìm được Thẩm Dực trả thù nên mới trút lên đầu cô, nhưng phân tích tỉ mỉ một hồi thì lại cảm thấy không có khả năng đó.

Ngôn Hàm cũng nghĩ đến Thẩm Dực, nhưng rồi cũng nhanh chóng bác bỏ ý nghĩ này. Nếu là trả thù Thẩm Dực, bọn chúng sẽ không cả gan theo dõi xe cảnh sát và ra tay ngay trước mặt cảnh sát như vậy. Người quen biết với Thẩm Dực thường sẽ tránh né cảnh sát, càng nên kín đáo mới phải. Nếu với mục đích là uy hiếp Thẩm Dực mà kết quả lại kéo cả cảnh sát vào thì hẳn là quá ngu xuẩn.

Đi đến nơi khi này chậu hoa rơi xuống, Ngôn Hàm lại gom mảnh vụn của chậu hoa vào túi giấy.

Chân Noãn nhỏ giọng hỏi: “Em thấy vừa này, mấy người kia đều mang găng tay.”

“Ừ, không phải vì tránh để lại dấu vân tay mà là để tiện cho việc chạy trốn và leo trèo. Đó là găng tay đặc chế.” Ngôn Hàm dùng khăn giấy kẹp lấy một mảnh chậu hoa bị vỡ. “Wurong lại một sợi nhân tạo này.”

Chân Noãn vô cùng bội phục trước tính tỉ mỉ của Đội trưởng, đúng là không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Đàm Ca và Lão Bạch đều nhanh chóng chạy đến, hai người họ hỗn hển nói: “Mấy tên kia quả thật giống như thỏ vậy, vượt nóc băng tường, xem ra lai lịch chúng không tầm thường đâu.”

“Quay về điều tra thử giới chơi Parkour của Dự Thành xem sao. Bây giờ, lập tức gọi cho nhóm Quan Tiểu Du đến đây thu thập dấu chân đi!”

“Vâng!”

Lão Bạch thấy tóc tai Chân Noãn rối bù, gương mặt đỏ bừng, nước mắt ngân ngấn bèn hỏi: “Mèo Con, có phải cô bị bắt nạt không?” Cậu nhát thời nồn nóng đã lỡ lời gọi ra biệt danh mà mọi người trong đội đặt cho cô.

Chân Noãn không chú ý, cũng không nghe rõ, lòng chỉ mãi nghĩ đến chuyện khi này. Sự hoảng loạn mà Ngôn Hàm gây ra cho cô rõ ràng còn lớn hơn kẻ bị bắt. Cô vội vàng lắc đầu: “Đội trưởng đã cứu tôi, nhưng cũng vì vậy mà để bọn chúng trốn thoát rồi.”

Lão Bạch: “Sếp, xem ra những kẻ này không có liên quan trực tiếp đến Chân Noãn rồi, nhìn kỹ năng của bọn chúng thì chắc chắn đều là người được thuê.”

Ngôn Hàm gật đầu: “Mục tiêu của chúng rất rõ ràng, chính là Chân Noãn. Nhưng lúc đối mặt với chúng ta thì mục đích lại chuyển thành phân tán sự chú ý, chỉ chạy trốn chứ tuyệt đối không giao đấu.”

“Sợ mình bắt được tẩy của chúng à?” Đàm Ca nói. “Nhóm người này rất cẩn thận và có tổ chức.”

“Ừ!” Ngôn Hàm gật đầu. “Có điều, bây giờ vẫn chưa thể khẳng định.” Anh ngừng lại giây lát, nét mặt rất chuyên tâm. “Cũng có thể là đánh không lại.”

“...”

Mọi người im lặng trầm nghĩ: Sếp à, câu anh bổ sung vào là để chọc cười sao? Thật quá nhạt nhẽo.

Trên đường trở về, Lão Bạch và Đàm Ca đều cùng hỏi Chân Noãn gần đây có chọc phải ai hay không. Chân Noãn nói không có.

Ngôn Hàm lặng thinh rất lâu, bỗng hỏi: “Trong công việc thì sao?”

“Ồ!”

“Có gặp phải chuyện gì kỳ lạ không?”

Chân Noãn lục lại trí nhớ: “Em phụ trách phòng pháp y giám định thương tật và khám bệnh, cho nên ít giao thiệp với người sống... Ồ, ngoài người sống ra thì...”

Lão Bạch và Đàm Ca nhìn nhau, cảm thấy cô dùng từ ngữ rất thú vị.

“Công việc gần đây chính là vụ án Khương Hiểu vừa mới kết thúc...”

Đàm Ca: “Giả sử chị dâu Khương Hiểu có bất mãn đi chăng nữa thì cũng sẽ không tìm được nhóm người thế này đâu.”

“Em cũng nghĩ vậy.” Chân Noãn nói. “Vậy thì không có gì đáng nghi nữa à!”

Ngôn Hàm hỏi: “Sáng nay, trước khi ra khỏi nhà, em nói đang làm việc là làm gì?”

“Thống kê tra xét báo cáo khám nghiệm tử thi trong tháng Mười.”

Ngôn Hàm cau mày im lặng. Lúc này, điện thoại Đàm Ca vang lên, anh bắt máy nói vài câu rồi quay lại nói với Ngôn Hàm: “Sếp, Đội phó Trình nói cung

thể thao cũ của quận Lan Quế vừa xảy ra sự cố, bảo Chân Noãn đến xem. Bảy nhân viên bên pháp y đã qua đó trước rồi.”

“Cùng đi thôi. Đừng để cô ấy xảy ra chuyện nữa.” Ngôn Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ với nét mặt hững hờ, cũng không nói gì nữa.

Anh như vậy liền khiến Chân Noãn thấp thỏm một cách khó hiểu. Cô băn khoăn liệu có phải do mình quá phiền phức, khi không chọc giận một đám người kỳ quặc làm liên lụy đến anh nên mới khiến tâm trạng anh khó chịu hay không.

Hiện giờ, tâm trạng Ngôn Hàm thật sự đang khó chịu, nhưng không phải là vì Chân Noãn. Anh cũng không rõ cảm giác quái lạ đang ngổn ngang trong lòng này là gì nữa. Từ lúc leo lên tòa nhà, anh cứ luôn cảm thấy có gì đó không đúng. Bây giờ, mím môi nghĩ lại thì hóa ra là cảm xúc khi chạm vào khuôn mặt mềm mại, nóng rực và êm ái của cô lúc ôm chặt lấy anh vừa nãy. Anh ra sức lau mặt như muốn nghiền nát thứ cảm giác này rồi vứt nó vào trong gió.

Chân Noãn kiên trì nói: “Đội trưởng, phiền anh rồi.”

Ngôn Hàm buông tay ra: “Là công việc trong phận sự, không có gì.”

Anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ. Thật ra thì anh cũng không có chuyện gì, chỉ là... lại nhớ đến Hạ Thời mà thôi.

Nhớ lắm, nhớ lắm! Nhớ nụ cười bên lên, nhớ lời nói dịu dàng, nhớ đôi môi ngọt ngào, nhớ thân thể êm ái... Nhớ khôn nguôi! Nhớ da diết!

Nhớ đến mức... Nhớ đến mức anh không muốn nói chuyện với cả thế giới này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Cung thể thao Tây Lâu, quận Lan Quế.

Sau khi quận Lan Quế cho xây dựng cung thể thao mới, có rất ít người tới cung thể thao cũ này. Hiện giờ đang là mùa đông, người đi bơi không nhiều.

Vụ án là một thanh niên chết trong bể bơi.

Người phụ trách bể bơi cho biết vụ án xảy ra ở khu vực nước sâu, mực nước hai mét rưỡi. Lúc nạn nhân tới đây, cậu ta đưa hai mươi tệ đặt cọc và còn mua một cái quần bơi. Vào sau cậu ta là một cô gái, vừa bơi một vòng đã phát hiện có người chìm dưới nước. Cô gái hoảng sợ la hét ầm ĩ, gọi nhân viên cứu hộ tới để kéo người lên.

Ngôn Hàm ngồi xồm bên bể bơi, thử nước trong bể, nhiệt độ tầm trên dưới ba mươi độ. Anh đang suy nghĩ thì trong tầm mắt chợt xuất hiện một chiếc nhiệt kế. Chân Noãn ngồi xồm bên cạnh đo nhiệt độ. 27,3°C. Cô xoa tóc, hơi nghiêng đầu, ánh nước lấp lánh phản chiếu lên gương mặt trắng nõn, xinh xắn của cô. Ngôn Hàm thu hồi ánh mắt, đứng dậy rồi hồ hững hỏi: “Lúc nạn nhân tử vong, nhân viên cứu hộ ở đâu?”

Người phụ trách có vẻ khó xử, quay đầu nhìn cậu thanh niên đang run lẩy bẩy bên cạnh: “Còn không qua đây!”

Nhân viên cứu hộ chưa tới hai mươi tuổi, đáng vẻ nhã nhặn thanh tú.

Ngôn Hàm hỏi: “Sinh viên làm thêm à?”

Nhân viên cứu hộ gật đầu, xem chừng cậu nhóc này sợ hãi cực kỳ, trong mắt có hơi nước: “Em thật sự không nhìn được, muốn đi vệ sinh. Em không biết vừa đi đã xảy ra chuyện này. Lúc ấy, trong bể bơi vốn không có ai, anh kia vẫn đang khởi động trên bờ, thấy vậy nên em mới đi.”

“Chỉ có một nhân viên cứu hộ thôi à?”

Cậu nhóc gật đầu.

Người phụ trách vội giải thích: “Bơi vì khách ít nên...”

“Mấy giám sát theo dõi đâu?”

“À, lần trước, lúc di chuyển đồ đạc đã làm hỏng dây điện, đến giờ vẫn chưa kịp sửa.”

“Lần trước là bao giờ?”

“Tuần trước...” Trước ánh mắt lạnh lùng sắc bén của Ngôn Hàm, người phụ trách ấp úng một lúc mới nói thật. “Tháng... tháng trước.”

Ngôn Hàm lại hỏi: “Cô gái phát hiện ra thi thể đâu rồi?”

“Cảnh sát đang lấy lời khai ạ!”

Nhân viên cứu hộ nghẹn ngào: “Lúc em trở lại, nhìn thấy cô ấy vừa leo lên bờ vừa kêu cứu mạng, em lập tức nhảy xuống cứu người. Sau khi kéo anh kia lên, em còn cấp cứu cho anh ấy, không ngờ rằng anh ấy đã chết rồi.”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn Chân Noãn: “Cô đi xem thi thể trước đi.”

Người chết mặc quần bơi nằm cạnh bể nước.

Chân Noãn nhanh chóng lấy gang tay từ chỗ Tiểu Tùng rồi đeo lên, vừa kiểm tra vừa nói với Tiểu Tùng: “Thanh niên, nam giới, thể trạng hơi gầy, vết hoen tử thi(*) màu đỏ nhạt, da ướt lạnh và có cảm giác hơi nhom nhóp.”

(*) Vết hoen tử thi hay còn gọi là vết chết, xuất hiện sau khi tử vong hai mươi phút, ở da và cả trong nội tạng. Do khi chết máu không còn lưu thông nên ứ lại trong các lòng mạch tại vùng thấp so với tư thế tử thi, tạo thành các mảng màu hoen đỏ tím nhạt.

Chân Noãn vạch mí mắt cậu ta ra: “Giác mạc hơi đục, đồng tử giãn, kết mạc xuất huyết nhẹ.”

Cô lại kiểm tra xoang miệng và xoang mũi: “Không có dị vật, cũng không có bọt nước. Môi, móng tay và móng chân đã chuyển sang màu tím.”

Người phụ trách và nhân viên cứu hộ nhìn đến sững sờ. Không ngờ một người đẹp gầy yếu với khuôn mặt trẻ con này lại là bác sĩ pháp y, hơn nữa trông còn rất tháo vát và chuyên nghiệp.

Lão Bạch đứng bên nhìn, đập vào tay Đàm ca: “Này, lúc Mèo Con làm việc trông ra đáng phết nhỉ?”

“Có ai nói không đâu!”

“Em thấy bình thường cô ấy cứ ngơ ngơ ngác ngác, lại cực kỳ nhát gan, vẻ mặt và cách nói chuyện đều rất đáng yêu, không ngờ trong lĩnh vực của mình lại thay đổi hoàn toàn như thế. Rất có phong cách và cũng rất dễ thương.”

Ngôn Hàm nghe vậy, nhìn về phía Chân Noãn. Cô đang nâng đầu nạn nhân lên, vạch tóc kiểm tra da đầu. Bởi vì dây buộc tóc của cô bị rơi mất nên mái tóc đành để xõa, tay đang kiểm tra thi thể nên cũng không thể vén tóc lên, thi thoảng chỉ có thể nhẹ nhàng hất mái tóc dài hay khẽ nghiêng đầu để suối tóc chảy về một bên. Trông cô dịu dàng, nhu mì đến lạ, vậy mà vẻ mặt lại rất nghiêm túc và chăm chú, theo thói quen còn khẽ chau mày kiểu trẻ con, hết như học sinh tiểu học đang mò mẫm.

Chân Noãn kiểm tra thi thể từ đầu đến chân, nhất là phần đầu và cổ, kết quả cho thấy: “Toàn thân không có vết thương mới, bao gồm cả vết thương bên ngoài và vết bầm. Ngoài dấu tay trên lồng ngực do nhân viên cứu hộ để lại lúc cấp cứu thì trên người nạn nhân chỉ có một vết thương cũ ở cổ tay. Cậu ta đã từng tự sát.”

Cô đứng dậy, tháo gang tay ra rồi nói với Ngôn Hàm: “Không có vết thương bên ngoài. Theo quan sát sơ bộ cho thấy khả năng trúng độc khá thấp, cũng không phải chết đuối, ít nhất không phải đuối nước. Có thể là đuối cạn khiến tim ngừng đập theo phản xạ, nhưng cần phải trở về tiến hành khám nghiệm tử thi mới có thể khẳng định.”

Lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng khóc đau thương. Ngay sau đó, có mấy người đỡ một cặp vợ chồng trung niên đang đau khổ đi tới. Người chồng ôm lấy người vợ đang khóc lóc tan nát cõi lòng: “Tôi xuống nhà mua táo cho con nó ăn, mới không để ý một chút mà nó đã chạy đi rồi. Đáng nhẽ tôi nên canh chừng không rời nửa bước mới phải, như vậy, nó sẽ không thể tự sát. Nó có biết bơi đâu cơ chứ! Đáng nhẽ tôi không nên xuống nhà... Nhưng nó nói muốn ăn táo... Con trai của tôi...”

Cảnh sát nhẹ nhàng thăm hỏi, người chồng buồn bã giải thích: “Sau khi vợ chưa cưới của con trai tôi gặp tai nạn giao thông qua đồi, nó cứ một mực muốn tìm tới cái chết, không nghe khuyên bảo cũng không chịu gặp bác sĩ tâm lý. Nó đã từng tự sát nhiều lần, lần nào cũng được cứu, nhưng lần này...”

Lão Bạch quay đầu, giọng nói với Chân Noãn: “Giỏi lắm!”

Nhưng Chân Noãn lại cau mày: “Không phải! Mặc dù hiện giờ, theo lời khai của nhân viên cứu hộ và cha mẹ nạn nhân cũng như dấu hiệu bên ngoài thì đều cho thấy khả năng tự sát rất lớn, nhưng không khám nghiệm tử thi thì mọi chuyện vẫn không thể chắc chắn được.”

Nghe vậy, Ngôn Hàm nhếch môi cười: “Khá lắm! Thái độ có tiến bộ.”

Chân Noãn sừng sốt, mặt ửng đỏ vẻ hơi xấu hổ, nhưng rất vui sướng vì mình đang dần tiến bộ.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Tại phòng giải phẫu số Ba của C-Lab.

Sau khi mổ thi thể, Chân Noãn phát hiện dưới da đầu nạn nhân không xuất huyết, xương sọ không có dấu hiệu bị nứt gãy, mô não cũng hoàn toàn bình thường khi quan sát bằng mắt thường. Bề mặt tim và phổi xuất huyết ngoài, máu trong tim màu đỏ sậm, các van tim không có gì bất thường, khí quản và phế quản cũng không có dị vật. Đây rất giống với tình trạng chết đuối và ngạt thở.

Phần đầu và cổ của nạn nhân không có dấu vết bị bóp hay bị chèn ép, trên người cũng không có vết thương do giằng co, có thể hoàn toàn loại bỏ trường hợp bị người khác chìm xuống nước, khả năng tự sát càng cao hơn.

Hơn nữa, sau khi kiểm tra hóa nghiệm độc chất cũng không thấy phát hiện có chất độc trong cơ thể.

Tại Phòng thí nghiệm Mô bệnh học số Một của C-Lab.

Nhóm người Trình Phóng và Đàm Ca kéo Đội trưởng tới đây tham quan, xem xét tình hình công việc của Phòng thí nghiệm Bệnh lý học, sẵn tiện còn có thể quan sát các nghiên cứu viên đang xét nghiệm mô bệnh học. Máy cảnh sát tò mò hiếm khi được nhìn thấy các dụng cụ thí nghiệm như kính hiển vi, nói là “học tập” cho oai, thực ra chỉ là nổi hứng ham chơi như trẻ con mà thôi.

Mọi người thi nhau nhìn chỗ này, ngó chỗ kia. Nghiên cứu viên không hề bị quấy nhiễu, làm việc hết sức tập trung, thi thoảng còn có thể trả lời đủ loại câu hỏi kỳ quặc của các đồng nghiệp cảnh sát.

“Cái thứ trông giống bánh nghìn tầng kia là gì thế?”

“Một loại bào quan(*), gọi là bộ máy Golgi(**).”

(*) Bào quan (hay còn gọi là cơ quan tế bào, cơ quan tử, hạt cơ quan) là một phần của tế bào, có chức năng nhất định (sinh năng lượng, tổng hợp, trao đổi...) Ví dụ: ribosome gồm rARN và protein, có chức năng là nơi tổng hợp protein.

(**) Bộ máy Golgi (hay còn được gọi là thể Golgi, hệ Golgi, phức hợp Golgi hay thể lưới) là một bào quan được tìm thấy trong phần lớn tế bào nhân chuẩn, kể cả thực vật và động vật (nhưng không có ở nấm). Nó được Camillo Golgi (1843-1926) - một nhà giải phẫu học người Ý - phát hiện ra vào năm 1898 và được đặt tên theo tên của ông. Chức năng chính của bộ máy Golgi là chế biến và bao gói các đại phân tử cho tế bào như protein và lipid.

“Gorky(*) viết Bài ca chim báo bão đó hả?”

(*) Từ Gorky và Golgi có cách phiên âm sang tiếng Trung giống nhau.

“Dịch sang tiếng Trung thì giống nhau, nhưng Golgi này là tên của một nhà tế bào học người Italy.”

“Ồ, thế à...? Cậu muốn ăn bánh nghìn tầng không?”

“... Không.”

Tiểu Tùng vừa quan sát tiêu bản mô qua kính hiển vi vừa lẩm bẩm: “Màng não xuất huyết...” một lát sau: “Phổi, gan, lá lách, thận tụ huyết phù thũng...” rồi cất giọng: “Thưa cô, chắc chắn là chết đuối. Như cô đã nói, đây chính là đuối cạn. Dây thần kinh phế vị(*) phản xạ khiến tim đột ngột ngừng đập.”

(*) Dây thần kinh phế vị là dây thần kinh thứ mười trong mười hai đôi dây thần kinh não - tủy, xuất phát từ trụ não và phân nhánh đến các cơ quan ở khoang ngực, khoang bụng.

Trình Phóng hỏi: “Nói như vậy, khả năng tự sát vẫn tương đối cao phải không? Theo lời người nhà, cậu ta không biết bơi và cũng không thù oán với ai. Cậu ta tự đi mua quần bơi rồi giả vờ khởi động ở bên bể bơi, sau đó chờ nhân viên cứu hộ rồi đi liền nhảy xuống.”

Chân Noãn đang quan sát kính hiển vi ở bên này chiếc bàn hình chữ nhật, im lặng một lúc rồi nói: “Tiểu Tùng nói đúng, nhưng những hiện tượng mà cậu ấy vừa nhắc đến không phải là triệu chứng đặc trưng của chết đuối. Để bảo đảm chắc chắn thì phải tiến hành kiểm tra loại trừ.”

Phòng thí nghiệm tĩnh lặng một giây.

Không ai ngờ rằng Mèo Con Chân Noãn bình thường nhất gan, ít khi lên tiếng nay lại dám “phản bác” Đội phó. Mọi người lặng lẽ nhìn cô, chính cô cũng không phát hiện ra điều này. Hôm nay, cô mặc áo blouse, thanh nhã xinh xắn, ngồi trước bàn chăm chú quan sát kính hiển vi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh khiết chỉ có sự nghiêm túc.

Trình Phóng là người rộng rãi, không muốn làm lớn chuyện, ngược lại còn lấy đó làm vui, trao đổi ánh mắt với mọi người khiến tất cả đều có vẻ ngạc nhiên. Đôi mắt Ngôn Hàm cũng ánh lên nét cười đùa.

Một lúc sau, Chân Noãn chậm rãi nói: “Có một phát hiện.”

Tiểu Tùng: “Gì thế ạ?”

“Thớ cơ tim của nạn nhân có vết đứt đoạn, hình sóng xếp thành hàng, nhân tế bào ở thành mạch máu giữa cơ tim có hình hàng rào.”

Tiểu Tùng giật mình, ngẩng đầu lên: “Cô nghi ngờ là điện giật?”

Lần này, mấy người cảnh sát đang nghiên cứu dụng cụ thí nghiệm đồng loạt ngẩng đầu lên, ngơ ngác như nai con gặm cỏ đột nhiên bắt được tín hiệu nguy hiểm trong thế giới động vật.

“Cũng không hẳn.” Chân Noãn mím môi, lắc đầu. “Đây cũng không phải là dấu hiệu đặc trưng của người bị điện giật chết. Tôi chỉ muốn nói rằng có một số người nhận định đây là đặc điểm hình thái của tim người bị điện giật chết. Nhưng thật ra, thiếu máu cơ tim và rung tâm thất cũng sẽ dẫn đến tình trạng tương tự.”

“...”

Không phải là tin chấn động, mọi người lại cúi đầu xuống.

Tiểu Tùng “ồ” một tiếng, ngồi xuống: “Em cứ tưởng có phát hiện mới. Xem ra vẫn là tự sát.”

Nhưng Chân Noãn lại nhớ tới sự nghiêm túc và tính kỷ luật của Ngôn Hàm, anh đã từng nói việc nhận định nạn nhân tự sát hay bị sát hại là trách nhiệm của bác sĩ pháp y. Cô ngược mắt khỏi kính hiển vi nhìn anh. Không biết có phải do sự hiện diện của Ngôn Hàm đã kích thích tính chặt chẽ và tính thần chiến đấu của mình hay không, cô lại lắc đầu: “Không phải! Điều này là để nhắc nhở tôi, có lẽ cần đo đặc kiểm tra xem có phải điện giật dẫn đến tử vong không.”

Mọi người lại rối rít ngẩng đầu lên, ánh mắt tập trung về phía này đều đượm vẻ khen ngợi. Trình Phóng cười: “Chân Noãn, khá lắm! Rất chặt chẽ và cẩn thận.”

“Điện giật chết sẽ có vết bỏng điện thì phải?” Lão Bạch kinh ngạc, suy nghĩ một chút lại nói: “Khoan đã! Có phải bị giật điện dưới nước sẽ không có phải không?”

Tiểu Tùng nói: “Không hẳn, phải xem tình hình thế nào đã. Đôi khi, bị điện giật trong nước sẽ có tình trạng này, cũng có khi không.”

“Không phải là xem tình hình, mà là vật lý.” Ngôn Hàm hờ hững lên tiếng.

Anh nghiêng người dựa vào bàn thí nghiệm, hơi cúi thấp đầu, tay cầm que thủy tinh khuấy đĩa petri(*). “Vết bỏng điện trên da có liên quan đến nhiệt lượng sinh ra khi bị điện giật. Nhiệt lượng tính theo định luật Joule – Lenz: $Q = i^2 R t$ trong đó Q là nhiệt lượng, i là cường độ dòng điện, R là điện trở, t là thời gian.

(*) Đĩa petri là một loại đĩa bằng thủy tinh hoặc chất dẻo dạng hình trụ có nắp đậy mà các nhà sinh vật học sử dụng để nuôi cấy tế bào hay những cây rêu nhỏ.

Khi bị điện giật trong nước, diện tích dòng điện tiếp xúc với cơ thể con người rất lớn, sau khi khuếch tán trong nước, mật độ dòng điện giảm mạnh, hệ số i trong công thức này sẽ nhỏ đi.

Những người có thể chất khác nhau sẽ có khả năng kháng cự và ngăn cản dòng điện khác nhau. Ví dụ như người thiếu máu, thần kinh suy nhược hay bị dị ứng sẽ có sức chống cự yếu. Cùng một cơ thể, điện trở sẽ không đồng nhất ở các vị trí và bộ phận khác nhau. Tóm lại, điện trở của da khô ráo vào khoảng 10.000-400.000 Ω , nhưng khi da dính nước thì điện trở sẽ giảm xuống chỉ còn 500-5000 Ω , hệ số R trong công thức theo đó sẽ nhỏ đi.

Hai hệ số này đủ để khiến nhiệt lượng sinh ra tại vùng bị giật điện giảm xuống đáng kể. Cuối cùng là thời gian t . Nếu dòng điện mạnh chỉ duy trì trong nước một thời gian ngắn hoặc vài giây thì không dễ dàng tạo thành vết bỏng điện. Nhưng nếu kéo dài trong mấy phút hoặc thời gian lâu hơn thì...”

Anh không nói tiếp, lại cúi đầu khuấy que thủy tinh.

Mọi người ai cũng biết anh là bách khoa toàn thư, mãi cũng thành quen. Nhưng toàn bộ nghiên cứu viên trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học đều đồng loạt trở mắt nhìn, há miệng đầy ngạc nhiên.

Chân Noãn cũng thầm than kiến thức của mình chưa đủ, có rất nhiều thứ chỉ lướt sơ sơ mà không biết căn bản.

Ngôn Hàm nhận ra điều gì đó, khẽ liếc mắt, bất giác trông mắt ướt át trong suốt của cô, mang theo vẻ ngưỡng mộ rõ rệt. Anh tình bơ thu hồi ánh mắt.

Sau vài giây, anh lại nghe thấy giọng nói mềm mại kèm chút sợ hãi của cô: “À... Đột trường...”

“Hử?” Anh nói bằng giọng lơ đãng nhất.

“Ừm...” Cô hắng giọng, cuối cùng nói: “Thứ mà anh đang nghịch là môi trường nuôi cấy của em.”

“...”

Giọng nói của cô rất khê, thoáng chút ảm ức.

“...” Ngôn Hàm không nói tiếng nào, ngăn người một lúc. “Ồ, xin lỗi.”

Khê buông tay khiến chiếc que thủy tinh rơi đánh “cạch” một tiếng khô khốc vào đĩa petri, anh đưa tay giữ lấy rồi trả nó về chỗ cũ.

Xoay người, Ngôn Hàm dứt tay vào trong túi, nói: “Nếu nghi ngờ là điện giật, không phải tự sát mà là mưu sát thì hãy tìm chứng cứ trên thi thể nạn nhân đi!”

“Nếu là tai nạn thì sao?”

“Sau khi cậu ta chết, còn có người xuống nước bơi mà.”

Chân Noãn đã hiểu, vội gật đầu.

Tiểu Tùng không tán đồng với kết luận giết điện cho lắm, nói: “Thưa cô, lúc khám nghiệm tử thi, không hề thấy hoa sét(*).”

(*) Khi bị giết điện cao thế hay bị sét đánh, mạch máu dưới da sẽ giãn ra, sung huyết hoặc xuất huyết, tạo thành hoa văn hình nhánh cây trên da.

“Có thể là trường hợp đặc biệt, còn phải xem thể chất.”

Tiểu Tùng bối rối: “Nhưng không có hoa sét, cũng không có vết bỏng điện. Không phải là dòng điện cao thế và không tiếp xúc trực tiếp với da nên không tạo thành vết bỏng điện, cũng không có cặn kim loại trên da hay vết hoại tử trên xương. Toàn bộ dấu hiệu bị điện giật đều không có mà chỉ có hiện tượng ngạt thở và tim ngừng đập đột ngột, như vậy làm sao có thể xác định hoặc loại bỏ khả năng điện giật đây?”

Nghe vậy, những nghiên cứu viên khác cũng ngẩng đầu lên: “Đúng vậy! Mặc dù kiểm tra cho thấy thần kinh phế vị có phản xạ, nội tạng xuất hiện triệu chứng tự phân rã, hơn nữa màng tim, phổi cũng có dấu hiệu xuất huyết, song đây cũng không phải là đặc trưng của người bị điện giật. Những đặc điểm Tiểu Tùng nói mới là chính xác, nhưng đều không phát hiện ra. Như vậy, chúng ta nên loại bỏ khả năng bị điện giật chứ?”

Chân Noãn ngẫm nghĩ trong chốc lát, khẽ mỉm cười: “Vẫn còn một cách có thể xác định được.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Trong Phòng thí nghiệm Bệnh lý học yên ắng, tất cả ánh mắt của cảnh sát và nhân viên nghiên cứu đều tập trung vào Chân Noãn. Vào lúc này, cô là người có quyền uy nhất. Tất cả đều nín thở chờ đợi cô ngẩng đầu với khí thế lãnh đạo bắt đầu lan tỏa, chỉ ra điểm mấu chốt và gỡ bỏ kết thúc vụ án, để mọi người thấy được vẻ kiêu ngạo và tự tin của cô.

Trước muôn vàn ánh nhìn, cô pháp y thong thả ngẩng đầu khỏi kính hiển vi, phát hiện ra tất cả mọi người đều đang nhìn mình tự bao giờ. Trong phút ngỡ ngàng, cô chớp chớp mắt, nghĩ ngợi rồi lại xoa xoa mặt, cuối cùng tự kết luận trên mặt mình không hề dính gì cả.

Lão Bạch khẽ huych Đàm Ca, nhỏ giọng: “Này này, vào những lúc thế này, về mặt Mèo Con trông đáng yêu quá!”

Ngôn Hàm cố nén để không bật cười, nhắc nhở: “Mới vừa rồi, cô định nói gì?”

“Ồ” Chân Noãn hoàn hồn lại, tiếp tục: “Vì mục đích cẩn thận, chúng ta nên làm kiểm tra kính tra kính hiển vi điện tử quét(*).”

(*) Kính hiển vi điện tử quét (thường viết tắt là SEM) là một loại kính hiển vi điện tử có thể tạo ra ảnh với độ phân giải cao của bề mặt mẫu vật bằng cách sử dụng một chùm điện tử (chùm các electron) hẹp quét trên bề mặt mẫu. Việc tạo ảnh của mẫu vật được thực hiện thông qua việc ghi nhận và phân tích các bức xạ phát ra từ tương tác của chùm điện tử với bề mặt mẫu vật.

Ngay sau đó, kết quả kính hiển vi điện tử quét hiện ra. Chất nền của bào chất trên vùng da trước ngực nạn nhân đông lại thành khối, bào quan đã bị phá hủy, hệ thống màng nội bào bị rách toạc, sợi collagen đã xuất hiện hoại tử đông đặc. Tiến thêm một bước kiểm tra cho thấy tế bào bị hư hại và cấu tạo mô bị biến đổi do điện giật gây ra.

Trong tòa nhà văn phòng cảnh sát Dự Thành, tại văn phòng của Ngôn Hàm thuộc Đội Điều tra hình sự.

Cách bàn làm việc, Chân Noãn đưa báo cáo khám nghiệm tử thi đến trước mặt Ngôn Hàm và nói: “Sau khi nạn nhân rơi xuống nước rồi bị điện giật trong nước dẫn đến đột tử, đây là dấu hiệu bị sát hại.”

Ngôn Hàm gật đầu, sau khi lật bản báo cáo ra xem thì đứng dậy ra ngoài, Chân Noãn bước theo sau. Bên ngoài, các đồng nghiệp đều đang bận bịu làm việc trong văn phòng. Ngôn Hàm thông báo kết quả khám nghiệm của Chân Noãn với mọi người.

“Thật sự là bị sát hại à? Khùng khiếp thế!” Lão Bạch nắm tóc. “Cách giết người này sử dụng công nghệ cao vậy sao? Không ngờ hung thủ có thể điều khiển dòng điện một cách hoàn hảo như thế. Nếu không phải Chân Noãn kỹ lưỡng thì chúng ta đã bị qua mặt rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Chân Noãn, chậm rãi nói: “Vậy cũng phải, may nhờ có em.”

“Nên... Nên làm mà!”

“Nếu như là bị sát hại...” Hắc Tử cảm thấy kỳ lạ. “... Chúng ta phải liệt kê thử điểm mấu chốt của vụ án này. Một là người nhà anh ta nói anh ta có khuynh hướng tự sát rất mạnh, đã thử nhiều lần nhưng đều không thành công. Hai là chính anh ta cũng không biết bơi nhưng lại chạy đến khu vực nước sâu. Ba là anh ta không có thù oán với người khác. Bốn là chúng ta đã kiểm tra qua máy vi tính của anh ta nhưng không phát hiện lịch sử tán gẫu hay lướt web khác thường, thậm chí anh ta rất ít lên mạng, cho thấy nội tâm thật sự đã khép kín đến mức tiêu cực. Tất cả những điểm trên đều là dấu hiệu điển hình của những vụ tự sát, tôi luôn cảm thấy nếu kết luận anh ta bị sát hại thì không hợp lý cho lắm!”

Lão Bạch: “Phải chăng có ai đó đã đẩy anh ta xuống?”

Ngôn Hàm: “Tổ nghiệm chứng đã tra xét bờ hồ rồi, phát hiện dấu chân của nạn nhân rất bình thường, không có dấu vết bị đẩy trượt.”

Chân Noãn gợi ý: “Kính hiển vi điện tử quét kiểm tra ra vài chỗ khác thường là tế bào da trước ngực nạn nhân. Em nghi ngờ rất có thể khi vật mang điện như dây điện rơi xuống nước, nạn nhân đã từng đối mặt với hung thủ.”

Xung quanh im lặng trong giây lát, Đàm Ca vỗ tay một cái: “Nạn nhân không hề kêu cứu!”

“Tại sao anh ta làm như vậy?”

“Anh ta muốn tự sát mà! Đúng lúc có người muốn giết mình thì chẳng phải anh ta đã thỏa ước nguyện rồi ư? Có lẽ, trong lòng anh ta đã nghĩ rằng cuối cùng thì lần này đã thành công rồi.”

“Không phải trùng hợp.” Giọng Ngôn Hàm hơi trầm giọng.

“Nạn nhân đánh lạc hướng ba mẹ để đi tự sát. Hung thủ rất khó kiểm soát thời gian, trừ phi là hắn vẫn luôn theo dõi anh ta. Nếu là theo dõi, đương nhiên hung thủ đã biết trước nạn nhân có ý định tự sát, vậy thì cần gì phải làm việc thừa thãi, đích thân ra tay chứ?”

Lão Bạch: “Như vậy kế hoạch giết người bằng điện chập chễ không thể nào là tội phạm biến thái tình cờ gặp phải sao?”

“Lẽ nào là có hẹn?” Chân Noãn bối rối nói.

Chỉ một câu nói nhưng lần nữa đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Ngôn Hàm khoanh tay dựa vào tường, khẽ gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy. Ngoài ra, nhân viên cứu hộ từng nói là anh ta khởi động trên bờ rất lâu mà không xuống nước, chi tiết vô cùng kỳ lạ này cho thấy anh ta đang chờ nhân viên cứu hộ rời khỏi. Bởi vì cho dù là tự sát thì sau khi rơi xuống nước, nạn nhân vẫn sẽ vùng vẫy theo bản năng, đến lúc đó, nhân viên cứu hộ cứu anh ta lên thì kế hoạch sẽ thất bại lần nữa. Anh ta có thể nghĩ đến mức này thì hẳn cũng đã nghĩ đến sau khi rơi xuống nước vài phút, nếu nhân viên cứu hộ quay lại kịp thời thì họ vẫn sẽ kéo anh ta lên rồi làm cấp cứu để cứu sống anh ta. Như vậy, anh ta cần phải có kế hoạch hoàn thiện hơn. Vì thế...”

Anh dời mắt nhìn về phía Chân Noãn, khẽ môi cong cong: “Tôi đồng ý với cách nói của cô pháp y.”

Một từ “cô pháp y” được thốt ra với giọng điệu bông đùa nghe cứ như được thêm vào chút... vi diệu. Chân Noãn hơi mơ màng, vừa ngược mắt đã chạm phải nụ cười nhàn nhạt bất cần đời đầy cuốn hút của anh, trái tim cô bỗng đập thình thịch, khuôn mặt không khỏi đỏ ửng lên. Ngôn Hàm ung dung dời mắt đi.

Lão Bạch: “Nói như vậy là hai người họ đã hẹn trước, cô gái kia giúp anh chàng này tự sát sao? Con người bây giờ thật hoang đường quá!”

“Họ đều cùng trang lứa với cậu đấy!” Đàm Ca đẩy đầu Lão Bạch. “Thế giới rộng lớn đủ điều kỳ lạ.”

Hắc Tử nói: “Bây giờ chúng ta phải lập tức tìm ra người dẫn nguồn điện vào trong nước.”

“Không cần tìm nữa.” Ngôn Hàm nói. “Hung thủ chính là cô gái kia.”

Chân Noãn khó hiểu: “Tại sao ạ?”

“Giữa nhân viên cứu hộ và cô gái kia chắc chắn có một người đang nói dối. Nhân viên cứu hộ là sinh viên làm thêm đã lâu, cô gái kia thì không rõ lai lịch nên có độ khả nghi cao hơn. Căn cứ vào phương thức liên lạc họ đã khai, ai để lại số điện thoại và họ tên giả thì người đó chính là hung thủ.”

Hắc Tử lúng túng: “Không có họ tên và số điện thoại giả đâu. Lúc đó, tôi đã kiểm tra qua rồi, cô ta nói điện thoại di động ở trong phòng thay quần áo, tôi vẫn kiên trì yêu cầu cô ta lấy ra. Sau đó, tôi đã lưu số và còn dùng điện thoại của cô ta gọi một số bất kỳ hỏi thăm tin tức kia mà.”

“Một số bất kỳ mà cậu nói là do cô ta tự chọn danh bạ của mình để gọi sao?”

“... Phải.”

“Là cô ta rồi.”

Hắc Tử vội vàng gọi điện thoại liên lạc, nhưng lần này, điện thoại kia đã tắt máy, hẳn là đối phương đã vứt sim rồi.

Hắc Tử đặt điện thoại xuống với vẻ khá tức tối: “Sếp, giống như anh nói, không liên lạc được nữa. Tên và địa chỉ cô ta để lại có lẽ cũng là giả.”

Thấy thế, Ngôn Hàm vô cùng bình thản, bước đến dặn dò: “Cậu có ấn tượng nhiều với khuôn mặt nhân vật nữ khả nghi kia, nên hãy đi hợp tác với Tần

Xu phác họa lại gương mặt cô ta. Sau khi trở về, chúng ta sẽ có thể nhanh chóng tìm được thôi.”

“Vâng!”

Ngôn Hàm tiếp tục: “Tô Dương, đội điều tra của cậu chịu trách nhiệm tra thử xem số điện thoại kia được mua ở đâu.”

Đàm Ca: “Lão Bạch, cậu gọi tổ nghiệm chứng đến hồ bơi một chuyến, tìm hiểu xem nguồn điện từ đâu ra. Dòng điện không thể nào tự dẫn vào đó được, nhất định là từ đoạn dây điện bị cắt đứt nào đó rồi.”

Lão Bạch gật đầu.

“Còn có một chứng cứ mấu chốt.” Ngôn Hàm dựa vào bàn, mấp máy môi rồi thông thả nói. “Thời gian nhân viên cứu hộ đi vệ sinh là ngẫu nhiên. Lúc cậu ta rời đi, trong hồ chỉ có nạn nhân mà không hề có cô gái. Đây là cảnh tượng giả mà cô ta đã dựng lên nhằm giảm mức độ tình nghi cho mình, tạo cảm giác như mình vừa xuống nước đã gặp phải nạn nhân chìm trong hồ. Nếu cô ta không làm thế mà cứ ở trong hồ bơi suốt thì sẽ khiến người ta nghi ngờ vì sao lúc nạn nhân gãy gập, cô ta lại không kịp thời kêu cứu. Nạn nhân và cô ta vốn có hẹn trước, anh ta bảo đối phương giúp đỡ giết chết mình, nhưng vì không muốn liên lụy cô gái nên đã cố ý chờ sau khi nhân viên cứu hộ đi mới gọi cô ta vào.”

Chân Noãn sững sờ nhìn anh suy luận vạch trần sự thật không chớp mắt, hơi thở nhẹ đi trong vô thức. Cô hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, không ngờ Ngôn Hàm lại có thể nhạy bén và tỉ mỉ đến mức này.

Thật là đáng sợ... Không, phải là đáng kính mới đúng!

Điều tra viên Tô Dương sững sờ: “Anh ta mang điện thoại đi động vào à?”

Hắc Tử cũng kêu lên: “Nhưng chúng ta không hề phát hiện điện thoại di động nào ở hiện trường cả.”

“Bị cô gái kia mang đi rồi. Vì muốn giảm bớt phiền phức, cô ta sẽ chọn không để lại chứng cứ và vứt nó đi. Chúng ta phải tìm ra chiếc điện thoại kia.”

Ngôn Hàm hơi cau mày.

“Hiện tại đã chứng minh được lời nói của cha mẹ nạn nhân, anh ta ở nhà không hề có thói quen lên mạng, tôi cho rằng bởi vì tất cả liên lạc và giao tiếp trên mạng đều tập trung vào điện thoại di động. Bởi vì... cô ta dùng số giả, nếu nạn nhân muốn gọi cô ta vào cung thể thao thì làm sao biết được số kia?”

Chân Noãn theo dòng suy luận của anh, vô tình đầu óc cũng xoay chuyển thật nhanh: “Ứng dụng chat?”

“Đúng!” Mắt Ngôn Hàm lấp lánh. “Nếu không phải gọi điện thoại, anh ta chỉ cần gửi tin qua ứng dụng báo cho cô gái biết. Vì vậy, chỉ cần tìm được chiếc điện thoại di động kia, chúng ta sẽ có thể tìm ra cách thức liên lạc của họ và lý do vì sao cô gái này lại đồng ý giúp anh ta tự sát.”

Lão Bạch than thở: “Đến đây thì mọi việc đã sáng tỏ cả rồi.”

“Vẫn chưa! Còn có hai điểm chưa rõ.” Ngôn Hàm khẽ nhíu hàng mày anh tuấn.

“Gì ạ?”

“Thứ nhất, lúc Hắc Tử kiểm tra điện thoại của cô ta, đã gọi cho một số ngẫu nhiên, nhưng đối phương vẫn phối hợp với cô ta nói dối để đánh lừa cảnh sát, vậy liệu đối phương có biết rõ sự việc này không?”

Anh vừa đặt ra câu hỏi này, tất cả mọi người đều không đáp được, nhưng sống lưng chợt lạnh toát. Nếu người này biết rõ thì há chẳng phải sự việc này là có tổ chức sao?

“Thứ hai, về chuyện điện giật, chắc chắn trước đó cô ta từng đến hồ bơi để thăm dò, máy giám sát bị hỏng nên không quay lại được, nhưng điều này không ảnh hưởng nhiều, bởi vì chúng ta đều đã nhìn thấy chân dung của cô ta rồi. Lẽ nào các cậu không cảm thấy chuyện này đối với một cô gái hai mươi bốn tuổi là quá bạo gan sao? Hay là nói cô ta có lòng tin mạnh mẽ rằng pháp y nhất định không tài nào phát hiện ra nạn nhân chết do điện giật?”

Câu hỏi thứ hai vẫn không ai có thể trả lời được.

“Tâm lý cô gái này rất đáng để nghiên cứu.”

Mọi người đều yên lặng, cảm thấy tâm tư của sếp càng đáng nghiên cứu hơn. Tư duy logic của anh quá mạnh mẽ, bất kỳ suy luận và chi tiết nào cũng không bỏ qua, thành thạo như là Bào Đình mổ trâu vậy, có thể nắm giữ toàn bộ thế cục.

Chân Noãn trầm tư. Một cô gái còn trẻ, điềm tĩnh và kỹ càng lại đi giúp người ta tự sát, tạo ra hiện trường giả hoàn hảo đến mức suýt nữa đã qua mặt mọi người. Kỹ năng diễn xuất cao siêu tại hiện trường xảy ra vụ án, đối mặt với thẩm vấn của cảnh sát và nỗi đau của người nhà nạn nhân mà không hề rối loạn, sau đó còn trót lọt thoát thân. Dù cảnh sát có gặp mặt cô ta, nhanh chóng vẽ ra chân dung thì chắc cô ta cũng không buồn để tâm.

Đây là... vì sao?

Lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói ôn hòa, trầm ổn nhưng vô cùng hùng hồn: “Tất cả đều ở đây à?”

Người đến mây thanh mắt sáng, thân hình vạm vỡ, dáng vóc và tướng mạo đều khí thế hơn người, nhưng bộ thường phục khiến ông trông hòa nhã hơn rất nhiều. Đây chính là Thượng Kiệt - Cục trưởng Cục Cảnh sát.

Cả nhóm lập tức đứng nghiêm: “Chào Cục trưởng!”

Cục trưởng Thượng làm việc rất nghiêm túc, công chính liêm minh, tuyệt đối không nương tay với tội phạm, đối với thuộc cấp cũng yêu cầu hết sức nghiêm khắc. Cảnh sát Dự Thành được ông dẫn dắt không chỉ là một vài đội điều tra, trinh thám hay ngoại giao mà còn bao gồm cả bộ phận phục vụ nhân dân như tiếp nhận hồ sơ và quản lý hộ tịch, tất cả đều có chất lượng hàng đầu và nhiều lần được nhân dân Dự Thành bỏ phiếu bầu chọn là ngành chức năng được tin tưởng nhất.

Hơn mười năm trước, ông chính là “thần thám” mà tội phạm ở Dự Thành, thậm chí là cả nước nghe đến tên đã sợ vỡ mật. Ngôn Hàm được chính tay ông đề bạt và huấn luyện năm đó, nay đã trở thành thần thám nổi danh trong ngành điều tra hình sự.

Lúc Cục trưởng Thượng còn là Đội trưởng Điều tra hình sự, vụ án cuối cùng ông tham gia chính là điều tra việc Hạ Thời mất tích. Nhưng vị thám tử luôn cho rằng không có tội phạm hoàn mỹ ấy cũng đành bó tay hết cách. Sau đó, khi xương cốt Hạ Thời được phát hiện, trong lòng ông luôn áy náy vì điều này nên đã rút lui khỏi giới điều tra, chuyển sang hành chính.

Thượng Kiệt vẫy vẫy tay, nói: “Đừng khẩn trương! Mỗi lần thấy tôi đến là đám cảnh sát bọn cậu cứ sợ hãi như mình làm cướp vậy.”

Mọi người cười xòa vài tiếng, vẫn thẳng người đứng nghiêm.

Cục trưởng Thượng đi đến bên cạnh Ngôn Hàm, vỗ vai anh thờ dãi: “Vẫn là thằng nhóc cậu được mọi người yêu thích. Lúc tôi còn làm Đội trưởng điều tra, đám thuộc cấp không ai dám đùa giỡn với tôi, tên nào cũng như nhau cả.”

Lão Bạch hơi ló đầu ra, nói: “Đội trưởng Ngôn có vẻ thân thiện hơn ngài.”

Ngôn Hàm lườm sắc lẹm, Lão Bạch vội vàng rút đầu lại, lên tiếng: “À không, sếp Ngôn rất hung dữ, trò còn hơn cả thầy ạ!”

Thượng Kiệt cười ha ha: “Đúng rồi, đợt bầu chọn mười trinh sát kiệt xuất của Bộ năm nay lại tiếp tục có tên cậu, chắc hẳn vẫn sẽ giữ vững danh hiệu thôi.”

Ngôn hàm khiêm nhường: “Đều do công lao của tập thể thôi ạ!”

Chân Noon nghe chuyện mà không hiểu sao lại khẽ mím môi trong vô thức. Một giây sau, cô cảm thấy ánh mắt Ngôn Hàm đang lướt đến, toàn thân phút chốc như bị kim đâm. Không phải đến cả con muỗi bay qua anh cũng biết đấy chứ?

Cô hoảng hốt, thận trọng ngược mắt nhìn anh, nhưng phát hiện ánh mắt ấy không hề sắc bén mà rất nhẹ nhàng, chứa đầy thâm ý, cứ như thầy giáo bắt được học sinh đang ngó lơ trong lớp vậy.

Anh từ từ dời mắt đi.

Cục trưởng Thượng: “Nói việc chính nhé! Trung ương vừa điều đến một chuyên gia tâm lý tội phạm cho tổng đội điều tra của chúng ta. Kể ra thì cũng có quen biết với cậu đây, còn có thể xem là sư muội của cậu nữa.”

Ngôn Hàm hơi nhú mày.

“Vào đi!”

Mọi người đồng loạt nhìn ra cửa, liền thấy một bóng dáng xinh đẹp tóc xoăn xuất hiện. Là một cô gái mây thanh mắt to, da trắng môi đỏ và khóe môi khẽ cong ẩn chứa nụ cười đầy kiêu ngạo.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Người tới trông không giống chuyên gia mà giống dân công sở ở trung tâm thương mại hơn. Cô mặc chiếc áo khoác lông đỏ tôn dáng, lưng cao bó sát, gấu áo hơi xòe ra như cái váy. Dưới chiếc quần bò skinny là đôi boot cao gót thấp cổ, khiến thân hình cô trở nên cao gầy mảnh mai. Bộ đồ thật sự làm nổi bật vóc dáng của cô ấy, làn da trông cũng trắng hơn nhiều.

Chỉ thoáng nhìn, màu đỏ rực rỡ ấy đã đủ kích thích thị giác rồi.

Nam cảnh sát ở khu vực làm việc lặng lẽ liếc nhìn thêm mấy lượt. Nơi này vốn chỉ có đám đàn ông làm việc cùng nhau, trong Sở chưa từng xuất hiện một bóng hồng nào ăn diện lộng lẫy và kiểu điểm như vậy cả.

Đôi môi tô son nở nụ cười duyên dáng, cảm hơi nghech lên, giọng nói đậm đà, từ tốn: “Xin chào mọi người, tôi là đồng nghiệp mới, Tô Nhã! Hy vọng sau này, chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ.”

Mọi người rối rít chào hỏi, riêng Trình Phong và Đàm Ca đã quen biết Tô Nhã từ trước.

Tô Nhã đi tới trước mặt Ngôn Hàm, đôi mắt trong veo ngược lên nhìn anh, giọng nói bất giác trở nên nhu hòa: “Ngôn Hàm, đã lâu không gặp.”

Mọi người đều nhận ra sự phân biệt đối xử trong giọng điệu của cô, ai ai cũng là cao thủ điều tra, bấy giờ đều len lén trao đổi ánh mắt với nhau.

Duy chỉ có Chân Noãn vẫn đứng nguyên tại chỗ như cọc gỗ, còn nhúu mày nghiêm túc suy tư hai vấn đề mà Ngôn Hàm vừa nhắc. Dù có chăm chú lắng nghe Tô Nhã nói chuyện thì với kiến thức ít ỏi về cách đối nhân xử thế của mình, cô xem chừng cũng không thể nhận ra ý tứ trong đó.

Ngôn Hàm cười nhạt, nói giọng bình thản: “Ừ, đúng là nhiều năm không gặp.”

Thái độ thông dong và lơ đãng như thế khiến Tô Nhã hơi hụt hẫng, đôi mắt chất chứa bao điều muốn nói, nhưng rồi cuối cùng đành lặng im.

Cục trưởng Thượng nói: “Đã nhiều năm không gặp, hai đứa nên ôn chuyện xưa nhiều một chút. Lát nữa đến giờ nghỉ trưa, người làm Đội trưởng như cậu nên đưa đồng nghiệp mới đến khu vực xung quanh làm quen với hoàn cảnh và ăn bữa cơm đi!”

Thật ra, Thượng Kiệt cũng có ý đồ riêng. Ông không phá được vụ án Hạ Thời bị mất tích rồi giết hại nên trong lòng vẫn luôn cảm thấy day dứt với Ngôn Hàm. Ông và Ngôn Hàm là thầy trò, lại càng như cha con. Ngôn Hàm một thân một mình nhiều năm như vậy, ông cũng sốt ruột lo lắng, còn xét về mặt nào thì Tô Nhã cũng xứng đôi vừa lứa với anh cả, trước kia lại còn học chung trường cảnh sát, nên ông có ý muốn tác hợp hai người họ.

Ngôn Hàm chưa lên tiếng, Lão Bạch đã thò đầu ra đòi lại công bằng cho người khác: “Lúc Mèo Con tới, sao lão đại không mời người ta ăn cơm?” Nói xong, anh lại rút đầu về, thò ra thụt vào như đà điểu, còn lảm bảm một câu. “Bất nạt người ta.”

Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu, dần dần mới phát hiện Mèo Con đó là mình, cô giật thót tự hỏi lẽ nào đây là biệt danh mà các đồng nghiệp cảnh sát lên đặt cho mình, chưa kể còn có Cục trưởng Sở Cảnh sát đang ở đây. Cô xấu hổ cực kỳ, vội vàng khoát tay liên tục: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Ăn cơm với boss cùng một đám người không thân không quen, nghĩ thế nào cũng thấy lúng túng đến mức tróc da đầu.

Tô Nhã đã chú ý tới cô gái này từ trước, nhưng cô ấy vẫn cúi đầu không thấy mặt mũi đâu, vừa ngẩng lên đến ngay cả Tô Nhã cũng hơi kinh ngạc. Cô trước giờ luôn đánh giá cao bản thân, nhìn người cũng đặc biệt cao ngạo, nhưng hiếm khi thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, e rằng chỉ có Hạ Thời năm đó mới sánh kịp. Hơn nữa, thái độ của Ngôn Hàm với cô gái này hình như cũng không bình thường.

Ngôn Hàm nhìn về lúng túng của Chân Noãn, nhưng không làm như cô mong muốn mà ra điều biết sai liền sửa: “Được rồi, dẫn em cùng đi, coi như bù đắp bữa cơm tôi nợ em.”

Chân Noãn nào chịu được vẻ bông đùa trong giọng điệu của anh, vội vàng khoát tay không ngừng, nhất thời luống cuống thốt lên: “Thật sự không cần mà, em không cần ăn cơm.”

Mọi người trong văn phòng cười ồ lên, Lão Bạch thấy lòng mình rạo rức đến mức gào rú ầm ĩ, thiếu điều chưa lăn một vòng.

Nụ cười của Ngôn Hàm nở rộng, để lộ hàm răng trắng sáng: “Ồ, hôm nay mới phát hiện em có thể quang hợp để sống. Vậy ra đây phơi nắng nào!”

Anh hơi nghiêng người, vươn tay kéo tay áo của cô đến dưới ánh nắng mặt trời bên cửa sổ. Ánh nắng mỏng manh của ngày đông dịu dàng và mềm mại, khiến gương mặt trắng nõn ửng hồng của cô trở nên trong suốt. Dưới ánh sáng dịu nhẹ ấy, đôi tai đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô trông như mả nào đó trong suốt.

Đám đàn ông trong phòng cười ầm ĩ. “Không phải, ý em là...” Tiếng cô càng lúc càng chậm, càng ngày càng nhỏ. “Ăn cũng được mà không ăn cũng được. Ăn một mình cũng được...” Cô tự đâm đầu vào vòng luẩn quẩn ngôn ngữ.

Ngôn Hàm xem chừng rất thích thú khi tiếp lời của cô, cúi đầu bắt chước giọng điệu nhỏ nhẹ chậm rãi ấy: “Vậy thì ăn cùng tôi cũng được nhỉ?”

Chân Noãn mặt đỏ tía tai, cô vất óc hồi lâu, cuối cùng vẫn chống đối yếu ớt: “Đội trưởng, em thật sự không...”

“Dài dòng.” Hình như Ngôn Hàm không còn kiên nhẫn nữa, giọng nói trở nên nghiêm nghị, “Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi cùng mọi người đi!”

Thế này thì cô không thể phản kháng được nữa, đành ngoan ngoãn “Vâng” một tiếng, cất tài liệu vào túi rồi biết điều đứng bên cạnh, chờ anh cất bước thì mới gót theo sau.

Tô Nhã liếc nhìn Chân Noãn, rồi lại quay sang nhìn Ngôn Hàm, cười nói: “Đi thôi!”

Lúc lên xe, Tô Nhã thông thạo mở cửa ra, ngồi lên ghế phụ.

Chân Noãn thấy vậy liền mừng thầm trong lòng, thở phào nhẹ nhõm. Người lạ ở phía trước, cô có thể một mình ngồi ở ghế sau rộng rãi làm không khí. Ngón Hàm liếc qua gương chiếu hậu, vừa lúc thấy mắt cô thoáng qua niềm vui phơi phới, khóe môi hơi mỉm, len lén để lộ bộ dạng nhẹ nhõm, anh quả thực không biết nên hình dung kiểu tính cách của cô thế nào cho phải nữa. Cô có ý dịch đi dịch lại, ngồi ngay phía sau lưng anh - nơi mắt anh không thể liếc đến, chuẩn bị xong xuôi tư thế với ý nghĩ “Tôi tàng hình đây, các người không thấy tôi đâu đấy”. Chọn chỗ xong xuôi, cuối cùng cô cũng hài lòng, thoải mái liếc nhìn gương, bỗng dưng chạm phải ánh mắt sắc bén của anh liền hơi sững sốt, lặng lẽ cúi đầu xuống. Như vậy, anh không thể thấy cô qua kính chiếu hậu được nữa, chỉ còn thấy mấy sợi tóc con lòa xòa trên trán cô.

Ngón Hàm “...”

Anh tự hỏi phải chăng có con thú nhỏ như hamster hay chuột đồng vừa chạy lên xe?

Trên đường đi, Tô Nhã chỉ mãi tán gẫu với Ngón Hàm, nói về những chuyện cô đã trải qua trong những năm gần đây. Sau khi từ Mỹ trở về được một thời gian thì công tác tại cơ quan Trung ương, cô chia sẻ với anh vài vụ án kỳ quái mà mình đã gặp phải, rồi lại nói đến tiếng tăm xa gần của anh khi thường nghe người ta nhắc đến anh và những vụ án anh đã phá. Ngón Hàm đáp lời rất lịch sự, lễ độ, không thờ ơ nhưng cũng không nhiệt tình, không xa cách mà cũng không khiến người ta cảm thấy áp lực.

Chân Noãn chăm chú lắng nghe, dần dần phát hiện Ngón Hàm hành xử như vậy rất ổn. Anh đối xử với mình hay đối với những người khác đều như nhau. Mặc dù thỉnh thoảng hay nói mấy lời sắc bén hoặc đôi câu bông đùa, nhưng bình thường, khi giao thiệp với người khác, anh rất có chừng mực và biết cách duy trì khoảng cách thoải mái dễ chịu, không dễ đối phương cảm thấy mình lạnh lùng không thể tiếp cận, nhưng cũng không thân thiện cởi mở đến mức khiến người ta lúng túng.

Hai người ngồi trước chọn quán ăn, Tô Nhã nói: “Em muốn ăn đồ cay. Trời lạnh thế này, hay đi ăn lẩu đi?”

Ngón Hàm “ừ” một tiếng rồi nói: “Chân Noãn?”

“Vâng ạ?” Người ngồi sau lập tức ngồi thẳng dậy.

“Muốn ăn lẩu không?” Anh nhìn đường, Tô Nhã quay đầu lại nhìn cô, mỉm cười.

“Cũng được ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42

Tại quán lẩu Hoa Lạc.

Tô Nhã chọn lẩu cay, Ngón Hàm cũng vậy.

Chân Noãn: “Tôi muốn lẩu thường.”

Nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, hiện giờ không có lẩu thường, phải chờ một lát ạ!”

Chân Noãn lại nhìn thực đơn một lượt, toàn là mấy món như lẩu chua kiểu Thái, cà ri Ấn Độ... làm cô hoa hết cả mắt, chợt nghe Ngón Hàm nói: “Cho cô ấy một lẩu thuốc Bắc.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn yên lặng đóng thực đơn lại.

Ngón Hàm quay đầu hỏi Tô Nhã: “Lần này định ở lại bao lâu?”

“Mới đến đã muốn đuổi em à? Cái gì mà ở lại bao lâu chứ? Có lẽ em sẽ ở lại đây luôn.”

Anh cười một tiếng: “Ba em sao đành lòng chứ! Điều tới đây chỉ để em rèn luyện thôi. Một năm sau trở về chắc đã lên chức rồi.”

Tô Nhã cười: “Lên được bao nhiêu chứ? À đúng rồi, theo nguồn tin đáng tin cậy, bên trên có người định điều anh về Trung ương. Anh mới là người sắp lên chức đấy!”

Chân Noãn cũng đã nghe nói về chuyện này, ánh mắt lập tức liếc sang.

Ngón Hàm xoay xoay cốc nước trong tay, nụ cười tẻ nhạt: “Không có chuyện đấy, anh không rời khỏi đây đâu.”

“Có ý gì?”

“Anh sẽ không rời khỏi Dự Thành.”

“Cơ hội tốt như vậy, sao anh lại...” Tô Nhã nhìn thấy vẻ mặt không hề niềm tình của anh, tuy không nói ra nhưng đã rất rõ ràng rồi.

Hạ Thòi chết ở đây nên anh sẽ không chịu rời đi.

Sau khi thức ăn được dọn lên, Chân Noãn cầm cái cốc lòng ăn uống, đặt cả tâm tư vào nồi lẩu nóng hôi hổi. Cô rất thích cảm giác ấm bụng khi thưởng thức món này. Ngón Hàm không nói gì nữa, ngược lại, Tô Nhã quay sang bắt chuyện với Chân Noãn, cũng không nằm ngoài mấy câu xã giao thông thường đại loại như người ở đâu, học trường nào hay đã trải qua những gì.

Chân Noãn không thoải mái cho lắm, thậm chí còn hơi bị gò bó, nhưng cô vẫn cố gắng trả lời rõ ràng đâu ra đấy. Ngón Hàm thỉnh thoảng liếc mắt nhìn ngón tay cầm chặt đũa đến mức trắng bệch của cô, lại nhìn dáng vẻ ung dung điềm tĩnh của Tô Nhã, đôi mắt hơi tối lại. Một lát sau, anh nói: “Chân Noãn, đi lấy cho tôi ít bơ lạc lại đây.”

“Dạ!” Cô lau miệng và ngón tay, vội đứng dậy đi lấy bơ.

Ngón Hàm chưa mở miệng, Tô Nhã đã nhíu hàng mày thanh mảnh, hỏi: “Ai tuyển cô ấy vào C-Lab thế?”

“Anh. Có vấn đề ư?”

“Cô ấy có chứng sợ giao tiếp và sợ quan hệ thân mật rất nghiêm trọng. Chắc hẳn anh cũng nhận ra được. Với tình trạng này, sao anh có thể tuyển cô ấy chứ?”

“Xinh.” Ngón Hàm lười nhác thốt ra một từ.

Tô Nhã bất ngờ: “Gì cơ?”

“Cô ấy xinh, nhìn thấy thích nên tuyển vào.”

Tô Nhã cứng họng không nói được lời nào. Cô biết thừa đây không phải là lý do, bởi lẽ Ngón Hàm là người đứng đắn như vậy, chẳng qua anh chỉ muốn châm chọc và thể hiện sự bất mãn của mình trước việc cô phân tích Chân Noãn mà thôi. Sao cô không rõ chứ? Nhưng anh nói Chân Noãn xinh đẹp trắng trợn như thế vẫn khiến cô hơi khó chịu. Cô thật muốn hỏi ngược lại rằng “Bởi vì cô ấy có đôi mắt màu hổ phách giống Hạ Thòi ư?” nhưng lại không dám khiêu chiến giới hạn của anh.

“Em nói thật đấy! Tính cách như cô ấy không hề thích hợp làm trong ngành chúng ta.”

“Tính cách gì cơ?” Giọng Ngón Hàm nhẹ tênh nhưng hàm chứa tính cảnh cáo. “Đừng dùng kiến thức tâm lý học của em để phân tích cấp dưới của anh, cô ấy không phải bệnh nhân của em đâu. Hơn nữa, cô ấy cũng là một bác sĩ pháp y và một nghiên cứu viên khá chuyên nghiệp, như vậy là đủ rồi.”

Tô Nhã gạt mình, một lát sau mới chậm rãi cười, nói: “Em chỉ muốn nhắc nhở anh thôi, sau này sẽ không đề cập tới nữa.”

Lúc này, Chân Noãn cầm một cái khay trống không trở lại.

Ngón Hàm nhìn cô với ánh mắt dò hỏi. Chân Noãn bối rối nói: “Đội trưởng, chỗ này có năm loại bơ lạc, bao gồm truyền thống, thịt bò, cà chua, sô cô la...” Cô lóng ngóng, chớp chớp mắt ngẫm nghĩ, vội vàng lấy điện thoại di động từ trong túi ra xem nội dung ghi chú. “À, còn có phô mai nữa. Anh muốn loại nào?”

Ngón Hàm há miệng nhưng lại không biết phải nói sao. Tô Nhã cũng cảm thấy bất ngờ ngoài sức tưởng tượng. Nếu là người thông minh nhanh nhẹn hay muốn nịnh nọt thì lấy đủ năm loại. Nếu là người khôn vặt muốn bớt việc thì dứt khoát chọn bữa một loại rồi không cần trình báo gì cả. Ngón Hàm phẩy tay ra hiệu cho cô ngồi xuống, còn mình thì đứng dậy: “Tự tôi đi chọn.”

“Vâng!” Cô ngồi xuống, tiếp tục vui đùa vào ăn. Lát sau, Ngón Hàm cầm đĩa trở lại, mang theo một cái thìa đặt lên chiếc đĩa đựng đũa chung đang bày trước mặt cô. Lúc đầu, Chân Noãn không hiểu gì cả, sau đó lập tức nhớ ra. Vừa nãy cô đã nhiều lần muốn ăn tôm viên, nhưng vì gấp mấy lần không được nên cảm thấy hơi lúng túng, không dám động đũa nữa. Mấy phút sau, cô lại gấp tiếp nhưng vẫn không được, sau đó e ngại nên không dám thử nữa.

“Cảm ơn Đội trưởng!”

Cô mím môi khẽ nói rồi múc mấy viên tôm bỏ vào chiếc nồi nhỏ của mình, trông mắt màu hổ phách thoáng nét vui mừng.

Bước ra khỏi quán lẩu là nhìn thấy khu trung tâm thương mại. Tô Nhã đi dạo mấy cửa hàng, định mua một ít nhu yếu phẩm. Ngón Hàm cũng đi theo, Chân Noãn lại không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay, xem chừng hơi sốt ruột.

Tô Nhã nhìn Ngón Hàm: “Vừa dọn tới đây nên em cần mua thêm rất nhiều thứ, giúp em chút nhé! Trước buổi làm chiều nay là mua xong thôi.”

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn: “Còn em?”

“Đội trưởng, em... phải quay về làm việc.” Chân Noãn nói “Anh chị đi nhé, em về cơ quan trước.”

Tô Nhã: “Vây cũng được.”

Thấy Chân Noãn định đi, Ngôn Hàm gọi giật lại: “Chờ một chút, tôi đưa em về.”

“Không cần đâu ạ...” Còn chưa dứt lời, Chân Noãn lại nghĩ tới đám người bịt mặt kia, cũng hiểu ý của Ngôn Hàm nên liền gật đầu. “Phiền anh rồi.”

Tô Nhã không biết nguyên nhân, chỉ nói: “Ừ, thời tiết không tốt, chờ xe buýt rất lạnh.”

Buổi chiều, lúc tan tầm, Chân Noãn nghe nói Tần Xu đã vẽ xong chân dung đối tượng tình nghi dựa theo miêu tả của nhóm Hắc Tử. Biết tin, cô vội chạy tới phòng làm việc xem và lại được một phen thần phục.

Gương mặt người mà Tần Xu vẽ bằng máy tính gần như giống hệt cô gái Chân Noãn đã thấy ở bể bơi, chân thực như thể ảnh chụp vậy. Phải biết rằng Tần Xu chưa từng nhìn thấy cô gái ấy mà chỉ nghe người ta miêu tả lại. “Tần Xu, cô giỏi thật đấy! Như vậy, mọi người sẽ có thể tìm ra cô ta nhanh thôi.”

“Có thể giúp đỡ mọi người chút việc là được rồi.” Tần Xu day day đôi mắt nhức mỏi, chần chừ trong chốc lát rồi hỏi: “Trưa hôm nay... cô đi ăn cơm cùng Tô Nhã à?”

“A, cô quen cô ấy à?”

“Không hẳn là quen biết, chỉ nghe nói thôi.”

Tần Xu và Hạ Thời từng có đôi lần gặp gỡ. Có mấy lần cô đến bệnh viện tìm ba đã nhìn thấy cô sinh viên thực tập khoa ngoại được ba dẫn dắt đó. Cô ấy rất đẹp, nụ cười thẹn thùng và xấu hổ. Sau khi cô quen biết Ngôn Hàm, không biết nghe được tin từ đâu rằng hồi ở trường cảnh sát, Tô Nhã vừa thấy đã yêu mến Ngôn Hàm, dù biết rõ anh đã có bạn gái nhưng vẫn theo đuổi tới cùng, còn gây náo loạn âm ỉ. Nhưng bởi vì Ngôn Hàm bảo vệ rất cẩn thận, lại thêm Hạ Thời ít khi quan hệ giao thiệp nên cô ấy vốn không hề biết đến sự tồn tại của Tô Nhã.

Sau khi Hạ Thời qua đời, Tô Nhã càng bám theo Ngôn Hàm không rời một bước. Ngoài mặt anh có vẻ thích bông đùa, nhưng nội tâm lại như băng lạnh ngàn năm, không cách nào tan chảy. Về sau, Tô Nhã nghe lời ba trở về Đế Thành. Bây giờ, cô ta lại tới đây rèn luyện, chắc chắn phần lớn là vì Ngôn Hàm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43

Có lẽ cô ta cũng từng muốn tìm người tốt hơn giữa trời cao biển rộng này, nhưng kết quả vẫn là quay về chốn xưa sau chuyến chu du ấy.

Cũng như bản thân cô vậy, trong lòng Tần Xu không hề có cảm giác hụt hẫng. Dù có người này hay không thì tình trạng bây giờ của cô vẫn thế. Từng có lần lâm tường Ngôn Hàm gặp chuyện không may, cô mất kiểm soát mà khóc lớn, kết quả là mọi người ai cũng nhận ra tình cảm thâm lắng của cô. Các đồng nghiệp cũng tốt bụng muốn tác hợp, nhưng từ đầu đến cuối, anh vẫn duy trì khoảng cách đúng mực, cũng không vì cô mà tỏ vẻ khó chịu, như vậy đã đủ để cô cảm kích rồi. Bây giờ, Tô Nhã đã tới đây, sau này các đồng nghiệp sẽ bớt trêu cô và Ngôn Hàm, như thế cũng tốt.

Lúc tan làm, Chân Noãn được Đàm Ca và Lão Bạch đưa về nhà. Không chỉ vậy, hai người thậm chí còn kiểm tra từng góc ngách trong nhà, đến cả cửa sổ và dây điện bếp gas cũng phải kiểm tra lại một lần.

Chân Noãn lấy làm hốt hoảng: “Không cần khoa trương như vậy chứ?”

“Đương nhiên cần.” Lão Bạch nói. “Nếu không, lỡ mà có xảy ra chuyện gì bất trắc, tôi sẽ hối hận chết mất.”

Chân Noãn rất cảm kích, mời hai người uống trà, nhưng họ lại khéo léo từ chối, có lẽ sợ cô căng thẳng hoặc lúng túng cũng nên. Sau đó, họ mau chóng rời đi, trước khi về còn dặn dò cô khóa cửa nẻo cẩn thận.

Đêm nay, Chân Noãn rất an nhàn, vừa nghe nhạc vừa gọi điện cho Thẩm Dục, lăn lộn trên giường một lát rồi ngủ.

Không biết ngủ đến lúc nào, tiếng chuông điện thoại chói tai bỗng phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Chân Noãn phút chốc choàng tỉnh, trái tim còn đập điên cuồng. Cô lần mò điện thoại rồi bắt máy: “A lô?”

Bên kia ngừng một giây, giọng điệu âm u: “Mau nhìn ra ngoài cửa sổ đi, có thấy một ma nữ tóc dài váy đỏ đang treo cổ kia không?”

Châu Noãn nằm trên giường, chớp chớp mắt, nhẹ nhàng quay lại nhìn ra cửa sổ. Vầng trăng cong cong treo trên bầu trời cao vợi đang tờ mờ sáng. Cô giờ tay lên xoa gương mặt nóng hổi sau một giấc ngủ dài: “Tiểu Du, lại xảy ra án mạng à?”

“Ồ, không hổ danh là nhân viên pháp y, nghe cuộc gọi giữa khuya mà cũng không sợ, còn định bụng dọa cậu để cậu nâng cao tinh thần nữa chứ!” Quan Tiểu Du có chút tức nuối, lại nhanh chóng quay sang nói việc chính. “Số 13, đường Ninh Hạ, quận Giang Thành có người tự sát. Chuẩn bị ra ngoài thôi!”

Chân Noãn mau chóng ngồi dậy, chân còn chưa chạm đất thì điện thoại lại đổ chuông. Cô bắt máy, cất giọng lười nhác mang theo âm mũi dịu dàng, nũng nịu với Quan Tiểu Du: “Ừ, biết rồi mà, lập tức đến ngay!”

Bên kia im lặng vài giây, sau đó truyền đến giọng nói trầm thấp và khá khó chịu của Ngôn Hàm: “Là tôi.”

Chân Noãn nhất thời kinh hoàng như bị sét đánh, suýt nữa rơi xuống giường. Cô lúng túng cầm chặt điện thoại, vừa ngại ngùng vừa quần bách giải thích: “Đội trưởng, em... em cứ nghĩ là Quan Tiểu Du vì cô ấy mới vừa gọi điện cho em.”

“Ồ...” Anh cười rồi nói với giọng bốn cột. “Thế mà còn tưởng rằng em xem tôi là bạn trai em rồi chứ!”

“Không phải ạ!” Toàn thân Chân Noãn nóng bừng, xấu hổ sắp khóc.

Nhưng bên đầu kia đã thôi cười, chuyển sang nói chuyện nghiêm túc. “Tôi đang ở khá gần chỗ em, để tôi đưa em đến đó luôn. Em không cần xuống lầu chờ tôi, cho tôi số nhà để tôi đến trước cửa đợi là được.”

Cô báo số nhà rồi cúp điện thoại, ôm mặt lăn một vòng khắp chăn mới vội vã đứng dậy thay quần áo.

Lúc Chân Noãn sửa soạn xong xuôi, chuẩn bị ra cửa, nhìn qua mắt mèo đã thấy bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh của Ngôn Hàm đứng ở bên thang máy đằng xa, đang nghiêng người dựa vào tường hút thuốc lá. Có vẻ như anh đã đợi được một lúc rồi, hẳn là vì không muốn để cô ra cửa ngửi thấy mùi khói thuốc nên mới đứng cách xa như vậy.

Cô vội mở cửa đi ra, hỏi: “Anh chờ lâu rồi ạ?”

“Không.” Anh đáp gọn lỏn, lập tức dụi điếu thuốc vào bàn cát trên thùng rác rồi ấn nút mở thang máy.

Sau khi bước vào, Chân Noãn vô thức lùi vào trong góc, người nép sát vào vách thang máy, cố gắng duy trì khoảng cách nhất định với anh. Ngôn Hàm đã phát hiện ra nhưng không bình luận điều gì.

“Tóc của một trong những kẻ bị mất thu được trong phòng graffiti ở 367 đã lấy được DNA rồi, sợi găng tay cũng đang được phân tích, vì vậy cần phải đợi một thời gian nữa.”

“À!”

Manh mối quá ít, cô vội cũng không được. Chân Noãn chậm rãi nhìn anh, xem chừng chắc anh cũng bị gọi dậy khi đang ngủ, trên người mặc chiếc áo cotton màu xanh đậm kiểu cũ, trông khá giống học sinh.

Trên đường lái xe đến hiện trường vụ án, không hiểu sao Chân Noãn chợt nhớ đến đến Tần Xu, vội nói: “Tần Xu đã vẽ ra được phác họa của kẻ tình nghi rồi.”

“Đã biết.” Ngôn Hàm khựng lại rồi nói với vẻ mặt khá tập trung. “Đã tìm được cô gái giúp đỡ anh chàng tự sát ở hồ bơi hôm nọ rồi, cũng chính là nạn nhân lần này.”

Chân Noãn bàng hoàng. Manh mối đột phá chỉ vừa mới được tìm ra thì người bị tình nghi lại chết rồi sao?

“Là tự sát sao?”

“Cảnh sát khu vực bước đầu suy đoán đây là tự sát.”

Tự sát ư? Như vậy, nghi vấn thứ hai mà sáng nay Ngôn Hàm nhắc đến đã có đáp án rồi. Tại sao cô gái kia lại không sợ bị cảnh sát nhìn thấy mặt? Bởi lẽ cô ta đã sớm chuẩn bị tự sát. Nếu thật như thế thì không phải là sợ tội nữa.

Cô vẫn còn nghi ngờ: “Sao lại suy đoán là tự sát ạ?”

“Nghe nói là chết trong phòng kín.”

Phòng kín?

Số 13 đường Ninh Hạ, quận Giang Thành là khu đại học Khoa học và Công nghệ của Dự Thành. Người phát hiện thi thể là một người lao công già. Bà ấy đến vào năm giờ sáng để quét dọn hành lang khu sinh hoạt chung của sinh viên như thường lệ. Lúc đi qua các phòng, bà thoáng trông thấy hình như có một chiếc bóng màu đỏ tươi qua lớp cửa kính của một giảng đường nào đấy. Khi bà quay lại thì phát hiện trong giảng đường tối đen kìa là một cô gái tóc dài, mặc chiếc váy dài màu đỏ, mang giày cao gót treo cổ lơ lửng trên không.

Bà lao công sợ đến mức hồn bay phách lạc, thét lên thán thành gọi bảo vệ đến. Nhưng bảo vệ đang trực phát hiện cửa đã khóa mà anh ta lại không có chìa, nên đành vội vàng gọi điện thoại báo cảnh sát.

Lúc Ngôn Hàm đến hiện trường, Tô Nhã cũng đang ở đây.

“Ồ, đại chuyên gia cũng đến rồi à?”

“Đừng trêu em chứ! Em làm việc hiệu suất cao cũng không được à?” Tô Nhã cắn môi, khề lờm anh.

Nếu chờ đến vụ án liên hoàn mới ra tay, cô e là mình sẽ không có bao nhiêu cơ hội hợp tác với anh. Mắt cô tỏa sáng khi trông thấy dáng vẻ hôm nay của Ngôn Hàm. Không biết anh tìm đâu ra chiếc áo phong cách sinh viên thế kia, dường như khí chất sắc bén của anh ngày thường đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. Thứ cảm giác ấy khiến cô bất giác nhớ lại nhiều năm về trước.

Chỉ có điều, sau lưng anh thoảng chốc đã lộ ra đầu Chân Ngõn. Vừa vào phòng, cô đưa đôi mắt trong veo lúng liếng của mình liếc nhìn khắp một vòng rồi lập tức chạy thẳng đến chỗ nạn nhân.

Hắc Tử nhanh chóng tóm tắt tình hình với Ngôn Hàm. Người chết là nghiên cứu sinh của đại học Khoa học và Công nghệ, gần đây đang viết luận văn tốt nghiệp và tìm việc làm. Theo bạn cùng phòng của cô ta cho biết, gia cảnh cô ta không tốt lắm, từ đại học quen ở tỉnh lẻ thi vào đây học nghiên cứu sinh nên rất cố gắng học hành, tính cách cũng trầm lặng, ít nói. Dáng vẻ không đẹp nên nghe nói vẫn chưa yêu đương gì và liên tục gặp khó khăn khi tìm việc làm. Gần đây, bạn cùng phòng thường hay nghe cô ta than vãn mấy lời đại loại như học hành vô ích hay sống cũng không có ý nghĩa gì, nhưng vì cho rằng đó là lời oán trách bằng quơ nên chỉ an ủi vài câu chứ không hề để tâm.

“Mời chuyên gia phân tích thử cho chúng tôi nghe đi!” Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã, nói xong rồi bắt đầu mang găng tay và bao chân.

“Thật ra thì anh cũng nhìn ra được mà.” Tô Nhã lờm anh rồi tự tin nói. “Tình trạng của cô ta rất phổ biến: thuộc dạng chỉ lo học hành, ít giao du với người khác và nội tâm cũng rất mềm yếu, từ bé đã sống ở tỉnh lẻ, nhà không khá giả, bước chân đến thành phố lớn liền gặp phải những bạn học với vẻ ngoài bóng loáng xinh đẹp hay học hành xuất sắc hơn thì càng dễ tự ti. Thứ cảm giác này sẽ khiến cô ta phủ định quan niệm và tình trạng cuộc sống trước đây để rồi trở nên hoang mang và mất phương hướng.

Nhất là khi đối mặt với vấn đề tìm việc làm, cô ta sẽ thấy áp lực tăng lên gấp bội, nhưng lại không có bạn bè và người tin cậy để giải tỏa. Sự cách biệt giữa công sức nhiều năm phấn đấu và hiện thực không tìm được việc làm để cải thiện cuộc sống quá lớn khiến cô ta rất khó chấp nhận và trở nên càng tiêu cực hơn. Lúc này, người bình thường sẽ có hai loại phản ứng: một là, họ sẽ phản kháng và hoàn toàn vứt bỏ tình trạng trước kia, hoặc dừng cảm tiến bước như dòng thác đổ, hoặc lật đổ quan niệm vốn có về giá trị; hai là họ sẽ càng đắm chìm vào thế giới khép kín, nảy sinh khuynh hướng trầm cảm.”

Tô Nhã ung dung nói tiếp: “Tôi cho rằng trong cô ta tồn tại ý định tự sát chủ quan, hơn nữa còn khá hợp lý.”

Người phụ trách trường học đứng bên cạnh lắng nghe vẻ rất khẩn trương. Dạng vụ án tự sát này sẽ ảnh hưởng xấu đến danh tiếng trường học, nhưng họ lại càng không tài nào chấp nhận được vụ án giết người tàn bạo nên chỉ đành gật đầu lia lịa: “Cô chuyên gia nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm cũng khẽ gật đầu, thoảng tỏ vẻ đồng ý.

Hắc Tử tiếp tục xâu chuỗi những chi tiết về hiện trường.

Một, lưới chống trộm ở cửa và cửa sổ đều không bị hư hại, cửa sổ không đóng. Lúc cô gái treo cổ, gió bên ngoài vẫn thổi chiếc váy đỏ của cô bay phấp phới, cảnh tượng ấy trông rất ma quái.

Hai, cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, bên ngoài nhất định phải dùng chìa mới mở được. Chìa khóa phòng sinh hoạt chung treo trên cổ cô gái chính là của bạn cùng phòng với cô. Bạn cùng phòng là người phụ trách câu lạc bộ “Nữ doanh nghiệp tương lai”, đã xin được nhà trường cấp cho một phòng sinh hoạt, nhưng vì bị khóa đã bị mất một ngày trước nên cô ấy đành tìm thầy lấy chìa khóa dự bị và chuẩn bị làm một chìa mới. Theo lý thuyết, chìa khóa này chỉ có cô bạn cùng phòng và nạn nhân có, giữa hai người cũng không có kỳ thị hay mâu thuẫn nào. Hơn nữa, cô bạn cùng phòng vẫn luôn ở trong ký túc xá, có quản lý ký túc xá làm chứng. Lúc cảnh sát tìm đến, cô ta bị đánh thức khi còn đang ngủ, sau đó mới lấy chìa khóa của mình từ ngăn kéo ra.

Ba, tuy khu sinh hoạt chung có máy giám sát, nhưng vì buổi tối hành lang tắt đèn nên không thấy được gì cả.

Bốn, không tìm thấy điện thoại của cô ta.

Hắc Tử nói: “Tuy không tìm được điện thoại khiến tôi cảm thấy hơi lạ, nhưng lưới chống trộm không bị hư và không có chìa khóa nên cửa chỉ có thể được mở từ bên trong, có lẽ là cô ta đã tự sát rồi.”

Người phụ trách trường học nói ngay: “Anh cảnh sát nói đúng ạ!”

Ngôn Hàm không lên tiếng, quay đầu nhìn Chân Ngõn. Cô đang ngồi xổm trên đất, hoàn toàn không bị xung quanh quấy nhiễu, mang găng tay kiểm tra thi thể nữ nghiên cứu sinh. Cô kẹp máy thu âm vào cổ áo, đang tập trung ghi âm lại bằng giọng thông thả và khề khàng: “Vết hoen tử thi ứ đọng ở tay, bụng dưới và chân. Đồng tử vẫn đục. Toàn thân tử thi co cứng. Răng cắn vào đầu lưỡi. Lúc treo cổ, dây thừng siết lại bên dưới yết hầu khiến cuống lưỡi thè ra trước, nếu đè ngạt ở dưới đất thì cuống lưỡi sẽ ép về sau và đầu lưỡi cũng sẽ kéo về phía sau. Thời gian tử vong là hơn năm tiếng trước, tức là khoảng chừng giữa đêm. Trong thời gian cơ bắp bị co cứng, nạn nhân không thể khống chế đại tiện tiện. Phần đầu và những phần các không có vết thương. Vùng da xung quanh vết thắt cổ hiện lên màu tím bầm, xuất hiện tình trạng tụ máu, tróc da và rướm máu dưới da. Đây là dấu vết do thắt cổ chết khi còn sống, không phải sau khi chết mới treo lên...”

“Vừa mới bảo là tự sát rồi, cô nói như vậy không phải là đang nói thừa sao?” Người phụ trách trường học nghe Chân Noãn nói thế liền bất mãn ngắt lời, sợ cô muốn nói là nạn nhân bị sát hại.

Chân Noãn ngớ ngàng ngàng đầu, mặt đỏ bừng, cắn môi rồi nói như đang biện luận: “Các người nói chuyện của các người, tôi làm việc của tôi.”

Quan Tiểu Du và toàn bộ đồng nghiệp ở hiện trường đều quay đầu lại. Trông thấy Chân Noãn Mèo Con đang ra oai, mắt họ đều ẩn chứa ý cười và sự kinh ngạc, cả Tô Nhã cũng cảm thấy có chút thú vị.

Người phụ trách trường học bầm sinh không thích “học sinh” không nghe lời, nhìn nét mặt cô non nớt và lại là nữ thì càng không tin tưởng. Vừa định nói gì đó thì Ngôn Hàm đã lập tức nghiêng đầu, không kiên nhẫn: “Lão Bạch, mời người không liên quan ra ngoài.”

“Được rồi, xin đừng phá hỏng hiện trường.” Lão Bạch vốn rất bảo vệ Chân Noãn, đã sớm chờ sắp ra lệnh, lập tức vui mừng đẩy anh ta ra ngoài rồi đóng cửa lại. Anh quay người, giờ ngón cái lên với Chân Noãn: “Mèo Con, phải như vậy!”

Lòng Chân Noãn chợt thấy ám áp vô cùng khi biết tất cả mọi người đều đang bênh vực mình. Nhưng... Rốt cuộc là ai đã đặt cái biệt danh Mèo Con cho cô thế nhỉ? Nghe chẳng oai chút nào cả. Nghĩ đến biệt danh của Quan Tiểu Du còn được là “Cá Mập” gì đấy, lòng cô bỗng giàn giụa nước mắt.

Cô nhanh chóng tiếp tục tập trung xem xét, Tiểu Tùng bên cạnh thấy hơi lạ: “Cô, thông thường mà nói, người chết do treo cổ thì mặt sẽ bị thâm tím mới phải.”

Chân Noãn giải thích: “Thông thường, khi nạn nhân chết do bị thắt cổ ở phần bên, phần trước hoặc không phải toàn bộ vị trí, tĩnh mạch và động mạch cổ không bị siết chặt, máu chảy lên mặt mới tạo thành ứ đọng, gây ra thâm tím và niêm mạc xuất huyết. Nhưng nếu xuất hiện những trường hợp hiếm gặp như toàn bộ vị trí đều bị siết, dây thừng hoàn toàn siết lấy tĩnh mạch cổ, vì ở cổ đều là động mạch và động mạch đứt sống nên sẽ dẫn đến máu tuần hoàn trên mặt bị dừng lại, gây ra tình trạng thiếu máu khiến mặt trắng bệch.”

Tiểu Tùng vỗ đầu một cái: “Ồ, em nhớ ra rồi, đúng là như vậy.”

Tô Nhã cũng liếc nhìn, phát hiện lúc làm việc, Chân Noãn khác hẳn bình thường. Có lẽ giống như Ngôn Hàm đã nói, cô ấy là pháp y rất chuyên nghiệp.

“Dây thừng siết cổ trong thời gian dài đã tạo thành rãnh cố định, rất sâu và hẹp, đây là do dây mảnh và cứng tạo nên. Dãy rãnh in hằn đường vân của sợi dây.”

Chân Noãn cảm lấy đoạn dây xù xì bên cạnh đầu người chết.

“Giống với sợi dây thừng phát hiện ở hiện trường, dây thừng được thắt vòng đơn kiểu khép kín. Ngoài ra, rãnh siết là chữ Bát điển hình, hình dạng vó ngựa, dưới sâu trên mỏng, là dấu vết để lại khi treo cổ nên loại trừ khả năng nạn nhân bị siết chết dưới đất. Chỉ có một đường rãnh nên cũng loại bỏ khả năng nạn nhân bị treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến đây. Phía sau cổ và những bộ phận khác không có dấu vết giằng co, chứng tỏ không phải bị người ta ép buộc.”

Chân Noãn quan sát phân tích có trật tự, đôi mắt chỉ nghiêm túc xem xét tỉ mỉ đã loại bỏ rất nhiều khả năng một cách rõ ràng. Tuy cảnh sát và người bên cạnh vừa nhìn đã cho rằng khả năng tự sát rất lớn, nhưng phải đợi đến khi có cô lên tiếng, cách nói của cô mới khiến người ta thấy an tâm.

Cô rành mạch phiên dịch lại di ngôn trên thân thể của nạn nhân: Không phải bị giết chết bằng cách khác rồi mới treo lên, không phải treo cổ ở nơi khác rồi mới chuyển đến, cũng không phải bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên.

Đàm Ca ở bên cạnh thấy cô nói xong liền vỗ tay, giờ ngón cái lên khen ngợi. Tô Nhã cũng có phần thần phục. Cô vẫn luôn cho rằng lĩnh vực chuyên môn phân tích tâm lý và phác họa tội phạm rất thần kỳ và tài giỏi, pháp y chỉ cần xem nạn nhân chết như thế nào là được, việc phá án sẽ giao lại cho cảnh sát hình sự chuyên nghiệp. Lần này thật khiến cô được mở rộng tầm nhìn.

Ngôn Hàm cúi đầu, khẽ giọng nói: “Lần sau còn hỏi anh tại sao phải tuyển cô ấy vào làm nữa không?”

Tô Nhã không lên tiếng.

Thật ra, Ngôn Hàm không hề phỏng vấn Chân Noãn. Khi ấy, anh đi công tác bên ngoài, Trần Phóng gửi đến hai danh sách, tư liệu và đoạn ghi hình phỏng vấn cuối cùng. Biểu hiện của Chân Noãn rất luống cuống, nhưng vì kỹ thuật tốt nên không bị loại bỏ. Nguyên nhân Ngôn Hàm tuyển chọn Chân Noãn rất đơn giản: Bạn gái của Thẩm Dục.

Tiểu Tùng hỏi: “Cô, nói như vậy thì đây là tự sát sao?”

Đến đây, Chân Noãn lại nhún mày: “Có một điểm rất kỳ lạ.”

“Điểm nào?”

“Dấu vết gãy giữa trên cổ và thân thể quá ít.” Chân Noãn nói. “Trên cổ gần như không có vết ma sát và trầy xước, cũng không có vết dây thừng bị lệch. Sau khi treo cổ, dưới tác dụng của trọng lực, dây thừng sẽ siết chặt khí quản và xương, khiến người ta vô cùng đau đớn. Cho dù đối phương tự sát cũng sẽ vùng vẫy kịch liệt. Hơn nữa...”

Cô nắm lấy rồi kéo nhẹ đế giày cao gót màu đỏ của nạn nhân, chiếc giày hơi rộng liền rơi xuống.

“Sao lúc gãy giữa, đôi giày rộng như vậy không bị rơi ra nhỉ?”

Chân Noãn thông dong nói xong, chợt nhớ đến câu chuyện ma mà Quan Tiểu Du đã kể, nói rằng cô gái mặc váy đỏ và giày cao gót đỏ treo cổ vào mười hai giờ đêm, lòng mang thù hận sẽ biến thành ác quỷ. Cô nhìn chiếc chìa khóa treo bằng sợi dây đỏ trên ngực người chết, không tài nào giải thích được vụ án trong phòng kín này, nhưng thân thể nạn nhân nói cho cô biết: “Lúc cô ấy chết, trong căn phòng kín này nhất định có người.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Sáu giờ sáng, tại khu sinh hoạt chung của trường đại học Khoa học và Kỹ thuật Dự Thành.

Ánh mắt mọi người đều hướng về phía Chân Noãn.

Tô Nhã hỏi: “Ý của cô là... bị giết?”

“Hiện giờ vẫn chưa biết.” Chân Noãn trả lời thật thà. “Tôi chỉ thuật lại những thứ tôi thấy từ thi thể nạn nhân mà thôi.”

Giọng cô trước sau vẫn thành thật và thẳng thắn, nhưng không khỏi làm cho người ta có liên tưởng sâu xa. Tô Nhã im lặng.

Ngôn Hàm chậm rãi bước đến, liếc nhìn cô rồi khẽ cong khóe môi và nói: “Nói ra suy nghĩ của em đi. Đừng sợ mắc sai lầm.”

Chân Noãn cảm nhận được sự khích lệ của anh, cắn môi: “Em nghi ngờ nạn nhân bị treo lên khi còn sống, thậm chí trạng thái còn rất yên ổn, có thể đã sử dụng thuốc ngủ.”

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đều ngộ ra theo kiểu “À, thì ra là vậy” hay “Ồ, sao không nghĩ đến khả năng này nhỉ”.

Nhưng Chân Noãn lập tức thận trọng nói: “Em chỉ nghi ngờ thôi, phải đợi trở về khám nghiệm tử thi mới có thể xác định. Nhưng hiện giờ, có thể nhận thấy rằng nạn nhân đúng là đã thất cổ chết ở đây mà không hề gãy giữa, cho nên trường hợp em nói có khả năng tương đối lớn.”

Quan Tiểu Du khích lệ: “Người đẹp Noãn Noãn, giỏi lắm!”

“Giỏi gì đâu.” Chân Noãn nói nhỏ. “Thật sự phải trở về khám nghiệm mới có thể kết luận. Chẳng may không phải thuốc ngủ, mọi người đừng trách tôi đây!”

Ngôn Hàm cười, cúi đầu vuốt mũi.

Hắc Tử thở dài: “Đây lại là vụ cùng nhau tự sát trở thành mưu sát ư? Mèo Con trở về kiểm tra xem có thuốc không rồi nói cho tôi biết nhé!”

“Vâng.” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn, thấy Ngôn Hàm đã thu lại nụ cười, hàng mày dài hơi nhíu, nhìn nạn nhân với vẻ mặt khó đoán. Chân Noãn chợt cảm thấy toàn thân căng thẳng, tinh thần tập trung cao độ, lẽ nào cô đã bỏ sót điều gì và lại bị Đội trưởng bắt được sao?

“Không cần chờ đến lúc trở về Phòng thí nghiệm đâu.” Ngôn Hàm sai bước đi tới, ngồi xuống đối diện Chân Noãn, nhặt dây thòng lọng cạnh đầu nạn nhân lên rồi quan sát vài giây, sau đó quay đầu lại nhìn đầu dây thừng bị cắt đứt giữa căn phòng học.

Anh lập tức đứng dậy, đi sang bên kia, nhảy phắt lên bàn rồi vươn tay uớ lên dây thừng.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn. Với góc độ này, trông dáng anh càng cao lớn, cánh tay vừa lúc che lấp ánh đèn trong phòng học, trông như vầng hào quang tỏa sáng vạn trượng.

Ngôn Hàm vừa hỏi Hắc Tử về phương hướng trước mặt nạn nhân khi bị treo trên sợi dây vừa uớ thử thòng lọng vào dây thừng theo vị trí tương ứng.

Hắc Tử vừa nhìn đã hiểu ý của Ngôn Hàm, cũng vội nhảy lên xem. Anh nhìn dây thừng rồi nói: “Đây là cách buộc nút của người bình thường, không có vấn đề gì cả.”

Nhưng Ngôn Hàm không cho ý kiến mà nhảy xuống và trở về chỗ thi thể, muốn nhắc tay nạn nhân lên xem nhưng kết quả là không nhắc lên nổi. “... À...” Chân Noãn khẽ nhắc nhở. “Đội trưởng, thi thể cô ấy đã cương cứng, không nhắc lên được đâu.” Cô lại bồi thêm một câu: “Anh mà tiếp tục dùng sức sẽ làm hỏng thi thể đó.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô nhú mày nhìn tay anh với vẻ lo lắng vô cùng, như thể sợ anh vừa dùng sức sẽ bẻ gãy thi thể vậy. Trông cô lúc này giống

người bán hàng rong ngồi xổm dưới đất bày hàng, nhưng lại sợ khách hàng làm rơi vỡ những món đồ yêu quý của mình.

Anh cười khẽ, giọng điệu mang chút trêu chọc: “Yên tâm, tôi không làm hỏng đồ của em đâu.”

“Ừm, dạ...” Chân Noãn cúi đầu, nghĩ thầm đó có phải đồ của mình đâu, nhưng vẫn nói theo phép tắc. “Cám ơn Đội trưởng.”

“...”

Ngôn Hàm đành phải cúi xuống xem tiếp, cũng không biết đang tìm thứ gì trên tay phải nạn nhân. Xem chừng tìm mãi không thấy, anh lại di chuyển về phía Chân Noãn, hất hất tay ra hiệu bảo cô đừng cản trở rồi lại cúi đầu kiểm tra tiếp. Lần này...

Anh lấy điện thoại ra chụp ngón tay nạn nhân rồi lẳng lặng giờ màn hình ra trước mắt Chân Noãn. Lúc đầu, Chân Noãn nghĩ rằng tay anh muốn chạm vào mình nên sợ hãi lùi về sau theo phản xạ, đến khi định thần nhìn lại, cô mới nhận ra chỉ là chiếc điện thoại di động. Cô hơi bối rối, nhưng Ngôn Hàm dường như lại nhìn thấu tâm tư của cô.

Anh giờ di động lên, cười: “Em trốn gì chứ? Tưởng tôi muốn làm gì?”

“Không phải...” Cô ngẩn người, mặt nóng lên, cảm thấy ánh mắt của anh như muốn thiêu sống người ta, đành cup mắt xuống không nhìn anh nữa rồi chậm rãi dịch người về. Tập trung nhìn hình ảnh ngón tay nạn nhân trên màn hình, cô bỗng sững sốt phát hiện: “Cô ấy thuận tay trái.”

Trong tấm ảnh, đốt ngón tay thứ nhất trên ngón giữa tay trái của nạn nhân có một vết chai rất rõ. Đó không phải là vết cầm bút lâu năm sao? Cô lập tức dịch sang bên kia thi thể để kiểm tra, trên tay phải không hề có vết chai. Cô áp ứng, bất giác lặp lại lần nữa: “Cô ấy thật sự thuận tay trái.”

Ngôn Hàm nghe tiếng lẩm bẩm của cô thì bật cười: “Có ai nói là giả đâu.”

Chân Noãn luống cuống quay đầu đi chỗ khác.

Hắc Tử cũng nhảy xuống bàn, chạy tới xem: “Nếu thuận tay trái thật, vậy nút buộc kia không phải do cô ấy thắt mà là người khác, một người thuận tay phải.”

“Ừ!” Ngôn Hàm đứng lên, bình tĩnh nói. “Vì vậy, tôi thấy suy đoán của Chân Noãn có khả năng chính xác rất cao.”

Hắc Tử khó hiểu: “Cửa chỉ có thể khóa từ bên trong, hung thủ ra ngoài thế nào?”

“Phòng kín ở đây chẳng qua là hiểu lầm do khuynh hướng tâm lý bình thường dẫn dắt thôi.” Đôi mắt của Ngôn Hàm trở nên sắc bén, dường như tất cả mọi điểm bất thường đều không thoát khỏi đôi mắt anh. “Thử nghĩ xem tại sao cô gái này lại đeo chìa khóa phòng lên cổ mình?”

Đây cũng là điểm bất thường mà Tô Nhã ngay từ đầu đã nhận ra: “Váy đồ giày đỏ, duy chỉ có chiếc chìa khóa này là không hài hòa. Nó không phải trang sức quý giá, cũng không có ý nghĩa gì đặc biệt, vậy tại sao cô ấy hoặc hung thủ lại phải làm thế?”

Trong đầu Chân Noãn chợt lóe lên một điều: “Cứ như cô ấy muốn nói cho chúng ta biết đây là phòng kín vậy. Liệu có phải...” Cô hơi chần chừ. “... Vì muốn chúng ta suy nghĩ sai hướng nên cố ý cho chúng ta biết chỗ này chỉ có mỗi cô ấy?”

Ngôn Hàm quay đầu lại, nhìn cô với vẻ hứng thú: “Tiếp đi!”

Mặt cô ửng đỏ: “Có lẽ, cái gọi là phòng kín rất đơn giản. Một ngày trước, nạn nhân trộm chìa khóa rồi đánh thêm một chìa. Cô ấy cho rằng theo như logic bình thường, mọi người sẽ không cho là phòng kín mà cô ấy tự sát có dư một chiếc chìa, hơn nữa càng không ngờ rằng cô ấy lại giao chìa khóa cho hung thủ.”

“Phòng kín” do khuynh hướng tâm lý bình thường tạo ra ư? Đúng là như vậy!

“Nhưng vì sao chứ? Hành vi này rất quái gở.” Tô Nhã không thể phân tích theo góc độ tâm lý học được.

Nhưng Chân Noãn đã sớm liên tưởng đến vụ điện giật ở bể bơi một ngày trước: “Nạn nhân tự nguyện. Đây lại là vụ giúp nhau tự sát ư?”

Trong mắt Ngôn Hàm hiện lên một tia sáng. Xem ra cô và anh thật có cùng suy nghĩ. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt của anh, lập tức cúi đầu. Cô siết chặt ngón tay, thật sự không biết tại sao mình không dám nhìn vào mắt anh, nhưng lại không có cảm giác sợ hãi như khi đối mặt với những người khác.

“Lại?” Tô Nhã nhìn hai người và dò hỏi, nhận ra mình vừa được điều đến nên không có đủ thông tin. Mặc dù cảm thấy cách nói này quá khó bề tường tượng, nhưng cô cũng không bình luận gì thêm.

Ngôn Hàm tiếp lời Chân Noãn: “Giống vụ án ở bể bơi, cô ấy dàn dựng màn kịch này để chứng minh không ai có thể vào phòng và mình chết là do tự sát, bởi lẽ cô ấy không muốn liên lụy tới người giúp đỡ mình.”

Lúc này, Đàm Ca nhận được một cú điện thoại. Sau khi cúp máy, anh báo cáo ngay với Ngôn Hàm: “Sếp, chỗ Tô Dương phát hiện ra vài manh mối. Đêm qua, nạn nhân mua thuốc ngủ liều lượng thấp ở hiệu thuốc trước trường. Điều này có thể chứng minh suy luận của Mèo Con.”

Da đầu Chân Noãn tê rần, vẻ mặt hết sức thảm thiết. Cô thầm nhủ những lúc nghiêm túc thế này đừng dùng biệt danh chứ, chưa kể đây đâu phải là biệt

đánh của cô, cô vốn chưa hề đồng ý kia mà.

“Ngoài ra, theo camera đặt ở con đường trước cổng trường...”

Đàm Ca đưa di động cho Ngôn Hàm để anh xem đoạn phim giám sát mà Tô Dương gửi tới. “Vào mười một rưỡi ngày hôm qua, nạn nhân xuất hiện và đi qua góc phố, nhưng mấy phút sau, cô ấy không đi qua camera đặt ở giữa con đường.”

Ngôn Hàm “Cô ta đang chờ người.”

“Đúng vậy! Tầm năm phút sau, có mấy người mặc áo khoác, đội mũ đi qua góc phố, nhưng sau đó không nhìn thấy bọn họ nữa. Một phút sau, nạn nhân đi tới đoạn giữa đường, hai bên camera là góc chết và cô ta nhiều lần nhìn sang bên đó.”

Ngôn Hàm hiểu rõ: “Bên cạnh cô ta, góc chết của camera có người.”

“Hơn nữa...” Đàm Ca cùng xem đoạn phim với anh, hơi ngập ngừng. “Bạn xem, ở đoạn này, hình như cô ta đã bỏ mấy viên thuốc vào miệng. Cô ta tự nguyện.”

Ngôn Hàm dần dần nhíu mày: “Quả nhiên giống vụ bể bơi. Lần này, bọn họ cũng hẹn gặp để người kia giúp cô ta tự sát.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn suy nghĩ hai vấn đề mà Ngôn Hàm nhắc tới ngày hôm đó. Vấn đề thứ hai đã giải quyết được rồi, nhưng vấn đề thứ nhất liệu có phải liên quan đến tập thể không, cô lặng lẽ ngẫm nghĩ rất lâu. Đến giờ phút này, có vài nhận thức mờ ảo đã dần xuất hiện trong đầu cô.

“Đội trưởng!”

“Hả?” Anh quay đầu lại nhìn cô.

“Em có chuyện muốn báo cáo.”

“Nói đi!”

Cô hơi chần chừ, anh liếc nhìn cô bằng ánh mắt có phần thay đổi. Tay Chân Noãn khẽ run, cố lấy hết can đảm: “Lúc thống kê số liệu, em đã phát hiện ra tháng trước, đội Ba xử lý rất nhiều vụ tự sát và tai nạn, điều này thật không bình thường. Hơn nữa, còn có phần đáng ngờ, không biết có liên quan đến hai vụ này không. Là... là vụ án liên hoàn... có tổ chức...”

Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến mức không nghe rõ nữa.

Ngôn Hàm im lặng.

Những người có mặt ở đây cũng không dám thở mạnh. Nếu đúng là thế, đồng nghiệp ở đội Ba đã kết luận sai về vụ án, đồng nghĩa với thất bại trong công việc. Chuyện này dù nhỏ cũng phải chịu khiển trách nặng nề, nếu nghiêm trọng thì càng...

Ngôn Hàm khẽ mím môi, cân nhắc trong chốc lát rồi nói: “Sau khi trở về, hãy mang những hồ sơ khả nghi đến phòng làm việc của tôi.”

Chân Noãn gật đầu: “Vâng.”

“Hơn nữa, những người có mặt ở đây...” Anh hơi cup mắt, nhìn quanh một lượt. “Trước khi chuyện này có kết luận, không được để lộ dù chỉ một chút. Nếu vi phạm thì sau này không cần tiếp tục làm việc ở đội Một nữa.”

Căn phòng yên lặng như tờ, tĩnh mịch như thể bị đóng băng vậy.

Sự quyết đoán và bình tĩnh của anh đã trấn an mọi người. Bình thường, Ngôn Hàm cho phép đàn em nói giỡn hoặc đùa cợt, nhưng một khi đã nghiêm túc ra lệnh thì tuyệt đối không cho phép làm trái, cũng không chừa đường cứu vãn.

Chân Noãn lơ ngơ, mãi sau mới nhận ra mà phát hoảng. Trông sắc mặt của mọi người như thế, lẽ nào chuyện này rất nghiêm trọng?

Cô đứng phắt dậy, nhưng bỗng dưng cảm thấy choáng váng, mắt tối sầm rồi trong thoáng chốc, không biết đâu là đông tây nam bắc, bất giác ngã về phía sau. Ngôn Hàm bước nhanh đến, nắm chặt lấy cánh tay cô. Phản ứng đầu tiên của cô là giật thót, hoảng sợ giãy khỏi tay anh, nhưng không ngờ anh nắm rất chặt khiến cô không thể tránh nổi.

Cô choáng váng lao đảo, lơ mơ thấy thân thể được anh đỡ lấy, nhưng rồi chỉ trong nháy mắt, tầm nhìn mông lung bỗng sáng trở lại. Ở trước mặt cô, Ngôn Hàm cau mày: “Sao thế?”

Cô từ từ phục hồi tinh thần, tầm mắt cũng rõ ràng hơn, lắc đầu nguây nguây: “Không sao ạ, hình như ngồi xồm quá lâu, lại đứng dậy gấp quá!”

Anh buông tay cô ra, dặn dò: “Sau này chú ý một chút.”

“Vâng.”

Kết thúc công việc, mọi người lần lượt rời khỏi hiện trường.

Ngoài tòa nhà, rất nhiều sinh viên đang vây quanh chỉ trỏ, không ít người đang bàn tán, nói cái gì mà chuyện ma nữ vấy đỏ đòi mạng. Chân Noãn cảm thấy khó hiểu, sao mọi người lại có thể tin những lời như thế. Đi ngang qua mấy nữ sinh, cô nghe rõ lời xì xào của họ: “Nghe nói nửa đêm mặc đồ đỏ treo cổ sẽ biến thành ác quỷ đó. Không biết tại sao cô ta lại tự sát bằng cách này nữa.”

“Chắc trong lòng chứa đầy oán hận, muốn làm ma trả thù cái đám xấu xa nói nó là gái nhà nghèo xấu xí.”

Sáng sớm, sân trường còn rất sạch sẽ, không khí cũng trong lành, nhưng mấy lời đó lại khiến người nghe cảm thấy bức bối. Chân Noãn rảo bước rồi đi, nhét tai nghe vào nghe nhạc.

Chưa đi được mấy bước thì bị người ta kéo giật về sau, là Quan Tiểu Du lôi cô sang bên rồi gí đầu cô: “Cái đồ ngờ nghệch nhà cậu.”

Chân Noãn ôm đầu, tháo tai nghe xuống rồi khẽ nói: “Sao thế?”

“Trước mặt nhiều người như vậy, cậu đừng cảm thật đấy!” Quan Tiểu Du véo mặt cô. “Mình muốn toát mồ hôi thay cậu luôn đó. Ở chỗ đông người như vậy, nếu truyền đến tai đội Ba thì không phải cậu gây thù với cả đội rồi à?”

Chân Noãn xoa cái má đang đau, ra chiều vẫn không hiểu: “Mình chỉ nói sự thật thôi mà? Nếu mình sai thì chứng tỏ họ đúng, cũng tốt mà. Nếu mình đúng thì họ sửa chữa sai sót, như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

“Cậu... Cái đầu này, vừa rời khỏi xác chết là ngốc đến phát sợ. Đầu phải ai cũng nghĩ như cậu đâu. Có vài người sẽ cảm thấy mất mặt mà ghi thù. Lẽ ra, cậu nên nói riêng với sếp mới phải. Nhưng người trong đội mình cũng biết chừng mực lắm. Họ sẽ bảo vệ cậu nên không nói lung tung đâu. Hơn nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, sếp nhất định sẽ gánh vác giúp cậu.”

Chân Noãn bối rối: “Sao lại liên quan đến Đội trưởng?”

“Bây giờ, anh ấy biết rồi thì nhất định sẽ tự mình lo liệu. Cậu không nghe lời anh ấy vừa nói à? Anh ấy đang bảo vệ cậu đấy. Chẳng may cậu đoán nhầm mà truyền ra ngoài, đám người ở đội Ba sẽ đâm thọt, sau này, cậu làm việc thế nào.”

Bây giờ, Chân Noãn mới hiểu được đôi phần, trong lòng không biết là cảm động hay chán nản, uể oải nói: “Lần sau, tớ nhất định sẽ nói riêng để không liên lụy tới Đội trưởng.”

Cô lơ đãng nhìn về phía trước, bóng lưng của Ngôn Hàm cao và gầy, như một thân cây đứng lặng hồi lâu dưới ánh nắng ban mai.

Cách đó hơn mười mét, Tô Nhã nói với Ngôn Hàm: “Có lẽ, lúc gọi cô ấy vào phòng làm việc, anh nên nhân tiện dạy bảo cô ấy về cách đối nhân xử thế.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô.

“Chuyện như vậy nên nói riêng với anh. Chẳng may thật sự gây thù hằn với đội Ba, bọn họ đổ vấy lên đầu anh thì phải làm sao?”

“Sao lại đổ vấy lên đầu anh?”

“Không hẳn. Nhưng với tính cách của anh, nếu cô ấy gặp rắc rối, chắc chắn anh sẽ đứng ra ôm cả trách nhiệm về mình.”

Ngôn Hàm cười nhạt, ra chiều không mấy quan tâm.

“Không sao đâu. Anh tin tưởng đội viên của mình, họ không tung tin ra ngoài đâu. Nếu cô ấy sai lầm thì chuyện này coi như chấm dứt ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Tô Nhã quay đầu lại, nhìn thấy trong đôi mắt đen nhánh của anh lóe lên tia sáng sắc bén, cô liền thấu suốt: “Tuy vẫn chưa nghe cô ấy báo cáo, nhưng anh đã cảm thấy cô ấy đúng, phải không?”

Ngôn Hàm cong môi với vẻ băng quơ, không trực tiếp trả lời: “Anh hiểu rõ người của anh có trình độ ra sao.”

Niềm tin ngay thẳng và chính trực ấy có lẽ nên gọi là tự tin, dù cho thứ anh sắp phải đối mặt chính là cả Đội Hình sự số Ba.

Tô Nhã khó chịu cực kỳ, rất muốn nhắc nhở rằng anh đã nói thiếu hai chữ cấp dưới, lẽ ra nên là “người cấp dưới của anh” mới phải. Nhưng... thôi vậy.

Vòng qua khúc quanh phía trước là đã đến bãi đậu xe, nhưng Ngôn Hàm vẫn đi thẳng rồi dần dần nheo mắt lại, chân cũng dừng bước. Tô Nhã quay đầu lại: “Sao thế?”

Ngôn Hàm giơ ngón tay lên ra hiệu im lặng. Anh lắng nghe, âm thanh ấy lớn dần với tốc độ cực nhanh, mới vài giây đã trở nên rõ rệt, là tiếng xe gắn máy gầm rú rất chói tai và ồn ào, từ xa đến gần, ở ngay phía sau...

Ngôn Hàm lập tức quay đầu lại, cách hai trăm mét là Chân Noãn đang đeo tai nghe, đứng loay hoay vài vòng để điều chỉnh dây đeo thùng dụng cụ phía sau lưng, trông như con cún nhỏ đuôi theo cái đuôi của mình. Trong khi phía sau là một chiếc xe gắn máy phân khối lớn đang lao vút về phía cô.

Ngôn Hàm thoát cái tăng nhanh tốc độ, chạy nước rút mấy trăm mét phóng về phía cô.

“Chân Noãn!”

Một tiếng thét đánh chặc khiến cả thế giới đều yên lặng. Chân Noãn đang tập trung xoay người bắt lấy dây đeo phía sau lưng, đột nhiên bị tiếng thét từ trên trời giáng xuống làm sợ giật cả mình, tiếng nhạc trong tai cũng chấn động theo.

Cô vừa kinh ngạc vừa ngỡ ngàng ngẩng đầu lên. Ngôn Hàm cấp tốc lao về phía cô như bay, còn nhóm Lão Bạch cũng cất lực chạy về phía cô từ bốn phương tám hướng. Chân Noãn quay đầu lại, thấy một người mang mũ bảo hiểm che kín mặt mũi điều khiển một chiếc xe motor cỡ lớn lao vút về phía cô không hề chệch khỏi quỹ đạo.

“Đội trưởng!” Cô òa lên một tiếng vì sợ hãi muốn khóc, chẳng chút do dự đưa tay chạy về phía Ngôn Hàm.

“Vút cặp dụng cụ đi!”

Hai người đều như đang chạy đua với tốc độ của xe máy. Nhưng Chân Noãn thật sự quá chậm, mới vừa vút thùng dụng cụ chạy được vài mét đã nghe thấy phía sau có tiếng động cơ motor vang dội như thấu khắp trời xanh đang trút xuống đầu mình, cảm giác như sau một giây, cô sẽ bị hất tung lên trời vậy.

Ngôn Hàm còn cách cô sáu, bảy mét, gần như dốc hết sức lực, chỉ trong một giây đã xông đến bắt được tay cô, kéo phất cô vào lòng. Chân Noãn như con rối bị anh kéo đến nhào vào ngực, bấp chân và phải bánh xe sau.

Ngôn Hàm như thể đang chiến đấu với tử thần, sau khi lao đến cực nhanh ôm lấy cô, lực quán tính lập tức kéo hai người họ chạm mặt với xe motor. Nhưng trong giây phút chỉ mành treo chuông ấy, một tay anh ôm Chân Noãn, tay khác lại tay không bắt lấy tay lái của chiếc motor, mượn tốc độ và quán tính của nó để bay thẳng lên trời, phi người nhảy qua thân xe.

Chân Noãn va vào lồng ngực anh, cổ áo anh che kín đôi mắt khiến cô không thể nhìn thấy gì. Cô chỉ cảm giác người anh nóng hừng hực, mùi hương đàn ông cứ thế quần quanh bên cô, còn bản thân thì bám vào người anh, hoàn toàn ngược chiều với trọng lực hấp dẫn, bị anh ôm bay vút lên cao.

Cô lại cảm nhận được cơ bắp anh căng chặt cuộn cuộn, toàn thân hừng hực sức mạnh lần nữa. Bỗng chốc cô không còn sợ hãi, cũng không còn run rẩy, nhắm mắt lại là cảm thấy an toàn. Anh nhất định sẽ không để cô xảy ra chuyện gì.

Đám sinh viên xung quanh nhìn thấy cảnh chàng trai ôm cô gái một tay bay vọt qua chiếc xe motor như xiếc ảo thuật với độ khó cao đều nhón nháo nhìn đến sững sờ.

Nhưng sau khi tránh được chiếc xe, lực quán tính cực đại hất hai người ra xa. Ngôn Hàm ôm Chân Noãn rơi xuống đất, lăn tròn đến bậc thềm ven đường. Qua khước mắt, anh đã dự cảm được Chân Noãn sẽ bị va vào bậc thang, muốn kéo cô lại nhưng đã không còn điểm tựa để dùng sức. Anh đưa tay định bảo vệ đầu cô, nhưng hơi lệch một chút, không che chắn được đầu mà chỉ kịp chạm vào mặt cô.

Chân Noãn mất khống chế lăn lông lốc, đỉnh đầu đập vào bậc thang, tiếng ầm khô khốc khiến lòng người ta chùng xuống đầy nặng nề. Lòng anh đau nhói, nhưng lập tức ngồi dậy quay đầu lại, chỉ thấy chiếc xe đã phóng đi xa, sớm biến mất không thấy bóng dáng đâu cả.

Cảm giác mềm mại kỳ lạ ở lòng bàn tay như gọi anh quay đầu, gương mặt của Chân Noãn đã vùi vào lòng bàn tay anh, xúc cảm êm ái, ảm áp vừa hay được hứng trọn ấy chạy thẳng đến trái tim anh.

Trong khoảnh khắc sau khi đầu va vào bậc thềm, khuôn mặt cô thanh khiết đến mức không một chút biểu cảm, ánh mắt cũng trở nên rệu rã và trống rỗng, đồng tử màu hổ phách phản chiếu bầu trời xanh lam của mùa đông, trong veo và tinh khiết. Cô nằm bất động, gương mặt vẫn mềm nhũn áp vào lòng bàn tay anh, khiến anh không rút tay được.

“Chân Noãn?” Biểu hiện trì trệ và vô hồn của cô khiến anh thoáng kinh hãi, anh khẽ nâng mặt cô, ngón tay lần vào tóc rồi nhấc đầu cô lên bằng động tác chậm rãi và nhẹ nhàng vô cùng.

Anh cúi đầu nhìn, trên bậc thềm không có vết máu. Ngón tay sờ lên gáy cô, cũng không thấy có chất lỏng sền sệt mà chỉ có một khối sưng nho nhỏ. Trái tim thấp thỏm của anh từ từ chùng xuống, lại bỗng nghe thấy cô lầm bầm: “Tiểu Hỏa...”

Ngôn Hàm giật mình: “Em gọi cái gì?”

Ánh mắt rệu rã của cô dần dần khôi phục vẻ trong sáng: “Pháp Lạp bảo anh tên Tiểu Hỏa, thật kỳ lạ!” Giờ phút này, chính cô cũng không biết tại sao mình lại nói thế nữa.

Ngôn Hàm từ từ khôi phục sắc mặt, hai tay vẫn nâng đầu cô: “Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Hơi choáng.” Cô ngơ ngác. “Đội trưởng...”

“Hử?”

“Mới vừa rồi anh cừ ghê!”

Anh cong cong khóe môi, nhưng không có ý cười.

“Cảm ơn anh đã cứu em... lần nữa... Lần trước anh cứu em, em không biết có nói cảm ơn anh chưa nữa. Dù có hay không thì em vẫn muốn nói lại...”

“Dòng dài.”

“... Ồ...”

“Ồ đây đau không?” Đầu ngón tay anh chạm vào khối sưng nhỏ nhô kia.

“Ồi!”

Chân Noãn ngồi bật dậy tựa vào bậc thềm, hai tay ôm sau gáy, đau đến mức nước mắt lưng tròng. Đau chết mất!

Mọi người nhanh chóng chạy đuổi đến đây. Lão Bạch giận đến giậm chân: “Lại không bắt được, lộng hành quá rồi! Tôi đã liên hệ với bên giao thông để họ kiểm tra hướng đi của chiếc xe kia. Lũ khốn kiếp này, chờ khi tôi bắt được, nhất định sẽ đánh chúng tôi tã! Mèo Con, cô không sao chứ?”

Chân Noãn lắc đầu, đôi mắt to tròn của cô ngân ngấn nước vì Ngôn Hàm vừa chạm vào vết sưng đau đớn.

“Èo, Mèo Con đau đến phát khóc rồi, tên đầu sỏ đáng chém nghìn đao này!” Hắc Từ nói.

Chân Noãn dè dặt nhìn Ngôn Hàm, anh điềm nhiên như không.

Ngôn Hàm gọi Quan Tiểu Du đến, đưa món đồ trong tay cho cô ấy: “Khi nãy, lúc chiếc xe chạy qua, tôi cố ý bắt lấy găng tay của kẻ lái xe. Đây là nút và sợi vải kéo ra được.”

“...”

Chân Noãn trở mặt, tự hỏi: Lễ nào là trong thời khắc nghìn cân treo sợi tóc đó ư? Người đàn ông này thật sự quá kinh khủng!

Đàm Ca lại thấy hơi lo lắng: “Sếp, khi nãy, rất nhiều cảnh sát xông đến mà cũng không ngăn nổi chiếc xe. Tên lái xe kia phản ứng quá nhanh, đang ở tốc độ cao mà vẫn di chuyển tránh thoát được, chắc hẳn là một tay chuyên nghiệp. Tôi sẽ thử đi điều tra đội đua xe motor của thành phố xem sao, lần trước đã điều tra qua giới Parkour nhưng vẫn chưa có kết quả.”

Ngôn Hàm gật đầu. Không biết từ lúc nào, Lão Bạch đã đến gần, nhẹ nhàng chỉ chỉ vào tay Ngôn Hàm: “Sếp, vừa rồi anh ngầu quá, đúng là anh hùng cứu mỹ nhân. Nếu là Mèo Con, chắc em sẽ yêu anh mất.”

Ngôn Hàm nhìn Lão Bạch bằng ánh mắt nghiêm nghị khiến cậu ta lập tức lùi lại mười vạn tám nghìn dặm. Anh lại quay đầu lo lắng nhìn Chân Noãn. Lúc này, cô đang được Quan Tiểu Du xoa đầu đến lắc lư, trông vẻ mặt rất ngây ngô và đáng yêu. Anh bất giác cau mày nghĩ ngợi. Nhóm người kia rất có tổ chức lại được trang bị đầy đủ, ai cũng bản lĩnh, nhóm “cao thủ” như vậy đã đến địa bàn của anh từ khi nào nhỉ?

Đầu Chân Noãn bị thương không nghiêm trọng lắm, ngược lại bị Quan Tiểu Du xoa nắn một phen khiến nước mắt càng tuôn trào dữ dội hơn. Trên đường trở về, cô còn né tránh Quan Tiểu Du như chuột trốn mèo, chạy đến ghế sau xe Lão Bạch ngủ một giấc. Lúc dừng xe, tinh thần cô đã sáng khoái trở lại.

Sau khi trở về tòa nhà thí nghiệm, cô len lén kêu Tiểu Tùng dùng máy chụp CT quét hình cho mình để chắc chắn không có bất cứ vấn đề gì. Sau đó, Đại Vĩ mang kết quả kiểm tra dịch trong dạ dày nạn nhân đến, chứng minh nạn nhân đúng là có dùng một lượng nhỏ thuốc ngủ. Cô liền nhanh chóng chỉnh sửa tài liệu rồi mang đến văn phòng Ngôn Hàm để báo cáo.

Cô bước vào văn phòng, ngồi xuống đối diện rồi lễ phép đưa tài liệu cho anh: “Đây đều là những chỗ em cảm thấy khả nghi ạ!”

Ngôn Hàm nhận lấy xấp tài liệu rồi mở ra, một giây sau, anh khẽ nhướn mày lên.

Không đúng ở đâu nhỉ?

Lòng Chân Noãn bỗng căng thẳng, cô nhìn chăm chăm vào nét mặt anh. Anh ra vẻ nghiêm túc xem chốc lát rồi đánh giá: “Ừ, đầu em thật dễ thương, giống như một con ếch trong phim hoạt hình vậy.”

Chân Noãn sững sờ rồi bất chợt hiểu ra, liền hoảng hốt đến gần, đưa tay lấy xấp hồ sơ kia xem, quả nhiên là cô đã hồ đồ bỏ luôn cả hình CT đầu mình

vào đó rồi. Thoảng chốc, cô rút hình lại, giấu ra sau lưng, vừa then thùng vừa lúng túng, càng lo lắng anh sẽ trách cô vì tội chiếm dụng của công, vội vàng kiểm soát: “Em... Em định xem thử máy chụp CT có dùng được không thôi ạ! Em chỉ định thử xem tính năng nó thế nào nên mới lấy mình ra làm thí nghiệm.”

Đôi mắt trong veo của anh nhìn cô đắm đắm, trông thế nào cũng ẩn chứa hàm ý sâu xa: “Tình nguyện cống hiến, cực cho em rồi.”

“...” Chân Noãn thật sự muốn đào một cái lỗ để chui xuống.

Ngôn Hàm không trêu cô nữa, cúi đầu: “Đầu không sao chứ?”

Cô vội lắc đầu, thấy anh cup mi mắt không nhìn mình thì lại nói: “Không sao, không đau nữa.”

“Xem ra bác sĩ cho người chết cũng có thể chữa trị cho người sống nhỉ!”

“...” Chân Noãn tức tối đến nghẹn cả lồng ngực: Ai là bác sĩ cho người chết chứ? Sao nghe như đang châm biếm nghề nghiệp của cô thế này?

Đang khó chịu thì chuông điện thoại di động của cô vang lên, là Thẩm Dực gọi đến. Cô hơi khản trương, không lập tức ngắt điện thoại mà suy nghĩ định nhấm im lặng, nhưng Ngôn Hàm nhìn ra được vẻ bồn chồn không muốn nhận cuộc gọi của cô. Anh cười nhạt, tựa lưng vào ghế, ra vẻ chờ đợi: “Nghe đi!”

Chân Noãn run tay, ấn vào nút trả lời, đành cắn răng đặt điện thoại lên tai: “A lô?”

Giọng cô nhỏ như tiếng muỗi kêu. Thẩm Dực biết cô không tiện nói chuyện nhưng vẫn lạnh lùng cất lời: “Đội Thanh ở trước cửa cơ quan em. Anh đang ở bệnh viện chờ em.”

“Bây giờ ạ?” Cô bất giác tăng âm lượng một chút, bất gặp ánh mắt sâu thẳm của Ngôn Hàm liền cuống cuống quay đầu đi: “Em...” Cô chần chừ chốc lát vì biết nói dối thì nhất định sẽ bị bại lộ, chưa kể Ngôn Hàm lại đang ở ngay trước mặt. Về mặt anh lúc này bình thản nhưng ẩn chứa vô vàn cảm xúc, cô liền thành thật đáp: “Em đang họp.”

Thẩm Dực nói: “Được rồi! Để anh nói chuyện với Đội trưởng kia vài câu.”

Chân Noãn nếu thật sự là một con mèo thì lúc này đã xù lông lên rồi. Cả người cô sồn gai ốc, do dự nhìn Ngôn Hàm. Anh vẫn ra vẻ ung dung, khéo môi cong lên nhưng không có ý cười, nhìn ra được anh đã biết rõ mồn một nội dung cuộc điện thoại.

Chân Noãn biết ân oán giữa hai người họ, cảm thấy sắp bị hai người đàn ông này chèn ép đến phát điên lên rồi. Cô không chịu được nữa, cũng không muốn đứng giữa họ, dứt khoát cắn răng đưa đi động cho Ngôn Hàm.

Quả nhiên, anh không hề bất ngờ, điềm nhiên nhận điện thoại đưa lên tai, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn gương mặt Chân Noãn, cứ như nhìn thấy cảnh hoa tươi nở rộ từ gương mặt ngái ngủng quẫn bách của cô vậy.

Đầu dây bên kia không biết Thẩm Dực nói gì, Ngôn Hàm bật cười: “Được!”

Chân Noãn vừa bị nụ cười rạng rỡ của anh làm chói mắt lại ớn lạnh một cách khó hiểu.

“Yên tâm đi, anh Thẩm! Bạn gái anh sẽ không xảy ra bất trắc nào đâu... Cô ấy cũng là cấp dưới của tôi... Ý tôi là bảo vệ cô ấy cũng là trách nhiệm của tôi.”

Da đầu Chân Noãn như muốn căng ra. Rõ ràng là lời nói đường hoàng nhưng lại bị anh diễn tả như thể vô cùng mờ ám, cộng thêm ánh mắt mỉm cười đầy thâm sâu của anh nữa... Chân Noãn chợt thấy khó thở, hai chân phát run lên.

Anh trả di động lại cho Chân Noãn. Cô dè dặt nhận lấy, lúc này mới lo lắng câu nói kia của anh sẽ ảnh hưởng đến Thẩm Dực, nhìn lại điện thoại thì thấy anh đã cúp máy. Chân Noãn đầu môi. Cô chọc giận phải ai đây chứ?

Ngôn Hàm đứng dậy và nói: “Tôi đưa em đến bệnh viện một chuyến.”

“Bây giờ ạ?” Chân Noãn chỉ chỉ vào báo cáo. “Không phải anh muốn em trình báo về những vụ án khả nghi sao?”

Ngôn Hàm lại cười: “Phải! Nhưng bạn trai em xông đến đồn văn phòng của tôi thì sao?”

Chân Noãn bị anh trêu chọc đến mặt mày đỏ ửng, oán thầm trong lòng: “Anh mà sợ việc này ư? Dù có tới phá anh thì anh cũng không sợ nữa là.”

Hai người họ đi đến bệnh viện.

“Đội trưởng, anh đi về trước đi. Em kiểm tra xong sẽ lập tức trở về ạ!”

“Tôi đưa em đến thì dĩ nhiên phải dẫn em về rồi.” Ngôn Hàm cười cười. “Còn phải nghe em báo cáo nữa chứ!”

Điều bộ lãnh đạo quan tâm cấp dưới này của anh thật không tìm ra được điểm nào không ổn. Thẩm Dực cũng không phản đối vì anh đã đồng ý sẽ

không can thiệp vào công việc của cô. Tuy không can thiệp, nhưng thái độ không ủng hộ cũng rất rõ ràng. Chân Noãn cảm thấy vô cùng khó chịu khi phải đứng giữa hai người họ.

Cô thần thờ bước vào làm kiểm tra, Thẩm Dực cũng đi cùng với cô, Ngôn Hàm thì đứng hút thuốc một mình giữa cầu thang trong lúc chờ. Châm xong điều thuốc, anh bỗng nhếch môi trong vô thức: Hàng loạt vụ việc xảy ra gần đây với Chân Noãn như thế, Thẩm Dực không thể không biết. Nhưng hắn vẫn chọn cách không hành động. Thù vị rồi đây!

Chân Noãn... Chân Noãn...

Cô nhất định không biết cái biệt danh Mèo Con này là do Đội trưởng anh đã gọi ra trước. Nhưng thật ra, ý định ban đầu của anh cũng không phải muốn mọi người trong đội nghĩ rằng cô mềm mại đáng yêu như chú mèo con, mà là thân bí như con mèo vậy.

Bởi lẽ, trước khi mất trí nhớ, thân thể Chân Noãn cũng không phải như Thẩm Dực đã nói: Cô lớn lên ở cô nhi viện, là thanh mai trúc mã với Thẩm Dực và cũng là một cô gái ngoan múa ballet. Từ khi còn rất bé, Thẩm Dực đã theo Kỳ Đình lăn lộn trong giới, kiếm tiền cho cô đi du học để cô có được cuộc sống tốt nhất. Nhưng sau đó, cô lại đột ngột xảy ra tai nạn giao thông.

Không phải như vậy.

Quá khứ của Chân Noãn là một người còn gần với tổ chức ngầm hơn cả Thẩm Dực. Cô là nhân viên của một tổ chức nghiên cứu nào đó, đồng thời là đối tượng được đào tạo đặc biệt, từ khi còn bé đã trở thành người liên lạc của kế hoạch T.

Kế hoạch T (Twin) là kế hoạch nghiên cứu trẻ sinh đôi, tách hai đứa trẻ sinh đôi ra để chúng lớn lên ở những hoàn cảnh khác nhau, sau đó quan sát nghiên cứu sự biến hóa trong tính cách của chúng và cách thức nuôi dưỡng chúng, cũng như sự hình thành về nhân cách tâm lý và trạng thái cuộc sống.

Trước kia, Chân Noãn lớn lên trong tổ chức T, là nhân vật trẻ tuổi nòng cốt của kế hoạch này, sau đó bị hại mà không rõ nguyên nhân, bị ảnh hưởng của một vụ nổ, trở thành người thực vật, hôn mê hơn một năm mới tỉnh lại rồi trở thành đáng yêu như bây giờ.

Hiện tại, Ngôn Hàm cảm thấy hứng thú với Chân Noãn một phần vì cô là bạn gái của Thẩm Dực, một phần vì chính bản thân cô.

Trải qua chín năm điều tra, Ngôn Hàm đã biết được rất rõ phân đội đặc chủng của anh năm đó vây quét ngôi làng thổ phi ở vùng biên giới kia thật ra có liên quan đến kế hoạch T. Người cha chết đi sống lại của Thẩm Dực và cái chết của Kỳ Đình cũng có liên quan đến kế hoạch T.

Quan trọng hơn là hài cốt của Hạ Thời vốn thuộc về hai người là Hạ Thời và Hạ Thiên.

Năm đó, hai bộ hài cốt đều do cha của Hạ Thời làm so sánh DNA để chứng minh là Hạ Thời. Hai bộ hài cốt này đều có DNA nhân tế bào giống nhau, nhưng Ngôn Hàm đã kiểm tra và phát hiện ra hai DNA chất tế bào có sự khác biệt, vì thế anh mới nghĩ đến việc Hạ Thiên từng chết trong phòng trẻ sơ sinh có khả năng còn sống, lại còn lớn lên ở một nơi nào khác. Sau khi điều tra rất lâu, anh mới phát hiện ra đó là kế hoạch T, cách thức tách rời sinh đôi này rất phù hợp với cách làm việc của tổ chức kia và hai người họ cũng là đối tượng nghiên cứu của kế hoạch này.

Mọi việc đều có liên quan đến kế hoạch T, tất cả manh mối và câu hỏi nan giải đều tập trung trên người Thẩm Dực và Chân Noãn. Nhưng Ngôn Hàm cũng tra ra được là tổ chức này chỉ làm thí nghiệm và quan sát chứ không sát hại vật thí nghiệm. Vì vậy, việc thí hài của Hạ Thời và Hạ Thiên xuất hiện khó có khả năng là do người trong kế hoạch đó làm, nhưng họ cũng không thoát được việc có liên quan.

Diễn hình là Thẩm Dực. Ngôn Hàm cho rằng hắn là người của kế hoạch T, có thể đã bị Chân Noãn của trước kia kéo vào hố lừa, hoặc cũng có thể là vì muốn đạt được quyền lực lớn hơn nên mới bảo vệ Chân Noãn của bây giờ.

Thế nhưng, nhiều năm trôi qua như vậy, cách thức làm việc của hắn đã bắt đầu thay đổi. Lần trước, sự cố ngoài ý muốn khi Khương Hiểu rơi xuống lầu là do Thẩm Dực châm dầu vào lửa. Còn Khương Hiểu và Đồng Tư Tư chính là một đôi song sinh trong những vật thí nghiệm của kế hoạch T.

Hắn bắt đầu ra tay tổn thương vật thí nghiệm vốn không được phép làm hại rồi, rốt cuộc định làm gì đây?

Ngôn Hàm dụi tàn thuốc lá vào cát trắng rồi rời khỏi thang lầu.

Chân Noãn kiểm tra xong thì chào tạm biệt với Thẩm Dực, theo Ngôn Hàm lên xe. Trên đường trở về, hai người đều trĩu nặng tâm sự, không nói gì với nhau. Ngay cả Ngôn Hàm cũng bớt đi vẻ bông đùa, thoải mái thường ngày, chỉ thỉnh thoảng nhìn cô vài lần qua kính xe.

Cô vẫn mang dáng vẻ ngây ngô, thơ thần. Ngôn Hàm dời mắt đi. Thật ra, anh rất hy vọng cô có thể khôi phục trí nhớ để đấu một trận chứ không phải như bây giờ. Anh luôn không khỏi suy xét: Cô thật sự không nhớ gì cả hay là đã nguy trạng quá tình vì.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Đôi Thanh khởi động xe, liếc nhìn khuôn mặt lạnh như băng tuyết nghìn năm của Thẩm Dực ở bên cạnh, không nhìn ra nổi đang vui vẻ hay phẫn nộ.

“Anh Dực!”

“Nói!”

“Lần này, chị dâu xảy ra chuyện, sao anh không cho bọn em đi cảnh cáo đám người chơi trò tự sát kia?”

“Ngôn Hàm theo sát chúng ta như vậy, chỉ cần bên này vừa có động tĩnh thì bọn họ sẽ lần theo tìm được đám người kia ngay.” Thẩm Dực thoáng dừng lại. “Bọn họ còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành. Tiếp tục chờ đợi đi! Huống chi, bây giờ cảnh sát đã nghi ngờ là tự sát tập thể chứ không chỉ có mình Noãn Noãn nghi ngờ, nguy hiểm của cô ấy tạm thời đã được loại trừ rồi.”

“Nhưng chị dâu...”

“Có Ngôn Hàm ở đây, cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì đâu... Đã nhiều năm qua, ngay cả một chút manh mối như vậy mà anh ta cũng cố sức không để nó đứt kia mà.”

“Em không phải lo lắng điều này.” Đôi Thanh vỗ đầu bứt tai.

“Điều gì?”

“Ngôn Hàm đây... cũng xem như là một gã khá hào hoa. Ngày ngày anh hùng cứu mỹ nhân như thế, anh không sợ chị dâu sẽ...”

“...” Thẩm Dực im lặng, một luồng khí lạnh toát ra.

Đôi Thanh lạnh toát sống lưng, thầm mắng mình vạ mồm vạ miệng.

“Sẽ không! Noãn Noãn sẽ không thích Ngôn Hàm. Và lại... Ngôn Hàm càng không thể yêu Noãn Noãn.”

Đôi Thanh nghĩ thầm, mẫu đàn ông như Thẩm Dực cũng rất được phụ nữ yêu mến, Chân Noãn đơn thuần hẳn sẽ không thay lòng đổi dạ. Nhưng lái xe được một lúc, anh ta lại không khỏi lo lắng: “Chúng ta không có động tĩnh, Ngôn Hàm cũng sẽ nghi ngờ thôi.”

“Anh ta quá tỉnh táo, cái này tránh không khỏi đâu.” Thẩm Dực nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng khá mông lung.

“Vậy anh ta sẽ không nghi ngờ...”

“Nghi ngờ điều gì?”

“Nghi ngờ chị dâu là nội gián của kế hoạch T nằm vùng trong Đội cảnh sát.”

Thẩm Dực không nói gì nữa, im lặng một lúc lâu rồi bỗng nhớ đến câu khi nãy của Đôi Thanh, rằng Châu Noãn sẽ cảm động vì Ngôn Hàm đã xả thân cứu giúp, anh bất chợt cong nhẹ khóe môi.

Đôi Thanh thấy anh có vẻ như đang cười thì thoáng sợ hãi. Một lúc lâu sau, anh ta mới loáng thoáng hiểu ra ý nghĩa của nụ cười này, thế là sa sầm nét mặt, nghĩ thầm “Thật nhìn không ra anh Dực cũng là kiểu người ghen tuông.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Sau khi Ngôn Hàm và Chân Noãn về đến Cục Cảnh sát, họ quay trở về phòng làm việc lần nữa. Đề tài trở lại vụ án tự sát liên hoàn. Chân Noãn đem tài liệu đã chỉnh sửa trình lên cho Ngôn Hàm, tất cả đều là những điểm khả nghi cô đã phát hiện ra khi kiểm tra lại những vụ án do đội Ba phụ trách.

Ngôn Hàm vừa xem tài liệu vừa nghe cô báo cáo, rồi chợt đi thẳng vào vấn đề với vẻ mặt hơi nghiêm túc: “Em cho rằng vụ án ở quận Bạch Tháp không phải là tự sát sao?”

“Vâng ạ! Trong báo cáo điều tra đã đề cập, cô gái này có khuynh hướng tự sát với trạng thái bi quan chán đời nghiêm trọng và không có thù oán với người khác. Cô ta đã tự mình cắt cổ tay tự sát ở nhà, cũng không có dấu vết gãy gãy. Nhưng mà... vết cắt trên cổ tay của cô ta không phù hợp.”

Ngôn Hàm lật đến trang sau. Trong bức hình, trên tay nạn nhân có một vết dao cắt sâu hoắm, da thịt lật ra ngoài. Anh đặt tài liệu lên bàn, khẽ tựa vào lưng ghế rồi ngược mắt lên, tay đan vào nhau, chăm chú nghe cô nói.

Cô thấy đôi mắt đen thẳm của anh đang nhìn mình đắm đắm thì lại mất tự nhiên, chuyển ánh mắt vào cây xương rồng phía sau lưng anh rồi nói: “Người bình thường rất khó tìm được vị trí và độ lực thích hợp khi cắt cổ tay tự sát, phần lớn sẽ là cắt quá cạn, vết thương dù chảy máu nhưng thường sẽ tự khép miệng lại, phải thử rất nhiều lần mới tìm ra đúng vị trí. Vì vậy, người cắt cổ tay tự sát thì trên tay sẽ có nhiều vết thương sâu cạn không đồng đều, thậm chí còn có rất nhiều vết thương cũ để lại từ mấy lần trước. Thế nhưng, người này chỉ cắt một dao là thành công, nên em nghĩ rằng có thể đã có người giúp cô ta làm.”

Cô vừa nói vừa nghiêng nghiêng ánh mắt, cứ như học sinh đang bị khảo bài học thuộc lòng vậy.

Ngôn Hàm đứng dậy, rót một cốc nước bên máy đun đưa cho cô rồi tiếp tục: “Là vụ án gây chuyện rồi lẫn trốn tự sát thì sao?”

“À cái đó...”

Nửa giờ sau, Chân Noãn liệt kê hết những điểm mà cô cảm thấy khả nghi với Ngôn Hàm, sau đó hỏi với vẻ hơi thấp thòm: “Đội trưởng, anh thấy em nói có lý không ạ?”

Ngôn Hàm trả lời: “Em chờ một chút, anh đến văn phòng của Cục trưởng Thượng một lát đã!”

Nửa giờ sau, Ngôn Hàm đã tập trung người đội Một và đội Ba lại: “Những pháp y của đội Ba đều còn trẻ tuổi, áp lực và trách nhiệm trên vai rất lớn, cũng không có pháp y lâu năm hướng dẫn, kinh nghiệm lại chưa nhiều. Hơn nữa, vụ việc lần này rất đặc biệt, là một vụ án tự sát liên hoàn kỳ lạ. Vụ án của đội Ba thì vẫn do đội Ba điều tra, nhưng đúng lúc vụ án của đội Một có chút liên quan, nên vụ án tự sát liên hoàn đặc thù lần này sẽ do hai đội cùng nhau hợp tác điều tra. Qua việc này, tôi cũng nhắc nhở hai đội chúng ta sau này nên thường xuyên trao đổi nhiều hơn trong công tác hằng ngày, giám sát lẫn nhau để cùng nâng cao nghiệp vụ, tạo cơ hội tăng thêm tình cảm. Nếu ngày nào đó pháp y của đội Một có sơ suất thì cũng mong các thành viên của đội Ba nêu ra để sửa chữa.”

Chân Noãn kinh ngạc nghe xong, phát giác ra vấn đề quan hệ giao tế hóc búa đã được anh giải quyết hoàn hảo đến mức không chút khiếm khuyết.

Danh dự các đội đã thu nhỏ lại về bộ phận pháp y, mấy pháp y và trợ lý cùng nhau gánh chịu mà không bị nêu tên riêng lẻ, nguyên nhân phạm sai lầm ngoại trừ điểm “trẻ tuổi” mà ai cũng phải trải qua thì còn có một sự thật khách quan đó là “không có pháp y có kinh nghiệm dẫn dắt”.

Thậm chí, anh không hề đề cập đến “ngộ phán” mà dùng từ “tự sát đặc thù”.

Sau khi thương lượng với Cục trưởng, anh đã đề nghị không để đội Một toàn quyền phụ trách mà vẫn để đội Ba tiếp tục điều tra vụ án của họ. Hai đội cùng nhau hợp tác, tăng cường trao đổi và học tập lẫn nhau, như vậy quan hệ sẽ càng tiến triển hơn một bậc.

Cuối cùng là mời đối phương giám sát mình, một mặt có thể giữ được thể diện cho đối phương, mặt khác còn thể hiện được phong thái tự tin và tự giữ kỷ luật của đội Một.

Thảo nào Lão Bạch nói anh là “Đội trưởng toàn năng”, không chỉ có chỉ số thông minh cao mà cả chỉ số cảm xúc cũng vượt mức bình thường. Sau này, cô phải học tập Đội trưởng nhiều hơn rồi. Ừ, phải như vậy chứ, meo meo!

Chân Noãn chợt nghe thấy nội tâm mình cất tiếng, bỗng sa sầm nét mặt. ... Sau này, ai còn gọi cô là Mèo Con nữa thì cô sẽ cào chết người đó!

Phan Lâm - Đội trưởng đội Ba nói: “Sau khi xem qua mấy hồ sơ, về căn bản, vụ án này có thể khái quát thành có người muốn tự sát, mà nguyên nhân đại loại như là vì không tài nào quyết định, hoặc bởi tỷ lệ thành công không cao, hay vì chết kiểu này quá đau đớn, nên tìm người khác giúp đỡ tự sát hoặc ngụy trang thành sự cố ngoài ý muốn.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm cau mày. “Chỉ có điều, bây giờ còn chưa thể xác định được mối liên hệ cố định đằng sau những vụ án tự sát liên hoàn này.”

Lúc này, Chân Noãn đang lật tài liệu ra xem thì bỗng sững sốt khi thấy được một trang: “Đội trưởng...”

“Sao hả?”

Cô thẳng thốt ngắt đầu: “Em nghĩ có lẽ em đã biết tại sao lại có người truy sát em rồi.”

“Vào buổi tối hôm xuống trạm xe buýt suýt bị người ta đụng phải, sáng hôm đó, em đã kiểm tra lại những vụ án này. Lúc em thấy được vụ án cô gái cắt cổ tay tự sát ở quận Bạch Tháp đầu tháng Mười, đã từng gọi điện thoại hỏi người nhà cô ta, sau đó còn liên hệ gia sư hỏi thăm tình trạng gần đây của cô ấy. Số điện thoại và tên của gia sư kia... chính là của cô gái nghiên cứu sinh đã tự sát ở đại học Khoa học và Công nghệ hôm nọ. Em có nói chuyện với cô ta nên cô ta biết em đang nghi ngờ những vụ án tự sát này.”

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Lần này, chúng ta đã gặp phải sát thủ liên hoàn, hơn nữa còn là nhóm.”

Mỗi người trong phòng họp đều cảm nhận được một bầu không khí nặng nề đang bao trùm.

“Điểm đặc biệt hơn nữa chính là nhóm sát thủ liên hoàn lần này có thành viên không cố định, sát thủ có thể trở thành kẻ bị giết và kẻ bị giết cũng có thể lựa chọn trợ giúp người khác mà trở thành sát thủ. Nhưng cho dù là vậy, cơ cấu cả tập thể vẫn rất vững chắc. Điểm khác biệt giữa bọn chúng và các sát thủ liên hoàn bình thường khác là không những số lượng thành viên đông đảo mà còn không phải tùy theo sở thích hay phần nộ cá nhân để định hướng tìm kiếm con mồi, con mồi sẽ chủ động tìm đến bọn chúng để xin được giúp đỡ tự sát.”

Vụ án “tự sát liên hoàn” hay “liên hoàn giúp người tự sát” này thật quái gở, đừng nói là Dự Thành mà đến khắp cả nước cũng chưa từng nghe thấy.

Tô Nhã do dự: “Tập thể sát thủ liên hoàn này có thể còn phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng, mức độ phức tạp lớn hơn rất nhiều.”

Đội Một và đội Ba nhanh chóng chỉnh sửa lại hồ sơ của những vụ án tự sát và tai nạn có điểm khả nghi. Trong khoảng thời gian từ ngày mùng Ba tháng trước kéo dài cho đến hôm nay, tổng cộng có sáu vụ.

Nạn nhân thứ nhất là nữ, 26 tuổi, sau khi tốt nghiệp vẫn luôn ở nhà sống dựa vào gia đình vì không tìm được việc làm, thi công chức bốn lần đều thất bại dẫn đến áp lực tinh thần rất lớn. Cha mẹ cô ta cho biết con gái họ có dấu hiệu coi thường mạng sống của mình.

Cách chết: Nhảy lầu.

Nạn nhân thứ hai là nam, 29 tuổi, nhân viên bán hàng, tuy đã đến tuổi này nhưng vẫn không có sự nghiệp, nghề nghiệp không ổn định và cũng không có tương lai. Anh ta vô cùng mù mờ về sự nghiệp của mình, bị ba mẹ nhiều lần thúc giục đi xem mắt, nhưng vì không có nhà và xe, lương lại thấp nên bị đã kích gập bội. Anh ta từng nhiều lần than vãn với ba mẹ và đồng nghiệp rằng “cảm giác không chịu nổi cuộc sống nữa”.

Cách chết: Tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bị xe Ferrari đụng, ba mẹ được bồi thường một triệu hai trăm nghìn nhân dân tệ.

Nạn nhân thứ ba là nam, 24 tuổi, là nhà báo nhưng gặp phải những mảng đen tối và thối nát của đủ mọi ngành nghề nên nảy sinh cảm giác bất lực sâu sắc và mắc chứng trầm cảm.

Cách chết: Mờ khí gas tự sát, trúng độc mà chết.

Nạn nhân thứ tư là nữ, 17 tuổi, đang là học sinh cấp 3, không hài lòng với tướng mạo của mình vì thường bị bạn học chế giễu. Sau khi phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, cô ta không dám gặp người khác, tính tình trở nên gắt gỏng và quái gở, thường xuyên khóc lóc với ba mẹ bảo rằng không muốn sống nữa.

Cách chết: Ngâm mình trong bồn tắm, cắt cổ tay tự sát.

Nạn nhân thứ năm và thứ sáu là anh chàng bị điện giật chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh chết trong phòng sinh hoạt trường đại học gần đây.

Điểm giống nhau duy nhất của sáu vụ án này là đều không tìm thấy điện thoại của nạn nhân. Trong đó rất có thể có cài đặt ứng dụng mà nạn nhân dùng để liên lạc với tập thể sát thủ.

Ngoại trừ nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát và nghiên cứu sinh của trường đại học là có quan hệ học sinh và gia sư, những nạn nhân còn lại không có bất kỳ mối liên hệ nào.

Ngoài ra, khi điều tra vụ án nữ sinh trung học cắt cổ tay tự sát, đội Ba đã từng điều tra đến gia sư của cô ta. Nhưng khi ấy, cha mẹ cô ta bảo quan hệ giữa gia sư và con gái họ rất tốt, hai người rất hay trò chuyện tâm sự với nhau. Họ vốn tưởng rằng cô gia sư này có thể khuyên giải được con gái họ thoát khỏi bóng ma của việc giải phẫu thẩm mỹ thất bại. Hơn nữa, khi vụ án xảy ra, nữ nghiên cứu sinh đang học ở trường nên có bằng chứng ngoại phạm vô cùng xác thực.

Lần này, người của đội Ba điều tra lại vụ án lần nữa, đặc biệt lấy về băng ghi hình giám sát ở gần nơi xảy ra bốn vụ án, kết quả đều phát hiện ra bóng người tương tự với trong đoạn phim ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Đó là một người mặc áo khoác ngoài rộng thùng thình để che đầy thân thể, đội mũ che kín mặt và mang bao tay màu đen.

Bởi vì mùa đông ăn mặc như thế rất bình thường nên “hắn” đã nhiều lần tránh được con mắt của cảnh sát điều tra. Nhưng cũng từ đó có thể chứng minh được kẻ vạch ra kế hoạch phía sau những vụ tự sát này chính là một tập thể.

Cảnh sát cũng phát hiện rằng số người mỗi lần ra ngoài của chúng không đồng nhất, bình thường sẽ là hai hoặc ba người, nhưng qua chiều cao và tư thế đi đứng của chúng có thể phán đoán được là có bốn người. Có điều, tạm thời chưa có cách nào xác định được giới tính của họ, cũng không biết còn có thành viên nào đến nay chưa ra mặt hay không.

Đối mặt với kết quả điều tra như thế, Ngôn Hàm đưa ra ý kiến: “Trong bọn người bày ra kế hoạch kia, nếu tôi chỉ thống kê những người mà bản thân không có khuynh hướng tự sát và chỉ giúp người ta tự sát thì toàn bộ đều là phái nam.”

Chân Ôn đảo mắt, không hiểu được anh suy luận từ đâu: “Tại sao ạ?”

“Trong vụ án giết người ở hồ bơi, tập thể này đã lộ ra sơ hở.”

“Sơ hở?”

“Lúc giết người ở hồ bơi, bọn chúng đã để cho người tự sát kẻ tiếp xuất hiện, cũng chính là nữ nghiên cứu sinh hôm nọ. Bởi vì phái nữ rất khó chìm chết đuối trong nước, nên điểm này sẽ có thể làm giảm độ hiểm nguy rất nhiều. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó, người chứng kiến tại hồ bơi là nam thì Hắc Tử, cậu sẽ làm sao?”

Hắc Tử sững sờ, ngại ngần gãi đầu: “Tôi sẽ mời hắn về sở, dù thế nào cũng phải lôi kéo hắn, chờ có kết quả kiểm tra thì sẽ mới quyết định có thả hắn đi không.”

“Đúng thế!” Tô Nhã nói. “Đây cũng là chỗ nhằm lẫn đầu tiên của tư duy quán tính. Thoạt nhìn, ai cũng nghĩ hung thủ cần có sức mạnh mới giết người được, hơn nữa người chết còn là phái nam, nên mức độ hiểm nguy đối với phái nữ sẽ giảm đi rất nhiều.”

Chân Noãn lập tức định thần trở lại: “Vi vậy, một cô gái đến hiện trường giúp người ta tự sát có thể làm giảm thiểu nguy cơ bị bắt ngay tại hiện trường. Có điều, cô gái này lại chết vào ngày hôm sau nên tất nhiên cảnh sát sẽ cảm thấy kỳ lạ. Nhưng dù thế thì cũng rất khó tìm ra người đứng sau, bởi vì kẻ này và nạn nhân hoàn toàn không liên quan đến nhau, mọi thứ đã được sắp xếp rất chu đáo. Khiến cảnh sát hoài nghi sau khi vụ án xảy ra vẫn hơn là bị bắt ngay tại hồ bơi hay để cảnh sát thấy mặt. Nếu trong nhóm có một thành viên là nữ, cảnh sát sẽ rất khó tìm ra mối liên hệ giữa vụ án ở hồ bơi và ở trường đại học Khoa học và Công nghệ. Vấn đề đã đề cập trước đó cũng sẽ được giải quyết một cách dễ dàng. Nhưng vì trong nhóm không có nữ, nên sau khi cân nhắc, chúng chỉ có thể để người tự sát kế tiếp đến giúp chàng trai ở hồ bơi tự sát mà thôi.”

“Đúng vậy! Bọn giết người liên hoàn này chỉ toàn là nam.”

Lúc này, tổ nghiệm chứng đã có kết quả kiểm tra, trong đó có ba phát hiện quan trọng: Thứ nhất, sợi vải dính trên sợi dây thừng không thuộc về nạn nhân. Mảnh vải bị nắp tủ điện ở hồ bơi kẹp lại cũng không thuộc về nạn nhân chết đuối. Hai nhóm sợi vải này có thành phần cực kỳ giống nhau, đều xuất phát từ loại gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp.

Thứ hai, sợi vải phát hiện trong chậu hoa nhắm vào Chân Noãn và sợi vải Ngón Hàm kéo được từ bao tay gãi lái xe motor cũng đều xuất phát từ gang tay bảo hộ của thương hiệu cao cấp này.

Thứ ba, những sợi vải xuất hiện trong vụ án tự sát liên hoàn và vụ truy sát Chân Noãn đều thuộc cùng một nhãn hiệu, xuất xứ từ cùng một nhà máy.

Sự thật đã quá rõ ràng, kinh nghiệm và suy luận lúc trước cùng với chứng cứ xác thực có được hôm nay đã chứng minh được người tổ chức tự sát là một tập thể, hơn nữa, chúng cũng đang chuẩn bị sát hại Chân Noãn để diệt khẩu.”

Quan Tiểu Du nói: “Đám người này quá bạo gan, quả là xem thường luật pháp, lại dám ra tay với cảnh sát.”

“Vậy thì đúng rồi.” Tô Nhã cười nhạt. “Bởi vì trong mắt bọn chúng vốn không hề có sự tồn tại của cảnh sát. Thế giới này là thứ gì, cảnh sát lại là cái quái gì chứ?”

Lời này đã thu hút toàn bộ ánh mắt của cảnh sát và những lời tiếp theo của cô càng khiến mọi người kinh ngạc hơn.

“Bọn người mà chúng ta cần tìm ở độ tuổi 17-23, bỏ học và không có công việc cố định, tình trạng kinh tế gia đình khá giả, tương đối hòa thuận và không có ám ảnh tuổi thơ. Có thể bọn chúng đang ở khu Thượng Nam, nơi tập trung tầng lớp mới ở Dự Thành, trà trộn trong giới chơi thể thao nguy hiểm và Parkour. Bọn chúng hay thay đổi bạn gái, thường xuyên đến bar chơi và chi tiền rất hào phóng. Hơn nữa, gần đây, chúng từng gây ra những vụ việc làm mất an ninh trật tự hoặc bị người khác khiếu nại như gây huyên náo và đua xe tại khu sân uất. Bọn chúng đột nhiên có hứng thú với suy luận và phá án, xem khá nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình. Tôi nghĩ nhân viên điều tra chỉ cần đến những khu thể thao mạo hiểm như khu Thượng Nam, khu quán bar hay khu 367 để dò hỏi, sau đó kết hợp với ghi chép của cảnh sát khu vực và đồn cảnh sát tiếp nhận vụ án là có thể tìm ra họ.”

Mọi người đều biết Tô Nhã là nhà phân tích tâm lý tội phạm nổi tiếng, nhưng thật không ngờ cô lại dễ dàng khoanh vùng đối tượng như vậy.

Đàm Ca nói: “Kinh tế gia đình khá giả thì có thể hiểu được. Hôm đó, ở khu 367, tôi thấy trang bị Parkour của chúng thuộc loại cao cấp, chưa kể còn có chiếc xe giấu biển số đựng Chân Noãn nữa. Tuy đó chỉ là dòng xe giá rẻ của BMW, nhưng tuổi bọn chúng còn nhỏ như vậy thì nhất định là do nhà mua cho rồi. Hơn nữa, chiếc xe motor kia cũng rất phong cách. Nhìn kỹ năng của nhóm người chơi Parkour cũng nhận ra chắc chắn chúng đã từng luyện tập qua. Mấy thứ này đều không khó suy đoán, với lại đội điều tra cũng đã tra xét qua những manh mối này rồi. Nhưng còn những căn cứ khác thì sao?”

“Đầu tiên là những người này rất trẻ tuổi.” Tô Nhã thông dong. “Quan niệm về giá trị và cuộc sống của chúng không có điểm tựa và khá mờ mịt, tinh thần trống rỗng và không ổn định. Chúng không có mục tiêu sống mà chỉ muốn thoát khỏi hiện trạng trống tuếch, tẻ nhạt, nhưng lại không biết rút cuộc bản thân mong muốn thứ gì. Vì ảnh hưởng của gia đình và ba mẹ, lại thêm nền tảng giáo dục khắc khe từ nhỏ nên chúng không bạo lực, lệch lạc hay biến thái và cũng không hành hạ người bị hại. Nếu không phải vì sợ bại lộ sẽ không chủ động giết người.”

Giúp người ta tự sát là vì cảm thấy dù sao đối phương muốn chết nên giúp đỡ cũng không sao, có lẽ cảm thấy việc này rất mới mẻ và lý thú. Bình thường, sát thủ liên hoàn đôi khi có sở thích để lại dấu hiệu đặc biệt của mình trong vụ án, hoặc là chơi trốn tìm với cảnh sát. Nhưng bọn chúng không hề có ý nghĩ này, chẳng qua xem đó như một trò chơi, như những nhiệm vụ thú vị nảy sinh từ chính cuộc sống nhàm chán của mình. Đội trưởng Ngón, với nhận định chúng là người trẻ tuổi, anh hẳn là đồng ý với quan điểm của em, đúng không nào?”

Ngón Hàm cảm cốc nước, tựa vào cửa sổ, đưa lưng về phía bầu trời, đôi mắt trông âm u.

“Ừ!” Anh tỏ vẻ đồng ý, nhưng lý do đưa ra rõ ràng và chân thực hơn. “Bọn chúng xếp đặt vụ án rất trẻ con, chắc hẳn là do nước đến chân mới nhảy, vội vã tìm linh cảm trong tiểu thuyết nào đó. Vụ án phòng kín ở đại học Khoa học và Công nghệ rất sơ sài, điện giật trong hồ bơi cũng vậy, thoạt nhìn có vẻ thông minh nhưng lại có chỗ sơ hở tri mạt, đó là việc chúng ta đã thấy được mặt hung thủ. Nếu không phải cô ta đã chết thì vụ án này đã phá được rồi, đơn giản đến mức kỳ lạ. Bọn chúng chỉ biết lợi dụng quán tính và nhằm lẫn trong tư duy, điều này vừa hay là mấy trò thường thấy trong tiểu thuyết trinh thám. Trong hành động thực tế, chúng xếp đặt không tinh vi, nhưng lại rất thích theo đuổi kịch tính, ví dụ như điện giật và phòng kín. Tâm tính của bọn chúng đúng là có chút trẻ con.”

Ngón Hàm nhếch khóe môi rất nhẹ, vẻ chế giễu chứ không có ý cười.

Tô Nhã mỉm cười, tiếp lời anh một cách rất tự nhiên: “Đúng vậy! Đây là đặc điểm của chúng: Đam mê trò diễn kịch và theo đuổi sự kích thích. Giống như cách chúng truy sát Chân Noãn vậy. Mấy trò như tông xe hay ném chậu hoa xuống lầu đều chỉ là những cách thức lỗ mãng, vốn không được thiết kế

tỉ mỉ. Nhưng quá trình thực hiện của bọn chúng lại vô cùng thu hút: Xe đua thể thao, Parkour nguy hiểm, xe motor phân khối lớn... Đối với việc giết Chân Noãn, tâm tư và niềm vui thú của bọn chúng không nằm ở việc giết cô ấy mà xuất phát từ mỗi lần khiêu chiến bản thân.”

Hai người họ, một tìm chứng cứ, một phân tích tâm lý, người tung kẻ hứng rất nhịp nhàng. Chân Noãn trầm nghĩ đến việc từng nghe nói trước kia họ hợp tác với nhau rất ăn ý. Lúc này, tất cả đều như trở thành thánh giả của họ và cô cũng thế.

Cô khẽ cắn môi, rất muốn góp lời nhưng mà cô không biết ăn nói, chỉ biết khám nghiệm thi thể mà thôi.

“Vui thú à?” Lão Bạch cảm thấy khó tin. “Bọn chúng chỉ là cảm thấy chơi vui thôi sao?”

“Đĩ nhiên, bọn chúng chẳng qua cảm thấy chơi vui thôi.” Tô Nhã khoanh tay, đi lững thững trong văn phòng, bắt đầu phân tích tâm lý của nhóm sát thủ liên hoàn này. “Thử nghĩ về cuộc sống của tôi đi: không thích đi học vì dù sao cũng không có ích lợi gì, tiền trong nhà chắc chắn đủ tiêu xài rồi. Học hành thì tẻ nhạt, làm việc cũng vô vị, từ bé đến lớn đều chơi game, đã sớm cảm thấy không còn hứng thú. Cuộc sống thật sự chẳng có gì thú vị cả, ngày ngày không có lý tưởng, cũng không có chút mới mẻ. Nhưng cả một ngày dài với nhiều thời gian như vậy thì cũng nên tìm chút chuyện để làm, đúng không?”

Yêu đương à? Chán ngắt, ngay cả bản thân cũng lười yêu, ngán ngẩm đến độ nào còn lòng dạ chơi với con gái, thỉnh thoảng tình một đêm cũng đủ thỏa mãn nhu cầu sinh lý rồi.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Tiền sao? Có nhiều hơn cũng vô ích, đủ tiêu là được. Ôi! Chán chường quá! Hoang mang quá! Trống rỗng quá! Cuộc sống không có mục tiêu nào cả.”

Tất cả im thin thít lắng nghe, trước mắt rõ ràng hiện lên một đám thanh niên với tinh thần rỗng tuếch và luôn cảm thấy nhạt nhẽo trước mọi mặt của cuộc sống.

“Đua xe cũng không có hứng. Nào là bị khiêu nại rồi thì bị giáo huấn, cứ luôn mang phiền phức cho ba mẹ. Parkour cũng khá tốt, có tính kích thích, có thể tiêu hao nhiều sức lực, về đến nhà thì lăn ra ngủ. Như vậy, một ngày sẽ nhanh chóng trôi qua. Nhưng... dần dà lại cảm thấy ngán, phải tìm được một chút kích thích mới mẻ thôi! Bỗng có một ngày, tôi nghe nói có người muốn tự sát, đã thử rất nhiều lần đều không thành công và muốn tìm người giúp đỡ giết mình. Ôi chào!”

Tô Nhã vui mừng vỗ tay.

“Thật tốt quá, giúp người ta tự sát thật là vui đây! Chính anh ta muốn chết, đâu phải lỗi của tôi. Đây không phải là giết người nên hoàn toàn không có cảm giác tội lỗi. Kẻ bị giết là tự nguyện, còn có thể phối hợp với tôi bàn bạc xem nên chết kiểu nào. Đây quả thật là quá mới lạ và vô cùng độc đáo! Hơn hẳn mấy trò vô vị, tầm thường và tàn bạo của những kẻ mê ngược đãi thích hành hạ người khác làm vui kia.”

Chân Noãn nghe mà cảm thấy ly kỳ đến khó bề tưởng tượng, nhưng lại vô cùng hợp tình hợp lý.

“Hiện giờ, cuộc đời tôi rốt cuộc đã có mục tiêu và phương hướng rõ ràng: Giúp người khác tự sát, yeah!” Tô Nhã sờ cằm, cau mày, nghiêm túc suy tư. “Tôi nhất định phải làm thật nghiêm túc, phải nghĩ cách làm sao để giảm bớt đau đớn cho người chết, làm sao trốn tránh cảnh sát đuổi bắt. Chỉ mỗi việc sắp đặt vụ án thôi cũng đã tiêu hao rất nhiều thời gian rồi, chưa kể tôi còn phải đi học tập bổ sung những kiến thức liên quan nữa. Rốt cuộc, tôi cũng có việc làm, không tẻ nhạt nữa, nghĩ thôi cũng khiến người ta thấy hưng phấn.”

Tô Nhã nói xong rồi nhún vai với mọi người: “Bọn chúng nghĩ như vậy đấy!”

Trong phòng im phăng phắc rất lâu, tất cả đều bàng hoàng với màn biểu diễn của cô ấy. Chân Noãn nhìn Tô Nhã bằng ánh mắt ngưỡng mộ.

Ngôn Hàm vô tình nhìn lướt qua, bất gặp ánh mắt lấp lánh sự sùng bái của cô, bỗng lặng lẽ nhận ra cô quả thật là dễ dàng để lộ ánh mắt này, dù là đối với đàn ông hay là phụ nữ. Anh lơ đãng nhưóng mày rồi lại hạ xuống.

Lão Bạch cảm thán: “Bây giờ, trẻ con thật khó hiểu. Chị Tô, may mà chị còn hiểu được suy nghĩ của chúng.”

Đàm Ca lườm cậu: “Cậu chính là đứa trẻ như vậy đó.”

“Theo cách miêu tả này, chắc hẳn có thể sẽ nhanh chóng tìm được bọn người kia.”

“Phải nhanh hơn.”

Tất cả đều nhìn về phía Đội trưởng.

Ngôn Hàm: “Nghĩ thử xem, làm cách nào chúng tìm được những người muốn tự sát này? Phải tìm ra được cách đó ngay, chúng ta cần nhanh chóng tóm được chúng.”

“Đúng vậy!” Tô Nhã gật đầu. “Phải mau lên, bọn chúng đã bắt đầu thả cáp rồi.”

“Thả cáp?”

“Đúng, từ lúc bắt đầu đuổi giết Chân Noãn, bọn chúng đã bắt đầu thả cáp tại đây rồi. Trước đây, bọn chúng tốn rất nhiều thời gian để sắp đặt trò tự sát, xem mỗi vụ án là tác phẩm của mình. Chúng ta tạm không quan tâm kẻ bị giết có muốn chết hay không, giúp người tự sát thực tế là giết người rồi nguy trang thành tự sát. Hiện giờ, cảnh sát đã phát hiện ra điểm kỳ lạ, bọn chúng cũng sẽ theo đó mà thay đổi, sẽ không tiếp tục dàn dựng tự sát nữa mà sẽ là ra tay sát hại.”

“Ý là muốn bắt đầu giết người rồi sao?”

“Không phải, còn chưa đến mức đấy. Trước khi tiến đến mức độ đó, chúng sẽ sắp đặt tự sát thành mưu sát, điều này không đồng nghĩa là giết người không muốn chết, mà là lúc giết người thật sự muốn chết sẽ không cố ý che giấu thành tự sát nữa. Như vậy, cùng với việc theo đuổi mức độ kích thích lớn hơn, chúng cũng bắt đầu từ trong bóng tối bước ra khiêu chiến trực diện với cảnh sát.” Giọng Tô Nhã trầm xuống, “Nếu qua giai đoạn này còn không bắt được, bọn chúng sẽ tiếp tục thả cáp không chỉ đơn thuần giết người muốn tự sát nữa mà chuyển thành mưu sát thật sự.”

Ngôn Hàm xoay cốc giấy trên tay, thản nhiên nói: “Sẽ không đến bước đấy đâu. Chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng bắt được bọn chúng.”

Anh dặn dò: “Tô Dương, mang theo nhân viên điều tra đi tìm người dựa theo miêu tả của Tô Nhã. Hắc Tử hợp tác với người đội Ba tiếp tục truy tìm điện thoại di động, phân tích máy giám sát giao thông và tìm ra quy luật hành động của bọn chúng. Đàm Ca, chỉnh sửa tài liệu lần nữa, tìm hiểu cách thức bọn chúng định vị người muốn tự sát.”

Mọi người rời rít trả lời: “Vâng!”

Lúc giải tán, Lão Bạch nói thầm với Tô Dương: “Người chắc không khó tìm, lúc trước đuổi theo chúng ở khu 367, tôi thấy bọn chúng tay chân nhanh nhẹn, vượt tường như khỉ leo cây, còn tưởng rằng là sát thủ đặc biệt nữa kia.”

Ngôn Hàm nghe thấy thế liền nói: “Lúc trước không phải đã nói rồi sao? Bọn chúng chỉ chạy chứ không giao đấu, có thể là vì không thể đánh thắng chúng ta.”

Đàm Ca và Lão Bạch nhìn nhau, đều im lặng.

Chân Noãn ngu ngơ: “Lúc ấy, bọn em còn tưởng rằng anh nói câu đó là để cho vui thôi.”

Ngôn Hàm lẳng lặng nhìn cô: “...”

Về mặt cô rất vô tội, anh quả thật không thể nào nổi nóng, thế là lại lạnh lùng liếc mắt nhìn Lão Bạch và Đàm Ca.

Lão Bạch vỗ trán: “Mèo Con, sao cô lại ăn nói thật thà thế?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49

Bầu trời hôm qua vẫn còn chút nắng ấm mà hôm nay lại đột ngột hạ nhiệt độ mất rồi. Mây đen dày đặc khiến cả bầu trời trở nên xám xịt, gió cũng rất to như muốn cuốn bay mọi người lên trời vậy. Chân Noãn ngồi trên xe, chỉ nghe tiếng gió rít ngoài cửa kính đã thấy lạnh người, bất giác không khỏi run rẩy. Thẩm Dực lại kéo khăn quàng cổ cho cô, vây kín mặt cô, rồi chụp cái bịt tai lông xù lên đầu cô, thản nhiên nói: “Mỗi lần xuống xe đều như chạy đến pháp trường vậy.”

“Nào có khoa trương thế chứ?” Cô dẩu môi.

“Gần đây... gần khu nhà em có người theo dõi em à?” Anh chỉnh lại mái tóc đuôi ngựa của cô rồi nói bằng giọng băng quơ.

Lòng Chân Noãn lạnh toát, cô không muốn để anh biết rồi lại lo lắng, càng sợ anh vì cô mà lựa chọn cách bảo vệ tiêu cực. Nhưng cô cũng không thể che giấu nữa, thành thật nói: “Bởi vì công việc nên gặp phải một chút phiền phức, có điều bây giờ đã được giải quyết rồi.”

Thẩm Dực lập lờ: “Vậy sao?”

“Vâng ạ!” Cô yếu ớt, trong lòng bỗng giật thót. “Anh... chắc không có...”

“Không có cái gì?” Đôi mắt anh sâu thẳm như mặt hồ yên tĩnh, không nhìn thấy đáy.

“Không có ngầm xử lý việc này chứ?”

“Không có.” Anh bình tĩnh nói. “Có điều, sau này, sẽ không có người theo dõi em hay cố gắng làm hại em nữa.”

Chân Noãn nghe vậy, ngược lại thấy khó hiểu nên càng không yên lòng: “Anh đã làm gì?”

“Không có gì. Bởi vì bọn chúng đã không còn tìm em gây phiền phức nữa.”

Cô tròn to mắt: “Nói như vậy là đã tìm ra được đám người kia rồi à?”

“Có khi nhân lực của bọn anh còn nhiều hơn cả bọn em.”

Câu nói này đúng là sự thật. Nó liên quan đến những chuyện Thẩm Dực và Kỳ Thâm từng làm ngày trước. Tai mắt của họ nhiều đến nỗi nơi nào có ngọn cỏ bị gió thổi lay động cũng không thoát nổi ánh mắt của họ. Hơn nữa, doanh nghiệp đứng đầu ở Dự Thành này chính là tập đoàn Hoa Thịnh, lãnh đạo cấp cao của Hoa Thịnh gần như đều sống ở khu Thượng Nam, anh muốn biết điều gì là chuyện quá dễ dàng.

“Vậy bọn họ...”

“Anh không nhúng tay vào. Và lại, em cảm thấy anh sẽ giúp cảnh sát bắt người sao?”

Không đời nào! Thẩm Dực không có tính cách bao đồng và tinh thần trượng nghĩa sẵn sàng giúp đỡ người khác như vậy. Hơn nữa, tuy Kỳ gia đã gần như từ đen chuyển thành trắng, nhưng đạo nghĩa quá khứ vẫn còn, tuyệt đối sẽ không tiết lộ thông tin với cảnh sát.

Chân Noãn biết rõ chuyện này nên không hỏi nữa. Cô hiểu được anh chỉ quan tâm cô bình an vô sự là đủ rồi.

“Noãn Noãn, sau này có chuyện như vậy thì phải nói cho anh biết.”

“Em sợ anh lo lắng.”

“Bảo vệ em là trách nhiệm của anh, không phải là đồng nghiệp của em.”

Chân Noãn mím môi gật đầu, nhỏ giọng: “Biết rồi ạ!”

Thẩm Dực nhìn cô rù rì mi và dấu môi ra vẻ ngoan ngoãn, lòng hơi mềm đi, bầy tay đưa vào khăn quàng cổ, ôm lấy gương mặt mềm mại, mịn màng của cô. Cô hơi rụt lại, hàng mi đang cụp khẽ run lên đầy bất an, khuôn mặt nhanh chóng đỏ bừng, nhưng vẻ mặt lại không hề phản kháng. Anh lặng lẽ nhìn cô, tay tiếp tục lần xuống, đặt lên chiếc cổ ấm áp của cô.

Cô càng run rẩy nhiều hơn, lí nhí nói: “Hơi nhột đấy...” Trong giọng nói ẩn chứa nỗi khấn trương thoáng chút sợ hãi.

“Xin lỗi, lại quên mất em sợ nhột.” Anh rút tay lại, kéo khăn quàng cổ của cô lên cao.

Chân Noãn thấy có phần áy náy, cô nào có chứng sợ nhột chứ. Chắc chắn không có người đàn ông nào giống Thẩm Dực, chấp nhận nhiều năm ở bên cạnh một người phụ nữ khó có thể gần gũi như vậy, gần một thập kỷ rồi còn gì. Nhưng không hiểu vì sao cô vẫn sợ bị đụng chạm thân thể đến thế, đặc biệt mỗi khi nghĩ đến anh là bạn trai của cô với mối quan hệ thân mật này lại khiến cô càng khấn trương hơn. Cô cũng rất khó sỡ, từng định đi khám bác sĩ tâm lý nhưng Thẩm Dực không muốn để người khác phân tích cô. Cô nghĩ anh đối với cô thật sự là bảo vệ quá mức rồi.

“Em đi trước đây.” Cô vẫy vẫy tay với anh, vừa đẩy cửa xe bước xuống thì một cơn gió lạnh thổi đến. Cô lạnh cóng đến mức co rụt lại, vội vàng kéo chiếc mũ trùm sau lưng lên, chạy vào sân.

Chạy đến bãi đỗ xe, cô thấy nhóm Ngôn Hàm đang đứng bên cạnh ô tô, cứ như đang hóng gió vậy, còn cô thì đã cóng đến mức xương cốt toàn thân đều đau. Cô mang giày đi tuyết, tiếng chạy bộ lạch bạch như chú gấu con ngốc nghếch. Ngôn Hàm nghe thấy âm thanh kỳ lạ liền bối rối quay đầu lại xem.

Cô mặc chiếc áo bông màu xanh biếc dày cộm, găng tay liền ngón to bè, chụp tai giữ ấm xù xì, đeo mũ lông thỏ lùm xùm, duy chỉ có đôi chân là mảnh khảnh, giống hệt cây kẹo bông giòn. Đường như cô không chịu nổi sức nặng của mớ trang bị trên cơ thể, ngơ ngếch chạy đến nỗi thở hổn hển, hơi nóng thoát ra như từng đám bông vải bay bay tán mát trong không khí.

Ngôn Hàm liếc nhìn cô từ đằng xa, nói với người bên cạnh: “Con mèo mập đến rồi!”

Đội trưởng cũng đã lên tiếng rồi, thế là...

Lão Bạch: “Hình như Mèo Con rất sợ lạnh.”

Đàm Ca: “Có lẽ liên quan đến đặc điểm giống loài. Trông dáng vẻ yếu ớt của cô ấy, chắc là thuộc giống mèo tai cụp rồi, giống với loại sếp Ngôn nuôi trong nhà ấy...”

Trình Phong: “Mèo rất nhạy cảm với thời tiết. Đêm hôm qua, không khí lạnh vừa tràn về thì sáng nay đã thấy trang bị vũ trang đầy đủ.”

Hắc Tử: “Béo ụt ịt cũng rất đáng yêu mà.”

Tô Dương: “Cô ấy luôn thích mang giày đi tuyết, giống như là bàn chân gấu vậy.”

Lâm Tử: “Một chú Mèo Con mang chân gấu.”

Đến khi Chân Noãn chạy đến trước mặt họ, màn nghị luận đã sớm kết thúc. Cô kéo mũ che tai và khăn quàng cổ quấn kín mít, chỉ để lộ ra chiếc mũi thanh tú và đôi mắt ướt át, trông càng có vẻ ngây thơ, thuần khiết.

Đứng trước mặt là một đám đàn ông cao to lực lưỡng xếp thành hàng dài, toàn bộ đều không nói một câu, chỉ im lặng và bình tĩnh, nghiêm túc đánh giá cô. Trong lòng cô thầm nghĩ, mọi người thật nghiêm trang và tập trung nghĩ về hành động hôm nay, đúng là chuyên nghiệp mà.

Phía sau vang lên tiếng bước chân lộc cộc, dễ nghe lại nhịp nhàng, quay đầu thì thấy Tô Nhã trên người mặc một chiếc áo khoác da màu xanh bó sát, tinh xảo và xinh đẹp. Chân Noãn bị boss bắt phải cột tóc đuôi ngựa, nên khi nhìn thấy mái tóc xoăn dài gợi cảm của Tô Nhã thì hết sức hâm mộ, bất giác muợn miệng nhận ra lòng mình đang dâng trào nỗi bất mãn và ảm ức vì bị đối xử bất công, khề lăm bằmr “Để xõa tóc nóng lăm!”

Ngôn Hàm chậm rãi liếc nhìn cô. Cô cảm nhận được nên cũng không dám nhìn lại anh, lập tức mím chặt môi.

Tô Nhã bước đến, khề kéo chiếc khăn lụa bị gió thổi bay phát phơ bên gương mặt xuống, khoe môi đỏ thắm cong lên: “Tìm được người rồi à?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Ngôn Hàm nói ngắn gọn: “Chưa.”

Đội phó Trình giải thích: “Tô Dương và người đội Ba đã đi tìm kiếm theo miêu tả của cô, hiện có hai mươi mấy người phù hợp với phác họa, nhưng bởi vì không xác định được số người trong nhóm nên mọi người định tung lưới bắt hết không để lọt tên nào. Vì vậy, trước khi có chứng cứ xác thực, chúng ta sẽ không bắt về để tránh bị dây động rừng. Bên cạnh đó, mọi người cũng đã điều tra mấy vụ thanh niên đua xe gần đây, nhưng hai danh sách này không có điểm chung nào. Có điều, Tô Dương phát hiện ra điểm kỳ lạ, nghi ngờ có người thể tội nên giao lại cho cảnh sát khu vực và cấp dưới tiếp tục điều tra. Hắc Tử và Lão Bạch cũng chia nhỏ khu vực hoạt động của bọn họ, Đội trưởng đội Ba đang chuẩn bị đi qua đó dò hỏi cảnh sát chìm.”

Tô Nhã cười: “Xem ra tiến triển khá tốt.”

“Nhưng đến giờ vẫn chưa tìm được điện thoại. Sáng hôm nay, chúng tôi sẽ đến xem thử chỗ ở của nạn nhân chết trong hồ bơi và nữ nghiên cứu sinh ở đại học Khoa học Công nghệ, nghiên cứu thói quen sinh hoạt của họ, xem thử cách liên hệ giữa bọn giết người liên hoàn và người tự sát. Nếu có thể tìm ra được những thông tin như cách thức liên lạc giữa họ, số người trong nhóm và hình thức gây án, tất cả vấn đề đều sẽ được giải quyết dễ dàng.”

Cô thực tập sinh Chân Noãn ngồi hàng cuối cùng trong xe. Cô đang cúi đầu lật xem ghi chép hôm qua và ghi nhớ kỹ tất cả đặc điểm mà Tô Nhã đã phác họa về bọn sát thủ liên hoàn này:

Một là: Trẻ tuổi, từ 17-23, bỏ học, không có công việc cố định, gia đình giàu có.

Hai là: Không có ám ảnh tuổi thơ, không bạo lực, không lệch lạc, không biến thái, không hành hạ người bị hại, bình thường sẽ không chủ động giết người.

Ba là: Hứng thú với những môn thể thao mạo hiểm, Parkour là một ví dụ, không có bạn gái cố định, chi tiêu hào phóng.

Bốn là: Từng liên quan đến các vụ gây rối trật tự trị an như gây ồn ào hay đua xe ở nơi đông người.

Năm là: Đột nhiên cảm thấy hứng thú với phá án và suy luận, từng xem rất nhiều tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình.

Sáu là: Trạng thái tinh thần trống rỗng, không ổn định.

Bảy là: Đang trong giai đoạn thăng cấp hình thức gây án, sẽ không cố ý che giấu thành tự sát mà thiết kế thành mưu sát, mang tính chất khiêu chiến cảnh sát.

Tám là: Nếu không bắt được thì sau này sẽ tiếp tục thăng cấp, không chỉ giết người muốn tự sát nữa mà biến thành mưu sát thật sự.

Chân Noãn cắn bút, nhìn từng dòng miêu tả, nghiền ngẫm tỉ mỉ những nội dung giải thích hôm ấy của Tô Nhã rồi cũng thử tự mình phân tích.

Ngôn Hàm ngồi trước quay đầu lại nhìn cô, thấy cô ra dáng học sinh chăm học liền không quấy rầy.

Đội phó Trình tiếp tục thảo luận phác họa tâm lý với Tô Nhã: “Dạng như nhóm sát thủ liên hoàn này thường có đặc điểm gì?”

“Ngoại trừ tình trạng nội bộ ngang hàng hiếm khi xuất hiện, thông thường, nhóm sát thủ nhất định sẽ có kẻ cầm đầu và những kẻ tuân theo.”

Chân Noãn nghe thấy liền vội vàng cầm bút viết vào sổ.

“Nhóm sát thủ thường là hai người, bởi lẽ giết người gây án khác với những băng nhóm cướp bóc hay bắt cóc, mức độ phạm tội quá nghiêm trọng, trong khi quan hệ giữa hai người là ổn định nhất vì không dễ dàng xuất hiện tình trạng rút lui hoặc bất đồng quan điểm. Ngoại trừ quan hệ tình nhân, tuổi tác của đồng bọn thường chênh lệch nhau khá lớn. Người lớn tuổi chính là kẻ có quyền thống trị tuyệt đối. Nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có tình huống người trẻ tuổi khống chế người lớn tuổi hơn.”

Chân Noãn nghe vô cùng tập trung, không nhận được mà hỏi: “Nếu là tình nhân thì thường do phái nam chỉ đạo sao?”

Mấy người phía trước đang sôi nổi thảo luận, bỗng kinh ngạc quay đầu lại khi nghe thấy trong buồng xe vang lên tiếng nói nhỏ nhẹ và ngọt ngào. Cô lại lúng túng, lặng lẽ rút người, chỉ còn thấy đầu thôi.

“Không nhất định là thế, đại đa số trường hợp sẽ do phái nam chỉ đạo, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ do phái nữ.”

Đội phó Trình cười: “Mèo Con à, sau này phải phát biểu nhiều hơn khi ở trong đội, giống hôm nay vậy, có gì cứ hỏi. Cô đó, yên lặng quá, có phải là không thích nói chuyện với đám người thô kệch chúng tôi không? Đội trưởng cũng không thích à?”

Chân Noãn lập tức ló đầu lên, hoảng hốt lắc đầu nguầy nguậy: “Không phải, không phải. Mọi người không thô lỗ chút nào cả, Đội trưởng cũng không thô.”

“...”

“...”

“...”

Trong xe bỗng “ồ” lên một tràng cười không ngớt, tất cả mọi người đều vui vẻ. Ngôn Hàm sắc nước, nắm bình nước suối trong tay, ho đến mặt đỏ gay. Duy chỉ có Tô Nhã là làm bộ không hiểu mọi người đang cười điều gì.

Chân Noãn thật sự không hiểu, cảm thấy vô cùng bối rối. Cô vừa mở miệng thì mọi người đã cùng nhau cười lên, có phải là quá gượng ép hay không?

Hắc Tử cố ý trêu cô: “Cô nói xem Đội trưởng không thô chỗ nào?”

Chân Noãn ngu ngơ: “Chỗ nào cũng không thô ạ!”

Mọi người ở đằng trước xe đều bưng bưng thích thú quay lại nhìn cô, khuôn mặt ai nấy đều kèm theo nụ cười hóm hờ vô tội. Ngôn Hàm chỉ biết xoa mày lắc đầu, có chút dờ khóc dờ cười.

Đàm Ca nói ngay đầy ẩn ý: “Thô, vẫn có chỗ thô mà.”

“Thật không có ạ!” Cô hơi căng thẳng, vội vã phân bua như đang thề thốt. “Em thật sự không cảm thấy thế.”

“Em không cảm thấy à?”

“Không cảm thấy...” Chân Noãn vừa nói xong thì mọi người ở đằng trước đều liếc nhìn Ngôn Hàm, chỉ cười cười mà không trêu chọc cô nữa.

Cô không nhìn thấy Ngôn Hàm ngồi phía trước đang nói với mọi người bằng khẩu hình: “Ngừng lại đi!”

Lão Bạch ngồi trở lại vị trí, “òà òà” lẩn lộn. Chân Noãn hoàn toàn mù mịt như đang rơi vào chốn mây phủ sương giăng. Lời cô nói có gì đáng cười đâu! Ồ, có lẽ tất cả mọi người đều phối hợp với cô, nghĩ thôi cũng đã thấy rất ấm áp. Cô nghĩ thông suốt rồi cũng mỉm môi khẽ cười khúc khích theo mọi người.

Ngôn Hàm nghe thấy, quay đầu lại liếc nhìn cô, mắng: “Cười ngây ngốc gì thế?”

Cô “à” một tiếng rồi nín cười ngay.

Đội tiếng cười trong xe dịu đi, Tô Nhã nhanh chóng lẩn nữa thu hút sự chú ý của mọi người.

“Lần này, vụ án của chúng ta rất đặc biệt, số người tham gia khá nhiều, nhưng tính chất của bọn chúng lại giống như băng nhóm bắt cóc hay lừa đảo hơn. Chúng giống như một đội chơi game cùng tiến cùng lùi chứ không phải là ác ma biến thái, cuồng sát hung tàn. Từ mấy vụ án này, có thể thấy được trong

nhóm sát thủ không có ai là kẻ lớn tuổi hoặc là người cơ trí với tư duy chặt chẽ, lớn nhất sẽ không quá hai mươi ba. Nhưng nhóm này nhất định vẫn sẽ có một người lãnh đạo, hẳn là kẻ có quyền và khá thông minh trong nhóm, uy quyền của hắn có thể dựa vào tuổi tác hoặc địa vị của cha mẹ mình. Hắn tự đại và kiêu căng, nhưng làm việc có trình tự và căn bản. Những kẻ đi theo cũng đều rất thông minh, có cá tính nhưng vẫn đoàn kết và phục tùng mệnh lệnh. Bọn chúng vốn có tình bạn thân thiết và ổn định, rất có thể xuất phát từ mối quan hệ của gia tộc hay cha mẹ, hơn nữa đều là những đứa trẻ giàu có. Tuy tính cách của kẻ cầm đầu và kẻ tuân theo có sự khác biệt, nhưng trạng thái tinh thần về cơ bản là đồng nhất.”

“Đoàn kết... phục tùng mệnh lệnh...” Ngôn Hàm chậm chạp nhắc lại.

Chân Noon ở gần anh nhất nên khi nghe thấy liên ló đầu ra từ phía sau: “Làm sao ạ?”

Ngôn Hàm cau mày, chợt nhớ đến mấy kẻ bị mặt chạy trốn ở khu 367 hôm nọ: “Mấy gã thanh niên tuổi tác xấp xỉ nhau, đều có cá tính và suy nghĩ tương đồng, vậy thì làm sao lập được trật tự đoàn kết, làm sao trong khoảng thời gian ngắn xác định công việc cho từng người, mọi người ai nấy cũng nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ mà không xảy ra rối loạn hay nội chiến?”

Nói xong, trong lòng anh loáng thoáng xuất hiện một ý nghĩ. Tô Nhã chống cằm, đây cũng là điểm duy nhất cô vẫn chưa thông suốt. Tương tự với vụ án liên hoàn lần này, đừng nói là giáo trình tâm lý tội phạm, ngay cả dựa vào kinh nghiệm nhiều năm công tác của cô cũng chưa từng chứng kiến vụ án thực tế nào giống vậy, đây có thể nói là lần đầu tiên. Vì vậy, phác họa ra khó tránh khỏi có chút cảm giác không thông.

Chân Noon cắn bút, ấp úng khẽ nói: “Hôm ở khu 367, lúc đứng trên lầu, em đã từng nhìn thấy mấy kẻ bị mặt xác định tuyến đường tẩu thoát rất rõ rệt, khả năng chấp hành rất tốt, phân công lại chuẩn xác, cứ như...”

Ngôn Hàm không quay đầu lại, nghe thấy giọng nói khê khàng phía sau của cô, liền cười nhạt: “Như cái gì?”

Nhóm Đội phó Trình cũng quay đầu lại nhìn.

“... Cứ như... cứ như game online thuộc thể loại chiến thuật nhập vai vậy, chính là loại phối hợp đồng đội cùng chiến đấu, rút súng truy đuổi nhau trong tình cảnh hỗn loạn gì đó.”

Tô Nhã sững sốt, Lão Bạch cũng giật mình: “Đúng là cảm giác này!”

Ngôn Hàm nhướn mày: “Đúng vậy! Phân công cấp bậc của bọn chúng được tạo dựng từ thế giới ảo, từ một đội cùng nhau tác chiến trên mạng tiếp tục bước ra cuộc sống thực tế.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Lúc nhóm Ngôn Hàm vừa đến dưới tòa nhà ký túc xá của nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ, Từ Tư Miêu chợt gọi điện thoại đến. Trong hai mươi mấy thanh niên phù hợp với phác họa, chỉ có chín người lấy thân phận đội hình cố định chơi game online thể loại chiến thuật nhập vai.

Một đội gồm bốn người cùng nhau chơi trò “Liên minh tử thần” đang nổi tiếng nhất hiện nay trong suốt hai năm qua và đã lên cấp thành đội chơi Bạch Kim. Đội trưởng là Trần Hàn, 22 tuổi, điều kiện gia đình trong đời sống thực tế rất khá giả, nhưng không phải Phú nhị đại(*) lúc nào cũng mang mác sinh viên đại học Gà Rừng(**) nào đó ở nước ngoài còn bản thân thì lại long nhong trong nước. Thành viên trong đội là người quen biết trong cuộc sống. Cha mẹ chúng đều làm công việc quản lý ở những bộ phận cấp cao của tập đoàn nào đó.

(*) Phú nhị đại hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao trong Chính phủ.

(**) Đại học Gà Rừng tiếng Anh thường gọi là Diploma mill/ Degree mill (xưởng bằng giả hoặc lò sản xuất bằng cấp), chỉ các trường đại học cấp những văn bằng, chứng chỉ không có giá trị pháp lý cho sinh viên.

Một đội khác gồm năm người, đã chơi trò CS(*) kinh điển được bốn năm, đều là game thủ hardcore(**). Đội trưởng tên Mạnh Kiều, là con trai của một chủ ngân hàng nào đó ở Dự Thành, đã sớm thôi học, trên danh nghĩa là theo cha học thực tế về tài chính, nhưng thực ra là đang lãng phí thời gian. Các thành viên khác cũng đều giống như vậy.

(*) CS (Counter Strike) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến.

(**) Game thủ hardcore là một từ chỉ một số ít người. Đó là những con người có lòng đam mê cháy bỏng với game và thú vui chơi game của mình. Đối với họ, game không phải chỉ để chơi, để tìm kiếm niềm vui, mà đó còn là cả một biến cả tri thức và cảm hứng sáng tạo.

Trước mắt, chín người này đều không liên lạc được, đội trinh sát đã bắt đầu truy tìm người.

Dưới tán cây bạch quả nơi con phố đối diện tòa nhà ký túc xá nghiên cứu sinh của đại học Khoa học Công nghệ, những phiến lá vàng tàn mát bay khắp lối. Đang là giờ lên lớp của sinh viên, phố xá vắng vẻ, thưa thớt người qua lại. Vây quanh Ngôn Hàm là mấy bóng người cao thấp đan xen, anh bật loa ngoài để mọi người có thể nghe được lời nói của Từ Tư Miêu: “Nói thứ ý kiến của từng người xem.”

Hắc Từ khoanh tay: “Việc này có liên quan tới thói quen sinh hoạt thường ngày của bọn họ, vì thế, không liên lạc được cũng là chuyện bình thường.”

Tô Nhã đồng ý: “Đúng vậy! Tôi từng tiếp xúc với dạng người này rồi. Bọn chúng chỉ sống trong hội của mình, thường xuyên tổ chức những hoạt động như thể loại CS người thật thử thách giới hạn cực đại của bản thân khi sinh tồn trong hoang dã, người ngoài rất khó biết được vị trí cụ thể của bọn chúng. Trong những lần truy tìm đầu mối để phá án trước đây, dạng đối tượng này thường rất khó liên lạc.”

Ngôn Hàm cúi đầu, bỏ tay vào túi, vu vơ đá tung đám lá rơi dưới chân. Vài phiến lá bạch quả bị anh đá tung lên, rơi vào đôi giày đi tuyết dày cộm của Chân Noãn. Cô nhìn chăm chăm chiếc lá vàng óng trên giày, ngơ ngác chớp mắt.

Tô Nhã nói đoạn rồi thoáng ngập ngừng: “Tuy là vậy, nhưng...”

Ngôn Hàm tiếp lời: “Nhưng lại mơ hồ cảm thấy quá trùng hợp.”

“Vâng! Hai nhóm người bị tình nghi nhiều nhất đều không liên lạc được. Có thể bọn chúng thật sự đang tổ chức hoạt động nào đó, hoặc là đang vạch kế hoạch cho lần hành động tiếp theo cũng nên.”

Đội phó Trình nghiêng về phán đoán của Tô Nhã: “Tôi cũng cảm thấy như vậy. Hiện tại, bọn chúng đã bỏ qua việc truy sát Mèo Con. Có lẽ do cảnh sát nhiều lần điều tra lại vụ ở hồ bơi và đại học Khoa học Công nghệ nên bọn chúng đã biết không thể tiếp tục che giấu chuyện giúp đỡ người khác tự sát được nữa.”

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thăng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngôn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngôn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngôn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhíu lại vẻ như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gơ tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhau tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gạt đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gạt đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em trêu tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đâu, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dung khăn trương nuốt nước bọt, người hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được ánh mắt của anh dù chỉ một khắc.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Chân Noãn hỏi: “Nói vậy thì nhóm sát thủ liên hoàn có thể đã thắng lên cấp kế tiếp rồi, lần này sẽ giết chết những người muốn tự sát mà không cần cố ý che giấu thành tự sát nữa ư?”

Tô Nhã: “Đúng vậy! Nếu quả thật đến mức độ này, chuyện sẽ rất phiền phức.”

Chân Noãn hiểu rõ. Thông thường, phương hướng điều tra vụ án mưu sát đều bắt tay từ động cơ giết người như vì tiền tài, tình cảm, thù hận kích động hay trả thù xã hội. Nếu hung thủ không có mục đích cụ thể và cũng không có liên quan đến nạn nhân, thì việc điều tra sẽ rất gay go.

“Cũng không phiền phức lắm đâu.” Ngôn Hàm thần nhiên. “Đội điều tra đã bắt đầu truy tìm, tóm được bọn chúng chỉ còn là vấn đề thời gian. Có điều, điểm quan trọng nhất trước mắt chính là xác định được bọn chúng có kế hoạch hành động tiếp theo hay không, và liệu chúng ta có thể ngăn cản được việc này xảy ra không.” Anh hất đầu về phía ký túc xá. “Vào xem thử thôi.”

Mọi người cất bước đi vào. Trong khi đó, Chân Noãn ở phía sau lại cứ mãi ngược nhìn bóng lưng Ngôn Hàm. Một chiếc lá bạch quả vương trên tóc anh. Ngôn Hàm phát giác ra dáng vẻ thậm thà thậm thụt của cô, khẽ nghiêng đầu liếc nhìn. Chợt đôi mày của cô nhíu lại vẻ như ngập ngừng muốn nói điều gì.

“Nhìn gì thế? Đầu tôi mọc ra gì hả?”

Cô vội vàng lắc đầu, thế rồi anh không để ý đến cô nữa mà tiếp tục bước đi. Nhưng một lát sau, cuối cùng, cô đành gọi anh: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Đầu anh có dính một chiếc lá.”

“...”

Ngôn Hàm cúi đầu, gợn tay tùy tiện phui vài cái, nhưng chiếc lá buống bình kia cứ thế nhanh nhẩu tránh né bàn tay anh.

Anh hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lúng túng gạt đầu.

Anh lại phui khắp đầu lần nữa rồi hỏi: “Còn không?”

Chân Noãn lại gạt đầu.

Anh không phui nữa, nhìn cô một lúc đầy thâm ý: “Em trêu tôi đấy hả?”

Chân Noãn vội mở to đôi mắt vô tội vẻ như đúng là làm ơn mắc oán: “... Đầu có đâu, em chỉ tốt bụng nhắc nhở anh thôi...”

“Chiếc lá này thật sự mọc rễ trên đầu tôi rồi hả?”

Chân Noãn sốt ruột, kiễng chân lên chỉ chỉ vào một chỗ: “Là ở đây ạ!”

Gót chân cô chưa chạm đất, anh đã cúi đầu, khom lưng kề gần vào cô: “Lấy xuống!”

Cô nhìn đầu anh gần trong gang tấc, bỗng dung khăn trương nuốt nước bọt, người hơi ngửa ra sau, ngốc nghếch nói: “Hay là... em tìm Lão Bạch lấy xuống cho anh... Mắc trên đó trông cũng rất đẹp mắt...”

Ngôn Hàm đang khom lưng liền ngược nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm và sắc bén. Cô vẫn duy trì tư thế ngửa ra sau, khẽ run lên vì chẳng thể chịu được

ánh mắt của anh dù chỉ một khắc.

“... Dạ...”

Cô run rẩy trả lời rồi kiễng chân, rướn cổ lên, ngón tay chạm phải mái tóc ngắn gọn gàng của anh, hơi nhám tay nhưng lại rất mềm mại. Cô vô cùng cẩn thận vì sợ kéo nhầm tóc anh. Anh đợi đến nỗi không còn đủ kiên nhẫn nữa, lại liếc mắt nhìn cô, nhưng chỉ thấy chiếc cổ đang ngửa lên của cô, thon dài và trắng ngần như một chú thiên nga. Cô chậm chạp cầm lấy chiếc lá, trọng tâm nhanh chóng rơi xuống.

“Xem đi, em đâu có lừa anh.” Cô nói thật khê rồi lui về phía sau giữ một khoảng cách, vẻ mặt hơi ngượng ngùng, xoay xoay chiếc lá trong tay.

Anh đứng thẳng dậy, hai ngón tay kẹp lấy chiếc lá bạch quả trong tay cô rồi nói: “Cảm ơn!”

Tô Nhã đi đến bậc thang chợt quay đầu lại, trông thấy cảnh tượng vừa mới diễn ra, đôi mắt lóe lên cảm xúc phức tạp.

Nơi ở của nữ nghiên cứu sinh đã chết hôm nọ là một phòng ký túc xá trên tầng ba. Căn phòng chưa đến hai mươi mét vuông, bày bốn bộ bàn ghế và giường, mỗi bộ đều treo rèm thật dày xung quanh, chia căn phòng thành từng góc nhỏ. Khu sinh hoạt chung hẹp đến nỗi gió thổi không lọt, lại thêm thời tiết hôm nay không tốt, mây đen phủ kín bầu trời khiến cho ánh sáng trong căn phòng vốn đã nhạt nhòa này lại càng yếu ớt hơn, không gian trông cực kỳ âm u.

Tô Nhã mới vừa đi vào đã nói ngay: “Bầu không khí nơi này thật khiến người ta thấy áp lực.”

Bàn và giường của nạn nhân ở góc trong cùng. Sau tấm màn màu hồng phấn là không gian chật hẹp được thu dọn gọn gàng, ngăn nắp, đồng sách vở được xếp đặt ngay ngắn, không có vẻ khác thường.

Ngôn Hàm liếc sơ qua rồi nói: “Không có mỹ phẩm, cũng không có gương.”

Chân Noãn sững sốt, quả nhiên là như vậy.

Ngôn Hàm bắt đầu hỏi thăm những người cùng phòng, đại loại như khi còn sống, nạn nhân có thói quen đặc thù gì, gần đây có gì khác thường hay từng liên lạc với người đặc biệt nào không. Mấy người bạn cùng phòng cho biết nạn nhân gần đây không có gì khác thường cả, vẫn hết như mọi khi.

Nạn nhân không có đồng hương ở Dự Thành, rất ít khi ra ngoài, cũng hiếm khi gọi điện hay nhắn tin. Mỗi ngày, ngoài việc đi học là thời gian tự học. Buổi tối, sau khi trở về thường chui vào giường và buông màn từ rất sớm. Ban ngày, cô ta còn có thể nói vài câu với bạn học hay bạn cùng ký túc xá, chứ đến buổi tối thì gần như không có cơ hội gặp mặt hay trao đổi.

Tất cả nghe ra đều không có vấn đề, nhưng Ngôn Hàm đã nhận ra điểm bất ổn, anh hỏi: “Cô ấy chăm học nhất trong phòng các cô à?”

“Vâng!”

“Nhưng sao bình thường, cô ấy lại về sớm hơn các cô?”

Chân Noãn chợt nhớ đến chi tiết mấy cô bạn cùng phòng có nói họ không có cơ hội gặp mặt nhau vào buổi tối, nhưng nếu bình thường nạn nhân trở về muộn hơn họ thì trước khi chui vào màn nhất định sẽ đi qua nơi của họ.

Mấy cô bạn cùng phòng rất kinh ngạc, không biết sao Ngôn Hàm lại nhìn ra được: “Đúng vậy, bình thường, cô ấy trở về rất sớm.”

“Mấy giờ?”

“Có thể là chín giờ rưỡi, cỡ nào thì mỗi ngày cũng cứ đúng mười giờ là cô ấy tắt đèn đi ngủ. Rất sớm.”

“Chắc chắn là ngủ chứ?”

“Đúng vậy, trong màn cũng không thấy bật đèn nữa.”

Ngôn Hàm không hỏi thêm mà nhìn về phía Tô Nhã: “Giao cho em đấy!”

Tô Nhã gật đầu, lập tức nằm thẳng xuống giường nạn nhân rồi nhắm mắt lại. Chân Noãn im lặng, những người khác cũng không dám quấy rầy. Cô hiểu rõ ý của Ngôn Hàm: Quỹ đạo cuộc sống của nạn nhân không có bất cứ vấn đề gì, điểm kỳ lạ duy nhất chính là cô ta rất chăm chỉ học hành nhưng mỗi ngày lại lên giường ngủ từ rất sớm.

Lúc này, Ngôn Hàm bảo Tô Nhã thử thâm nhập vào thế giới nội tâm của nạn nhân, từ đó liên tưởng ra cách thức cô ta có thể dùng để liên lạc với nhóm sát thủ kia. Có lẽ, tất cả huyền cơ đều nằm ở những việc xảy ra phía sau tấm màn này lúc hơn mười giờ đêm.

Tô Nhã nhắm mắt lại trên giường, miệng lầm bầm: “Cuộc sống mỗi ngày của tôi cứ xuôi theo trình tự: buổi sáng thức dậy rồi đi học, sau đó ăn cơm, rồi tự học. Tôi không có đam mê nào khác, không giải trí vào thời gian rảnh rỗi hay xã giao gì cả, ngoại trừ học hành ra thì chẳng có gì nữa. Tuy có lúc cảm thấy rất mệt, nhưng cũng chỉ có thể sống như vậy, bởi vì tôi không còn lựa chọn nào hết. Ngoại trừ quỹ đạo cuộc sống hiện tại, tôi còn có thể làm gì đây?”

Mỗi ngày, tôi đều trở về phòng ký túc xá rất sớm, bởi vì đi dạo trong sân trường rất cô đơn mà tôi lại không ở thư viện tiếp được nữa. Tôi cần phải trở về giường, cứ yên lặng nằm đây, trong lòng dường như cũng không có cảm giác thỏa mãn, không cách nào đi vào giấc ngủ yên lành.

Lòng tôi có chút thương cảm, nhưng đang buồn bã về điều gì chứ? Tôi không thể nói ra, sự đè nén quá lâu và nỗi chán chường trong nội tâm khiến tôi không còn tha thiết muốn giải tỏa, cũng không có ai đáng tin để tâm sự. Dù cho đứng trước người xa lạ, nỗi tự ti và chán chường trong tôi cũng không thể trút ra.”

Bên trong phòng, ánh sáng leo lét. Ngoài cửa sổ, gió rét gào thét. Chân Noãn yên lặng lắng nghe, lòng thoáng chút buồn bã.

“Khi một mình nằm trong khoảng không gian bé nhỏ này, tôi cảm thấy cô độc và bất lực biết mấy!” Tô Nhã nghiêng người, co ro. “Tôi không tài nào mở miệng được, tôi hy vọng... lắng nghe... lắng nghe để có thể tìm thấy âm thanh đồng cung bậc, lắng nghe để có thể an ủi câu chuyện cuộc đời tôi. Là thứ gì đây, âm nhạc hay là...”

Tô Nhã mở choàng mắt, ngồi bật dậy. Ngôn Hàm, Chân Noãn, Đội phó Trình... và tất cả mọi người đồng thanh: “Đài phát thanh!”

“Mà còn là đài phát thanh cá nhân.”

Đội phó Trình lập tức gọi điện thoại cho Từ Tư Miếu, bảo anh ta tìm trong ba ứng dụng radio cá nhân phổ biến trên điện thoại di động là FM Mango, FM Hồ Điệp và FM Douban những chủ đề có liên quan đến tự sát, màu đen, trầm cảm và tần số phát sóng tương ứng. Bọn người sắp đặt tự sát kia rất có thể đã thông qua ứng dụng radio để tiến hành liên lạc với người tự sát.

Bước ra khỏi tòa nhà ký túc xá, Chân Nỗn cảm thấy đầu óc mình thật mơ hồ, giống như bị thứ gì đó gây chấn động đến nỗi trở nên trống rỗng và mờ mịt. Cô vừa đi vừa thở thẩn, chiếc giày to bè giẫm lên cành cây khô nghe rảng rặc, phút lợ dềnh vương chân suýt ngã khiến cô hoàn hồn trở lại.

Ngôn Hàm thấy dáng vẻ cô dờ dẫm, cau mày hỏi: “Nghĩ gì thế?”

Cô ngược đời mất mớ màng ướt át, thật lòng khen ngợi: “Em thấy Tô Nhã thật tài ba, đi theo bọn anh điều tra thực tế rất hay, em đã ghi lại được rất nhiều điều.”

“...” Ngôn Hàm lại hơi cau mày. “Em đang nghĩ cái này à?”

“Đúng rồi!” Cô gật đầu quả quyết, ra vẻ thần phục. “Hai anh chị hợp tác với nhau quá tốt ấy ạ!” Cô tiếp lời: “Đàm Ca có nói trước đây, hai người từng cộng tác ăn ý đến độ không chút sơ hở, suy nghĩ bao giờ cũng gắn kết được với nhau.”

Anh thoáng sững sờ, nhếch môi nhưng không trả lời. Dù Chân Noãn phản ứng chậm chạp nhưng cũng nhìn ra được sắc mặt anh đã thay đổi, không hề vui vẻ. Cô bối rối, khẽ hỏi: “Đội trưởng, có phải em nói sai gì không?”

“Không!” Anh nói.

Nhưng trái tim anh thoáng chốc đau đến mức như bị kim châm. Vào một ngày của nhiều năm về trước, anh và Tô Nhã cũng đang hợp tác, đi theo Đội trưởng Thượng Kiệt phá án. Anh không còn nhớ được Tô Nhã lôi kéo anh thảo luận về vụ án đặc biệt gì, chỉ nhớ anh đã muộn giờ đi đón Hạ Thời, để rồi sau đó không còn gặp lại cô nữa. Sau hôm ấy, rất nhiều lần anh lái xe lang thang rồi trong vô thức tìm đến trước cổng bệnh viện cô thực tập, chờ đợi ở đây bao nhiêu buổi tối cũng không thể đón cô được nữa.

Nhiều năm như vậy trôi qua, anh từng vô số lần ảo tưởng rằng nếu như ngày ấy mình không đến muộn, nếu như ngày ấy mình đúng giờ đến đón A Thời, nếu như ngày ấy không để A Thời đứng bên đường chờ anh thì có thể sẽ không xảy ra chuyện sau đó hay không? Anh vô số lần ảo tưởng “nếu như”, hỏi hân đến mức muốn nôn ra máu.

Con gió mùa đông lạnh như cắt, lá vàng khô héo xào xạc lướt đi trên mặt đất nơi sân trường. Phía trước là hai sinh viên đang bước nhanh về phía này. Nữ sinh cầm đầu đi thẳng về phía trước, nam sinh sai bước đi theo xin lỗi: “Anh xin lỗi, anh xin lỗi, bị thầy hướng dẫn kéo lại hỏi chuyện nên mới trễ mười lăm phút. Anh xin lỗi mà, anh không cố ý đâu.”

Nữ sinh gân dỗi lớn giọng: “Biết hôm nay lạnh đến cỡ nào không?”

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi... Em đừng giận nữa được không?”

Hai người đi ngang qua Chân Nỗn, cô tò mò quay đầu lại nhìn, lúc thu lại ánh mắt bỗng phát hiện Ngôn Hàm cũng quay đầu nhìn lại với đôi mắt đen sâu thẳm, trong veo và tỉnh lặng. Cô hơi ngạc nhiên, Ngôn Hàm dời mắt đi, cho tay vào túi, bước đi trong tiếng gió bắc xào xạc.

Chuyện tương tự cũng từng xảy ra với anh và A Thời, đó là vào mùa hè năm mười sáu tuổi. Anh trốn học đi chơi, lúc rời khỏi trường đã hẹn giờ với A Thời, hứa rằng sau khi tan học sẽ đón cô cùng về nhà. Nhưng anh chơi game quên mất cả thời gian, lúc nhớ ra thì đã tám giờ tối, anh sợ đến mức hồn vía lên mây, lao điên cuồng nắm cây số đến trường học. Nền trời tán cây như hòa điệu cùng ánh đèn đường trắng xóa trong không khí ban đêm oi bức. Anh đi vòng qua bức tường trắng của ngôi trường, nhìn thấy cô đeo cặp sách, một mình đứng ở bậc thềm canh cổng.

Mấy con côn trùng bé nhỏ chậm chạp bay lượn trong ngọn đèn hình chóp mờ nhạt, ánh sáng soi lên tóc cô tỏa ra màu vàng rực. Cô mặc chiếc váy thủy thủ màu trắng, yên lặng đứng đấy, cứ chốc chốc bấp chân trái lại nhẹ nhàng cọ cọ vào bấp chân phải để tránh muỗi đốt. Cách ánh đèn đường êm dịu, cô quay đầu, vừa nhìn thấy anh liền thẳng thốt, vẻ mặt tinh khiết không chút khó chịu, cũng không hề phiền muộn hay tức giận.

Anh vô cùng hận bản thân mình. Từ đầu đến chân đầm đìa mồ hôi, tim đập như muốn nổ tung, anh chậm rãi bước đến, song cuối cùng lại không dám đến gần mà chỉ dừng lại cách cô chừng hai, ba mét. Anh vừa xấu hổ vừa bối rối định nói gì đó nhưng sợ vừa lên tiếng thì cô sẽ tức đến bật khóc. Cô đã đợi anh ba giờ đằng đằng rồi đấy!

Cô nhìn anh không chớp mắt, cuối cùng khe khẽ làm nũng: “Anh dỗ em đi!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

Trong nháy mắt, tim anh như hoàn toàn tan chảy, tựa hồ được ngâm trong dòng sữa tươi vô cùng mềm mại.

Tất cả tình cảm thấm thiết gắn bó từ thuở thanh mai trúc mã đến khi lớn lên bên nhau đều đã thay đổi trong đêm hôm ấy. Dường như có thứ cảm xúc nào đó ập thẳng đến lối vào con tim, đâm thủng lớp vỏ giấy bọc đường mỏng manh nơi đáy tim của cậu thiếu niên.

Đêm ấy, cô đứng đợi trong cánh trời tối mịt, tĩnh lặng và dịu dàng, đẹp đến mức không sao tả xiết. Chính là ngày ấy, vào khoảnh khắc ấy, anh bỗng phát giác mình đã yêu cô mất rồi.

Yêu vô vản. Yêu tha thiết. Yêu đến mức vô số lần nhớ lại bóng dáng cô yếu đuối đứng dưới ánh đèn đường đêm hôm ấy vẫn khiến anh tan nát cõi lòng. Tại sao lại không thể nào cho cô bé trầm lặng nhưng làm người ta yêu mến như một chú mèo con lông xù ấy một cuộc đời bình an vui vẻ như anh đã từng hứa hẹn kia chứ?

Buổi trưa trước khi tan sở, bên đội Ba đã truyền đến một tin tức rất tốt, chính là đám thanh niên giết người liên hoàn kia đã bị bắt. Chúng là nhóm bốn người chơi trò “Liên minh tử thần”.

Đội trưởng Trần Hàn 22 tuổi, ba thành viên còn lại từ 20-21. Bốn người bọn chúng đều có điều kiện gia đình khá giả, cha mẹ là đồng nghiệp với nhau và đang làm quản lý cấp cao thuộc tập đoàn Hoa Thịnh.

Tuy người nhà đã nhanh chóng mời luật sư biện hộ, nhưng với tóc để lại trên mái tòa nhà graffiti, dấu chân trong phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ và những trang bị thu được sau khi thực hiện lệnh khám xét trùng khớp với sợi tổng hợp tại hiện trường xảy ra vụ án cùng chiếc xe cổ ý đâm Chân Noãn, tất cả đã trở thành chứng cứ khiến bọn chúng không thể nào chống chế được nữa.

Sau khi nghe tin, Chân Noãn lập tức đến tòa nhà văn phòng. Đúng lúc vừa chạy vào khu làm việc của đội Một, cô bắt gặp Ngôn Hàm đang cúi đầu lật xem tài liệu bước ra ngoài, cô liền gọi: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm bị cô làm giật mình, còn chưa kịp ngẩng đầu lên đã nghe một loạt câu hỏi của cô như tiếng pháo liên thanh: “Thảm vấn thế nào rồi ạ? Có thể phá án không? Nhưng nạn nhân ở hồ bơi là do nữ nghiên cứu sinh kia giết nên phải chăng chúng sẽ thoát được tội đó? Còn mấy vụ án tự sát trước đó thì có thể định tội bọn chúng không?”

Anh thích thú nhìn cô, đợi cô nói xong liền nhận xét: “Suy nghĩ rất khá, mạch lạc rõ ràng.”

Chân Noãn sững sờ chớp chớp mắt, thật muốn nói rằng: “Đội trưởng anh có thể đứng đắn chút không?!” Cô làm bầm: “Một câu cũng không trả lời.”

“Đó là vì em không nghe hiểu đấy chứ!” Anh vòng qua cô rồi đi về phía trước.

Chân Noãn đảo mắt, vội vàng đuổi theo: “Lẽ nào những điều em nghi ngờ và lo lắng là hoàn toàn chính xác, rất khó định tội sao?”

“Ừ!” Ngôn Hàm cầm tập tài liệu nhét thẳng vào tay cô. Cô tay chân lóng ngóng ôm lấy rồi đi theo bên cạnh anh giống như một cô thư ký nhỏ.

“Từ Từ Miểu tìm được suicide sound(*) trong radio của bọn Trần Hàn, kết quả đã chứng minh không phải tất cả những người có liên quan đều muốn tự sát, cũng không phải là một đám người muốn tự sát tự tập lại giúp đỡ lẫn nhau, mà là một nhóm người bình thường tự tập lại giúp đỡ những người có ý định tự sát. Nhóm này do bốn cá nhân, đồng thời là bốn người dẫn chương trình suicide sound lập ra. Hằng đêm, chúng đều kể về cuộc đời trống rỗng trên radio để truyền bá lối suy nghĩ tiêu cực, miêu tả cách thức tự sát mà bọn chúng đã nghiên cứu và tưởng tượng ra. Kênh radio này không thuộc dạng phổ biến mà rất mới lạ và lập dị nên thính giả rất nhiều, nhưng người bình thường sẽ không liên tưởng đến tổ chức tội phạm nào đó, chỉ những người đồng tình thật sự mới liên lạc riêng với bọn chúng và sau đó phối hợp với nhau.”

(*) m thanh tự tử.

Chân Noãn chợt tỉnh ngộ: “Người thật sự muốn tự sát khi đến giai đoạn cuối cùng sẽ không hề nói với người thân, nhưng vẫn muốn tìm người đồng cảm, muốn tiếp nhận một chút cảm xúc tiêu cực từ người xa lạ, gia tăng quyết tâm chọn lựa con đường tự sát của mình. Những người tự sát này thường ngày đều có thói quen nghe kênh radio cá nhân, sau khi tìm được suicide sound liền cảm giác như đã tìm được cung bậc đồng điệu, nghe thấy người dẫn chương trình thảo luận cách thức tự sát thì bọn chúng liền sẵn sàng trải lòng mình ra.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng gọn lỏn: “Từ Từ Miếu thâm nhập và lấy được nhật ký trò chuyện của người dẫn chương trình kênh radio cá nhân này với tất cả người tự sát, bao gồm cả đoạn hội thoại đã bị xóa.”

“Thật là lợi hại.” Chân Noãn mở tập tài liệu ra.

Trong ghi chép Từ Từ Miếu lấy được có nội dung thảo luận vô cùng tường tận về cách thức tự sát, cụ thể như vào ngày nào, lúc nào, người nào đi giúp đỡ, người tự sát cần chuẩn bị những gì, làm sao xây dựng được màn tự sát hoàn mỹ mà không gây ra phiền phức cho nhóm dẫn chương trình.

Điều khiến Chân Noãn kinh ngạc hơn là không chỉ người dẫn chương trình và người tự sát có liên lạc với nhau, mà sau khi người dẫn chương trình xác định những đối tượng muốn tự sát, sẽ cung cấp cách thức liên lạc giữa những người đó với nhau để họ tự trao đổi.

Người tự sát A nói: “Tôi cảm thấy cuộc đời không có mục tiêu, cũng không còn ý nghĩa nữa, sống mà chỉ ăn uống, làm việc rồi già đi thì một giá trị cũng chẳng có.”

B trả lời: “Tôi cũng có cảm giác giống vậy. Chết rồi thì không còn phiền muộn gì nữa.”

“Cuộc đời không còn gì để lưu luyến.”

“Đúng vậy, cho dù chết đi thì người xung quanh cũng sẽ không để tâm, chỉ như cơn gió lướt qua rồi tan biến vậy thôi.”

...

Có rất nhiều đoạn đối thoại đều do người dẫn chương trình radio cổ vũ đám người tự sát, mà những người tự sát từ trong nội dung trao đổi bàn luận với những người khác càng thể nghiệm được cảm giác cuộc đời hoang vu trống rỗng và có thêm dũng khí để tự sát. Hệt như họ đã tìm được tổ chức của mình, có cảm giác được ban cho sứ mệnh, sau đó hướng về thánh địa, chờ đợi bản thân “thực hiện” cái chết như một “nghĩ thức cuộc đời” vĩ đại vậy.

Người tự sát C nói: “... Hôm nay, tôi đứng trên mái nhà, cùng mọi người chúc phúc cho A và cầu nguyện cho cô ấy. Cô ấy đã dần dần lấy được can đảm, còn nói rất vui vẻ vì có mọi người tiễn cô ấy đoạn đường cuối cùng này. Sau đó, cô ấy nhắm mắt lại, bay xuống lầu theo chỉ dẫn của người dẫn chương trình radio, dang hai tay ra như đang bay liệng... Thật mong chờ cái chết của tôi, mọi người cũng sẽ tiễn tôi... Thật lòng hy vọng ngày đó sẽ nhanh đến.”

...

Chân Noãn ngẩng đầu: “Thật là khó mà tin được, đây quả thật giống như tà giáo vậy.” Cô lại thắc mắc: “Những thứ này là chứng cứ xác thực mà, bọn họ còn có thể chống chế thế nào nữa?”

“Bọn họ không cần chống chế.” Ngôn Hàm ngoái đầu nhìn cô, cười kỳ quặc.

“Thử nhớ lại những vụ án tự sát quái gở trong khoảng thời gian này xem. Vụ án đầu tiên là nhảy lầu, chính đám người này đứng trên mái nhà “dự lễ”, dùng cách thức tương tự nghi lễ trang nghiêm để khích lệ nạn nhân nhảy lầu. Vụ án thứ hai là tai nạn giao thông ngoài ý muốn, bọn họ giúp nhân viên bán hàng muốn chết tìm một con đường gồ ghề để nằm trên đó, sau khi kết thúc màn chúc phúc thì đứng ở trên cao nhìn xuống và làm động tác ra hiệu khích lệ anh ta. Bọn họ không ép buộc anh ta, là nạn nhân tự nguyện. Vụ án thứ ba là rò rỉ khí gas, nhà báo đã chết cũng uống thuốc ngủ rồi mới mở khí gas trong nghi thức tiễn đưa bằng ánh mắt của bọn họ như thế...”

“Như vậy, không có cách nào trị tội bọn họ sao?” Trong lòng Chân Noãn trào dâng sự phẫn nộ đầy bi ai. “Tuy đúng là những người này muốn tự sát, nhưng hành động của suicide sound rõ ràng là cổ vũ bọn họ.”

“Phải xem tòa phán như thế nào thôi.” Ngôn Hàm nhìn về mặt tức giận của cô, cố ý chậm rãi nói. “Nhưng sẽ không từ hình, ngồi tù cũng sẽ không lâu lắm!”

“Tại sao có thể như vậy chứ?” Chân Noãn nổi giận đùng đùng.

Khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm hiện lên vẻ hứng thú, dường như anh cảm thấy rất thích thú trước biểu cảm khuôn mặt phong phú và hiếm có của cô.

Đương nhiên, Chân Noãn không chú ý đến, chỉ cắn môi đầy lo lắng, nghĩ ngợi rồi nói ngay: “Vụ án thứ tư là cắt cổ tay tự sát, có người đã cắt cổ tay cho nữ sinh trung học kia. Vụ này chắc chắn không thể trốn tội được.”

“Phải!” Ngôn Hàm từ từ nói. “Nhưng mấy tên dẫn chương trình suicide sound kia khai rằng kẻ đã cắt cổ tay cho người thứ tư là người tự sát thứ năm, cũng chính là nạn nhân bị điện giật chết trong vụ hồ bơi.”

Chân Noãn tròn tròn mắt, vội vàng lật xem nội dung nhật ký trò chuyện trong tay, nhưng: “Sau khi người thứ tư cắt cổ tay tự sát, tuy người thứ năm có thảo luận với mọi người về chuyện này, song không ai nhắc đến việc giúp đỡ người thứ năm tự sát cả.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm hơi nheo mắt lại. “Cũng không ai nhắc đến là kẻ truyền bá đã ra tay, chứng cứ ở chỗ này không rõ ràng.”

Tim Chân Noãn đập loạn nhịp trong chốc lát, hỏi: “Còn anh, anh thấy thế nào?”

Anh nhướn mày: “Tôi cho rằng kẻ truyền bá đã ra tay.”

“Tại sao?”

“Nếu như xem đám thành viên và nạn nhân trong vụ án tự sát liên hoàn là một tổ chức, một loại tà giáo, thì người tự sát sẽ là giáo đồ và giáo chủ trong lòng bọn họ chính là kẻ truyền bá. Cùng là giáo đồ, người tự sát kẻ tiếp có lẽ sẽ tham gia nghi thức nhưng không chủ trì nghi thức.”

Chân Noãn đồng ý quan điểm này, càng thêm thất vọng và không cam lòng, khẽ nói: “Cái chết của người thứ năm... bây giờ trở thành chết không đối chứng.”

“Nhìn không ra em cũng rất có tinh thần chính nghĩa đấy!” Khóe môi anh cong cong khi nói ra câu này.

Chân Noãn đỏ mặt, lén ngược mắt nhìn anh nhưng lại không thấy ý cười nào từ mắt anh. Cô liền hiểu ra anh và cô đều có tâm trạng giống nhau.

“Lúc trước tôi cho rằng bọn họ sắp đặt rất sơ sài, nhưng thật ra không phải vậy. Chỉ ít, kẻ chủ mưu rất thông minh, có thể phủ sạch mọi tội lỗi của mình. Có điều... cho dù không ra tay, tội danh bày mưu cũng không thể trốn thoát được đâu.”

Anh lấy lại xấp tài liệu trong tay cô rồi nói: “Huống chi, cái chết của người thứ sáu, cũng là vụ án treo cổ của nữ nghiên cứu sinh đại học Khoa học Công nghệ vẫn còn sờ sờ ra đấy!”

Hai người đi đến phòng điều tra, Tô Nhã đang một mình thẩm vấn Trần Hàn.

Gã thanh niên 22 tuổi ngồi dựa vào ghế, hai chân bắt chéo, không hề có chút lo lắng, vẻ mặt khinh khỉnh đầy khiêu khích. Đối mặt với câu hỏi của Tô Nhã, hắn trả lời khá phôi hạp, tỏ vẻ khinh thường việc nói dối, hay nói đúng hơn là lười nói dối.

“Tại sao phải giết bọn họ?”

“Giúp đỡ thôi.”

“Nếu như không có sự cố vũ và xúi giục của các cậu, bọn họ có thể sẽ không đi đến bước đấy!”

“Cô nói là có lẽ, vậy cũng có thể họ sẽ vẫn đi đến bước đường cùng kia.”

“Nhưng cũng không phải là việc cậu nên sắp đặt.”

“Tôi không sắp đặt. Bọn họ muốn tự sát nên xin tôi nghĩ cách chứ tôi không làm hại bất cứ ai.” Trần Hàn nói. “Bọn họ có ý chí tự chủ, muốn kết thúc sinh mạng của mình thì thử hỏi họ có quyền này không? Có chứ! Bọn họ chủ động lựa chọn cách nhờ bọn tôi giúp đỡ, vậy họ có quyền này không? Có chứ!”

Tô Nhã lắc đầu: “Bọn họ yêu cầu các cậu giúp đỡ kết thúc sinh mạng không phải là lý do thỏa đáng.”

Trần Hàn cười ngụy biện: “Tôi lấy đồ của cô thì được gọi là trộm, người khác giao đồ cho tôi thì được gọi là tặng. Tương tự, tôi lấy mạng của họ thì đó là giết người, họ giao mạng cho tôi thì không phải như vậy nữa.”

Đối mặt với lời ngụy biện của hắn, Tô Nhã neho mắt. Ngôn Hàm nhìn xuống, cầm lấy tai nghe nói với Tô Nhã vài câu. Ở bên kia, Tô Nhã lắng lắng nhìn Trần Hàn rồi cười khẩy: “Người khác giao đồ hợp pháp cho cậu được gọi là tặng, giao đồ không hợp pháp cho cậu đó là phân chia tang vật. Tương tự, giao mạng cho cậu là không hợp pháp, đây chính là giết người.”

Trần Hàn á khẩu, không thể nói thêm lời nào.

Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm, anh rút tay vào túi, gương mặt điển trai đang vô cùng chăm chú quan sát tình hình bên kia tấm kính nên không hề chú ý đến cô. Cô dòi mắt đi, thầm nghĩ đầu óc của anh xoay chuyển thật linh hoạt, nếu không làm cảnh sát thì có lẽ sẽ thích hợp làm luật sư.

Tô Nhã nói: “Hành vi của cậu là phạm pháp, không thể nào trốn tránh chế tài của pháp luật đâu.”

Trần Hàn không buồn đoái hoài, nhún vai: “Cô nói phải thì là phải thôi. Vậy thì...” Hắn nghiêng người đến gần, giờ tay tạo thành hình khẩu súng, nhắm vào huyệt thái dương của mình rồi nói: “Bắn chết tôi đi!”

Hắn lại lui về, nhếch mép cười. Hiển nhiên là hắn biết rõ mình không chết được.

Ngôn Hàm quay đầu lại hỏi Hắc Tử: “Từ Từ Miếu đâu? Đã tra được địa chỉ người thứ bảy chưa?”

“Tra được rồi ạ! Địa chỉ IP vốn thuộc về mạng điện thoại di động, số điện thoại trong nhật ký trò chuyện ấy chưa được đăng ký. Sim điện thoại đã bị tháo nên cũng không định vị được.”

Thoạt đầu, Chân Noãn không hiểu, nghĩ ngợi một lúc rồi như phát giác ra điều gì đó, bước tới lật tài liệu khi nãy ra xem. Hóa ra, sau khi người thứ sáu treo cổ vẫn còn có người thứ bảy liên hệ với họ.

Nhân vật thứ bảy này đã bình luận trong tin nhắn cá nhân của suicide sound rằng: “Muốn tự sát, nhưng càng muốn trả thù, có thể giúp đỡ không?”

Và suicide sound đã trả lời lại: “Gọi điện thoại đi!”

Sau đó là một dãy số điện thoại. Đây là cuộc đối thoại vào một ngày trước, cũng chính là lúc Tô Nhã đang phân tích tình trạng sắp thẳng cấp của sát thủ liên hoàn.

Cô quay đầu lại nhìn bộ dạng ngông cuồng của Trần Hàn qua lớp cửa kính đối diện, bỗng nhiên ý thức được có lẽ chính hắn sẽ là người sắp đặt vụ “tự sát” thứ bảy, hoặc có thể liên quan đến một âm mưu nào đó lớn hơn. Nhưng hiện tại hắn lại điềm tình thế kia, lẽ nào bởi vì kế hoạch đã bắt đầu được thực thi, nên cho dù hắn bị hạn chế tự do cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến quá trình “tự sát”?

Lúc này, Đàm Ca đẩy cửa phòng điều tra bước vào: “Ba tên còn lại không biết người tự sát thứ bảy, nhìn ra được chúng thật sự không biết.” Anh chỉ chỉ vào cửa kính phía đối diện. “Chỉ có tên Trần Hàn này biết người thứ bảy hiện giờ đang ở đâu và làm gì thôi.”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã rõ, anh nheo mắt dò xét người bên kia: “Tổ chức tự sát tổng cộng có bốn người, hai người từng đến phòng sinh hoạt của đại học Khoa học Công nghệ để treo cổ nạn nhân. Ngày đó cổ tình đẩy Chân Noãn xuống lầu và để lại tóc ở hiện trường là một người khác. Riêng Trần Hàn thì chỉ để lại dấu giày ở khu Parkour.”

Đàm Ca hỏi: “Cậu có muốn tự mình thẩm vấn không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Hôm đó, kẻ tôi truy đuổi ở khu 367 chính là hắn. Nếu nhìn thấy tôi thì hắn sẽ không khai thêm một câu nào đâu.”

Chân Noãn nhớ lại dáng vẻ chật vật thảm hại của Trần Hàn khi bị Ngôn Hàm truy đuổi hôm đó liền hiểu được lời anh nói.

Đàm Ca: “Tên Trần Hàn này là kẻ cầm đầu trong nhóm bốn người họ. Hắn hoàn toàn không quan tâm có bị xử phạt hay không. Mấu chốt chính là chứng cứ hiện giờ không đầy đủ, chúng ta cũng không cách nào biết được thật sự có kế hoạch thứ bảy hay không.”

Tô Nhã và Đội phó Trình luân phiên thẩm vấn Trần Hàn. Hắn vẫn phủ nhận và khai rằng mình không biết tin tức nhân vật thứ bảy này. Hắn còn nói thêm rằng đối phương gọi cho hắn chỉ để kẻ lẻ khở sở chứ không có gì khác. Đến cuối cùng, Trần Hàn dứt khoát nằm nhòai trên bàn ngủ, không để ý đến người khác nữa. Dù vừa ấm vừa xoa thế nào, hắn cũng chẳng quan tâm.

Đàm Ca bảo cha mẹ Trần Hàn khuyên hắn phối hợp với cảnh sát để tranh thủ được giảm hình phạt, nhưng đồng thời lại lựa chọn tin tưởng lời con mình và khẳng định không có người thứ bảy này.

Chân Noãn không đợi đến lúc cuộc thẩm vấn kết thúc, cô còn có công việc của mình nên rời đi trước. Lúc đi qua cầu thang, khước mắt thoáng lướt qua bên trong khe hở lối thoát hiểm, cô thấy Ngôn Hàm đang cúi đầu một mình, dựa vào vách tường hút thuốc. Trong lòng cô còn nghi vấn muốn hỏi anh, nhưng vừa định đẩy cửa vào thì lại nghĩ đến mình đã quấy rầy anh quá nhiều lần rồi.

Cô nghĩ ngợi rồi tựa nhẹ vào cửa, quyết định chờ anh hút xong thì đi vào. Không biết qua bao lâu, cánh cửa sau lưng được kéo ra, Chân Noãn lao đảo ngã xuống, tuy được anh giữ vững nhưng vẫn tựa sát vào lòng anh.

Chân Noãn bật dậy, hoảng hốt đứng vững giữ khoảng cách: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm xoa chiếc cằm bị cô đụng vào, nheo mắt nhìn cô rồi nói bằng giọng có vẻ hơi buồn cười: “Em đang biểu diễn hành động nghệ thuật nào à?”

“Không phải!” Chân Noãn đỏ mặt lên, nói thẳm. “Em thấy anh hút thuốc lá nên đứng đây đợi ạ!”

“Có chuyện gì không?”

“Đội trưởng! Sao anh không hỏi Trần Hàn chuyện liên quan đến người thứ bảy?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

“Không phải Tô Nhã và Đội phó Trình đang hỏi sao?” Anh ngừng lại, dò xét cô với ý đồ chẳng tốt lành gì. “Ồ, em không tin tưởng năng lực của họ à?”

“Không phải đâu!” Cô xua tay liên tục. “Mới vừa rồi, em đã thấy được kỹ thuật tra hỏi của họ rất cừ. Em chỉ... nghĩ là... lẽ nào anh không muốn thử xem sao?”

“Không hề.” Anh nói. “Nói cứ như là thưởng thức món ăn gì mới, có muốn thử chút hay không vậy.” Anh bật cười.

“...” Chân Noãn đầu môi, nghĩ thầm có lúc trao đổi với boss là việc quá đối khó khăn.

Ngôn Hàm “Tô Nhã và Đội phó Trình là đủ rồi.”

“Nhưng anh vẫn cho rằng Trần Hàn sẽ không khai, đúng không ạ?”

“Ừ!”

“...”

Người này thật là...

Ngôn Hàm dựa vào cửa thoát hiểm, thong thả nhìn cô: “Nếu là Trần Hàn, tôi cũng sẽ không khai ra, trừ phi là đầu óc có vấn đề.”

Chân Noãn tỏ vẻ khó hiểu: “Không phải đã bảo nếu hấn phối hợp thì sẽ có thể lập công chuộc tội sao?”

“Phối hợp thì hấn sẽ thêm tội thứ bảy. Không phối hợp thì hấn sẽ không có tội thứ bảy này.”

Chân Noãn chợt hiểu, chuyện không có bất cứ chứng cứ nào như vậy, hấn có điên mới chịu thừa nhận. Ngôn Hàm xoay xoay hộp diêm quẹt trong tay, tiếng que diêm va vào nhau nghe rất vui tai.

“Nếu chưa bày cách cho người thứ bảy thì hấn chẳng có gì để khai cả. Còn nếu đã bày cách cho người đó thì không lý nào hấn lại thừa nhận chỉ với một cuộc điện thoại mà không để lại chứng cứ nào.”

Chân Noãn im lặng. Hơn nữa, cách nghĩ và tư duy hiện giờ của Trần Hàn đã không còn cùng chung quỹ đạo với người bình thường nữa rồi. Hấn vô cùng giống giáo chủ tà giáo, không hề sợ hãi, cũng chẳng biết kiêng dè hay lo lắng gì nữa.

“Vậy... chúng ta không có cách nào với hấn sao?”

Ngôn Hàm cúi đầu, những sợi tóc lòa xòa che đi đôi mắt, ẩn giấu mọi cảm xúc, “Làm ngành này, có nhiều khi phải chấp nhận chuyện bất đắc dĩ.” Anh lại mỉm cười, cất bước định đi thì thấy Hắc Tử chạy đến.

Ngôn Hàm giơ tay gọi anh ta: “Người cắt cổ tay nữ sinh trung học là ai?”

“Ba tên còn lại đang bị tách ra thẩm vấn, có hai tên khai là nạn nhân thứ năm. Một tên thì nói không biết vì lúc đó không chú ý đến.”

“Ừ... có manh mối.” Ngôn Hàm đứng giữa cầu thang và hành lang, bóng nắng đan xen in lên khuôn mặt anh những vết khắc sâu đầy ẩn ý, đôi môi mỏng của anh khẽ cong lên một nụ cười thật lưu manh. “Câu qua đó và nói với ba tên kia rằng trong số bọn họ có hai người đã mưu sát nữ nghiên cứu sinh nọ, một người có ý mưu sát pháp y, duy chỉ có Trần Hàn là không tham gia bất cứ vụ việc nào, người tôi truy đuổi ở khu 367 hôm đó không phải là Trần Hàn mà là một trong số họ.”

Hắc Tử sững sốt vì đây rõ ràng là kế ly gián, anh ta giơ ngón tay cái lên với Ngôn Hàm: “Sếp, anh thật là...”

Anh ta vừa định quay người thì...

“Đội dài!” Đôi mắt Ngôn Hàm đen lay láy, ra vẻ lơ đãng rồi tùy tiện đưa ra lời dặn dò đặc biệt. “Chờ sau khi ba tên kia khai ra Trần Hàn thì hỏi thêm chi tiết cụ thể về loại dụng cụ mà chúng sử dụng, nơi vứt dao và gãy tay. Cắt cổ tay cần phải có kỹ thuật, hấn không thể đeo gãy tay dày được, nhất định phải dùng gãy tay cao su và sẽ lưu lại vân tay.”

“Vâng ạ!”

Chân Noãn ngạc nhiên nhìn Ngôn Hàm, anh quay đầu nhìn: “Sao hả?”

“Đội trưởng, dùng mấy lời này có phải là không quang minh chính đại lắm không?”

Ngôn Hàm nhướn mày, ra vẻ không màng: “Tôi trông giống quân tử sao?”

“...”

Chân Noãn gật đầu không được mà lắc đầu cũng chẳng xong, bàng hoàng trong chốc lát liền hỏi: “Em có thể không trả lời không?”

“Em cứ im lặng không trả lời là được.”

“...”

Chân Noãn lặng lẽ đi theo sau lưng anh, nghĩ bụng tuy ngoài miệng anh nói như vậy nhưng trong lòng làm sao là kiểu người dễ khuất phục và chấp nhận hiện thực bất đắc dĩ chứ! Dầu cho đối mặt với loại người cứng miệng như Trần Hàn, anh cũng sẽ dốc hết khả năng để từng bước dần hấn vào chỗ chết mới thôi.

Boss, anh đáng sợ quá, nhất là những lúc cười như gió xuân phoi phới thế này.

Buổi trưa, sau khi cơm nước xong, Chân Noãn ở trong nhà ăn nghe nói việc tra hỏi ba người còn lại trong vụ án tự sát liên hoàn đã có đột phá, họ đã khai nhận cả rồi.

Lời khai của những người bị tách ra thẩm vấn đều thống nhất, bọn họ đồng loạt khai rằng chính Trần Hàn là người đã cắt cổ tay người tự sát thứ tư. Sau khi nhận tin, người trong đội điều tra liền lập tức chuẩn bị xuất phát đi tìm kiếm lưỡi dao và găng tay dùng để cắt cổ tay nạn nhân.

Chân Noãn rất vui, nhanh như chớp đã chạy xuống khu sảnh nhỏ dưới lầu, trông thấy tất cả đều lên xe chuẩn bị xuất phát, cô cũng vui mừng khắp khối chui lên đi cùng.

Xe chạy được nửa đường, Ngôn Hàm quay đầu lại chuẩn bị nói chuyện với ai đó thì bỗng sững sốt khi bắt gặp cái đầu xù của cô. Anh không cho rằng mình nên dẫn cô theo trong thời tiết thế này, mãi nghĩ không biết là cô đã chui lên xe từ lúc nào, rốt cuộc đến cả lời muốn nói anh cũng quên bồng mất.

Tô Nhã thi nói: “Hiện giờ, Trần Hàn vẫn cắn chặt răng không khai. Dù chúng ta nói với hắn là đã tìm được lưỡi dao và găng tay cao su mà hắn dùng để cắt cổ tay nạn nhân nhưng hắn vẫn chẳng hề nhắc đến chuyện người thứ bảy.”

“Đội khi tìm được vật chứng thì mang ngay đến Phòng thí nghiệm đối chiếu kết quả rồi cho hắn xem.”

“Ừm!”

Cảnh sát dẫn theo ba tên kia cùng đi. Theo địa điểm họ khai nhận, mọi người tìm thấy găng tay cao su và lưỡi dao chôn dưới đất trong công viên mà Trần Hàn vứt bỏ sau khi cắt cổ tay cho người thứ tư. Chuyến đi này rất thuận lợi, người của tổ nghiệm chứng đang thu thập vật chứng, còn Ngôn Hàm thì đứng một mình dưới tàng cây hút thuốc.

Một giờ trưa, thời tiết càng lúc càng xấu. Dưới những tầng mây đen nặng trĩu, cây cối trong công viên lắc lư điên cuồng trong cơn gió mạnh thổi thốc. Đàm Ca đứng một bên nhận tin từ điện thoại rồi đi về phía Chân Noãn và nói với Đội phó Trình phía sau cô: “Trần Hàn đã đổi lời khai, nói có người thứ bảy.”

Đội phó Trình vô cùng nhạy bén, hỏi ngay: “Hắn có điều kiện gì?”

“Hắn muốn được phán vô tội, phóng thích rồi an toàn ra nước ngoài, không chấp nhận bất cứ điều kiện nào khác.”

Tô Nhã tròn trừng mắt: “Làm sao mà được chứ?”

“Nếu không, tôi nay không chỉ có một cô gái nữa phải chết mà sẽ còn có thêm một tên tội phạm giết người.”

Mọi người lại im lặng. Giải quyết một tên giết người giống như giáo chủ tà giáo đang tiếp tục thăng cấp thế này hay cứu một kẻ muốn tự sát định nhân cơ hội hãm hại người khác, bên nào nhẹ và bên nào nặng đây?

P phía sau vang lên tiếng cành cây gãy. Chân Noãn quay đầu lại, Ngôn Hàm đã đi đến. Anh nghe được đoạn đối thoại vừa rồi, nheo mắt lại và hỏi: “Cục trưởng Thượng nói thế nào?”

Đàm Ca nói: “Ý của Cục trưởng Thượng là sẽ không tha người mà có thể xét giảm hình phạt, nhưng Trần Hàn không đồng ý. Vì vậy, đàm phán không thành công.”

Ngôn Hàm yên lặng chốc lát rồi “ừ” một tiếng.

Về chuyện liên quan đến người thứ bảy, đến giờ vẫn không có bất cứ đầu mối nào. Tuy tìm được chỗ bán thẻ sim điện thoại kia và thấy được nửa bóng dáng người mua từ máy giám sát gần đó nhưng căn cứ vào một nửa người mơ hồ như thế mà muốn tìm ra một người cụ thể thì đây quả là chuyện không thể nào hoàn thành trong vài giờ được.

Vậy nên, điều họ có thể làm lúc này... chỉ là chờ đợi một thi thể xuất hiện.

Không biết Ngôn Hàm đang nghĩ gì, anh đá đám lá rơi dưới chân một hồi thì cho tay vào túi rồi quay người đi.

“Sếp!” Đàm Ca gọi anh. “Cục trưởng Thượng hỏi ý kiến của anh.”

“Ý kiến của tôi cũng giống ông ấy.” Anh không quay đầu lại, bước đi trong cơn gió.

Tô Nhã cau mày, không nhìn ra có phải Ngôn Hàm nói thật hay không. Giờ phút này, nhìn góc áo anh bị gió thốc lên cuộn cuộn, cô bỗng muốn đi đến nói chuyện với anh. Nhưng giữa chừng thì Chân Noãn đột ngột chui ra, vung về trên đôi giày tuyết, giẫm bình bịch lên đám lá khô để chạy theo Ngôn Hàm.

“Đội trưởng!” Chân Noãn đuổi theo, hơi nóng tỏa ra trong nhịp thở hỗn hển của cô như những đóa hoa trắng muốt nở rộ giữa khung trời giá rét.

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn cô, im lặng.

“Đội trưởng!” cô đi bên cạnh anh, ra chiều tò mò. “Nếu là anh, anh sẽ không lựa chọn thả tội phạm để đi cứu người phải không ạ?”

“Còn em?” Anh hỏi ngược lại. “Nếu như em đang đuổi theo một tên tội phạm mà lại gặp một người thoi thóp bên vệ đường, em sẽ dừng lại cứu người hay vẫn tiếp tục truy bắt phạm nhân?”

Chân Noãn thoáng nhớ đến cảnh tượng trên mái nhà graffiti cao cao hôm đó, Ngôn Hàm đã bỏ qua truy bắt để chạy vọt đến cứu cô. Lòng ngực từ từ phập phồng, cô cúi đầu để khuôn mặt nhỏ nhắn rụt vào khăn quàng cổ rồi nói: “Phải xem tình hình ạ!”

“Ví dụ?” Con gió giật thổi mái tóc anh bay bay.

Chân Noãn không nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh, chỉ cúi đầu, niu chặt ngón tay: “Tội phạm là cướp và tội phạm là một tên tiếp tục giết người nhưng lại rất khó bắt được lần nữa, hai loại này không giống nhau mà.”

“Đúng là không giống. Bởi vì kẻ phạm tội ác tày trời sau khi được thả ra hậu quả sẽ không cách nào lường được, cho nên chúng ta phải hi sinh cá nhân khác để giảm tổn thất xã hội đến mức thấp nhất.” Anh bình thản nói.

Hơi thở Chân Noãn còn cao nghẽn trong lồng ngực, đọng lại một nỗi khó chịu không tài nào giải tỏa.

Lại nghe Ngôn Hàm hỏi bằng quơ: “Dùng một mạng người đổi lấy mạng một số người, đây là hợp pháp sao?”

Chân Noãn không thể trả lời, ngẩng đầu nhìn góc mặt bị gió thổi đến tê cứng của anh, lòng có chút hoang mang và không rõ chuyện gì đang xảy ra: “Đội trưởng, rốt cuộc ý của anh là sao ạ? Nghe có vẻ không giống như tán đồng phương án ấy cho lắm!”

“Không phải không tán đồng. Giống như tôi mới vừa nói đấy, đứng ở vị trí này, chỉ có thể cố gắng giảm thiểu tổn thất tổng thể đến mức thấp nhất thôi. Hơn nữa, theo tình huống trước mắt, việc bàn điều kiện như thế vẫn không thể khơi ra tiền lệ, nếu không sau này, tội phạm đều sẽ vin vào đó để thoát tội. Như thế thì hậu quả theo phản ứng dây chuyền sẽ càng ác liệt hơn. Vì vậy, tôi không hề phản đối cách làm của Cục trưởng Thượng.”

Anh lý trí đến mức gần như là tàn nhẫn, nhưng Chân Noãn lại như nghe ra điều gì đó, nhỏ giọng hỏi: “Nhưng nếu Cục trưởng Thượng đồng ý thả tội phạm đi để cứu người, anh cũng sẽ tán đồng sao?”

Ngôn Hàm liếc nhìn bằng đôi mắt đen láy, không hề trả lời mà chỉ hỏi ngược lại: “Khi biết một người sẽ chết, em có khoanh tay đứng nhìn được không?”

Chân Noãn thảng thốt.

Cả nhóm người xuống xe trở về Sở. Chưa đi được mấy bước thì điện thoại của Đội phó Trình đã vang lên, anh bắt máy trả lời vài câu rồi gọi Ngôn Hàm lại và khẽ nói: “Tôi hôm qua, Trịnh Miêu Miêu đã mất tích, nhưng không xác định được đây có phải là nạn nhân thứ bảy hay không. Cô bé không có khuynh hướng tự sát.”

Trịnh Miêu Miêu là con gái của giáo sư Trịnh, mới lên cấp hai, mỗi người trong đội đều nhìn cô bé lớn lên, nó là đứa trẻ vui vẻ và hiểu chuyện. Người xung quanh đều dừng lại, nhưng Chân Noãn không chú ý nên cứ đi thẳng về phía trước.

Ngôn Hàm và Đội phó Trình thương lượng trong giây lát, nhóm người lại lên xe lần nữa. Chân Noãn phát hiện ra phía sau có gì không đúng, ngo ngác quay đầu lại trông thấy mọi người đang định lên xe thì vội vàng lạch bạch chạy đến.

Thời tiết càng lúc càng trở nên xấu hơn, mây đen sà xuống rất thấp, bầu trời giữa trưa mà tối như lúc chạng vạng, gió rét thấu xương gần như muốn đông cứng người ta. Chân Noãn chạy đến cạnh cửa xe nhưng Ngôn Hàm giờ tay cán lại.

Anh vịn cửa xe và nói: “Em không cần đi, trời sắp mưa rồi, quay về văn phòng nghỉ ngơi đi!”

“Ồ!” Cô lúng túng và kinh ngạc nhìn anh, đôi mắt trong veo uớt chứa đựng nỗi ám ức vì bị bỏ rơi. “Tại sao ạ? Đội trưởng, tất cả đều được đi mà sao anh lại bỏ lại em?”

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô hồi lâu rồi hỏi: “Không phải em bị đau khớp à?”

Cô đứng trong gió lớn, cả người đều phát run, tiếng nói chưa xót vì nỗi sợ bị cô lập còn ghê gớm hơn cái rét run người: “Em... Em có thể chịu đựng mà!”

“Tôi không hy vọng thấy em phải chịu đựng.”

Lão Bạch ló đầu ra: “Mèo Con, bọn tôi ra ngoài vì chuyện khác, không phải vì vụ án này.”

Cô ngỡ ngàng “à” lên, nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn. Về thất thủ và đáng thương kia giống hệt con vật nhỏ tội nghiệp bị bảy đàn bò lại giữa đồng hoang.

Ngôn Hàm im lặng giây lát rồi nói: “Tôi linh cảm ngày mai sẽ xảy ra chuyện, có lẽ là vụ tiếp theo trong vụ án tự sát liên hoàn lần này, nhưng cũng có thể là không phải. Đến lúc đó, tôi cần em trong trạng thái sẵn sàng một trăm phần trăm. Cho nên em phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hiểu chưa?”

Cô ngần ngừ hồi lâu, thoát cái ngắc đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt sáng long lanh: “Dạ!”

Tiếng “dạ” này xem ra tinh thần đã phấn chấn hơn khi nãy.

“...” Anh trầm nghĩ, cô thật sự là dễ dụ hết như trẻ con vậy.

Cô ngoan ngoãn lùi về sau, ngẩng đầu lên, giơ gang tay to đùng, vẫy vẫy với người trong xe: “Đội trưởng, mọi người cố gắng lên nhé!”

Ngôn Hàm không để ý đến cô nữa, kéo cửa xe lại.

Lão Bạch ngả người vào ghế, nắm tóc: “Tôi sắp bị về đáng yêu của Mèo Con làm cho ngất ngây rồi.”

Tô Nhã từ từ nghiêng đầu đến, nói vu vu: “Đội trưởng bọn cậu rất dịu dàng, lại biết dỗ dành nữa đấy!”

Ngôn Hàm ngược mắt nhìn Tô Nhã qua kính xe, không đưa ra bình luận gì.

Lão Bạch làm ra vẻ xúc động: “Nếu sắp cũng đối xử dịu dàng như vậy với tôi thì tốt biết mấy.” Nói xong, cậu quay đầu bắt chước dáng vẻ của Chân Noãn, tròn tròn mắt nhìn anh rồi gọi bằng giọng nũng nịu, ngây thơ: “Đội trưởng...”

Ngôn Hàm miễn cưỡng liếc Lão Bạch: “Cậu muốn chết hả?”

Giống như Ngôn Hàm đã nói, con bão kéo đến Dự Thành ngay chiều hôm đó, không khí đột ngột hạ xuống vài độ. Chân Noãn ngồi trong văn phòng ấm áp không hề thấy lạnh, chỉ thỉnh thoảng thấy mưa gió miền mạn ngoài cửa sổ. Nhìn cảnh bầu trời u ám, cô không khỏi cảm kích sự quan tâm lo lắng của Ngôn Hàm dành cho mình, lại có chút chạnh lòng cho các đồng nghiệp đang bôn ba bên ngoài.

Suốt buổi chiều hôm ấy, cô tiếp tục công việc nghiên cứu hưng khí và vết thương của mình. Thời tiết ẩm ướt khiến thân thể cô hơi khó chịu. Lúc sắp tan tầm, cô xoa bóp vài vai nhức mỏi rồi gọi điện thoại cho Tiểu Tùng: “Bên phòng chẩn đoán pháp y cần giúp đỡ gì không?”

Việc chính của pháp y cũng không phải là nghiên cứu án mạng mà là giám định thương tích trong mấy vụ tranh chấp lớn nhỏ.”

“Đều là vụ án nhỏ thôi, mấy người bọn em xử lý được rồi. Không cần làm phiền cô và giáo sư Trịnh ra tay đâu ạ!”

“Ừ, giao cho bọn cậu thì tôi yên tâm rồi. À, không phải hôm nay, giáo sư Trịnh trở về sao?”

“Vâng, có điều vẫn chưa về cơ quan, có thể vì chuyến này bận rộn quá nên thầy về nhà nghỉ ngơi rồi ạ!”

Chân Noãn cau mày, những người cổ hủ sắp về hưu như giáo sư Trịnh luôn biết chú trọng thời gian nghỉ ngơi. Nhưng giáo sư Trịnh lại không phải kiểu người như vậy. Ông giống với giáo sư Lâm, dù sáng sớm bảy giờ mới xuống đến sân bay thì cũng phải tranh thủ tám giờ đi làm.

Tầm chiều đỏ về tối, xương cốt Chân Noãn đều đau âm ỉ nên cô lên giường, chui vào chăn ngủ từ rất sớm, ngủ mê mải không biết đến lúc nào thì chuông điện thoại chói tai bỗng vang lên giữa đêm khuya kèm theo tiếng sấm chớp vang dội ngoài cửa sổ khiến Chân Noãn sợ đến mức giật cả mình. Cô bắt điện thoại trong ánh chớp trắng xóa, trái tim đập cuồng loạn: “A lô?”

Là Đàm Ca: “Mèo Con à, trợ lý pháp y Tiểu Tùng và Đại Vĩ đang trên đường đi đón em. Bây giờ, mọi người hãy lập tức đến Thập An Lý, bọn anh phát hiện ra một thi thể nữ không có mặt.”

Trong khu nghỉ dưỡng Thập An Lý ở phía đông bắc Dự Thành, cảnh núi non nhấp nhô trùng điệp men theo sông nước chảy xuôi, là nơi thích hợp để nghỉ mát vào mùa hè và ngâm suối nước nóng trong mùa đông.

Người báo án là một người dân địa phương kinh doanh trang trại. Ông ta kể rằng trên đường lái xe công nông về nhà, giữa cơn mưa gió mịt mù khiến tầm nhìn không rõ, ông nhất thời sơ ý để xe bị lệch hướng, trượt sang vệ đường. Lúc thấy bên đường xuất hiện một thứ giống hình người, ông vội phanh gấp, nhưng bóng người kia đã nằm dưới gầm xe rồi.

Trời vẫn mưa tầm tã, Chân Noãn và hai trợ lý dừng xe phía ngoài dây cách ly, mặc áo mưa rào bước trong cơn mưa mịt mù. Hạt mưa to như viên đá rơi lộp độp xuống đầu, nhiệt độ ban đêm trong núi rất thấp, ướt lạnh như chìm trong biển Nam Cực. Cô kéo kín cổ áo cũng không cách nào ngăn được mưa gió lạnh buốt thấm sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Nơi phát hiện vụ án được dựng lều đơn giản, bốn góc cột dây thùng. Gió thổi tấp nập nhấp nhô, vang lên tiếng phản phật. Bóng đèn cũng bị gió thổi lay động, hình bóng lắc lư.

Chủ xe hơn bốn mươi tuổi, toàn thân ướt đầm và co ro trên mặt đất, sợ hãi lau nước mắt: “Tên khốn kiếp nào gây chuyện bỏ chạy, người còn ảm vậy mà vứt lại ven đường...”

Nhân viên nghiệm chứng vây xung quanh chiếc xe chở hàng để kiểm tra và chụp hình, nhiều người đội mưa tìm kiếm đầu mối trên quốc lộ và trong bụi cỏ ven đường.

Ba giờ sáng, nhiệt độ xuống dưới không. Chân Noãn tìm một vòng không thấy Quan Tiểu Du đâu. Mười mấy người đàn ông cao lớn vạm vỡ ở hiện trường, chỉ có mình cô là nữ. Cô bắt gặp phồng má, cảm giác hơi kỳ lạ.

Sáu, bảy người đàn ông cao cao ngời xỏm thành hàng trước chiếc xe có liên quan, có người ngồi theo tư thế quân đội, cũng có người vò đầu, lại có người bẻ ngón tay, rồi có người chọc nền đất, tất cả giống như một bụi nấm với những hình thái khác nhau. Ngôn Hàm cũng là một trong số đó, anh ngồi xỏm bên cạnh bánh xe, tuy mặc áo mưa nhưng mặt mũi và tóc tai đều ướt đẫm giống những người khác.

Bánh trước bên phải cán qua nửa đầu người. Nước mưa quá mạnh khiến hiện trường bị rửa sạch, không thể tiến hành phân tích vết máu. Sau khi thu thập dấu vết xong, nhóm cảnh sát hình sự nhấc xe công nông lui về sau nửa mét, dời bánh xe khỏi thi thể bên dưới, phần bánh xe tháo ra được dùng túi bao lại.

“Khi xe lái đến, cô gái này quả thật đang nằm nghiêng.”

Ngôn Hàm nói chuyện, nước mưa nhỏ xuống từ hàng mây rậm của mình nhưng anh vẫn không để ý.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

“Vết bánh xe không có vấn đề, tài xế không hề lùi xe. Tuy mặt cô gái đã vỡ nát nhưng không hề cuốn vào bánh xe, chứng tỏ không phải do bánh xe tạo ra.”

Đàm Ca: “Tài xế nói vào thời điểm xe vọt đến, vì tốc độ quá nhanh nên không thấy rõ tình trạng thân thể của nạn nhân, không biết cô ấy còn sống hay đã chết, cũng không biết là do cô ấy không cẩn thận ngã xuống hay ngất xỉu. Lúc đó, ông ta lập tức sờ lên cổ họng của cô ấy thì thấy nhiệt độ vẫn còn ấm.”

“Nhưng không thể xác định tài xế có báo cảnh sát trước tiên hay không.” Hắc Tử nói lên nghi ngờ. “Từ lúc nhận tin báo án đến khi chúng ta chạy tới đây mất mười sáu phút. Cho dù thời tiết đang lạnh thì nhiệt độ giảm xuống như vậy cũng là quá nhanh rồi. Có thể là tài xế đã trì hoãn, hoặc cũng có thể lúc đâm vào, nhiệt độ nạn nhân đã bắt đầu giảm xuống. Nhưng nguyên nhân cụ thể của việc giảm nhiệt độ này rốt cuộc là do ngất xỉu hay do tử vong?”

Lão Bạch tỏ vẻ đồng ý: “Cũng không thể xác định có phải tài xế dời xác đến đây rồi mới báo án hay không.”

Mọi người trầm tư chốc lát, Đội phó Trình lại nói: “Nạn nhân không có vật tùy thân, trong bán kính 1km tạm thời không có phát hiện nào, trên người cũng không có vật gì để chứng minh thân phận. Sau khi Cục trưởng Thượng từ chối đề nghị của Trần Hàn, hẳn đã im miệng không chịu khai ra người thứ bảy. Hiện giờ, vụ án này chỉ có thể đưa vào vụ án riêng lẻ để xử lý, còn việc có phải người thứ bảy hay không thì đành vừa điều tra vừa xem xét thôi.”

Ngôn Hàm bỗng nhíu mày. Nửa giây sau, khi anh ngẩng đầu lên và trông thấy Chân Noãn, anh liền vẫy tay với mấy anh em đang ngồi xỏm trên đất, bảo mọi người đứng dậy nhường chỗ cho cô.

Chân Noãn bỗng thấy quẫn bách. Khi này, cô còn cảm thấy cảnh mấy người đàn ông cường tráng ngồi trên mặt đất nói chuyện rất đáng yêu. Nhưng bây giờ, các đồng nghiệp lại đồng loạt đứng dậy và xếp hàng như một đội đang làm nghi thức, toàn bộ ánh mắt tập trung vào người cô.

Cô đeo găng tay, cố trấn tĩnh dời mắt, nhận lấy cặp dụng cụ từ tay trợ lý Tiểu Tùng, không ngờ cái cặp nặng hơn lúc trước rất nhiều. Người cô khụy xuống, thoát cái, vài bàn tay chia đến, bốn phương tám hướng đều có lực nâng chiếc cặp, nhưng không có ai đưa tay đỡ cô như thể ai cũng biết nếu chạm vào sẽ khiến cô căng thẳng và run rẩy vậy.

Cô chợt thấy ấm lòng đến lạ, liên tục nói cảm ơn. Đàm Ca mỉm cười: “Cực cho em rồi.”

“Đâu có ạ!” Cô ngại ngùng.

Tiểu Tùng nhận lại cặp dụng cụ: “Cô! Cô cần gì em đưa cho.”

“Nhiệt kế.” Cô ngồi xuống, nhìn đầu nạn nhân với gương mặt đã bị hủy hoại.

Cảnh sát chung quanh yên lặng và cẩn thận quan sát. Trước bao ánh mắt đổ dồn về phía mình, Chân Noãn rất lúng túng, khăn trương và thấp thòm, chỉ biết tập trung vào công việc. Ánh đèn chớp chớp, chỉ còn tiếng gió.

Chân Noãn lấy nhiệt kế ra: “Thực trạng 9,4 độ C, Tiểu Tùng?”

Tiểu Tùng và Đại Vĩ ghi lại số liệu trên nhiệt kế: “3 giờ 13 phút rạng sáng ngày mùng 7 tháng 11, nhiệt độ dưới 3,2 độ C, độ ẩm không khí 98%, tốc độ gió 9,7m/giây...”

Chân Noãn vén cổ áo nạn nhân nhìn vào trong, nói như đọc sách giáo khoa: “Căn cứ theo dữ liệu về tình hình thời tiết trong khoảng thời gian trước đó do Cục Khí tượng thủy văn cung cấp, dùng nhiệt độ chênh lệch để đưa vào mô hình số liệu để tính toán thời gian tử vong...”

Cô lưu loát nói ra một chuỗi từ ngữ được công thức hóa, chợt khựng lại và thẳm rầu rĩ, vì trong tình huống khăn trương cao độ này mà cô còn phạm một

sai lầm cơ bản như thế. Theo bản năng, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt ba phần cười cợt và bảy phần xem trò vui của Ngôn Hàm.

Anh đứng thẳng lưng phía đối diện, cúi đầu nhìn cô. Ánh đèn sau gáy anh đọng đũa dãi giọt trong gió, những tia sáng rải đầy trên chiếc áo mưa trong suốt màu xanh lam, ánh đèn trắng lấp lờ chiếu xuyên qua mái tóc lòa xòa ướt đầm của anh. Anh đưa lưng về phía đèn xe sáng quắc, đôi mắt đen sâu thẳm không nhìn rõ tâm tư, nhưng trông thế nào cũng cảm thấy vẻ hờ hững pha lẫn chút buồn cười nhàn nhạt khi kẻ khác gặp nạn.

Chân Noãn vừa ngại vừa giận, đột nhiên không còn khẩn trương nữa mà cổ trắn tĩnh trở lại.

Tiểu Tùng đứng lúc nhắc nhở: “Cô Chân?”

Trong môi trường rét mướt trước mắt, sau khi chết khoảng một giờ, nhiệt độ sẽ giảm xuống tương đương với môi trường hiện tại. Lúc này, hiển nhiên không cần điều tra tình hình thời tiết.

Chân Noãn nhanh chóng liếc nhìn Ngôn Hàm rồi liếc mắt: “Xin lỗi, vừa rồi tôi đã nói sai. Trong những tình huống bình thường, có thể thông qua sự thay đổi nhiệt độ không khí và nhiệt độ cơ thể để tìm ra thời gian tử vong. Nhưng nơi này thì không cần.”

Đôi mắt Ngôn Hàm đen thẳm thẳm, gương mặt tuấn tú mờ ảo dưới ánh đèn nhấp nháy.

Tiểu Tùng gật đầu: “Cô Chân, xem chênh lệch nhiệt độ của người chết và môi trường bên ngoài, có thể phán đoán cô ấy tử vong chưa đến một giờ, ảnh hưởng của thời tiết cực kỳ nhỏ.”

“Không phải!” Chân Noãn lắc đầu.

Một luồng gió thốc thổi qua gầm xe tạt vào mặt khiến cô lạnh buốt, trái tim lại đang nóng lên và đập điên cuồng. Cô khẽ mím môi, nói như quả quyết: “Không, cô ấy tử vong từ bốn đến sáu giờ rồi.”

Tất cả đều im lặng, chỉ có tiếng mưa gió đập vào lều vải.

“Không thể nào đâu!” Tiểu Tùng bật thốt lên, nói xong tự thấy mình dường đột, bèn nói: “Cô Chân, lúc ấy, tài xế sờ vào còn thấy ẩm, đáng vớ nạn nhân trung bình, ăn mặc lại phong phanh, nếu đặt trong môi trường không độ từ bốn đến sáu giờ thì sao nhiệt độ còn cao hơn bên ngoài được?”

Mắt Chân Noãn sáng lấp lánh, nhẹ nhàng nói: “Có lẽ hung thủ đã chuyển cô ấy từ nơi ẩm áp đến đây, vừa dời đến không bao lâu thì bị xe công nông đụng phải.”

Tiểu Tùng nghẹn lời.

“Không đúng!” Cậu ta nghĩ ngợi, nắm tay nạn nhân lên lắc lư như đang bắt tay. “Cô nhìn xem, tử thi không bị co cứng, tử vong không thể cao hơn một giờ. Bởi vì nhiệt độ quá thấp, tử thi chậm co cứng, thời gian tử vong có thể kéo dài lên hai giờ, nhưng kết hợp với nhiệt độ cơ thể để xem xét, tử vong vẫn chỉ có thể trong một giờ thôi.”

“Không phải!” Chân Noãn vốn không quen tranh luận với người khác, mặt ửng đỏ nhưng vẫn ngoan cố lắc đầu. “Quá trình co cứng của tử thi đã bị người khác làm hỏng rồi.”

Nói xong, cô đưa tay ấn vào gương mặt đã nát bét của nạn nhân.

“Nhưng độ co cứng ở nơi giao nhau giữa hàm trên và hàm dưới vẫn không bị phá hỏng.” Hai tay Chân Noãn nắm lấy xương quai hàm của nạn nhân, tách mạnh ra nhưng phần mặt của nạn nhân vẫn không nhúc nhích.

Cô buông ra rồi nói với Tiểu Tùng: “Cậu mạnh hơn, không tin thì cậu thử đi.”

Tiểu Tùng thử tách, quả nhiên cố sức vẫn không tách được.

“Tuy hung thủ đã cố tình phá hỏng quá trình co cứng của tử thi, nhưng độ cứng lớn nhất của cằm và các đốt ngón tay không hề bị hủy.”

Tốc độ nói của Chân Noãn chậm rãi, nghe êm ái và thông dong: “Thời gian tử vong tuyệt đối không phải một giờ. Dĩ nhiên, những thứ này chỉ là suy đoán tại hiện trường, thời gian chính xác vẫn phải đợi trở về làm phân tích bệnh lý.”

Cô nói xong lại liếc nhìn về phía Ngôn Hàm theo bản năng. Anh hơi mím môi, đôi mắt như ẩn chứa một nét cười rất nhạt. Cùng lúc đó, cả đám đàn ông trong đội cũng trao đổi ánh mắt với nhau tỏ vẻ vô cùng tán thành.

Tuy Tiểu Tùng biết phân tích bệnh lý là chuẩn xác nhất, nhưng lúc này ở hiện trường khó tránh khỏi tranh luận, nghiêm chỉnh hỏi: “Theo như cô nói thì nạn nhân tử vong từ bốn đến sáu giờ. Sau khi quá trình co cứng bị phá hỏng, tử thi vẫn sẽ tiếp tục xuất hiện tình trạng co cứng lần nữa. Chỉ có người chết từ bảy đến tám giờ, tình trạng co cứng tử thi mới hình thành hoàn chỉnh, lúc này, không thể nào phá hỏng được nữa.”

“Đúng là như vậy, nhưng mà...” Chân Noãn lạnh run, tiếp tục nói: “Vị trí trước đó của nạn nhân rất có thể là trong môi trường 37 độ C, nhiệt độ sẽ đẩy nhanh quá trình co cứng tử thi.”

Tiểu Tùng chột vồ đầu: “Ôi, em quên tra cứu điểm này. Nhiệt độ tử thi được cung cấp từ nhiệt độ ổn định của môi trường.”

Khi nạn nhân bị đụng phải, nhiệt độ cơ thể vốn không thấp.” Chân Noãn nói. “Đo lần đầu là 9,4 độ C, hiện giờ đã qua mười bốn phút, đo lần thứ hai là 2,3 độ C, bình quân cứ hai phút giảm xuống 1 độ. Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến khi tôi đến hiện trường đo nhiệt độ lần đầu là cách nhau ba mươi chín phút. Như vậy, theo cách tính toán này thì...”

“Bọn anh đến trước em, trước khi em đến bọn anh đã đo qua, là 21 độ.” Đàm Ca chen lời vào. “Từ lúc tài xế báo cảnh sát đến lúc bọn anh chạy đến hiện trường là mười sáu phút.”

Chân Noãn dời mắt sang, Ngôn Hàm sửa lại mũ áo mưa bị gió thổi bay xộc xệch, thân nhiên nói: “Tiểu Tùng, đo thêm vài lần, sau đó giao số liệu cho Từ Tư Miếu làm công thức để tính toán xem nhiệt độ nạn nhân lúc tài xế báo án. Căn cứ theo lời khai của tài xế và máy giám sát trên đường, tính ra sau khi ông ta vào núi chạy đến đây cần bao nhiêu thời gian. Nếu tài xế không nói dối...”

Ngôn Hàm khề ho một tiếng, giọng nói khàn khàn: “Ông ta chạy từ đoạn đường phía dưới lên đây không hề gặp xe khác, như vậy hoặc là hung thủ đã rời khỏi ngọn núi trước khi tài xế lái xe công nông vào, hoặc là hấn vẫn còn trong núi. Muốn biết hung thủ có rời núi hay chưa, chỉ cần tính toán nhiệt độ của nạn nhân lúc tài xế vào núi là được.”

Ba rưỡi sáng, mưa gió không hề có dấu hiệu giảm đi, nhiệt độ trong núi mỗi lúc một thấp hơn. Không biết do nước mưa hay do trời lạnh mà khuôn mặt tuấn tú của Ngôn Hàm trông rất trắng, thậm chí có cảm giác gầy sọp đi, duy chỉ có mỗi đôi mắt đen láy là vẫn cương nghị và tỉnh táo.

Chân Noãn nhớ đến từ hôm qua cùng nhau ra ngoài điều tra vụ án mất tích đến bây giờ lại đột nhiên xảy ra án mạng, họ đã bôn ba trong thời tiết rét mướt này gần mười sáu giờ đồng hồ, ý chí chống chọi mạnh mẽ đến thế nào cũng khó tránh khỏi cảm giác mệt mỏi. Cô chạnh lòng thay cho các đồng nghiệp cảnh sát hình sự giờ phút này đang phải đứng ở đây căng thẳng suy luận.

Sau giây phút thương cảm ngẩn ngui, Chân Noãn lại suy nghĩ đến lời nói của Ngôn Hàm, nhanh chóng hiểu được ý của anh. Xe công nông chạy rất chậm trong đêm mưa to. Quảng đường từ lúc vào núi đến đây, xe cảnh sát phóng nhanh chỉ cần mười phút, nhưng xe công nông có thể phải mất hai mươi đến ba mươi phút. Nếu hung thủ đã rời khỏi núi, cho dù hấn lái xe cực nhanh chỉ trong vòng mười phút, từ lúc vớt xác đến khi chiếc xe công nông trống rỗng đụng phải nạn nhân trên đường vắng hoe rất có thể đã qua ba mươi đến bốn mươi phút. Theo tốc độ giảm nhiệt hiện tại của thi thể, ít nhất cũng đã giảm chừng mười tám độ rồi.

Ngôn Hàm: “Tính nhầm sơ sơ, lúc xe công nông đâm vào nạn nhân, nhiệt độ của cô ấy khoảng hai mươi chín độ. Nếu hung thủ rời khỏi núi lại không chạm mặt với xe công nông thì nhiệt độ xác nạn nhân tại thời điểm bị vớt đi ít nhất là bốn mươi tám độ. Chân Noãn...”

Chân Noãn lập tức ngừng đầu, tiếp lời: “Cần phải chụp cắt lớp bệnh lý, nhưng kiểm tra roi nứt vỡ bằng mắt thì có thể nhìn ra được tổ chức não của nạn nhân không bị phá hỏng bởi nhiệt độ cao. Tình huống có khả năng cao hơn đó là sau khi xe công nông vào núi và đi được một đoạn đường, hung thủ đã vớt xác rồi chạy cùng hướng với xe công nông để rời đi.”

Ngôn Hàm nhìn cô, rất hài lòng về sự tham gia và phối hợp của cô, anh chỉ đoạn trên của quốc lộ: “Cho nên hung thủ đang ở hướng bên kia. Mùa đông, du lịch ế ẩm và ít người, việc điều tra sẽ không quá khó khăn.”

Có viên cảnh sát hỏi: “Nếu tài xế nói dối việc hấn vớt xác sau đó hủy hoại khuôn mặt nạn nhân thì sao?”

“Khả năng không lớn.” Ngôn Hàm bắt giắc lại ho lần nữa. “Tôi xem qua rồi, trên xe công nông không có máy điều hòa.”

Chân Noãn sững sốt, không ngờ Ngôn Hàm lại cẩn thận như vậy, nhưng mọi người đã quá quen với việc này rồi. Cô khẽ cắn môi, thăm hỏi Đội trưởng ho như vậy là vì khó chịu hay vì bị cảm khi đứng dưới trời lạnh cóng thế này. Cô ngốc nghếch phân tâm suy nghĩ, bỗng bất gặp ánh mắt sắc bén của Ngôn Hàm thì giật mình quay đầu đi.

Ngôn Hàm liếc cô, vẫn nói tiếp: “Thông qua máy giám sát giao thông điều tra quãng đường chạy của xe công nông, hấn đã có thể loại bỏ nghi vấn ông ta chờ cái xác đó tới đây.”

Mọi người gật đầu lia lịa.

Ngôn Hàm lại nói: “Mới vừa rồi, tôi chỉ phán đoán đại khái, tất cả phải chờ trở về tính toán và kiểm chứng rồi mới xác định được. Trước mắt cứ như vậy đi!”

Anh nhìn xung quanh một lượt, tất cả mọi người đã lạnh cóng đến sắc mặt trắng bệch, giống như người chết vậy.

“Mọi người về nghỉ ngơi trước, sáng mai...” Anh nhìn đồng hồ đeo tay, cười vẻ bất đắc dĩ: “Sáng nay tiếp tục.”

Chân Noãn dặn dò đồng nghiệp bọc thi thể lại. Lúc đóng túi, cô kéo cổ áo nạn nhân ra rồi chỉ vào vết hồng nhợt trên cánh tay: “Tiểu Tùng, cậu xem đi, vết hoen từ thi rõ ràng như vậy, chứng tỏ từ vong đã được một thời gian rồi.”

Tiểu Tùng ló đầu xem và hỏi: “Cô, ban đầu vết hoen từ thi sẽ xuất hiện, khi di chuyển thi thể thì sẽ khiến nó biến mất và hình thành vết mới. Nhưng nạn nhân chuyển qua nơi này chưa đầy một giờ, vậy vết hoen từ thi này có phải đã được hình thành quá nhanh rồi không?”

“Đây cũng là điểm tôi thấy khả nghi.” Chân Noãn nói: “Lát nữa trở về giải phẫu thì sẽ biết cả thôi.”

Tiểu Tùng gật đầu, lại hỏi nhỏ: “Cô Chân, chúng ta có thể tìm ra thân phận thật sự của xác nữ vô danh này không?”

Chân Noãn im lặng chốc lát, vô cùng tin tưởng: “Nhất định có thể.”

Thông thường thì người không có lý lịch phạm tội sẽ không lưu lại dấu vân tay và DNA trong kho dữ liệu của cảnh sát, tìm không ra thân phận của nạn nhân thì gần như không cách nào tiến hành được việc điều tra. Áp lực của Chân Noãn rất lớn và độ thử thách cũng không kém.

Ngôn Hàm đứng bên cạnh, nhìn túi tử thi và căn dặn Chân Noãn: “Thân phận, thời gian, địa điểm... Hãy mau chóng xác minh quá trình tử vong.”

Chân Noãn càng áp lực hơn, nhưng cũng hoàn toàn không có ý kiến khác. Bởi lẽ mọi người đều đã mệt mỏi dầm mưa cả đêm, vậy mà ba, bốn giờ sau lại phải tiếp tục, còn cô thì dù sao tối qua cũng đã được nghỉ ngơi đôi chút nên càng không thể làm lỡ mất thời gian, cản trở việc điều tra. Hoàn cảnh xảy ra vụ án rất khắc nghiệt, việc trì hoãn thêm đều có thể gia tăng khó khăn cho công cuộc tìm kiếm manh mối.

“Bây giờ, em sẽ trở về văn phòng ngay.” Cô gật đầu như gà con mổ thóc, trong ánh mắt phản chấn và kiên quyết ấy nhìn ra được ý chí chiến đấu sục sôi cùng nhiệt huyết dâng trào trong cô.

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc, khóe môi nhếch lên một đường cong.

Cô bị nụ cười nhếch mép thích thú kia làm cho mắt tự nhiên, quay sang nghi ngờ có phải trên mặt mình dính bẩn hay không, gột tay lau: “Sao vậy ạ?”

Anh cười không đáp.

Nhìn ra được thái độ làm việc của cô đang chuyển biến, từ lúc ban đầu bị động đến bây giờ đã chủ động hòa nhập. Cô hẳn rất có khả năng sẽ kế thừa giáo sư Trịnh.

Cô lại thăm sợ hãi, nhỏ giọng hỏi: “Đội trưởng, anh cười gì thế?”

Anh vừa định cất lời thì đột nhiên một trận gió lớn thổi qua, mái lều xiêu vẹo rồi cuộc cũng không chống đỡ nổi, sợi dây bị gió giật phăng đi. Vài bạt mắt điểm cố định, khung sắt sập xuống như điều đứt dây.

Chân Noãn còn chưa biết gì, chỉ thấy Ngôn Hàm nhìn phía sau cô, ánh mắt ẩn chứa nỗi kinh hãi, sải bước xông đến. Cô trốn về phía sau theo phản xạ nhưng không nhanh bằng anh. Anh kéo giật cô, khó khăn lắm mới tránh được giá sắt nện xuống. Chân Noãn không những không cảm kích lại còn ra sức vùng vẫy khỏi tay anh, không ngờ còn chưa kịp chạy đi thì vài bạt đã ập xuống hai người. Cô không can nổi, lao đảo nhào vào lòng Ngôn Hàm.

Anh bảo vệ cô theo phản xạ, ôm cô tránh qua. Trong khoảnh khắc đó, tim Chân Noãn như ngồi tàu lượn siêu tốc. Cô rất sợ hãi khi tiếp xúc thân thể với đàn ông, mà giờ đây lại còn nhào vào lòng anh, nỗi kinh hãi của cô chẳng khác nào rơi vào hố lửa. Cô vừa xấu hổ vừa hoảng sợ muốn giãy giụa, nhưng khung sắt đan xen và tấm vài bạt như kén tấm đã bao chặt lấy hai người.

Dưới trời mưa to gió lớn, Ngôn Hàm không một điểm tựa, chỉ đành bị quán chặt với cô trong tấm vài bạt rồi ngã xuống đất. Vài bạt bị xé rách phát ra một tiếng xoẹt, nước mưa đọng trên đó trượt cả xuống đầu hai người, xối vào trong cổ, cái lạnh thấu xương xông thẳng vào tận tim.

“Aaaa!” Chân Noãn bị kích động thét lên.

Mấy người đàn ông xung quanh vội vội vàng vàng cứu hai người ra.

“Mèo Con không sao chứ?”

“Sếp không sao chứ?”

“Không sao!” Ngôn Hàm cau mày nghiêng rặng, thốt ra hai chữ, chỉ vào Chân Noãn rồi ra hiệu bảo lo cho cô trước.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56

Chân Noãn co rúm, không ngừng run lẩy bẩy, hết như con mèo nhỏ rơi xuống nước rồi bị một đám người lôi ra khỏi tấm vài đọng nước mưa.

“Chắc, chắc, chắc! Mèo Con sắp chết rét rồi. Áo đâu?” Lão Bạch xoay quanh tìm dù che cho cô.

“Đây đây đây!” Đàm Ca cầm áo khoác ngoài quần kín Chân Noãn, hàm răng cô va vào nhau lập cập, không nói nổi một câu, thân thể run rẩy đến mức sắp khụy xuống.

Hắc Tử cũng nhào đến chắn gió cho cô, thấy cô bị đông cứng đến ngơ ngạch, liền hỏi: “Mèo Con, không sao chứ?”

Phút kích động trôi qua, Chân Noãn đã bình tĩnh trở lại, run run đáp: “Không... Không sao ạ!”

Quần áo cô ướt nhẹp như kẻ khóa thân ôm một khối nước đá, khí lạnh thấm thấu qua da len lỏi đến tận xương tủy khiến cô vô cùng khó chịu. Con mưa đáng ghét vẫn đang điên cuồng trút xuống đầu cô.

Mặt Ngôn Hàm cũng tái nhợt nhưng vẫn khắc chế được, anh nhìn Chân Noãn với ánh mắt quái lạ và tỉnh táo. Mới vừa rồi, nếu không phải cô vùng vẫy phản kháng giống như bị quấy rối tình dục thì hai người đã sớm chạy thoát rồi.

Toàn đội ngũ chuẩn bị rút quân. Bởi vì nhóm điều tra viên đã rời đi, xe không đủ nên mọi người loay hoay tính lại tuyến đường. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều phải về nhà trước rồi mới quay lại văn phòng nên thuận đường đi chung với nhau.

Trên đường về, Ngôn Hàm lái xe rất nhanh, hơi ẩm từ máy điều hòa cũng dần dần tỏa ra, nhưng Chân Noãn thật sự là đã tê cóng rồi. Hơi ẩm trong xe ngược lại càng khiến cô cảm nhận được rõ ràng khí lạnh đang từng đợt tỏa ra khỏi người mình. Toàn thân rét buốt khiến cô co ro trên ghế, hàm răng va vào nhau cầm cập, không hề yên tĩnh dù chỉ một khắc.

“Đưa em về nhà trước nhé?”

“Đừng!” Cô run rẩy, lập cập nói. “Cứ thuận đường đi đến nhà anh trước, sau đó đến nhà em, cuối cùng là văn phòng. Nếu không sẽ phải vòng tới vòng lui, rất phí thời gian.”

Giọng nói của cô khe khẽ đứt quãng và yếu ớt, giống như hồn ma đang nói chuyện. Ngôn Hàm ngược mắt, thoáng nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy và mái tóc ướt đầm của cô qua tấm gương trong xe. Ngón tay anh cong lại gõ gõ vào mu bàn tay cô, định thăm dò thân nhiệt, nhưng tay Chân Noãn lại rút phắt về.

“Sao vậy?” Anh liếc mắt nhìn cô.

Cô bối rối: “Em không sao, cũng như anh thôi.”

Ngôn Hàm vẫn đến nhà Chân Noãn trước. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm toàn thân ướt đầm, sắc mặt trắng bệch. Anh vắt vẻo bên ngoài đã lâu, chắc chắn là lạnh hơn cả cô: “Hay là anh cũng vào đổi lại bộ quần áo sạch đi! Nhà em có quần áo của đàn ông, thân hình cũng cỡ anh.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu rồi đồng ý.

Nhà của Chân Noãn sạch sẽ và ấm áp. Bên trong đặt chiếc sofa màu cam, trên tường được dán giấy màu xanh lam, bàn ăn màu trắng trên nền thảm màu đỏ. Ngôi nhà đầy màu sắc nhưng phối hợp rất hài hòa, trông rực rỡ lại trần trụi sức sống. Ngôn Hàm thấy người mình còn nhỏ nước, bèn đứng sang một bên.

“Anh ngồi xuống đi, không sao đâu ạ!” Chân Noãn nói xong, nhanh chóng rót cho cả hai cốc trà nóng. Cô uống hết sạch cốc nước lớn, cảm thấy cơ thể đã ấm áp hơn một chút.

Ngôn Hàm cầm cốc nước, nhìn cô qua vành cốc thủy tinh, đôi mắt thâm sâu, chứa đựng ý cười lấp lánh.

“Sao ạ?”

Anh cười: “Mới vừa rồi, em uống nước ừng ực như một con trâu vậy.”

“...”

Chân Noãn dẫu môi, quay người đi vào căn phòng nhỏ. Cô nhanh chóng ôm một đồng quần áo ra, nào là áo khoác, áo len, áo sơ mi, quần dài, thậm chí còn có cả quần lót. Ánh mắt cô lúng túng, chỉ chỉ quần lót rồi khẽ nói: “Đây là mới mua, chưa giặt, anh chịu khó mặc tạm vậy. Nhà vệ sinh ở bên kia, tắm nước nóng trước đã, sẽ thoải mái hơn.”

Ngôn Hàm nói cảm ơn. Anh mau chóng tắm rửa, thay quần áo xong xuôi rồi đi ra ngoài. Phòng khách rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước chảy róc rách trong phòng ngủ của Chân Noãn. Trên tường là bức ảnh chụp chung của Thẩm Dục và cô, đa phần là ảnh của nhiều năm trước. Hai người khá thân mật, dựa sát vào nhau, còn má áp môi kẻ. Chân Noãn của khi đó trông không hề mềm yếu, tuổi còn nhỏ nhưng trong mắt đã mang vẻ lạnh lùng hiểu chuyện. Trải qua một khoảng thời gian dài cho đến tận gần đây, chỉ có duy nhất một tấm hình hai người đang kề vai nhau, dường như đã trở nên giữ kỷ niệm hơn trước.

Khuôn mặt của Thẩm Dục thời niên thiếu đến giờ vẫn không thay đổi nhiều, nhưng Chân Noãn rõ ràng đã xinh đẹp hơn xưa không ít. Ánh mắt Ngôn Hàm dần dần xa xăm, không biết suy nghĩ đang trôi dạt về nơi nào. Anh muốn hút thuốc, sờ vào túi theo thói quen, nhưng không có gì hết.

Đột nhiên, trong phòng tắm vang lên mấy tiếng va chạm nặng nề liên tục, âm thanh khá lớn giữa đêm khuya yên tĩnh. Ngôn Hàm đi đến cửa phòng ngủ, gõ gõ: “Chân Noãn?”

Không ai trả lời.

“Chân Noãn?” Anh chậm rãi đẩy cửa ra. Bên trong phòng ấm áp với ngọn đèn màu vàng cam đang tỏa sáng nơi đầu giường, chiếc chăn vàng nhạt trải trên giường màu đỏ hoa hồng. Một con Doraemon thật to đang đặt trên chiếc sofa nhỏ, bên cạnh chen chúc bảy chim nhỏ gлянз dữ.

Ngôn Hàm đi đến gõ cửa phòng tắm và hỏi: “Chân Noãn, không sao chứ?”

Bên trong sáng đèn, không có tiếng nước chảy cũng không có âm thanh khác.

Anh cau mày, gõ cửa lần nữa: “Chân Noãn?”

Bên mặt kia lớp kính mờ truyền đến tiếng nỉ non vô cùng đau đớn: “Đội trưởng, anh đi vào một chút được không?”

Ngôn Hàm đẩy cửa vào, Chân Noãn mặc áo choàng tắm màu trắng, đang vô cùng đau đớn quỳ trên đất, hai tay níu chặt lấy đầu gối, toàn thân đều run rẩy. Cô ngẩng đầu, trên trán bê bết máu, tiếng động vừa rồi là do cô đập đầu vào đầu gối phát ra. Sắc mặt cô trắng bệch, không biết là do nước hay mồ hôi mà mái tóc ướt bết lại trên khuôn mặt, cả người tái nhợt như mới được vớt từ hồ lên.

Thoáng chốc, đồng tử anh co lại, ánh mắt hung tợn, đi đến cầm lấy bả vai cô: “Em hút ma túy à?”

Chân Noãn bị anh lay đến ngẩng đầu lên, ánh mắt mơ màng nhưng lại trong vắt không bình thường: “Hả? Hút ma túy đau như vậy sao?”

Ngôn Hàm ngây người, liếc nhìn cô rồi nhìn kỹ lại thì thấy không giống lên cơn nghiện, giọng nói hòa nhã hơn: “Đau chỗ nào?”

“Chỗ nào cũng đau hết. Xương khớp... Xương khớp khắp người.” Nỗi đau đớn như bị xé toạc khiến cô gần như trút bỏ hết tất cả lớp vỏ nguy trang phòng bị. Cô cố gắng kiềm chế, xem chừng rất bình thản nhưng vừa lên tiếng thì nước mắt liền chảy xuống. “Lạnh quá, ấm quá, anh... anh mang thuốc đến giúp em với!”

“Chỗ nào?”

“Ngăn kéo thứ hai ở đầu giường.”

Ngôn Hàm tìm được một đồng thuốc dán, phát hiện hình như cô bị phong thấp di truyền khá nặng. Nhưng... có phải là nghiêm trọng quá hay không?

Căn phòng tắm yên tĩnh bỗng truyền đến tiếng nện kịch liệt. Anh vội chạy đến, trông thấy cô đã cuộn tròn lại, nện vào đầu và xương đùi như bị điên.

“Chân Noãn!”

Ngôn Hàm vịn hai tay cô ra đằng sau, cô bị anh ôm trong lòng không tài nào nhúc nhích, nhưng xương khớp lại vừa đau vừa ngứa như đang bị mấy vạn con kiến cắn. Cuối cùng, cô không kiềm nén được nữa, òa khóc nức nở. Toàn thân cô vận vẹo, giãy giụa đến nỗi tỏa ra hơi nóng hừng hực. Cô không ý thức được mình đang cọ xát vào người anh, quả thật như đang đùa với lửa.

Ngôn Hàm giật mình thảng thốt, không ngờ lúc này anh lại... Anh chặt vật kéo cô ra, giữ một khoảng cách với cô: “Em nhịn một chút, tôi dán thuốc giúp em.”

Sau trận đau nhức, cô bần rần trượt xuống dưới đất, thân thể run bần bật nhưng không còn làm loạn nữa. Duy chỉ có đôi mắt bởi cơn đau bệnh mà cực kỳ căng thẳng nhìn xoáy vào anh, như thể muốn khoét một lỗ trên người anh vậy.

Ngôn Hàm không có thời gian quan tâm đến ánh mắt kỳ lạ của cô lúc này, anh dán miếng giảm đau lên bắp chân và đầu gối cô, lại dán lên cả cánh tay, khuỷu tay cô nữa. Mặt anh căng thẳng vẻ như tâm trạng không tốt, bất thành linh hỏi: “Sao em qua được vòng kiểm tra sức khỏe vậy?”

Giờ phút này mà còn có tâm trạng phân tích, quả nhiên là anh. Cô ưỡn oai quay đầu đi, lẩm bẩm: “Lúc kiểm tra, em đã nói dối.” Nói xong còn yếu ớt thêm một câu: “Anh đừng tố giác em.”

Ngôn Hàm không đáp, gỡ miếng thuốc dán trong tay lên: “Cần dán trên đầu không?”

Cô không có tâm tình đáp lại câu nói đùa của anh, dẫu môi ra chiều rất ảm ức, lại quay đầu nhìn anh rồi buồn bã hỏi: “Anh có tố giác em không?”

“Thế chất của em không thích hợp làm công việc này.”

“Không đâu, hôm nay là ngoại ý muốn, dán thuốc vào sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi.” Cô nhìn anh vẻ mong mỏi. “Thật sự sẽ nhanh khỏe thôi mà, qua mấy phút nữa là em lại có thể đi làm với anh...”

Lời chưa dứt mà nước mắt đã tí tách nhỏ xuống.

“Định dùng nước mắt mua chuộc tôi à?” Anh cau mày, chẳng hề có vẻ thương hoa tiếc ngọc.

“Không phải!” Cô lau nước mắt rồi vội cười xòa. “Chỉ là thật sự rất đau thôi ạ!”

Rõ ràng miệng đang cười nhưng đôi mắt trong veo lại ngân ngấn nước nhìn anh, trong lòng muốn kiên cường nhưng nước mắt lại phản ứng theo bản năng của cơ thể. Anh bỗng mềm lòng, ngồi xổm bên chân cô, xoa đầu gối cho cô qua lớp áo choàng tắm.

Cô sững sờ, định rút chân lại nhưng sự xoa bóp của anh khiến cô thấy cơn đau như được đẩy lùi trong nháy mắt. Không biết tại sao đến cuối cùng, cô lại

không hề cự tuyệt anh, thờ phào một tiếng như trút được gánh nặng.

Nhà vệ sinh trở nên yên ắng.

“Bây giờ đã khá hơn chút nào chưa?” Anh hỏi.

Cô ngân ngấn nước mắt: “Cảm ơn anh!”

Ngôn Hàm cười: “Tôi sờ mó lợi dụng em mà em còn cảm ơn tôi à?”

Chân Noãn mặt ửng đỏ, nghĩ ngợi rồi lại miễn cưỡng cười: “Boss xoa bóp giúp, người khác cầu còn không được nữa kia.” Cô cố gắng giữ giọng trêu đùa bốn cột theo thói quen của anh.

“Phối hợp tôi như vậy, em muốn gì hả?”

“Đội trưởng, anh đừng tố giác em. Em không thể không có công việc này.”

Anh nheo mắt: “Ồ, tại sao?”

“Em cũng... không biết nữa.” Cô cúi đầu, nín lấy mấy sợi bông trên áo choàng tắm.

Ngôn Hàm không trả lời. Một hồi lâu sau, tiếng nói khề khàng vang lên: “Trải qua mùa đông thật sự rất khổ sở sao?”

Cô khe khẽ đáp “vâng” một tiếng ngắn gọn, không đem nỗi đau của mình ra kể lể dài dòng: “Sao anh biết xoa bóp sẽ giảm đau ạ?”

“Lúc con chó nhà tôi lăn lộn trên đất, xoa bóp cho nó là hết ngay.”

Chân Noãn nghẹn lời. Anh cúi đầu không nhìn cô nhưng cô trông thấy được nụ cười lớn để lộ hàm răng trắng tinh bên gương mặt nghiêng tuấn tú của anh.

“Anh nuôi chó à?”

“Không nuôi, tôi không thích động vật.” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô: “Em luôn dễ dàng tin tưởng lời của người khác thế hả?”

Chân Noãn áp ứng: “Em thấy lời anh nói rất dễ làm người ta tin tưởng ạ!”

Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu, ánh mắt nghiền ngẫm dường như muốn xem cô có nói dối hay không. Cuối cùng, anh cười nhạt, không nói gì nữa.

“Còn đau không?”

Cô thấy anh dùng sức như vậy liền ngại ngừng ậm ừ: “Còn đau nhưng đã thoải mái hơn rồi ạ!” Lại yếu ớt khẽ hỏi: “Anh... có thể mạnh hơn chút nữa không?”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô bằng ánh mắt thâm ý, nhưng tay cũng tăng thêm sức.

Cô rên lên một tiếng: “Ồi, đừng mạnh như vậy, đau quá!” Mắt lại ngấn nước. “Thôi, anh nhẹ chút đi!”

Anh ngừng lại, liếc mắt nhìn cô, định nhắc nhở cô đừng nói mấy lời thế nữa, nhưng cuối cùng lại buồn cười sờ sờ mũi rồi tiếp tục xoa bóp. Chân Noãn ngơ ngác, cảm thấy nụ cười của anh không có ý tốt nhưng cũng không nghĩ ra là mình nói sai chỗ nào. Cô chỉ cảm nhận được rằng cuối cùng anh đã tìm được độ lực thích hợp, cũng có thể là do thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, cơn đau đón hành hạ rốt cuộc đã rút lui.

“Cuối cùng cũng không đau không ngứa nữa rồi.”

Nhưng cô nhanh chóng phát hiện ra một bóng dáng cao ráo xuất hiện tại cửa phòng tắm, đôi mắt đen thẳm nhìn thẳng vào cô. Cô nhát thời giật mình kinh hãi, gạt tay Ngôn Hàm ra, bật dậy khỏi mặt đất. Động tác quá đột ngột khiến áo choàng tắm loĩ lỏi, suýt nữa lộ ra nửa bên ngực trắng nõn.

Cô vội vàng kéo kín áo choàng: “Thẩm Dục, sao giờ này anh lại đến đây?” Nói xong liền phát giác có gì không đúng, như thể mình bị bắt gian tại trận vậy. Đầu óc cô muốn nổ tung, định giải thích nhưng sắc mặt Thẩm Dục vẫn bình thản, chỉ là liếc nhìn Ngôn Hàm với vẻ hơi đề phòng. Ngôn Hàm đang mặc quần áo của anh.

Chân Noãn bầm sinh nói năng chậm chạp nhưng lần đầu tiên lại nhanh mồm nhanh miệng: “Xảy ra vụ án, bọn em bị dầm mưa, còn phải quay về tăng ca nên mới về đây thay quần áo. Đúng lúc quần áo anh ở đây nên em đã cho anh ấy mượn, nếu không sẽ bị cảm lạnh, trong khi mọi người còn rất nhiều việc phải làm. Chân của em bị đau nhức nên anh ấy xoa bóp giúp thôi. Anh... Anh đừng hiểu lầm.”

Ngôn Hàm thấy đáng vẻ khấn trương và rối loạn của Chân Noãn thì nhếch môi cười nhạt.

“Anh không hiểu lầm.” Về mặt Thẩm Dục không hề gọn sóng, nhìn Chân Noãn. “Xương lại đau nữa hả?”

“Vâng!” Cô gạt đầu. “Bây giờ đã ổn rồi... Em đi thay quần áo, anh rót trà đãi khách đi!”

“Ừ!” Thẩm Dực chiều theo, bởi vì cô bảo anh lấy tư cách “chủ nhân” tiếp đãi “khách khứa”. Anh vỗ lưng cô: “Đi đi!”

Lúc thay quần áo, Chân Noãn thấy lạ. Thẩm Dực rất tin cô, lại còn là dạng tin tưởng tuyệt đối nữa, nhưng không hiểu sao hôm nay anh ấy không ổn lắm, có vẻ hơi khấn trương và đề phòng.

Lúc này, bên ngoài chợt vang lên tiếng động, nghe như tiếng bàn trà bị di chuyển, lại như tiếng đánh dấm. Chân Noãn giật mình kêu to lên, nhưng áo chỉ mới mặc được một nửa.

Cô thét lên: “Ngôn Hàm, tay phải của Thẩm Dực bị tàn phế, anh đừng bắt nạt anh ấy. Thẩm Dực, hôm nay Ngôn Hàm bị bệnh, anh cũng đừng đánh anh ấy.”

m thanh phút chốc im bật. Cô vội vàng như có lửa đốt trong lòng, mặc áo chạy ra ngoài rồi bỗng nghỉ ngờ dường như khi nãy mình đã nghe nhầm. Bàn trà và sofa rất chỉnh tề, Ngôn Hàm và Thẩm Dực nghiêm chỉnh ngồi thẳng trên ghế, tay đồng thời cầm cốc lên uống nước, ánh mắt họ đồng loạt nhìn cô ra chiều khó hiểu.

Ngôn Hàm cười trước, hỏi: “Tôi bệnh chỗ nào chứ, bởi vì mới vừa rồi ho vài tiếng sao?”

“...” Chân Noãn trở mặt, không biết có phải anh đang cố ý không nữa.

Anh đặt cốc nước rồi đứng dậy: “Tôi xuống tầng chờ em”

Thẩm Dực điềm nhiên như không. Ngôn Hàm đi khuất, cô vội giải thích: “Có vụ án mưu sát, thân phận nạn nhân còn chưa biết nên em phải tăng ca.”

“Ừ!”

“Mới vừa rồi... hai anh đánh nhau hả?”

Thẩm Dực không trả lời, đi lấy máy sấy: “Sấy khô tóc đi, đừng để bị cảm”

Máy sấy thổi vù vù, ngón tay thon dài của anh chải tóc cô. Đến lúc tóc sắp khô, cô hỏi: “Thẩm Dực?”

“Hả?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57

“Ngôn Hàm là cảnh sát có thù oán với anh hả?”

“Ừ!” Anh trả lời ngắn gọn, dường như tâm tư đều tập trung cả vào việc sấy tóc cho cô.

Mái tóc dài bay phất phơ, cô rút cổ lại trong làn gió nóng: “Chuyện gì vậy?”

“Anh ta cho rằng anh đã giết người yêu của anh ta, hình như tên Hạ Thòi.”

“Sao lại vậy chứ?”

“Ngày cô ấy chết, anh đã gặp cô ấy.”

Lòng Chân Noãn giật thót: “Anh biết cô ấy đã chết rồi sao?”

Mưa như trút nước cọ rửa kính chắn gió, cần gạt nước đóng đưa qua lại, thế giới bên ngoài lúc mờ lúc tỏ. Ngôn Hàm và Chân Noãn đều thay quần áo ấm, điều hòa bên trong xe ấm áp, vậy mà không khí dường như lại lạnh lẽo hơn trước đó.

Lưng Chân Noãn thẳng tắp, như ngồi trên bàn chông. Cô không thể vì Thẩm Dực mà từ bỏ công việc mình yêu thích này, cô cũng không thể vì công việc mà ảnh hưởng đến quan hệ với Thẩm Dực, đây là sự an toàn mà người thường không thể hiểu được.

Là một người không có quá khứ, không tin ngưỡng, không người thân và cũng không có nơi nương tựa, thứ duy nhất trên đời này cho cô cảm giác tồn tại và kiểm soát chỉ có công việc và Thẩm Dực mà thôi.

Cô không hy vọng Ngôn Hàm và Thẩm Dực trở mặt để rồi ảnh hưởng đến quan hệ cấp trên và cấp dưới của cô và Ngôn Hàm, nhưng cũng không muốn Ngôn Hàm luôn nghi ngờ Thẩm Dực và gây phiền phức cho anh ấy.

Thấy rằng đã sắp đến Sò, Chân Noãn cất lời: “Đội trưởng...”

“Ừ!”

“Anh và Thẩm Dực có hiểu lầm gì hay không ạ?”

“Không có.”

“Nhưng anh cho rằng...” Mới nói một nửa, Chân Noãn chợt hiểu ra câu “Không có” của Ngôn Hàm ý là anh rất chắc chắn đó không phải hiểu lầm, mà nếu không phải thì vốn không thể giảng hòa...

“Đội trưởng, anh ấy không giết người, huống chi là không thù không oán.”

Ngôn Hàm cười nhạt: “Khi đó, anh ta bán mạng cho Kỷ Đình, đừng nói là giết người, dù đặt bom tàu điện ngầm, anh ta cũng sẽ làm. Cô và bọn họ thật sự không thù không oán, đó là mối thù của tôi...” Anh khựng lại, cười và lặp lại: “Là mối thù của tôi.”

Chân Noãn nhe răng, một lúc lâu lại nói: “Nếu xác định là anh ấy thì tại sao không đưa anh ấy ra trước pháp luật?”

Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, dường như bị lời nói ẩn ý của cô chọc giận: “Ồ, nếu tôi có chứng cứ mang tính quyết định, cô cho rằng anh ta còn sống được đến bây giờ sao?”

Anh có một sự cố chấp không tài nào nói rõ, thậm chí là không cách nào giải thích về linh cảm Hạ Thôi vẫn còn sống, nhưng vì âm mưu mười năm trước mà cô đã biến mất như bốc hơi khỏi nhân gian.

Đôi mắt đen láy của anh lướt qua tia nhìn hoang dại, Chân Noãn bị hút chặt như mê muội, cánh tay sồn gai ốc.

Trong chớp nhoáng, câu anh nói vang vọng: “Mặc kệ sống chết, không vương không bận.”

Cô bỗng phát giác: Anh còn sống chính là vì để giết một người. Cuối cùng, rồi sẽ có một ngày, anh trở nên vô cùng nguy hiểm. Cô há miệng, vẻ hơi dè dặt: “Anh có nghĩ đến việc không tìm được chứng cứ là vì anh ấy không phải hung thủ hay không?”

Ngôn Hàm xoay tay lái, cười quái gở: “Thẩm Dực cho rằng tôi nghi ngờ anh ta là hung thủ, nhưng bản thân tôi chưa bao giờ nói vậy.”

Chân Noãn giật mình, lòng bàn tay lạnh toát.

“Hoặc anh ta là hung thủ, hoặc anh ta là kẻ đã tiếp tay cho hung thủ mà vẫn luôn che giấu đến bây giờ.”

“Anh nói như vậy không công bằng, cũng bởi vì hôm đó anh ấy từng gặp Hạ Thôi...” Chân Noãn thỉnh thoảng nghiêng người về phía trước, cổ bị dây an toàn siết đến phát đau.

Chiếc xe phanh gấp, lốp xe ma sát mặt đường phát ra tiếng kết chói tai.

“Đừng nhắc đến tên cô ấy.”

Một tiếng cảnh cáo cực khế, càng giống như lời khản cầu đề nén nỗi đau đớn.

Con dòng vỗ vào sườn xe, bên trong yên lặng như tờ, Chân Noãn che cổ, tim như ngừng đập vài giây. Thế giới bỗng chìm trong im lìm, cô từ từ quay đầu.

Cần gạt nước gạt mưa trên cửa kính, ánh đèn đường mờ nhạt soi vào buồng xe, chiếu lên sống mũi cao thẳng của anh. Anh siết chặt tay lái, quay sang nhìn chăm chăm vào con mưa như trút nước bên ngoài. Dường như anh đang nghiêng rãnh, cảm nhận ra đường cong cứng rắn. Tuy nhiên, chỉ một giây sau đó, anh liền cúi đầu. Vẻ tàn bạo khi này biến mất tã, chỉ còn lại sự chán chường như đã bị đánh bại.

Anh khẽ cong khóe môi, giọng nói ôn hòa nhưng âm thanh lại khản đặc, chậm rãi nói: “Đừng nhắc đến tên cô ấy. Cảm ơn.”

Tất cả đều được kiềm chế trong chừng mực. Tiếng mưa rền rĩ tràn ngập cả trời đất.

Chân Noãn cúi đầu, ừ ừ nói: “Xin lỗi.”

“Không liên quan đến em.” Anh nói rất khế. “Em yên tâm, thù oán riêng tư của tôi và anh ta không liên quan đến công việc của em.”

“Cảm ơn.” Chân Noãn cắn môi. “Nhưng mà Đội trưởng, có khả năng là anh hiểu lầm Thẩm Dực không? Chuyện này và anh ấy không có bất cứ liên quan nào...”

“Em hiểu anh ta được bao nhiêu?” Ngôn Hàm đột ngột hỏi.

Chân Noãn sững sốt. Cô và Thẩm Dực hẳn là rất thân thuộc. Chín năm trước, cô tỉnh lại sau tai nạn giao thông, chỉ biết mỗi anh và mình là Chân Noãn của anh. Cô không nhớ được anh, chỉ có thể thấy được sự thân quen giữa họ qua nhật ký và những lá thư. Thế giới xa lạ này khiến người ta sợ hãi, cô dựa vào anh để sinh tồn, học tập và xuất ngoại. Bối cảnh anh phức tạp, vì bảo vệ cô nên không cho cô tiếp xúc với mặt khác của anh, che chở cô trong lớp vỏ bọc an toàn, không để cô gặp phải bất cứ nguy hiểm nào. Bảy năm trước, xung quanh anh đầy rẫy nguy hiểm chết chóc, cô được đưa ra nước ngoài để trải qua cuộc sống như một công chúa vô lo.

Cô đối với anh từ xa lạ và đề phòng dần dần trở nên tiếp nhận trở lại, cô cho rằng đây chính là quỹ đạo bình thường. Nhưng giờ phút này, đối mặt với câu hỏi của Ngôn Hàm, cô bỗng nhiên nảy sinh cảm giác mệt mỏi. Và hơn nữa, bản thân lại thấy phản cảm với câu hỏi này, cô khá tức giận, phản bác: “Rất hiểu, ít nhất là hiểu hơn anh.”

“Vậy sao?” Lời anh nói ẩn chứa vẻ chế giễu. “Tôi tiếp xúc với anh ta mười mấy năm. Những năm gần đây, anh ta đã làm cái gì, có thù oán với ai, có ơn nghĩa với ai, thế lực mở rộng bao nhiêu, trúng phải bẫy của ai hay ngăn chặn ai... tôi đều rõ mồn một.”

Chân Noãn siết chặt bàn tay, thật sự ghét cái cách nói năng độc mồm độc miệng của anh, cứ hay một lời nói trúng tim đen của người khác.

“Mới vừa nãy, em bảo tôi đừng đánh anh ta, bởi vì tay anh ta đã tàn phế. Em nhất định không biết tại sao tay anh ta lại bị như vậy. Anh ta sẽ không nói thật với em.”

Ngôn Hàm lại sờ túi lần nữa, vẫn không có thuốc lá. Điều này khiến tâm trạng anh không ổn lắm. Anh cho cửa kính xe hạ xuống một khe nhỏ với vẻ hơi phiền não. Mưa gió lạnh buốt ủa vào, tấp vào mặt Chân Noãn, thổi tung mái tóc của anh mà anh cũng vẫn không có cảm giác.

“Chín năm trước, ngày cô ấy mất tích là ngày mùng Tám tháng Chạp. Đúng hôm đó, Thẩm Dực bị tàn phế một tay. Tôi đã biết...” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, tia chớp trắng xóa làm bật lên đôi mắt đen nhánh và trong veo của anh, lóe lên một cảm giác thẳng lợi bệnh hoạn. “... Tay của Thẩm Dực là bị cô ấy phế bỏ. Cô ấy chính là như vậy, rất yếu đuối và chỉ biết cầm dao giải phẫu. Nhưng nếu bị ai đó bắt nạt, cô ấy sẽ tàn nhẫn khiến đối phương chịu khổ.”

Anh khề cong khoe môi để lộ nụ cười có phần gian xảo, là vẻ kiêu ngạo và cũng là tự phụ: “A Thòi là cô gái như vậy.”

Chính giờ phút này, Chân Noãn mới thấy được nụ cười thật sự của Ngôn Hàm, thoát nhìn trông rất tà ác, nhưng từ khoe môi đến đáy mắt lại ẩn chứa nét cười nhân nhật, vẻ dịu dàng ấy có thể mê hoặc người khác dưới trời trăng thanh gió mát, lại tựa như trời quang mây tạnh, là thứ ánh sáng chói lòa có thể mang lại cho người khác cảm giác ấm áp đến tan chảy. Cô thầm nghĩ anh thật sự rất hay cười, nhưng chỉ có lần này là xuất phát từ tận đáy lòng.

Chân Noãn mím môi, xúc động vì anh cố chấp giữ vững niềm tin đã sớm chết đi như thế. Anh có hoài niệm của anh nhưng cô cũng có sự cố chấp của mình. Cô ngẩng đầu lên, cất giọng với tư thế y hệt con người đã bảo vệ cô: “Thật khéo, em cũng có cảm giác Thẩm Dực không liên quan đến chuyện này. Quả thật có rất nhiều chuyện của anh ấy em đều không biết, nhưng với những hiểu biết về Thẩm Dực cũng đủ để em tin tưởng anh ấy.”

“Em vẫn thích tự thời miền để lừa gạt mình vậy sao?”

“Gi cơ?”

“Em bao nhiêu tuổi rồi? Hai mươi bảy, hai mươi tám? Nhà ở thì trang trí toàn gam màu nóng, trong phòng thì chất cả đồng gấu bông, số tuổi tâm lý thấp đến mức chưa đến mười tám, không biết giao tiếp với người khác, cực kỳ thiếu hụt cảm giác an toàn. Em và Thẩm Dực thân mật nhất là vào khoảng mười năm trước, đáng tiếc tai nạn giao thông kia đã cướp đi trí nhớ của em. Mấy năm nay, hai người vẫn duy trì khoảng cách chừng mực. Suốt bảy năm trời, em ở nước ngoài, đến mười tháng trước mới trở về nước, hai tháng trước mới ở bên nhau lần nữa. Đến nay, hai người vẫn không có tiếp xúc thân mật, không hôn môi, không vuốt ve và cũng không lên giường. Đúng không? Đây chính là hiểu biết của em về anh ta à?” Anh miễn cưỡng nhếch môi, không khỏi châm chọc. “Tôi nói rồi, em thật sự rất dễ tin người khác.”

Chân Noãn kinh ngạc trở mắt, không ngờ anh lại đường đột phân tích việc đời tư của cô với thái độ bất lịch sự như thế. Nhưng anh nói hoàn toàn đúng. Mà càng như vậy thì cô lại càng cảm thấy nhục nhã và phẫn nộ.

Mưa gió quất vào xe như tiếng nổ, trong thời tiết ồn ào huyền ảo là thế nhưng cô vẫn nghe rõ mồn một từng lời từng chữ của anh: “Còn bản thân em thì sao? Em biết gì về quá khứ của mình? Anh ta nói em là vũ công múa ballet, em có từng nghĩ đến có thể mình ngược lại với những gì anh ta đã nói không? Sau tai nạn giao thông đó, em rất hoang mang với việc định vị bản thân, em không tài nào xác định quan hệ ổn định với bất cứ ai, bao gồm cả thầy cô, bạn học và người yêu. Em thật sự muốn bảo vệ anh ta như em đã nghĩ sao? Hay là em chỉ muốn bảo vệ cái thế giới tinh thần không ổn định của mình mà thôi, bởi vì không người nào và việc nào khiến em an tâm...”

“Anh là tên khốn kiếp!” Chân Noãn nổi cơn thịnh nộ.

Đột nhiên có người gõ mạnh cửa xe, Chân Noãn lập tức quay đầu đi, che giấu nỗi giận dữ đến mức bả vai phát run. Cậu bảo vệ mặc áo mưa ló đầu đến xem “Không được dừng xe ở đây.” Ánh đèn pin chiếu vào. “Hóa ra là Đội trưởng Ngôn. Đến tầng ca à?”

“Ừ!” Ngôn Hàm khởi động xe. “Cực cho cậu rồi.”

Trong xe im phăng phắc, sắc mặt Chân Noãn cực kỳ kém. Đến bãi đỗ xe ở tầng hầm, xe còn chưa dừng hẳn, cô đã đẩy cửa ra, chạy đi như bay.

Chân Noãn chạy ào vào văn phòng, ôm nỗi tức giận nhanh chóng thay quần áo, mang găng tay vào, cũng không đợi Tiểu Tùng trở lại mà tự mình kéo túi đựng xác ra để chuẩn bị khám nghiệm tử thi.

“Khám nghiệm tử thi phải có người thứ hai ở cùng, em định không tuân theo quy tắc làm việc sao?” Lúc này, tiếng nói cô ghét nhất thản nhiên vang lên phía sau.

Giọng Ngôn Hàm điềm nhiên như chẳng để ý gì đến tất cả chuyện vừa xảy ra khi nãy, nhưng cô vẫn rất dễ bụng.

“Bây giờ, không phải anh cũng đang ở đây sao? Không được xem là người chứng kiến à?” Lần đầu tiên cô giờ giọng lạnh lùng không nể nang như thế, nhất định kéo túi chứa xác ra, một mình vất vả chuyển xác nữ không có mặt ra ngoài.

Ngôn Hàm khoanh tay đứng dựa vào cạnh cửa, khoe môi khẽ cong, không tức giận vì lời nói của cô mà ngược lại thấy khá buồn cười. Cô vốn nên là đáng vẻ này, nên là con nhím thẳng thắn giận thì bộc phát, đụng vào liền xù gai chứ không phải là con thỏ nhát gan trốn tránh, bị chạm vào liền run rẩy hoảng loạn.

Anh đóng cửa lại, đi đến trước chọc cô: “Lộ mặt thật rồi hả?”

“Anh...” Cô sắp bị anh làm cho tức chết. “Đây là địa bàn của tôi. Anh đi ra ngoài đi!”

“Tôi có lòng tốt ở đây làm chứng giúp em thôi. Em lại không biết điều à?” Quả thật là da mặt dày.

Còn ám chỉ cô không biết phân biệt tốt xấu ư? Chân Noãn nhất thời chỉ muốn cầm dao giải phẫu vào ngực anh rồi mổ ra xem cho biết!

Chân Noãn mất một lúc để ổn định lại tâm trạng, cố gắng không so đo với Ngôn Hàm, càng không để tình cảm cá nhân lẫn lộn với công việc.

Ngôn Hàm ngồi trên ghế dựa bên cạnh, quay đầu nhìn về phía màn hình 7x7, đến khi thấy găng tay trắng của Chân Noãn hiện ra trên màn ảnh mới quay đầu lại.

Quá trình giải phẫu nhất định phải nói chuyện để máy ghi âm thu lại. Có Ngôn Hàm ngồi bên cạnh, cô thật sự rất khó chịu. Cô kéo micro thu âm đến, nói đều đều: “5 giờ 1 phút sáng ngày mùng 7 tháng 11, phòng phẫu thuật thứ Hai C-Lab, nhân viên nghiên cứu bệnh lý học Chân Noãn, nạn nhân chưa biết, phái nữ, cao 1m65, cân nặng 49,5 kg, quần áo ướt đầm, sạch sẽ...”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, cô ổn định lại tinh thần, từ từ kiểm tra, cứ một lúc mới nói ra một, hai chữ. “Không hư hại... Túi áo không có vật gì khác...”

Ánh mắt Ngôn Hàm tinh táo và sắc bén, vẫn đang dõi theo tay cô, giám sát cô xem có sơ hở gì không. Trên quần áo không thu thập được manh mối gì ngoại trừ vài cọng cỏ ướt đầm, nhìn ra được giống ở nơi vứt xác.

“Cộng cô cần phải tiến hành xét nghiệm đối chiếu với nơi vứt xác.”

Chân Noãn cắt hết quần áo nạn nhân ra rồi cắt vào túi vật chứng. Sau đó, cô lấy dấu vân tay, dấu giày, lòng bàn chân và hàm răng làm mẫu thí nghiệm.

Nạn nhân toàn thân trần trụi nằm trên bàn phẫu thuật, Chân Noãn cầm dao cẩn thận cạo tóc cô ấy. Bởi vì một phần xương sọ của nạn nhân đã bị vỡ, chỉ có da đầu miễn cưỡng giữ lại nên rất gồ ghề. Chân Noãn vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ. Cô phải cạo tóc sạch sẽ, không để lại chân tóc, lại không thể phá hư da đầu, đây giống như kỹ thuật tỉa tóc rau củ vậy.

Chân Noãn tập trung tinh thần cao độ, tốn mười mấy phút mới cạo sạch tóc trên da đầu nạn nhân, bất giác thân thể đều nóng lên. Cô đưa cổ tay lên lau trán, lúc cắt tóc vào túi liền phát hiện điểm khác thường.

“Trong tóc nạn nhân có...” Cô vừa định cảm nhíp gấp thì bị Ngôn Hàm ngăn cản. Anh đứng dậy, lấy thước đo bên cạnh tóc rồi chụp ảnh lại, ngoài miệng không nói một lời.

Chân Noãn bất chợt thẫn thờ cảm thấy đáng trách. Cô len lén tặc lưỡi, kéo camera kiểm tra thì thể sang, kẹp vật lạ trong tóc rồi đưa lên quan sát tỉ mỉ: “Cái này hình như...”

Nhất thời, cô không nhìn ra mảnh vụn lông lánh trong suốt kích cỡ không đồng đều này là gì.

“Thủy tinh” Ngôn Hàm nhìn vào màn hình lớn phía sau cô và nói.

Trước sự “chỉ điểm” của anh, Chân Noãn im thin thít, cắt tóc và thủy tinh vào túi vật chứng, dán nhãn vào rồi khó chịu nói: “Vật chất không rõ, đưa đến Phòng thí nghiệm Hóa học.”

Ngôn Hàm cười vu vơ, không nói gì.

Chân Noãn bắt đầu đo đạc bên ngoài thi thể: “Phần mặt bị hủy hoại, không thể nhận dạng, da mặt rách nát, trên đỉnh trán có nhiều vết thương bầm tím.”

Cô nhắc cảm nạn nhân lên: “Nơi cuống họng có vết bầm nhạt, là vết thương cũ.” Ánh mắt dò xuống, “Xung quanh ngực có vết bầm lộn xộn, vết thương cũ. Gần đầu ngực có nhiều vết cắn, mới cũ đều có, dùng silicon cao su lấy mẫu vết cắn.”

Ngôn Hàm lơ đãng cup mi mắt, rõ ràng đây là nội dung nặng nề, nhưng cô lại nói bằng giọng êm ái và chậm rãi vốn có, trong phòng kín yên tĩnh vào buổi

sớm này nghe có cảm giác rất nhàn nhã, dịu dàng và mềm mại như được phủ lên lớp lông thiên nga.

Chân Noãn cau mày: “Hai bên eo, đùi, âm hộ, đầu gối... có vết bầm, vết cắn, mới cũ đều có.”

Trái tim cô hơi chùng lại, tách bắp đùi nạn nhân ra kiểm tra.

“Cổ tử cung nhiễm trùng cấp độ ba, trước khi chết có dấu hiệu quan hệ tình dục.”

Ngay sau đó, cô cầm dụng cụ chải và nhổ lông vùng kín ra rồi cho vào túi: “Cần phân tích xem có lẫn lông của người khác hay không.”

Lại vết một chút dịch ra, bôi lên bản kính: “Cần kiểm tra bệnh án phụ khoa.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Chương 58

Cô định lật nạn nhân qua kiểm tra nhưng không đủ sức. Cô nhìn Ngôn Hàm, anh đang biếng nhác tựa vào lưng ghế, khuỷu tay đặt lên tay vịn, hai ngón tay chống vào mặt, điệu bộ nhàn tản, đáng vẻ như người ngoài cuộc vậy xem chứ không có ý giúp đỡ cô.

Chân Noãn khinh thường “hừ” một tiếng, đặt một tay nạn nhân lên bên đầu, tay gập khuỷu tay lại đặt trước ngực, cong bắp đùi bên hông lên, sau đó nắm lấy cánh tay và đầu gối rồi hơi kéo qua, thi thể nặng nề nhẹ nhàng lật lại. Cô vội vàng ôm lấy thi thể trở mình.

Ngôn Hàm cong cong khóe môi, rộng rãi khen ngợi: “Biết dùng thế, giỏi lắm!”

Trong lòng Chân Noãn lại bùng lên ngọn lửa mà cô vừa vất vả lắm mới dập tắt được.

“Sau lưng nạn nhân có vài vết bầm cũ, ở mông rất rõ.” Tất cả đều cực kỳ rõ ràng. “Khi còn sống đã phải chịu đựng bạo lực tình dục trong một thời gian dài.”

Chân Noãn nhắc cầm nạn nhân lên, cổ họng rất sạch sẽ, không có bất kỳ vết thương nào, cả vết thương cũ cũng không có.

Điều này khiến cô khá khó hiểu, bình thường nếu là bạo lực tình dục sẽ kèm theo bóp cổ.

Có người đẩy cửa vào, Tiểu Tùng đã đến.

Chân Noãn chợt cảm thấy Ngôn Hàm im lặng đã lâu, liền quay đầu lại xem, phát hiện không biết anh đã ngủ từ lúc nào. Thân thể thẳng tắp, nhưng đầu lại khê gục xuống, không nhìn thấy mặt mà chỉ thấy mái tóc đen lòa xòa. Tư thế ngủ thế này trông khá yếu ớt. Ngồi cũng có thể ngủ ư? Trong chớp mắt chỉ còn lại tiếng mưa gió vắng vắng ngoài cửa sổ.

Tiểu Tùng thở dài: “Người trong đội bốn ba cả ngày, tiếp theo còn phải cực hơn nữa.”

Chân Noãn không biết liệu có phải do môi mới khiến hôm nay tính tình anh nóng nảy khác thường như vậy không? Cô dời mắt đi, khẽ nói: “Tiếp tục!”

Hai người cùng nhau kiểm tra xem vết thương mới có ảnh hưởng và dẫn đến tử vong hay không. Đối với cảnh sát bình thường, muốn phân biệt các loại vết thương trên thi thể và thời gian hình thành sẽ có chút khó khăn. Thỉnh thoảng họ không phân biệt được vết hoen tử thi với vết thương, giống như cái xác này có rất nhiều vết hoen tử thi, trông như bị người ta đánh vậy.

“Cô, các vết hoen tử thi của nạn nhân đều nằm phía bên phải. Rất có thể sau khi chết, cô ấy vẫn luôn nằm nghiêng.”

Chân Noãn bước đến xem. Bên phải cổ nạn nhân có màu đỏ sẫm, gần bả vai phải trắng bệch, nơi khuỷu tay cũng có vết hoen tử thi màu đỏ thẫm. Nhìn từ mặt bên, dưới nách, eo, đầu gối đều có vết đỏ bầm. Bên sườn và xương chậu trắng bệch, còn bắp đùi phải và bắp chân lại đỏ trắng đan xen.

“Cô, đây là vết hoen tử thi được hình thành lần nữa sau khi di chuyển thi thể sao?”

“Không phải.”

“Tại sao ạ?”

“Cậu xem hình hiện trường đi!” Chân Noãn ấn một cái nút, trên màn hình hiện lên một loạt hình ảnh. “Có thấy tư thế nạn nhân nằm không?”

Trong hình, mặt nạn nhân quay sang bên phải, nằm nghiêng bên cạnh đường cái, hai chân duỗi thẳng, chân trái rũ trước chân phải một cách tự nhiên.

“Tại sao lại hình thành vết hoen tử thi?”

Tiểu Tùng đáp: “Sau khi chết, máu sẽ ngừng tuần hoàn. Dưới tác dụng của trọng lực, máu sẽ chuyển đến vị trí thấp hơn của thi thể, tạo thành máu tụ ở mao mạch và tĩnh mạch.”

“Cũng chính vì thế mà vết hoen tử thi sẽ không xuất hiện ở những nơi tiếp xúc với mặt cứng, bởi vì lực ép sẽ ngăn cản máu tích tụ.” Chân Noãn nói. “Ví dụ như lúc nằm ngửa, vết hoen tử thi sẽ xuất hiện tại phần gáy, eo và bắp đùi, nhưng không hiện ra ở đầu và mông, bởi vì những nơi đó đã bị đè ép.”

Tiểu Tùng nhìn chăm chú trên thi thể rồi nhìn lại tư thế nạn nhân nằm trong ảnh, chợt nhận ra: “Nếu là tư thế ở hiện trường vứt xác, mặt bên đùi nạn nhân sẽ bị đè, không cách nào tạo thành vết hoen tử thi thể này mà chắc hẳn phải toàn là màu trắng. Bắp chân trái đè lại nên cũng sẽ trắng, nhưng bắp đùi có thể sẽ xuất hiện vết hoen tử thi màu đỏ.”

“Đúng vậy! Nhưng cậu nhìn xem, thực tế cho thấy mặt bên đùi phải của nạn nhân là đỏ trắng đan xen, mà bắp chân và bắp đùi bên trái đều là màu trắng. Theo tình trạng hình thành vết hoen tử thi cho thấy, phải là mặt trong bắp đùi và bắp chân trái bị đè chặt, không cách nào tạo thành vết hoen tử thi nên trắng phau, còn đùi bên phải bị đè ép một vật dài nào đó đè lên dẫn đến trắng đỏ đan xen.”

Tiểu Tùng xoa đầu: “Nơi nạn nhân nằm nghiêng không bằng phẳng và có một vật cản đè lên đùi tạo thành dấu màu trắng này sao?”

Chân Noãn cong cong khoe môi: “Cậu không phát hiện chiều rộng của dấu trắng này vừa khéo to bằng cánh tay nạn nhân sao?”

Tiểu Tùng sùng sốt.

Cô ra hiệu: “Giúp tôi đỡ nạn nhân dậy.”

Tiểu Tùng làm theo. Chân Noãn cong chân nạn nhân lên, thấy vết màu trắng trên bắp đùi và bắp chân nối liền thành một đường thẳng. Cô quỳ xuống kiểm tra chân nạn nhân trên bàn rồi kéo tay nạn nhân ôm lấy hai chân của cô ấy, vết trắng và cánh tay tử thi vừa khít với nhau.

Tiểu Tùng thẳng thốt nói: “Nạn nhân ôm hai chân mình nằm nghiêng trên mặt đất, đây chính là tư thế cô ấy đã duy trì sau khi chết sao?”

“Đúng vậy! Nhưng không phải do bản thân nạn nhân tạo ra mà là do hung thủ cố tình sắp đặt.”

Tiểu Tùng nghi ngờ: “Tại sao hung thủ lại muốn tạo ra tư thế này cho nạn nhân? Liệu có ý nghĩa gì về mặt tâm lý không?”

Lúc đi học, Chân Noãn từng học thêm về tâm lý tội phạm, lại nhớ đến những phân tích gần đây của Tô Nhã, chậm rãi nói: “Tư thế thai nhi là an toàn nhất, tạo tư thế này cho nạn nhân có lẽ là hung thủ đang sám hối và áy náy.”

Tiểu Tùng tán đồng: “Cô Chân, cô thật cừ! Điều này cũng hiểu.”

Một tiếng cười khẽ vang lên trong phòng phẫu thuật yên tĩnh, âm thanh khàn khàn chứa đựng đôi phần biếng nhác và vài phần chế giễu.

“Không phải là áy náy, là va li.”

Chân Noãn nhất thời như bị tát một bạt tai, gương mặt nóng rát. Va li ư? Da mặt cô vốn mỏng nên Ngôn Hàm chỉ khẽ cười đã khiến cô vô cùng xấu hổ rồi.

Tiểu Tùng lại không nhận ra mà nói: “Đúng vậy! Thật lợi hại! Có điều em cảm thấy tâm lý tội phạm cũng rất thần kỳ.”

“Đúng thế!” Ngôn Hàm tán thành với vẻ khoan dung. “Câu này khiến tôi nhớ đến hồi năm chín mẩy, FBI không chú ý đến đề nghị của cảnh sát bang mà chỉ dùng tâm lý tội phạm phán đoán sai đối tượng tình nghi là da trắng, dẫn đến gã hung thủ da đen kia giết chết rất nhiều thiếu nữ vô tội.”

Hôm nay, Chân Noãn nhần nhịn đủ rồi, cô tranh luận: “Suy đoán của tôi có lẽ không đúng, nhưng sao anh lại khẳng định là va li?”

“Đó là phỏng đoán của em, không phải suy đoán.”

Chân Noãn không lên tiếng.

Anh bước đến cầm dao giải phẫu trong tay cô, chỉ chỉ vào bắp tay nạn nhân: “Trong quá trình hình thành vết hoen tử thi, chỗ bị đè ép sẽ có màu trắng và dấu hằn.” Dao giải phẫu dời xuống phía cánh tay. “Nhưng cánh tay lại không có dấu hằn và cũng không có vết hoen tử thi. Tại sao vậy?”

Chân Noãn vội kêu lên: “Cô ấy nằm nghiêng co ro, bắp tay đặt trên mặt đất, cánh tay dựng thẳng ôm lấy chân nên đương nhiên không có dấu hằn và vết...”

Trong nháy mắt, cô bàng hoàng đến nghẹn lời. Người đã chết thì làm sao tự ôm mình được? Cánh tay của cô ấy sẽ không rũ xuống tạo thành vết hoen tử thi và dấu hằn như vậy, trừ phi có gì đó trói buộc tay mới khiến cô ấy không thể nào duỗi ra tự nhiên.

Ngôn Hàm thấy cô đỏ bừng mặt, biết cô đã nghĩ thông suốt rồi. Sắc mặt anh nghiêm túc, giọng nói lạnh đi: “Lúc làm việc phải nhớ rằng nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng vội dốt.”

Chân Noãn mặt đỏ như rì máu. Cô thầm bực bản thân mình lại giận luôn công việc. Cô biết sai rồi, bèn cố gắng điều chỉnh tâm trạng và hỏi: “Tại sao nhất định là va li mà không phải dùng vật khác để trói?”

Anh băng quơ thốt ra hai chữ: “Kinh nghiệm.”

Chân Noãn nghẹn lời, không có cách nào nói chuyện với anh được.

Ngôn Hàm lại chỉ bên hông nạn nhân: “Vùng hông và bắp chân tay bị đè ép xuống mặt đất nên có màu trắng. Bởi vì quá trắng nên rất khó thấy được hai vết lõm nhạt màu này.”

Chân Noãn đến gần, nhìn kỹ đến hoa cả mắt rồi quay đầu nhìn màn hình lớn. Ở góc độ lệch này lại thấy rất rõ bắp tay và phần hông có hai vết lõm thẳng tắp với phương hướng khác nhau nhưng có độ lớn tương đương. Cô sùng sốt, cùng Tiểu Tùng đỡ thi thể dậy tạo thành tư thế cuộn tròn. Khi hay tay nạn nhân ôm lấy hai chân gấp lại, hai vết hằn này nằm song song với nhau.

“Đây là hai thanh kéo nằm ở tầng trong va li?”

“Thông minh.”

“...”

Chân Noãn muốn phản bác, nói cũng có thể là vật khác nhưng lời đến khóe miệng lại đành nuốt xuống. Kinh nghiệm là một bản lĩnh không sao hình dung được trong điều tra. Cô không giận dỗi, chỉ thần phục ánh mắt sắc bén của anh, thầm nghĩ thảo nào còn trẻ như vậy đã là Đội trưởng.

Chân Noãn quay đầu, ghi chép lại phát hiện vừa rồi, lặng lẽ hít sâu vài hơi, ổn định lại tinh thần rồi tiếp tục kiểm tra. Cô xem xét thật kỹ hai bàn tay và cánh tay của nạn nhân.

“Cổ tay có vết thương cũ, là khuynh hướng tự sát, nhưng không hề có vết thương do phòng vệ.” Điều này cho thấy rõ hai khả năng: Người chết không phản kháng hoặc là không kịp phản kháng.

Không phản kháng đồng nghĩa với việc tin tưởng hung thủ, hoặc là mất đi năng lực phản kháng, có thể do ngủ say hoặc đã dùng thuốc.

Không kịp phản kháng thì đồng nghĩa với việc hung thủ chế ngự hoặc đánh gục nạn nhân trong nháy mắt.

“Bắp tay và bên hông trái có một vết bầm tím. Cái này...” Cô không nhận được thờ phào. “... Quá tốt rồi! Có người từng đánh cô ấy, để lại vết hằn trên cánh tay.”

Tiểu Tùng nhìn xem, trên cánh tay trái có một vết bầm hình đỉnh ốc rất thô.

“Chiều rộng 2,6 cm, dài 4,8 cm.” Tuy màu xanh có chiều hướng khuếch tán nhưng vết bầm vẫn hiện ra rõ ràng.

Để khẳng định chắc chắn, Chân Noãn cắt một mảnh da để lên kính hiển vi và quan sát: “Vết thương mới, thời gian hình thành không lâu, chắc là xảy ra trước khi chết. Chỉ ở lớp trên cùng của tổ chức biểu bì, không khuếch tán xuống dưới, có thể là hình dạng bên ngoài của dụng cụ tra tấn.”

Nói xong, cô vô thức nhìn Ngôn Hàm. Anh đã ngồi trở về ghế, không tỏ vẻ gì cũng không hề tán thành, như thể đây là việc cô nên làm.

Tiểu Tùng: “Nói như vậy, nạn nhân bị một cây roi hoặc cây gậy có in hoa văn xoắn ốc đánh vào chẳng?”

“Không phải.” Chân Noãn lắc đầu. “Có lẽ nạn nhân mặc một chiếc áo có đinh đinh thô.”

Tiểu Tùng sùng sốt, lòng thầm ca ngợi.

Chân Noãn quay người lấy bộ quần áo của nạn nhân được cởi ra khi nãy, lật xem từng chiếc: “Không thấy gì. Những món này không phải là quần áo nạn nhân mặc lúc chết.”

Ngôn Hàm đang nhắm mắt nghỉ ngơi, chỉ cảm thấy giọng nói liên miên và vô cùng êm ái kia nghe trong bóng tối thật là thoải mái.

“Địa điểm tử vong hẳn là trong nhà. Sau khi nạn nhân chết, tử thi sẽ bị co cứng, nếu không ở trong phòng, hung thủ rất khó trong thời gian ngắn tìm được quần áo thích hợp để thay cho nạn nhân. Sau khi thi thể cứng lại sẽ rất khó mặc đồ.”

Tiểu Tùng: “Vậy trước đó, cô ấy mặc cái gì? Quần áo thể nào mà lại có hoa văn thô to như vậy?”

Cảnh an nhàn thoát cái biến mất, Ngôn Hàm mở mắt. Ánh mắt anh di chuyển nhìn chằm chằm vài giây vào hoa văn đỉnh ốc trên làn da trắng bệch trong màn hình màu xanh nhạt. Anh lấy điện thoại di động ra rồi bấm số gọi đi: “Quan Tiểu Du!”

Chân Noãn nhìn đồng hồ treo tường, đã năm rưỡi sáng.

“Tôi bảo Tiểu Tùng gửi một tấm hình đến máy tính của em, là hoa văn áo choàng tắm. Em hãy mau chóng chia nhỏ nó ra.”

Tiểu Tùng vừa nghe thấy, không đợi bảo đã thông minh tháo găng tay ra, mở máy tính, gửi thư đi.

Chân Noãn càng há hốc, liú lười rồi quay sang nhìn lại hoa văn kia, đó không phải hoa văn áo choàng tắm ư? Cô gần như kinh ngạc với “kinh nghiệm” hay nói cách khác là sức liên tưởng của anh.

Ngôn Hàm nhanh chóng gọi một cú điện thoại khác: “Nhóm điều tra viên bảy giờ đi thăm dò, khoan hãy điều tra từng khách vội. Hãy đến 56 trang trại, 23 khách sạn và 10 khu nghỉ dưỡng rồi mang hình chụp áo choàng tắm của những nơi đó về.”

Đầu dây bên kia rất kích động: “Tốt quá! Nạn nhân bị hủy mất vốn rất khó điều tra, chi tiết này có thể giảm bớt khá nhiều công việc, không cần mò kim đáy biển nữa. Đội trưởng Ngôn, làm việc với anh thật nhẹ nhàng.”

Ngôn Hàm cười cười: “Không phải là công lao của tôi mà là nhờ cô pháp y mới đến kia kia.”

Tim Chân Noãn bỗng loạn nhịp, lại thấy thẹn mà đỏ mặt. Cô áy náy nhìn sang nhưng anh không hề nhìn cô, chiếc ghế xoay một nửa sang chỗ khác chỉ để lại gương mặt nghiêng với đường nét rõ ràng.

Cô nói với Tiểu Tùng: “Chuẩn bị giải phẫu thôi.”

Tiểu Tùng gửi thư xong liền đeo găng tay vào, đi đến giúp đỡ và hỏi: “Cách cắt kiểu Y ư?”

“Ừ!” Chân Noãn cầm lấy dao giải phẫu, thành thạo cắt vào sau hai bên tai nạn nhân, kéo qua lồng ngực thẳng xuống đến bẹn, gần như không ngừng lại.

Tiểu Tùng bắt giác mở to mắt, Ngôn Hàm cũng đang quan sát. Kiến thức cơ bản và kỹ thuật dùng dao của cô khá xuất sắc, có thể sánh ngang với bác sĩ ngoại khoa. Lúc cắt da đầu vừa rồi cũng vậy, động tác dứt khoát và gọn gàng.

Sau khi mổ thì thể ra, Chân Noãn nhanh chóng phát hiện mấy vết bầm không thấy rõ khi kiểm tra vùng ngoài. Cô lấy mẫu từng mô vết thương, phân loại và kiểm tra tỉ mỉ rồi miêu tả và ghi âm lại.

Trong thi thể không hề phát hiện vết thương nặng và gãy xương, chứng tỏ trước khi chết, nạn nhân không giãy giụa kịch liệt.

Chân Noãn mổ lồng ngực, lấy khí quản ra đưa cho Tiểu Tùng quan sát, ghi chép và chụp hình rồi kiểm tra bằng chụp cắt lớp. Cô vừa giải phẫu vừa nói: “Để lại phân tích bệnh lý, xác định thời gian tử vong chính xác hơn.”

“Vâng!”

Lại mổ dạ dày: “Thức ăn trong dạ dày chưa hoàn toàn tiêu hóa hết, kiểm nghiệm hết tất cả.”

Sau đó, Chân Noãn nhắc đầu nạn nhân lên, thống kê toàn bộ vết thương, miêu tả, đo đạc, chụp hình và cũng thử lấy ra vật lạ dính bên rìa vết thương, đó thường là dấu vết do hung khí để lại. Cô còn cần phải phân tích vết thương bài bản, xác định lại một số đặc điểm của hung khí như kích cỡ và chất liệu nữa.

“Nơi này...” Cô gấp ra một mảnh màu đỏ cực nhỏ từ vết nứt trên đầu nạn nhân.

Tất cả đều được tiến hành một cách bài bản. Sau khi quan sát và thu thập xong là mở nắp sọ. Cô hạ dao, cắt dọc theo sau tai đến đỉnh đầu.

Ngôn Hàm lặng lẽ xem, ngay cả Tiểu Tùng đang chụp cắt lớp cũng không nhận được mà ngẩng đầu quan sát quá trình giải phẫu được phóng đại trên màn hình máy chiếu.

Động tác của cô rất thuần thục. Lúc cắt da đầu, đường dao thành thạo, không tổn thương xương và da, lại càng không để máu thịt dính lại trên hộp sọ.

Xung quanh yên lặng như tờ, chỉ có tiếng lưỡi dao soàn soạt cắt qua da đầu và hộp sọ.

Ánh mắt Ngôn Hàm dần dần chuyển từ tay lên mặt cô. Cô cau mày, nhấn chiếc mũi nhỏ nhắn thanh tú và mím môi vô cùng nghiêm túc. Anh hơi thất thần, bỗng nhớ lại Hạ Thời lúc học y đã từng giành được điểm tuyệt đối môn giải phẫu.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Trong trí nhớ của anh, tay A Thời nhỏ nhắn, thon dài, trắng nõn và xinh đẹp. Anh vẫn nhớ rõ cảm giác khi chạm vào đôi tay nhỏ bé ấy, chúng mềm mại, khéo léo, mát lạnh và vô cùng dịu dàng, nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt anh, hoang mang bầu vào lưng anh rồi lại vụng về nắm lấy anh...

Ngôn Hàm cúi đầu, xoa mạnh sống mũi, hồi lâu lại chăm chú nhìn về phía Chân Noãn lần nữa. Cuối cùng, hộp sọ đã được mở ra. Cô ngồi thẳng lên rồi xoa bóp eo, dùng chiếc cửa tròn cắt nắp hộp sọ xung quanh, nạy đỉnh đầu ra.

“Xương đỉnh đầu gãy sụn, xương chẩm và xương thái dương hơi hõm vào. Xương trán bị gãy, xương mũi, xương gò má và xương hàm bị gãy nát...”

Cô tiếp tục kiểm tra xem tủy não và trong nắp sọ có bị tổn thương không rồi lấy ra một phần tủy não làm mẫu để đợi giám định.

Lúc bầu trời bên ngoài màn sáo cửa sổ hửng sáng, quá trình giải phẫu rốt cuộc cũng hoàn tất. Tiểu Tùng đã lấy xong các mẫu cần xét nghiệm. Mưa gió bên ngoài đã tạnh tụt lúc nào.

Mất Chân Noãn đau nhức. Lúc chuẩn bị tiến hành bước và lại thi thể cuối cùng, cô lại loáng thoáng cảm thấy có gì đó không đúng, hình như còn có chỗ chưa giải phẫu đến thì phải.

Cô nhìn Ngôn Hàm cầu xin sự giúp đỡ nhưng anh không nói lời nào, yên lặng dựa vào lưng ghế, nét mặt rất mệt mỏi song ánh mắt vẫn tỉnh anh. Cô lại quay đầu nhìn thi thể, từ đầu xuống chân... Cô chợt nghĩ đến: Bộ ngực của cô gái.

Cô nắm lấy bầu ngực của cô gái rồi xoa nắn, trong lòng nhất thời kích động. Cô cảm nhận được xúc cảm khác lạ, vội vàng tỉnh tâm vội đầu vào công việc, rất nhanh đã có kết quả.

“Xác nữ vô danh có thân phận rồi.”

Cây nhíp trong tay cô gấp ra một miếng đệm silicone. Dưới ánh sáng lướt qua, cô trông thấy bên rìa có khắc số hiệu sản phẩm.

Đồng hồ treo tường trong phòng phẫu thuật chỉ hướng 6 giờ 47 phút.

Mí mắt Chân Noãn bắt đầu nhìn ra quảng thâm nhàn nhạt, trong mắt cũng có tia máu đỏ đỏ nhưng nụ cười của cô vẫn rực rỡ, khuôn mặt vẫn đông đầy vui sướng và hừng khởi, tay đang kẹp miếng silicone phe phẩy: “Thật tốt quá, số hiệu sản phẩm vẫn còn.”

Ngôn Hàm day day chân mày, không đứng dậy, chỉ cười rất nhẹ: “Rất tốt! Món đồ vẫn còn nguyên vẹn, giao cho điều tra viên rất nhanh sẽ có thể tra ra nơi sản xuất. Dựa vào số hiệu này, nơi sản xuất sẽ truy ra ghi chép tiêu thụ, từ đó tìm được thẩm mỹ viện và hỏi thăm được thông tin khách hàng.”

Anh cười cười, tiếng nói khàn khàn: “Làm tốt lắm!”

Chân Noãn hiếm khi được anh khích lệ, ngại ngùng nhoèn cong môi, quay đầu nói với Tiểu Tùng: “Mang những manh mối tìm được đã phân loại này đến các phòng thí nghiệm. Cần phải phân tích bệnh lý nên hãy báo nhóm Đại Vi phân tích trước, tôi và lại thi thể rồi đến sau.”

Tiểu Tùng đáp lời rồi mang túi vật chứng xếp chỉnh tề lên xe đẩy tay và rời đi trước. Chân Noãn tiếp tục công việc của mình. Thi thể vốn sạch sẽ, không cần thu dọn gì nhiều, quá trình và lại cũng đã có trình tự nhất định.

Mười mấy phút sau, Chân Noãn cảm thấy quá yên lặng, khó chịu ngẩng đầu thì phát hiện Ngôn Hàm đã ngủ say. Lần này, anh nghiêng đầu dựa vào lưng ghế, yên ắng nhắm mắt, hít thở nhẹ nhàng. Trong dáng vẻ lúc này của anh vô cùng hiền lành, cả khuôn mặt đều ôn hòa và dịu dàng, dường như không còn vẻ sắc bén, gai góc như lúc tỉnh táo nữa.

Chân Noãn nhìn thêm vài giây. Góc mặt anh khá đẹp, dưới mắt là quảng thâm nhàn, cằm cũng lún phún râu, trông có nét phong trần bị phủ lên vẻ mệt mỏi, rũ rượi vì thiếu ngủ. Cô khẽ thở dài nơi đáy lòng, nhìn xung quanh định tìm một tấm chăn đắp cho anh, lại bỗng nghe thấy tiếng chuồng reng reng vang lên. Ngôn Hàm mở choàng mắt, phút chốc trở nên sắc bén, minh mẫn, không hề có vẻ mơ mơ màng màng như trước nữa. Chân Noãn bắt gặp ánh mắt quá chính trực của anh, hoang mang dờn mắt đi.

Là điện thoại của Ngôn Hàm. Anh vội bắt máy, phân công nhiệm vụ cho các đồng nghiệp cảnh sát, mọi công việc được anh liệt kê với trọng điểm thích đáng và sắp xếp hợp lý. Giọng nói trầm ổn có lực, không hề nghe ra vẻ mệt mỏi.

Chân Noãn tiếp tục làm xong công việc dang dở. Ba phút sau, Ngôn Hàm mới đặt điện thoại xuống, thả lỏng dựa vào lưng ghế, ra sức dụi mắt và xoa sống mũi, bản thân cũng thấy hơi buồn cười: “Già rồi, không thể thức thâu đêm giống như lúc còn trẻ nữa.”

Chân Noãn quay sang nhìn anh. Cô nhớ được anh chưa đến hai mươi chín tuổi, vẫn đang trẻ trung kia mà? Đâu phải anh không thể thức mà vì tăng ca liên tục trong thời gian dài như vậy thì đến người làm bằng sắt cũng không chịu nổi nữa.

Anh liếc nhìn cô: “Nói giỡn thôi, chủ yếu là em.”

“Em á?”

Anh chuyển điện thoại di động, từ từ nở nụ cười: “Giọng nói của em nghe rất dễ buồn ngủ, khiến tôi ngủ gục rất nhiều lần.”

“Nào có chứ?” Mặt Chân Noãn đỏ gay, trợn mắt nhìn anh với vẻ không tin.

“Thật, cứ vo ve suốt.” Ngón tay anh xoay vòng bên tai, khoa tay múa chân diễn cảnh côn trùng đang lượn vòng quanh.

Vo ve? Cô là ruồi sao?

Cô quay đầu đi, không thèm đếm xỉa đến anh nữa.

Vả xong Chân Noãn định dời thì thể đến cẳng di động để đẩy đến tù chứa xác, nhưng một mình cô không dời nổi, Tiểu Tùng lại không có ở đây, đành nói với Ngôn Hàm: “Giúp em với!”

Ngôn Hàm ngồi yên nhìn cô: “Em làm thiếu một việc.”

Chân Noãn khó hiểu, nghĩ lại tất cả các công đoạn vừa rồi vẫn không thấy mình bỏ sót chỗ nào. Cô lắc đầu về nghi ngờ, nói: “Đâu có!”

Ánh mắt anh thoáng lạnh đi, mang theo vẻ nghiền ngẫm rồi lập lại một cách khẳng định: “Em làm thiếu một việc rồi.”

Cô ngỡ ngàng, nghiêm túc suy nghĩ thêm một lượt, càng chắc chắn: “Không có, thật sự không bỏ sót gì cả.”

Ngôn Hàm không lên tiếng mà nhìn cô chằm chằm. Trong đôi mắt đen tuyền thoáng hiện lên tia cảm xúc nhạt nhòa, không biết là thất vọng hay là tức giận nữa.

Chân Noãn bị ánh mắt này của anh làm cho đau nhói: “Không muốn giúp em thì thôi.” Cô cố nén cơn tức, định tự mình đi ôm xác chết.

Ngôn Hàm đứng bật dậy, giữ chặt cổ tay cô, ngăn lại hành động cô chạm vào nạn nhân. Chân Noãn giãy giụa, bao nỗi bức tức dồn nén cả đêm chỉ chực bộc phát, lòng càng thấy âm ỉ hơn: “Anh làm gì vậy, hôm nay...” Hôm nay, anh đã làm gì nhỉ, “... Sao bỗng nhiên lại đối xử với em như thế...”

“Trong trường, thầy cô không dạy em sao?” Giọng nói Ngôn Hàm lạnh băng. “Bước cuối cùng trong khám nghiệm tử thi là gì? Bước quan trọng nhất là gì? Là thầy cô không dạy hay là em khinh thường bỏ qua?”

Chân Noãn bỗng giật mình hiểu ra. Đây giống như đòn cảnh cáo, cô vừa xấu hổ vừa tức giận, vừa khó chịu lại thấy hổ thẹn.

“Anh buông em ra!” Cô hét lên, vùng vẫy khỏi tay anh, hai mắt đều đỏ hoe, cảm giác mình quá mất mặt, lại vội vàng quay đầu như thể không còn chỗ nào để trốn.

Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu, quay người đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Phòng phẫu thuật bao trùm trong không khí yên tĩnh và quái gở, Chân Noãn đứng đó ngơ ngác, mắt hoe đỏ, mũi cay cay. Cô quay đầu nhìn xác nữ không có mặt nằm dưới ánh đèn, làn da trắng bệch, vết thương chồng chất, thân thể lấp đầy những vết vá xâu xí và đáng sợ. Cô bỗng muốn khóc.

Cô biết ý của Ngôn Hàm, là lỗi của cô, cô không cho người chết sự tôn trọng và tôn nghiêm cuối cùng. Mắt Chân Noãn hoa lên, cả thế giới như chìm trong làn nước mắt ngân ngấn.

Thật xin lỗi, chúng tôi mổ xẻ thân thể của cô chỉ là xuất phát từ mục đích muốn tìm hiểu nguyên nhân cái chết để tìm ra hung thủ. Xin cô tha thứ, xin hãy tin tưởng chúng tôi sẽ viết lại di ngôn của cô một cách chân thật nhất, cố gắng tìm được hung thủ để hóa giải nỗi oan khuất cho cô. Mong cô... an nghỉ.

Cô hướng về phía thi thể lặng yên trên bàn giải phẫu, cúi người xuống một góc chín mươi độ. Từng giọt nước mắt rơi xuống.

Ngôn Hàm dựa vào tường, lại sờ vào túi lần nữa, vẫn không có thuốc lá. Không lâu sau, cửa mở ra, Chân Noãn đứng đó, ngón tay bấu chặt khung cửa. Mắt cô hoe đỏ, lông mi ướt đẫm, liếc nhìn anh rồi cụp mắt, giọng nói lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Có thể giúp em khiêng nạn nhân không?... Em biết sai rồi.”

Anh cất bước đi đến, cất giọng khê khàng: “Tôi cũng xin lỗi vì những lời đã nói với em ở trên xe.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Khoảng mười giờ sáng, Phòng thí nghiệm Bệnh lý học đã có kết quả. Nạn nhân là người châu Á, thân thể khỏe mạnh, cơ quan nội tạng bình thường, không kiểm tra ra có chất độc nào trong cơ thể, thời gian tử vong là 22:30 đến 23:30 ngày 6 tháng 11. Trong âm đạo không có tinh dịch mà chỉ lưu lại chất bôi trơn từ bao cao su, có dấu vết quan hệ tình dục. Phần đầu có nhiều vết thương do vật cứng gây ra, nguyên nhân tử vong là do xương đỉnh đầu bị nện khiến gãy xương nghiêm trọng.

Chân Noãn làm xong công việc, nhớ đến mảnh thủy tinh gấp ra từ da đầu nạn nhân, liền đi đến Phòng thí nghiệm Hóa học tầng dưới xem thử.

Sau khi được xác định chỉ số khúc xạ và độ dày, mảnh thủy tinh này có thể dùng để đối chiếu và trở thành chứng cứ mấu chốt sau này. Nghiên cứu viên

Hóa học Cốc Thanh Minh đang hướng dẫn mấy trợ lý làm kiểm tra. Cái tên Cốc Thanh Minh thật giống với dáng vẻ thanh tú và sáng sủa của anh ta, trên người mặc chiếc áo blouse, gương mặt thần nhiên đứng trước kính hiển vi, tay đang nhỏ chất lỏng vào mảnh thủy tinh.

Chân Noãn tò mò: “Đó là gì thế ạ?”

“Curie lỏng.” Cốc Thanh Minh trả lời ngắn gọn, không quan tâm cô có hiểu hay không, cũng không tiếp tục giải thích.

“Ồ!”

“Curie lỏng.”

“...” “Ồ” có nghĩa là mời tiếp tục, không phải ý nói tôi không nghe rõ. “Tôi không biết Curie lỏng là cái gì đâu.”

“À!” Anh ngừng đầu, nhìn mông lung về nghĩ ngợi rồi nói: “Dùng để đo đạc chỉ số khúc xạ của thủy tinh.”

“Đo thế nào vậy?” Chân Noãn cảm thấy nói chuyện với anh giống như tán gẫu vu vơ.

Cốc Thanh Minh tiếp tục nhìn kính hiển vi phân cực, không hề ngừng đầu lên: “Chỉ số khúc xạ của chất dịch cao hơn hoặc thấp hơn thủy tinh sẽ xuất hiện đường viền Becke(*)!”

(*) Trong kính hiển vi hoặc kính hiển vi phân cực, nơi hai chỉ số khúc xạ khác môi trường giao nhau sẽ thấy rõ một đường mờ gọi là đường viền khoáng vật. Ở gần đường viền đó ánh sáng tập trung sẽ thấy được một đường nhỏ sáng ngời, đường nhỏ này do học giả người Đức Friedrich Johann Karl Becke (1855-1931) phát hiện nên được đặt theo tên ông là đường viền Becke.

“Tôi có thể xem thử không?” Cô muốn làm quen với đồng nghiệp mới.

Cốc Thanh Minh ngừng đầu khỏi kính, suy nghĩ rồi mở một quyển sách ra lật tìm từng trang một. Chân Noãn bối rối, nghiêng đầu xem, cuốn anh đang cầm chính là Quy tắc ứng xử trong phòng thí nghiệm hóa học C-Lab. Anh lật xong rất nhanh rồi nói: “Cô xem đi!”

“...”

Chân Noãn thầm đoán chắc là anh không tìm ra được quy định “không cho người ngoài quan sát đường viền Becke” rồi. Cô nhìn qua ống kính thấy một mảnh vụn nằm trong chất lỏng, xung quanh nó phát ra một vầng sáng bạc, rất sáng và mảnh, lúc thu hẹp, lúc lại mở rộng.

Cô xuyết xoa: “Đẹp quá!”

“Cảm ơn!”

“...”

Cốc Thanh Minh nhỏ tiếp chất lỏng, cẩn thận nói: “Chỉ số khúc xạ của Curie lỏng có thể căn cứ vào độ tap chất khác nhau mà thay đổi, khi chỉ số khúc xạ của nó bằng thủy tinh...”

Đường viền Becke nháy mắt biến mất.

“Thật thần kỳ! Xưa nay tôi chưa từng nghe nói đến Curie lỏng.”

“Ừm, đây là tự tôi điều chế, cũng là tôi đặt tên cho nó.” Anh điềm nhiên đáp.

“Hả?”

“Để đo chỉ số khúc xạ thủy tinh có nhiều cách, nhưng vì tôi thích đường viền Becke nên đã điều chế cái này để nghịch.”

“...”

Cô hỏi: “Mảnh vụn màu đỏ lấy ra từ vết thương ở não đã kiểm tra qua chưa?”

“Son.”

“Nói như vậy thì mặt ngoài hung khí có son à?”

“Đúng.”

Chân Noãn lẩm bẩm: “Một thứ hung khí kỳ lạ còn phủ son thì có thể là gì nhỉ?”

“Tôi không biết.” Cốc Thanh Minh trả lời cứng nhắc.

“...” Tôi đâu có hỏi anh.

“Tôi đã tạo được một kho số liệu về sơn dầu, chờ phân tích thành phần xong thì có thể so sánh để tìm ra đầu mối.”

Chân Ngẫu kinh ngạc trước thái độ làm việc của Cố Thanh Minh. Cô nhớ lại những trải nghiệm của mình lúc thực tập ở bờ bên kia đại dương. Khi đó, Phòng thí nghiệm Pháp y của cô cũng có kho số liệu đặc biệt dành riêng cho sơn xe hơi, thu thập mấy vạn thông tin thành phần chất liệu sơn của nhà máy sản xuất, chỉ cần hiện trường lưu lại vết sơn xe hơi là sẽ rất dễ dàng tìm ra được manh mối. Tương tự còn có kho số liệu của sợi vải. Cô từng ảo tưởng khi nào thì trong nước có thể thành lập được kho lưu trữ số liệu như vậy. Nhưng hiện tại, cô thấy ngày đó đã không còn xa nữa rồi.

Mỗi thành viên trong Phòng thí nghiệm Nghiên cứu khoa học và Kỹ thuật hình sự C-Lab này đều rất giỏi. Nghĩ đến kho số liệu về vết thương và hung khí của mình đều đang được cập nhật mỗi ngày, cô phải cố gắng hơn để không tụt hậu so với mọi người mới được.

Chân Ngẫu trở về văn phòng, chỉnh sửa lại một số điểm quan trọng trong ghi chép khám nghiệm tử thi:

Một, trong vết thương do vật sắc gây ra trên đầu có mảnh thủy tinh, vết thương do vật cứng gây ra không theo quy tắc, không cách nào xác định là một hay nhiều hung khí, nhưng một trong những hung khí có dính sơn dầu màu đỏ.

Hai, bên phải phần đầu bị đánh nhẹ hơn và có thủy tinh mài mòn, đỉnh đầu và phía sau bị dùng lực mạnh hơn, cũng là nguyên nhân dẫn đến tử vong, phần mặt bị vật cứng hùy hoại sau khi chết.

Ba, vai và lưng có vết bầm, là vết thương do giầy dũa hoặc giăng co tạo ra, nhưng những nơi khác trên thân thể thì không có, nhất là bàn tay và cánh tay không có vết thương do chống đỡ. (Có thể do lúc tự vệ vật lộn và giầy dũa không kịch liệt.)

Bốn, khi còn sống bị bạo hành trong thời gian dài (rất có thể là từ chồng).

Năm, có khuynh hướng tự sát.

Sáu, trước khi chết từng quan hệ tình dục với người khác nhưng không có dấu hiệu phản kháng.

Bảy, cánh tay bị vật thể hẹp dài đánh vào hoặc đụng vào, để lại dấu hằn cho thấy khi ấy, nạn nhân đang mặc áo choàng tắm, nhưng lúc chết lại mặc quần áo chỉnh tề. (Vụ án xảy ra trong nhà, nếu không thì không cách nào thay quần áo cho nạn nhân khi tử thi đã co cứng được.)

Tám, thi thể được đặt ở nơi có nhiệt độ cao vài giờ, sau khi phá hỏng quá trình co cứng của tử thi thì nhét vào va li, nguyên nhân hung thủ phá hỏng quá trình co cứng có thể là để tiện cho việc vận chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tầng 9, tòa nhà thí nghiệm C-Lab.

Chân Ngẫu chỉnh sửa lại báo cáo chuẩn bị đi giao cho Ngôn Hàm. Cửa thang máy mở ra, cô ngược mắt nhìn thấy người trước mặt liền nở nụ cười.

“Còn nhớ mình không?” Là Quan Tiểu Du. “Mình không có mặt ở Thập An Lĩ, hiện trường chỉ có mình cậu là nữ, có thấy lúng túng, ngượng ngùng gì không?”

Chân Ngẫu cười khúc khích: “Đâu có. Đúng rồi, cậu đi đâu vậy?”

“Báo cáo công việc cho Đội trưởng.”

“Ồ, mình cũng vậy.”

“Đúng lúc rồi. À, có vài tin tức tốt chắc cậu chưa biết. Nhân viên nghiệm chứng đã kiểm tra lông ở vùng kín mà cậu lấy ra được từ thi thể, trong đó có một sợi không thuộc về nạn nhân. Rất có thể nó đến từ người đàn ông đã phát sinh quan hệ tình dục với cô ấy.”

Chân Ngẫu gật đầu. Cô đã dần dần hiểu được cách làm việc ở đây, từ một chút manh mối rồi rạc như miếng trái một mảnh phải một mảnh, cuối cùng sẽ đến một thời khắc quan trọng gom góp tất cả thành hàng loạt chứng cứ chính xác và nguyên vẹn.

“Đổi chiếu hoa văn trên áo choàng tắm đã thành công, vết hằn trên cánh tay nạn nhân chính là áo choàng tắm của khu biệt thự nghỉ dưỡng suối nước nóng Duyệt Xuân ở Thập An Lĩ. Hiện tại, Đội trưởng đội điều tra đang tra xét kẻ tình nghi trong số những nhân viên làm việc cho khách sạn.”

Chân Ngẫu kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

“Đều là công lao của cậu, trong đội đã lan truyền cả rồi.”

Chân Noãn mỉm cười, cười bền lên: “Nói như vậy là đã tìm được thông tin của nạn nhân rồi hả?”

Quan Tiểu Du lắc đầu: “Chứng minh thư nạn nhân dùng để đăng ký là giả. Có điều đã tìm được biệt thự nơi nạn nhân thuê, người trong tổ đã qua đó lấy chứng cứ, mình sẽ đến đó sau.”

“Vất vả rồi.”

“Cần phải vậy mà. Còn nữa, không phải cậu đã tìm được túi silicone trong ngực nạn nhân sao? Nhóm Tô Dương đã tra ra nơi sản xuất, trong hôm nay có thể tìm được thông tin khách hàng rồi. Xác nữ không có mặt sẽ nhanh chóng được xác định thôi.”

“Quá tốt rồi.” Chân Noãn vừa nói vừa mở báo cáo cho Tiểu Du xem. “Cậu từng thấy vết thương hình dạng như vậy chưa? Có nhìn ra là bị thứ hung khí nào đánh không?”

Quan Tiểu Du cau mày nhìn trong chốc lát rồi lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Ừ!” Chân Noãn tắc lưỡi, cắt hình đi rồi lại hỏi. “Tiểu Tùng nói Trịnh Miêu Miêu mất tích sao?”

“Đúng vậy” Quan Tiểu Du tỏ vẻ rầu rĩ. “Hôm giáo sư trở về Dự Thành, trước khi lên máy bay có nói chuyện với Miêu Miêu. Lúc xuống máy bay còn nhận được tin nhắn Miêu Miêu báo sẽ đến đón thầy ấy và mang theo món quà sinh nhật bất ngờ. Nhưng đến giờ, cô bé vẫn không xuất hiện. Vụ án mất tích sẽ được chuyển cho đội Hai xử lý, mọi người chỉ giúp đỡ tìm manh mối thôi. Nhưng hiện giờ lại xảy ra vụ án xác nữ không mặt nên tạm thời không có sức lực hợp tác với đội Hai nữa rồi. Lúc phát hiện có xác nữ ở Thập An Lĩ, tất cả đều hoảng sợ vì tưởng đó là Miêu Miêu, may mà vừa nhìn qua, xác định số tuổi đã biết không phải. Giáo sư Trịnh chỉ có một đứa con gái này thôi, cô thì bị ung thư đang nằm viện, xảy ra chuyện như vậy không biết phải làm sao đây?”

Chân Noãn cau mày: “Bây giờ vẫn bật vô âm tín cũng đủ lo lắng rồi.”

* * *

Ngôn Hàm đi lên sân thượng, đưa tay che gió chầm thuốc, lấy điện thoại di động ra xem, thấy cuộc gọi nhờ bèn gọi lại: “Chị Hoa!”

“Người lần trước cậu muốn tôi hỏi thăm, Kỹ Pháp Lạp ấy...”

“Ừ!” Anh nheo mắt trong gió, rít thuốc thật sâu, giọng nói mơ hồ.

“Nghe nói là con gái riêng của Kỹ Đình, mười năm trước không biết mang về từ đâu. Lời đồn thật sự không tốt lắm!”

“Lời đồn gì?”

“Khi đó, mấy người ăn kẻ ở trong Kỹ gia đều sợ cô bé kia, nói cô ta ngày ngày vờn quanh phòng giống như một hồn ma, còn nhỏ tuổi mà luôn kể về mấy chuyện giết người đẫm máu. Mọi người nói không biết có phải là trong lòng cô bé có âm ảnh gì không, ví dụ như là việc Kỹ Đình đã giết mẹ cô ấy rất thâm. Sau đó không biết vì sao lúc trưởng thành thì dần khá hơn.”

“Ngoại trừ việc họ nói cô ấy là con gái riêng của Kỹ Đình thì không có nói gì khác sao?”

“Cũng có người nói cô ấy không có máu mủ gì với Kỹ Đình cả mà chỉ là con nuôi thôi.”

“Ừ, cảm ơn chị!”

“Khách sáo với tôi gì chứ, thỉnh thoảng nhớ ghé chơi nhé!” Chị Hoa rất có chừng mực, không hỏi tại sao anh muốn hỏi thăm về Kỹ Pháp Lạp.

“Nhớ rồi.”

Ngôn Hàm cúp điện thoại, lơ đãng nheo mắt, hít một hơi sâu, không khí lạnh lẽo tràn vào phổi như một lưỡi dao khuấy động lục phủ ngũ tạng.

Chín năm đã qua, rất nhanh sẽ đến năm thứ mười rồi. A Thời, không bao lâu nữa, anh sẽ đi cùng em!

Tàn thuốc cháy đến tay, Ngôn Hàm thoát khỏi dòng suy tư, thấy dưới lầu, Chân Noãn và Quan Tiểu Du đang đi trong gió rét về phía bên này. Anh vút đầu lọc thuốc vào thùng rác rồi quay người xuống tầng.

Ngôn Hàm trở lại văn phòng, Tô Nhã đang ngồi đợi bên trong.

“Có chuyện gì sao?”

“Muốn thảo luận với anh một chút về vụ án ở Thập An Lĩ.” Tô Nhã mỉm cười, ánh mắt lướt qua chậu xương rồng đang phơi nắng trên bàn làm việc của anh. “Anh lợi hại thật, hơn mười năm rồi mà nó vẫn còn sống tốt.”

Ngôn Hàm không tiếp lời, nghiêng người rót nước bên máy đun.

Tô Nhã nhìn hàng chữ YH&XS(*) bồi bồi xóa xóa có chút trẻ con trên chậu hoa, hoàn toàn không phù hợp với khí chất chín chắn của anh.

(*) YH&XS (Yan Han & Xia Shi) viết tắt phiên âm tiếng Trung tên của Ngôn Hàm và Hạ Thời.

Người ta đều sẽ thay đổi, nhưng... Sao anh lại cứ cố chấp muốn treo mình trên mỗi ngọn cây này, có chết cũng không quay đầu, không thay đổi chứ? Xương cốt của Hạ Thời đã được đào lên rồi, bằng chứng vững chắc như núi thế kia mà sao âm hồn của cô gái đã chết nhiều năm này vẫn không tan vậy?

Tô Nhã thường nghi ngờ phải chăng Hạ Thời vẫn còn ở trong nhà Ngôn Hàm, ngủ trên giường của anh. Hay liệu có phải Ngôn Hàm vẫn hay nói chuyện với hồn ma Hạ Thời bên cạnh khi ở nhà một mình?

Tô Nhã hỏi: “Cái con mèo tai cụp Penixilin...”

“Vẫn sống tốt.” Ngôn Hàm lấy nước cho cô.

Về mặt Tô Nhã thẳng thốt: “Mèo tai cụp cũng có thể sống lâu vậy à? Anh tận tâm thật!”

Anh hơi nhếch môi: “Dạo trước, nó còn sinh con nữa. Hai nhóc.”

Tô Nhã đủ biết Ngôn Hàm xem con mèo hoang mà Hạ Thời nhặt về kia như bảo bối đến cỡ nào. Cô biết Ngôn Hàm vốn không thích mèo, nhưng sau khi Hạ Thời chết đi thì địa vị của con mèo kia trong mắt anh đã hoàn toàn thay đổi. Bây giờ, mèo cũng sinh con rồi, nếu cô có thể nuôi một con...

Cô cười nói: “Tặng em một con đi! Em cũng muốn nuôi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô với ánh mắt kiêu “Em thấy có thể sao?” rồi nói: “Trong tiệm thú cưng có rất nhiều.”

“Ba con mèo, anh nuôi hết được sao?”

Ngôn Hàm chẳng buồn đoái hoài.

“Đặt tên chưa?”

“Amoxi, Cilin.”

“...”

Tô Nhã im thin thít, ghen tị với “XS” trên chậu hoa kia chết đi được, thật sự là âm hồn không tan mà.

Chân Noãn và Quan Tiểu Du nhanh chóng đi đến. Hai người cùng nhau báo cáo, Ngôn Hàm đứng cho tay vào túi, dựa vào bàn làm việc, lặng yên lắng nghe. Anh cũng không nhiều lời, nhưng Tô Nhã đưa ra một quan điểm: “Trước khi chết, nạn nhân không giấy dũa, khi còn sống lại bị ngược đãi trong thời gian dài, liệu có phải đây chính là người bị hại thứ bảy trong vụ án tự sát liên hoàn không? Cô ấy có khuynh hướng tự sát, muốn đi tìm cái chết sao?”

Chân Noãn nói theo quy tắc: “Bây giờ còn chưa có chứng cứ, nên tạm thời chỉ có thể xem đây là một vụ án riêng lẻ thôi.”

Tô Nhã dời mắt sang, nhìn cô một lúc lâu, thấy Chân Noãn trong lòng hoảng sợ một cách ngốc nghếch mới quay đầu đi nói với Ngôn Hàm: “Anh cảm thấy mục đích hung thủ dùng nhiệt độ kéo dài thời gian tử thi co cứng là gì?”

Ngôn Hàm chưa trả lời, nhìn thấy Chân Noãn khẽ cau mày liền hỏi cô: “Em có ý kiến gì không?”

Chân Noãn mím môi, lắc đầu.

“Nói đi!”

Tô Nhã lại quay đầu nhìn Chân Noãn. Cô cụp mi mắt, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì cách nói kéo dài thời gian tử thi co cứng thường chỉ có trong tiểu thuyết thôi, phương pháp này rất vụng về, chỉ cần khám nghiệm tử thi sẽ ra.”

“Tôi biết chứ!” Tô Nhã nhướn đuôi mày, chậm rãi nói. “Tôi muốn nhìn nhận vấn đề từ góc độ của hung thủ. Có lẽ hẳn không biết điểm này mà chỉ học được thứ trò kịch tính đó trong tiểu thuyết trinh thám thôi. Điều này không phải vừa hay phù hợp với cách thức hành động của suicide sound lúc trước sao?”

Chân Noãn ngạc nhiên, nghĩ kỹ cảm thấy cô ta nói cũng có lý, thành thật “à” một tiếng rồi lại bổ sung: “Nhưng phá hỏng quá trình co cứng của tử thi không phải vì muốn kéo dài thời gian mà là tiện cho việc vận chuyển.”

Ngôn Hàm nhìn hai người đầy thâm ý trong giây lát rồi dời mắt đi. Điện thoại trong văn phòng vang lên, đội điều tra đã thông qua túi silicone tìm ra được thân phận của nạn nhân, là một người địa phương tên Tôn Lâm.

Ngôn Hàm đặt điện thoại xuống, khen ngợi Chân Noãn một câu bằng quơ: “Nếu không phải nhờ em phát hiện thì không biết phải đợi đến khi nào mới có được thông tin của nạn nhân.”

Tô Nhã im lặng ra chiều đã hiểu. Chân Noãn lại thẹn thùng xua xua tay: “Không đâu, đây là trách nhiệm mà. Nếu không phát hiện ra thì lại thành thất trách mất.”

Quan Tiểu Du rất tinh ý, vừa nãy đã định giúp Chân Noãn, thấy vậy liền thừa dịp giành chút sĩ diện cho cô: “Sếp của chúng ta là kỹ lưỡng nhất, hiếm khi khen ngợi người ta lắm, cậu mau nhận đi. Lần tới còn chưa biết đến lượt ai đâu.”

Ngôn Hàm khôn khéo cười nhạt: “Quan Tiểu Du, em chịu thiệt vậy.”

Chân Noãn và Quan Tiểu Du chuẩn bị đi, Ngôn Hàm lại gọi: “Chân Noãn!”

Chân Noãn rất tự giác: “Ồ, em phải làm gì ạ?”

“Tái hiện quá trình tử vong.”

Chân Noãn bỗng cảm thấy áp lực trên vai tăng gấp bội.

Ngôn Hàm nhướn mày: “Có khó khăn sao?”

“... Không có.”

“Làm tốt, cuối tháng thêm tiền thưởng cho em.” Anh cười cười như trêu chọc trẻ con, xua xua tay ra hiệu cô có thể đi ra ngoài rồi.

Hai người họ vừa mới ra cửa, Tô Nhã đã thông thả nói: “Anh che chở cho cô ấy thật đấy!”

Ngôn Hàm quay người ngồi trở về ghế: “Em so đo với trẻ con làm gì? Và lại, cô ấy nói cũng đúng.”

Trọng điểm của Tô Nhã hoàn toàn bị thu hút bởi câu trước, cô tỏ vẻ không tin: “Trẻ con? Cô ấy có ưu thế là đáng vẻ trẻ trung, nhưng thật ra chỉ nhỏ hơn em vài tháng thôi. Anh cho rằng cô ấy mười tám tuổi à?”

“Anh thấy cô ấy còn chưa đến mười tám tuổi.”

“...”

Chân Noãn bước ra khỏi văn phòng. Cô khá đau đầu vì hiện tại, ngay cả hình dạng hung khí mà cô còn tìm mãi chưa ra.

Quan Tiểu Du thở hắt ra: “Mình không thích cái cô Tô Nhã kia. Ánh mắt cô ta nhìn cậu lúc nãy thật khiến người ta khó chịu.”

“Ánh mắt gì?”

“Không nói với cậu, cậu là đồ ngốc không hiểu đâu. Dù sao cũng đều là cảm giác không tốt. Hừ, bây giờ Tần Xu không qua tòa nhà bên này nữa, ngày ngày trốn trong Phòng thí nghiệm về chân dung.”

Chân Noãn im lặng, không hiểu Quan Tiểu Du nói gì.

“Thôi đi!” Quan Tiểu Du gãi đầu, “Cô ta phá án giỏi là được. Trong vụ án tự sát liên hoàn, cô ta có công lao lớn nhất. Người tài giỏi đều có chút cao ngạo, cũng là chuyện bình thường thôi.”

Chân Noãn bối rối. Sao trong vụ án tự sát liên hoàn, cô lại thấy người tài nhất là Ngôn Hàm nhỉ?

Đến buổi chiều, đội điều tra truyền đến tin tức đã có điểm đột phá mới.

Thông qua túi silicone, họ đã tìm ra được thân phận nạn nhân, tên là Tôn Lâm, người Dự Thành, đêm xảy ra vụ án ở một mình, không đi chung với ai và giấy chứng minh là giả. Nhật ký liên lạc của cô ấy cũng không có gì khả nghi, trước khi chết đã tắt điện thoại và không liên lạc với người thân. Nhưng khi điều tra viên mang hình của cô ấy đi hỏi thăm chỗ bán thẻ sim cho nạn nhân thứ bảy thì biết được cô ấy chính là người thứ bảy trong suicide sound. Điều này rất rõ ràng, Tôn Lâm muốn tự sát, đồng thời muốn hãm hại người khác.

Cô ấy định hại ai?

Tô Nhã đưa ra một giải thích hợp lý nhưng lại dị thường không tài nào tưởng tượng nổi.

“Tôi cho rằng nguyên nhân Tôn Lâm tìm đến cái chết phần lớn là đến từ người chồng có hành vi bạo hành gia đình. Cô ấy muốn chết và người cô ấy muốn hãm hại hẳn chính là người chồng kia: Nguyễn Văn Chính.”

Dựa theo phác họa lúc trước về suicide sound của chúng ta, kế hoạch tự sát của bọn họ đã thăng cấp rồi, sẽ không che giấu thành tự sát nữa mà là trực tiếp ra tay sát hại. Tôi nghĩ... thỏa thuận giữa kẻ truyền bá suicide sound Trần Hàn và Tôn Lâm đang có ý định tự sát có lẽ là cô ấy chết đi và kéo theo

người chồng xuống địa ngục.”

Chân Noãn kinh ngạc nói: “Ý của cô là kế hoạch suicide sound giết Tôn Lâm muốn tự sát, sau đó vu oan cho chồng cô ấy, như vậy sẽ cùng lúc hoàn thành hai tâm nguyện của Tôn Lâm sao?”

“Đúng thế!”

Lão Bạch khó hiểu: “Nhưng lúc Tôn Lâm chết, tất cả thành viên suicide sound đều bị chúng ta khống chế kia mà?”

Đàm Ca: “Có khi nào người của suicide sound phát hiện cảnh sát nghi ngờ nên đã đổi cách thức liên lạc, bảo người muốn tự sát tiếp theo giúp hãm giết Tôn Lâm không?”

“Nếu như vậy sẽ rất khó tìm ra hung thủ.”

Ngôn Hàm nãy giờ im lìm bỗng thân nhiên nói: “Những tình huống mọi người đưa ra chỉ được thành lập khi Trần Hàn sắp đặt và có người áp dụng thì hành bắt đầu từ người thứ bảy. Nhưng trước mắt, chúng ta không có chứng cứ nên đừng để nhập tâm quá nhiều ý kiến chủ quan.”

Mọi người rói rít nói: “Vâng!”

Tô Nhã nhú mày nhìn anh, không lên tiếng nữa. Còn Chân Noãn nghe thấy thì nghiêm túc gật đầu, sau đó vội vàng ghi lại lời anh nói vào quyển sổ nhỏ. Ánh mắt Ngôn Hàm lướt đến, lặng lẽ nhìn cô cầm cúi viết, hồi lâu mới dời mắt đi.

Sau khi có thông tin về nạn nhân, người trong đội bắt đầu triển khai điều tra xung quanh. Là một pháp y, cả buổi chiều, Chân Noãn đều nghiên cứu hung khí gây ra vết thương trên đầu nạn nhân. Gần đến giờ tan làm, Phòng thí nghiệm không nhận được thông báo tăng ca, Chân Noãn cởi áo blouse, nhớ đến lời Ngôn Hàm nói, bắt đầu thu dọn cặp dụng cụ. Cô quyết định đích thân đến khu biệt thự nghỉ dưỡng Duyệt Xuân xem thử.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

Tầng 9, tòa nhà thí nghiệm C-Lab.

Chân Noãn chỉnh sửa lại báo cáo chuẩn bị đi giao cho Ngôn Hàm. Cửa thang máy mở ra, cô ngược mắt nhìn thấy người trước mặt liền nở nụ cười.

“Còn nhớ mình không?” Là Quan Tiểu Du. “Mình không có mặt ở Thập An Lí, hiện trường chỉ có mình cậu là nữ, có thấy lúng túng, ngượng ngùng gì không?”

Chân Noãn cười khúc khích: “Đâu có. Đúng rồi, cậu đi đâu vậy?”

“Báo cáo công việc cho Đội trưởng.”

“Ồ, mình cũng vậy.”

“Đúng lúc rồi. À, có vài tin tức tốt chắc cậu chưa biết. Nhân viên nghiệm chứng đã kiểm tra lông ở vùng kín mà cậu lấy ra được từ thi thể, trong đó có một sợi không thuộc về nạn nhân. Rất có thể nó đến từ người đàn ông đã phát sinh quan hệ tình dục với cô ấy.”

Chân Noãn gật đầu. Cô đã dần dần hiểu được cách làm việc ở đây, từ một chút manh mối rồi rạc như miếng trái một mảnh phải một mảnh, cuối cùng sẽ đến một thời khắc quan trọng gom góp tất cả thành hàng loạt chứng cứ chính xác và nguyên vẹn.

“Đôi chiếu hoa văn trên áo choàng tắm đã thành công, vết hằn trên cánh tay nạn nhân chính là áo choàng tắm của khu biệt thự nghỉ dưỡng suối nước nóng Duyệt Xuân ở Thập An Lí. Hiện tại, Đội trưởng đội điều tra đang tra xét kẻ tình nghi trong số những nhân viên làm việc cho khách sạn.”

Chân Noãn kinh ngạc: “Nhanh vậy sao?”

“Đều là công lao của cậu, trong đội đã lan truyền cả rồi.”

Chân Noãn mím môi, cười bên lên: “Nói như vậy là đã tìm được thông tin của nạn nhân rồi hả?”

Quan Tiểu Du lắc đầu: “Chứng minh thư nạn nhân dùng để đăng ký là giả. Có điều đã tìm được biệt thự nơi nạn nhân thuê, người trong tổ đã qua đó lấy chứng cứ, mình sẽ đến đó sau.”

“Vất vả rồi.”

“Cần phải vậy mà. Còn nữa, không phải cậu đã tìm được túi silicone trong ngực nạn nhân sao? Nhóm Tô Dương đã tra ra nơi sản xuất, trong hôm nay có thể tìm được thông tin khách hàng rồi. Xác nữ không có mặt sẽ nhanh chóng được xác định thôi.”

“Quá tốt rồi.” Chân Noãn vừa nói vừa mở báo cáo cho Tiểu Du xem. “Cậu từng thấy vết thương hình dạng như vậy chưa? Có nhìn ra là bị thứ hung khí nào đánh không?”

Quan Tiểu Du cau mày nhìn trong chốc lát rồi lắc đầu: “Chưa từng thấy.”

“Ừ!” Chân Noãn tắc lưỡi, cắt hình đi rồi lại hỏi. “Tiểu Tùng nói Trịnh Miêu Miêu mất tích sao?”

“Đúng vậy” Quan Tiểu Du tỏ vẻ rầu rĩ. “Hôm giáo sư trở về Dự Thành, trước khi lên máy bay có nói chuyện với Miêu Miêu. Lúc xuống máy bay còn nhận được tin nhắn Miêu Miêu bảo sẽ đến đón thầy ấy và mang theo món quà sinh nhật bất ngờ. Nhưng đến giờ, cô bé vẫn không xuất hiện. Vụ án mất tích sẽ được chuyển cho đội Hai xử lý, mọi người chỉ giúp đỡ tìm manh mối thôi. Nhưng hiện giờ lại xảy ra vụ án xác nữ không mặt nên tạm thời không có sức lực hợp tác với đội Hai nữa rồi. Lúc phát hiện có xác nữ ở Thập An Li, tất cả đều hoảng sợ vì tưởng đó là Miêu Miêu, may mà vừa nhìn qua, xác định số tuổi đã biết không phải. Giáo sư Trịnh chỉ có một đứa con gái này thôi, cô thì bị ung thư đang nằm viện, xảy ra chuyện như vậy không biết phải làm sao đây?”

Chân Noãn cau mày: “Bây giờ vẫn bật vô âm tín cũng đủ lo lắng rồi.”

* * *

Ngôn Hàm đi lên sân thượng, đưa tay che gió châm thuốc, lấy điện thoại di động ra xem, thấy cuộc gọi nhỡ bèn gọi lại: “Chị Hoa!”

“Người lần trước cậu muốn tôi hỏi thăm, Kỳ Pháp Lạp ấy...”

“Ừ!” Anh nheo mắt trong gió, rít thuốc thật sâu, giọng nói mơ hồ.

“Nghe nói là con gái riêng của Kỳ Đình, mười năm trước không biết mang về từ đâu. Lời đồn thật sự không tốt lắm!”

“Lời đồn gì?”

“Khi đó, mấy người ăn kẻ ở trong Kỳ gia đều sợ cô bé kia, nói cô ta ngày ngày vờn quanh phòng giống như một hồn ma, còn nhỏ tuổi mà luôn kể về mấy chuyện giết người đầm máu. Mọi người nói không biết có phải là trong lòng cô bé có âm ảnh gì không, ví dụ như là việc Kỳ Đình đã giết mẹ cô ấy rất thâm. Sau đó không biết vì sao lúc trưởng thành thì dần khá hơn.”

“Ngoại trừ việc họ nói cô ấy là con gái riêng của Kỳ Đình thì không có nói gì khác sao?”

“Cũng có người nói cô ấy không có máu mủ gì với Kỳ Đình cả mà chỉ là con nuôi thôi.”

“Ừ, cảm ơn chị!”

“Khách sáo với tôi gì chứ, thỉnh thoảng nhớ ghé chơi nhé!” Chị Hoa rất có chừng mực, không hỏi tại sao anh muốn hỏi thăm về Kỳ Pháp Lạp.

“Nhớ rồi.”

Ngôn Hàm cúp điện thoại, lơ đãng nheo mắt, hít một hơi sâu, không khí lạnh lẽo tràn vào phổi như một lưỡi dao khuấy động lục phủ ngũ tạng.

Chín năm đã qua, rất nhanh sẽ đến năm thứ mười rồi. A Thời, không bao lâu nữa, anh sẽ đi cùng em!

Tàn thuốc cháy đến tay, Ngôn Hàm thoát khỏi dòng suy tư, thấy dưới lầu, Chân Noãn và Quan Tiểu Du đang đi trong gió rét về phía bên này. Anh vút đầu lọc thuốc vào thùng rác rồi quay người xuống tầng.

Ngôn Hàm trở lại văn phòng, Tô Nhã đang ngồi đợi bên trong.

“Có chuyện gì sao?”

“Muốn thảo luận với anh một chút về vụ án ở Thập An Li.” Tô Nhã mỉm cười, ánh mắt lướt qua chậu xương rồng đang phơi nắng trên bàn làm việc của anh. “Anh lợi hại thật, hơn mười năm rồi mà nó vẫn còn sống tốt.”

Ngôn Hàm không tiếp lời, nghiêng người rót nước bên máy đun.

Tô Nhã nhìn hàng chữ YH&XS(*) bôi bôi xóa xóa có chút trẻ con trên chậu hoa, hoàn toàn không phù hợp với khí chất chín chắn của anh.

(*) YH&XS (Yan Han & Xia Shi) viết tắt phiên âm tiếng Trung tên của Ngôn Hàm và Hạ Thời.

Người ta đều sẽ thay đổi, nhưng... Sao anh lại cứ cố chấp muốn treo mình trên mỗi ngọn cây này, có chết cũng không quay đầu, không thay đổi chứ? Xương cốt của Hạ Thời đã được đào lên rồi, bằng chứng vững chắc như núi thế kia mà sao âm hồn của cô gái đã chết nhiều năm này vẫn không tan

vậy?

Tô Nhã thường nghi ngờ phải chăng Hạ Thời vẫn còn ở trong nhà Ngôn Hàm, ngủ trên giường của anh. Hay liệu có phải Ngôn Hàm vẫn hay nói chuyện với hồn ma Hạ Thời bên cạnh khi ở nhà một mình?

Tô Nhã hỏi: “Cái con mèo tai cụp Penixilin. . .”

“Vẫn sống tốt.” Ngôn Hàm lấy nước cho cô.

Về mặt Tô Nhã thẳng thốt: “Mèo tai cụp cũng có thể sống lâu vậy à? Anh tận tâm thật!”

Anh hơi nhếch môi: “Dạo trước, nó còn sinh con nữa. Hai nhóc.”

Tô Nhã đủ biết Ngôn Hàm xem con mèo hoang mà Hạ Thời nhặt về kia như bảo bối đến cỡ nào. Cô biết Ngôn Hàm vốn không thích mèo, nhưng sau khi Hạ Thời chết đi thì địa vị của con mèo kia trong mắt anh đã hoàn toàn thay đổi. Bây giờ, mèo cũng sinh con rồi, nếu cô có thể nuôi một con. . .

Cô cười nói: “Tặng em một con đi! Em cũng muốn nuôi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô với ánh mắt kiểu “Em thấy có thể sao?” rồi nói: “Trong tiệm thú cưng có rất nhiều.”

“Ba con mèo, anh nuôi hết được sao?”

Ngôn Hàm chẳng buồn đoái hoài.

“Đặt tên chưa?”

“Amoxi, Cilin.”

“...”

Tô Nhã im thin thít, ghen tị với “XS” trên chậu hoa kia chết đi được, thật sự là âm hồn không tan mà.

Chân Noãn và Quan Tiểu Du nhanh chóng đi đến. Hai người cùng nhau báo cáo, Ngôn Hàm đứng cho tay vào túi, dựa vào bàn làm việc, lặng yên lắng nghe. Anh cũng không nhiều lời, nhưng Tô Nhã đưa ra một quan điểm: “Trước khi chết, nạn nhân không gãy dũa, khi còn sống lại bị ngược đãi trong thời gian dài, liệu có phải đây chính là người bị hại thứ bảy trong vụ án tự sát liên hoàn không? Cô ấy có khuynh hướng tự sát, muốn đi tìm cái chết sao?”

Chân Noãn nói theo quy tắc: “Bây giờ còn chưa có chứng cứ, nên tạm thời chỉ có thể xem đây là một vụ án riêng lẻ thôi.”

Tô Nhã dời mắt sang, nhìn cô một lúc lâu, thấy Chân Noãn trong lòng hoảng sợ một cách ngốc nghếch mới quay đầu đi nói với Ngôn Hàm: “Anh cảm thấy mục đích hung thủ dùng nhiệt độ kéo dài thời gian tử thi co cứng là gì?”

Ngôn Hàm chưa trả lời, nhìn thấy Chân Noãn khẽ cau mày liền hỏi cô: “Em có ý kiến gì không?”

Chân Noãn mím môi, lắc đầu.

“Nói đi!”

Tô Nhã lại quay đầu nhìn Chân Noãn. Cô cụp mi mắt, nhỏ giọng nói: “Thật ra thì cách nói kéo dài thời gian tử thi co cứng thường chỉ có trong tiểu thuyết thôi, phương pháp này rất vụng về, chỉ cần khám nghiệm tử thi sẽ ra.”

“Tôi biết chứ!” Tô Nhã nhướn đuôi mày, chậm rãi nói. “Tôi muốn nhìn nhận vấn đề từ góc độ của hung thủ. Có lẽ hẳn không biết điểm này mà chỉ học được thứ trò kịch tính đó trong tiểu thuyết trinh thám thôi. Điều này không phải vừa hay phù hợp với cách thức hành động của suicide sound lúc trước sao?”

Chân Noãn ngạc nhiên, nghĩ kỹ cảm thấy cô ta nói cũng có lý, thành thật “à” một tiếng rồi lại bổ sung: “Nhưng phá hỏng quá trình co cứng của tử thi không phải vì muốn kéo dài thời gian mà là tiện cho việc vận chuyển.”

Ngôn Hàm nhìn hai người đầy thâm ý trong giây lát rồi dời mắt đi. Điện thoại trong văn phòng vang lên, đội điều tra đã thông qua túi silicone tìm ra được thân phận của nạn nhân, là một người địa phương tên Tôn Lâm.

Ngôn Hàm đặt điện thoại xuống, khen ngợi Chân Noãn một câu bằng quơ: “Nếu không phải nhờ em phát hiện thì không biết phải đợi đến khi nào mới có được thông tin của nạn nhân.”

Tô Nhã im lặng ra chiều đã hiểu. Chân Noãn lại thẹn thùng xua xua tay: “Không đâu, đây là trách nhiệm mà. Nếu không phát hiện ra thì lại thành thất trách mất.”

Quan Tiểu Du rất tinh ý, vừa nãy đã định giúp Chân Noãn, thấy vậy liền thừa dịp giành chút sĩ diện cho cô: “Sếp của chúng ta là kỹ lưỡng nhất, hiếm khi khen ngợi người ta lắm, cậu mau nhận đi. Lần tới còn chưa biết đến lượt ai đâu.”

Ngôn Hàm khôn khéo cười nhạt: “Quan Tiểu Du, em chịu thiệt vậy.”

Chân Noãn và Quan Tiểu Du chuẩn bị đi, Ngôn Hàm lại gọi: “Chân Noãn!”

Chân Noãn rất tự giác: “Ồ, em phải làm gì ạ?”

“Tái hiện quá trình tử vong.”

Chân Noãn bỗng cảm thấy áp lực trên vai tăng gấp bội.

Ngôn Hàm nhướn mày: “Có khó khăn sao?”

“... Không có.”

“Làm tốt, cuối tháng thêm tiền thưởng cho em.” Anh cười cười như trêu chọc trẻ con, xua xua tay ra hiệu cô có thể đi ra ngoài rồi.

Hai người họ vừa mới ra cửa, Tô Nhã đã thông thả nói: “Anh che chở cho cô ấy thật đấy!”

Ngôn Hàm quay người ngồi trở về ghế: “Em so đo với trẻ con làm gì? Và lại, cô ấy nói cũng đúng.”

Trọng điểm của Tô Nhã hoàn toàn bị thu hút bởi câu trước, cô tỏ vẻ không tin: “Trẻ con? Cô ấy có ưu thế là đáng về trẻ trung, nhưng thật ra chỉ nhỏ hơn em vài tháng thôi. Anh cho rằng cô ấy mười tám tuổi à?”

“Anh thấy cô ấy còn chưa đến mười tám tuổi.”

“...”

Chân Noãn bước ra khỏi văn phòng. Cô khá đau đầu vì hiện tại, ngay cả hình dạng hung khí mà cô còn tìm mãi chưa ra.

Quan Tiểu Du thở hắt hắt: “Mình không thích cái cô Tô Nhã kia. Ánh mắt cô ta nhìn cậu lúc này thật khiến người ta khó chịu.”

“Ánh mắt gì?”

“Không nói với cậu, cậu là đồ ngốc không hiểu đâu. Dù sao cũng đều là cảm giác không tốt. Hừ, bây giờ Tần Xu không qua tòa nhà bên này nữa, ngày ngày trốn trong Phòng thí nghiệm về chân dung.”

Chân Noãn im lặng, không hiểu Quan Tiểu Du nói gì.

“Thôi đi!” Quan Tiểu Du gãi đầu, “Cô ta phá án giỏi là được. Trong vụ án tự sát liên hoàn, cô ta có công lao lớn nhất. Người tài giỏi đều có chút cao ngạo, cũng là chuyện bình thường thôi.”

Chân Noãn bối rối. Sao trong vụ án tự sát liên hoàn, cô lại thấy người tài nhất là Ngôn Hàm nhỉ?

Đến buổi chiều, đội điều tra truyền đến tin tức đã có điểm đột phá mới.

Thông qua túi silicone, họ đã tìm ra được thân phận nạn nhân, tên là Tôn Lâm, người Dự Thành, đêm xảy ra vụ án ở một mình, không đi chung với ai và giấy chứng minh là giả. Nhật ký liên lạc của cô ấy cũng không có gì khả nghi, trước khi chết đã tắt điện thoại và không liên lạc với người thân. Nhưng khi điều tra viên mang hình của cô ấy đi hỏi thăm chỗ bán thẻ sim cho nạn nhân thứ bảy thì biết được cô ấy chính là người thứ bảy trong suicide sound. Điều này rất rõ ràng, Tôn Lâm muốn tự sát, đồng thời muốn hãm hại người khác.

Cô ấy định hại ai?

Tô Nhã đưa ra một giải thích hợp lý nhưng lại dị thường không tài nào tưởng tượng nổi.

“Tôi cho rằng nguyên nhân Tôn Lâm tìm đến cái chết phần lớn là đến từ người chồng có hành vi bạo hành gia đình. Cô ấy muốn chết và người cô ấy muốn hãm hại hẳn chính là người chồng kia: Nguyễn Văn Chính.

Dựa theo phác họa lúc trước về suicide sound của chúng ta, kế hoạch tự sát của bọn họ đã thắng cấp rồi, sẽ không che giấu thành tự sát nữa mà là trực tiếp ra tay sát hại. Tôi nghĩ... thỏa thuận giữa kẻ truyền bá suicide sound Trần Hàn và Tôn Lâm đang có ý định tự sát có lẽ là cô ấy chết đi và kéo theo người chồng xuống địa ngục.”

Chân Noãn kinh ngạc nói: “Ý của cô là kẻ kế hoạch suicide sound giết Tôn Lâm muốn tự sát, sau đó vu oan cho chồng cô ấy, như vậy sẽ cùng lúc hoàn thành hai tâm nguyện của Tôn Lâm sao?”

“Đúng thế!”

Lão Bạch khó hiểu: “Nhưng lúc Tôn Lâm chết, tất cả thành viên suicide sound đều bị chúng ta khống chế kia mà?”

Đàm Ca: “Có khi nào người của suicide sound phát hiện cảnh sát nghi ngờ nên đã đổi cách thức liên lạc, bảo người muốn tự sát tiếp theo giúp hắn giết Tôn Lâm không?”

“Nếu như vậy sẽ rất khó tìm ra hung thủ.”

Ngôn Hàm nãy giờ im lìm bỗng thân nhiên nói: “Những tình huống mọi người đưa ra chỉ được thành lập khi Trần Hàn sắp đặt và có người áp dụng thì hành bắt đầu từ người thứ bảy. Nhưng trước mắt, chúng ta không có chứng cứ nên đừng để nhập tâm quá nhiều ý kiến chủ quan.”

Mọi người rồi rít nói: “Vâng!”

Tô Nhã nhủ mảy nhìn anh, không lên tiếng nữa. Còn Chân Noãn nghe thấy thì nghiêm túc gật đầu, sau đó vội vàng ghi lại lời anh nói vào quyển sổ nhỏ. Ánh mắt Ngôn Hàm lướt đến, lẳng lặng nhìn cô cầm cúi viết, hồi lâu mới dời mắt đi.

Sau khi có thông tin về nạn nhân, người trong đội bắt đầu triển khai điều tra xung quanh. Là một pháp y, cả buổi chiều, Chân Noãn đều nghiên cứu hung khí gây ra vết thương trên đầu nạn nhân. Gần đến giờ tan làm, Phòng thí nghiệm không nhận được thông báo tăng ca, Chân Noãn cởi áo blouse, nhớ đến lời Ngôn Hàm nói, bắt đầu thu dọn cặp dụng cụ. Cô quyết định đích thân đến khu biệt thự nghỉ dưỡng Duyệt Xuân xem thử.

Khi Chân Noãn ngồi xe buýt đến Thập An Lị, sắc trời đã sẫm tối. Đêm mùa đông đến sớm, trời vừa tối, nhiệt độ đã giảm mạnh. Cô đứng đợi trong gió rét nơi trạm xe ở chân đèo một lúc lâu thì xe buýt lên núi mới đến. Trên xe chỉ có vài người địa phương đang bàn tán về vụ án xác chết nữ không đầu. Một truyền mười, mười truyền trăm, xác nữ không có mặt đã trở thành không đầu.

Xe chậm chạp, chòng chành cả nửa canh giờ. Màu hoàng hôn ngoài cửa xe đã chuyển từ xám nhạt sang đen thẫm, rốt cuộc xe cũng dừng lại ở trạm cuối cùng. Chân Noãn xuống xe, băng qua căn nhà nhỏ đang tỏa ra ánh đèn ấm áp giữa vùng rừng núi yên tĩnh.

Bảo vệ khu biệt thự suối nước nóng Duyệt Xuân là một chàng trai độ hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mày rậm mắt to, tướng mạo khôi ngô. Nạn nhân thuê căn biệt thự Vịnh Ánh Trăng khu phía tây. Bảo vệ dẫn cô đến rồi mở cửa cho cô: “Buổi chiều, cảnh sát đã từng đến tra xét, không ngờ giờ lại đến lần nữa. Các cô phá án thật nghiêm túc, không giống như mấy người khác chỉ nghĩ làm cho có lệ. Nhưng trông cô xinh đẹp như vậy, ai cũng nói cảnh sát không có người đẹp hóa ra là nói dối rồi.”

Chân Noãn e thẹn, nhỏ giọng nói: “Trong ngành cảnh sát vẫn còn có rất nhiều người đẹp, có thể là họ nói cảnh sát hình sự thôi.”

“Có khác nhau sao?”

“Dáng vẻ quá xinh đẹp hay khuôn mặt có đặc điểm rõ ràng sẽ dễ dàng bị kẻ tình nghi nhận ra, không tiện mặc thường phục điều tra, lại dễ bị người ta nhớ mặt trả thù.” Cô chợt nhớ đến Ngôn Hàm, dáng vẻ xuất chúng của anh cũng rất hiếm thấy trong Đội cảnh sát hình sự.

“Còn có đạo lý như thế sao? Vậy cô...”

“Tôi không phải cảnh sát.”

“À!” Bảo vệ giúp bật máy sưởi rồi bỏ đi.

Cô ở lại một mình, đeo găng tay và bao chân vào, trước tiên xem từ tầng trệt biệt thự. Xung quanh rất sạch sẽ, có vài dấu hiệu nhân viên nghiệm chứng để lại. Hung thủ đã dọn sạch vết máu nhưng không thoát khỏi ánh mắt của nhân viên nghiệm chứng.

Cô đi vòng qua cầu thang lên tầng, bên trên tối đen như mực. Cô tìm vào phòng ngủ rồi nhìn xung quanh, nhưng không thấy có chỗ nào bất ổn và cũng không có đồ vật gì có thể giết người. Đang lúc vô cùng hoang mang thì bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng chớp, bốn phía bỗng rơi vào màn đêm đen kịt.

Chân Noãn giật mình. Cô vội vàng bật công tắc, nhưng bật nhiều lần mà đèn vẫn không sáng. Công tắc vang lên tiếng lách cách lạnh lạnh trong đêm đen, khiến người ta thấy rợn rợn.

Bị sập cầu dao sao?

Chân Noãn hơi hoảng, lấy điện thoại di động ra soi sáng. Lối hành lang tối đen, yên lặng như tờ. Cô nương theo ánh sáng leo lét, vịn vách tường xuống tầng. Sắc trời nhá nhem bên ngoài cửa sổ, nhánh cây lay động xào xạc trong gió bắc tựa như vô số bóng người đang chạy trên vách tường.

Tìm Chân Noãn đập như trống vỡ, hai chân bần rần. Cô không biết công tắc đặt ở đâu, định gọi điện thoại cho anh bảo vệ thì đúng lúc phía sau truyền đến tiếng bước chân rất khê và rất nặng, văng vẳng vang lên trong đại sảnh yên ắng. Là một người đàn ông.

Lưng Chân Noãn lạnh toát, trong đầu bỗng vang lên lời nói của Quan Tiểu Du: “Hung thủ thường có thói quen trở lại hiện trường.”

Cô sờn tóc gáy, nhắm hướng ra phía cửa, tắt màn hình điện thoại di động rồi chạy xông ra ngoài. Nhưng người phía sau lại nhanh hơn một bước, bắt được bả vai cô.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 63

Người Chân Noãn cứng đờ nhưng đầu óc thì vô cùng tỉnh táo. Cô nhớ lại lời chỉ dẫn của Ngôn Hàm, nương theo sức tay của người nọ, quay người đá vào vùng kín của đối phương.

Bốn phía đen đặc, nhưng đối phương cảm nhận được động tác của cô, nhanh nhẹn lách mình né tránh, tay lại ra sức kéo tuột cô về phía anh ta.

Chân Noãn thầm kêu hồng rỗi, trong tình thế cấp bách nhất thời không nhớ được gì về thuật phòng thân cả, há mồm liền cắn vào tay đối phương. Miệng vừa cắn vào đã ngửi được mùi hương xà phòng bạc hà pha lẫn với mùi thuốc lá tỏa ra từ lớp da thịt săn chắc, khỏe mạnh trên mu bàn tay anh ta.

Cú ngoạm này của cô rất tàn nhẫn, đối phương bất ngờ, thoáng run lên nhưng ý chí khá mạnh không hề buông ra. Cô thấy vô dụng, ngược lại hoảng sợ, lấy can đảm định cắn mạnh hơn thì lại nghe thấy tiếng cười thật khê: “Có hợp với khẩu vị quý cô không?”

Chân Noãn ngơ ngác, lập tức nhả ra, liên tục lùi về phía sau, không ngờ chân vấp phải chiếc ghế khiến người nghiêng ngả. Thấy cô sắp ngã xuống, người đàn ông đối diện khê cười rồi đưa tay kéo cô trở lại.

Cô lao đảo nhào vào lồng ngực anh, lúc sắp đụng phải thân thể anh thì bị tay anh giữ vững lại. Anh đối phó với cô chỉ đơn giản như nắm một con rối. Trái tim cô đập loạn xạ.

“Tôi thấy em sắp đá phải cái ghế nên đến đây kéo em thôi.” Giọng nói của anh đầy chế nhạo. “Em cho rằng tôi định làm gì hả?”

Chân Noãn im lặng. Phía sau bị chiếc ghế cản trở, phía trước là thân thể cao lớn của anh chắn ngang, ánh nhìn từ trên cao hướng xuống, giọng nói trầm ấm như men sủi của đàn ông vang lên trên đỉnh đầu cô. Khoảng cách quá gần đến mức cô có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người anh, cảm nhận được khí thế ung dung nhưng không dễ gì kháng cự của anh.

Bóng tối khiến giác quan cô nhạy bén gấp bội, trên môi vẫn còn vương lại xúc cảm thô ráp, rắn chắc từ mu bàn tay anh. Đầu óc cô mơ màng, vừa hồ thẹn vừa sợ hãi, toàn thân đều tỏa ra khí nóng, lan đến tận gương mặt. Cô không quen ở gần người khác như vậy, cảm thấy tiến thoái lưỡng nan. Giữa bóng tối vây quanh, cô cũng không biết nên di chuyển về phía nào.

Trong lúc cô đang vô cùng lo âu, anh lại không đợi cô trả lời, liền ra lệnh: “Đứng yên, đừng cử động!”

Cô chậm chạp gạt đầu, nhớ ra anh cũng không nhìn thấy, lại vội vàng “Dạ!” một tiếng. Ngôn Hàm đối diện dường như khê cười, Chân Noãn nhanh chóng cảm giác được luồng khí thể áp đảo trước mặt đã tiêu tan.

Cô cố chớp chớp mắt, mơ hồ nhìn thấy anh quay người tránh ra. Cô vội vàng đưa bàn tay lạnh buốt xoa gương mặt nóng bừng, hít sâu vài hơi. Thấy anh đi xa, cô lại hốt hoảng kêu lên: “Đội trưởng, anh đừng bỏ em lại một mình!”

Bóng anh thoáng dừng lại, chậm rãi hỏi: “Tôi có đi xa đâu, em sợ cái gì?”

Mặt cô đỏ lên, lại nghe anh nói: “Kiểm tra thử công tắc nguồn điện, sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Cô đứng một mình trong bóng tối, dần dần bình ổn lại gương mặt đỏ gay và nhịp tim đang hỗn loạn.

Đèn phòng khách lóe lên hai cái thì bỗng tỏa sáng, nhấp nháy chớp tắt, cuối cùng hoàn toàn sáng tỏ. Ngôn Hàm bước ra từ hành lang phía sau, trên người mặc chiếc áo măng tô, không còn là quần áo của Thẩm Dực nữa. Râu đã cạo sạch, cầm gọn gàng chỉnh tề, tay cũng đeo găng.

Chân Noãn khê lí nhí: “Xin lỗi, em cứ nghĩ là người xấu. Không cần anh đau chứ ạ?”

Cô cắn mạnh như vậy, không đau mới lạ đấy!

“Không sao!” Ngôn Hàm không chấp nhậ, vẩy vẩy bàn tay bị cắn rồi tặc lưỡi. “Gần đây bận quá, hai ngày không rửa tay rồi.”

Chân Noãn sa sầm nét mặt, ngốc nghếch tròn tròn mắt nhìn anh rồi hỏi về vừa bị thảm vừa đáng thương: “Đi vệ sinh cũng không rửa tay sao?”

Ngôn Hàm ngó người rồi phì cười: “Trêu em thôi.”

“...”

Chân Noãn dẫu môi, cô nhớ lại khi nãy cảm giác được bàn tay kia sạch sẽ, nhất định đã rửa tay mà còn rửa bằng xà phòng nữa. Cô nhanh chóng bỏ đi suy nghĩ ngớ ngẩn này, làm như thịt của anh rất thơm và ăn ngon lắm vậy.

Còn Ngôn Hàm đang vẩy tay thì suy nghĩ chợt khựng lại, bất giác nhớ đến cảm giác vừa nãy cô cắn anh. Hàm răng nhỏ bé, đôi môi mềm mại, hơi thở

nóng hổi dồn dập. Đồng tử anh khẽ co lại, có chút không vui. Anh lại vẩy tay lần nữa theo bản năng nhưng không sao xua đi được cảm xúc vừa đau vừa mềm nơi vết cắn.

Ngôn Hàm mau chóng vứt bỏ tâm tư vô vị này, quay đầu lại trông thấy gương mặt khi trắng khi đỏ của cô liền hỏi: “Nếu sợ sao còn đến đây một mình?”

“Em muốn tái hiện quá trình tử vong ạ! Không phải anh từng dạy em nói gì cũng phải xem qua hiện trường sao?” Cô nói năng hùng hồn đầy lý lẽ.

Anh cau mày, quay người đi đến phòng khách. “Vậy cũng phải chú ý an toàn, tìm người đi chung với em.”

Cô đi theo sau anh, tiếng nói rất nhỏ: “Mọi người đều mệt mỏi lắm rồi, nên nghỉ ngơi được lúc nào hay lúc ấy.”

Ngôn Hàm không lên tiếng nữa. Chân Noãn nghĩ bụng chắc hẳn anh cũng nghĩ như vậy nên mới một mình đến đây. Hai người gặp nhau ở chỗ này, không khí thật đúng là vi diệu.

Ở những nơi có phát hiện, mấy nhân viên nghiệm chứng đều đánh dấu lại số hiệu, có điều nhìn bằng mắt thường không biết được chúng đại diện cho loại phát hiện nào thôi. Ngôn Hàm đi qua đi lại trong phòng khách, chỉ tro khắp nơi: “Ngọn đèn đứng sau lưng sofa... Đây... tay vịn ghế sofa... Đây... lưng sofa... có vài vết máu bắn lên; bàn trà, thảm... có vết máu kiểu nhỏ giọt, chân ghế sofa...” Anh hơi khom người chỉ. “... Có vết máu bị cạo quét.”

Vết máu bắn ra đại diện cho nơi xảy ra bạo lực. Huyết áp con người sẽ khiến máu văng tung tóe ra ngoài trong thời điểm đột ngột chảy máu.

Vết máu kiểu nhỏ giọt là do người bị thương hoặc do hung khí dính máu lúc di chuyển nhỏ xuống tạo ra.

Vết máu bị cạo quét, ý nghĩa như trên mặt chữ.

Chân Noãn phát hiện anh có thể chỉ chính xác từng điểm một: “Sao anh biết?”

“Trước khi đến đã xem hình ảnh chụp lại của nhân viên nghiệm chứng.”

Chỉ cần để lại vết máu, bất kể hung thủ có rửa sạch thể nào cũng sẽ bị kiểm tra ra được.

“Anh ghi nhớ tất cả các hình ảnh à?” Chân Noãn kinh ngạc. Từ mấy năm trước, trí nhớ của cô chỉ có thể kéo dài được vài phút, qua rồi sẽ quên ngay.

“Lạ lắm sao?”

Cô gạt đầu lia lia: “Vâng, em rất ngưỡng mộ những người có trí nhớ tốt. Em rất kém, cứ luôn phải ghi vào sổ để khỏi quên.”

“Đừng buồn.” Anh khẽ cười an ủi. “Đây là bẩm sinh rồi.”

“...”

Ngôn Hàm cất bước đi dọc theo phòng khách, đi được vài bước lại giẫm một cái ra hiệu: “Rời khỏi chỗ tiếp khách, thảm chỗ này có một nơi máu nhỏ xuống, vật trang trí trên vách tường trong phòng có một dấu vân tay mờ nhạt, là của nạn nhân. Lượng máu khá ít.”

Năm ngón tay anh xòe ra, lướt qua vách tường sạch sẽ rồi tiếp tục đi về phía trước.

Chân Noãn tính toán trong lòng, nạn nhân bị đánh lần đầu tiên ở phòng khách, vương lại một ít máu rồi đi đến đây. Cô sờ vào vị trí vết thương trên đầu rồi vịn vào vách tường.

Anh đi vòng qua tường bên kia: “Bậc thang cũng giống vách tường trang trí này, nhiều chỗ có vết máu bắn lên, trên mặt đất có rất nhiều vết máu dạng giọt khá lớn, còn có cả một vũng máu.” Anh chỉ về cầu thang cách đó vài bước. “Bên kia cũng có vết máu bắn tung tóe.”

Chân Noãn hiểu ra, sau khi nạn nhân chạy đến đây thì bị đánh lần thứ hai, dẫn đến tổn thương nghiêm trọng. Tường trang trí bên này là khu nghỉ ngơi, có thể sưởi ấm.

Ngôn Hàm đi tiếp: “Trên thảm có một vết máu hình giọt. Bên cạnh lò sưởi có mảng lớn máu bị cạo quét.” Ngôn Hàm trần thuật xong, cong khóe môi. “Đến lượt em.”

“Em?”

“Nạn nhân bị thương và quá trình tử vong.”

Chân Noãn hơi mím môi. Ngôn Hàm đã miêu tả rất rõ ràng. Việc này cũng không khó, cô liền một mạch nói ra toàn bộ ý nghĩ vừa rồi của mình. Ngôn Hàm im lặng lắng nghe, bất giác nhìn cô thêm vài lần. Giống như mấy anh em thường kháo nhau, cô thật sự rất xinh đẹp, không sắc sảo, không lộng lẫy, là vẻ đẹp dịu dàng và nhã nhặn.

Hắc Tử từng đề nghị: “Mang Mèo Con đến văn phòng chúng ta để trưng đi, mỗi ngày nhìn vài lần, trong lòng đều thấy thoải mái.”

Đúng là nhìn thấy thoải mái thật. Dường như cô được bảo vệ rất tốt, đôi mắt trong veo lay lay có thể nhìn thấu tận đáy lòng, sạch sẽ không vương bụi

trần, có phần không hiểu chuyện đời hết như một đứa trẻ. Nội tâm như thế thì khuôn mặt mới có được vẻ ngây thơ thanh khiết và non nớt thật thà này, ngược lại khiến người đối diện vừa gặp mà lòng đã muốn bảo vệ cô một cách đầy khó hiểu.

Tất cả đều rất bảo vệ cô. Trong đội nhiều đàn ông, khi nói chuyện riêng với nhau khó tránh khỏi mấy lời thô thiển, cộc nhả lại càng là chuyện thường tình, nhưng rất ít khi họ đối với cô như vậy.

Nghĩ đến đây, anh bỗng phát giác trong lúc vô tình, mình đã đứng về phía tin tưởng cô. Ban đầu, anh còn mang lòng nghi ngờ, kết quả ngược lại đã bị cô thu phục rồi sao? Ngôn Hàm dời mắt đi, nhếch môi người nhạt.

Chân Noãn đứng trước mặt anh khá khấn trương, cố gắng bình ổn lại trái tim đang đập thình thịch. Cô nói vài câu, lấy hình chụp đỉnh đầu nạn nhân trong túi ra, trải trên bàn cho Ngôn Hàm xem.

“... Nạn nhân bị đánh lần đầu tiên ở phòng khách, độ lực tương đối nhẹ, vùng lực tập trung ở phía đỉnh đầu bên phải. Lúc đó, nạn nhân còn có thể cử động. Sau đó, cô ấy chạy đến cầu thang rồi bị đánh lần thứ hai, cú đánh rất nặng và tập trung ở sau ót và đỉnh sọ, cũng là vết thương trí mạng. Lúc này, cô ấy không thể di chuyển được nữa và nhanh chóng tử vong ngay sau đó.

Từ bậc thang đến lò sưởi trong tường ở phòng nghỉ không có nhiều vết máu nhỏ xuống, chứng tỏ máu đã bắt đầu ngừng chảy, người đã chết rồi. Cú đánh lần thứ ba là ở phần mặt, mục đích là tạo ra cảnh tượng bị hủy hoại khuôn mặt sau khi chết.”

“Ừ!” Khóe môi Ngôn Hàm ẩn chứa ý cười nhàn nhạt. “Tôi cũng nghĩ vậy.”

Chân Noãn khề thờ phào, lại nghe Ngôn Hàm hỏi tiếp: “Hung khí thì sao?”

Giọng anh vu vơ, nhưng da đầu Chân Noãn lại căng ra, vừa định đáp “đang tìm” thì Ngôn Hàm ngồi ở đối diện bàn trà đã bắt đầu lục đồ trong túi.

Chân Noãn bắt lấy cơ hội được hít thở một chút, liền im lặng ra vẻ kiên nhẫn chờ đợi. Anh lấy một hộp thuốc lá trong túi áo khoác ra để lên bàn rồi lại tiếp tục lần mò.

Đó là một chiếc hộp gỗ đàn màu nâu cổ điển tao nhã, trên chiếc hộp là chữ “Đạo” phóng khoáng và cứng cáp. Chân Noãn cau mày vẻ nghi ngờ. Anh thấy thế bèn nhìn theo ánh mắt cô, cũng sửng sờ.

“Thay quần áo nhanh quá!” Anh cười khổ não.

Cho nên mang nhầm thuốc lá, cũng quên mang diêm quẹt...

Anh sờ soạng cả hai túi, lại lần lên ngực áo sơ mi, rốt cuộc lấy ra một hộp giấy nhỏ màu trắng ngà, là trầm hương thượng hạng. Chân Noãn trố mắt, hút điều thuốc thôi mà, thật đúng là xa xỉ.

Anh sờ soạng một lượt trên dưới rồi trái phải, cuối cùng phát hiện ra bộ quần áo này đúng thật không có diêm. Đang lên con nghiện thuốc lá, tìm kiếm rất lâu mà vẫn không có kết quả khiến anh hơi bực dọc: “Chắc, hôm nay gặp ma, không hút thuốc được rồi.”

Chân Noãn vội vàng cúi đầu lục lọi trong túi, lấy ra thứ gì đó đưa cho anh: “Em có diêm... dùng để châm đèn cầy ă!”

Trên hộp diêm màu trắng còn in logo C-Lab. Anh cười cảm ơn như trẻ con, lấy một điều thuốc trong hộp ngậm vào miệng, vừa định châm thì Chân Noãn khề nói: “Vân Yên nặng lắm!”

Ngôn Hàm khựng lại, ngậm điều thuốc trong miệng không tiện nói chuyện, cau mày tỏ ý: Cho nên?

Chân Noãn cúi mắt nhìn đầu ngón tay, không lên tiếng.

Anh đợi chốc lát rồi cười, lấy thuốc lá xuống, giả giọng treu tre con: “Điều bí mật này chúng ta đừng nói cho người khác biết nhé?”

Giống như là đùa giỡn nhưng cô lại nghe ra một ý nghĩa khác, đáp ứng hỏi: “Sao lại mang nhầm thuốc được, bình thường anh đâu hút loại này?”

“Người dân thấy sẽ hiểu lầm.” Anh nói băng quơ. “Nghề cảnh sát này chỉ cần một người hành động không thỏa đáng là sẽ liên lụy đến hình tượng của cả tập thể.”

Chân Noãn “à” một tiếng. Biết anh chưa lâu, nhưng cô từng thấy anh hút rất nhiều loại thuốc trong lúc thi hành công vụ, nhãn hiệu tạp nham và rất bình thường, điểm tương đồng duy nhất giữa chúng là rất nặng. Người hút thuốc thường có sở thích cố định, nhưng cô thấy anh khác hẳn. Bây giờ nhìn lại, hộp trên bàn trà này mới là loại anh yêu thích thật sự, những thứ khác đều chỉ là do nhặt miệng, hút đại mà thôi.

Thấy anh lại định bỏ điều thuốc vào miệng, cô đưa ngón tay chỉ chỉ vào hộp trầm hương: “Không thêm cái này vào sao?”

Ngón tay anh cầm điều thuốc dừng lại giữa không trung, đôi mắt đen sâu thẳm, ý cười bên trong từ từ biến mất.

Anh lẳng lặng nói: “Không thích.”

Có lẽ là do bóng đêm quá đối dụ dằng, Chân Noãn cũng không biết đầu óc mình có vấn đề ở đâu mà lại chậm rãi nói: “Cái này có thể giảm bớt độc hại

của thuốc lá, cổ họng sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Không thích.” Anh vẫn nói câu kia.

Cô hỏi: “Sợ sẽ nghiện sao?”

“Sẽ không như vậy.”

“Vậy tại sao không thích?”

Ngôn Hàm cầm hộp trầm hương kia trong lòng bàn tay, bỏ vào túi áo sơ mi, chậm rãi nở một nụ cười: “Nó dịu dàng quá, giống như phụ nữ.”

Ngọn đèn trang trí soi xuống đỉnh đầu anh, dưới hàng mày rậm là đôi mắt đen láy và yên tĩnh. Chân Noãn không hiểu lời nói này của anh có ý gì. Anh thấy cô bối rối, lại cười thần nhiên, lấy ra một que diêm trong hộp rồi quẹt lửa.

Tiếng ma sát sột soạt, que diêm cháy sáng trong tay anh. Làn khói xanh bốc lên, Chân Noãn ngửi thấy hương gỗ thơm, hết như mùi nắng mà cô rất thích.

Anh ngậm thuốc cúi đầu, ánh lửa ấm áp ánh lên khuôn mặt tuấn tú, sáng sủa mà cô đơn. Hàng mày sắc nét, sống mũi cao thẳng. Anh cụp mắt, hàng mi run run, cau mày lại theo thói quen lúc rút hơi thuốc đầu tiên.

Chân Noãn yên lặng ngắm nhìn, bất giác phát hiện ra dáng vẻ này của anh rất gợi cảm. Vẻ gợi cảm ấy giống như mùi thơm của diêm, lượn lờ kéo dài, vừa thanh khiết vừa thuần hậu, triển miên như ánh dương rạng ngời, lại trầm ấm như đêm đen tĩnh mịch. Cô phát hiện mình vừa thất thần liền giật mình hoảng hốt, vừa xấu hổ vừa phiền muộn, trong lòng nảy sinh cảm giác bài xích. Cô lơ đãng nhích về sau một chút, giữ khoảng cách với anh.

Ngôn Hàm nhận ra cô đang tránh né, mỉm cười rồi nói: “Xin lỗi!” Ngón tay cầm điếu thuốc để cách cô khá xa.

Chân Noãn không hề ghét mùi khói thuốc, hơn nữa, cô sớm đã chú ý đến Ngôn Hàm hay hút thuốc ở chỗ không người, lúc họp cũng không cho phép hút thuốc trong phòng. Nhưng cô không hiểu...

“Tiếp tục.” Anh nghiêm túc trở lại.

Cô biết anh đang nói đến hung khí, gương mặt lộ vẻ khó xử: “Trên đầu nạn nhân ít nhất có hai loại hung khí với hình thù kỳ lạ.”

Anh bị cụm từ “hình thù kỳ lạ” của cô chọc cười, cong khóe môi: “Nói như vậy thì muốn tìm ra hung khí là việc rất khó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Chương 64

Anh vừa nhìn đã đọc thấu tâm tư của cô, mặt cô hơi đỏ lên. Cô bỗng ý thức được mỗi lần ở trước mặt anh, cô đều đơn giản như một đứa trẻ vậy.

Cô mặt dày mày dạn, gật gật đầu: “Ừm, đúng là rất khó.”

Cô chậm chạp đưa ra một đồng lý do cho mình: “Tuy từ hình dạng vết thương có thể suy đoán đặc điểm của vật gây thương tích như chủng loại, độ nặng nhẹ và chất liệu. Nhưng độ đàn hồi và dẻo dai của thân thể con người rất mạnh, không thể hoàn toàn phản ánh được đặc trưng của vật gây thương tích. Phương hướng và độ lớn của lực tấn công cũng sẽ ảnh hưởng đến việc hình thành vết thương. Hơn nữa, một số hung khí có rất nhiều mặt tiếp xúc, ví dụ như búa rìu, có sóng có lưỡi và còn có góc cạnh... rất nhiều loại.”

Ngôn Hàm buồn cười: “Tôi chỉ nói em có một câu, nhưng em lại đáp trả tôi bằng cả một tràng thế này à?”

Chân Noãn im lặng bĩu môi.

Anh ngồi xổm xuống, giọng nói rõ ràng: “Gần đây, không phải em luôn nghiên cứu mối tương quan giữa vết thương và hung khí sao? Trước tiên, hãy nói thử về hình dáng hung khí trong tưởng tượng của em xem, làm rõ hình dáng rồi hãy nghĩ đó là thứ gì.”

“Vết thương bên phải đầu là bị đánh lần đầu tiên, vết rách tương đối đồng đều.” Cô lựa hình ra rồi đẩy đến trước mặt anh. “Em từng mô phỏng bằng người già, hung khí đầu tiên bề ngoài khá nhẵn bóng, chiều ngang thẳng tắp và khá hẹp, chiều dọc là đường cong và dài.”

Ngôn Hàm đồng ý nhượng mảy.

Chân Noãn nhỏ giọng: “Nhưng em chưa từng thấy qua loại hung khí này.”

Ngôn Hàm rút một hơi thuốc: “Kết hợp với địa điểm bị đánh đầu tiên là ở phòng khách, giữa sofa và bàn trà. Nạn nhân và đối phương đang nói chuyện.”

Chân Noãn hơi tròn mắt, tỏ vẻ nghi ngờ.

“Sao hả?”

Cô nhẹ giọng: “Tại sao lại là đang nói chuyện? Nếu hung thủ từ nơi khác đuổi theo nạn nhân đến đây thì sao?”

“Theo bản năng, nạn nhân sẽ chạy đến chỗ trống trải, không cố len vào những nơi nhiều chướng ngại vật như giữa sofa và bàn trà.”

Chân Noãn sùng sốt, chợt thấy mình chưa đủ kinh nghiệm, khảo sát hiện trường thực tế quá ít. Muốn làm một pháp y giỏi, không chỉ am hiểu bệnh lý, còn phải biết tâm lý, điều tra, thăm dò và suy luận nữa.

“Nói như vậy là nạn nhân và đối phương đang nói chuyện, trong khi cô ấy lại mặc áo choàng tắm, điều đó chứng tỏ họ có mối quan hệ thân thiết.”

“Ít nhất là quen biết, hoặc là không có tâm lý phòng bị đối phương.” Anh nghiêm chỉnh bổ sung.

Chân Noãn “ồ” lên một tiếng: “Bọn họ nói đến giữa chừng thì đối phương đột ngột tấn công cô ấy.” Cô nghĩ đến tình cảnh lúc đó rồi nói ra khả năng lớn nhất. “Giết người lúc kích động thì hung khí sẽ là những vật có thể tiện tay lấy ở hiện trường.”

Ngôn Hàm chớp mắt. Chân Noãn nhìn xung quanh, nhưng bốn phía không có vật nặng nào phù hợp, cô liền hỏi: “Không phải là lúc Quan Tiểu Du kiểm tra đã mang đi rồi chứ?”

“Không phải, kẻ tình nghi đã mang đi rồi.” Ngôn Hàm hát cảm về phía sau cô. “Hung khí vốn nên nằm ở chỗ kia.”

Ở góc sofa dài và sofa đơn có một bàn vuông nhỏ, trên đó không có gì cả. Cô cau mày: “Anh nói nơi đó vốn có đặt một vật trang trí sao?”

“Ừ!” Ngón tay Ngôn Hàm gõ nhẹ bàn trà.

“Biệt thự này được trang trí xa hoa và hài hòa. Nhưng chiếc bàn nhỏ ở góc sofa lại quá bình thường, không tương xứng với cảnh trí xung quanh, trên đó hẳn có đặt vật trang trí.”

Nhất thời Chân Noãn cũng thấy chiếc bàn kia trống trải quá, thậm chí khen anh nhạy bén trong từng chi tiết, thậm chí nói không chừng có thể cảm ứng được cả không khí.

Được anh gợi mở, cô lập tức nhớ ra rồi bỗng vui vẻ nói: “Thứ vừa dài vừa mỏng lại có hình cong chính là mép ở chân đế của vật trang trí.”

Chân Noãn vui mừng nói: “Lần đầu tiên, hung thủ đã dùng để vật trang trí tấn công nạn nhân, trên vết thương bên phải phần đầu nạn nhân có thủy tinh, hẳn là xuất phát từ vật đó.”

“Ừ, lát nữa truy tìm thêm những vật trang trí ở biệt thự khác có lẽ sẽ tìm ra vật tương tự. Trang trí nội thất cả khu nghỉ dưỡng có lẽ không phải mỗi nơi một kiểu.”

Vấn đề đã được giải quyết xong một phần, Chân Noãn như được cổ vũ, cô vẫn còn lo ngại về hung khí trí mạng trong cú đánh thứ hai, cho nên tạm bỏ qua và nhảy đến giai đoạn tiếp theo: “Cú đánh thứ ba có mục đích hủy dung mạo. Phần mặt nạn nhân bị tổn thương nghiêm trọng, da mặt hư hại, vết thương đa phần có hình bốn góc tròn, hình bầu dục và còn có những góc nhọn, rất nhiều hình dạng khác nhau mà còn là từng chuỗi. Hình dạng xương gãy là hình vòng tròn vành vạnh, đường gãy xương có tính lan tỏa. Hung khí khá nặng, có dạng vòng tròn.”

Ngôn Hàm cau mày, đôi mắt đen sâu thẳm: “Cú đánh thứ ba là vì hủy đi gương mặt của cô ấy, gây cản trở việc điều tra của cảnh sát, nên kẻ tình nghi sẽ dùng lực rất mạnh và cũng lựa chọn hung khí thích hợp hơn. Vật trang trí không phù hợp với độ lực trong suy nghĩ của hắn.”

Chân Noãn đồng ý: “Từ bậc thang đến lò sưởi cách nhau một quãng dài, trên mặt đất lại chỉ có một giọt máu, cho thấy người bị di chuyển đã chết. Từ lúc giết người đến khi hủy dung mạo, hung thủ có một khoảng thời gian suy nghĩ và tìm kiếm dụng cụ.”

Cô lấy mấy tờ giấy trong túi ra: “Em căn cứ vào hình dạng của từng vết thương để mô phỏng hình dáng mặt tiếp xúc tương ứng của hung khí. Anh xem thử đi!”

Ngôn Hàm nhận lấy, trên giấy là một đồng hình thon dài, hình tròn và hình ống. Anh nhìn chốc lát, cong cong khóe môi, ra vẻ rất thích thú.

Cô nhìn anh vẻ đầy mong đợi: “Nhìn ra rồi sao?”

“Chưa!” Trong mắt anh đọng đầy nét cười. “Quả nhiên là hình thù kỳ lạ.”

“...”

Anh vò vò tờ giấy, hơi thất thần. Trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã làm ra được nhiều thành quả đến thế, quả thật năng lực rất khá. Nghe nói gần đây, cô đang xây dựng kho số liệu về vết thương và hung khí, xem ra thành tựu đạt được cũng không ít.

Trong phòng khách yên lặng chỉ nghe thấy tiếng gió rì rào bên ngoài. Ánh sáng trên trang giấy trắng hắt lên khuôn mặt với đường nét rõ ràng của anh trông trắng trẻo và khá mới mẻ. Lại phải làm việc cả ngày, nhưng trông anh có vẻ vẫn còn rất tỉnh táo.

Chân Noãn nhớ lại dáng vẻ ngủ gật của anh trong phòng phẫu thuật, bèn cắn môi, cúi đầu, hạ thấp giọng và nói: “Đội trưởng, hôm nay anh về nhà nghỉ ngơi sớm đi ạ!”

Ngôn Hàm sùng sốt, ngược mắt lên nhìn cô. Bởi vì khi này đang trầm tư, cũng không hề để phòng, trong khoảng khắc ngược mắt lên, ánh mắt anh vô cùng ôn hòa khiến tim Chân Noãn lỡ nhịp, nhìn ngẩn ngơ.

Nhưng ánh mắt âm áp kia chỉ thoáng qua rồi biến mất, tích tắc đã trở lại vẻ trầm ổn băng quơ, mang theo nụ cười ngả ngón đặc biệt của anh: “Chắc, em đang quan tâm tôi à?”

“Anh...” Cô lắp bắp. “Anh là Đội trưởng mà.”

“Thảo nào!” Anh cười rồi tiếp tục xem thêm nửa phút, đặt mảnh giấy xuống rồi nói: “Mô lét.”

“Ồ?” Chân Noãn nhú mày tỏ vẻ không đồng ý. “Em đã thấy mô lét rồi, nó không phải hình dáng này.”

“Ồ, em và nó có vẻ quen thuộc nhau lắm!”

“...”

“Bộ chia lục giác.”

“Bộ chia lục giác?” Cô chưa từng nghe thấy thứ này bao giờ, lẽ nào mô lét cũng chia thành nhiều loại ư?

Ngôn Hàm lấy điện thoại di động ra, ngón tay lướt thật nhanh, vẽ ra một tấm hình đưa cho cô.

“Một bộ chia lục giác hoàn chỉnh có hình dáng trông như những ống sắt dạng gấp ngang với rất nhiều quy cách kích cỡ khác nhau được xếp thành hai lớp, có mặt sắc cũng có mặt cong, không có thứ tự nhất định, khi đánh xuống sẽ tạo ra vết thương dạng chuỗi.”

Chân Noãn lấy di động qua xem, quả nhiên là một hung khí có hình thù kỳ lạ.

Nhưng anh chỉ mới nhìn thoáng qua thôi mà.

“Em hợp tác với Quan Tiểu Du, phác họa ra quy cách cụ thể của loại mô lét này rồi giao cho điều tra viên đi đến những nơi có bán tim thứ?”

“Vâng.”

Cô trả lời rồi nhìn điện thoại của anh, phát hiện anh không phải tìm trên mạng mà là trực tiếp lấy ra từ thư mục ảnh trong máy. Tên thư mục là “công cụ”. Ngón tay cô vừa chạm vào, hình ảnh quay về thư mục chính, hiện lên con số mấy nghìn tấm ảnh trong đó bao gồm đủ loại như mô lét, ống nối, bánh răng và cò lê vòng đóng. Thảo nào anh biết mọi thứ.

“Đội trưởng, anh lợi hại quá!” Cô khen ngợi từ tận đáy lòng.

Ngôn Hàm ngược nhìn đôi mắt trong veo ướt ướt của cô, nơi đó đang lấp đầy sự ngưỡng mộ không hề che giấu. Mắt anh lấp lánh ánh nước, khoe môi thân nhiên cong lên.

Chân Noãn vừa định trả điện thoại, ngón tay vô tình chạm vào đầu đó, thư mục lại lù về một nhánh, xuất hiện ra một thư mục lưu trữ đám mây. Trên màn ảnh là hai bóng người vô cùng thân mật, cô hơi hốt hoảng định bấm trở về như cũ, nhưng ngón tay run lên, bỗng không biết làm sao lại mở ra.

Màn hình lập tức hiện lên hình ảnh một cô gái vô cùng xinh đẹp với nụ cười vừa bền lên vừa vui sướng đang giơ tay lên tự chụp ảnh, chàng trai lười nhác ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu hôn lên vành tai cô. Ánh nắng chiếu xuyên qua mái tóc lơ thơ, rọi lên sống mũi cao thẳng và hàng mi rủ xuống của chàng trai, trông thật đậm đà mà yên bình.

Khuôn mặt quá đỗi dịu dàng kia dường như từ tấm ảnh xông thẳng vào đáy lòng Chân Noãn. Cô đã bị cảm động mất rồi! Có điều, người trong tấm ảnh và người đang đứng trước mặt cô đây không hề có chút khí chất nào giống nhau.

“Chưa xem đủ à?” Ngôn Hàm khẽ hỏi, cười bốn cợt.

Chân Noãn nhanh chóng bấm tắt tấm ảnh rồi đưa điện thoại trả lại cho anh, lòng thấp thỏm như kẻ cắp. Cô chột dạ, vụng về lặp lại: “Đội trưởng, anh lợi hại quá!”

Ngôn Hàm hí hóp mắt, nhìn cô hồi lâu với vẻ quái gờ và xét nét rồi nói: “Tiếp tục.”

“Ồ?” Cô đáp lại một tiếng, hiện giờ vẫn còn thiếu phân tích hung khí trong cú đánh lần thứ hai. “Lần này chủ yếu là đánh vào xương đỉnh đầu, lực sát thương rất mạnh và hung hãn.”

Chân Noãn gãi gãi đầu: “Vết thương trên da không theo quy tắc, vết thương trên xương có hình dạng bậc thang và hình phễu. Hung khí có lẽ được làm bằng kim loại, rất khó mô phỏng, trông như là lưỡi búa lại đồng thời có góc nhọn và góc tù.” Cô thấy ánh mắt anh tập trung vào người mình liền bắt đầu lú lờ. “Em... còn phải nghiên cứu... tiếp nữa.”

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô, cô càng luống cuống hơn. Anh cong cong khóe môi, không dùng ánh mắt trêu chọc cô nữa mà quay sang nhìn tờ giấy. Nhưng nhìn một hồi lâu sau anh vẫn không nghĩ ra.

Chân Noãn thấy anh cau mày, sợ anh mất mặt bèn dè dặt tìm lối thoát thay anh: “Nếu hung khí đầu tiên là để vật trang trí hình tròn, vậy lúc nạn nhân chạy từ phòng khách đến cầu thang, trong thời gian ngắn thế này, kẻ tình nghi sẽ rất khó có thể tìm được một hung khí khác. Liệu có phải hân ta vẫn tiếp tục dùng vật trang trí kia không?”

“Có thể!” Ngôn Hàm gật đầu rồi đứng lên. “Thời gian không còn sớm nữa, tìm một vật trang trí tương tự, sau đó kết thúc công việc.”

Sau khi ra khỏi cửa, Ngôn Hàm đi một vòng quanh biệt thự. Xung quanh rất trống trải, mỗi căn biệt thự cách nhau một lùm cây, chòi nghỉ mát và hồ nước, tạo ra không gian đậm chất riêng tư. Hơn nữa, hôm đó trời mưa xối xả, camera nơi này đều bị hỏng cả.

Ngôn Hàm đi đến tòa nhà phục vụ trong khu biệt thự suối nước nóng, nhìn về phía cửa ra vào khu công viên. Vào cửa phải quẹt thẻ, bãi đỗ xe bên cạnh hàng rào. Nếu khách trực tiếp xuống xe ở bãi đỗ thì không cần phải đi qua tòa nhà phục vụ.

Ngôn Hàm hỏi thăm nhân viên vệ sinh đang tưới hoa bên bãi đỗ xe: “Xin hỏi...”

Nhân viên vệ sinh giật mình, bình tưới nước rơi xuống đất, nước đổ hết lên giày Ngôn Hàm.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Cô ta vội vàng nhặt bình nước lên.

Chân Noãn lấy khăn giấy ra đưa cho anh nhưng anh không nhận mà chỉ nhìn người nhân viên vệ sinh, giọng nói bình thản cất lên: “Tay cô sao vậy?”

Vùng giữa ngón cái và ngón trỏ bàn tay trái của cô ta có một vết thương rất dài.

“Cầm dao cạo kẹo cao su trên đất nên cắt trúng tay thôi.” Nhân viên vệ sinh bắt đầu dẽ nhún vai. “Có vài người khách không chú ý vệ sinh công cộng. Và lại, đa phần đều là tình nhân hay vợ bé.”

Ở đây chi phí cao, khách đến đây bình thường không phải dạng vợ nhà cần kiếm mà là kiểu tình nhân phải tiêu pha để chiều lòng.

Ngôn Hàm: “Cửa ra vào bãi đỗ xe ở đâu vậy?”

“Gần mỗi biệt thự đều có một cánh cửa, chính là khu chòi nghỉ mát.”

Ngôn Hàm hiểu rõ, lại hỏi vật trang trí tương tự trong biệt thự xảy ra vụ án.

Nhân viên vệ sinh lắc đầu: “Mỗi căn biệt thự đều mang phong cách độc nhất vô nhị, tôi đưa hai anh chị đi xem thử.”

Họ bèn đi theo. Như lời cô nhân viên đã nói, nơi này tập hợp đủ loại phong cách trang trí trên thế giới, các biệt thự đều khác nhau. Thời gian không còn sớm, hai người họ liền xin phép đi trước.

Ngôn Hàm đưa Chân Noãn về nhà, cầm lấy túi giấy từ hàng ghế sau: “Cảm ơn quần áo của em.”

“Ồ, không có gì ạ.”

“Quần lót không cần trả lại chứ?”

“...”

Mặt cô đỏ bừng, ấp úng lắc đầu.

Tay cô cầm một đồng túi lớn túi nhỏ. Ngôn Hàm thấy cô tay chân lóng ngóng liền thở dài: “Em chuyển hết đồ đạc từ văn phòng về nhà sao?”

Chân Noãn lí nhí: “Dù sao ở nhà cũng không làm gì, nghiên cứu thêm một chút thôi ạ!”

Anh nhìn cô chốc lát rồi nói: “Tôi đưa em lên.”

Cô vội xua tay: “Không...” Nhưng anh đã cầm lấy túi xách và cặp dụng cụ của cô lên rồi. Chân Noãn đành phải cất bước đi theo.

Đến cửa, Chân Noãn tìm chìa khóa trong túi nhưng không thấy. Ngôn Hàm đưa túi đến trước mặt cô. Cô móc túi vào cánh tay, cúi đầu cho hai bàn tay vào trong giỏ lục lọi. Cô nghiêm túc tìm kiếm, vô thức đã kề sát vào người anh, mái tóc mềm mượt lơ thơ chạm vào cằm anh. Ngôn Hàm khẽ cau mày, lặng lẽ ngẩng cao đầu nhưng vẫn không trốn khỏi mùi hương dầu gội thoang thoảng của cô. Trong ánh đèn hành lang mờ tối, Ngôn Hàm chợt nhận ra khoảng cách giữa hai người họ quá gần, nhưng cô vẫn chưa phát hiện, không biết rằng đầu mình gần như chạm vào cổ anh rồi.

Rốt cuộc Chân Noãn cũng lấy được chìa khóa ra, nhưng cùng lúc đó, hành lang vang lên tiếng thang máy mở cửa lạnh lạnh trong đêm tối.

Trong thang máy, Thẩm Dực giương mắt, mái tóc lát phát che đi đôi mắt đen sâu hút. Anh thấy Chân Noãn đứng rất gần Ngôn Hàm, hoàn toàn bị góc mặt anh ta che khuất, bóng dáng hai người chồng lên nhau, chỉ lộ ra đỉnh đầu đang cọ qua cọ lại trước ngực Ngôn Hàm. Hình như Ngôn Hàm bị cô đụng phải, hơi hất cầm lên rồi khẽ nghiêng đi, khuôn mặt bình tĩnh không hề gợn sóng.

Hồi lâu sau, Thẩm Dực nghe thấy tiếng cười khúc khích ngây ngô, dịu dàng mang theo chút vui sướng của cô: “A, tìm được rồi!”

“Ồ, chúc mừng!” Ngôn Hàm chế nhạo, khóe môi nhếch lên.

Thẩm Dực lặng nhìn, cho tay vào túi rồi cất bước đi đến. Thoáng chốc, Chân Noãn nghe được tiếng bước chân của anh, lập tức ngừng đầu. Ngôn Hàm cũng quay đầu lại.

Chân Noãn nhanh chóng nhận ra mình đã đứng quá gần Ngôn Hàm, cuống quýt lùi về sau vài bước giữ khoảng cách với anh. Thế nhưng, cô chợt phát hiện túi xách và những vật khác của mình đều treo trên tay anh, lại vội vàng bước đến lấy.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65

Ngôn Hàm rất phối hợp, lấy đồ trên tay xuống đẩy hết vào tay Chân Noãn. Chân Noãn bị bất ngờ, ôm một đồng hồ lão đảo, nghiêng ngả lui về phía sau, va phải một lồng ngực rộng rãi, rắn chắc.

Thẩm Dực tiến lên hai ba bước, ôm chặt eo cô. Ngôn Hàm cũng không ngờ cô chưa chuẩn bị sẵn sàng, suýt nữa đã ngã xuống.

Hai người đàn ông nhìn nhau, ánh mắt bình thản ẩn chứa lạnh lùng.

“Sao lại mang nhiều đồ như vậy?” Thẩm Dực nhận lấy đồ đạc từ tay cô. Đến cuối cùng, tay cô chỉ còn lại hai túi giấy đựng quần áo, anh cầm lên tiện tay đặt vào tủ giày ngay cửa. “Vứt đi là được rồi, lấy về làm gì?”

Da đầu Chân Noãn căng ra, biết Thẩm Dực đang nổi giận, định an ủi anh, lại lo sợ sẽ khiến Ngôn Hàm mất mặt.

Nhưng hiển nhiên cô đã lo lắng nhiều rồi, Ngôn Hàm ung dung gạt đầu với thái độ khiêm tốn và nhã nhặn nhưng lời nói rất vô lại: “Chưa giặt sạch đã trả lại thì quả thật nên vứt đi cho rồi.”

Xung quanh gió lạnh rít gào, Chân Noãn muốn đào một cái hố chui xuống, đắp đất lại chôn kín mình ngay tại chỗ.

Thẩm Dực không trả lời, lấy chìa khóa ra mở cửa rồi lịch sự hỏi: “Đi vào uống trà không?”

“Không cần khách sáo.”

Hai người này sao thế? Ăn nói kỳ quặc, có thể chọn lúc cô không có mặt được hay không?

Không biết sao giờ phút này, Chân Noãn cảm thấy rất khó xử, cứ như cô và Ngôn Hàm có gì với nhau vậy. Ánh mắt cô chỉ dám nhìn vào môi mà không dám nhìn vào mắt Thẩm Dực: “Đội trưởng, cảm ơn anh đã đưa em về nhà.”

“Khách sáo quá!” Ngôn Hàm quay người. “Ngày mai gặp.”

Thẩm Dực lạnh mặt. Chân Noãn không phát hiện ra, đi vào nhà bật đèn lên, vừa thay dép vừa hỏi: “Sao giờ này còn đến đây? Em tưởng hôm nay anh bận lắm chứ?”

Thẩm Dực ở phía sau im lặng giây lát rồi mới điềm tĩnh khóa cửa lại và nói: “Tối nay, anh ở lại.”

Thân hình Chân Noãn dừng lại, ngơ ngàng quay đầu: “Hả?”

Cô chưa kịp quay người đã bị Thẩm Dực bước nhanh đến giữ chặt bả vai ấn mạnh vào vách tường. Lưng cô đụng phải công tắc kêu “tách” một tiếng, căn phòng bỗng rơi vào tối tăm.

Khí thế lạnh lùng của người đàn ông phả vào mặt khiến cô không nhìn được thét lên một tiếng, định che miệng lại thì thân thể cao lớn của anh đã áp đến người cô. Tay cô không thể nhấc lên mà chỉ có thể nắm chặt lấy eo anh. Bốn phía tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả. Cô bị anh áp chặt vào vách tường, không tài nào cử động, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Hơi thở nam tính mà nóng hổi của Thẩm Dục phả lên mặt cô, cô bất chợt hoảng sợ, bên tai đều là tiếng tim đập như muốn nhảy ra khỏi cổ họng.

Tuy trước đây anh cũng từng ôm cô, nhưng khi thể mãnh liệt như vậy thì đây là lần đầu tiên. Cô không chịu nổi, khó nhọc gọi khẽ: “Thẩm Dục?”

Lời vừa thốt ra mới phát giác nó yếu ớt như tiếng kêu của mèo con.

“Hử?”

Cô chớp chớp mắt trong bóng tối, cử động bàn tay đang nắm áo anh, cả người ngây dại không biết mình định nói gì nữa. Cuối cùng, cô áp ứng nói: “Anh... sao vậy hả?”

Thẩm Dục không đáp, tay trái từ từ dời xuống, cời nút áo phao lông vũ của cô ra, luồn vào trong nắm lấy eo cô qua lớp áo len mỏng. Toàn thân cô run lên, phát ra tiếng hít thở run rẩy.

Anh cúi đầu kề sát tai cô, giọng nói lạnh lùng bẩm sinh lộ ra vẻ kiềm chế: “Đang suy nghĩ gì?”

“Em... anh...” Cô cực kỳ khẩn trương, lười lười lại. “Anh... Anh như vậy, em... sợ...”

“Anh thế nào?” Thẩm Dục thì thầm, đưa tay đến sau lưng cô. “Như vậy sao?” Anh hơi dùng sức đã dễ dàng nhấc cô lên ôm vào lòng.

Chân Noãn hốt hoảng khẽ kêu lên, ôm chặt lấy anh theo bản năng, trái tim treo lơ lửng cùng thân thể, tất cả không khí đều bị anh đè ép trong lồng ngực. Anh cảm nhận được cái ôm của cô, nỗi mơ hồ trong lòng biến mất hơn phân nửa.

“Hay là như vậy?” Anh tìm được môi cô chính xác trong bóng tối, hôn lên.

Cô gái trong ngực hoàn toàn cứng đờ, hơi thở ngừng lại. Cuối cùng, anh không hù dọa cô nữa dù cảm xúc mềm mại và lạnh lạnh trên môi cô khiến anh tuyệt chút nữa mất kiểm soát, nhưng anh vẫn kiềm chế được nên chỉ chạm vào, yên tĩnh và nhẹ nhàng, không hề triển miên, cũng không trăn trở, càng không thâm nhập vào sâu bên trong.

Chân Noãn tròn to mắt ngây dại. Trong bóng tối đen đặc, đầu cô lại hiện lên khuôn mặt Ngôn Hàm đang rù rì, lơ đãng và gọi cảm, còn có đôi môi mang theo vẻ cợt nhả và khóe miệng ẩn chứa nét cười khinh khinh của anh.

Cô thấy mình điên mất rồi!

Trong hành lang tối tăm chật hẹp, Thẩm Dục ôm lấy thân thể cứng đờ đang càng lúc càng nóng rực của cô. Đến tận khi nhận ra thân thể mảnh mai của cô đang run lên như cây sậy với vẻ vô cùng khẩn trương và đáng thương, anh mới chậm rãi buông cô ra rồi ấn công tắc phía sau cô.

Đèn sáng, cô ngờ nghệch nhìn anh chăm chăm, đôi mắt ướt ướt đầy bất an. Cả người như mới bị xông hơi, từ gương mặt đến ngón tay đều đỏ ửng chẳng khác nào hai chiếc bóng đèn đỏ sáng nhấp nháy.

“Noãn Noãn, em không cần sợ.” Anh đưa ngón trỏ chạm vào gương mặt nóng bừng của cô. “Người nên sợ chính là anh.”

Chân Noãn không hiểu, cũng không có lòng dạ nào để hỏi, bởi vì hình ảnh và tâm tư vừa xuất hiện ban nãy đang khiến cô rối loạn. Cô quần bách quay đầu đi, lê dép bước vào nhà.

Thẩm Dục nắm tay cô rồi đi theo. Đến phòng khách, cô còn chưa kịp mở đèn đã bị anh ôm từ phía sau. Thần kinh Chân Noãn lại căng ra, mắt nhắm tịt, cố gắng thả lỏng cơ thể.

Anh luôn lạnh lùng nhưng vòng ôm dành cho cô lại rất ấm áp. Một, hai năm sau tai nạn đó, cô cử động bất tiện, trí nhớ thì đứt đoạn. Mỗi ngày đều ngơ ngẩn, trong thế giới khi ấy chỉ có mỗi mình Thẩm Dục đẩy xe lăn cho cô, dìu cô bước đi, chiều theo trí nhớ hay quên của cô, từng ngày trôi qua vẫn cứ kể đi kể lại những chuyện vặt vãnh.

Cô đi Mỹ, anh cũng thường cùng Kỳ Thâm qua đó để tập huấn và tiện thể gặp cô. Đã lâu như vậy thì cũng nên đến lượt cô cố gắng rồi. Nhưng không hiểu sao hiện tại trong đầu cô lại có một hình bóng kỳ lạ. Cô không nên như thế!

Anh ôm lấy cô đang đứng bên rìa bóng tối và ánh sáng.

“Sao gần đây hay buộc tóc vậy?” Thẩm Dục bình thản nói. “Em xả tóc đẹp hơn.”

Chân Noãn ngại ngần vuốt tóc, cúi đầu nói nhỏ: “Lúc làm việc, xả tóc không tiện nên buộc lên cho gọn.”

“Anh ta nói à?”

Chân Noãn giật thót tim, giả vờ ngây ngô: “Ai cơ ạ?”

“Ngôn Hàm.”

“Không phải, đồng nghiệp trong Phòng thí nghiệm góp ý thôi, tên là Quan Tiểu Du, làm kiểm tra dấu vết.” Cô nói một tràng thật nhanh nhưng không hiểu

sao mình lại phải nói dối.

Đôi đồng tử của Thẩm Dực co lại. Anh không nói gì cả mà chỉ lặng yên ôm cô giây lát, cảm thấy cổ áo cô tỏa ra hơi nóng bèn hỏi: “Nóng lắm à?”

Cô thành thật gật đầu: “Nóng quá, sau lưng toàn là mồ hôi.”

“Hay là quá khẩn trương?”

Cô bối rối “ừ” một tiếng về hơi ừ rừ: “Em cảm thấy mình có bệnh, muốn đi khám bác sĩ tâm lý.”

“Không cần.” Anh quả quyết nói. “Giờ đang dần tốt lên rồi.”

Chân Noãn “à” lên, qua một lúc lâu mới hỏi: “Anh biết Khương Hiểu không?”

“Sao đột nhiên hỏi việc này?”

“Tiện miệng hỏi thế thôi.”

“Anh và Thân Trạch Thiên thường xuyên gặp mặt, đương nhiên biết bạn gái anh ta rồi.”

“Cho dù không phải như vậy, Thân Trạch Thiên là đối thủ của anh, anh cũng sẽ điều tra rõ ràng về bản thân anh ta và những người bên cạnh, đúng không?”

Thẩm Dực quay người cô lại, ánh mắt lạnh lùng nhưng không phải hướng về cô: “Ai đã tới tìm em?”

Phòng khách không bật đèn, ánh sáng êm dịu của phòng ăn soi đến từ vật trang trí trên hành lang. Anh đứng ngược sáng, vẻ mặt nghiêm nghị và sắc lạnh, đây là dáng vẻ xưa nay anh hay đối đãi với người ngoài.

“Không có.” Cô cụp. “Em chỉ cảm thấy bảo vệ sảnh tiệc cưới không nên để Khương Hiểu vào mới phải.” Nói xong, cô bỗng sững sốt, điểm này chắc hẳn Ngôn Hàm đã nghĩ đến.

Thẩm Dực không trả lời thẳng thắn mà nói bằng giọng chắc nịch: “Là Đồng Tư Tư.”

Chân Noãn hơi hoảng, vội chuyển đề tài: “Em nghe cảnh sát cấp dưới nói cô ấy bị bắt cóc, hiện giờ quan hệ của cô ấy và Thân Thiên Trạch rất tệ.”

“Quan tâm chuyện nhà bọn họ vậy hả?”

“Em không quan tâm bọn họ... Em chỉ quan tâm anh có can dự vào chuyện đó không thôi.”

Về lạnh lẽo trong mắt Thẩm Dực vui đi, không một câu đáp.

Chân Noãn bỗng nhớ đến lời chất vấn của Ngôn Hàm: “Trước kia, em thật sự múa ballet sao? Có bạn học và thầy cô không?”

“Những câu hỏi của em hôm nay rất kỳ lạ. Đang nghĩ gì vậy?” Ngón tay anh lần vào cổ áo cô. Sờ lên sống lưng nóng hổi vuốt mồ hôi.

Cô bỗng run lên, cuộc đối thoại vừa rồi đều bay biến đâu mất.

“Đi tắm đi, đừng để bị cảm.”

“Ừm!” Chân Noãn quay người vào phòng ngủ của mình.

Thẩm Dực mở đèn phòng khách lên, nhìn những bức ảnh dán trên tường, hàng mày nhíu lại thật sâu.

Trong mười năm qua, biết bao chuyện anh đều nhớ rõ mồn một, nhất là hôm ấy. Cô gái Hạ Thời kia tóc tai rối bù, quần áo xộc xệch, ngồi trong đống đồ nát, ngân ngấn nước mắt nói: “Anh ấy nhất định sẽ tìm được tôi, tìm được thân thể của tôi, dù tôi có chết đi thì cũng sẽ tìm được xương của tôi.”

Hôm đó, cô gái Hạ Thời kia lao đảo đứng lên khỏi mặt đất, khóc tức tưởi, nhưng lại thoáng vẻ đoạn tuyệt khiến người ta khó chịu.

“Nhìn đi, tội phạm hoàn hảo của các người sắp bị hủy trong tay tôi rồi đây. Xin thề với nỗi đau mà tôi sắp phải trải qua, một năm, ba năm hay thậm chí mười năm, anh ấy nhất định sẽ tìm được các người, anh ấy nhất định sẽ hủy diệt các người!”

Đó là một cô gái bề ngoài có vẻ nhu nhược nhưng cốt cách lại mạnh mẽ và quyết liệt như Ngôn Hàm. Vậy là Ngôn Hàm đã tìm thấy xương của cô ấy, tìm được cô ấy.

Dự cảm của Thẩm Dực càng ngày càng mãnh liệt. Tiếp theo đây, tiên đoán của Hạ Thời sẽ ứng nghiệm từng lời một. Tội phạm hoàn hảo kia sau nhiều năm cô ấy ngã xuống sẽ vì hành động kinh thiên động địa khi ấy của cô mà bị phơi bày ra ánh sáng.

Một năm, ba năm rồi mười năm, Ngôn Hàm sẽ tìm được bọn họ, sẽ khiến bọn họ phải trả giá.

Chương 66

Nguyễn Văn Chinh, chồng của nạn nhân Tôn Lâm đang đi công tác ở Hồng Kông, vừa trở về Dự Thành vào sáng sớm đã đến Cục để phối hợp điều tra. Ngôn Hàm và Lão Bạch lấy lời khai, còn Quan Tiểu Du lấy DNA, dấu răng và dấu vân tay của anh ta trước.

Tôn Lâm 27 tuổi, hiện là giáo viên dạy múa ở Đại học Nghệ thuật Dự Thành, diện mạo xinh đẹp và ngọt ngào, thân hình nóng bỏng.

Nguyễn Văn Chinh là nhân vật có máu mặt trong giới thương nhân ở Dự Thành. Anh ta mở công ty Vận chuyển Thịnh Thế, cuộc sống sung túc, vợ chồng ân ái, là cặp vợ chồng mẫu mực trong mắt người thân, bạn bè, láng giềng và đồng nghiệp. Anh ta hơn ba mươi tuổi, đang trong giai đoạn sung mãn nhất của đàn ông. Sở hữu dáng vẻ không tẻ, cộng thêm sự khôn khéo và cơ trí của một thương nhân, lại toát ra khí chất khiêm nhường và chân thành, là mẫu người dễ tạo thiện cảm cho người đối diện.

Ngôn Hàm đã sớm giao ước để Lão Bạch lấy lời khai và ghi chép, còn anh thì giám sát. Nhưng trước khi bắt đầu, Quan Tiểu Du đã đưa báo cáo vào phòng thẩm vấn cho Ngôn Hàm: Lòng của người khác lẫn lộn với lòng của Tôn Lâm chính là của Nguyễn Văn Chinh.

Ngôn Hàm đóng báo cáo lại, lên tiếng trước: “Tên họ.”

“Nguyễn Văn Chinh.”

“Quan hệ với người chết thế nào?”

“Vợ chồng.”

Những câu hỏi tiếp theo rất bình thường. Nguyễn Văn Chinh trả lời rất có quy củ. Hai người được người quen giới thiệu, vừa gặp đã yêu. Kết hôn bảy năm vẫn ngọt ngào, năm ngoái còn đi đến đảo Bali tổ chức kỷ niệm bảy năm ngày cưới. Việc này được đồng nghiệp của Tôn Lâm làm chứng. Nghỉ hè năm ngoái, Tôn Lâm còn bao vé máy bay cho các thầy cô trong trường đến tham dự buổi lễ, ai ai cũng ngưỡng mộ và ganh tị.

Ngôn Hàm hỏi: “Kết hôn bảy năm vẫn không có con à?”

“Chúng tôi theo chủ nghĩa DINK(*).”

(*) DINK là viết tắt của cụm từ “Dual Income, No Kids” mang nghĩa “thu nhập gấp đôi, không con cái”. Đây là trào lưu của các cặp vợ chồng phương Tây, nay đã lan tràn đến các nước Châu Á.

Ngôn Hàm: “Tôn Lâm sảy thai không dưới tám lần, dẫn đến vô sinh.”

Bên này tám kính, Chân Noãn sững sờ. Cô mới giao một chồng báo cáo khám nghiệm thi thể cho anh để chuẩn bị cho việc tra hỏi, vậy mà anh đã xem hết cả rồi.

“Sức khỏe của Tôn Lâm không tốt, không thích hợp mang thai. Chúng tôi không cần con cái, nhưng cha mẹ cô hủ lại muốn bồng cháu. Cô ấy vì muốn ông bà vui vẻ nên mới nhiều lần thử xem sao.”

Ngôn Hàm không đưa ý kiến mà hỏi: “Trên người Tôn Lâm có rất nhiều dấu vết bị ngược đãi, chúng tôi nghi ngờ cô ấy đã chịu đựng bạo lực tình dục gia đình trong thời gian dài.”

Nguyễn Văn Chinh sững sờ: “Không thể nào? Ý của anh là cô ấy gian díu với gã đàn ông khác từ lâu ư?”

Lão Bạch ngẩng đầu, không biết Nguyễn Văn Chinh này thật sự không biết chuyện hay là phản ứng quá nhanh nữa.

Đồng tử Ngôn Hàm co lại: “Cô ấy gian díu với người khác, trên người có vết thương mà anh lại không biết à?”

“Tôn Lâm là giáo viên dạy múa, thích tập thể thao, vết thương nhẹ và vết bầm là khó tránh khỏi.” Đây là một lời giải thích hợp lý.

Lão Bạch không nói gì nhưng Ngôn Hàm lại vô cùng nhạy bén: “Sao anh biết tôi nói là vết thương nhẹ?”

Nguyễn Văn Chinh thảng thốt lần nữa.

“Bạo lực tình dục sẽ gây ra vết thương ở da và mô cơ nhưng sẽ không tổn thương đến gân cốt, còn bị thương do vũ đạo và thể thao thì thường xuyên kèm theo tổn thương gân cốt.”

“Bình thường cô ấy rất cẩn thận.”

“Nếu cẩn thận thì sao lại dễ bị thương?” Ngôn Hàm hỏi. “Rốt cuộc là cô ấy có cẩn thận hay không?”

Nguyễn Văn Chính không đáp được.

“Đêm xảy ra vụ án, anh ở đâu?”

“Tôi và cô ấy ở Duyệt Xuân ngâm suối nước nóng. Chuyến bay đến Hồng Kông của tôi là một giờ sáng. Lúc mười một giờ tôi đã rời đi và khi đó, cô ấy vẫn còn khỏe mạnh.”

Câu trả lời của Nguyễn Văn Chính khiến mọi người không còn gì để nói. Bởi lẽ Tôn Lâm chết là vào lúc 10 giờ 31 phút đến 11 giờ 30 phút, 3 giờ sáng bị vứt xác ở ven đường trong tình trạng thi thể còn ấm. Nhưng trong thời gian đó, Nguyễn Văn Chính đã ở Hồng Kông.

Lúc mọi người cho rằng đã rơi vào cục diện bế tắc, Ngôn Hàm bất ngờ hỏi: “Sao anh lại chọn ngày đi Hồng Kông để chạy đến Thập An Lĩ ngâm suối nước nóng?”

Điều này không hợp với lẽ thường.

“Là Tôn Lâm đặt, cô ấy muốn đi ngâm suối nước nóng để thư giãn. Tôi nghĩ mấy ngày đi công tác sẽ không gặp được cô ấy nên đi xem thử.”

Ngôn Hàm hỏi băng quơ: “Cô ấy gọi anh đến à?”

“Đúng vậy! Cô ấy nói cho tôi biết mình ở đó nghỉ dưỡng, có rảnh thì đi tìm cô ấy.”

“Nhưng khi đăng ký cô ấy đã dùng chứng minh thư giả.”

“Có ý gì?”

“Cô ấy không gọi anh đến mà là anh tự tìm đến. Tôi có hai giả thiết, một là cô ấy đi vụng trộm, còn hai là cô ấy đang trốn tránh anh.”

Từ trong lời nói của Ngôn Hàm, Chân Noãn nghe ra anh hoàn toàn xử lý vụ án này theo kiểu vụ án đơn lẻ, không hề bị ảnh hưởng bởi suicide sound.

Nguyễn Văn Chính trở mặt lú lười: “Không thể nào! Tình cảm của chúng tôi rất tốt, cô ấy không có lý do gì để trốn tránh tôi cả, càng không có khả năng vụng trộm. Thật sự là chính cô ấy đã nói cho tôi biết mình đang ở đó.”

Chân Noãn không biết Nguyễn Văn Chính đang nói thật hay là khôn ngoan thận trọng nữa.

Lời Ngôn Hàm nói có thể suy ra rằng nếu là vụng trộm thì khi Nguyễn Văn Chính chạy đến sẽ kích động giết kẻ tình nghi, còn nếu người vợ có ý trốn tránh thì chứng tỏ hai người không hạnh phúc như người ngoài đã thấy, giữa họ nảy sinh mâu thuẫn sâu sắc và có thể dẫn đến giết người trong lúc cãi vã.

“Sếp, có phải các anh đang nghi ngờ tôi không?”

Giọng nói Ngôn Hàm thân nhiên: “Có một chút.”

“Bởi vì tình nghi tôi có hành vi bạo lực tình dục với vợ mình sao?”

“Thứ lỗi cho tôi nói thẳng.” Xấp tài liệu trong tay Ngôn Hàm rơi xuống bàn, vang lên tiếng động không nặng cũng không nhẹ, ánh mắt anh thoáng lạnh. “Không phải nghi ngờ mà là sự thật.”

“Không thể! Tôi muốn thấy báo cáo pháp y khám nghiệm thi thể của vợ tôi.”

Ngôn Hàm miết ngón tay vào mép bàn, im lặng trong phút chốc. Chân Noãn nhìn góc mặt trầm lặng, rần rờ như đá của anh với vẻ không hiểu. Gia đình nạn nhân hoặc đối tượng tình nghi yêu cầu tiếp xúc với pháp y hay yêu cầu giải thích, việc này là trình tự rất hợp lý và bình thường kia mà? Nhưng dường như lúc này Ngôn Hàm đang... mâu thuẫn.

Và chỉ trong chớp mắt, anh liền điềm nhiên dựa vào ghế, đưa lưng cùng mái tóc ngắn gọn gàng về phía Chân Noãn. Nửa giây sau, anh hơi nghiêng đầu, gọi với về tầm kính phía sau: “Chân Noãn!”

Chân Noãn vội chạy đến phòng thẩm vấn, hít sâu vài hơi mới đẩy cửa bước vào. Cô đi đến ngồi xuống cạnh Ngôn Hàm, ung dung nhìn về phía Nguyễn Văn Chính đối diện.

Anh ta thấy là nữ pháp y thì khá bất ngờ, lại càng khinh thường và tỏ vẻ không tin tưởng: “Cô là pháp y?”

“Vâng. Nói chính xác là nghiên cứu viên Bệnh lý học.”

“Học ở đâu?”

“Đại học Pennsylvania.”

Nguyễn Văn Chinh khựng lại rồi hỏi: “Phụ nữ cũng có thể làm pháp y à?”

“Đúng vậy!” Cô giương mắt. “Còn có thể làm rất tốt nữa.”

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn cô.

Nguyễn Văn Chinh: “Cô đã khám nghiệm thi thể vợ tôi và nói rằng cô ấy bị bạo lực tình dục trong thời gian dài. Tôi muốn chất vấn về điều này.”

“Mời anh.”

“Cô ấy không phải bị bạo lực tình dục mà là bị thương lúc khiêu vũ.” Anh ta nâng cao âm lượng.

Chân Noãn không hề sợ sệt, cũng cất cao giọng theo: “Anh Nguyễn, khiêu vũ thế nào mà lại khiến vết thương trong đùi chồng chất, bên ngoài đùi và bắp chân lại ít có vết thương nặng như vậy?”

Nguyễn Văn Chinh đối mặt với chứng cứ này vẫn một mực lắc đầu: “Không phải.”

Anh ta không thừa nhận, Chân Noãn cũng không truy hỏi. Là một pháp y khám nghiệm thi thể, cô chỉ trần thuật sự thật: “Vùng kín của vợ anh và khoang chậu vị viêm nặng, cổ tử cung nhiễm trùng cấp ba, u nang...”

“Chúng sống đã bảy năm, người phụ nữ ít nhiều cũng có bệnh phụ khoa.”

“Không, cô ấy bị quá nặng là vì thường chảy máu khi quan hệ. Anh hoàn toàn không quý trọng thân thể cô ấy.”

Nguyễn Văn Chinh bỗng gây hấn: “Cô có kinh nghiệm quan hệ tình dục không?”

Chân Noãn còn định nói gì đó thì bất thành linh nghẹn lời. Ngôn Hàm nhú mày, ngón tay gõ cộc cộc lên bàn, ánh mắt lạnh lùng cảnh cáo.

Chân Noãn ngạc nhiên, cảm nhận được boss đang bảo vệ mình.

Nguyễn Văn Chinh giữ chừng mực một chút rồi nói: “Cô không hiểu, mỗi cặp vợ chồng đều có cách yêu đặc biệt. Đây chính là vui thú của tôi và cô ấy. Hành động của tôi tuy khá thô lỗ nhưng đây là yêu cầu của cô ấy, cô ấy cảm thấy rất hưởng thụ.”

Chân Noãn không xấu hổ, ngược lại nghiêm túc hơn: “Không thể nào. Đến mức độ đó thì phụ nữ sẽ vô cùng đau đớn, không thể nào hưởng thụ.”

“Cô không ở trong cuộc sao cô biết? Đây chính là biểu hiện của cô ấy.”

“Nếu như cô ấy tỏ vẻ hưởng thụ thì đó là hy vọng anh mau kết thúc sớm một chút.”

Mặt Nguyễn Văn Chinh nhất thời xám xịt, người đàn ông nào nghe mấy lời như thế cũng sẽ thấy mất mặt.

Chân Noãn quay trở về bên cạnh các đồng nghiệp, Quan Tiểu Du giơ ngón tay cái với cô: “Người đẹp Noãn Noãn, gan dạ hơn rồi đấy! Cho cậu một trăm like.”

Ngôn Hàm đi từ sau đến, thản nhiên nói: “Biểu hiện khá lắm!”

Cô vừa định cảm ơn Đội trưởng đã khích lệ, Ngôn Hàm đã vội quay đầu lại nhìn Đội phó Trình: “Chuyện này phức tạp hơn bề ngoài nhiều.”

Tô Nhã cũng nói: “Gã cố ý muốn che giấu chuyện bạo lực gia đình, cũng có thể liên quan đến sĩ diện cá nhân.”

“Không chịu thừa nhận bạo hành, lại còn kiên quyết phủ nhận khả năng vợ ngoại tình, quả thật gã rất để ý.” Ngôn Hàm nói. “Đến phòng họp.”

Chân Noãn đi theo mọi người ra ngoài, chợt nhớ đến khoảnh khắc Nguyễn Văn Chinh đòi gặp pháp y vừa nãy. Cô biết khi đó, có lẽ Ngôn Hàm nghĩ đến người anh từng không tài nào bảo vệ được nên trong giây phút ấy đã muốn bảo vệ cô theo bản năng.

Cô rề rà đi cuối cùng, cố gắng bắt chước nụ cười tươi tắn, di dóm của Quan Tiểu Du: “Đội trưởng, khi đó, anh muốn bảo vệ em sao?”

Anh hơi nheo mắt, làm bộ không nhớ rõ: “Khi nào?”

Cô cười cười, lắc đầu. Thấy có người đến nói chuyện với anh, Chân Noãn ôm tài liệu đi trước. Đi được vài bước, cô quay đầu lại nhìn bóng dáng cao lớn kiên cường của anh, khẽ mỉm cười: Đội trưởng, anh thật tốt!

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Trong phòng họp.

Tô Nhã kiên trì quan điểm lúc trước, người tự sát thứ tám của suicide sound sát hại nạn nhân Tôn Lâm thứ bảy rồi vu oan cho Nguyễn Văn Chính. Nguyễn Văn Chính có bằng chứng ngoại phạm vô cùng vững chắc.

Chân Noãn nói lên nghi vấn: “Nếu muốn hãm hại thì ít nhất Tôn Lâm phải hẹn Nguyễn Văn Chính đến. Nhưng cô ấy lại dùng chứng minh nhân dân giả và tắt điện thoại, cũng không liên lạc với gã, giống như đang trốn Nguyễn Văn Chính vậy.”

Ngôn Hàm tiếp lời: “Đúng thế! Nguyễn Văn Chính không muốn để chúng ta biết Tôn Lâm đang trốn tránh gã, điểm này có thể giải thích là do sĩ diện. Nhưng Tôn Lâm trốn Nguyễn Văn Chính dường như không thể giải thích bằng lý do cài bẫy hãm hại được.”

Tô Nhã cau mày im lặng. Giống như Chân Noãn nói, hãm hại Nguyễn Văn Chính thì thế nào cũng phải gọi gã đến mới được.

Hắc Tử: “Chúng tôi đã kiểm tra các mối quan hệ của nạn nhân thì được biết tính tình Tôn Lâm rất bốc đồng, ra tay hào phóng, không có khả năng bị báo thù, càng không có khả năng giết người vì tiền bạc, kể cả nhân viên khu nghỉ dưỡng cũng điều tra qua rồi.”

Tô Dương: “Hai đồng nghiệp thân thiết đều nói rằng vợ chồng họ rất hạnh phúc, không hề có dấu hiệu ngoại tình hay rạn nứt tình cảm. Người ngoài không nhận ra nhưng chúng ta đã phát hiện được tình cảm của bọn họ là giả, chỉ không biết có vụng trộm...”

Chân Noãn suy tư, muốn nói rồi lại thôi.

Ngôn Hàm nhìn sang: “Muốn nói gì?”

“Khả năng vụng trộm rất thấp,” Chân Noãn khề giọng. “Cô ấy là nạn nhân trong việc bạo lực tình dục nên sẽ nảy sinh bài xích với việc sinh hoạt tình dục, thậm chí là đàn ông. Vì vậy, cho dù người đàn ông có là quân tử tao nhã đi chăng nữa, cô ấy cũng sẽ không rung động. Nguyễn Văn Chính không phải là ví dụ rất tốt hay sao?”

“Tôi đồng ý với cách nói của Chân Noãn.” Ngôn Hàm gõ gõ cây bút máy trong tay.

Những người khác cũng đồng ý. Cảnh sát Lâm Từ mới nhậm chức vẫn chưa có kinh nghiệm nên bỗng hoang mang: “Không phải vụng trộm thì chính là nạn nhân muốn trốn tránh Nguyễn Văn Chính. Không ngờ giữa họ lại có bạo hành gia đình. Lúc đến thăm viếng, mọi người đều nói quan hệ của họ vô cùng tốt.”

Ngôn Hàm: “Mọi người cho rằng bạo hành gia đình thường xảy ra ở gia đình dân trí thấp, thật ra thì không hoàn toàn là vậy. Rất nhiều người đàn ông bạo hành gia đình đều là giới trí thức, tầng lớp có thu nhập cao. Tuy vợ của dạng người này có hiểu biết về pháp luật, nhưng vì hình tượng và sĩ diện nên ngược lại càng không xin cảnh sát giúp đỡ.”

Chân Noãn lặng thinh lật tài liệu trước mặt. Trong bản ghi chép của nhân viên điều tra có đề cập đến lời nói của đồng nghiệp Tôn Lâm: Tôn Lâm rất hạnh phúc, chồng vừa điển trai vừa có tiền, đối xử với cô ấy lại tốt và cũng không hề lăng nhăng, tính tình bốc đồng của cô ấy cũng do được cưng chiều mà ra. Bọn họ vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị với cô ấy.

Chân Noãn không hiểu rốt cuộc Tôn Lâm muốn thứ gì. Là một giáo viên đại học, độc lập về kinh tế nhưng tinh thần thì không. Vì cuộc sống quý bà vô lo trong mắt người khác, vì danh tiếng chồng là đại gia, vì ánh mắt ngưỡng mộ của vô số phụ nữ nên mới phải chịu đựng nhiều năm như vậy sao?

Nếu là như thế, Chân Noãn không tài nào tưởng tượng được tâm trạng của cô ta mỗi đêm khi bị chồng hành hạ đến sống dở chết dở nhưng hôm sau vẫn tươi cười đi làm, tỏ ra trang nhã, vừa hưởng thụ sự ngưỡng mộ và ghen tị của nữ đồng nghiệp vừa sợ hãi màn đêm buông xuống sẽ khiến hoàng tử hóa thân thành cầm thú. Chân Noãn bỗng cảm thấy bi ai.

Lúc giải phẫu vùng sinh dục của Tôn Lâm, cô thấy rõ vết thương đau khổ chồng chất nơi sâu thẳm trong thân thể người phụ nữ này. Những đứa bé bị sảy kia chẳng qua chỉ là vật hi sinh cho việc bạo lực tình dục trong thời gian mang thai mà thôi.

Lời nói của Đội phó Trình khiến Chân Noãn thu hồi ý nghĩ: “Xem chừng, cuối tuần vừa rồi, Nguyễn Văn Chính tìm được Tôn Lâm.”

“Sau khi tìm được, ít nhất đã xảy ra quan hệ một lần.” Ngôn Hàm cau mày. “Khi nạn nhân còn sống vẫn đang mặc áo ngủ. Nếu hung thủ không phải Nguyễn Văn Chính thì ai có thể khiến cô ấy mặc áo ngủ gặp mặt chứ?”

Tô Nhã: “Cho nên tôi cho rằng khả năng đây chính là người tự sát thứ bảy của suicide sound rất lớn. Tôn Lâm mặc áo ngủ chính là minh chứng tốt nhất. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để chết, đối mặt với người muốn giết cô ấy làm sao còn có ý thay quần áo chứ? Có lẽ cô ấy cho rằng mặc áo choàng tắm thì có thể chứng minh người giết chết cô ấy là người thân, trùng hợp vu oan cho Nguyễn Văn Chính.”

Ngôn Hàm nói bằng giọng khách quan: “Đúng là hợp lý. Về phần tại sao Tôn Lâm trốn tránh Nguyễn Văn Chính, tôi nghĩ đến một khả năng, nhưng

không dám chắc.”

Ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn vào anh, anh nói: “Sự thật cho dù Tôn Lâm lần tránh Nguyễn Văn Chính thì gã ta vẫn tìm đến cô ấy. Không tới một ngày, làm sao Nguyễn Văn Chính tìm được Tôn Lâm vốn cố ý tránh mình chứ?”

Chân Noãn hiểu ra trong nháy mắt: “Ý anh là Nguyễn Văn Chính đã nói thật, quả thật Tôn Lâm đã ra ám hiệu hoặc nói rõ chỗ cô ấy ẩn náu?”

“Đúng vậy! Tôn Lâm giả vờ trốn Nguyễn Văn Chính để khiến cảnh sát nghi ngờ tình cảm giữa vợ chồng họ đã mâu thuẫn cùng cực. Cô ấy khiến cảnh sát tưởng tượng sau khi Nguyễn Văn Chính tìm được mình đã xảy ra tranh cãi rồi lỡ tay giết chết mình, tạo thành tình tiết hợp tình hợp lý.”

Tô Nhã rất vui vì Ngôn Hàm đã chỉ ra được góc chết trong suy luận của cô: “Đúng vậy, đây là một quỷ kế được sắp đặt tinh vi. Tôn Lâm dùng chứng minh nhân dân giả nhằm nhấn mạnh cô ấy đang trốn tránh người chồng muốn ân ái. Hung thủ hủy đi khuôn mặt của Tôn Lâm là vì muốn tạo dựng cảnh tượng giả về người chồng không muốn cho cảnh sát phát hiện ra thân phận của nạn nhân.”

Chân Noãn nhũn mày: “Nhưng lần đầu tiên Tôn Lâm bị tấn công là ở phòng khách. Điều này giải thích như thế nào?”

Đội phó Trình cũng đồng ý với Tô Nhã: “Dựa theo kế hoạch số bảy, Tôn Lâm ở phòng khách đàm phán với chồng mình, hai người ý kiến bất hòa, người chồng tiện tay cầm vật trang trí đập vào đầu vợ. Đây là kịch bản hung án của rất nhiều cặp vợ chồng.”

Đàm Ca vỗ tay: “Như vậy, nghi vấn Tôn Lâm trước khi chết đã nảy sinh quan hệ tình dục với Nguyễn Văn Chính mà không hề phản kháng đã có thể giải thích được rồi. Nếu phản kháng giữa, hai người sẽ không bình tĩnh ngồi ở phòng khách thương lượng. Cảnh tượng cô ấy muốn người khác hiểu có lẽ là khi đó Tôn Lâm đang nhân nhượng cầu xin Nguyễn Văn Chính tha cho mình, đàm phán bất thành nên xảy ra xung đột. Nhưng trên thực tế, ngồi ở phòng khách nói chuyện với Tôn Lâm không phải Nguyễn Văn Chính. Sau khi gã quan hệ tình dục với cô ấy thì đã rời khỏi rồi.”

Tô Nhã cười: “Đúng, đây chính là kế hoạch số bảy, vô cùng hoàn mỹ. Thiếu sót duy nhất là bọn họ không ngờ đến việc Nguyễn Văn Chính đã đặt vé máy bay đi Hồng Kông ngay đêm đó, bằng chứng ngoại phạm này đã khiến kế hoạch giả họa của bọn họ thất bại trong gang tấc.”

Chân Noãn nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Trên người Tôn Lâm không có dấu vết phản kháng và phòng vệ, đây cũng là một chút sơ hở.”

Tô Nhã nhướn mày, cho rằng đã thuyết phục được Chân Noãn nhưng cô vẫn chưa nói xong: “Cũng có lẽ là đối phương quá nhanh và quá mạnh rồi.”

Ngôn Hàm ngược mắt nhìn Chân Noãn, tỏ vẻ rất tán thưởng thái độ cẩn trọng của cô và nói: “Đúng vậy.”

Tô Nhã: “Tiếp theo là bắt người, nếu đúng là kế hoạch số bảy thì việc bắt hung thủ sẽ gặp chút khó khăn đây.”

“Không khó.” Ngôn Hàm nói. “Chỉ cần tìm được xe của nạn nhân là được.”

Lúc này, tất cả mọi người đều ngơ ngác nhìn nhau: “Xe ư?”

“Lúc Tôn Lâm bị mang ra khỏi khu suối nước nóng là được đựng trong va li. Vậy thì va li kia hẳn là được cô ta mang theo lúc bỏ nhà đi. Đi lại bất tiện như vậy, chắc cô ta sẽ lái xe.”

“Cũng có thể ngồi xe mà.”

“Hôm đó trời mưa tầm tã, Tôn Lâm là quý bà giàu có đã bảy năm, ăn sung mặc sướng thành quen, sẽ không chịu ngồi xe buýt. Từ khu vực thành phố đến Thập An Lí phải chuyển ít nhất ba chuyến xe, lên núi rất khó đón xe, như vậy thì cô ta sẽ ướt sũng ở trạm chờ mất.”

Điều này làm mọi người phải tâm phục khẩu phục, nhưng Ngôn Hàm nói: “Để xác nhận, hãy liên lạc với bộ phận quản lý giao thông điều tra về chiếc xe đứng tên của Tôn Lâm và xem camera giám sát trên đường nữa.”

Vấn đề theo đó mà đến.

“Một chiếc xe làm sao bỗng dưng biến mất được?” Quan Tiểu Du nghi ngờ. “Nguyễn Văn Chính cũng không thể một mình lái hai chiếc được.”

Tô Nhã liếc mắt, chợt phát hiện ra Tiểu Du có vẻ chống đối mình, trong tiềm thức của cô ta có vẻ không thể chấp nhận việc cô đang rửa oan cho Nguyễn Văn Chính.

Lâm Từ: “Có hai người thì sao? Nguyễn Văn Chính đi trước, một người khác theo sau. Nếu có đồng bọn thì chứng cứ ngoại phạm của Nguyễn Văn Chính sẽ tự động sụp đổ.”

Tô Nhã lắc đầu: “Khả năng không lớn. Nguyễn Văn Chính xem việc bạo hành với Tôn Lâm là bí mật riêng tư của hai người nên gã sẽ không để lộ, càng không cho phép Tôn Lâm ngoại tình. Tương tự, gã sẽ không để bất cứ ai biết chuyện giữa họ. Khả năng có đồng bọn là cực thấp.”

Ngôn Hàm: “Đúng, gã coi cô ấy là vật thuộc sở hữu cá nhân, dục vọng kiểm soát quá mãnh liệt nên cho dù muốn giết cô ấy cũng sẽ không bắt tay với người khác. Trừ phi là gã giết người rồi sau đó thuê người vứt xác. Nhưng trước mắt, khả năng thuê người rất thấp. Lúc đuổi theo đến Thập An Lí, gã vốn không có ý định giết người. Hai vợ chồng họ chơi trò cút bắt thế này cũng không phải lần đầu tiên, thậm chí còn nhiều đến mức gã chẳng buồn để tâm đến nữa, gã sẽ không vì cô ấy biến mất một hai ngày mà nảy sinh ý định giết người.”

Chân Noãn cảm thấy rất có lý, cúi đầu tiếp tục ghi chép.

Tô Nhã nghe thấy càng tự tin ngẩng cao đầu: “Điều này cũng chứng minh rằng kẻ giết chết Tôn Lâm là người khác. Nguyễn Văn Chính đã quen bạo hành gia đình nên sẽ không dễ dàng giết chết vợ mình. Nếu cô ấy chết thì gã sẽ mất đối tượng để thực hiện bạo hành.”

“Nói thì nói như thế, nhưng cũng không nên quá tuyệt đối.” Ngôn Hàm nhắc nhở cô xuất phát từ cá tính cẩn trọng.

“Em biết rồi.” Tô Nhã ngoan ngoãn mỉm cười.

Lão Bạch và Hắc Tử len lén trao đổi ánh mắt, bình thường Tô Nhã rất dừ dãn, chỉ có sắp mới có thể khiến cô ta khuất phục. Chân Noãn lẳng lẳng nhìn rồi cúi đầu.

Ngôn Hàm nói: “Rất có khả năng xe vẫn còn đang ở trong núi.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Đám Ca, chia thành hai nhóm, một nhóm kiểm tra máy giám sát trên đường. Hôm đó mưa to gió lớn, tầm nhìn không rõ, mọi người chắc phải vất vả một chút rồi. Nhóm còn lại đi đến Thập An Lí tìm xe, ngay dưới chân núi có camera, tôi cho rằng chiếc xe kia hẳn vẫn chưa ra khỏi núi đâu.”

“Vâng.”

Quan Tiểu Du luôn ít nói bỗng chen lời vào: “Lần này không tìm được nhiều tin tức có ích ở biệt thự. Hung thủ đã dọn dẹp hiện trường quá sạch sẽ. Điểm này khiến tôi rất nghi ngờ. Tôi từng xem xét qua rất nhiều hiện trường nhưng hiếm khi thấy hiện trường nào được quét dọn sạch đến mức như vậy. So với mấy vụ dân cảnh giết người sơ sài trước đây, lần thứ bảy này đã thăng cấp không ít.”

Ngôn Hàm nhìn xuống viết vài chữ trên sổ tay.

Tô Nhã chẳng buồn để ý, nói: “Tôi nói rồi, cách giết người của bọn chúng sẽ thăng cấp.”

Quan Tiểu Du không nói gì nữa. Ngôn Hàm không đưa ra bình luận, nhìn về phía Lão Bạch: “Có một điểm khiến tôi rất chú ý. Máy giám sát nội bộ khu suối nước nóng đã hỏng rồi sao?”

“Giông gió khiến dây điện xảy ra vấn đề, thiết bị điều khiển và giám sát đều đã tê liệt.

“Gọi Từ Từ Miếu tranh thủ thời gian kiểm tra, xem có thể khôi phục lại phần nào hay không.”

“Vâng.”

Ngôn Hàm quay đầu, đột nhiên điểm danh: “Chân Noãn!”

“Vâng?”

“Nói thử suy nghĩ của em xem.”

“Hả?”

“Suy nghĩ của em.” Đôi mắt sâu thẳm, anh lặp lại một cách khẳng định. “Suy nghĩ thật sự ấy.”

Mọi người không hiểu chuyện gì xảy ra, Chân Noãn kinh ngạc giây lát rồi bỗng hiểu được. Khi này, lúc Tô Nhã nói chuyện, cô có rất nhiều động tác nhỏ, đều không tránh được ánh mắt sắc bén của anh.

Cô trốn không thoát, đành phải kiên trì nói khe khẽ: “Em cảm thấy... không nhất định là giả họa. Cũng có thể là...” Do khẩn trương nên lời nói của cô không được mạch lạc.

“Ý em là cho dù giả họa thì cũng có một vài điểm khả nghi. Chuyện này ít nhất có hai nhóm người.”

Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía cô.

Ánh mắt Ngôn Hàm sắc bén: “Lý do?”

“Khi còn sống, nạn nhân bị tấn công hai lần. Lần thứ nhất độ lực nhỏ, lần thứ hai thì lớn hơn. Lần đầu tiên là bị đánh bên phải đỉnh đầu, người này có thể là thuận tay trái...”

Chân Noãn chưa kịp dứt lời, Tô Nhã đã ngắt ngang: “Cũng có thể là trước tiên dùng tay trái đánh, sau đó đổi lại tay phải, cho nên chia thành hai độ lực khác nhau.”

“Đúng là có thể như vậy, nhưng...”

Chân Noãn bị Tô Nhã lạnh lùng ngắt lời, đầu óc trở nên căng thẳng và khản trương hơn. Hiện giờ, cô phải đưa ra lý do khiến người ta tin tưởng hơn. Nhưng lý do của cô chỉ là cảm giác, chẳng qua là dựa trên nghiên cứu thử nghiệm gần đây của cô chứ không hề có lý luận về mặt học thuật, nên cô mới chưa dám nói.

“Đầu tiên, đây chỉ là cảm giác của tôi. Khi còn sống, nhóm thương tích đầu tiên và nhóm thương tích lần thứ hai nạn nhân chịu là xuất hiện riêng lẻ, phân chia khu vực rõ ràng và gần như không hề xen lẫn. Tôi chưa từng gặp tình huống nào như thế.”

Cô càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng âm thanh chỉ còn như tiếng muỗi vo ve. Cô làm ngành này không lâu nên vốn không thích hợp nói câu “Tôi còn chưa từng gặp tình huống nào như thế” cho lắm.

“Cảm giác... Kinh nghiệm...” Tô Nhã nhướn mày. “Không có cái gì thực tế hơn à?”

“Có.” Chân Noãn chần chừ trong chốc lát. “Tôi vẫn luôn phân tích vết thương trên đầu nạn nhân. Trên đầu cô ấy từng bị ít nhất là ba loại hung khí tấn công. Lần thứ ba là đánh vào đề huy hoại gương mặt, việc này cần đổi sang hung khí sắc bén hơn và thường dùng hơn. Nhưng cái thứ nhất và cái thứ hai lại không giống, không phải là loại hung khí thường thấy.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

Tô Nhã lắc đầu: “Nhóm thương tích thứ nhất được gây ra bởi đế của vật trang trí, nhóm thương tích thứ hai có thể xuất phát từ chính vật trang trí này.”

“Ban đầu, tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng mà...” Chân Noãn đỏ bừng mặt, nói tiếp: “Tôi từng nghiên cứu qua, độ lực trong các vết thương này có khác biệt rất lớn, trừ phi chúng được hình thành từ việc đổi tay trái và tay phải, tôi cho rằng rất có khả năng chúng vốn thuộc về hai loại hung khí khác nhau. Hơn nữa, cái thứ hai nặng hơn cái thứ nhất rất nhiều. Nếu muốn hãm hại thì sao lại thường xuyên thay đổi hung khí, sao phải tìm hung khí đặc biệt khó có thể nhận ra chứ? Sử dụng những hung khí không có ở hiện trường và quá đặc biệt thì lại càng khó vu oan cho kẻ giết người vì kích động.”

Tô Nhã: “Theo tôi được biết, có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng như phương hướng tấn công, độ lực và vị trí tiếp xúc, vì thế vết thương có khi không thể hoàn toàn phản ánh hình dạng nguyên vẹn của hung khí. Cách thức cô hình dung ra hung khí là như thế nào?”

Chân Noãn sững sốt, vội vàng nói: “Vâng. Nhưng tôi vẫn luôn nghiên cứu vấn đề này và đã làm rất nhiều thí nghiệm, hiện kho số liệu của tôi vẫn chưa hoàn thiện.”

“Chỉ là kho số liệu của cá nhân cô à?” Một câu nói cất cao giọng của Tô Nhã đã nhấn mạnh Chân Noãn vốn không có đặc quyền này.

Chân Noãn cắn môi, không nói lời nào. Những người xung quanh cũng đều im lặng, sợ chen miệng vào lại khiến Chân Noãn càng quẫn bách hơn. Nhưng Lão Bạch không nhịn được: “Cũng không thể nói như vậy, bình thường Chân Noãn rất cố gắng làm mô phỏng...”

“Đôi khi cố gắng không hề đồng nghĩa với việc cho ra kết quả đúng.” Tô Nhã ngắt lời không hề khách sáo.

Người khác định nói giúp Chân Noãn đều im miệng, không muốn cô khó xử thêm.

Tô Nhã từ từ dựa vào lưng ghế, hoàn toàn không xem cô là đối thủ, ung dung nói: “Đề tài cô vừa đưa ra chẳng qua là thí nghiệm còn con lúc cô rảnh rồi, thậm chí không thể lấy ra làm chứng cứ trong lĩnh vực học thuật. Nói cách khác, mấy lập luận đó là hoàn toàn không đáng tin.”

Chân Noãn mặt đỏ bừng, ngón tay nắm chặt xấp tài liệu, tim phổi đều xoắn chặt vào nhau. Không khí yên lặng bao trùm như tảng đá cứng nhắc, cô hổ thẹn đến mức ngay cả can đảm cúi đầu cũng không có.

Ngôn Hàm không hề đánh giá ai đúng ai sai, chỉ nói với Chân Noãn: “Vậy thì hãy đi tìm căn cứ cho suy đoán của em và biến nó trở thành sự thật.”

Tô Nhã còn định nói gì đó nhưng dần lại, nhìn anh với vẻ bất mãn.

Chân Noãn quay đầu nhìn Ngôn Hàm, khẩn thiết muốn nhìn ra sự khích lệ và khẳng định từ trong mắt anh dù chỉ là một chút thoáng qua. Nhưng ánh mắt anh bình tĩnh và sâu thẳm, không mang theo bất cứ phán đoán chủ quan nào.

Trong nháy mắt, cô rơi vào cảnh cô đơn và bất lực trước nay chưa từng có, bỗng nhiên rất muốn òa khóc.

Ngôn Hàm mở cửa xe, khởi động ô tô. Sau khi lái xe ra khỏi sân, anh nói với Đàm Ca và Lão Bạch ngồi phía sau: “Hai người phân tích vụ án này lần nữa cho tôi nghe xem.”

Lão Bạch khó hiểu: “Không giống như Tô Nhã đã nói sao? Đây là kế hoạch tự sát thứ bảy, tôi cảm thấy cách nói này rất có lý.”

Đàm Ca nhắm mắt lại dựa vào ghế, chậm rãi nói: “Ý đội trưởng là lời Mèo Con cũng rất có lý.”

“Đúng vậy!” Ngôn Hàm xoay bánh lái. “Tôi đã xem hình phác họa bề mặt tiếp xúc của hung khí do Mèo Con vẽ ra, cũng tham khảo qua mười mấy tham số về độ lực và phương hướng tấn công, vô cùng tỉ mỉ chứ không phải kiểu số liệu cầu thả chẳng ra sao mà Tô Nhã đã nói. Ngược lại, tôi cho rằng đề tài cô ấy nghiên cứu rất có thể sẽ mang đến đột phá cho giới pháp y.”

Lão Bạch không phục, suýt nữa bật dậy khỏi ghế: “Vậy sao mới vừa rồi anh không nói?”

“Tôi nói ra thì Tô Nhã sẽ phản ứng còn kịch liệt hơn.” Ngôn Hàm nhìn đèn đỏ, giảm tốc độ.

Đàm Ca xoa xoa sống mũi, thở dài: “Lúc Mèo Con đi đã khóc đấy!”

Ngôn Hàm ngớ người, quay đầu lại: “Cô ấy khóc hả?”

“Đúng vậy, tôi còn thấy tức nữa là!” Lão Bạch cau kinh, một lát sau lại chồm lên hàng ghế phía trước. “Sếp, anh có phát hiện ra Tô Nhã không mấy thân thiện với Mèo Con không?”

Ngôn Hàm nheo mắt, ngón tay gõ nhẹ tay lái, không lên tiếng.

Đàm Ca: “Chắc hẳn là vì bình thường sếp đối với Mèo Con quá tốt nên cô ta ghen thôi.”

Ngôn Hàm lườm họ qua kính xe, ra vẻ khó hiểu: “Tôi đối với Mèo Con tốt lắm à?”

Hai người ngồi sau đồng thời gật đầu: “Rất che chở ấy!”

Ngôn Hàm nghĩ ngợi, thần nhiên nói: “Không phải mọi người cũng che chở cho cô ấy sao? Tính tình cô ấy như trẻ con, lại không hiểu chuyện đời, khó tránh khỏi cần quan tâm nhiều một chút.”

“Phải đấy!” Đàm Ca tỏ vẻ ai oán. “Mèo Con rất ngây thơ, lúc đó không ai nói giúp cô ấy, không biết là đau lòng cỡ nào nữa, cho rằng chúng ta đều đồng ý với Tô Nhã, còn những việc cô ấy làm ra đều là thứ vứt đi.”

Ngôn Hàm không chịu được ánh mắt của Đàm Ca: “Nhìn tôi gì chứ? Anh cũng im thin thít mà.”

“Tôi sợ Tô Nhã giận lây sang mình. Lão Bạch cũng đã thử lên tiếng đó thôi. Những sếp à, sếp đâu giống chúng tôi. Sếp nắm tình hình thực tế, lại còn có lý do và căn cứ nữa mà.”

Ngôn Hàm không lên tiếng nữa. Thật ra khi ấy, anh không muốn Chân Noãn bị Tô Nhã mĩa mai hơn nữa, cũng định rèn luyện tính cách của cô, nhưng có lẽ thời cơ không thích hợp rồi.

“Khoan nói những việc này đi.”

Đèn giao thông chuyển xanh, chiếc xe vượt dải lại lấn bánh.

“Sếp, anh không đồng ý với cách nói của Tô Nhã à? Khi nãy, tôi còn thấy anh và cô ta kẻ tung người hứng, suy luận rất ăn rơ đấy!”

Ngôn Hàm không đề ý đến lời nói mỉa của Lão Bạch, nói: “Tôi cho rằng cô ấy nói có lý, nhưng vẫn muốn điều tra tiếp xem còn có khả năng khác không. Ngoại trừ kế hoạch tự sát giả họa thứ bảy, còn có thể xuất hiện khả năng nào nữa, có thể kết hợp bằng chứng ngoại phạm, áo ngủ tiếp khách, không có vết thương phản kháng và giày giũa lại thành một chuỗi đầu mối kỳ lạ hay không.”

“Sếp, anh cừ quá! Luôn nhìn nhận khách quan và chặt chẽ như vậy, mỗi một khả năng đều không bỏ qua, thảo nào là thám tử nổi tiếng khắp nước.”

“Bớt nịnh bợ đi!”

Lão Bạch kêu lên: “Tôi nói đều là lời tâm huyết mà.”

Đàm Ca cười. Anh nhìn Đội trưởng trẻ tuổi không hề tự cao đang lái xe phía trước, dù anh lớn hơn Ngôn Hàm vài tuổi cũng không khỏi thần phục cậu ấy.

Lão Bạch gào thét xong lại nhanh chóng nghiêm túc: “Nếu hoàn toàn loại trừ kế hoạch số bảy, bằng chứng ngoại phạm kia chỉ có thể chứng minh hai vấn đề: Một là Nguyễn Văn Chính không phải hung thủ và hai là gã có đồng bọn.”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Nguyễn Văn Chính sẽ không có đồng bọn, trước đó đã từng phân tích tâm lý của gã rồi. Hơn nữa, sau khi tìm được Tôn Lâm bỏ trốn, gã sẽ làm gì? Có thể cãi nhau, có thể cưỡng ép quan hệ tình dục, nhưng vẫn sẽ ngồi trong phòng khách thả thính giải quyết vấn đề ư? Điều này không phù hợp với cách thức chung sống của bọn họ. Nguyễn Văn Chính là chúa tể, trước khi chưa trút giận gã sẽ không bình tĩnh và ôn hòa, càng không nói chuyện với Tôn Lâm bằng thái độ bình đẳng, dù có nói cũng sẽ không chọn phòng khách mà ở trong sảnh nhỏ riêng tư hoặc phòng ngủ. Vì vậy, giống như Tô Nhã đã nói, người đàm phán trong phòng khách với Tôn Lâm không phải Nguyễn Văn Chính.”

“Cảm giác như lại quay trở về kế hoạch suicide sound số bảy rồi.” Lão Bạch gãi đầu. “Không phải cài bẫy giả họa, trả thù hay cướp của đều bị loại bỏ,

vậy hiện giờ chỉ còn khả năng người xa lạ giết người do kích động. Nhưng Tôn Lâm lại mặc áo ngủ, người khách nào mà khiến cô ta không thay quần áo đã ra gặp chứ? Điều này mâu thuẫn rồi.”

Trong xe rơi vào tĩnh lặng, Ngôn Hàm cau chặt mày, hồi lâu sau lại bật cười: “Lý thú.”

Ngôn Hàm quay nhẹ tay lái, từ từ nở nụ cười và nói: “Đã lâu không gặp phải vụ án kiểu này rồi, bất kể suy luận đến bước nào cũng luôn xuất hiện mâu thuẫn, luôn có manh mối trái ngược mà không cách nào thống nhất được. Ha ha, lý thú đây!”

Đàm Ca và Lão Bạch cũng cười, tâm trạng luôn vui vẻ mỗi khi đi theo Đội trưởng. Giống như hiện tại, vụ án phiền phức khó phá giải trước mặt anh cũng được anh biến thành một chủ đề hấp dẫn. Khoái cảm khiêu chiến và chiến thắng cùng song song tồn tại. Ngôn Hàm nhìn về con đường phía trước, manh mối kỳ lạ và mâu thuẫn đan xen lẫn lộn thành một mớ hỗn độn trong đầu anh.

“Nguyễn Văn Chính lên chuyến bay cất cánh lúc một giờ, thi thể của Tôn Lâm thì ba giờ vẫn còn ầm. Ngoại trừ Nguyễn Văn Chính ra, không ai có động cơ sát hại Tôn Lâm cả. Khả năng Nguyễn Văn Chính có đồng bọn cũng không lớn. Tôn Lâm mặc áo ngủ gặp mặt người lạ ở phòng khách... Kẻ gây án vứt xác sau khi vụ án xảy ra không hề lập tức rời khỏi núi...”

Nói đến đây, Ngôn Hàm bắt giác cong khóe môi lên, hai người ngồi sau cũng đồng thanh: “Có thể kẻ vứt xác đã ở trong núi rất lâu, bất kể có phải là kế hoạch số bảy hay không. Nếu là kế hoạch số bảy, bản thân kẻ tiếp tay giết chết Tôn Lâm đồng thời là người tự sát thứ tám vốn đang ở trên núi, cho nên Tôn Lâm mới lựa chọn chỗ xa xôi này. Nếu không phải kế hoạch số bảy, kẻ này sinh ý định giết chết Tôn Lâm cũng vẫn đang ở trên núi.”

“Đúng, có lẽ là nhân viên làm việc ở khu biệt thự.” Ngôn Hàm nói. “Điều này có thể giải thích tại sao Tôn Lâm lại mặc áo ngủ ra mở cửa.”

Đàm Ca nghi ngờ: “Chúng ta đã sớm kiểm tra nhân viên phục vụ khách sạn, cũng đã điều tra hết tất cả nhân viên phục vụ cho Tôn Lâm hôm đó rồi.”

Lại rơi vào góc chết. Ngôn Hàm nghĩ ngợi chốc lát, vẫn kiên trì đào bới những khả năng có thể xảy ra, chỉ có loại trừ hết tất cả khả năng, anh mới có thể khẳng định đây là kế hoạch thứ bảy của suicide sound.

“Nếu là một người trông có vẻ như chưa từng trực tiếp phục vụ Tôn Lâm, khiến mọi người cho rằng người đó không tiếp xúc với Tôn Lâm thì sao?”

Ngôn Hàm nghiêm túc vô cùng, “Tôi vẫn canh cánh chuyện máy camera bị hỏng, có thể nào đây không phải là trùng hợp hay không?”

Đàm Ca thờ dãi nói: “Đội trưởng, tôi phục cậu rồi. Cách giải thích và kết luận hoàn mỹ đến mấy cũng có thể bị cậu soi ra được mấy chỗ sơ hở. Hiện giờ, tôi cũng cảm thấy kế hoạch thứ bảy rất chắc chắn trước đó có khả năng đã bị phủ định rồi. Bởi vì...”

“Bởi vì có thể xuất hiện khả năng cực thấp, chính là một nhân viên bình thường trong khách sạn nhất thời xảy ra xung đột với Tôn Lâm vốn có tính nóng nảy nên đã giết chết cô ấy. Còn đối phương thì giống như Quan Tiểu Du nói, người này đã dọn dẹp hiện trường vô cùng hoàn hảo rồi vứt bỏ thi thể.”

Ngôn Hàm thông thả tiếp lời của Đàm Ca, đôi mắt ngồi sáng và sắc bén. “Nếu lần này đến hiện trường có thể loại trừ được khả năng này, vậy cũng chỉ còn lại kế hoạch số bảy Tô Nhã đã nói thôi. Nếu không thể...”

Anh tăng tốc.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Chân Noãn đẩy cửa ra, bước vào biệt thự xảy ra vụ án. Cô dụi đôi mắt đỏ hoe, hít hít mũi. Thật ra, cô khóc xong thì đã nghĩ thông suốt rồi. Ngôn Hàm nói rất đúng, cô phải biến suy đoán thành sự thật.

Biệt thự không khác gì trước đó, chỉ có nữ nhân viên vệ sinh đang quét dọn lò sưởi âm tường.

“Sao cô lại đến đây quét dọn?” Chân Noãn nhủ mảy mò về kỳ lạ. “Vụ án còn chưa được phá mà?”

“Là ông chủ sắp xếp. Nơi này có người chết, không dọn dẹp sạch sẽ một chút sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh.”

Chân Noãn “à” một tiếng, quay người đi về phía cầu thang, bối rối lắm bẫm: “Đêm hôm đó, sao hung thủ lại có thể quét dọn hiện trường sạch sẽ đến vậy nhỉ?”

m thanh nghi vấn lọt thòm giữa căn biệt thự vắng vẻ mà không một ai trả lời. Chân Noãn nghĩ đến vật trang trí bị mất, vô thức đi lên tầng. Lên đến nơi, ngoại trừ phòng ngủ lộn xộn ra thì không hề có phát hiện gì mới.

Cô quay người chuẩn bị đi xuống thì bỗng thấy một khuôn mặt như đầu lâu, hai tay ôm lấy chiếc đầu khô quắt queo, miệng mở rộng gào thét sợ hãi ở cuối hành lang.

Cô kinh sợ thét lên, lại nhanh chóng hoàn hồn. Đó hình như là tác phẩm nổi tiếng Tiếng thét của Edvard Munch mà mỗi lần cô nhìn thấy đều sợ chết khiếp. Cô vỗ vỗ ngực rồi đi xuống dưới lầu. Vừa quay đầu lại sợ đến mức kinh hồn bạt vía lần nữa, nữ nhân viên vệ sinh mặt mày lạnh tanh, không nói tiếng nào đang đứng ngay sau lưng cô.

Chân Noãn tròn to mắt: “Cô ở phía sau tôi khi nào thế?”

“Tôi sợ cô giẫm bấn sàn nhà.”

“Ồ, xin lỗi!” Cô vội vàng xuống tầng.

Hoàng hôn, sắc trời cũng nhá nhem, lối cầu thang hơi tối, quần quanh một luồng không khí yên ắng và kỳ dị. Đi được vài bước, Chân Noãn đột nhiên đứng lại rồi khẽ nói: “Không đúng.”

Ở phía sau, nhân viên vệ sinh giương mắt lên: “Gi cơ?”

“Nhân viên vệ sinh mà lần trước tôi và Đội trưởng gặp ở cửa là cô đúng không? Không phải cô đã nói phong cách bày trí trong mỗi ngôi biệt thự ở đây đều không giống nhau và không hề có vật trang trí nào trùng lặp sao? Nhưng tối đó, lúc cô đưa chúng tôi đi xem những căn biệt thự khác, tôi từng thấy qua bức tranh này.”

Nữ nhân viên vệ sinh lễ phép và nhã nhặn mỉm cười: “Là cô nhớ lắm rồi.”

“Làm sao nhớ lắm bức tranh này được chứ?” Chân Noãn cau mày. “Mỗi vật trang trí chỉ có một, điểm này hơi lạ vì giá thành thực tế quá cao. Vật trang trí có để hình tròn kia nên được mua với số lượng lớn mới phải, mỗi cái đều có để giống nhau và chỉ cần trang trí bên trên khác nhau, như vậy sẽ tương đối hợp lý. Dù kiểu dáng lại tiết kiệm giá thành.”

Nữ nhân viên vệ sinh im lặng chốc lát rồi cười cười: “Chúng tôi đâu biết được tâm tư của ông chủ chứ!”

“Cô có thể miêu tả thử cho tôi nghe hình dáng của vật trang trí có để tròn kia không? Lần trước cô nói không nhớ rõ, không biết hôm nay đã nhớ ra chưa? Cô làm vệ sinh thì nhất định đã từng quét dọn qua.”

“Nhớ được một chút, đó là một khóm san hô bằng sắt và khá nặng.”

Chân Noãn suy tư, san hô có thể xem là hình thù kỳ lạ. Nhưng không hiểu sao cô loáng thoáng thấy lần này đến hiện trường hình như có chỗ nào đó không đúng. Cô nhớ đến mảnh vụn trong tóc nạn nhân và càng nghi ngờ hơn. Nếu hiện trường không có thủy tinh vỡ nát thì trong va li sẽ không có, trên xe công nông nơi xảy ra tai nạn cũng sẽ không có. Nói như vậy thì trên đồ trang trí kia...

“Nên có thủy tinh chứ?”

Nữ nhân viên vệ sinh phía sau khựng lại, bất chợt tròn trĩnh mắt. Cô ta nhìn cô gái phía trước đang vừa lăm bắm vừa từ từ đi xuống tầng, dần dần hip mất lại.

“Khẳng định là trên vật trang trí không có thủy tinh à...”

Chân Noãn quay đầu lại liền bàng hoàng. Người đâu rồi?

Cô xoay một vòng tại chỗ, trong phòng trống rỗng, nữ nhân viên vệ sinh đã bỗng dung biến mất. Toàn thân cô bất giác run lên, cảm thấy có chút sợ hãi. Cô nghĩ ngợi rồi quyết định đi đến quầy lễ tân tìm vài người hỏi thử về chuyện vật trang trí. Lúc đi đến cửa hành lang, tay cô vừa chạm vào chốt cửa đã cảm giác được bên ngoài có người đang vặn.

Tay nắm vừa chuyển động, cánh cửa đã mở ra.

Chân Noãn sững sờ ngẩng đầu trước ánh sáng lóa mắt chiếu vào từ bên ngoài, Ngôn Hàm đứng trong thế giới sáng ngời ấy, trắng trẻo và tuấn tú, ánh mắt thản nhiên nhìn cô. Cô như bị rung động đến mức chưa hoàn hồn được.

Một hồi lâu sau, cô nhớ đến đôi mắt đang sừng đỏ của mình, vừa xấu hổ vừa lúng túng, nhanh chóng quay đầu đi, lại nhanh như chớp xoay người chạy vào trong phòng.

Ngôn Hàm nhìn cô chạy trốn như con thỏ, đứng sững vài giây rồi mới bước vào trong, vu vơ trêu chọc cô: “Chăm chỉ lắm, còn chạy đến hiện trường.”

Chân Noãn cúi đầu, không để ý đến anh.

Lão Bạch và Đàm Ca ra vẻ kinh ngạc: “Ồ, Mèo Con cũng đến à?”

“Vâng”. Chân Noãn đứng bên cạnh một bình hoa to đùng, đưa ngón tay chọc chọc.

Ngôn Hàm buồn cười. Đàm Ca nhìn xung quanh, quay người hỏi Ngôn Hàm: “Đội trưởng, bộ chia lực gác dùng để hủy hoại khuôn mặt nạn nhân mà anh nói, bất kể là kế hoạch thứ bảy hay là người lạ giết người đều là thứ công cụ có thể dễ dàng tìm được.”

“Đúng vậy! Trong cả hai tình huống đều rất dễ dàng tìm ra hung...” Ngôn Hàm nói được giữa chừng thì trong đầu bỗng lóe sáng. Anh chợt dừng lại, cười một tiếng rồi ngẩng đầu thờ dài, cào cào tóc, lại lắc đầu liên tục, quả thực là bộ dạng dở khóc dở cười. “Rõ ràng như vậy thì tôi nên sớm nghĩ ra mới phải.”

Đàm Ca và Lão Bạch không rõ chuyện gì xảy ra: “Rõ ràng gì cơ?”

“Bộ chia lục giác. Trước đó, tôi cho rằng hung thủ cố ý chuẩn bị loại mìn lết này. Nhưng việc này quá chuyên nghiệp, cả một bộ mìn lết đầy đủ quy cách kích cỡ như vậy thì người bình thường sẽ không đụng đến, trừ phi là thùng dụng cụ chuyên nghiệp, hoặc công việc hằng ngày thường phải dùng hay chuẩn bị để phục vụ. Ví dụ như ngay chính khu suối nước nóng Duyệt Xuân này, nó được chuẩn bị để phục vụ cho việc sửa chữa hoặc khi khách cần dùng.”

Lão Bạch: “Cho nên bất kể là kế hoạch số bảy hay là người lạ giết người thì hung thủ đều lấy hung khí ở đây hay đã lấy thùng dụng cụ của khách sạn ư? Hoặc là bản thân người này vốn là người của khách sạn sao?”

“Đúng thế!” Ngôn Hàm nói: “Cậu lập tức đi điều tra xem trong thùng dụng cụ của khách sạn có thiếu một bộ chia lục giác không.”

Lão Bạch đáp lời rồi đi ngay. Chân Noãn nghe thấy, vội ngẩng đầu nói với Đàm Ca: “Vật trang trí cũng bắt thường nữa, mới vừa này, nhân viên vệ sinh kia rất khả nghi.” Cô kể sơ lược lại tình huống, Đàm Ca vội đi điều tra vật trang trí.

Sau khi hai người đi, trong phòng chỉ còn lại Chân Noãn và Ngôn Hàm. Không khí thoát cái trở về yên tĩnh. Ngôn Hàm cúi đầu ngẫm nghĩ, từ từ bước qua cô. Chân Noãn nghe tiếng bước chân thông thả của anh, ngẩng đầu thấy anh sắp đi đến bên cạnh mình, không hiểu sao bao nỗi ảm ức và chua xót khi bị Tô Nhã bác bỏ trước mặt mọi người lúc này lại dâng lên toàn bộ.

Cô sợ mình vì thấy hèn kém mà rơi lệ nên lùi về sau vài bước, tạo khoảng cách với anh, đầu cũng cúi thật thấp tỏ vẻ cương quyết không ngẩng lên nhìn anh.

Ngôn Hàm dừng bước, hỏi nhỏ: “Đang tức giận à?”

Giọng nói của anh đọng đầy sự dịu dàng và tử tế mà trước nay chưa từng có, hết như đang dỗ dành trẻ con. Chân Noãn thấy nóng rát cả mặt, cứ thế ngốc nghếch lắc đầu nguây nguẩy, vẫn không chịu lên tiếng.

Anh quay đầu nhìn cây đại thụ bị gió thổi xào xạc ngoài cửa sổ, lại quay đầu nhìn cô rồi nói bằng giọng điệu nhàn nhã và thoáng chút buồn cười: “Tự em ngốc thôi.”

Chân Noãn mụ mẫn cả đầu óc.

Anh cười khê: “Cô ấy nói em mà em không biết nói lại à?”

Giọng điệu thích làm cho lớn chuyện đây mà!

Cô bị anh khiêu khích, đốp chát lại: “Em không biết tranh cãi với người khác.”

“Em chỉ biết khóc thôi.” Anh nói.

“... Anh nói vậy!”

“Lớn như vậy mà còn giống trẻ con.”

“... Em không có! Anh... nói vậy.”

“Em nhìn mình đi, lại muốn khóc rồi kia! Chắc chắn!”

“Anh đi đi, không mượn anh nhìn.”

“Không đi! Hiện trường đâu phải là của mình em.”

Anh ra về xấu xa, bỗng nhếch môi cười: “Em xem, trước mặt tôi như vậy cũng xem là biết nghe nhen rồi. Sau này, ai cào em thì em cứ cắn trả như vậy là được!”

Chân Noãn không hiểu sao mình lại cãi nhau theo cái kiểu trẻ con và vô bổ như vậy, cũng không biết sao tất cả ảm ức lẫn khổ sở của cô đều tan biến trong thoáng chốc mà thay vào đó là cơn tức giận đến bốc khói.

Cô lại bị anh đùa bỡn nữa rồi, thật sự là không thể tưởng tượng nổi mà!

Ngôn Hàm nhìn dáng vẻ cô tức giận đến mức mặt đỏ gay, còn siết chặt bàn tay thì bỗng thấy buồn cười. Anh cúi đầu, hơi nghiêng người đến, cười vô lại: “Tức giận thật rồi hả?”

Cô thấy anh đến gần, vừa định lui về sau lại trông thấy bảo vệ đi qua gần, cầm gậy trong tay, dáng vẻ đàng đàng sát khí nhắm đánh về phía gáy của Ngôn Hàm. Cô kinh hoàng tròn to mắt, bỗng nghĩ đến nữ nhân viên vệ sinh không thể làm những việc kia một mình được. Cô ta có đồng lõa! Vừa rồi,

cô ta đột nhiên biến mất khỏi phòng là để đi tìm người giúp đỡ sao?

Ngôn Hàm nhìn mặt cô, nhướn mày: “Sao vậy?”

“Đội trưởng, sau lưng anh có người...”

“Ồ, vậy sao?” Anh quay đầu lại nhìn.

Người bảo vệ phía sau hét lớn một tiếng, giờ gây nện xuống đầu anh. Hai tay Ngôn Hàm bỏ vào túi quần, nhấc chân lên đá một cú với tốc độ nhanh như chớp, một tiếng “bốp” vang lên, cây gậy gãy làm hai...

Chân Noãn há hốc, lú lười.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn cô, thông dong giải thích: “Lúc ấy, không phải là không muốn giúp em, chủ yếu là...”

Giờ phút này, Chân Noãn còn tâm trí nào nghe lọt những lời này chứ? Lòng cô như lửa đốt, chỉ về phía sau, cuống cuồng hét lên: “Hắn cầm dao rồi!”

“Ồ!” Ngôn Hàm vừa quay đầu lại xem, tên bảo vệ mới bị đá một cú chấn động khiến tay đau đớn như bị rút gân, quăng cây gậy đã gãy xuống đất, rút ra một con dao từ phía sau lưng.

Ngôn Hàm cau mày: “Chờ một chút!”

Nói xong lại nhìn Chân Noãn, tiếp tục giải thích: “Chủ yếu là cảm thấy nếu bảo vệ em thì em sẽ càng bối rối...”

“Hắn làm sao chờ anh chứ?” Chân Noãn thấy tên bảo vệ giờ dao, suýt nữa muốn nhảy dựng lên.

Ngôn Hàm cau mày không vui, thậm chí không cần quay đầu lại mà chỉ nghe âm thanh phía sau rồi tung một cú đá móc. Dao và người đồng thời ngã xuống đất.

Anh không quay đầu, hơi cụp mắt, khẽ quát một tiếng: “Tôi bảo anh chờ ở đây!”

Chân Noãn trở mặt. Nỗi lo lắng cho anh khi nãy hoàn toàn là... dư thừa.

Ngôn Hàm nhìn cô: “Mới vừa rồi giải thích nghe rõ chưa?”

Chân Noãn ngơ ngếch, gật đầu như gà gật.

Giọng anh dần nghiêm túc: “Nhớ kỹ, phải có lòng tin với mình. Nếu như em thăm dò và phát hiện là đúng thì hãy giữ vững nó, bảo vệ nó, không cho bất kì ai xâm phạm. Chuyện này không liên quan đến tính cách, cũng không liên quan đến việc thích tranh cãi hay không. Nếu không thì em không có tư cách khóc, hiểu chưa?”

Nội tâm Chân Noãn chấn động, đôi mắt màu hổ phách trong veo chăm chú nhìn anh, một hồi lâu sau liền trịnh trọng gật đầu.

“Ừ, giỏi lắm!” Ngôn Hàm nhướn mày cười, hài lòng quay đầu lại nhìn tên bảo vệ đang ngã lăn quay trên mặt đất, ngoắc ngoắc ngón tay: “Đứng lên đánh nhau nào.”

Chân Noãn á khẩu. Người ta còn dám đánh với anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70

Cảnh sát đã tăng thêm nhân lực, tiến hành lục soát Duyệt Xuân lần nữa trên diện rộng.

Nhân lúc rảnh rỗi, Lão Bạch vui mừng đi đến trước mặt Ngôn Hàm: “Sếp, tôi vừa hỏi thăm sự tích anh dừng của anh ở chỗ Mèo Con rồi.”

Ngôn Hàm nhướn mày, nhìn cậu ta với vẻ khinh thường.

“Mèo Con kể rằng tay anh vẫn bỏ trong túi, đá vài cú đã làm gãy gậy, bay dao và văng luôn cả người. Ban đầu, cô ấy sợ chết khiếp, cho rằng anh sẽ bị đánh gục, nhưng sau đó lại phát hiện người khác còn xui xẻo hơn.”

Cách đây không xa, Chân Noãn ôm máy vi tính ngồi trong xe, vẫn đang cố chấp nghiên cứu hình dạng vết thương và hung khí. Ngôn Hàm nghe với vẻ

thờ ơ, nhếch nhếch môi, im lặng.

Lão Bạch đảo mắt: “Mèo Con còn kể cô ấy cảm thấy anh rất tài ba. Vừa đánh người lại vừa nói chuyện với cô ấy, không cần quay đầu lại đã có thể đánh gục người ta rồi.”

Ngôn Hàm híp mắt nhìn Lão Bạch: “Cậu nói cả đồng thứ nhảm nhí này là có ý gì đây?”

“Sếp, tôi có vấn đề về sinh vật học muốn thỉnh giáo anh.”

“Nói!”

“Tại sao con công đực lại thích xòe cái đuôi xinh đẹp với con công cái nhỉ?”

Ngôn Hàm đập một cú vào mũi Lão Bạch, lập tức đá cậu ta văng xa vài mét: “Cút đi cho tôi!”

Đèn báo hiệu trong khu nghỉ dưỡng Duyệt Xuân sáng nhấp nháy. Đội điều tra của Tô Dương mang đến tin tức xác thực. Máy giám sát đường núi vì trận mưa xối xả nên ống kính mờ nhạt, tầm nhìn rất kém nhưng về cơ bản vẫn phán đoán được xe Nguyễn Văn Chính đã từng đi vào rồi trở ra, còn xe Tôn Lâm sau khi tiến vào thì không quay ra nữa.

Trong những ngày qua, điều tra viên đã lục soát khắp Thập An Lĩ vẫn không tìm ra được xe của Tôn Lâm. Không lẽ bốc hơi được sao? Ngôn Hàm dựa vào sườn xe, nhìn mọi người đang bận rộn xung quanh và dòng nước trong khu biệt thự mờ tối, suy nghĩ thật lâu bỗng nói: “Khu suối nước nóng Duyệt Xuân có hồ.”

Xe ở trong hồ.

Không lâu sau, thợ lặn phát hiện có một chiếc xe dưới đáy hồ, nhanh chóng trục vớt lên và nhận ra đó chính là chiếc Bentley của Tôn Lâm.

Nhân viên nghiệm chứng bận bịu lấy thông tin trên xe. Nhóm cảnh sát hình sự tìm được trong thùng sau xe có quần áo của nạn nhân, va li và một vật trang trí bằng sắt khảm thủy tinh màu đỏ với hình dáng thẳng đứng, đỉnh sắc nhọn, đế hình tròn. Thợ lặn còn vớt được một bộ chìa lục giác, chính là cái đang thiếu trong khách sạn.

Nhân viên khách sạn cho biết trong bãi xe tầng hầm có phòng dụng cụ riêng, những người vào ở đều có thể dùng thẻ phòng để mở cửa và tùy ý chọn dụng cụ mình cần, nhưng thường thì rất hiếm khi có người dùng đến.

Bảo vệ Lê Lỗi và nữ nhân viên vệ sinh Phan Phán chỉ là đồng nghiệp bình thường. Hai người họ bị tình nghi đã giết hại Tôn Lâm và bị đưa về Cục điều tra. Các thông tin như dấu tay, dấu chân và nhóm máu đều bị lấy đi đối chiếu.

Tổ nghiệm chứng tìm được sợi vải từ đồng phục của bảo vệ Lê Lỗi trong khe ghế xe Bentley. Phan Phán cũng sơ suất để rơi một sợi tóc dính máu trong va li.

Mảnh thủy tinh vụn dính tạp chất trong vết thương bên phải đầu Tôn Lâm được xác định là đồng nhất với thủy tinh đỏ khảm trên vật trang trí. Tham số độ dày và chỉ số khúc xạ cũng đều trùng khớp.

Tối hôm đó, Phan Phán còn sử dụng máy hút bụi và một lượng lớn chất tẩy rửa trong phòng vệ sinh khu suối nước nóng Duyệt Xuân. Tuy đã có nhiều chứng cứ như vậy, nhưng Đàm Ca vẫn không thả lỏng: “Hiện giờ, cái khó giải quyết không phải là hung thủ không thừa nhận, mà là cả hai đều nhận mình là hung thủ. Phan Phán nói chính cô ta giết Tôn Lâm, còn Lê Lỗi chỉ giúp cô ta xử lý thi thể thôi. Nhưng Lê Lỗi thì lại nói Phan Phán chỉ đánh Tôn Lâm vài cái, người thật sự đánh đến chết chính là hắn.”

Ngôn Hàm nghe thấy liền nói: “Nhân viên vệ sinh Phan Phán thuận tay trái, phù hợp với cách nói của Chân Ngâm.”

Lão Bạch hỏi: “Có phải bọn họ cùng nhau giết người không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Nếu như là kích động giết người, xác suất bọn họ đồng thời bị chọc giận rất thấp, trừ phi hai người họ đồng thời là nhóm tự sát thứ tám trong suicide sound.”

“Đúng vậy!” Đàm Ca đồng ý. “Và lại, khả năng đồng lõa cướp của cũng bị loại bỏ, vì trang sức, tiền bạc và quần áo của Tôn Lâm không ít nhưng tất cả đều bị vứt lại trong va li.”

Trước khi thăm vấn, mọi người cùng đi đến phòng họp một chuyến, bởi vì Từ Từ Miểu phát hiện được chứng cứ máu chốt.

Anh đã phục hồi được đoạn băng ghi hình ở bãi đỗ xe, còn những nơi khác như đoạn ghi hình ở cửa biệt thự nơi xảy ra tai nạn thì vì đã hoàn toàn bị hỏng nên không cách nào khôi phục lại được. Nhưng Từ Từ Miểu lại nói: “Máy giám sát ở bãi đỗ xe đã đủ chứng minh vấn đề.”

Anh mở máy vi tính ra cho mọi người cùng xem. Đoạn phim hơi mờ và không có âm thanh, bông tuyết cũng rất nhiều nhưng vẫn có thể phân biệt được rõ ràng. Trong đoạn phim, nữ nhân viên vệ sinh Phan Phán đang lau dọn. Không lâu sau, hai ánh đèn xe hơi chiếu đến, có thể vì tiếng còi quá lớn nên đã làm Phan Phán giật mình, vội vàng tránh ra.

Chiếc xe vừa đến chính là xe Bentley của Tôn Lâm. Xe dừng lại bên cạnh Phan Phán đang đứng, cô ta tiếp tục quét dọn, còn Tôn Lâm ăn mặc thời

thượng xách va li xuống xe. Lúc Tôn Lâm đi ngang qua Phan Phán đã hất cằm lên rồi nheo mắt nói gì đó, tiếp theo là giao va li cho Phan Phán. Đường như hai người đã nói với nhau vài câu, Phan Phán đặt chổi và ky hốt rác xuống, bước đến nhận lấy chiếc va li.

Tôn Lâm đi phía trước, vừa đi được một bước liền dừng lại, chỉ về vũng nước đọng trên mặt đất rồi quay đầu nói với Phan Phán. Phan Phán gật đầu, sau đó khom lưng ôm lấy va li. Không ngờ va li quá nặng, cô ta không đứng vững nên liên tục lùi về sau, kết quả là không cẩn thận giẫm phải ky hốt rác. Ky hốt rác đổ xuống, thanh tay cầm bằng sắt đụng phải xe Bentley. Có lẽ cú va chạm này đã rạch một vết xước trên xe, Tôn Lâm vì chuyện này mà lập tức chỉ vào phần bị va trúng rồi giận dữ quở mắng Phan Phán.

Phan Phán khom lưng cúi đầu, vội vàng đi đến đưa tay lau chùi, dường như cô ta cho rằng lau như vậy thì sẽ không sao nữa. Nhưng Tôn Lâm lại đá vào mặt Phan Phán rồi đạp cô ta ngã xuống đất, sau đó chỉ vào đuôi xe mắng mỏ và đánh chửi Phan Phán, dùng cả tay lẫn chân luân phiên đánh đá vào đầu và ngực cô ta.

Phan Phán không dám phản kháng, chỉ đành quỳ trên mặt đất, chấp tay trước ngực không ngừng khom lưng xin bỏ qua. Làm xước một chiếc Bentley đắt đỏ như thế thì tiền lương còm cõi của cô ta làm sao đền nổi. Nhưng chỉ vô ích, Tôn Lâm tiếp tục đánh mắng, còn Phan Phán khóc lóc cầu xin gần hai mươi phút. Cuối cùng, có lẽ Tôn Lâm đã đánh mệt nên ngừng lại, chỉ vào va li nói vài câu rồi chỉ vào vết xước trên đuôi xe và nói tiếp. Có thể họ đang nói chuyện bồi thường vì Phan Phán thậm chí còn quỳ lạy trên mặt đất, nhưng Tôn Lâm chẳng đoái hoài mà nghênh ngang bỏ đi.

Sau đó, Phan Phán vẫn quỳ gối khóc lóc, khóc xong thì đến phía đuôi xe vừa hà hơi vừa lau chùi. Lau được vài phút, có lẽ thật sự hiểu ra vết xước không cách nào biến mất, cô ta lại bắt đầu khóc, khóc một lúc lâu mới đứng lên kéo va li theo Tôn Lâm. Lúc đi qua vũng nước đọng, cô ta ôm va li lên rồi khập khiễng bước qua vì sợ làm dơ bánh xe va li.

Đoạn phim kết thúc, trong phòng họp lặng ngắt như tờ, rất lâu mà vẫn không có ai lên tiếng, không khí nặng nề và xót xa vô cùng. Người đầu tiên cất lời là Ngôn Hàm, với giọng điệu bình tĩnh và không mang theo bất cứ cảm xúc nào, anh suy luận phân tích: “Thời điểm đổ xe và xảy ra tranh chấp khá sớm vào buổi xế chiều. Sau khi nhân viên vệ sinh Phan Phán đưa va li cho Tôn Lâm thì buổi tối lại đến lần nữa. Tôi đoán lần này cô ta định xin Tôn Lâm đừng bắt mình bồi thường. Vì vậy, người nói chuyện với Tôn Lâm ở phòng khách chính là cô ta, cũng là cô ta đã ra tay đánh Tôn Lâm liên tục đầu tiên.”

Đàm Ca tiếp lời: “Cho nên lần này, Tôn Lâm đã mặc áo ngủ. Cú đánh lần thứ hai thì chưa thể xác định. Sau khi Tôn Lâm bỏ chạy, người đuổi theo là bảo vệ Lê Lỗi hay là Phan Phán đây?”

Ngôn Hàm nói: “Bây giờ, có thể đi thăm vấn hai người kia rồi.”

Đội phó Trình và Đàm Ca chia nhau ra tiến hành tra hỏi hai người. Kết quả cả hai đều thú nhận mình là hung thủ và người kia không phải. Chuyện kỳ lạ hơn cũng theo đó xuất hiện.

Nhân viên vệ sinh Phan Phán không hề biết gì về suicide sound, cô ta giết Tôn Lâm chỉ vì Tôn Lâm khinh người quá đáng, ép cô ta vào đường cùng. Sau khi giết người, cô ta đã nhờ anh bảo vệ thường ngày hay quan tâm và giúp đỡ mình thu dọn hiện trường. Bây giờ, cô ta rất hối hận và áy náy, không muốn liên lụy đến anh bảo vệ nên hy vọng cảnh sát tha cho anh ta.

Còn bảo vệ Lê Lỗi thì nói Phan Phán không hề đánh chết người mà do anh ta làm. Anh ta là người tự sát thứ tám trong nhóm suicide sound. Anh ta vốn luôn không thể thoát khỏi nỗi ám ảnh khi bị bạn gái ruồng bỏ vào ba năm trước, mãi đến khi gặp được Phan Phán có tâm tính thiện lương lại rất quan tâm đến mình. Nhưng Phan Phán đã có bạn trai và còn vì cứu cô mà bị tàn tật, từ đó Phan Phán vẫn nuôi anh ấy, kiên định cả đời này không rời xa một bước.

Vì vậy, Lê Lỗi càng thích Phan Phán hơn, dần dà rơi vào nỗi muộn phiền sâu thẳm hơn cả lúc mất đi bạn gái. Khi định tự sát, nghe được sự việc của Tôn Lâm trong suicide sound qua điện thoại, anh ta rất đồng cảm, thế là nghe theo Trần Hàn và kế hoạch của Tôn Lâm đến giết cô ta rồi vu oan cho chồng cô ta.

Đây cũng là lý do vì sao Tôn Lâm lại chạy đến khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Duyệt Xuân trong đêm mưa to gió lớn như vậy. Bọn họ đã lên kế hoạch ổn thỏa, nhưng anh ta không ngờ rằng Phan Phán đã giành trước tấn công Tôn Lâm.

Lê Lỗi nói rằng Tôn Lâm không hề bị Phan Phán đánh chết mà do anh ta muốn tiếp tục thực hiện kế hoạch nên mới giết chết Tôn Lâm.

Ngôn Hàm đứng trong phòng điều tra quan sát, suy nghĩ một hồi rồi hỏi người phía sau: “Kết quả đối chiếu của vết thương thứ hai trên đầu nạn nhân và vật trang trí kia có chưa?”

Từ Từ Miếu đáp: “Có rồi, phù hợp 85%. Quan Tiểu Du nói để và thân vật trang trí đều có phản ứng vết máu rất nhỏ.”

Ngôn Hàm quay người cầm lấy hình chụp vật trang trí lên. Trên chiếc đế hình tròn là một thanh trụ hình tam giác màu đỏ, trên trụ xen kẽ ba bốn hình thoi liên hoàn, phần đỉnh là nửa hình thoi.

Tô Nhã khoanh tay, nhìn Chân Noãn và nhẹ nhàng nói: “Bản thân vật trang trí cũng có vết máu, chắc hẳn nó là hung khí rồi. Giống với lúc trước tôi đã nói, đây chính là kế hoạch tấn công thứ bảy của suicide sound.”

Chân Noãn không lên tiếng. Quan Tiểu Du nhú mày khẽ nói thăm bên tai cô: “Cô ta vốn hoàn toàn không để ý đến nhân viên vệ sinh kia, như vậy cũng chứng minh cô ta đã sai bè bét rồi.”

Ngôn Hàm đặt hình xuống: “Tôi đi thăm vấn nữ nhân viên vệ sinh.”

Phan Phán vẫn nhồi trên bàn khóc lóc. Ngôn Hàm đi đến ngồi đối diện cô ta, hỏi: “Tại sao khóc?”

Phan Phán lau nước mắt: “Là tôi hại anh Lê, là tôi liên lụy anh ấy.”

Ngôn Hàm hỏi ngược lại: “Ý cô là anh ta đã giết Tôn Lâm à?”

“Không, không, không.” Phan Phán lập tức phản bác. “Ý của tôi là tôi không nên kích động đánh chết Tôn Lâm. Nếu không phải vì tôi thì anh ấy sẽ không giúp xử lý thi thể.”

Ngôn Hàm không lên tiếng, Phan Phán vẫn chưa biết Lê Lỗi là người tự sát thứ tám của suicide sound, cũng không biết Lê Lỗi vì yêu cô nên muốn làm việc đó vì cô và cả chết thay cô.

Phan Phán càng khóc bi thương hơn: “Nhưng Tôn Lâm đã chết, bây giờ có nói hối hận gì cũng vô ích.”

Ngôn Hàm phán đoán từ nét mặt và ngôn ngữ cơ thể của Phan Phán, bình tĩnh nói: “Nếu cô không muốn liên lụy anh ta và còn muốn cho mình một cơ hội thì hãy thành thật khai báo. Che giấu sự thật sẽ không cứu được bất cứ ai trong hai người.”

“Những gì tôi mới vừa khai với cảnh sát kia đều là sự thật. Anh bảo vệ nói là anh ấy giết, chính anh ấy mới là người đã nói dối.”

“Ai nói thật, ai nói dối, chính tôi sẽ tự mình phán đoán.” Ngôn Hàm thản nhiên nói.

Phan Phán lau nước mắt, gạt đầu. Cô ta kể lại chuyện xảy ra ở bãi đỗ xe trước, tình tiết hoàn toàn trùng khớp với đoạn phim Ngôn Hàm đã xem qua.

“Sau đó tôi mang va li đến biệt thự của Tôn Lâm. Cô ta ra giá với tôi, nói phải đền ba mươi nghìn tệ.” Nói đến đây, Phan Phán lại rơi nước mắt. “Một mình tôi phải nuôi ba người, tiền dành dụm cả năm cũng không nhiều như thế. Tôi đi ra khỏi biệt thự, muốn nhảy xuống hồ chết cho xong. Nhưng tôi không nỡ bỏ lại ba mẹ, cũng không đành lòng bỏ lại bạn trai mình. Suy nghĩ rất lâu, tôi cũng không dám nói với người khác nên lại đi tìm cô ta.”

Phan Phán không đành lòng được nức nở: “Cùng lắm là cứ cầu xin cô ta tha cho, có thể sẽ đền ít một chút. Nhưng lần này, cô ta lại hung dữ hơn, còn cười nhạo và sỉ nhục tôi. Cô ta trông xinh đẹp và sang trọng như vậy, nhưng lời thô tục gì cũng nói được, mắng tôi rồi mắng cả ba mẹ tôi nữa. Cô ta nói tuyệt đối sẽ không tha cho tôi, ba mươi nghìn tệ không được thiếu một đồng. Còn nói... nói nếu tôi không trả nổi thì đem tôi đi bán thân, để đàn ông hành hạ tôi đến chết.”

Phan Phán bưng mặt, nước mắt trôi qua kẽ tay rơi xuống bàn: “Sếp, anh không biết cô ta nói những lời kinh khủng thế nào đâu. Sau khi nói đem bán tôi, cô ta còn kể ra những chiêu trò mà mấy gã đàn ông kia sẽ dùng để hành hạ tôi, nào là trói xích, nào là nhét đồ, còn nhiều lời bán thiu kinh tởm khác mà tôi không nói ra miệng được. Tôi nói như vậy, chắc chắn các anh sẽ không tin, nhưng thật sự là cô ta đã nói với tôi thế đấy!”

Ngôn Hàm im lặng, anh biết những gì Phan Phán nói đều là thật. Những chuyện Tôn Lâm miêu tả rất có thể là những chuyện Nguyễn Văn Chính đã làm với cô ta trong suốt bảy năm nay.

“Tôi không chịu được, thật sự không chịu được. Các anh không biết lúc cô ta mắng chửi và nói những lời tục tĩu đó, gương mặt khủng khiếp cỡ nào đâu, giống như ma quỷ vậy. Tôi không nhịn được mới nắm lấy vật trang trí trên bàn đập vào đầu cô ta. Tôi chỉ biết mình đập vài cái đã thấy chảy máu. Lúc trông thấy cô ta ôm đầu sắp ngã, tôi sợ quá liền bỏ chạy... Tôi không nên nói việc này cho anh bảo vệ biết. Thường ngày, anh ấy quan tâm tôi như vậy, tôi không nên liên lụy anh ấy. Lẽ ra, tôi nên tự mình đi tìm cái chết mới phải.”

Phan Phán khóc quá lâu, vẻ mặt dần dờ dẩn: “Chúng tôi quay lại biệt thự lần nữa, không biết cô ta sống hay chết. Anh Lê nói nếu cô ta chưa chết mà tỉnh lại thì nhất định sẽ không chịu bỏ qua và sẽ lấy mạng tôi. Anh ấy không muốn thấy tôi ngồi tù và bị bắt nạt liên tục đánh vào mặt cô ta. Tôi không muốn anh ấy gánh tội giết người nên cũng ra tay đánh. Đánh đến khi không còn thấy rõ mặt mũi nữa mới thay quần áo cho cô ta rồi bỏ xác vào va li. Sau khi làm xong, tôi sợ để lại dấu vết ở biệt thự nên tốn vài giờ quét dọn sạch sẽ. Anh Lê giúp tôi phá hỏng hệ thống giám sát và hủy đi đoạn phim. Chúng tôi định lái xe Tôn Lâm rồi vứt va li ở rừng cây ven đường. Nhưng lúc mở chơi trò cút bắt ra, chúng tôi phát hiện va li và cái xác vì từng được đặt bên cạnh lò sưởi nên vẫn còn ấm.

Anh Lê nghĩ nếu may mắn có người đi ngang qua thì có thể đụng vào, tạo ra cảnh tượng như một vụ tai nạn xe cộ. Vì vậy, chúng tôi lại chuyển xác cô ta ra khỏi va li, không ngờ cái xác đã cứng đờ nên phải mất rất nhiều công sức mới có thể mang cô ta ra được. Sau khi lái xe vứt xác cô ta xong, chúng tôi quay về đây xe xuống hồ.”

Phan Phán nói xong, bình tĩnh nhìn thẳng vào Ngôn Hàm: “Sếp à, đây đều là sự thật. Tôi không nói dối, thực sự không hề nói dối đâu.”

Ngôn Hàm không đáp mà chỉ hỏi: “Lúc dùng vật trang trí bằng sắt tấn công Tôn Lâm, cô đã đánh vào vùng nào trên đầu của cô ấy?”

“... Tôi không nhớ nữa. Lúc đó, tôi rất sợ hãi, chỉ là vợ được thứ gì thì đánh thôi. Tôi chỉ muốn bắt cô ta câm miệng chứ không nghĩ sẽ giết chết cô ta.”

“Lúc cô rời khỏi biệt thự, cô ta đang nằm ở đâu và trong trạng thái như thế nào?”

“Xin lỗi.” Phan Phán nhắm mắt rồi lắc đầu, “Tôi thật sự không nhớ rõ nữa, tôi không biết là cô ta sắp ngã hay là bò, chỉ thấy đập đến chảy máu thì đã quá sợ hãi, thật sự không nhớ rõ gì nữa.”

“Sau khi hai người quay lại, cô ấy đang ở đâu?”

“Ở bên cạnh lò sưởi, có thể là vì vừa đi vừa chảy máu, khi đi đến cạnh lò sưởi thì do bị thương nghiêm trọng nên đã ngã xuống.”

“Khi đó, cô ấy còn sống hay đã chết?”

“Đã chết, tôi chắc chắn là mình đã đánh chết cô ấy rồi.”

“Khi hai người lau dọn bậc thang có phải đã tốn rất nhiều thời gian không?”

“Bậc thang?” Phan Phán không hiểu. “Bậc thang gì?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

Ngôn Hàm thăm hiểu trong lòng, không hỏi gì nữa.

Ngôn Hàm rời khỏi phòng thẩm vấn, trở lại gặp mọi người và hỏi: "Việc này đã nhìn ra chưa?"

Tô Nhã gật đầu nói: "Giết chết Tôn Lâm không phải nhân viên vệ sinh mà là bảo vệ. Em và Đội phó Trình đã thẩm vấn, anh ta thừa nhận rằng sau khi nghe Phan Phán kể lại chuyện này, anh ta đã lấy có tìm dụng cụ để Phan Phán chờ rồi sau đó mới đi cùng cô ấy. Anh ta đi đến biệt thự xem trước, phát hiện Tôn Lâm chưa chết liền dùng thân vật trang trí đánh chết Tôn Lâm, lau sạch sẽ vết máu trên bậc thang, sau đó kéo cô ta đến bên cạnh lò sưởi rồi đóng cửa đi với Phan Phán quay trở lại đây. Những việc sau đó thì giống với Phan Phán đã miêu tả."

Mấy cảnh sát hình sự quan sát về mặt của họ, nhìn ra khi hai người này cho lời khai đều không nói dối, thái độ thành khẩn rất tốt. Hơn nữa, máy phát hiện nói dối cũng kiểm tra ra được điều này. Đến đây, vụ án gần như đã sáng tỏ mọi chi tiết. Suicide sound rốt cuộc cũng đã kết thúc.

Sau khi nghe tin, Cục trưởng Thượng liền đi đến văn phòng của đội Một. Ông đặc biệt khen ngợi Tô Nhã ngay trước mặt Ngôn Hàm. Lão Bạch nghe thấy không phục, ló đầu ra khỏi chỗ ngồi: "Là Đội trưởng bọn em lợi hại thôi. Nếu ngay từ ban đầu đã cho rằng vụ án đó là do suicide sound gây ra thì sẽ rất khó tìm kiếm hung thủ. May nhờ Đội trưởng suy nghĩ cẩn thận và tỉ mỉ, không bỏ sót chi tiết nhỏ nhất nào nên mới xác định được hung thủ đang ở trong Thập An Lí."

Tô Nhã mỉm cười: "Phải ạ, Đội trưởng Ngôn tài ba nhất."

Cục trưởng Thượng nói: "Tôi thấy hai người vẫn như ngày đầu gặp nhau, hợp tác cùng phá án là không gì địch nổi. Tô Nhã, sau này cứ dứt khoát ở lại đây đi, một năm sau cũng đừng điều chuyển nữa."

Tô Nhã mỉm môi cười: "Ngoại trừ sếp ra thì đâu có ai muốn giữ tôi lại chứ!"

Ngôn Hàm không biết có nghe hay không, cho tay vào túi, tựa vào cửa sổ, khoe môi nở nụ cười nhạt lấy lệ. Trong lúc lơ đãng ngược mắt, anh thấy Chân Noãn ngồi bên cạnh bàn làm việc chung, còn đang lật xem hình ảnh tư liệu về hung khí trong tay, hàng mày thanh tú nhíu lại thật chặt.

"Chân Noãn?"

"Vâng!" Cô ngẩng đầu lên.

"Sao vậy?"

Cô cắn môi ngập ngừng, nhưng nhớ lại lời Ngôn Hàm đã nói với mình ở Thập An Lí, liền hít sâu một hơi rồi cắn răng quyết định lên tiếng.

"Vụ án này chưa xong." Cô nhìn Tô Nhã, "Hung khí không đúng, chắc chắn không đúng."

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

Tâm trạng Tô Nhã rất nhẹ nhõm, cô không cho rằng Chân Noãn có thể tìm ra được gì, hỏi: “Không đúng chỗ nào? Đây chính là kế hoạch giết người thứ

bây của suicide sound và muốn vu oan cho Nguyễn Văn Chính.”

Chân Noãn nhủ mày trong giây lát, kiên định nói: “Không phải! Tôi đã từng làm mô phỏng, hung khí đánh chết Tôn Lâm không phải vật trang trí này, họ nhất định có điều che giấu.”

Trong văn phòng bỗng chốc yên tĩnh, mọi người rói rít ló đầu ra khỏi chỗ ngồi của mình nhìn xem.

Tô Nhã cảm thấy Chân Noãn thật lạ lùng: “Để và thân vật trang trí đều kiểm tra ra vết máu.”

Chân Noãn lắc đầu: “Vết máu trên thân vật trang trí có thể do lần đầu tiên dùng để đánh vào nạn nhân đã văng lên, vì ngâm trong nước quá lâu nên không cách nào phán đoán ra loại vết máu.”

Ngôn Hàm tựa vào cửa sổ, cong cong khóe môi.

Tô Nhã không nghĩ là thái độ thận trọng mà trái lại cho rằng Chân Noãn hồ đồ đến mức không nói lý lẽ: “Đối với vết thương không dễ dàng xác định, độ phù hợp của hung khí chỉ cần đạt được 85% đã có thể trở thành bằng chứng vững chắc rồi. Hiện giờ, nhân chứng và vật chứng đều ở đây, lời khai của hai kẻ tình nghi cũng rất phù hợp, tự bản thân họ đều thừa nhận. Máy chuyên gia phân tích nét mặt ở đây đều đã chứng kiến, để bảo đảm tính chính xác cũng đã kiểm tra họ qua máy phát hiện nói dối. Bọn họ không nói dối và cũng không che giấu điều gì.”

“Tôi cũng không biết tại sao không nhìn ra họ nói dối, nhưng... vẫn là không đúng.” Chân Noãn đỏ mặt, mím môi, cố chấp lắc đầu. Một hồi lâu sau, cô lại nói khe khẽ giống như đang tranh đấu. “Tôi chỉ nói sự thật, hung khí không đúng là không đúng.”

Ngôn Hàm đứng ngược sáng, đôi mắt đen hun hút đang lảng lạng nhìn cô.

Tô Nhã không vui, nhướn mày: “Sự thật? Sự thật nào? Sự thật mà tôi vừa nói quá dễ để nhận ra nhưng cô lại không nhìn thấy. Đề mục mô phỏng và mô hình của cô mới được gọi là sự thật sao? Bây giờ, sự thật đã bày ra trước mắt, cô vẫn không chịu thừa nhận mô hình và kho số liệu của mình có sai sót hả? Cái mà cô gọi là nghiên cứu đó vốn hoàn toàn không được xem là nghiên cứu. Lúc trước, cô dựa vào may mắn đoán trúng một cái mò lết, nhưng sẽ không may mắn như vậy mãi đâu.”

Ngôn Hàm thoáng cau mày. Tất cả mọi người đều thẳng thốt nhìn Tô Nhã, cảm thấy cô ta đối với Chân Noãn đã có phần hơi quá đáng. Giữa lúc mọi người cho rằng Chân Noãn yếu đuối dẫu dàng thường ngày sẽ không chịu nổi thì...

“Người nên thừa nhận sai sót chính là cô!” Chân Noãn nhìn thẳng vào mắt Tô Nhã, thoáng chốc bị khiêu khích, không biết can đảm từ đâu đến.

“Giả hả?”

“Người nên thừa nhận có sai sót chính là cô. Thái độ làm việc của cô không đúng. Lúc cô phân tích tâm lý hoàn toàn dựa theo phác họa chủ quan, bản chất là không hề cân nhắc đến sự tồn tại của những khả năng khác.”

“Chủ quan?” Tô Nhã mắt nhắm, cảm giác giống như bị Chân Noãn tát mạnh vài bạt tai. “Suy luận phác họa của tôi đều căn cứ vào bằng chứng.”

“Phải! Nhưng cô cần biết rằng, một chứng cứ có thể chứng minh phác họa của cô là đúng, cũng có thể chứng minh suy đoán khác là đúng. Nhưng sau khi chứng cứ chứng minh phác họa của cô phù hợp, cô liền hoàn toàn phủ nhận những suy đoán và khả năng khác. Nói nghe cho oai là sự kết hợp giữa điều tra và tâm lý tội phạm, thực tế là hoàn toàn chèn ép những khả năng khác. Đội trưởng vẫn hay nhắc là không nên chủ quan nhưng dường như cô không hề làm được. Cô và Đội trưởng thực sự phối hợp rất ăn ý, vì nếu không phải Đội trưởng đủ cẩn thận lấp đầy lỗ hổng và thu dọn bãi chiến trường thay cô thì phác họa của cô sẽ đánh lạc hướng điều tra của mọi người một cách nghiêm trọng, làm lãng phí thời gian của cả đội.”

Văn phòng làm việc nhất thời im lìm như bị đóng băng. Không ai ngờ rằng Mèo Con bất thành linh thị uy còn hung mãnh hơn cả cọp dữ.

“Sự xuất hiện ngoài dự kiến của nhân viên vệ sinh Phan Phán chính là một minh chứng tốt nhất. Nếu không phải vì người bảo vệ kia trùng hợp là nạn nhân thứ tám thì rất có thể cô ta đã giết chết Tôn Lâm trước khi kế hoạch kia được thực hiện rồi. Vậy thì vụ án lần này sẽ không có bất kỳ mối liên hệ nào với suicide sound cả. Cô không nhận ra sao? Cô mới chính là người may mắn thật sự. Nếu tôi là cô, hiện giờ, tôi sẽ cảm thấy quá đỗi may mắn, cảm thấy bàng hoàng và sẽ không có mặt mũi nào nói rằng mình đã lập công đâu!”

Lần đầu tiên trong đời Tô Nhã cảm thấy mặt mình đau rát, nhưng đối mặt với những lời của Chân Noãn, cô ta lại chẳng thể nào phản bác dù chỉ một câu.

Văn phòng làm việc yên ắng đến mức có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Cục trưởng Thượng hơi cau mày, nói lời sâu xa: “Chân Noãn à, Tô Nhã làm cảnh sát hình sự nhiều năm, kinh nghiệm và kiến thức của cô ấy còn phong phú hơn cả cô. Cô mới vào nghề không bao lâu, phải chú ý học tập nhiều hơn và nên biết lễ phép.”

Chân Noãn nghe ra giọng điệu khiển trách. Khi nãy tranh chấp với Tô Nhã, trông cô có vẻ rất hung tợn nhưng thật ra cả người đều đang run rẩy, hai chân sắp đứng không vững nữa. Giờ phút này, tâm trạng bị đè nén đã được trút bỏ hoàn toàn, cô cũng không thể giữ được khí thế bất ngờ bộc phát lúc nãy nữa, trong thoáng chốc lại rơi vào vòng xoáy cảm xúc xấu hổ, chua xót, ghen ngào và uất ức nói: “Không phải tôi không thừa nhận bản thân có khả năng phạm sai lầm, nhưng cô ta căn bản là chưa hề xem qua số liệu mẫu về hung khí của tôi, cũng chưa biết rõ thí nghiệm và nghiên cứu của tôi thì đã phủ định hết lần này đến lần khác rồi.”

Tô Nhã nghiêng rằng: “Căn cứ vào vết thương để suy đoán hung khí chính là một việc rất mơ hồ, hiện tại hoàn toàn chưa có hệ thống mô hình và phương

pháp chính xác, lẽ nào cô muốn nói mình chính là người tiên phong khởi xướng, có thể giải quyết vấn đề nan giải của giới pháp y sao? Bảo vệ và nhân viên vệ sinh đều đã nhận tội, điều này chứng minh thí nghiệm của cô đã sai, tại sao cô không thừa nhận chứ?”

“Tôi không sai. Tôi nhất định sẽ chứng minh mình không sai.” Chân Noãn cố nén nước mắt, quay người chạy khỏi văn phòng.

Cô vừa rời đi thì đủ mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người Tô Nhã. Cô ta giật giật khóe môi, nhìn Ngôn Hàm: “Cấp dưới như vậy mà anh không quản à?”

Giọng Ngôn Hàm không lớn vì muốn giữ lại sĩ diện cho cô ta nên chỉ giới hạn trong phạm vi chỉ hai người nghe được: “Những gì cô ấy nói chính là điều anh nghĩ.”

Sau khi bị Chân Noãn chỉ trích, Tô Nhã vì muốn chắc chắn nên đặc biệt cùng Đội phó Trình đi đến nơi tạm giam thẩm vấn kẻ chủ mưu truyền bá suicide sound Trần Hàn. Lần này, đối mặt với những chứng cứ và lời khai của Lê Lỗi, hẳn thừa nhận mình đã sắp đặt vụ án tự sát giả họa thứ bảy này.

Đàm Ca cũng làm kiểm tra nói dối cho Phan Phán và Lê Lỗi lần nữa, hai người họ vẫn đang khai thật.

Sự thật phạm tội rất rõ ràng:

Lần đầu tiên, Phan Phán thương lượng với nạn nhân Tôn Lâm, sau đó đập bị thương cô ấy rồi bỏ chạy. Cô ta cho rằng mình đã giết chết nạn nhân nên đã nhờ nhân viên bảo vệ Lê Lỗi giúp đỡ. Lê Lỗi đúng lúc là người tự sát số tám của suicide sound, phải giúp Tôn Lâm hãm hại chồng cô ta, đồng thời lại muốn giúp cô gái mình yêu thầm là Phan Phán, thế là anh ta lấy cớ tìm dụng cụ để trấn an Phan Phán rồi tự mình đến biệt thự xem trước.

Tôn Lâm chưa chết, nhưng Lê Lỗi theo kế hoạch phải giết cô ta. Chuyện này không thể nào giải thích với Phan Phán, vì vậy anh ta đã dùng vật trang trí Phan Phán từng dùng làm hung khí để đánh chết Tôn Lâm. Sau khi dọn dẹp vết máu trên bậc thang, anh ta mang Tôn Lâm đến bên cạnh lò sưởi.

Anh ta quay lại dẫn Phan Phán đến biệt thự, nói dối bảo chính Tôn Lâm tự mình đi đến cạnh lò sưởi rồi hôn mê, sau đó dùng mỏ lết phá hủy mặt Tôn Lâm ngay trước mặt Phan Phán.

Sau khi hai nhóm người chia nhau đi xác minh xong thì quay về tập hợp. Đội phó Trình nói với Ngôn Hàm: “Bây giờ, tất cả sự thật đều phù hợp, hung thủ là Lê Lỗi, hung khí ban đầu là vật trang trí màu đỏ và sau đó là chiếc mỏ lết, không có thứ khác. Tôi nghĩ lần này, có lẽ Mèo Con đã đoán lầm rồi.”

Ngôn Hàm không đưa ra bình luận nào, như thể anh không hề nghe thấy. Lão Bạch vẫn che chở: “Bất luận nói thế nào, để vật trang trí và mỏ lết đều nhờ Mèo Con mới tìm được, cũng không thể hoàn toàn phủ nhận nghiên cứu của cô ấy.”

Tô Nhã giả vờ không nghe thấy, cũng không so đo với Lão Bạch mà nói với Ngôn Hàm: “Giờ anh thấy chưa, tất cả chứng cứ đều ở đây.”

“Còn thiếu một thứ.” Ngôn Hàm cho tay vào túi, dạo bước trong văn phòng, thỉnh thoảng nhìn ra quảng trường dưới tòa nhà, hoàn toàn không nhìn mọi người xung quanh.

“Thiếu thứ gì?”

“Cốc Thanh Minh.”

“Gì cơ?” Tô Nhã không hiểu nhưng Ngôn Hàm không giải thích.

Trong lòng cô rất khó chịu, cũng đã chứng minh Chân Noãn sai lầm rồi sao anh vẫn giữ bộ dạng muốn lật ngược tình thế cho cô ta thế?

Ngôn Hàm cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại dáng vẻ khi này Chân Noãn chất vấn Tô Nhã. Dường như anh có ảo giác như nhìn thấy Hạ Thời, vẻ yếu đuối đáng yêu thỉnh thoảng nổi nóng cắn người, cả tính quật cường đến chết không buông cũng giống hệt nhau. Có lẽ...

Anh day day ấn đường, có lẽ những ý nghĩ này chẳng qua là cái cớ cho việc anh hay phân tâm gần đây thôi.

Nửa phút sau, Cốc Thanh Minh cảm báo cáo đi vào văn phòng, ngờ nghệch trình bày: “Đội trưởng Ngôn, kết quả kiểm tra đã có. Sơn đỏ Chân Noãn phát hiện trên đỉnh sọ nạn nhân và sơn đỏ trên vật trang trí bằng sắt... không đồng nhất.”

Ngôn Hàm nheo mắt, còn những người khác đều kinh ngạc: “Gì chứ?”

“Không phải sơn trên xe nạn nhân, cũng không thuộc về xe công nông. Xét thấy trên khắp người nạn nhân đều không có màu sơn tương tự, tôi cho rằng giống như Chân Noãn nói, còn có một hung khí khác.”

Sắc mặt Tô Nhã nhất thời trắng bệch.

Ngôn Hàm cất bước đi ra khỏi văn phòng: “Dẫn Lê Lỗi đến đây!”

Trong phòng thẩm vấn, bảo vệ Lê Lỗi vẫn khẳng khái hung khí là vật trang trí. Nhưng khi Ngôn Hàm lấy bằng chứng ra thì Lê Lỗi choáng váng, không rõ là công nghệ cao nào khiến cho mảnh sơn nhỏ tổ cáo với cảnh sát rằng anh ta nói dối. Lê Lỗi không nói ra được hung khí thật sự liền im lặng.

Ngôn Hàm kéo dài thời gian với anh ta. Sau đó không lâu, Tô Dương báo cáo với Ngôn Hàm thông qua tai nghe: “Đội trưởng, theo lời anh dặn dò, chúng tôi vừa điều tra được tài khoản ngân hàng của Lê Lỗi không có gì khác thường, nhưng tài khoản của Phan Phán lại được chuyển khoản ba triệu

mà bản thân Phan Phán không hề hay biết.”

Trong lòng Ngôn Hàm đã rõ, lại thân nhiên nói: “Tài khoản ngân hàng của Phan Phán có thêm ba triệu, tôi nghĩ chắc hẳn cô ta đã giết người vì tiền. Cậu không sao rồi.”

Anh nói xong liền đứng dậy định đi. Lê Lỗi bỗng suy sụp: “Không phải cô ấy mà là tôi. Tiền là do tôi đòi Nguyễn Văn Chính.”

Anh ta khóc lóc nức nở: “Hôm đó, tôi trấn an Phan Phán, đến biệt thự trước, nhìn thấy một người đàn ông dùng một vật màu đỏ đánh Tôn Lâm qua cửa sổ sát đất, sau đó còn làm sạch vết máu trên bậc thang. Người đó chính là chồng của cô ta. Tôi vốn nghĩ rằng nếu vậy thì việc thực hiện kế hoạch số bảy càng thuận lợi hơn, không cần hãm hại thì Nguyễn Văn Chính vẫn phải chết. Tôi định nói cho Phan Phán nghe tin tốt này, nhưng đi được vài bước liền quay lại... Hôm đó, Phan Phán tìm tôi khóc, kể về cuộc sống của cô ấy cực khổ và nghèo khó. Tôi không có tiền nhưng lại muốn giúp cô ấy nên đã nói với Nguyễn Văn Chính rằng nếu cho tôi ba triệu tôi sẽ vứt xác giúp gã. Gã không chuyển khoản mà đưa tiền mặt, tôi đã gửi hết vào tài khoản của Phan Phán. Xin các người đừng tịch thu, cho cô ấy đi. Cô ấy sống quá khổ rồi...”

Tình thế đột ngột xoay ngược khiến tất cả mọi người đều bàng hoàng và không thể tưởng tượng được. Tổ chức tâm lý của nhân viên bảo vệ bình thường này lại hoàn hảo đến mức tránh được máy phát hiện nói dối. Phán đoán qua nét mặt, máy nói dối và cả chứng cứ... hóa ra bất cứ thứ gì cũng sẽ có sơ hở. May thay vẫn còn người ấy, vẫn còn người ấy mang trong mình một trái tim đầy tâm huyết không bỏ qua bất cứ điểm khả nghi nào, một trái tim kiên trì kiểm tìm điểm không phù hợp dù mảnh ghép trong tay có hoàn hảo đến đâu, như vậy mới có thể tìm ra sự thật. May thay vẫn còn những con người như thế mới có thể bảo vệ được cái gọi là sự thật, những người giống như Ngôn Hàm và những người giống như Chân Noãn.

Chuyện đến nước này, Tô Nhã đã không còn lời nào để nói nữa. Đúng như lời Chân Noãn nói, là do cô may mắn, nhờ có họ lấp đầy lỗ hổng nên cô mới không phạm sai lầm lớn như vậy. Thứ gọi là “một hung khí khác” mà Chân Noãn cứ nắm chặt không buông ấy cuối cùng đã trở thành manh mối đột phá, đập vỡ tan tành phác họa về “người tự sát thứ bảy” của cô.

Ngôn Hàm lập tức truyền lệnh truy nã Nguyễn Văn Chính. Nhưng bên phía Tô Dương báo cáo: “Không liên lạc được với Nguyễn Văn Chính. Gã không mang điện thoại. Nửa giờ trước, xe của gã đã chạy qua chân núi vào Thập An Lị.”

Lão Bạch vừa nghe xong bỗng sợ đến mức đánh rơi cốc nước trong tay xuống đất. Cậu ta kinh hoàng như thấy ma: “Tiêu rồi!”

“Sao vậy?”

Lão Bạch sắp sửa khóc lên: “Mười mấy phút trước gọi điện thoại hỏi Mèo Con ở đâu, cô ấy nói mình đang ở Thập An Lị, muốn quay trở lại kiểm tra hiện trường. Nếu cô ấy gặp phải tên biến thái Nguyễn Văn Chính thì phải làm sao đây?”

Ngôn Hàm kinh hãi, trước mắt bỗng lướt qua rất nhiều hình ảnh một cách đầy khó hiểu.

Cô đứng trên mái nhà graffiti cao cao lộng gió, như đang đứng giữa đồng đồ nát của ngày tận thế, quay lưng về phía tên bị mặt đang đến gần, che miệng khăn trang và nhìn anh đầy tin tưởng.

Cô đứng ở bãi đỗ xe trong gió bắc rít gào, muốn lên xe lại bị anh ngăn cản, vẻ mặt vừa đáng thương vừa ảm ức nói: “Sao bỏ lại em?”

Và cả dáng vẻ cô thường quần bách cúi đầu, chỉ để lộ bên mặt thoát đồ thoát trắng. Hình như anh từng nói với cô rằng: “Vậy thì đi tìm căn cứ cho cảm giác của em và biến nó thành sự thật đi!”, “Nếu như những nghiên cứu và phát hiện của em là đúng thì phải giữ vững nó, bảo vệ nó, không cho bất cứ ai xâm phạm.”

Cô thật sự đã đi.

Ngôn Hàm cắn răng, trong nháy mắt hận không thể tát mình một cái cho chết đi.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm khu biệt thự nghỉ dưỡng Duyệt Xuân.

Chân Noãn cầm lấy thẻ phòng từ chỗ phục vụ rồi đến mở cửa phòng dụng cụ. Bên trong phòng không đủ sáng, ánh đèn cũng leo lét mờ tối.

Trong phòng dụng cụ đặt vài hàng giá gỗ, bên trên là vô số dụng cụ như xẻng, mỏ lết, búa, cưa sắt, đồ khai... Chúng nhiều đến nỗi đếm không xuể, đủ loại màu sắc và rất nhiều thứ trong số đó lóe lên ánh bạc lạnh lẽo.

Nhưng Chân Noãn không hề sợ hãi, cô băng qua giữa những chiếc giá, nghiêng đầu nhìn từng món dụng cụ, thỉnh thoảng lại cúi đầu xuống xem hình vẽ mặt tiếp xúc của hung khí mà cô phác họa bằng máy tính.

Cô đã tìm được mấy dụng cụ màu đỏ, nhưng không có loại nào phù hợp với hình vẽ trên giấy của mình. Cô thầm nghĩ có lẽ dụng cụ kia là do hung thủ tự mang đến, chỉ cần biết nó là thứ gì cũng đã tốt lắm rồi.

Cô đang nhìn mê mẩn thì phía sau bỗng vang lên tiếng kim loại va chạm rất nhỏ. Cô giật mình ngẩng đầu lên, quay lại nhìn: “Ai vậy?”

Trong căn phòng mờ tối treo đầy dụng cụ, ánh sáng lạnh lẽo chập chờn, không ai trả lời. Cửa vẫn còn để mở, ánh sáng nhá nhem từ bãi đỗ xe hắt vào.

Âm u đáng sợ.

Cô rón cỏ nhìn một lúc nhưng không thấy bóng ai. Chân Noãn dẫu môi, quay đầu lại, tiếp tục tìm dụng cụ. Vừa quay đầu, cô đã nhìn thấy một thứ đang lóe lên ánh sáng lạnh ngắt. Cô bước đến với tay lấy món dụng cụ trên kệ, đó là một con đội nâng xe ô tô. Đẻ của nó giống như...

Chân Noãn mím môi, cảm giác được phía sau có một luồng hơi thở quý quái, hình như có gì đó không ổn. Cô lại quay đầu nhìn, không có ai ngoại trừ những dụng cụ kỳ lạ này cả. Bốn phía yên lặng như tờ.

Cô quay đầu qua, lật xem con đội kia, nghĩ ngợi rồi lấy tay vặn đinh ốc. Khi con đội hoàn toàn dựng thẳng cũng là lúc cô nhận ra hình thù kỳ quái này chính là hung khí mình muốn tìm.

“Một hung khí khác” có lẽ chính là con đội màu đỏ lớn hơn cái này một chút. Chân Noãn vô cùng hưng phấn, chu môi tự hào nói: “Mình đã nói là mình không sai mà.”

Cô nhanh chóng chụp hình, vừa định trở ra ngoài thì bỗng loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân phía sau. Dường như có một bóng đen chọt lướt qua giữa những chiếc giá gỗ.

Chân Noãn cau mày định quay đầu thì tiếng chuông điện thoại đình đang vang lên ngăn lại hành động của cô. Cô lấy điện thoại trong túi ra, là Ngôn Hàm gọi đến.

Từ lúc cô lao ra khỏi văn phòng đến giờ vẫn chưa liên lạc với anh, bây giờ anh gọi đến hỏi tội đây sao? Cô bắt điện thoại, giọng nói ỉu xìu: “Đội trưởng, em còn ở...”

Một giọng nặng nề và cấp tốc ra lệnh: “Nếu em đang ở một mình trong nhà thì lập tức đi ra ngoài, đến nơi nào có người.”

Đầu óc Chân Noãn bỗng lơ mơ nhận ra. Tất cả cảm giác kỳ lạ từ lúc cô bước vào phòng đến giờ phút chốc đều biến thành một thực thể rơi ngay sau lưng cô. Cô chậm chậm đưa mắt nhìn xuống, trông thấy một chiếc bóng kéo dài trên mặt đất, cái bóng kia đang cầm dụng cụ bén nhọn thật dài nào đó trong tay.

Cô thấy lạnh toát từng con nơi sống lưng, cố gắng giữ vững bước chân, giả vờ như đang lơ đãng đi ra ngoài, định kéo dài khoảng cách, vẫn giữ giọng uể oải như vừa rồi: “Ừ, biết rồi.”

Nhưng chính cách trả lời ấy khiến Ngôn Hàm vừa nghe đã đoán biết được sắp xảy ra chuyện. Hai người đều im lặng suốt nhiều giây liền như thể kéo dài cả thế kỷ. Ngôn Hàm cất lời bằng giọng nói rất khế, rất nhẹ: “Chân Noãn, bọn anh có thể sẽ không kịp đến đó.”

Nỗi khiếp đảm mà Chân Noãn đang dồn nén trong lồng ngực bỗng tuôn trào không sao kiềm chế nổi, tim cô giật thót, bắt chọt muốn khóc. Cô mím môi, nhưng vẫn là câu nói kia: “Ừ, biết rồi.”

Hai đầu điện thoại đều im phăng phắc.

“Chân Noãn, hãy cố hết sức bảo vệ bản thân.”

Cô sợ đến phát khóc nhưng lại không dám, đôi môi run run, cổ nén sợ hãi và nước mắt: “Nhưng... Đội trưởng... em không biết... làm sao...”

Đội trưởng, anh đến cứu em được không? Nước mắt Chân Noãn nhạt nhòa, tay nắm điện thoại, từng bước nhích đến gần cửa. Cô nghĩ bụng chỉ cần mình còn nói điện thoại thì người phía sau hẳn sẽ không dám ra tay.

Chỉ còn vài mét thôi, cô căng thẳng và hồi hộp đến đỉnh điểm, tay nắm chặt tập hồ sơ, nghe thấy Ngôn Hàm ở đầu kia nói một câu ngắn ngủi, chỉ ba chữ rất nhẹ, rất khế và đầy tuyệt vọng.

Cô chột ngơ ngác, không hiểu sao trái tim như bị ai đó đâm một cú thật mạnh, đau đến tê tái. Mũi Chân Noãn cay cay, nước mắt trào ra, song miệng vẫn cười đáp lại một câu, sau đó chạy về phía dãy giá gỗ cuối cùng.

Nhưng phía sau chiếc giá bên cạnh bỗng lướt qua một bóng đen, thoát cái đã ở trước mặt cô, từ từ đóng cửa rồi khóa lại. Về mặt Nguyễn Văn Chính lạnh tanh, ánh mắt ngông cuồng, từng bước tiến gần về phía Chân Noãn mặt mũi trắng bệch khiến cô liên tục lùi về sau.

“Cô nói cảm giác hừng thụ của Tôn Lâm đều là giả, chỉ vì muốn tôi nhanh chóng kết thúc sao?”

Ở đầu bên kia, Ngôn Hàm nghe được câu nói này, lòng nặng trĩu: “Chân Noãn, đưa di động cho gã, để tôi nói chuyện với gã.”

Ngay sau đó, điện thoại bị hất ra, một giây sau liền vang lên tiếng vải vóc bị xé rách và tiếng kêu thảm thiết tan nát cõi lòng của Chân Noãn.

Trong khoảnh khắc Lão Bạch nói ra việc Chân Noãn đến hiện trường, sắc mặt của mọi người đều thay đổi. Ghế bị đẩy ra soàn soạt, tất cả lập tức đến Thập An Lí.

Ngôn Hàm bước đi nhanh như bay, vẻ mặt lạnh lẽo: “Lão Bạch, lập tức liên lạc với nhân viên Duyệt Xuân đi tìm cô ấy. Tim Đội cảnh sát giao thông bảo họ điều những cảnh sát đang làm nhiệm vụ ở gần Thập An Lí chạy ngay đến Duyệt Xuân, bất kể hiện giờ bọn họ đang ở đâu hay làm gì cũng đều phải lập tức đi tìm cô ấy.”

Lão Bạch mặt mày sầu thảm: “Nếu không có xe thì sao?”

“Có chạy bộ cũng phải tìm cô ấy trở về cho tôi.”

Xung quanh im phăng phắc. Tô Nhã bước nhanh đuổi theo Ngôn Hàm xuống tầng, thấy tâm trạng anh đột ngột thay đổi liền ra sức an ủi: “Đừng lo lắng, bây giờ là ban ngày, chắc không xảy ra việc gì đâu.”

Ngôn Hàm: “Thời tiết không tốt, hôm nay là ngày trong tuần, số người đến thuê phòng ở Duyệt Xuân cực ít. Những nhân viên phục vụ kia cũng không đi làm đông đủ. Vừa nãy, Lão Bạch gọi điện thoại đều không có ai bắt máy.”

Tô Nhã lại nói: “Dù thế nào thì Chân Noãn cũng có thể chạy mà, chắc sẽ không nguy hiểm đến thế đâu.”

Giọng nói Ngôn Hàm vẫn lạnh lùng: “Thế chất cô ấy rất kém, kỹ năng phòng thân vốn cũng chẳng ra sao.”

Tô Nhã im bật.

Bước ra khỏi tòa nhà, Ngôn Hàm dặn dò Lâm Tử: “Gọi xe cứu thương.”

“Nhưng chưa xảy ra việc gì mà?”

“Chờ xảy ra chuyện thì sẽ không còn kịp nữa.” Tô Nhã trừng mắt nhìn Lâm Tử đang ngơ ngác. “Nhanh đi!”

Thập An Lí khá hẻo lánh, nếu thật sự xảy ra chuyện gì cũng không nói chắc được. Ngôn Hàm vừa nhanh chóng khởi động xe rồi lao đi như gió vừa cầm điện thoại gọi cho Chân Noãn.

Điện thoại vừa liên lạc được, Ngôn Hàm liền lập tức ra lệnh cho cô rời khỏi chỗ đó. Nhưng cô im lặng hồi lâu, không hỏi tại sao mà chỉ uể oải nói: “Ừ, biết rồi.”

Một câu nói đã khiến lòng Ngôn Hàm chùng xuống. Đến giờ phút này, anh không biết mình còn có thể nói gì nữa, chỉ đành nói thật: “Chân Noãn, có thể bọn anh sẽ không kịp đến đó.”

Lần này, cô im lặng lâu hơn rồi cuối cùng lặp lại: “Ừ, biết rồi.”

Câu nói này...

Chiếc xe hơi lao đi băng băng, tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ. Ngôn Hàm mấp máy môi, chẳng hiểu sao tim anh lại khó chịu như bị siết chặt.

“Gã đang ở sau lưng em à?”

“Ừ.”

“Hãy cố hết sức bảo vệ mình.”

Cô khẽ hít vào một hơi, giọng nói rất bi thương: “Nhưng... Đội trưởng... em không biết... làm sao...”

Anh nghe ra được sự ngập ngừng của cô.

Nếu không phải sợ kinh động kẻ phía sau, nhất định cô sẽ nói: Đội trưởng, anh mau đến cứu em được không?

Nhưng giờ phút này, nắm lấy điện thoại trong tay, anh và cô đang cách nhau cả khoảng trời non nước nghìn trùng mà có bay cũng chẳng thể vượt qua. Trong lòng anh dâng lên một cảm giác bất lực, tuyệt vọng đã lâu lắm rồi không cảm nhận thấy, rất lạ lẫm nhưng lại vô cùng quen thuộc.

Một lúc lâu sau, anh khẽ cúi đầu, giọng cũng trầm xuống, nhẹ nhàng nói: “Phải sống sót.”

“Chân Noãn, hãy hứa với anh, em nhất định phải sống sót.”

“...” Người bên kia im thin thít, một giây sau đã lấy lại tinh thần, khẽ cười rồi nói: “Được... em nghe anh...”

Ngôn Hàm bàng hoàng, tim giống như bị đâm thật mạnh.

“Thật xin lỗi... Chân Noon!”

Ngôn Hàm đã không còn biết tâm trạng mình thế nào nữa. Một nỗi sợ hãi rất lâu rồi anh chưa từng trải qua, một cảm giác rất xa lạ. Anh sợ câu nói của anh sẽ làm hại cô, sợ rằng mình không chạy đến kịp, hung thủ sẽ kéo cô đến góc không người, xâm phạm cô, làm nhục cô, hành hạ cô, đánh cô đến nỗi nhầy nhụa máu thịt và không bao giờ lành lặn như xưa được nữa.

Giống như vô số lần anh nghĩ đến... A Thời.

Trong khoảnh khắc này, ngoại trừ câu “Thật xin lỗi”, anh không biết còn có thể nói gì với cô. Anh nắm chặt điện thoại di động, nghe tiếng cười dịu dàng của cô: “Không sao.”

Rất nhanh sau đó, bên kia truyền đến tiếng bước chân dồn dập của cô và tiếng sập cửa. Sau phút im lặng như chìm vào cõi chết là giọng nói gian ác của Nguyễn Văn Chính: “Cô nói cảm giác hưởng thụ của Tôn Lâm đều là giả, bởi vì cô ấy hy vọng tôi nhanh chóng kết thúc sao?”

Ngôn Hàm phát hoảng, bỗng nói: “Chân Noon, đưa điện thoại cho gã, để tôi nói chuyện với gã.”

Nhưng điện thoại không có ai nhận lấy, chỉ có tiếng cười châm tã của đối phương: “Nhân viên của Duyệt Xuân đã bị tao cho tiền điều đi hết rồi. Không có gì để nói cả, bọn mày đều nghe rõ cho tao.”

Điện thoại bị ném mạnh đi nơi khác, sau đó là âm thanh vải vóc bị xé rách và tiếng thét thảm thiết của Chân Noon.

Tô Nhã ngồi ở hàng sau cũng nghe thấy, nhìn Đàm Ca và Lão Bạch ở bên cạnh, trong mắt ba người đều là nỗi kinh khiếp và căm uất tột cùng.

Tất cả lý trí và sự điềm tĩnh của Ngôn Hàm suýt nữa sụp đổ trong khoảnh khắc này, anh cảm di động ấn vào tay lái, bóp chặt rồi bất động như pho tượng.

m thanh quần áo bị xé không che giấu được những từ ngữ bẩn thỉu khiến người ta tởm lợm phát ra từ miệng của Nguyễn Văn Chính, trong tiếng giấy giữa không ngừng có tiếng giá va chạm và tiếng dụng cụ rơi xuống.

Chân Noon cứ thế gào khóc, giọng nói đã khản đặc. Ban đầu là tiếng kêu thảm thiết đau xé ruột gan, sau đó chỉ còn lại tiếng khóc tức tưởi như đứa bé, luôn miệng gọi Đội trưởng, gọi Thẩm Dục, gọi Đội phó, Tiểu Du, Đàm Ca, Lão Bạch, gọi Hắc Tử, Lâm Tử, Tiểu Tùng, Đại Vĩ và gọi mẹ... Gọi họ mau đến cứu cô!

Lão Bạch mắng to một tiếng, ôm đầu khóc nức.

Ngôn Hàm nắm chặt tay lái, móng tay cắm sâu vào da thịt. Anh không nhúc nhích mà chỉ nhìn chăm chăm về con đường phía trước, trong mắt dường như tràn ra một dòng chảy chua xót và đau đớn, khiến cho tầm mắt xám xịt phút chốc trở nên mơ hồ, long lanh ánh nước.

Không biết đã qua bao lâu, bên đầu kia điện thoại di động không còn âm thanh nữa.

Đã ngắt máy.

Không khí trong xe nặng nề và tĩnh lặng, chỉ còn tiếng bánh xe nghiền nát con đường, chạy băng băng trong gió và tiếng khóc nghẹn ngào của Lão Bạch.

Tiếng còi kêu inh ỏi, một loạt xe cảnh sát chạy như bay trên đường cao tốc hướng về phía Thập An Lì.

Quảng đường mười mấy phút dài đằng đẵng như đi mãi không đến điểm cuối. Gương mặt nghiêng của Ngôn Hàm lạnh lùng và trầm mặc, thoáng ẩn chứa con thịnh nộ trong lòng. Bên trong cửa kính xe, đôi mắt sâu thẳm ngân ngấn ánh nước toát ra vẻ cố chấp nhìn xoáy về phía trước, chẳng hề chớp mắt lấy một cái.

Từng dãy xe cảnh sát lao vào đường đèo với tốc độ cao, tiếng còi vang vọng cả núi rừng khô héo giữa mùa đông. Bất chợt điện thoại vang lên, là cảnh sát giao thông chạy đến đầu tiên: “Đã tìm được người. Chúng tôi lập tức đưa cô ấy ra ngoài.” Báo cáo kết thúc, còn sót lại dư âm đối thoại của người bên kia. “Các anh giữ chặt vết thương, tuyệt đối đừng thả lỏng...” Sau đó cúp máy. Ai cũng nghe ra được tình trạng rất nghiêm trọng. Ngôn Hàm tập trung lái xe mà không hề lên tiếng. Cánh rừng xám xịt héo úa lùi nhanh về phía sau.

Bộ đàm lại vang lên, một giọng nói đến từ chiếc xe cảnh sát đầu tiên: “Có chiếc xe mười sáu chỗ của khu du lịch Duyệt Xuân đang chạy đến, chặn lại hay là cho đi ạ?”

Ngôn Hàm: “Các anh đi trước đi!”

Xe hơi chạy băng băng, chiếc xe đối diện cũng lao đến như gió lốc. Ánh mắt Ngôn Hàm sắc bén lướt qua, trong nháy mắt thấy rõ được người đang ngồi trên xe. Người mặc đồng phục, đầu đội mũ sụp xuống nhưng để lộ ra nửa gương mặt, chính là Nguyễn Văn Chính.

Phán đoán chớp nhoáng khiến anh bất giác nắm chặt tay lái, vẻ mặt bình tĩnh, không có động tác nào khác mà chỉ nói một câu: “Vịn chặt!”

Ba người phía sau xe hoảng hốt. Chiếc xe mười sáu chỗ đổi diện chạy lướt qua đoàn xe cảnh sát.

Ngôn Hàm vẫn không nhúc nhích, trầm tĩnh và vô cùng tỉnh táo.

Nhưng khi chiếc xe kia sắp chạy ngang qua xe anh, giữa lúc nghìn cân treo sợi tóc, anh đột nhiên bẻ ngoặt tay lái, lốp xe nghiêng mặt đường vang lên âm thanh chói tai. Đầu xe đột ngột quay ngược lại, đập mạnh vào ngay bên hông chiếc xe kia.

Một tiếng vang ầm thật lớn, chiếc xe kia lách tránh không kịp, trượt đi rồi va mạnh vào gốc cây ven đường. Ngôn Hàm kéo cần thắng tay, nhảy phốc xuống. Toàn bộ xe cảnh sát phía sau khẩn cấp thắng lại, vô số tiếng phanh gấp như tai vang lên. Tất cả cảnh sát đều xuống xe rồi bao vây lấy chiếc xe mười sáu chỗ kia.

Gã xoay tay lái, giẫm mạnh chân ga muốn đột phá vòng vây.

“Nguy hiểm!” Mọi người vội rút tránh né.

Chỉ nghe tiếng súng vang “đoàng” một tiếng chấn động thấu trời, khiến đám chim sẻ đang đậu trên cành cây khô lũ lượt vỗ cánh bay tán loạn. Sau tiếng súng nổ, cả núi rừng như chìm vào tĩnh mịch, chiếc xe mười sáu chỗ cũng ngừng chuyển động.

Nguyễn Văn Chính cứng đờ người nắm lấy tay lái, kinh ngạc tròn to mắt, từ đầu đến chân đều bất động, chỉ còn hàm răng đang run cầm cập. Khoảnh khắc trước đó, một viên đạn đã bắn suýt qua chiếc mũ trên đầu gã, gã rõ ràng cảm giác được tóc của mình bị đốt trụi một nửa.

Nguyễn Văn Chính kiểm chế bản thân, nhìn ra ngoài xe, liền bắt gặp cách đó vài mét có một họng súng đen ngòm và một đôi mắt còn nguy hiểm hơn cả họng súng. Ánh mắt Ngôn Hàm tĩnh lặng như mặt hồ thu, súng trong tay nhắm thẳng vào gã, giọng cảnh cáo vang lên: “Còn cử động thì viên đạn tiếp theo sẽ bắn thủng mắt phải của mày đấy!”

Ban đầu, mặt mày Nguyễn Văn Chính xám ngoét, nhưng chỉ giây lát sau lại khôi phục vẻ điềm tĩnh. Gã nhếch mép cười, gờ tay lên đầu hàng rồi bị nhóm cảnh sát lôi xuống. Lúc này, mọi người mới nhìn thấy ông quần gã đang nhỏ máu ròng ròng xuống mặt đất. Mũi gã tái mét, nhưng bộ dạng lại ra vẻ điềm nhiên như không, còn nhún vai khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Đôi mắt đen thẳm và thâm trầm của Ngôn Hàm đang chăm chăm nhìn gã, khẩu súng trong tay không hề buông xuống, nói với các đồng nghiệp đang vịn tay Nguyễn Văn Chính: “Thả hắn ra!”

Hắc Tử và Lâm Tử ngỡ ngàng nhưng vâng lời làm theo. Nguyễn Văn Chính nhìn Ngôn Hàm đang gờ súng và đôi mắt đen láy lạnh lùng của anh, bỗng nhiên phát giác có điều không ổn, vẻ điềm tĩnh trước đó trong phút chốc đã tan thành mây khói. Anh ta muốn làm gì?

Ngôn Hàm bình thản nói từng câu từng chữ: “Nguyễn Văn Chính chống lại lệnh bắt, Đội trưởng Đội Hình sự số Một Ngôn Hàm bắn chết tại chỗ.”

Dứt lời, anh kéo chốt. “Tách!” Tiếng kim loại va chạm khiến trời đất bỗng chốc im ắng, không còn màu sắc.

Mọi người chợt sững sốt, đồng loạt nhìn về phía Ngôn Hàm, trông thấy khuôn mặt anh trong làn gió bắc bỗng lạnh lẽo đến mức không còn là chính anh.

Nguyễn Văn Chính hiểu ra, vẻ khinh thường cảnh sát sẽ không dám làm gì mình khi này đã sớm biến mất, đôi chân bỗng mềm nhũn tựa vào xe, cổ nén nỗi kinh hoàng đưa mắt nhìn xung quanh: “Ở đây có rất nhiều người nhìn thấy tôi không hề chống lại lệnh bắt giữ.”

Ngôn Hàm: “Được, chúng ta đánh cuộc. Họ nói mày chống lệnh bắt, tao viết báo cáo. Họ nói mày không chống lại lệnh bắt, tao ngồi tù.”

Tô Nhã sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía, chạy lên ngăn Ngôn Hàm lại, trừng mắt nhìn anh: “Anh điên rồi hả?”

“Tôi điên rồi.” Anh nói thật bình tĩnh: “Bây giờ, tôi chỉ muốn giết người thôi.”

Sau khi Hạ Thôi biến mất, những khi Ngôn Hàm chỉ có một mình sẽ không nhận được mà suy nghĩ đến một loạt câu hỏi: Sau khi cô bị bắt đã xảy ra chuyện gì? Liệu có gã đàn ông nào làm nhục hay hành hạ cô không? Có người nào giam cầm hay nhốt cô vào hầm ngầm tối hay không?

Bảo bối anh trân quý nhất, cô gái anh yêu nhất phải chăng sẽ bị người ta đối xử như một tấm vải rách? Phải chăng bị người ta lãng nhục giống như súc sinh? Phải chăng bị người ta cạo xương lóc thịt, bị người ta chặt thành từng khối hay đã bị ăn mất rồi...

Bất cứ ý nghĩ nào cũng đều khiến anh sống không bằng chết, cảm hận không thể giết người, giết toàn bộ thế giới này.

Tô Nhã khiếp đảm. Ngôn Hàm mất kiểm soát rồi, xưa nay anh chưa từng như vậy.

“Ngôn Hàm!” Mắt cô rom róm. “Anh đừng như vậy! Xin anh đừng như vậy!”

Ngôn Hàm nhìn Tô Nhã trong giây lát, khoe môi lại khinh khinh nhếch lên, cười cười: “Cũng đúng, kẻ đáng để tôi giết không phải hắn.” Anh vừa cười vừa thu súng lại.

Tô Nhã lạnh toát cả người, nụ cười vừa nẩy của Ngôn Hàm vừa hiểm độc vừa lạnh lùng, giống như muốn giải phóng dã tính và tà ác không thể kiềm chế nào đó. Cô bất chợt nhớ đến lời Cục trưởng Thượng từng nói: “Trong xương tủy Ngôn Hàm có một thứ tà ác hoang dã không áp chế được. Tôi rất lo lắng sự việc của Hạ Thời sẽ khiến Ngôn Hàm có ngày mất kiểm soát dẫn đến đi sai đường...”

Nguyễn Văn Chính không dám thờ mạnh, bủn rủn ngồi trên mặt đất, cũng không còn đáng vẻ bình thản và phóng đảng khi nãy nữa. Nhóm cảnh sát nhanh chóng lục soát, tìm được con dao gọt trái cây và chiếc búa đập móng, còn có áo lót màu xanh của Chân Noãn...

“Tên khốn kiếp!” Lão Bạch mắt đỏ ngầu, long lên sòng sọc, nắm lấy cổ áo Nguyễn Văn Chính, xách gã lên rồi giáng một cú thật mạnh.

Nguyễn Văn Chính ôm mặt, mắng to: “Mày dám đánh người, tao muốn khiếu nại...”

Lời chưa dứt, Lão Bạch lại đập mạnh thêm một cú.

Tô Nhã thấy thế liền sốt ruột ngăn lại: “Lão Bạch, cậu đừng...” Cô ta nhìn xung quanh. “Mọi người cản lại đi!”

Nhóm Đàm Ca và Hắc Tử đều không có động thái gì, ngay cả Đội phó Trình cũng vậy.

“Ngôn Hàm, sẽ xảy ra chuyện đấy!”

Ngôn Hàm cười lạnh nhạt: “Lão Bạch biết chừng mực, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Nếu có gì tôi sẽ gánh chịu trách nhiệm.”

Tô Nhã ghen hòng.

Lúc này, tiếng còi inh ỏi từ chiếc xe cứu thương đằng xa xé toạc cả bầu trời, vừa đình tai vừa nhói lòng. Trong chớp mắt, mọi người yên tĩnh, tất cả rối rít tránh đường.

Ngôn Hàm đứng trong gió bắc tiêu điều, đôi mắt rét lạnh nhìn ngọn đèn đỏ nhấp nháy từ xa chạy đến gần, tựa như cơn gió lướt qua mặt rồi lại dần dần xa khuất.

Tình trạng người trong xe kia thế nào, anh không biết và cũng không muốn biết.

Quay trở lại Duyệt Xuân lần nữa, Ngôn Hàm đi trong bãi xe tầng hầm trống trải, chợt phát giác Chân Noãn thật sự rất dừng cảm, nơi u ám vắng hoe thế này mà một cô gái cũng dám đến. Quả nhiên là kinh nghiệm xã hội không đủ, quá ngốc nghếch và đại dốt rồi!

Anh đẩy cửa phòng dụng cụ ra, tất cả nhân viên nghiệm chứng đều đang cúi đầu kiểm tra, bầu không khí ngột ngạt và nặng nề.

Sắc trời đã tối, trong tầng hầm lại thiếu sáng khiến cả căn phòng tối đen như mực, trên mặt đất toàn là máu đã qua xử lý đặc biệt, đang phát ra ánh huỳnh quang đáng sợ đập vào mắt giữa bóng tối. Trên sàn là từng vũng từng đường, trên tường cũng có vết bắn tung tóe. Đôi giày đi tuyết to bè màu nâu của Chân Noãn nằm chổng chơ ở cạnh cửa, chiếc khăn quàng màu xanh lá, áo măng tô vải nỉ mềm màu lam nhạt, áo T-shirt len trắng đều rách tả tơi nằm rải rác khắp nơi.

Ngôn Hàm đứng ở cửa vài giây, cuối cùng quyết định không bước vào, kéo cửa lại rồi lùi ra ngoài. Anh cúi đầu, im lặng trở lên mặt đất, đứng thẳng trong bậc thang một lúc rồi ngồi xuống, lấy điều thuốc ra châm.

Anh ngồi trong gió bắc và làn khói thuốc, nhìn sắc trời tối sẫm, hút hết điều này đến điều khác.

Quan Tiểu Du đeo cặp khám nghiệm đi ra, thấy Ngôn Hàm ngồi ở cửa liền dụi dụi đôi mắt đỏ hoe rồi bước đến nói với giọng mũi rất nặng: “Em có hỏi mấy cảnh sát giao thông tìm được Chân Noãn đầu tiên. Anh ta nói... Chân Noãn trần truồng nằm gục trên mặt đất, toàn thân đầy thương tích, trên đầu cũng có vài vết thương bị vật cứng đập vào... Lưng và bụng còn bị đâm vài nhát. Nhưng... Nhưng trong tay vẫn nắm chặt giày của Nguyễn Văn Chính.”

“Ừ, biết rồi.” Ngôn Hàm cúi đầu, dụi tắt tàn thuốc trên bậc thang.

Quan Tiểu Du lau nước mắt, vừa định đi thì bỗng nhớ ra gì đó lại nói: “Đội trưởng, có một chuyện rất kỳ lạ.”

“Nói đi!”

“DNA của Phan Phán và Tôn Lâm giống nhau.”

Ngôn Hàm vẫn ngồi yên.

“Họ là chị em sinh đôi bị thất lạc.” Quan Tiểu Du nói xong lại dụi mắt chạy đi.

Ngôn Hàm im lặng, nghịch diêm trong tay rồi châm thêm một điếu thuốc nữa.

Tô Nhã từ đằng xa đi đến, ngồi xuống bên cạnh anh: “Nguyễn Văn Chính đã khai. Gã... đến giữa chừng thì bị Chân Noãn cầm cưa... làm bị thương nơi đó. Trong lúc tức giận, gã cầm búa đập đầu cô ấy chừng hai nhát. Đến khi cô ấy bất động thì lại nghe mấy cảnh sát giao thông gọi tên Chân Noãn. Gã vút búa định chạy trốn, nhưng...” Tô Nhã quay đầu đi, nén nước mắt. “Chân Noãn nắm lấy gậy gõ, gõ liên... liên đâm cô ấy hai nhát.”

Ngôn Hàm híp mắt lại, chậm rãi nhả ra một làn khói rồi nhìn nó tan đi trong gió.

“Tô Nhã, bây giờ em đừng nói với anh những chuyện này.”

“Em...”

“Đừng nói gì cả.” Anh nhìn chăm chăm vào bóng tối. “Tô Nhã, đừng nói nữa. Em khiến anh muốn văng tục rồi đấy!”

Tô Nhã lòng đau như cắt, nước mắt tí tách rơi xuống, nhưng anh vẫn không nhìn cô ta, cũng không hề cử động, chỉ để lại gương mặt nghiêng cô liêu. Cô ta bưng mặt, cúi đầu khóc: “Thật xin lỗi, Ngôn Hàm, anh trách em đi! Trách em không nên mĩa mai Chân Noãn, khích cô ấy đi đến hiện trường. Trách em không chuyên nghiệp, trách em...”

“Không trách em!” Ngôn Hàm lắc đầu. “Là trách tôi. Trách tôi không nên cho em vào đội Một... cũng không nên cho cô ấy vào C-Lab.”

Trời tối như mực. Trên đường trở về, nhân viên liên lạc báo cáo với Ngôn Hàm: “Đội trưởng, bây giờ Chân Noãn còn đang ở trong phòng phẫu thuật.”

“Ừ.”

Ngôn Hàm tắt bộ đàm, gọi điện thoại cho Lão Bạch: “Giáo sư Lâm và Tàn Xu hiện không có việc gì, bảo hai người họ đến bệnh viện trông đi. Những người còn lại tiếp tục giữ vững cương vị, chờ khi kết án rồi nói tiếp.”

“Vâng.”

Anh cúp điện thoại, chợt nhìn thấy mấy dòng bên dưới trong lịch sử cuộc gọi.

Có tên Chân Noãn.

Màn đêm trôi xuôi ngoài cửa xe, Ngôn Hàm tựa vào lưng ghế, mày vẫn cau chặt không hề lơ lửng, âm thanh vang vọng bên tai xua mãi không đi.

Lúc ấy, anh cảm điện thoại di động, sau khi nghe Chân Noãn hét lên một tiếng thảm thiết còn nghe thấy rất nhiều âm thanh khác: ví như tiếng Nguyễn Văn Chính gào thét vì bị thiến, ví dụ tiếng sắt cứng nện vào đầu nghe nặng nề nhưng lạnh lạnh, còn tiếng lưỡi dao đâm vào cơ thể quái lạ như âm thanh giọt nước, như âm thanh vải rách, lại như giọng cô gái phát âm mơ hồ cùng hơi thở mong manh: “... Con đội...”

Cuối cùng, cô đã tìm ra được hung khí thật sự.

Lúc tỉnh lại, Chân Noãn cảm giác vô cùng đau đớn, từ đầu đến chân chẳng có chỗ nào không đau. Khi thuốc tê tan dần, bụng và đầu cô đau như bị người ta xé toạc.

Thật là khó chịu, khó chịu đến mức sống không bằng chết. Cô muốn bật khóc để giải tỏa cơn đau nhưng lại không mở miệng được. Đầu đau nhức choáng váng, như thể cả đàn ong đang bay lượn vo ve bên trong.

“Ôi...” Cô rên lên một tiếng đầy khó chịu, nhanh chóng có người nắm lấy tay cô, là bàn tay to lớn và ấm áp mà cô vô cùng quen thuộc.

Thẩm Dục cúi người đến gần cô: “Tỉnh rồi à?”

Gương mặt anh hiện ra trong tầm mắt cô, đôi mắt đen sâu thăm mình mẫn, ẩn chứa vẻ đau lòng và phẫn nộ.

“Em không sao!” Cô vừa cất lời liền phát hiện ra cổ họng mình khản đặc, khô khốc, tuy ngoài miệng nói không sao nhưng thân thể đau đến chảy nước mắt.

“Anh biết rất đau.” Giọng nói Thẩm Dục cực khề, kiềm chế cơn tức giận và đau xót. “Cũng không thể tiêm thuốc tê nữa.”

Chân Noãn nức nở: “Đau quá!” Trong nháy mắt, cô ảm ức và chua xót cùng cực, cứ thế khóc hu hu, dù đau đến mức không thể cử động nhưng hai ngón tay vụng về vẫn cố nắm lấy anh, “Đau quá, Thẩm Dục, em đau chết đi được!”

Cô vẫn khóc, ban đầu là thương tâm nức nở, sau đó âm thanh nhỏ dần biến thành rầm rứt, tiếp nữa chỉ còn tiếng rên rỉ yếu ớt, khóc mệt rồi dần dần thiếp đi.

Một tuần trôi qua với vài lần như thế, cơn đau sau mấy ngày cũng từ từ thuyên giảm. Cô đã thôi khóc, thỉnh thoảng cử động một chút, tinh thần cũng dần khá hơn.

Lần đầu tiên ngẩng đầu dậy, Chân Noãn nhìn thấy cả phòng bệnh đều là hoa tươi, ngạc nhiên hỏi: “Sao lại mua nhiều như vậy, giống vườn hoa quá!”

“Đồng nghiệp em tặng.” Về mặt Thẩm Dục lạnh lùng, rõ ràng là không cảm kích.

Cô đưa tay sờ mu bàn tay anh, nũng nịu dỗ dành: “Em không sao rồi. Với lại cũng không liên quan đến họ, lần này là do em tự chạy đến, mọi người đối với em vẫn rất tốt.”

“Tốt như vậy có ích gì?” Thẩm Dục lạnh lùng nói: “Nếu em chết, họ sẽ đau lòng khổ sở, nhưng rồi sau đó sẽ tiếp tục hướng về phía trước, ai sẽ mãi nhớ đến em cả đời chứ? Chỉ có anh thôi.”

Chân Noãn thảng thốt, bất giác chẳng nói nổi câu nào. Lúc nói những lời này, anh không nhìn cô, ánh mắt cũng không tràn đầy tình cảm, nhưng tim cô lại hồi nhịp, như được bao bọc bởi làn nước ấm áp.

Cô đưa tay đến đặt lên mu bàn tay anh lần nữa, lần này nắm lấy không buông: “Được rồi Thẩm Dục, em thật sự không sao, đừng lo lắng và cũng đừng tức giận nữa mà.”

Anh rũ mắt nhìn bàn tay tái nhợt nhỏ bé của cô, giọng nói ôn hòa hơn một chút, nhưng vẫn không trút được về lạnh lùng vốn có: “Không sao hả? Hai ngày trước khóc cạn cả nước mắt đấy!”

Chân Noãn ngượng ngùng, từ tốn nói: “Khi đó vừa tỉnh khỏi ác mộng nên hơi sợ. Với lại, có lẽ vì có anh ở đây nên dễ rơi nước mắt hơn thôi.”

Cô càng nói giọng càng khê, xấu hổ không dám ngẩng đầu, chỉ yên lặng chớp chớp mắt. Thẩm Dục sùng sốt, tuy chỉ là ám chỉ, nhưng đây là lời nói lệ thuộc nhất, thân mật nhất cô từng chủ động nói với anh trong ngần ấy năm qua. Tất cả bức bối nơi đáy lòng thời khắc này đều được xoa dịu.

Anh lật tay lại, áp hai lòng bàn tay vào với nhau rồi nắm thật chặt. Tay anh nóng rực lan tỏa khiến gò má cô ửng đỏ, chậm rãi cúi đầu rụt vào chăn, che kín gương mặt đỏ hây hây, chỉ lộ ra đôi mắt với hàng mi rũ xuống chớp chớp về khăn trang.

Thẩm Dục lặng lẽ vuốt ve tay cô, cúi đầu hôn lên mu bàn tay. Cô run lên, định rút tay về theo phản xạ thì bị anh nắm chặt lấy ngón tay.

Thẩm Dục ngược mắt, lại kề gần cô, nhẹ giọng nói: “Noãn Noãn!”

“Dạ!”

“Đừng làm công việc này nữa, được không?”

Chân Noãn giương đôi mắt đen láy, ươn ướt với ánh nhìn thẳng tắp, có chút hoang mang và do dự, nhưng không còn vẻ phản đối đề nghị này như trước đây nữa.

Anh biết nỗi nhục nhã và tổn thương trong lần cận kề cái chết này đã gây ra vết thương nặng nề về thể xác lẫn tinh thần nơi cô, vì vậy khoảng thời gian này sẽ là lúc ý chí cô yếu đuối nhất. Cô bị thương, anh rất đau lòng, nhưng cũng nhờ vậy mà có thể tận dụng cơ hội lần này. Nếu bỏ qua, sau này sẽ rất khó khuyên rút cô lui nữa.

“Em hiểu được tâm trạng anh khi hay tin em xảy ra chuyện không?”

Chân Noãn im lặng, trong mắt hiện lên vẻ áy náy. Đây chính là thứ anh muốn nhìn thấy: “Đồng ý với anh đi!”

Cô nhẹ nhàng rũ mi mắt, nhớ lại cảnh tượng hôm đó trong tầng hầm mờ tối, những lời nói khiếm nhã mà gã đàn ông bỉ ổi kia dùng để miêu tả thân thể cô, gã xé quần áo cô, hành hạ cô, suýt nữa là... Cô cứ khóc, cứ gào thét nhưng chẳng ai đến cứu cô cả.

Cô chợt run lên, trái tim run rẩy kịch liệt. Cuối cùng, cô gật đầu: “... Được.”

Anh hài lòng với câu trả lời này, lại hỏi: “Mới vừa rồi, em nói em gặp ác mộng à?”

“Mơ thấy tai nạn xe năm đó.”

Lòng Thẩm Dục chùng xuống: “Tai nạn xe?”

“Ừm, rất chân thật... giống như đã xảy ra rất lâu rồi. Có một người chết, còn có người ở bên cạnh xem... Trên người rất đau. Còn có anh nữa.”

Thẩm Dục: “Anh đang làm gì?”

“Anh đang cứu em.”

“... Ừ!”

“Anh kéo em ra khỏi bánh xe.” Cô hỏi. “Năm đó có phải thế không?”

“Khi đó rất hỗn loạn, anh cũng bị thương nên không nhớ rõ ràng lắm!”

“Ồ!” Cô hơi thất vọng. “Em còn tưởng rằng mình đã nhớ ra gì đó, hóa ra chỉ là mơ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 75

Rất mờ lung, lại như rất rõ ràng. Chân Noãn nghe thấy tiếng đóng cửa ung dung, khóa cửa vang “cạch” một tiếng rồi trở về vị trí cũ. Tim cô roi thẳng xuống như không còn trọng lực.

Nguyễn Văn Chinh đi đến, ánh mắt hung ác dồn cô liên tục lùi về sau, đụng vào vách tường. Cô chưa từng sợ hãi như thế, quay người định chạy ra sau nhưng gã lại nhào đến ngay, tay luồn vào áo cô rồi cởi sạch nó ra. Cô đau đớn khủng khiếp, liều mạng giãy giụa và kêu khóc nhưng chẳng ai đến cứu cô.

Chính lúc tay gã đang định xé quần cô, giọng Đội trưởng nói “Phải sống sót!” vang lên. Cô cố sức bò dậy chụp lấy cái cửa đâm về phía Nguyễn Văn Chinh. Hắn ta lập tức gào lên thảm thiết. Cô cứ nghĩ mình đã được cứu nhưng rồi lại bị vồ lấy. Trong nháy mắt, phía sau đầu cô có con gió lướt qua, dòng thời gian như ngừng trôi rồi bỗng nhanh chóng gia tốc.

Một luồng sức mạnh cực lớn bùng nổ trên đỉnh đầu cô, tiếng búa sắt nện vào vang lên âm thanh biến ảo và đáng sợ. Đầu cô như muốn nổ tung, mắt và tai mất đi tất cả tri giác, không nhìn thấy cũng không nghe thấy được gì nữa, chỉ có cơn đau thấu buốt đến nỗi không cách nào suy nghĩ. Chỉ một cú đánh thôi đã khiến cô sụp đổ.

Tiếp sau là những cú đánh mạnh hơn liên tục nện vào đầu cô, cô chẳng còn sức chống đỡ, khắp khoang miệng và xoang mũi lấp đầy mùi máu tanh. Cô thấy mình đang nằm trên bàn phẫu thuật, đỉnh đầu vỡ ra thành từng mảnh, còn có một con dao đâm vào cô...

Cô khủng hoảng và bất lực cùng cực, thét lên một tiếng chói tai, kính hải gương to hai mắt, trái tim đập điên cuồng, nhưng chỉ nhìn thấy trần nhà trống trải.

Tỉnh lại hơn một tuần, cô vẫn không ngừng mơ thấy ác mộng. Khó chịu quá, thật sự khó chịu quá!

Chân Noãn ngỡ ngàng và bồn chồn một lúc lâu mới cảm nhận được trong phòng có người. Cô từ từ quay đầu liền chạm phải ánh mắt tĩnh lặng và thẳng tắp của Ngôn Hàm.

Anh nhìn cô, khẽ mỉm cười, tiện tay đặt bó hoa trong lồng ngực vào đống hoa. Hóa ra tiếng đóng cửa mà cô nghe thấy trong lúc mơ màng kia là Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm đi đến bên cạnh giường bệnh, kéo ghế ngồi xuống rồi hỏi: “Cơ thể hồi phục thế nào rồi?”

Cô vừa mới tỉnh, mang theo giọng mũi: “Không đau nữa.”

Anh “ừ” một tiếng, chậm chạp gạt đầu hai cái rồi im lặng.

Hôm nay, trời có chút ánh nắng, màu vàng kim nhàn nhạt chiếu qua tấm màn trắng, bao phủ lên anh và giường bệnh của cô, ấm áp và yên ắng. Anh không nhìn cô, ánh mắt lướt khắp cả căn phòng đầy hoa tươi, thoảng có phần lơ đãng.

Chân Noãn nhớ lại câu “thật xin lỗi” của anh trong điện thoại, cô không hề cho rằng đó là lỗi của anh. Hơn nữa, trong lòng cô vẫn còn thứ cảm giác mà đến giờ cô vẫn chưa rõ.

Hôm đó, khi nghe thấy anh nói lời xin lỗi, đáy lòng cô bỗng trào dâng nỗi đau khổ và thương xót cuộn cuộn như sóng trào không thể kiềm chế được. Điểm chết người chính là trong lúc nguy hiểm bủa vây ấy, người cô nghĩ đến đầu tiên lại là anh. Và câu nói phải sống sót kia càng giống như bùa chú. Trong phòng dụng cụ, cả phòng cấp cứu, đâu đâu cũng là tiếng nói của anh đang mãi gọi cô: “Chân Noãn, hãy hứa với tôi, nhất định phải sống sót.”

Cô như thể đấu tranh sinh tồn vì anh. Cảm giác lạ lẫm đó khiến cô nghi ngờ, càng khiến cô hoảng sợ. Giờ phút này, nhìn khuôn mặt thanh tú và cương nghị của anh, cô biết anh đang tự trách, muốn an ủi anh nên làm ra vẻ thoải mái: “Mấy bó hoa này đều là do mọi người tặng.”

Ngôn Hàm nghe thấy, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt vẫn ngay thẳng và trầm tĩnh, một hồi lâu sau, khẽ môi cong lên: “Nhìn ra được.”

“Xem anh kia, còn đang là Đội trưởng đấy!” Cô hàm hồ, bản thân cũng không ý thức được vẻ dựa dẫm trong giọng nói của mình. “Bây giờ mới đến thăm em, thật không có lương tâm.”

Ngôn Hàm khẽ cười: “Đội trưởng bận lắm!”

Thật ra, anh đã đến rất nhiều lần nhưng toàn vào lúc cô ngủ say. Trên đầu cô quần lớp băng vải thật dày, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như tờ giấy, có

vài lần tỉnh lại cũng vẫn thút thít nước nớc.

Anh chần chừ rất lâu, cuối cùng không biết phải đối mặt thế nào. Nhưng hôm nay, cô tỉnh lại từ cơn ác mộng thì rõ ràng là vẫn chưa thoát khỏi nỗi ám ảnh.

Chân Nỗn cố hết sức dẫu môi ra vẻ nhẹ nhõm: “Phải, phải, Đội trưởng bận lắm, thế hôm nay không bận à?”

“Bận chứ!” Mắt anh khẽ lấp lánh. “Đúng lúc thuận đường ghé qua.”

Chân Nỗn ậm ừ tỏ vẻ bất mãn, nhưng lại mau chóng hỏi: “Tìm được Trịnh Miêu Miêu chưa ạ?”

Ngôn Hàm lắc đầu.

“Có khả năng sống hay không...”

Ngôn Hàm nhếch môi, không có ý cười và cũng không trả lời.

Lòng Chân Nỗn bỗng ngột ngạt, một lát sau nhớ đến chuyện mình vẫn băn khoăn: “Vụ án Tôn Lâm đến đâu rồi, em đã nói với anh về con đội, anh có nghe thấy không?”

Ngôn Hàm ngược mắt, có vẻ khá ngỡ ngàng: “Con đội gì?”

“Trong xương đỉnh đầu của Tôn Lâm có mảnh vụn sơn màu đỏ đất, hiện trường không có sơn đỏ, nhà cô ấy cũng không có xe màu đỏ, nên rất có thể nó xuất phát từ hung khí. Tuy bọn anh tìm được vật trang trí màu đỏ, nhưng vẫn phải đối chiếu với mảnh vụn kia. Nếu không thì không thể nào chứng minh vật trang trí là công cụ dùng để tấn công lần thứ hai. Em chắc chắn đó là con đội.”

Cô nôn nóng nói một mạch mới phát hiện Ngôn Hàm đang ung dung nhìn mình, đáy mắt mơ hồ ẩn chứa ý cười. Chờ cô nói xong, anh mới nén cười đáp lại một câu: “Nghe thấy rồi.”

Chân Nỗn biết mình lại bị anh trêu rồi, cô trừng mắt nhìn anh, “ừ” một tiếng rồi nghiêng đầu đi. Cô nheo mắt nhìn ánh nắng vàng óng rực rỡ, vì lẽ nào mà lại cảm thấy giờ phút này thư thái và ấm áp đến khó hiểu thế nhỉ? Trong lòng cô có chút ngọt ngào, lại hơi chát và còn thoáng sợ hãi. Không nên như vậy, cô không nên như vậy.

Cô không thể rời bỏ Thẩm Dục. Còn anh, anh cũng có Hạ Thời của mình.

Ngôn Hàm nhìn làn da trắng nõn và mịn màng như gốm sứ trên cổ cô, còn hằn lên mấy vết cào màu đỏ sẫm, anh giấu đi ánh mắt nhoi nhói.

Mặt cô không bị thương, làn da dưới ánh mặt trời mềm mại gần như trong suốt. Anh yên lặng chốc lát rồi hỏi: “Không muốn nghe ai là hung thủ sao?”

Chân Nỗn quay đầu lại: “Nói vậy thì hung khí thật sự là con đội hả?”

“Ừ!” Ngôn Hàm đưa điện thoại di động cho cô xem “Đây là vật thật.”

Chân Nỗn nhìn hình ảnh trong điện thoại của anh, vô thức gãi gãi lớp băng trắng quăn trên đầu mình, móng tay cào vào băng gạc vang lên âm thanh soàn soạt.

Ngôn Hàm giương mắt, thấy cô đang gãi ngứa, lúc thì ở trán, lúc thì ở sau ót, lúc thì gãi, lúc thì khều. Mấy ngày qua, cô đã hồng hào trở lại nhưng vì làn da vốn trắng, giờ lại đang bệnh nên gương mặt càng có vẻ tái nhợt.

Anh phát giác trong lúc hai người xem điện thoại di động bỗng lơ đãng nhích đến gần nhau, gần đến mức anh có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người cô, gần đến mức nhìn xuống là có thể trông thấy xương quai xanh mảnh mai và làn da trắng mịn như gốm sứ dưới cổ áo.

Lòng anh thoáng dao động, lặng lẽ kéo giãn khoảng cách, ổn định tinh thần: “Là bọn tôi tìm được trong nhà Nguyễn Văn Chính. Vết máu và sơn đều trùng khớp.”

Chân Nỗn nói: “Phan Phán không giết chết Tôn Lâm đúng không, nhìn vết máu thì đoán được Tôn Lâm đã chết ở bậc thang.”

“Đúng! Cô ta không biết chuyện, cứ nghĩ rằng chính mình đã giết Tôn Lâm. Lê Lỗi lại biết rất rõ những chuyện xảy ra, anh ta đã làm một cuộc giao dịch với Nguyễn Văn Chính. Lúc anh ta đi đến biệt thự, Tôn Lâm đã bị Nguyễn Văn Chính giết chết, kế hoạch giả họa gần như thất bại. Anh ta tạm thời thay đổi chủ ý, che giấu thay Nguyễn Văn Chính để đổi lại ba triệu cho Phan Phán.”

Chân Nỗn: “Tôn Lâm muốn vu oan cho Nguyễn Văn Chính giết mình, song không ngờ thật sự đã bị Nguyễn Văn Chính giết chết. Nhưng Tôn Lâm đã trốn tránh già rất nhiều lần, mỗi lần Nguyễn Văn Chính đều tìm được cô ta, sau đó tình hình càng tệ hại hơn. Em cảm giác trước khi già đến đó chắc hẳn không có ý định giết người.”

Ngôn Hàm gật đầu, thấy tinh thần cô phấn khởi nên không tiết lộ nữa, nhường lời cho cô nói tiếp. Chân Nỗn thấy ánh mắt khích lệ của anh, bắt giác càng hăng hái hơn.

“Nguyễn Văn Chính chỉ là kích động nhất thời, con đội là dụng cụ dự phòng trên xe của gã. Gã không cần cố ý đi tìm hung khí, cũng không cần dùng những thứ trong biệt thự.”

Ngôn Hàm: “Đúng vậy! Nguyễn Văn Chính cầm con đội kia đi vào từ cửa sau, Tôn Lâm ôm đầu nói bị nhân viên phục vụ đánh nên muốn đi thưa kiện. Nhưng không ngờ, Nguyễn Văn Chính lập tức ra tay với cô ta, sau khi đánh cô ta chết, gã lau đi vết máu trên bậc thang, mang con đội đi rồi kéo cô ta đến gần lò sưởi. Còn Lê Lỗi từ đằng xa nhìn thấy Nguyễn Văn Chính cầm con đội màu đỏ đã dựng thẳng, lại cứ nghĩ rằng đó là vật trang trí mà Phan Phán đã dùng.”

Chân Noãn bừng tỉnh, gật đầu. Trong lúc vô tình thảo luận tất cả chuyện này với anh, cùng anh chia sẻ quan điểm và những ý tưởng gặp nhau, cô thấy rất mãn nguyện. Cơ hội trao đổi với người khác như thế đối với cô của trước kia là vô cùng ít ỏi. Vì thế, cô luôn quý trọng mỗi lần được giao lưu và thi thố, học tập và tiếp thu những kiến thức tâm cao thể này.

Sau khi gia nhập C-Lab, mỗi ngày vui vẻ như vậy đều không ngừng nối đuôi nhau đến, cô giống như lữ khách khát khô đã lâu cuối cùng cũng tìm được ốc đảo, cũng như cô với Quan Tiểu Du, Tần Xu, Cốc Thanh Minh, Từ Tư Miểu, cùng Lão Bạch, Đàm Ca, Hắc Tử, Lâm Tử và cả Đội cảnh sát hình sự. Nhất là Ngôn Hàm, trong lúc có ý lẫn vô tình, anh đã dạy bảo và dẫn dắt cô rất nhiều. Nhưng sau này, còn chưa biết... có sau này nữa hay không.

Cô lẩm bẩm: “Vết máu trên bậc thang là do gã đã lau dọn sạch sẽ, thảo nào Phan Phán cho rằng mình là hung thủ. Nhưng vì sao Nguyễn Văn Chính muốn giết Tôn Lâm chứ?”

“Tôn Lâm đã nói một câu khích gã.”

“Câu nào?”

Ngôn Hàm nhìn cô: “Câu em đã nói với gã trong phòng thẩm vấn hôm đó.”

Chân Noãn thoáng chốc hiểu ra, chợt nhớ lại gương mặt kinh khủng của Nguyễn Văn Chính, mặt cô trắng bệch, vô thức rụt vào chăn.

Ngôn Hàm nhìn thấy nỗi khiếp đảm và sợ hãi trong mắt cô lại có chút không đành lòng, cũng chẳng biết tại sao bỗng muốn xoa đầu cô dỗ dành.

Chân Noãn tim đập loạn nhịp và sững sờ trong giây lát: “Kỳ lạ thật, Tôn Lâm bị hành hạ lâu như vậy, cũng đã lên kế hoạch tìm người giết mình để giả họa cho gã, sao lại bất chợt nói ra câu này khiêu khích gã chứ?”

Ánh mắt Ngôn Hàm hơi lóe lên, lông mi dài rủ xuống, che đi vẻ tĩnh lặng và sâu thẳm nơi đáy mắt. Anh biết, nhưng cô không cần biết. Nguyễn Văn Chính trùng hợp bám đuôi cô rồi xuất hiện như vậy là có kẻ định mượn dao giết người.

Ngôn Hàm cân nhắc một hồi mới lên tiếng: “Ngoài ra, chuyện Nguyễn Văn Chính tập kích em..”

Sắc mặt Chân Noãn tái mét. Ngôn Hàm biết rõ tinh thần của cô đang chịu áp lực nên nói ngắn gọn: “Thôi, không cần em cho lời khai nữa.”

Chân Noãn lúng túng gật đầu. Ngôn Hàm thấy được nỗi kinh hoàng vẫn hiện lên trong mắt cô, nhưng có chuyện vẫn phải hỏi: “Lúc ấy, tại sao lại bắt lấy giày của gã?”

“Em không biết.” Cô rụt lại vào chăn theo phản xạ, giọng nói nhỏ đến mức sắp nghe không rõ nữa. “Em sợ gã chạy thoát.”

Ngôn Hàm im lặng. Trong đầu Chân Noãn lại hiện lên cảnh tượng khi đó, tay của gã vuốt ve thân thể cô, lưỡi dao đâm vào người cô kèm theo tiếng vãi vốc bị xé rách và cả nỗi tuyệt vọng khi tính mạng sắp mất đi.

Nỗi bi thương sâu sắc ủa đến, không biết là vì muốn khẳng định điều gì, cô khẽ hỏi với vẻ băng quơ: “Anh đến không phải là để thăm em... mà là hỏi chuyện của Nguyễn Văn Chính sao?”

Ngôn Hàm khựng lại, vẫn là lý do vừa nãy: “Công việc thuận đường.”

Ánh nắng ấm áp đã ẩn mình vào những tầng mây, lòng cô thoáng lạnh lẽo nhưng ngoài mặt vẫn dừng đọng “à” một tiếng. Lại qua một hồi lâu, cô cup mí mắt, ngáp một cái rồi dịu dàng nói: “Đội trưởng, em buồn ngủ rồi.”

Anh im lặng, bỗng hỏi: “Trước khi đi... có thể xem thử vết thương của em không?”

Trên giường bệnh, vẻ mặt cô tái nhợt và yếu ớt, lông mi đen nhánh run run, lác đác: “Đừng!”

Anh “ừ” một tiếng rồi lại nói: “Vậy cố gắng nghỉ ngơi.”

Nói xong, anh đứng dậy đi ra cửa. Cô nhìn theo bóng lưng anh, tim thất lại đau đốn. Không thể tiếp tục như vậy nữa, cô như rơi vào đầm lầy sắp chết.

“Đội trưởng!” Cô gọi anh lại. “Em muốn từ chức.”

Ngôn Hàm quay đầu: “Gì cơ?”

Chân Noãn nằm yên trên giường, mái tóc đen xõa trên gối trắng. Đầu cô quấn một vòng băng gạc, gương mặt và đôi môi đều tái nhợt như nhau, yếu ớt

và mỏng manh. Cô rù hàng mi thật dài, nắp máy môi nhưng không thốt ra được một chữ.

Ngôn Hàm tiến về phía cô một bước rồi dừng chân và nói: “Muốn rút lui, tôi không có ý kiến. Nhưng đề nghị em nghĩ cho kỹ ý nghĩa của công việc này đối với em. Nếu như quan trọng thì hãy suy nghĩ lại. Nếu không quan trọng lắm thì bỏ đi cũng không sao.”

Chân Ngôn im lặng, lâu như vậy anh cũng không đến thăm cô, hôm nay đến lại là vì công việc, nghe thấy cô muốn từ chức cũng vẫn nói với giọng điệu công việc ấy. Trái tim cô như rơi xuống vực sâu thăm thẳm.

Một lúc lâu sau, cô ngược đôi mắt trắng đen rõ ràng lên: “Ý nghĩa đã không quan trọng nữa. Công việc này rất nguy hiểm, nhưng trong đội không ai có thể bảo vệ em. Như vậy đã đủ chưa?”

Ngôn Hàm mím môi, không thể phản bác.

Cô lại cụp mắt: “Dĩ nhiên, điều tệ hại nhất chính là em không tài nào tự bảo vệ mình được.”

Thứ Sáu, lần đầu tiên mặt trời ló dạng, ánh nắng bao phủ thành phố đã ngập trong sương mù nửa tháng qua. Hiện giờ là mùa đông, lá cây xanh bình thường đã không còn rơi rụng, chỉ còn lá vàng của cây bạch quả và lá đỏ của cây phong. Con phố trước Cục Cảnh sát chính là nơi có cảnh đẹp như thế, cửa trước có một hàng cây bạch quả, cửa sau có một hàng cây phong và nổi bật trong tầm mắt là tòa nhà văn phòng trắng hơn cả tuyết.

Năm giờ chiều, nơi tầng bảy tòa cao ốc cảnh sát Dự Thành là bầu không khí vô cùng náo nhiệt từ khu văn phòng của đội Một. Ngày hôm qua vừa kết thúc một vụ án, công việc tiếp theo cũng đã hoàn thành, hiếm khi tất cả mọi người đều không có việc làm, tụ họp cùng nhau tận hưởng giờ phút nhàn nhã. Một đám đàn ông kẻ đứng người ngồi, trò chuyện tán dóc, ăn quyết do chính boss mẹ Đàm Ca trông, có người còn vừa thảo luận vừa ăn.

“Quyết năm nay ngọt thật.” Tô Dương bóc múi quyết cho vào miệng.

Đàm Ca: “Năm ngoái đồ tuyết, đất đai màu mỡ, không biết năm nay khi nào tuyết rơi nữa.”

“Nhanh thôi.” Đội phó Trình tiếp lời. “Dự báo thời tiết nói có một luồng không khí lạnh khoảng dăm bữa nửa tháng nữa sẽ đến. Hy vọng đừng xảy ra vụ án nào, trời đổ tuyết, đổ mưa đá như thế thì điều tra phiền lắm!”

Nhóm cảnh sát hình sự tán gẫu, nói được hai ba câu là đề tài quay trở lại công việc của mình.

“Có Đội trưởng Ngôn dẫn dắt chúng ta, vụ án nào cũng sẽ phá được thôi.” Lâm Từ nói lớn. “Tôi thấy năm nay, đội chúng ta lại tiếp tục dẫn đầu trong mười Đội cảnh sát hình sự của Bộ cho mà xem.”

Ngôn Hàm bóc vỏ quyết, chặt một tiếng: “Vừa đến cuối tháng phải viết báo cáo đánh giá là mấy lời hay ho lại nhiều hần.”

Mọi người cười ha ha, xúm xít cầm vỏ quyết đánh Lâm Từ. Lâm Từ phản ứng nhanh nhạy, ngăn trái chặn phải: “Nói thật, nói thật mà!”

Hắc Từ cũng phụ họa: “Thật đấy, Đội trưởng Ngôn thật cừ khôi, nói đến vụ án hôm qua thôi, vừa nhìn đã biết người hàng xóm nói dối và là tội phạm giết người rồi.”

Ngôn Hàm cười một tiếng: “Người hàng xóm nói trong khoảng thời gian này không ở nhà, nạn nhân mới chết hai ngày mà vòi nước trong nhà đã đóng băng, nhưng nhà hàng xóm lại không có.”

“Thảo nào!” Hắc Từ giơ ngón tay cái. “Đội trưởng, anh thật sự là Hỏa Nhân kim tính.”

Chưa dứt lời, Ngôn Hàm đã ném vỏ quyết sang, cau mày: “Nói ai là khí hà?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Vỏ quyết bay ngợp trời. Đàn ông bất kể ở lứa tuổi nào, chỉ cần tụ tập với nhau, không có phụ nữ là sẽ hành động như trẻ con ngay.

Điện thoại trong túi Ngôn Hàm rung lên, anh tránh sang một bên nghe máy: “Xin hỏi, ai đấy ạ?”

Bên kia thoáng ngừng lại: “Là tôi.”

“Thiên Dương?”

“Tôi tìm được rồi.”

“... Anh định làm thế nào?” Ngôn Hàm cau mày.

“Bọn chúng đều phải đền mạng.”

“Anh khoan đã...”

“Tôi chỉ gọi báo cho cậu, không phải để nghe ý kiến của cậu.”

“...”

Ngôn Hàm nói điện thoại xong trở lại, đúng lúc gặp được Cục trưởng Thượng.

“Ngôn Hàm à, có chuyện tìm cậu.” Cục trưởng Thượng vẫy tay gọi anh đến bên hành lang. “Tôi đã xem qua vụ án gần đây, hay nói chính xác là vụ án xảy ra hồi tháng trước. Tôn Lâm và Phan Phán là sinh đôi. Tôn Lâm sống trong gia đình gia giáo, cha mẹ cô ta nói đứa bé sinh đôi kia vừa ra đời đã chết trong bệnh viện, nhưng Phan Phán lại bị đưa đến nông thôn, bình an lớn lên.”

Ngôn Hàm “Vâng!”

Trường hợp của Khương Hiểu và Đồng Tư Tư trước đó cũng tương tự.”

“Vâng.”

“Cậu thấy thế nào?”

“Tôi à?” Ngôn Hàm cười cười. “Vụ án mất tích hoặc lừa bán không phải do đội Hai quản lý sao?”

Cục trưởng Thượng nghĩ ngợi chốc lát rồi nói: “Cũng đúng, công việc của đội các cậu quá nhiều rồi.”

“Cục trưởng, ngài sẽ xử lý chuyện này thế nào?”

“Thời gian đã cách quá lâu, tạm thời không nên gây ra động tĩnh lớn. Để người đội Hai đến bệnh viện kiểm tra trước, xem thử có thể tìm ra được manh mối gì không rồi hãy quyết định. Có điều, thằng nhóc cậu cũng phân biệt rạch ròi quá rồi, không phải chuyện mình quản lý thì không buồn để ý nhỉ!”

Ngôn Hàm cười: “Phải vậy mà.”

Sau khi Cục trưởng rời đi, Ngôn Hàm đứng một mình trong hành lang. Anh để tâm chuyện này hơn bất cứ ai khác, bởi vì Hạ Thời cũng là sinh đôi. Năm đó, hai nhóm hài cốt dùng để xác định Hạ Thời từ vong đều đã từng được đối chiếu với ba cô, chúng thuộc về Hạ Thời. Nhưng Ngôn Hàm đã âm thầm làm kiểm chứng và phát hiện ra hai nhóm xương thịt nhìn như thuộc về cùng một người, thực ra lại là DNA giống nhau đến từ một cặp sinh đôi. Nói cách khác, Hạ Thiên – người chị gái vừa sinh ra đã chết ngoài ý muốn của Hạ Thời vẫn chưa chết, cô ta lớn lên rồi sau đó mới chết.

Chuyện này Ngôn Hàm không nói với bất cứ ai, bao gồm cả cha mẹ của Hạ Thời. Chuyện riêng đương nhiên phải giải quyết trong âm thầm. Anh nhớ đến cuộc điện thoại vừa rồi,捏o mất lại. Ánh nắng bên ngoài mỏng manh và hanh vàng. Vào cái ngày của chín năm về trước ấy, thời tiết cũng như vậy, rất lạnh nhưng vẫn có nắng. Anh còn tưởng đó là một ngày rất bình thường trong cuộc đời mình.

Khi đó, anh đã dần xa rời gió tanh mưa máu, cuộc sống đã trở nên bình lặng. Sáng sớm, Hạ Thời vẫn còn đang ngủ say, vô thức cựa quậy như con sâu nhỏ trong ngực anh khiến anh thức giấc, còn bản thân cô vẫn đang mơ mơ màng màng.

Cô buồn ngủ, còn có tật cáu gắt lúc thức dậy, anh vừa dụ dỗ vừa yêu chiều, sau khi vận động thân mật trên giường một phen mới ôm cô đi tắm, cùng nhau rời giường làm bữa sáng rồi cùng nhau thay đồ ra cửa.

Anh đưa cô đến bệnh viện thực tập, sau đó đến trường cảnh sát. Trước khi xuống xe, cô nói với anh: “Hôm nay là mừng Tám tháng Chạp, buổi tối nấu cho anh món cháo Bát Bảo theo bí quyết của mẹ em được không?”

Anh nói được. Cả ngày hôm ấy, hai người ai bận việc nấy. Lúc đó, anh đi theo thám tử Thượng Kiệt tài ba nổi danh nhất để thực tập. Khi đang tham gia một vụ án, lúc kết thúc công việc thì bị Tô Nhã có tật quên trước quên sau trì hoãn, nhất thời anh quên mất đã qua năm rưỡi chiều. Hạ Thời cũng vì chăm sóc bệnh nhân mà tan ca muộn.

5 giờ 45 phút vốn là thời gian Ngôn Hàm phải xuất hiện ở cửa bệnh viện. Hạ Thời vội vàng tranh thủ thời gian nhắn tin cho anh: Ngôn Tiểu Hóa, anh chờ em một chút.

Ngôn Hàm thấy tin nhắn cũng không để ý đến Tô Nhã nữa, chạy nhanh đến bãi đỗ xe, lái xe đi đón cô. May mà cô vẫn còn chưa xuống, anh thở phào, yên lòng chờ đợi. Qua một lúc lâu, anh mới gọi điện thoại cho cô nhưng không ai bắt máy. Anh biết lúc cô làm việc sẽ để điện thoại ở chế độ yên lặng.

Anh ngủ thiếp trong xe, giữa chừng lạnh quá tỉnh lại, phở xá đã lên đèn cả rồi. Trời rất lạnh, khí lạnh nặng nề bao trùm cả con đường vắng vẻ giữa màn đêm. Anh đoán chắc cô đã đói bụng bèn đi đến cửa hàng tiện lợi phía đối diện mua sandwich mà cô thích ăn, lúc trả tiền còn không nhịn được cười tùm tùm. Anh nhớ lại cô từng nói: “Sau này anh làm cảnh sát, em làm bác sĩ, cả đời bận đến mức không gặp mặt nhau được mất.”

Anh nữ nào cả đời không gặp cô được chứ? Nghĩ như vậy, anh rào bước chạy vào bệnh viện, đoán rằng cô gái của mình nhất định đang mệt mỏi rồi sắp gục mất rồi, nhất định khi nhìn thấy anh cô sẽ nhào vào lòng anh ngay. Anh sẽ cõng cô về nhà, để cô nhào trên lưng anh ăn sandwich rồi ngồi ngủ vật vờ đằng sau xe, sau đó về nhà ăn cháo anh nấu.

Nhưng...

Bác sĩ Tần nói 5 giờ 50 phút Hạ Thời đã tan ca rồi.

Ngôn Hàm vẫn luôn ghi nhớ khoảnh khắc đó, trái tim anh không ngừng bị nỗi sợ hãi vô biên vô hạn bủa vây.

Ngôn Hàm rời khỏi hành lang trở về phòng làm việc, đồng hồ điểm năm giờ rưỡi. Anh vỗ tay và nói: “Tan sở, cuối tuần nghỉ ngơi thật tốt.”

Mọi người đáp lời nhưng không hứng khởi là mấy. Làm ngành này hoàn toàn không có nghỉ ngơi gì đáng kể, cuối tuần nào mà không xảy ra chuyện buộc họ phải nhanh chóng trở về vị trí là tuần đó không bình thường rồi.

Tô Dương ngồi dựa vào ghế, ngửa mặt thở dài: “Tôi chỉ hy vọng đám tội phạm giết người vào thứ Hai, để tôi được ngủ hai ngày, mà thôi một ngày cũng được.”

“Cậu xa xỉ quá, nửa ngày thôi là tôi đã lạy trời lạy Phật rồi.”

Đàm Ca nhắc nhở mọi người: “Hôm nay, Mèo Con đã đi làm được một tháng rồi, đừng quên hẹn hò đến bệnh viện thăm cô ấy đấy.”

Đội Một có quy định bất thành văn là làm tiệc đầy tháng cho mỗi nhân viên vào đội tròn một tháng, bình thường là mọi người sẽ góp tiền cùng nhau ăn bữa cơm, nhưng vì Chân Noãn còn đang nằm viện nên tất cả đều bàn nhau mua một ít quà đầy tháng đến thăm cô.

Ngôn Hàm không lên tiếng, tâm trạng của anh rất khó tả.

Qua hai, ba ngày nữa là có thể xuất viện, Chân Noãn nhàm chán vừa xem tivi vừa ngồi trên xe lăn qua lăn lại chơi đùa. Tivi đang chiếu chương trình pháp luật, nói về việc cảnh sát phá án thế nào. Chân Noãn nghe một cách say mê, lần xe một hồi, cô bỗng phát giác thì ra bản thân vẫn còn quan tâm đến công việc này. Cô cúi đầu vuốt ve tay vịn xe lăn, lòng có chút hoang mang, không biết quyết định của mình liệu có chính xác hay không.

Thẩm Dục nói sẽ giới thiệu cho cô đi làm giáo viên. Ừ, làm cô giáo hẳn là rất thú vị. Cô yên lặng suy nghĩ, vâng về đám bông trên quần áo bệnh nhân. Lúc này, cửa phòng bệnh vang lên tiếng gõ lộc cộc.

“Mời vào!”

Trong nháy mắt, hàng loạt tiếng cười nói vang lên, mấy người đàn ông cười sáng khoái:

“Chào mừng Mèo Con gia nhập đội Một, kỷ niệm tròn một tháng.”

“Chúc mừng Mèo Con đã đầy tháng.”

Mười mấy, hai mươi người đàn ông lẫn ba người phụ nữ là Quan Tiểu Du, Tần Xu và Lâm Hòa Mi cùng ủa vào phòng bệnh, không khí trở nên náo nhiệt với bóng bay và hoa tươi. Chân Noãn ngờ ngác không biết họ đang làm gì.

Quan Tiểu Du nhét một con thỏ bông cao bằng người vào ngực cô: “Người đẹp Noãn Noãn, đã đến đội Một được tròn một tháng, mọi người đến chúc mừng cậu đấy. Lẽ ra là định cùng nhau ăn cơm, nhưng nghĩ đến cơ thể cậu chưa hồi phục nên đành hoãn lại đến trăm ngày vậy.”

Đầy tháng, trăm ngày, sao mà giống như là trẻ con mới sinh ra đời vậy! Chân Noãn ôm con thỏ to kia, trong lòng tràn ngập nỗi vui mừng. Thế nhưng, sự ảm áp ấy đã nhanh chóng bị nỗi thấp thỏm và lo âu khóa lấp. Cô không ngờ rằng mấy ngày qua, Ngôn Hàm vẫn chưa nói tin cô muốn từ chức cho mọi người nghe. Đối mặt với họ trong lúc này, lòng cô vẫn còn do dự.

Ngày đó ở bệnh viện, vì từ chức, cô đã ăn nói cay nghiệt với Ngôn Hàm, trách cứ đồng đội không bảo vệ cho mình. Cô đã nói trái với lương tâm, chỉ có ông trời mới thấu được cô thương yêu mọi người nhiều đến mức nào. Mãi tận bây giờ, cô mới biết mình luyến tiếc biết bao, luyến tiếc từng thành viên trong đội.

Thật ra thì lúc ấy cũng có một chút giận dữ, cô đã bị thương suýt chết như vậy mà anh mãi không đến thăm cô. Cuối cùng đến rồi thì lại nhắc tới chuyện khiến cô sợ nhất. Đến khi cô đòi từ chức anh không hề có ý níu giữ, còn nói bằng giọng điệu Đội trưởng nữa.

Cô buồn bã vô cùng, nhưng cũng mau chóng phát hiện mình không có tư cách để buồn.

“Đội trưởng, anh ấy...” Anh ấy không nói cho mọi người biết sao?

“Đội trưởng có việc.” Đội phó Trình hiểu sai ý, giải thích. “Anh ấy vừa xin nghỉ phép, thật sự là có việc gấp.”

“À...” Chân Noãn nhỏ giọng, cảm thấy hụt hẫng.

Sao anh không đến? Là trách lời nói của cô hôm đó ư?

Lúc này, Lâm Từ và Hắc Từ phát cốc giấy rồi rót nước ép trái cây tươi cho mọi người.

Quan Tiểu Du nói: “Nước quýt nhà Đàm Ca trông đầy, cậu nếm thử xem.”

Giáo sư Lâm Hòa Mi cũng khá thích thú: “Chủ nhiệm Đàm của chúng ta sợ em không ăn được quýt nhà anh ấy nên cố nghĩ ra cách này đây!”

Mọi người cười ha hả, Đàm Ca giờ cốc lên: “Nào, uống mừng đầy tháng, cạn ly, cạn ly!”

Chân Noãn ôm thỏ bông cười khanh khách, chạm cốc với mọi người. Nước quýt lạnh lạnh và ngọt ngào, mang theo hương vị thơm mát của mùa đông, lại có mùi nắng nồng nàn của mùa hè. Cô liếm môi, uống ngon thật.

Trong tiếng reo hò, cô không chú ý cửa đã mở ra. Uống được nửa cốc, cô nhìn thấy Thẩm Dục và hai anh em Kỳ Thâm, Kỳ Pháp Lạp phía sau anh. Những người khác lần lượt chú ý quay đầu, dần dần yên tĩnh trở lại.

Có mấy người nhận ra Thẩm Dục như Đội phó Trình, Đàm Ca và Lâm Hòa Mi, vẻ mặt họ trở nên nghiêm túc, ánh mắt thoáng dao động giữa Chân Noãn và Thẩm Dục.

Chân Noãn khẽ giọng giới thiệu: “Đây là... các đồng nghiệp của em...” Rồi quay sang nói với mọi người. “Đây là bạn trai em, Thẩm Dục, còn có bạn của em là Kỳ Thâm và Kỳ Pháp Lạp.”

Ngoại trừ Quan Tiểu Du và Tần Xu, những người còn lại đều vô cùng kinh ngạc. Mèo Con có bạn trai à? Hoa đẹp của Cục Cảnh sát mà lại rơi ra ngoài trường mất rồi, không vui gì cả.

Mọi người gật đầu xem như chào hỏi, sau đó im lặng. Ánh mắt Kỳ Pháp Lạp tìm kiếm khắp xung quanh, nhưng không phát hiện bóng dáng Ngôn Hàm đâu.

Mấy đồng nghiệp tạm biệt ra về, Tần Xu nói: “Lúc xuất viện, tôi và Tiểu Du lại đến thăm cô.”

Chân Noãn gật đầu.

Kỳ Pháp Lạp “hừ” một tiếng: “Không cần đến đâu, chị Noãn Noãn đã từ chức rồi, không còn là đồng nghiệp của các người nữa. Sau này cũng không cần các người quan tâm.”

Lời này vừa thốt ra, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Chân Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77

Tòa nhà C-Lab thuộc cảnh sát Dự Thành. Từ tầng sáu đến tầng mười ba chìm trong im ắng, người đội Một đã đi thăm Chân Noãn cả rồi. “Đỉnh” một tiếng, thang máy đến tầng chín, Ngôn Hàm bước ra, đi đến trước văn phòng làm việc của Chân Noãn rồi mở cửa.

Căn phòng này là nơi Chân Noãn đã từng ở, dường như không khí đều trở nên khác lạ, dịu dàng hơn rất nhiều, trong không khí còn có hương thơm thoang thoảng. Phòng làm việc được thu dọn sạch sẽ và gọn gàng, bên trên bày vài chậu hoa nhỏ xanh biếc.

Ngôn Hàm đi đến trước bàn làm việc của cô, trên ghế cô đặt đệm ngồi và tựa lưng hình mèo Kitty, trong tủ đặt vài miếng dán giữ ẩm màu hồng phấn. Anh rất ít khi giao thiệp với mấy cô gái thích mèo Kitty, ngoại trừ cô gái từ bé đã thích mặc quần lót hình con mèo nhỏ kia.

Trong tủ có một đồng hồ vật, căng phòng, anh cầm chiếc khăn quàng cổ đang phủ phía trên lên. Đại khái thì anh đã đoán ra được bên dưới là gì rồi. Khom người lôi ra, là một đồng hồ ăn vặt, nào kẹo dẻo con gấu, bánh ngón tay, chocolate hình chiếc cốc rồi cả kẹo hình chữ cái... Toàn là đồ ăn trẻ con. Anh không nhìn được mà khẽ cong môi, im lặng cười lộ cả hàm răng trắng.

Ngôn Hàm phủ chiếc khăn quàng cổ lại như cũ, quay đầu thấy giấy nhớ đầy màu sắc được dán đầy trên bàn làm việc. Anh thoáng thả lỏng mắt nhìn một vòng, chữ viết của cô rất ngay ngắn, từng đường nét non nớt như học sinh tiểu học. Là vài công việc vặt vãnh như danh sách công việc hôm nay phải làm, kết quả xét nghiệm của Phòng thí nghiệm, nội dung điện thoại với liên lạc viên, nhiệm vụ Đội trưởng giao cho...

Anh nhớ lại cô từng nói trí nhớ mình không tốt, đi đâu cũng phải mang theo sổ và bút ghi chép. Ngôn Hàm nhìn thấy quyển sổ trên bàn, tùy ý mở ra.

Mới một tháng thôi mà cô đã ghi đầy hai quyển sổ, đều là kiến thức cô cho rằng đáng để học tập hay lời nói cần phải ghi chép. Ví dụ như:

“Tần Xu nói: Dấu chân nhỏ mang giày to...” Phía sau còn hàng loạt phân tích dấu giày cô tự tìm ra.

“Cốc Thanh Minh nói: Đường viên Becke có thể đo được chỉ số khúc xạ thủy tinh.” Tiếp sau là cả đồng kiến thức chi tiết liên quan đến đường viên Becke.

“Đội trưởng nói: Thể chất khác nhau, điện trở của những bộ phận khác nhau trên thân thể con người cũng khác nhau.” Bên dưới là điện trở của phần đầu, tay chân, ngực, bắp đùi, v.v...

Còn có rất nhiều lời khác nữa.

“Đội trưởng nói: Hy vọng tương lai em có thể sánh ngang với mỗi một đồng nghiệp trong Phòng thí nghiệm. Pháp y phương Tây thường được gọi là nhà bệnh lý học nên em hãy nhớ chữ học và nhà, còn cả trách nhiệm trên vai em nữa.”

“Đội trưởng nói: Sau khi và lại thi thể phải cúi chào.”

“Đội trưởng nói: Đi tìm căn cứ cho cảm giác của em và biến nó thành sự thật.”

“Đội trưởng nói: Nếu thăm dò và phát hiện của em là đúng thì phải giữ vững nó, bảo vệ nó và không cho bất cứ kẻ nào xâm phạm.”

Nụ cười trên khuôn mặt Ngôn Hàm tắt dần. Lật đến tờ cuối cùng, chi chít cả tờ giấy, từng đường từng nét đều viết: *Đội trưởng, Đội trưởng, Đội trưởng, Đội trưởng...* Bên dưới còn có một chấm và hai đường gạch ngang dài ngắn khác nhau, là nửa phần trên của chữ Ngôn(*).

(*) Chữ Ngôn 言.

Môi anh mím lại thành một đường thẳng, tay đóng quyển sổ rồi đặt lại xuống bàn. Anh không phải kẻ ngốc, rất nhiều thứ chính cô không ý thức được, nhưng anh lại thấy rõ mồn một.

Ngôn Hàm nán lại không bao lâu thì rời khỏi văn phòng. Anh hơi phiền muộn một cách khó hiểu, không kiên nhẫn chờ thang máy mà đẩy cửa lối thoát hiểm đi thang bộ, thăm nghĩ có lẽ cô rời đi cũng là việc tốt.

Nhưng ra khỏi tòa nhà, bước đi trong gió bắc heo hút, anh bỗng cảm thấy mình muốn đến bệnh viện một lần.

Trong căn phòng bệnh chen chúc hai mươi, ba mươi người yên lặng như tờ. Chân Noãn đứng trước ánh mắt mọi người, khuôn mặt thoát đỏ thoát trắng.

Quan Tiểu Du kinh ngạc: “Noãn Noãn, cậu từ chức rồi hả?”

“Có ý này, nhưng... đang cân nhắc.” Cô nói xong thì bỗng cảm giác được ánh mắt Thẩm Dục sa sầm.

“Noãn Noãn, cậu phải nghĩ kỹ nhé!”

Đội phó Trình cũng nói: “Lần này, em bị thương rất nghiêm trọng, tất cả mọi người đều có lỗi với em...”

“Không phải!” Chân Noãn vội xua tay. “Là do bản thân em không chú ý.”

“Tuy trong lòng rất muốn nhưng cũng ngại giữ em lại. Bọn anh biết em sợ nên bắt em quyết định thể nào, bọn anh cũng đều tôn trọng. Nhưng nếu em ở lại, anh thề sau này chỉ cần vẫn còn người đội Một ở đây thì quyết sẽ không để em bị thương nữa đâu.”

Cả nhóm Lão Bạch, Hắc Tử và Đàm Ca tiếp lời hứa hẹn: “Đúng, xin thề chỉ cần anh còn ở đây thì quyết sẽ không để em bị thương.”

Lòng Chân Noãn rung động.

Các đồng nghiệp đi rồi, Chân Noãn trở vào giường, len lén nhìn Thẩm Dục. Vẻ mặt anh lạnh tanh. May mà Kỷ Pháp Lạp và Kỷ Thâm cũng ở đây nên tạm thời cô không phải đối mặt với anh.

Kỷ Pháp Lạp nói huych toẹt: “Anh Thẩm Dục nói chị từ chức rồi mà, sao giờ lại đổi ý?”

Chân Noãn nhìn Thẩm Dục, ánh mắt trầm tĩnh của anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

“Chị hơi lưỡng lự.”

“Nghĩ đi, chị Noãn Noãn, nguy hiểm lắm! Chị không thấy được hôm đó bên ngoài phòng cấp cứu anh Thẩm Dục thế nào đâu. Nếu chị thấy thì nhất định sẽ không đành lòng ngay.”

Chân Noãn áy náy nhìn về phía Thẩm Dục.

Kỷ Pháp Lạp nói vài câu rồi lại nhanh chóng chuyển đề tài: “Cái cô tên Tần Xu khi nãy là bạn gái của Ngôn Hàm à?”

“Hả?” Chân Noãn vừa định nói không phải thì...

“Hừ, đâu có xinh đẹp, trẻ tuổi bằng em”

Kỷ Thâm ngồi trên sofa khẽ vỗ đầu Kỷ Pháp Lạp: “Tuổi này không lo chăm chỉ học hành, nghĩ gì thế hả?”

Pháp Lạp dẫu môi: “Giống như anh á, cả ngày đều công việc, không yêu đương hẹn hò gì cả.”

“Em còn nhỏ quá, học hành là quan trọng nhất. Hơn nữa...” Kỷ Thâm lấy làm lạ. “Em và hần ta có quan hệ gì?”

“Anh ấy là người đã cứu em”

“...”

“Lúc còn nhỏ, em rơi vào hố lửa, xung quanh có rất nhiều kẻ xấu giết người phóng hỏa, là anh ấy đã cứu em. Anh ấy tên là Tiểu Hỏa.”

Hố lửa, phóng hỏa, Tiểu Hỏa...

Kỷ Thâm không tài nào hiểu nổi: “Em nằm mơ à?”

Thâm Dực nhìn sang với ánh mắt kỳ lạ.

“Ba người không tin em sao?” Kỷ Pháp Lạp vội kêu lên. “Em còn nhớ tất cả đều chết hết, em cũng bị bỏng nhưng đã được anh ấy cứu thoát rồi bé đi trong rừng rất lâu, còn cho em đồ ăn và thức uống nữa.”

Kỷ Thâm lắc đầu: “Lúc bé, em bị bệnh, cứ hay ăn nói lung tung. Chắc chắn là khi đó, trí nhớ có vấn đề rồi.”

“Không nói rõ với anh được mà!” Kỷ Pháp Lạp giận đến giậm chân.

“Bất kể nói rõ hay không, em đều không được thích hần ta.”

“Tại sao?”

“Ban đầu, chính hần ta muốn bắt ba mình, còn gián tiếp gây ra tai nạn xe cộ cho ba nữa.”

Kỷ Pháp Lạp sững sốt, “hừ” khẽ một tiếng rồi quay đầu đi không để ý đến Kỷ Thâm nữa.

Chân Noãn hỏi: “Kỷ Thâm, anh và anh ấy từng xảy ra chuyện gì?”

“Hần điều tra ba tôi, gián tiếp gây ra cái chết của ông ấy. Mười năm trước, người muốn giết hần có thể xếp hàng từ đường Tây Kinh đến đường Trung Kinh.”

“Vậy sao anh ấy vẫn còn sống bình thường?”

“Nguyên nhân chủ yếu không ở hần mà là bản lĩnh của hần quá lớn, giết không được. Thêm nữa, người yêu của hần chết rất thảm, xem như đã xoa dịu được lòng căm phẫn của một số người. Thời gian qua lâu rồi thì thù oán cũng nhạt dần.”

Kỷ Thâm cau mày vẻ không vui, đang định nói gì đó thì điện thoại di động vang lên, lấy ra xem thì thấy là Thâm Dực gọi. Trong lòng anh ta đã rõ, nói với Kỷ Pháp Lạp: “Đi thôi, còn hẹn người khác nữa.” Kỷ Pháp Lạp chưa hiểu gì đã bị kéo ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Thâm Dực và Chân Noãn, cô không biết nên giải thích thế nào nên đành im lặng. Nhưng anh cũng ko lên tiếng, hai người giằng co.

Cuối cùng, vẫn là Chân Noãn chịu thua trước: “Em xin lỗi.”

“Tại sao xin lỗi?”

“Em hứa với anh nhưng lại đổi ý.”

“Nói như vậy là em muốn tiếp tục làm việc ở đó.”

Chân Noãn cúi đầu vẻ rất ủ rũ: “Em không muốn làm giáo viên, học sinh rất khó đối phó.”

“Còn có nghề khác mà.”

“Cái khác em làm không giỏi, em chỉ biết mỗi việc này thôi.”

“Em có thể không làm gì cả, có anh nuôi.”

Cô ngơ ngác, lắc đầu: “Không thể như vậy. Trong đời em không thể chỉ có một người và một việc. Em cũng không thể cứ sống dựa vào anh, như thế,

em sẽ không tìm được chính mình và rồi sợ hãi. Thẩm Dục, anh đừng nói những lời ấy nữa.”

Anh vịn vào vai cô: “Anh nói rồi, nếu em bằng lòng đến Hoa Thịnh, anh có thể tìm người dạy em. Em muốn mở tiệm buôn bán cũng được. Công việc hiện tại suýt nữa đã khiến em mất mạng. Lần sau, liệu em còn may mắn thế hay sao?”

“Sau này, em sẽ cẩn thận.” Nước mắt cô chực ngán ngán trong khóe mắt. “Những việc anh nói em thật sự không làm được. Em không biết giao tiếp với người khác, càng không biết quản lý hay bàn chuyện làm ăn. Làm gì em cũng thấy khản trương và sợ hãi. Em chỉ biết cầm dao phẫu thuật thôi. Thẩm Dục, em chỉ biết làm và chỉ giỏi mỗi việc này thôi. Em xin lỗi vì đã khiến anh lo lắng, nhưng sau này, em nhất định sẽ cẩn thận, được không anh?”

Thẩm Dục im lặng giây lát rồi gật đầu: “Được.”

Chân Noãn đi ra khỏi phòng bệnh, Lâm Họa Mi đang ngồi trên ghế ở hành lang.

“Cô... Cô đang chờ em à?”

“Đúng vậy.” Lâm Họa Mi mỉm cười. “Nghe nói em định từ chức nên muốn trò chuyện với em. Thời gian qua, làm việc ở C-Lab cảm thấy thế nào?”

“Rất tốt ạ! Môi trường làm việc và điều kiện trang thiết bị đều không cần phải nói, quan trọng hơn là mỗi người đều nghiêm túc và cố gắng, lại rất đơn thuần.” Họ đều là những mẫu người đáng để cô học tập.

“Cảm ơn nhận xét của em.” Lâm Họa Mi ôn tồn nói. “Về chuyện xảy ra với em, tôi thật xin lỗi.”

Chân Noãn lắc đầu: “Tự em không có ý thức đề phòng nên cũng có lỗi ạ!”

“Em lựa chọn từ bỏ là chuyện thường tình. Nhưng em có chuyên môn vững vàng và đầy bản lĩnh, sau này không làm việc này nữa thì thật đáng tiếc. Với em chỉ là chút tiếc nuối, nhưng với C-Lab và đội Một lại là điều đáng tiếc rất lớn.”

Giáo sư Lâm xưa nay rất kiệm lời, yêu cầu cực cao với cấp dưới, nhận được đánh giá cao như thế từ bà khiến Chân Noãn đỏ mặt: “Thật ra thì em cũng thường xuyên mắc sai sót, luôn bị Đội trưởng bắt được.”

“Bởi vì em là nguyên liệu tốt nên mới phải mài giũa.”

“Giáo sư, cảm ơn cô. Em đã có quyết định rồi.”

Chân Noãn tiễn Lâm Họa Mi, nỗi lòng mờ mịt nhờ quyết định kia mà đã bình tâm trở lại. Định quay về an ủi Thẩm Dục thì lại bất ngờ thấy anh và Đới Thanh một trước một sau đi vào lối cầu thang.

Thẩm Dục đẩy cửa thoát hiểm, đi vài bước rồi lấy hộp thuốc lá trong túi ra. Đới Thanh lập tức bước đến châm thuốc. Ánh lửa đỏ rực, nhưng về lạnh lẽo nơi đáy mắt anh không hề tan đi: “Chuyện lần này ai thì hành, làm khá lắm!”

“Mao Tử, là thuộc hạ của em. Chuyện này có là gì đâu, hoàn toàn nhờ vào kế hay của anh thôi.” Đới Thanh tặc lưỡi. “Miếng mồi Vận chuyển Thịnh Thế béo bở như vậy lẽ ra nên cắn từ sớm, nhưng Nguyễn Văn Chính lại ăn hết hai gói giấy trắng đen, không dễ đối phó. Rơi vào bước đường hôm nay cũng chỉ có thể trách hăn không thức thời lại đi nương nhờ vào nhà họ Thân mà thôi.”

Thẩm Dục hơi cúi đầu, tóc mái che kín hàng mày rậm. Anh gạt tàn thuốc vào đĩa, thản nhiên nói: “Với sức lực một mình gã mà có thể phát triển Vận chuyển Thịnh Thế đến mức sắp phát hành cô phiếu thì cũng rất tài ba rồi.”

Đới Thanh chẳng buồn đoái hoài: “Những tên này tham vọng làm chủ quá mạnh, tầng lớp quyết sách của Vận chuyển Thịnh Thế chỉ là thùng rỗng kêu to, toàn bộ đều nghe gã chỉ huy. Quyền lực đều nằm trong tay một mình gã, nên khi gã vừa ngã ngựa thì Vận chuyển Thịnh Thế đã trở thành cá nằm trên thớt.”

Thẩm Dục nheo mắt: “Gã không có tính cách này thì chúng ta có thể dễ dàng hành sự sao?”

Đới Thanh sùng sốt, có rất nhiều cách giết người trong vô hình mà chỉ mỗi Thẩm Dục mới nghĩ ra.

“Một bác sĩ tư vấn tâm lý mở đường cho một người phụ nữ, dạy cô ta nói một câu thôi mà cuối cùng lại phản ứng dây chuyền tạo ra kết quả này. Có điều người phụ nữ kia tự mình muốn chết nên mới đi tìm Trần Hàn. Mấy thằng nhóc đó chẳng có ích gì, nhờ vào chúng giả họa thì chỉ bằng để Nguyễn Văn Chính ra tay thật sự còn hơn.”

Thẩm Dục im lặng, chậm rãi hút thuốc. Nguyễn Văn Chính chỉ là con cờ nguy trang, mục tiêu của anh ta không phải gã.

Bên kia cánh cửa, Chân Noãn bàng hoàng. Cô không tài nào xử lý được thông tin này, cũng không biết nên nghĩ thế nào và càng không biết nên phán đoán ra sao. Thẩm Dục sai ư? Anh chỉ đơn giản căn dặn người khác nói vài câu. Anh phân tích đối thủ một cách tường tận, nắm toàn bộ nhược điểm của họ trong tay rồi chỉ việc cắt thuốc đúng bệnh, ra đòn chuẩn xác, lấy yếu địch mạnh.

Anh không sai ư? Cô không rõ nữa, đầu đau như muốn vỡ tung. Lẽ nào đã mắc phải di chứng sau chấn động não, đầu cô ong ong. Cô cố hết sức vịn vách tường, ôm lấy sau gáy.

Đôi Thanh hỏi: “Anh Dục, bác sĩ tư vấn tâm lý kia... có cần...”

“Không làm việc phạm pháp, cảnh sát biết cũng không thể làm gì.”

“Anh Dục, trận này chúng ta thắng đẹp quá!”

Thẩm Dục không nói lời nào mà chỉ khẽ lắc đầu.

“Chuyện chị dâu bị thương ả? Đây là chuyện ngoài ý muốn.”

“Không phải, Noãn Noãn vừa đến Duyệt Xuân thì Nguyễn Văn Chính đã bám đuôi theo ngay.”

Thẩm Dục cau mày. Có người muốn hại Chân Noãn, dò xét xem cô có thật sự mất trí nhớ hay không ư? Nếu không thì những thương tổn kiểu làm nhục của Nguyễn Văn Chính chẳng là cái đĩnh gì trong mắt bọn họ. Thẩm Dục cũng không ngờ lần này cô lại bị thương thể thảm như vậy, càng không ngờ một người bình thường yếu đuối như cô mà cũng biết phản kháng.

“May mà chị dâu không xảy ra việc gì.”

Thẩm Dục im lặng. Nếu cô chết đi, tất cả việc này đều không còn ý nghĩa gì nữa. Anh nói: “Cô ấy quyết định từ bỏ công việc hiện tại thì cũng xem như là khá tốt rồi.”

“Những thứ này tên kia biết không?”

Thẩm Dục biết rõ “tên kia” chính là Ngôn hàm, anh từ từ nhả một làn khói: “Hắn ta không biết mới lạ đấy!”

“Có điều... Biết cũng không thể làm gì, phải không ả?”

“Là không thể làm được gì.” Thẩm Dục dụi tàn thuốc vào cát trắng, quay người. “Chỉ sợ...” Nhưng chưa kịp nói xong, anh đã trông thấy gương mặt trắng bệch của Chân Noãn phía sau khe cửa...

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78

Thẩm Dục đẩy cửa đi vào phòng bệnh. Gió bắc xào xạc, cuốn theo một chiếc lá vàng óng vờ vào cửa sổ thủy tinh. Chân Noãn thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ, Thẩm Dục đưa tay phủ lên tay cô nhưng cô nhanh chóng rút về, nhét vào găng tay lông xù.

“Em đã nghe thấy cả rồi”

“Thẩm Dục, anh có thể đừng như vậy không? Em không thích anh như thế.”

Giọng điệu thương lượng nhưng Thẩm Dục biết đây là câu nói nghiêm trọng nhất của cô. Chỉ có điều tính cách cô bẩm sinh đã mềm mỏng, ngay cả giọng nói cũng không tài nào sắc bén hơn được.

Anh không đáp lời. Cô không nhìn anh, nói vào không khí trước mặt với vẻ hạ quyết tâm: “Chúng ta cần một khoảng thời gian để bình tĩnh.”

“Bao lâu?”

“Đến khi nào chúng ta có chung nhận thức về vấn đề này.”

“... Được. Anh nghĩ xong rồi sẽ trả lời cho em”

Chân Noãn khẽ run lên. Xưa nay, Thẩm Dục vốn không như vậy, anh sẽ không đồng ý. Trước đây, anh làm việc gì cô không thích thì cô chỉ cần bấu môi thôi anh liền chiều lòng cô ngay. Nhưng hôm nay...

Cô sợ hãi, trái tim đang run rẩy.

Cô hơi mím môi, khuôn mặt căng thẳng, quay người định bỏ đi.

Anh kéo tay cô lại: “Trong khoảng thời gian này, em sẽ không yêu người đàn ông khác chứ?”

Cô quay đầu lại, đôi mắt to trong veo, chẳng hề chớp lấy một cái: “Khoảng thời gian này sẽ rất dài, rất dài sao?”

Anh không nói lời nào.

“Anh định làm hết tất cả những chuyện xấu, sau đó mới nói với em là anh sẽ không bao giờ làm vậy nữa phải không?”

Anh vẫn lặng thinh.

Cô rung rung nước mắt: “Thẩm Dục, chuyện này tùy anh quyết định.”

Lòng cô bất chợt trống rỗng, tựa hồ nhiều năm trôi qua như thế rồi cuộc đã phát hiện được vấn đề mang giá trị định hướng nằm giữa hai người. Thật ra thì nó luôn luôn tồn tại, chỉ là cô vẫn làm như không nhìn thấy mà thôi.

Cô giằng khỏi tay anh nhưng anh vẫn ra sức nắm chặt: “Em đừng cử động... Nghỉ ngơi thật tốt, anh ra ngoài đây.”

Thẩm Dục đi ra cửa, dựa vào vách tường, lấy ra một điều thuốc, chợt nhớ đến mình đang ở bệnh viện nên lại cất đi.

Đôi Thanh: “Anh Dục, thật ra thì anh cứ nói dối vài câu rồi dễ dàng là được thôi.”

Thẩm Dục im lìm, anh không thể nào nói dối cô được.

“Nếu chị dâu cùng ai...”

“Không đâu.” Thẩm Dục lắc đầu. “Cô ấy rất hiểu chuyện.”

Cô sẽ chờ câu giải thích của anh, sẽ cho anh cơ hội giảng hòa, trước khi ngày đó đến thì cô sẽ không đi theo bất cứ ai khác.

Chạng vạng, Ngôn Hàm mới đến bệnh viện. Anh chần chừ dưới lầu khu nội trú thật lâu. Nghe được tin Chân Noãn không từ chức từ giáo sư Lâm, lòng anh thoáng cảm thấy thoải mái, nhưng cũng có một nỗi buồn âm ỉ.

Anh không biết sự quan tâm thường ngày dành cho cô là xuất phát từ sự bảo vệ vô thức vì cô vốn yếu đuối hay vì nguyên nhân nào khác. Nhưng hôm nay, dòng chữ trên sổ của Chân Noãn đã khiến anh ý thức được nguy hiểm đang cận kề. Anh không biết nên để mặc hay nên bóp chết nó. Và giờ đây, anh không có thời gian suy nghĩ những vấn đề này nữa, đối với một người đàn ông mạng sống không bền lâu thì bất cứ sự mềm lòng nào cũng là dư thừa. Nhưng anh muốn gặp cô một lần.

Có nói thành lời hay không cũng không quan trọng. Nhưng thật không đúng lúc khi trong phòng bệnh của cô lại không có ai, chỉ còn căn phòng đầy áp hoa tươi, cô đã đi ra ngoài.

Ngôn Hàm vốn không nghĩ ra sẽ nói gì với cô, nên không đợi cô trở lại. Lúc rời đi, ánh mắt lướt thấy bệnh án của cô, anh bèn bước đến xem. Lần này, cô bị thương rất nặng, chỉ nhìn hình chụp CT não bộ và những miêu tả thương tích khác đã thấy đau lòng.

Anh lật vài trang rồi định đóng lại, trong lúc vô tình bỗng nhìn thấy tấm phim X–Quang chụp lồng ngực phía sau. Anh dần nheo mắt lại. Ngực Chân Noãn thiếu một thanh xương sườn. Một suy đoán này sinh khiến anh không lạnh mà run, anh cúi người nhặt lên mấy sợi tóc rơi vãi trên gối rồi quần vào ngón tay. Điện thoại di động đột ngột reo vang.

“... Thiên Dương?”

“Tiểu Hóa, tôi biết cậu muốn báo thù. Chín năm trước, A Thời của cậu và Hàn Băng biến mất cùng một ngày. Tôi biết cậu vẫn chờ báo thù cho cô ấy.”

“Tôi... có thể sắp tìm ra kết quả rồi.”

“... Tất cả đều đã bị chôn vùi, còn có kết quả sao? Tất cả mọi chuyện hôm nay còn có thể quay trở về năm đó ư?”

“...”

“Ngôn Hàm, cho dù bây giờ A Thời của cậu có lành lặn từ trên trời giáng xuống, cậu cũng sẽ báo thù. Tôi quá hiểu cậu, cậu đã từng nói với tôi rằng ai muốn động đến cô gái kia thì cậu sẽ lấy mạng người đó.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Ngày đầu tiên Chân Noãn đi làm trở lại, đúng lúc trông thấy hoạt động một tháng tổ chức một lần trong Cục. Một đám đông cảnh sát cao lớn vạm vỡ và

một nhóm nhỏ nam nghiên cứu viên thanh tú đang đứng lơ ngơ, bên ngoài lại thêm vào một Chân Noãn luôn lơ ngơ và bồn chồn từ lúc rời khỏi phòng phẫu thuật. Cả tập thể tập hợp tại khoảng sân rộng giữa cao ốc văn phòng và tòa nhà thí nghiệm C-Lab như đang chơi trò lừa vịt vậy.

Chân Noãn vừa thấy đám đông nhỏ liền sợ hãi, níu lấy tay áo của Quan Tiểu Du, theo sát cô ấy. Thế nhưng, mọi người đều biết sẽ có người đẹp đến Đội Hình sự số Một nên khi cô vừa xuất hiện đã nhanh chóng thu hút không ít ánh nhìn.

Ngôn Hàm đang nói chuyện với Đội phó của đội Hai, giữa chừng thấy ánh mắt đối phương dò đi, trông có vẻ trầm trở liền hiểu ra ngay. Anh quay đầu nhìn lại, Chân Noãn vừa bối rối vừa sốt ruột bám sát Quan Tiểu Du, đi vài bước rồi lại dừng, khập khà khập khiễng như một con ngỗng ngốc nghếch.

“Chân Noãn!”

“Vâng?”

Chân Noãn ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn xung quanh, tìm kiếm trong đám người, lơ ngơ đảo một vòng.

Bóng người giao nhau, gió thổi tóc mái cô bay phất phơ, anh cúi đầu cười, sờ sờ mũi rồi cất bước đi về phía cô: “Đây này!”

Cô quay đầu lại, đúng lúc có người đi ngang qua che khuất tầm mắt. Một giây sau, bóng người rời khỏi, anh nhìn cô, cô cũng nhìn anh, bốn mắt lạng lạng nhìn nhau.

Hết như cuối cùng đã tìm được nơi thuộc về mình, khoe môi cô vui mừng nhô lên: “Đội trưởng!”

“Quen với công việc chưa?”

“Ờ?” Cô thấy lạ. “Sao lại không quen ạ?”

“Cơ thể hồi phục rồi, còn tâm lý thì sao?”

“... Em cảm thấy... cũng rất tốt.”

“Vậy sao? Sáng nay đã làm những việc gì, báo cáo nào.”

“Buổi sáng ạ... học sử dụng phần mềm xây dựng mẫu với Từ Từ Miếu, hỏi thăm Cốc Thanh Minh cách tìm kiếm kho số liệu của anh ấy, kiểm tra quá trình Tiểu Tùng và Đại Vĩ tự mình giải phẫu thi thể, xem xét bản mẫu kiểm tra của Phòng thí nghiệm Bệnh lý học...” Cô “báo cáo” hết tất tần tật chẳng phân lớn nhỏ.

Ngôn Hàm cúi đầu nhìn mặt đất, chân thỉnh thoảng cọ xát vài cái. Cô nói liên miên không ngừng, còn anh yên lặng lắng nghe.

Áo sơ mi trắng phía trong cổ áo khoác của anh cời bớt một nút, thoáng để lộ xương quai xanh trắng trẻo. Cô nhìn thấy liền ngáp ngừng: “Hết rồi à!”

Ngôn Hàm ngẩng đầu cười: “Không ăn kẹo dẻo con gấu à?”

Chân Noãn ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?” Rồi lập tức lắc đầu, nhưng tay lại che đi túi áo khoác ni theo phản xạ.

Ngôn Hàm buồn cười vì hành động của cô: “Đoán.”

Trò chơi hai người ba chân, mỗi đội cử ra năm người thi đấu, sau đó tổng kết thời gian của năm tổ lại, đội nào hoàn thành trong thời gian ngắn nhất thì chiến thắng.

Rất nhiều đội không đủ nữ mà chỉ có một đám đàn ông cùng nhóm với nhau. Đội Một vừa hay có đủ năm người, đương nhiên là ưu tiên cho phụ nữ lựa chọn nhưng ai cũng ngần ngại muốn chung cặp với Chân Noãn.

Cả đám đàn ông quyết định rút thăm. Trước tiên là rút ra năm người được chọn, Ngôn Hàm vốn không định rút mà để mấy đội viên chơi với nhau, nhưng Đội phó Trình đã chuẩn bị thăm xong xuôi và đưa tờ cuối cùng cho anh. Kết quả là Đàm Ca, Hắc Từ, Lâm Từ, Lão Bạch và Ngôn Hàm được chọn.

Ngôn Hàm đưa thăm cho mấy anh em trong đội phía sau: “Mấy cậu ai chơi?”

Thăm của Đội trưởng ai dám lấy chứ, cả đám xua tay: “Bọn tôi làm cổ động viên thôi.”

Năm người rút thăm xem sẽ bắt cặp với người phụ nữ nào.

Lão Bạch xoa tay: “Mèo Con, Mèo Con! Nếu cột chân chung với Mèo Con, tôi tình nguyện đi cả ngày, hạ nhất từ dưới đếm lên luôn.”

Hắc Từ lại suy nghĩ cho vinh dự của đội: “Lão Bạch lười biếng lại tiêu cực, nhất định không thể để cậu ấy chung cặp với Mèo Con được, hay để tôi đi!”

Ngôn Hàm: “Vậy tôi chung cặp với giáo sư Lâm, đừng để một cái liếc mắt của cô ấy đã khiến mọi người bần rùn cả tay chân.”

Kết quả là Đàm Ca với Họa Mi, Hắc Từ với Quan Tiểu Du, Lâm Từ và Tô Nhã, Lão Bạch và Tần Xu, còn Ngôn Hàm thì với Mèo Con.

Lão Bạch tìm Ngôn Hàm thương lượng: “Sếp, dù sao anh cũng muốn bắt cặp với giáo sư Lâm, thôi thì dứt khoát đổi Mèo Con với tôi đi!”

Ngôn Hàm thờ ơ liếc nhìn cậu: “Năm mơ đi!”

“...” Lão Bạch tức tối nói: “Sếp, tôi vẫn cho rằng anh chỉ làm màu bên ngoài thôi, không ngờ nội tâm cũng làm bộ làm tịch nữa.”

Ngôn Hàm đá văng Lão Bạch đi.

Mấy người phụ nữ không biết khi nãy đám đàn ông lén lút lút lút bàn bạc như vậy, thấy mọi người tự nhiên đứng xếp hàng thì đều không nói gì cả.

Tần Xu nhìn Ngôn Hàm chung cặp với Chân Noãn, Tô Nhã cũng vậy, nhưng cô ta nhanh chóng quay đầu lại. Lần trước, mọi người đi thăm Chân Noãn, cô ta không dám đi cùng. Sau khi Chân Noãn đi làm trở lại, cô ta mới đến nói lời xin lỗi, ngược lại khiến Chân Noãn lúng túng đến mức tay chân luống cuống, cả người mất tự nhiên. Bây giờ gặp nhau, Chân Noãn vẫn ngơ ngơ không chú ý đến lại khiến cô ta ngại ngùng.

Hôm đó, nghe tin Chân Noãn bị thương ở Duyệt Xuân, Lão Bạch thiếu điều muốn xông đến đánh Tô Nhã, may là Đàm Ca và Lâm Tử ôm chặt lối đi.

Ngôn Hàm không chịu để Tô Nhã xen vào vụ án của đội Một nữa, nhưng cô là do cấp trên điều đến, Cục trưởng Thượng rất quan tâm đến việc này nên đã gọi hai người vào văn phòng nói chuyện. Thế nhưng, thái độ Ngôn Hàm vẫn cương quyết, Tô Nhã xin lỗi đều vô dụng. Cục trưởng Thượng cũng không còn cách nào, đành điều Tô Nhã đến đội Hai để điều tra mấy vụ án mất tích gì đó. Mấy ngày nay, tuy người đội Một vẫn khách sáo với cô, nhưng Tô Nhã cũng biết tất cả đều không thích cô nữa.

Chân Noãn nghe thấy phải tham gia trò hai người ba chân, sau lưng toát cả mồ hôi. Cô không muốn cột chân chung với đàn ông, lại sợ đi không tốt sẽ liên lụy cả đội, nhưng cô xin rút lui thì sẽ lập tức bị Ngôn Hàm xem thường.

Giữa lúc cảm thấy khó xử, cô biết được mình sẽ bắt cặp với Ngôn Hàm, không hiểu sao lại có chút thoải mái một cách khó hiểu.

Có lẽ nam nữ phối hợp làm việc sẽ không mệt, so sánh bốn vòng đầu tiên, thời gian của đội Một là ngắn nhất, đang ngang bằng với Đội Hình sự ngoại giao.

Trước khi ra sân, Chân Noãn căng thẳng nhìn Ngôn Hàm cầm sợi dây đi đến, hoang mang nói: “Đội trưởng, có phải nếu vòng này chúng ta thua đội ngoại giao, thành tích của đội Một sẽ bị hủy vào tay em không?”

Ngôn Hàm: “Là vào chân.”

Chân Noãn bị anh sửa liền sùng sốt, gật gật đầu: “Ừm, là chân.”

Ngôn Hàm cúi đầu nhìn bắp chân nhỏ nhắn của cô, đi quanh cô một vòng hỏi: “Chân trái hay chân phải?”

“Chân phải ạ.”

Ngôn Hàm vừa ngồi xổm xuống, Chân Noãn lại hỏi: “Đội trưởng, em phối hợp rất kém. Nếu em kéo chân sau anh thì phải làm sao?”

“Vậy tôi sẽ cột em vào chân trước.”

“...”

Chân Noãn cười khúc khích, tâm trạng căng thẳng chợt bị câu nói của anh hóa giải. Cô mang đôi giày tuyết to bè, sợi dây không dài lắm nên anh phải siết chặt. Vừa kéo chặt, Chân Noãn đã bất ngờ không kịp chuẩn bị, bắp chân khụy xuống, suýt nữa đổ ập xuống đầu Ngôn Hàm.

Cô lao đảo rồi lập tức đứng vững, sợ sệt vỗ ngực: “May quá!”

Ngôn Hàm cười: “Mới vừa nói phối hợp kém liền biểu diễn cho tôi xem ngay à?”

Mặt Chân Noãn nóng lên, ngón tay móc vào nhau trong im lặng.

Ngôn Hàm cột chân xong đứng dậy, phát hiện Chân Noãn cách anh rất xa, giữa bả vai của hai người vẫn còn đủ chỗ cho một người đứng. Vừa nãy cột vào cô kia mà, chiếc giày múp míp đó không phải của cô thì còn là của ai? Ngôn Hàm đảo mắt nhìn xuống, thấy tất cả trọng tâm của Chân Noãn dồn vào chân trái, hai chân giống như chiếc compa, càng giống như một chú chó con bị bắt một chân nhưng vẫn cố cào đất muốn bỏ chạy.

“Em tuổi con của à?”

“À không, em tuổi...” Chân Noãn trả lời được một nửa liền bạnh quai hàm, nhỏ giọng cãi lại: “Anh mới tuổi con của ấy!”

Quản trò hô khẩu lệnh chuẩn bị. Hai người miễn cưỡng vui vẻ đi đến điểm xuất phát, Chân Noãn khập khiễng, cách anh xa lơ xa lắc.

Ngôn Hàm: “Em như vậy thì chúng ta sẽ thua thật đấy!”

Chân Noãn nhích về phía anh một chút.

“Có thể thua cũng sẽ không mất mặt lắm!”

Chân Noãn ủ rũ, quán trò lại bỗng hô lên: “Bắt đầu!”

Chân Noãn luống cuống: “Làm sao đây?”

“Làm như vậy này.”

Ngôn Hàm nắm lấy cánh tay phải của cô, một tay kéo cô đến trước mặt, Chân Noãn loạng choạng nắm lấy người anh, lao về phía trước hai bước nhưng không hề có cảm giác bị trôi buột.

Cô kinh ngạc cúi đầu, bị giọng nói nghiêm cấm của Ngôn Hàm ngăn lại: “Em nhìn phía trước, cứ đi thoải mái, tôi phối hợp với em.”

Lời này của anh như có ma lực, Chân Noãn chợt không còn hoảng hốt nữa, nhìn thẳng phía trước rồi vững vàng tiến bước. Cô dần dần giữ được thăng bằng, càng đi càng nhanh, không nhìn dưới chân nữa, hoàn toàn tin tưởng anh. Đi được nửa đường mà hai người vẫn không hề vướng chân vấp ngã lần nào. Trong lòng Chân Noãn trào dâng niềm vui sướng khôn tả, ánh mắt lướt nhìn hai bên, thấy người của đội ngoại giao sắp vượt lên trước rồi.

“Đội trưởng!”

“Hả?”

“Nếu em chạy, anh cũng có thể phối hợp với em phải không?”

“Có thể!”

“Vậy em chạy nhé!”

“Được!”

Cô cười toe toét, sai chân chạy đi. Anh cất bước nhỏ lại, nương theo cô. Khoảnh khắc sắp tới đích, cô hưng phấn reo lên: “Đội trưởng, chúng ta thắng rồi!”

Vui quá hóa buồn, chân cô rối loạn nhịp bước, cả người chợt nhào xuống đất. Ngôn Hàm bị cô kéo theo, mất trọng tâm. Anh sợ cô vùng vẫy lung tung, dứt khoát kéo lấy eo cô rồi ôm cô lên. Chân Noãn bay bổng lên va vào người anh, toàn thân tê dại, vừa vội vừa sợ, liến giã giữa đá đập.

Ngôn Hàm nhảy bằng một chân, không khống chế được ngã ra sau, Chân Noãn đang nhào trên người anh bị anh ôm ngã chúi mặt, đầu đập xuống, đôi môi mềm mại chạm vào gò má anh.

Chân Noãn “ồ” một tiếng, cắn phải má anh, ngây dại trong nháy mắt.

Ngôn Hàm ổn định tư thế, đặt cô xuống đất lần nữa, nhưng không lập tức thả cô ra mà tay vẫn ôm eo cô, vẻ mặt hơi đĩnh trệ, như thể bị thứ gì đó hút mất hồn.

Tím Chân Noãn đập loạn xạ trong lồng ngực, sợ đến mức vội vàng đẩy anh ra. Nhưng lúc cô cựa quậy trên người anh, nỗi rung động trong cơ thể cứ run rẩy thật chặt trái tim.

Ngôn Hàm rất trầm tĩnh, cời sợi dây trên chân ra rồi đứng dậy, đôi mắt đào hoa thâm trầm như nước, nhìn cô đắm đắm không nói một lời.

Cô bị anh nhìn đến nỗi đáy lòng run lên, líu lưỡi: “Đội trưởng...”

“Vừa nãy là em cố ý.”

Cố ý hôn anh ư? Cô không khỏi xấu hổ, đỏ mặt tía tai, cuống cuống suyt khóc: “Không phải, không phải cố ý...”

“Không phải à?” Anh hạ giọng, làm ra vẻ cô đơn. “Tiếc quá!”

Chân Noãn trở mặt, ý là... anh hy vọng cô cố ý hôn anh hả? Không phải cô bị anh dụ dỗ chứ?

Các đồng nghiệp chạy đến bên này, anh đứng đắn trở lại, bình thản nói: “Chân Noãn, chào mừng trở về.”

“Em trở về, anh vui không?”

Anh cong khóe môi rất nhạt: “Ừ.”

Thấy anh cười, cô cũng mím môi cười theo. Mắt đóng đầy ý cười nhưng lại lặng lẽ thẹn thùng.

Trông cô rất đẹp. Đúng vậy, sinh mạng của A Thời có thể không đẹp sao? Vốn tưởng rằng thân phận có thể chứng minh tất cả, nhưng cô gái trước mắt lại không nhớ gì, biến thành đáng về thể này. Giờ đây, mỗi khi gặp cô, tim anh đều chết lặng, không biết xử trí thế nào, cũng không biết nên cư xử với một cô gái mất hết ký ức và sợ người lạ đến gần như cô ra sao.

Anh nhất định sẽ bắt được những người đó, bắt họ trả giá cho tất cả những gì đang diễn ra ngày hôm nay. Nhưng thân phận thật sự của cô rốt cuộc là nên vạch trần hay tiếp tục che giấu đây? Hiện giờ, điểm mấu chốt nhất chính là chứng cứ, anh cần chứng cứ.

Các đồng nghiệp vây quanh chúc mừng, khen ngợi Chân Noãn biểu hiện tốt. Hai người mạnh ai người nấy ứng phó, đợi đám người giải tán thì hai người mới nhìn nhau.

Ngôn Hàm hỏi: “Kẹo gấu cũng bị đè bẹp rồi đúng không?”

Chân Noãn thẳng thốt, vừa rồi áp sát như vậy, nhất định anh đã cảm nhận được. Cô hé miệng túi ra, nhìn vào kẹo dẻo con gấu bên trong, ngẩng lên lắc đầu: “Không có, chúng rất mềm, lại có thể đàn hồi nữa.”

Anh không nhịn được cười. Cô siết chặt gói kẹo trong túi áo và hỏi: “Đội trưởng, anh muốn ăn không?”

“Hà?”

“Ngon lắm đấy!” Cô khẽ nói, đôi mắt màu hổ phách uơn uớt đọng đầy vẻ thành thật.

“Một viên.”

Cô lục lợi sọt soạn trong túi và nói: “Hai viên nhé!” Rồi lấy ra, đưa cho anh.

“Một viên thôi.” Anh chọn viên kẹo gấu màu xanh, bỏ vào miệng.

Cô “à” một tiếng, lòng bàn tay đưa viên còn lại vào miệng mình. Cô nhai kẹo, nhướn chân mày lên, cảm giác ngon quá đi mất, tâm trạng lại trở nên vui vẻ hẳn. Có điều, câu “Tiếc quá!” của Ngôn Hàm cứ vương vấn trong lòng, cô thấy hơi sợ, anh chỉ cần lộ ra một chút vẻ quyến rũ là cô lại sợ mình sẽ không chống đỡ được.

Buổi chiều, Chân Noãn ngồi trong văn phòng ngẩn ngơ nhìn lá đỏ ngoài cửa sổ.

“Tiếc quá!” Tiếc chỗ nào chứ? Ngôn Hàm... anh ấy là người thế nào? Đường như anh tỏ ra gần gũi bình dị nhưng lại không hề dễ chịu thân thiết, rõ ràng làm ra vẻ không hề lạnh lùng, còn rất hòa đồng, nhưng khi đến gần lại như giấu dao nhọn sau lưng.

Anh nói cười vui vẻ với người khác nhưng luôn có cảm giác xa cách và lạnh nhạt, trông bề ngoài như vô tư lự, thích bông đùa và hay bốn cợt nhưng nội tâm lại như vực sâu không đáy.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Người như anh sẽ cảm thấy tiếc nuối vì điều gì?

Đang mải nghĩ ngợi, Quan Tiểu Du đã ào vào, không giải thích mà kéo cô chạy ra ngoài: “Đi, đi, đi, xảy ra việc lớn rồi.”

Chân Noãn không hiểu ra sao lại bị Quan Tiểu Du kéo vào tòa cao ốc văn phòng, không khí trong văn phòng đội Một thật quái lạ. Kỹ Pháp Lạp đi đến, đứng trước cửa văn phòng của Ngôn Hàm, tay ôm bó hoa hồng, hưng phấn gọi: “Anh Ngôn Hàm!”

Tiếng gọi này khiến cả văn phòng im phăng phắc. Đa số mọi người đều đã ra ngoài công tác, còn lác đác vài người cắm đầu vào đóng tài liệu, chỉ riêng Tô Nhã cau mày vẻ không vui.

Ngôn Hàm ôn hòa: “Cô còn chưa đi?”

“Em chờ anh tan việc rồi cùng nhau ăn cơm.”

“Cô đi theo tôi!”

Thấy hai người họ một trước một sau đi về phía bên này, Quan Tiểu Du và Chân Noãn hoảng hốt, lập tức trốn lên sân thượng. Nhưng Ngôn Hàm cũng đi lên tầng, hai người họ cuống quýt tìm một ngã rẽ rồi núp vào đó.

Ngôn Hàm đi lên sân thượng, đứng lại một lát rồi lấy hộp thuốc lá từ trong túi áo ra. Gió thổi cổ áo anh bay phấp phật. Một hồi lâu sau, nghĩ đến điều gì đó, anh gõ vào lan can một cái, lại nhét điều thuốc vào túi.

Anh quay người nhìn Kỷ Pháp Lạp đang đuổi theo, chỉ tay về phía cánh cửa dẫn lên sân thượng phía sau cô: “Đóng cửa lại!”

Khuôn mặt Kỷ Pháp Lạp hiện lên vẻ vui sướng, quay người định đi, lại nghe Ngôn Hàm nói: “Cô đi ra ngoài, đóng cửa lại!”

“Gì cơ?”

“Sau này, đừng làm việc này nữa, không có việc gì cũng đừng chạy đến đây.” Ngôn Hàm thản nhiên, không hề né tránh ánh mắt buồn bã của Kỷ Pháp Lạp.

“Tại sao?”

“Có thời gian thì lo mà học hành, đừng lãng phí.”

“Sao anh lại làm ra vẻ như phụ huynh thế, anh đừng xem em là trẻ con chứ!”

“Kỷ Pháp Lạp...”

Cô cúi kinh ngạc nói: “Tại sao lại gọi em bằng giọng xa lạ như vậy?”

“Chúng ta vốn không hề thân thiết.”

“Trước kia, chính anh đã cứu em, là ân nhân của em.”

“Tôi chưa từng cứu cô, cô nhận lầm người rồi.”

“Có mà!” Kỷ Pháp Lạp giậm chân. “Chính là anh, anh đã từng cứu em.”

Ngôn Hàm ra vẻ buồn cười: “Tôi còn từng cứu bà cụ băng qua đường đấy!”

“Không giống nhau mà.”

“Không giống chỗ nào?”

Kỷ Pháp Lạp đứng trong gió, vẻ bị tổn thương: “Em thích anh.”

Ngôn Hàm vẫn bình thản, lạnh nhạt đáp: “Cô còn nhỏ, không hiểu cái gì gọi là thích.”

“Lúc nhỏ, anh thích Hạ Thời, đến bây giờ vẫn chưa quên được cô ấy.”

Ngôn Hàm im lặng. Giữa trời và đất là một khoảng không xám trắng âm đạm, bóng dáng màu đen của anh bị gió thổi trông gầy yếu nhưng cao ráo khác thường. Một lúc lâu sau, anh khẽ cười băng quơ và nói: “Vậy tôi cho cô biết, bây giờ tôi đã có người mình thích rồi, cô đừng lãng phí thời gian với tôi nữa.”

“Cô gái tên Tần Xu kia là bạn gái của anh thật sao?”

“Không phải cô ấy, là người khác.”

“Ai? Em muốn cạnh tranh với cô ấy?”

“Kỷ Pháp Lạp.” Đôi mắt đen của anh nheo lại. “Kiêu ngạo một chút đi, đừng có đeo bám như vậy.”

Một câu nói đã khiến Kỷ Pháp Lạp xấu hổ đến mức khóc lên, cô nói khe khẽ: “Anh hại ba em, em cũng không trách anh.”

“Tôi không hại ông ta.”

“Anh lừa gạt tình cảm của người nhà em.”

Anh không nhẫn nại để nói chuyện tầm phào với cô ta: “Vậy thì bảo họ đến tìm tôi tính sổ. Kỷ Pháp Lạp, cùng lắm là tôi chỉ biết Kỷ Thâm và Thẩm Dục, thật sự không quen biết cô.”

Chân Ngôn và Quan Tiểu Du trốn trong góc, liếc mắt nhìn nhau. Với đẳng cấp của Kỷ Pháp Lạp, làm sao đấu thắng Ngôn Hàm chứ! Con người thích vừa đầm vừa xoa, cứng mềm đều không chịu như Ngôn Hàm thật sự rất đáng sợ.

Kỷ Pháp Lạp liên tục chịu nhục, tức giận hất đầu: “Con người nhẫn tâm như anh đáng bị quả báo. Chuyện năm đó là đáng đời anh.”

Chân Noãn và Quan Tiểu Du đều hiểu được “chuyện” năm đó là việc Hạ Thời bị giết. Hai người trao đổi ánh mắt, có chút lo sợ Ngôn Hàm sẽ đánh người.

Nhưng bóng dáng màu đen kia chỉ tĩnh lặng đứng trong sắc trời xám xịt. Gió bắc vùn vù trên không, gào thét vang vọng khắp trời. Ngôn Hàm cúi đầu, cho tay vào túi, lấy hộp thuốc lá ra lần nữa.

“Ừ, phải, tôi đáng đời.” Anh cười nhẹ. “Bớt giận chưa? Xin lỗi, tôi muốn hút thuốc.” Hai ngón tay anh kẹp điếu thuốc vung lên. “Mời đi ra ngoài, đóng cửa lại!”

Kỷ Pháp Lạp vốn không muốn giận anh, nhưng về bốn cột cửa anh lại càng khiến cô tức tối hơn, khẽ cắn răng bước nhanh ra ngoài rồi đóng sầm cửa sắt lại.

Ngôn Hàm quay người dựa vào lan can, ngậm thuốc trong miệng, thong thả quẹt diêm. Con gió như đang đối đầu với anh, quẹt mấy que mà ngọn lửa đều bị thổi tắt, biến thành làn khói xanh rồi mất hút trong gió. Không biết đến lần thứ mấy, anh yên lặng nhìn chăm chăm làn khói lượn lờ, chờ khi tan hết liền lấy điếu thuốc trong miệng ra, ném vào thùng rác rồi đi xuống tầng.

Chân Noãn và Quan Tiểu Du từ trong góc bước ra, hai người im lặng đi xuống. Bước trên đám cành khô lá úa giữa mùa đông, Quan Tiểu Du bỗng nói: “Hiện trường đầu tiên mình làm nghiệm chứng chính là vụ án của Hạ Thời.”

Chân Noãn lặng thinh, đang tò mò hiện tại người Ngôn Hàm thích là ai.

“Người yêu Đội trưởng chết thảm như vậy, ám ảnh tâm lý hẳn sẽ rất nặng nề. May mà nghe được mấy lời anh ấy nói, có lẽ đã tìm được đối tượng mới rồi.”

“Nghe nói người trước kia đã bị rã xác.”

“Đâu chỉ là rã xác.” Quan Tiểu Du cau mày. “Cô ấy bị băm ra thành thịt vụn.”

Chín năm trước, Hạ Thời mất tích.

Một năm sau đó, bên bờ sông Bạch Thủy một con chó đã cào ra được đồng thịt vụn và thanh xương sườn của cô. Tất cả đều đã được giữ lạnh, giáo sư Trịnh Dung phòng pháp y phải tốn rất nhiều thời gian mới phân tích được, từ thanh xương sườn bị gãy xác định Hạ Thời đã bị sát hại hơn một năm, còn đồng thịt vụn kia là hỗn hợp da và mô cơ các bộ phận trên thân thể con người như tai, bàn tay, ngực, mông và đùi.

Sau khi lấy được DNA của ba Hạ Thời, pháp y tốn thêm mười mấy ngày chia ra đối chiếu nghiệm chứng, cuối cùng kết luận thanh xương sườn kia và đồng thịt vụn đều thuộc về Hạ Thời, không có người nào khác.

Theo suy đoán của Đội Hình sự, hung thủ đã băm nát Hạ Thời rồi chia thành từng phần nhỏ, lần lượt ném vào lòng sông, phần lớn đã trôi ra biển, chỉ có nhúm này là bị bùn cản lại mà thôi.

Đối mặt với chứng cứ như vậy, Ngôn Hàm chỉ nói không tìm được cả người Hạ Thời thì anh sẽ không tin. Khi đó, anh vẫn còn là học viên cốt cán được Thượng Kiệt dẫn dắt. Anh không làm gì cả, cứ mãi tìm Hạ Thời đến mức muốn lật ngược cả Dự Thành.

Bảy năm trước, ở hạ nguồn sông Bạch Thủy phát hiện ra nhiều mảnh xương vụn và thịt bị rửa hơn, trong đó có một đoạn xương chằm, một đoạn xương cổ và một đoạn xương sống. Sau khi xét nghiệm, kết luận đó đều là của Hạ Thời.

Người không có xương sườn có thể sống, nhưng không có những thứ này thì chết chắc rồi.

Quá thể thảm.

Chân Noãn cau mày đi ra khỏi thang máy. Nghe Quan Tiểu Du kể lại những câu chuyện này, cả người cô đều khó chịu. Tinh thần bất an bước vào văn phòng, thu dọn đồ đạc qua loa chuẩn bị tan việc, nhưng Tiểu Tùng lại bước vào: “Cô Chân, phải tăng ca rồi. Trong hố chôn rác số ba mươi sáu thuộc bãi Dương Minh giáp ranh huyện Tam Mộc và nội thành phát hiện một thi thể.”

“Được, lập tức đi ngay.” Cô lấy lại tinh thần.

“Lần này sẽ phải nhìn thấy thi thể rất kinh khủng đó.”

“Sao thế?”

“Hố chôn rác số ba mươi sáu thuộc bãi Dương Minh đã bị lấp kín vào chín năm trước, cái xác kia ít nhất phải từ chín năm trở lên.”

“Chín năm?” Chân Noãn kinh ngạc. “Chắc đã biến thành xương trắng rồi đúng không?”

“Không hề, thi thể kia bị ngâm trong một loại hóa chất nào đấy, biến thành xác ướp.”

Chân Noãn chuẩn bị tươm tất, đi vào thang máy thì gặp Cốc Thanh Minh.

“Anh cũng phải đến hiện trường à?”

“Ừ!” Cốc Thanh Minh gật đầu. “Mang dầu Diesel(*) đi.”

(*) Dầu Diesel còn gọi là dầu Gazole, là một loại nhiên liệu lỏng, sản phẩm tinh chế từ dầu mỏ có thành phần chung cất nằm giữa dầu hỏa (kesosene) và dầu bôi trơn (lubricating oil). Chúng thường có nhiệt độ bốc hơi từ 175-370oC. Các nhiên liệu Diesel nặng hơn, với nhiệt độ bốc hơi 315-425oC.

“Dầu Diesel?” Chân Noãn bối rối, nghĩ ngợi rồi chợt thấy lưng lạnh toát: “Thì thể ở bên trong nhựa đường?”

Cốc Thanh Minh ngờ nghệch cúi đầu nhìn cô rồi nói: “Chân Noãn, tôi chấp nhận cô làm đồng nghiệp của tôi rồi đấy.”

“Bối vì nhựa đường sao?” Cô thấy thật khó hiểu. “Tôi đến C-Lab lâu như vậy, thế lúc trước anh xem tôi là gì?”

“Người sau khi thực tập ba tháng sẽ bị Đội trưởng sa thải.”

“...”

Cô tặc đến vậy sao?

Bãi rác bốc mùi hôi thối nồng nặc, giống như hỗn hợp của tất cả các khí độc và mùi thối gay mũi trên thế giới. Chân Noãn mặc bộ đồ công nhân lấp hố rác chuyên dụng, mang khẩu trang phòng hộ dày kín đến nỗi hô hấp khó khăn. Ngón Hàm và những cảnh sát hình sự khác đã có mặt trước, đang đứng bên cạnh một chiếc hố rất to. Trời đổ mưa tuyết lâm thâm, người phụ trách bãi rác chỉ chỉ trỏ trỏ bên dưới. Ngón Hàm khề cúi đầu, thỉnh thoảng gật gật, nghiêm túc lắng nghe.

Người phụ trách cho biết: “... Phát hiện thi thể này quả thật kỳ quặc. Không phải Cục Bảo vệ môi trường mấy năm trước đã ký hợp đồng biến chất thải thành kho báu với một xưởng chuyển hóa rác Dortmund của Đức sao? Mấy năm nay, toàn bộ rác đều được chuyển đến Đức xử lý rồi tái sử dụng. Môi trường sinh thái của thành phố chúng ta là số một toàn quốc đấy. Lượng rác chôn lấp ở bãi Dương Minh đã sớm bão hòa từ lâu. Mấy năm nay, vì thực hiện chương trình sinh thái mà rác đã được chuyển đi cả, qua nhiều năm rồi, rốt cuộc đến lượt hố số ba mươi sáu.”

Anh ta chỉ vào chỗ đất đen như mực ở đáy vách hố: “Sau khi toàn bộ rác được chuyển đi, bên dưới xuất hiện một mảng nhựa đường lớn. Chúng tôi dùng máy xúc đào ra thành từng mảng nhỏ để vận chuyển, kết quả lúc đào lên một khối nhựa đường thì phát hiện một mặt người dữ tợn... Sau đó nhìn lại mới thấy cả thi thể đang lơ lửng trên mặt hố, giống như một bức tranh thủy mặc màu đen...”

Nhóm Ngón Hàm ngồi thang lên xuống đi xuống đáy hố. Trên vách đất xung quanh vương lại những mảnh rác đủ màu, giống như bức tranh graffiti lộn xộn. Mặt đất dưới chân cứng chắc như nham thạch, ánh lên màu đen nhánh và bốc mùi gắt mũi. Tất cả rác thải đều đã được đào đi, nhưng mùi hôi thối và chất độc còn sót lại đều thấm xuống đất rồi khuếch tán vào không khí.

Cảnh tượng xung quanh như thể tai họa trong phim tận thế, cơn mưa tuyết dần dày đặc lại tăng thêm vẻ tiêu điều cho nơi này. Đám người đi vài trăm mét dưới đáy hố, trên mặt đất xuất hiện lớp nhựa đường gập ghềnh với diện tích lớn. Chân Noãn phát hiện lớp nhựa đường trên suốt quãng đường đến đây, ngoại trừ rác rưởi hỗn tạp còn sót lại một vài mảnh kim loại và những tấm sắt cực lớn.

Phía trước, Ngón Hàm nói với người tổ nghiệm chứng: “Thu thập hết những mảnh kim loại này.”

Đàm Ca thấy lạ: “Đây không phải là rác rưởi che phủ bên trên sao? Chồng chất quá lâu nên đã trộn lẫn vào nhau rồi.”

“Tôi cho rằng đây là thùng chứa nhựa đường.”

“Thùng?” Đàm Ca ngồi xuống nhặt một mảnh lên xem xét. “Mỏng vậy sao?”

“Chôn trong đồng rác nhiều năm như vậy, bị nước mưa thấm vào rồi các chất độc phân giải, ngay cả thùng cũng sẽ bị ăn mòn thôi.”

“Ý là những thứ này vốn đều là thùng nhựa đường?”

“Nhiều nhựa đường như thế thì làm sao chờ đến đây?” Ngón Hàm hỏi. “Lẽ nào sau khi vận chuyển đến rồi đun nóng ngay tại chỗ, trút hết số nhựa đường đã đông đặc ra rồi mới chờ thùng đi?”

Chân Noãn suy nghĩ rồi chợt hiểu ra. Thi thể kia đã bị vùi vào nhựa đường ở nơi khác, sau đó dời đến chỗ này.

Họ lại đi hơn mấy mươi mét, dừng trước một ngọn núi nhỏ màu đen. Khối nhựa đường lớn bị máy đào xúc từng xẻng chất thành đồng. Nhựa đường cứng chắc rơi ra, giẫm lên có cảm giác mềm mại và lún xuống như đang đi trên thảm cỏ.

Mỗi khối nhựa đường đều cao hơn nửa người, Ngón Hàm và mấy cảnh sát hình sự dễ dàng nhảy lên như thể đang bay, giẫm từng khối dưới chân mà không hề tốn sức.

Ngón Hàm nhảy được nửa đường thì quay đầu nhìn. Chân Noãn bị bỏ lại phía sau, khuôn mặt hoang mang và khẩn trương vì sợ không theo kịp mọi người, như một chú chó con lạc đường sốt ruột xoay tới xoay lui, dùng cả tay lẫn chân bò trong đồng nhựa đường.

Đổi mắt nhìn ra, giữa cảnh núi rừng trong môi trường kinh khủng này chỉ có mỗi mình cô là nữ. Anh nhảy xuống vài bước, cúi người chìa tay ra với cô.

Cô ngửa đầu, sau lưng anh là bầu trời cao vời vợi và cơn mưa tuyết lát phát, làm nổi bật lên đôi mắt sâu hun hút của anh.

Cô nghĩ ngợi rồi đưa tay sang. Anh nắm chắc cổ tay cô, cảm giác mảnh khảnh tựa cây gậy nhỏ chỉ cần bóp nhẹ là sẽ vỡ nát. Anh dặn dò: “Thương tích của em chưa khỏi hẳn, đừng cố sức, tôi kéo em lên là được.” Anh nói đoạn rồi kéo cô lên hết như xách cổ một con mèo vậy.

Cổ tay anh rắn chắc và mạnh mẽ, khi dùng sức kéo cô lên gân tay căng chặt, dồi dào sức lực. Quả thật anh rất dễ dàng, chỉ vài bận đã kéo cô lên nóc đồng nhựa đường. Chân Noãn đứng vững rồi quay đầu lại, bỗng thấy khuôn mặt người đen ngòm, méo mó và hung tợn trong tư thế đang giãy giụa đau đớn, nổi trên lớp nhựa đường như một bức phù điêu.

Chân Noãn khiếp đảm nép vào người Ngôn Hàm, chạm vào lồng ngực anh. Anh đứng bên rìa đồng nhựa đường, phía sau là khoảng không, lắc lư vài cái định giữ thăng bằng lại, nhưng cuối cùng trọng tâm vẫn không vững, ngã nghiêng về phía sau. Chân Noãn vội vàng kéo anh, anh lại gạt tay cô ra nhưng cô vẫn nắm chặt không buông khiến hai người lao đảo, nghiêng ngã.

Ngôn Hàm dứt khoát nhảy xuống, rơi lên khối nhựa đường bên dưới. Cô cũng sắp rơi xuống, anh liền giơ cao hai tay để đỡ lấy eo cô. Toàn thân cô râm ran, chao đảo vài cái rồi cuối cùng cũng đứng vững.

Ngôn Hàm nhanh chóng nhảy lên lại, phúi đi lớp tuyết trên đầu và vai.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81

“May thật!” Anh lẩm bẩm, dường như thở phào nhẹ nhõm. Dứt lời, anh nắm lấy chiếc mũ sau lưng áo cô rồi kéo cô nhích về phía chính giữa khối nhựa đường. Anh nói thật khẽ: “Đừng mới xuất viện lại ngã vào.”

Đường nét “phù điêu” trên khối nhựa đường không hề rõ ràng. Cái gọi là mặt người và tư thế hung tợn nhìn kỹ thì chẳng qua chỉ là khe rãnh trên nhựa đường mà thôi. Bề mặt chia ra một cánh tay gãy như que củi, giống tay của người già đã bị rút hết nước.

Chân Noãn quan sát sơ lược rồi bàn bạc với Ngôn Hàm đào móc khối nhựa đường này lên, mang đến bãi đất bằng gần đó, mọi người dùng dầu Diesel hòa tan để lấy thi thể ra và tìm chứng cứ.

Mọi người lần lượt đi xuống núi nhựa đường, mấy người đàn ông chỉ cần tung người là nhảy xuống vô cùng dễ dàng. Nhưng đối mặt với đồng nhựa đường cao cỡ nửa người này, Chân Noãn chợt nghĩ đến vết thương vừa mới lành nên không dám nhảy bừa. Trên mặt lớp nhựa đường bắt đầu tích đọng mưa đá, lở như trơn trượt thì cô tiêu đời ngay.

Cô ngồi xuống bên mép, từ từ di chuyển xuống. Ngôn Hàm nhảy xuống từ bên cạnh cô, bước đến bậc tiếp theo rồi ngồi xổm xuống chỉ vào bả vai mình. Ý là... giẫm lên vai anh sao?

Chân Noãn hoảng hốt, vội xua tay: “Không cần đâu ạ!”

Anh ngẩng đầu lên, nhìn cô cười cười: “Em muốn tôi bế em à?”

Cô ngồi trên đồng nhựa đường chất cao như núi, sững sờ chớp mắt, tự hỏi đây là ảo giác của cô hay là thứ gì khác. Kể từ sau khi cô xuất viện, Đội trưởng đối xử với cô không giống lúc trước nữa, trông có vẻ hơi khiêu khích nhưng lại rất dịu dàng...

Mặt cô đỏ ửng hồi lâu, lắc đầu nói khe khẽ: “Không phải ý đó.”

Một giọt mưa tuyết rơi lên hàng mi thật dài của Ngôn Hàm, anh khẽ cúi đầu, vuốt đi rồi lại chỉ bả vai mình: “Nhanh lên nào!”

Đàm Ca phía trước cũng ngồi xổm xuống khối nhựa đường tiếp theo, cười nói: “Không sao, làm cảnh sát mà, đã quen rồi. Lúc cứu người bị giẫm đạp là chuyện thường tình.”

Đội phó Trình cũng cười: “Cho người nhà giẫm đạp là tận dụng nguồn tài nguyên nội bộ đấy, đừng ngại.”

Trong khi nói chuyện, mấy cảnh sát hình sự lần lượt ngồi xổm xuống cả dãy khối nhựa đường tiếp theo, tạo thành bậc thang.

Chân Noãn hoảng sợ, tất cả đã ngồi xuống đội, cô cũng không thể ngại ngần từ chối nữa. Cô mau chóng lấy bao giày trong túi áo ra mang vào, cẩn rãng hạ quyết tâm giẫm lên vai Ngôn Hàm.

Dưới làn da săn chắc là xương bả vai rắn rỏi và khỏe mạnh. Cô vừa giẫm lên đã vội vàng đi xuống, lí nhí nói cảm ơn rồi nhanh chóng bước xuống bậc thang tiếp theo. Mang nỗi lòng vừa lo sợ vừa cảm kích và kính nể, cô nói cảm ơn một mạch, giẫm lên bả vai bảy tám đồng nghiệp rồi bước xuống.

Cuối cùng, cô cũng vững vàng đứng xuống đất. Trong nháy mắt, tất cả mọi người phía sau như đàn báo săn mạnh mẽ, ào ạt nhảy phốc xuống rồi chạy về phía trước.

Mưa đá càng lúc càng lớn, Chân Noãn thấm lạnh hơn. Cô đứng một bên nhìn đồng nhựa đường lơ lửng trên máy cầu, tâm trạng có phần sa sút.

Ngôn Hàm nhìn ra được vẻ khác thường của cô liền bước đến hỏi han: “Sao vậy?”

“Cảm giác... vừa rồi em đã gây cản trở cho mọi người.” Cô cúi đầu. “Lúc trước, em không cảm thấy pháp y nam và pháp y nữ có gì khác nhau, thực tế là nên như vậy. Nhưng bản thân em và những pháp y nữ có thể chất tốt chênh lệch nhau rất nhiều.”

“Chỉ là chút ân tình thôi, không thể là nói liên lụy, đã vào đội thì là đồng đội của nhau. Với lại, đều là đàn ông, đương nhiên nên bảo vệ em rồi. Nếu thấy cảm kích thì sau này trò chuyện cười nói với mọi người nhiều hơn. Như vậy, họ sẽ rất vui, làm ngành này cần nhất là vui vẻ.”

“Em biết rồi. Trước kia, em ít nói quá, có lẽ tất cả mọi người đều xem em là cái bóng mờ nhạt rồi?”

“Thế thì không phải.” Ngôn Hàm cười, khẽ vuốt mũi.

“Ồ!”

“Muốn biết thật hả?”

“... Muốn ạ!”

“Xinh đẹp.”

Chân Noãn kinh ngạc, mặt thoáng đỏ bừng: “Bọn anh... nói vậy à...”

“Đàn ông nhìn phụ nữ, không nhìn vẻ ngoài xinh đẹp thì nhìn cái gì?” Anh buồn cười.

Chân Noãn ngượng chín cả mặt, thật khó tưởng tượng ra cảnh những người đàn ông tinh anh này lúc rảnh rỗi tụ tập lại thảo luận việc cô có xinh đẹp hay không.

Sau khi máy cầu chuyển khối nhựa đường lên bãi đất bằng, cả nhóm dùng dầu Diesel từ từ làm tan nhựa đường, tỉ mỉ chia tách thì thể đã đông cứng trong nhựa đường gần mười năm kia ra.

Mọi người chia thành mấy tổ thay phiên nhau làm, mất hơn bốn giờ trong cơn mưa đá giữa đêm đông mới tách thì thể ra được. Nó đích thực là một bộ xác ướp. Toàn thân đen sì như đồng cổ, làn da nhẵn nhụi giống da thuộc, đường vân cơ thể vô cùng rõ ràng. Bởi vì bị vùi kín trong nhựa đường có tính axit quá lâu, thân thể người chết đã co rút lại toàn bộ, như thể luyên qua Súc Cốt Công(*), mềm đến mức chỉ cần nắn nhẹ cánh tay và bắp chân là có thể uốn cong một cách dẻo dai.

(*) Súc Cốt Công có nguồn gốc từ Thiếu Lâm, có thể khiến người luyện co rút gân xương khiến người mềm oặt, dễ dàng thu nhỏ lại, vì thế một số người đã gọi tuyệt kỹ này là “ngón võ của phù thủy”.

Người trông chỉ cao bằng học sinh cấp hai, nhưng độ rộng của vai và xương hông lại nhỏ hơn thế. Tổ nghiệm chứng cũng tìm được một đồng tạp chất từ trong nhựa đường, nhưng không tài nào xác định được là dính liền với thì thể hay rác rưởi trộn lẫn vào trong chín năm qua.

Các tổ thu dọn chuẩn bị rời đi, Ngôn Hàm đi sang một bên hút thuốc lá, gọi điện thoại.

“Là tôi.”

Đối phương không nghe ra giọng anh: “Xin hỏi ai ạ?”

Ngôn Hàm khẽ nheo mắt: “Từ Sắc.”

“... Tiểu Họa.” Giọng đối phương trầm ổn giống như người anh đang nói chuyện với em trai. “Nhiều năm rồi chúng ta không liên lạc với nhau, nghe nói cậu...”

Anh ngắt lời: “Tôi vừa mới phát hiện một xác ướp bị vùi lấp chín năm trước, nghi ngờ có liên quan đến anh.”

“Cậu vẫn không thay đổi, đứng đến...”

“Nhựa đường. Chín năm trước, xưởng nhựa đường của anh bị người ta trả thù làm nổ, bây giờ xem ra là anh cố ý không muốn khai rõ. Chỉ có nhựa đường trong trận nổ năm xưa là không có ghi chép đăng ký.”

“Tiểu Họa, tôi bị hãm hại.”

“Phi Ứng, Đội trưởng, nếu để tôi phát hiện anh có liên quan gì đến việc cô ấy bị hại, tôi sẽ lột da anh từng tắc một.” Anh cúp điện thoại.

Trở về C-Lab, Chân Noãn không vội tan làm mà ở lại phòng phẫu thuật tiếp tục quan sát xác ướp. Tuy nó đã mềm ra và co rút lại nhưng vẫn có thể lưu giữ được vết thương trên người nạn nhân ở biên độ lớn.

Chân Noãn từng gặp được một xác ướp hơn trăm năm trong ao đầm, vết dây siết trên cổ và vết thương trên đầu khó phân biệt rõ rệt, nhưng cái xác này... Quần áo tả tơi, da mặt nhăn nhúm như da thuộc, tuy nhiên nhìn kỹ vẫn có vết gồ ghề, vùng da ở những nơi khác cũng như thế.

Chân Noãn nghĩ ngợi chốc lát, không rõ có phải do tác dụng ăn mòn của nhựa đường hay không. Cô nắm lấy cầm nạn nhân, không ngờ nó lại mở ra, xác ướp há mồm.

“...”

Cô khá lúng túng, rút cổ lại, le lưỡi, vừa định khép miệng nó lại thì trông thấy đồ vật ngậm ở bên trong. Cô cảm nhíp gấp ra, không ngờ đó là một chiếc nhẫn kim cương. Trên mặt nhẫn không biết vì sao lại dính nhựa đường, nhưng những vùng khác trong khoang miệng thì không có.

Cô gấp chiếc nhẫn bạch kim lên xem kỹ. Mặt trong nhẫn có khắc vài chữ cái, phía trước đã bị nhựa đường che kín, chỉ còn thấy một chữ H mờ mờ và phía sau là hai chữ XS.

XS? Cỡ cực nhỏ à? Chiếc nhẫn có kích thước tiêu chuẩn như vậy mà? Không đúng rồi.

Trong hành lang truyền đến tiếng chuông điện thoại từ văn phòng, cô không nghĩ nhiều, vội cho chiếc nhẫn vào túi vật chứng rồi cất vào ngăn kéo.

Trước khi rời khỏi, cô vẫn cảm giác có gì đó không ổn, xấu hổ quay trở về khép miệng nạn nhân lại, lúc này mới đóng cửa rời đi.

Là Lão Bạch gọi điện thoại đến, nói tăng ca muộn quá, Đội trưởng mời mọi người đi ăn món Tứ Xuyên. Chân Noãn đi xuống chờ rất sớm, nhóm người tụ tập thành hai, ba tốp.

Ngôn Hàm và Đàm Ca đang thảo luận về xác ướp, bất chợt nghe thấy tiếng bước chân khe khẽ phía sau liền quay lại xem. Chân Noãn chạy lên chạy xuống bậc thang, nhặt lá cây bạch quả. Cô đeo bao tay múp múp, giữa ngón tay cái và bàn tay kẹp vài chiếc lá bạch quả vàng óng. Lúc khom lưng, tóc đuôi ngựa rơi xuống, khi đứng thẳng đuôi tóc lại hất lên.

Anh bất giác cong cong khóe môi nhưng rồi từ từ tắt ngấm. Với bộ dạng bây giờ thì phải làm sao mới có thể dần dần tiếp cận cô đây? Nhưng anh cũng sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào đã làm hại A Thời, tuyệt đối không bao giờ.

Đàm Ca nói: “Mười năm trước xem chừng đã xảy ra rất nhiều việc, xác ướp này được chôn trong đồng rác cũng vào khoảng thời gian đó.”

Chân Noãn nghe thấy, cất vội mớ lá, chạy đến đưa đi động cho Ngôn Hàm xem: “Đội trưởng, đây là chiếc nhẫn em phát hiện được trong miệng xác ướp.”

Ngôn Hàm nhận lấy, im lặng cả mười giây. Cuối cùng, anh trả điện thoại lại cho cô, bình thản nói: “Biết rồi.”

Đi được một lát, Ngôn Hàm hỏi Đàm Ca: “Những khối nhựa đường khác được xử lý thế nào rồi?”

“Nhiều nhựa đường quá, chỉ làm tan được có một phần, phần gần xác ướp đã xử lý cả rồi nhưng không tìm thấy chứng cứ nào mới.”

“Tìm tiếp đi!” Ngôn Hàm nói, “Có lẽ còn một cái xác nữa.”

Trên đường đi đến quán ăn, họ băng qua chợ đêm. Hai bên đường đầy kín quán xá và hàng rong, ánh đèn ấm áp, dòng người qua lại như mắc cửi. Nào là món nướng rồi súp cay thập cẩm, lẩu và cả đồ chiên tẩm hương thơm nức mũi.

Chân Noãn tò mò nhìn chăm chăm vào chiếc bàn ven đường: “Tại sao phải bỏ xiên que vào nồi thế?”

Ánh mắt mọi người đổ dồn đến: “Cô chưa từng ăn súp cay thập cẩm à?”

Mọi người nhanh chóng quyết định ăn súp cay thập cẩm. Lão Bạch thì đỗ xe ven đường, Đội phó Trình và Đàm Ca chọn chỗ ngồi, còn Ngôn Hàm dẫn Chân Noãn đi chọn món ăn.

Chân Noãn ôm giỏ đựng thức ăn, nhìn các món muôn màu rực rỡ và hỏi: “Bình thường, mọi người thích ăn gì ạ?”

“Đều thích cả. Em nướng một chiếc xương đầu cá họ cũng thích.”

Chân Noãn: “Sao họ thích xương đầu cá vậy?” Cô ngó nghiêng xung quanh. “Đâu có xương đầu cá.”

“...” Ngôn Hàm nói. “Em chọn món mình thích đi, bỏ vào nồi đều như nhau thôi.”

Thức ăn được bỏ vào nồi, đủ cả súp cay thập cẩm lẫn đồ nướng. Lão Bạch lấy thức uống cho Chân Noãn, mấy người còn lại chia nhau chai rượu trắng, Ngôn Hàm không uống gì.

Chân Noãn mang gang tay nilon vào rồi cầm xiên thịt heo nướng lên ăn, bối rối: “Đội trưởng không uống à?”

Lão Bạch: “Sếp là người đàn ông ngoan hiền, một giọt rượu cũng không uống đâu.”

Ngôn Hàm: “Cút!”

“Không uống rượu tốt cho sức khỏe mà.” Chân Noãn nói.

Hắc Tử cười: “Nếu ai có thể khiến anh ấy cai thuốc lá thì đó mới gọi là tốt cho sức khỏe.”

Ngôn Hàm thân nhiên nói: “Tinh thần yếu đuối, không có nghị lực đó, không cai nổi.”

Mọi người đồng loạt “xì” một tiếng.

Ngôn Hàm dăm chiêu. Thuốc lá là từ khi Hạ Thời mất tích anh mới bắt đầu hút. Trước đây, anh từng nghe cuộc đối thoại giữa Hạ Thời và bạn thân của cô ấy:

“Hạ Thời, cậu ghét nhất loại con trai thế nào?”

“Uống bia rượu, rất hôi. Bụng bia cũng xấu nữa. Tớ cũng không thích mấy người hút thuốc lá, cái đó cũng hôi nốt.”

“Vậy cậu thích kiểu con trai nào?”

“Cậu nên hỏi là thích ai, mình cần gì chọn người theo kiểu nữa?”

“Được rồi, cậu thích anh chàng nào?”

“Ngôn Tiểu Hòa. Cậu nhìn anh Tiểu Hòa của mình đi, bạn bè anh ấy đều hút thuốc uống rượu, nhưng anh ấy thì không vì anh ấy biết mình không thích. Cậu đừng thấy anh ấy lạnh lùng và kiêu căng là vậy, nhưng xưa nay chưa bao giờ làm chuyện mình không thích.”

“Ồ... Cả ngày cứ Tiểu Hòa, Tiểu Hòa, thích lắm hả?”

Cô khoa tay múa chân, vẽ một vòng thật lớn trên không trung: “Là rất, rất thích.”

“Rất, rất thích là bao nhiêu?”

“Còn lớn hơn cả mặt trời nữa đấy!” Cô nghiêng đầu. “Mình thích Tiểu Hòa là kiểu thích muốn trở thành vợ anh ấy đấy!”

Đối mặt với lời trêu ghẹo của mọi người, Ngôn Hàm thoáng cười nhưng tim tê tái. Chân Noãn quay đầu nhìn anh, nhưng chợt cảm thấy anh thật nghiêm túc. Anh không cai được.

Ngôn Hàm cảm nhận được gì đó, quay đầu lại thì nhìn thấy hai tay cô đang cầm xiên que với vẻ rất ngốc, anh cong môi cười: “Nhìn tôi làm gì, trông cây si à?”

Tiếng nói rất khẽ, chỉ có mình cô nghe thấy.

Thoáng chốc, Chân Noãn đỏ mặt, cúi đầu yên lặng cắn thịt. Cô không biết có phải là ảo giác hay không. Đội trưởng đối với cô rất khác. Cô không biết liệu mình có tự sướng quá không, ánh mắt của anh nhìn cô thật khác thường, trở nên triu mến miên man, lời nói cũng... lộ liễu nữa.

Cô nên bạo dạn làm rõ với Đội trưởng hay là nên im lặng xem tình hình rồi ứng biến đây? Ôi... Nói giống như quyền kiểm soát tình cảm giữa họ đang nằm trong tay cô vậy.

Giờ phút này, anh thì ung dung, còn cô lại thấp thỏm. Rõ ràng chỉ là một câu nói của anh đã có thể nhiễu loạn tâm tư cô. Cô nhắm mắt lại, chuyên tâm ăn thịt, vừa ăn vừa không ngừng đưa mắt nhìn vào trong nôi. Cô đã lấy năm xương trứng cút rồi, bây giờ lại đang gặm xương thịt trên tay nữa, ngại lấy nữa quá. Mới một miếng mà chỉ còn lại hai xương, nhưng trên tay cô vẫn còn một khúc móng heo.

Lúc cô vẫn đang nhìn thì Đội trưởng đã lấy đi hai xương còn lại. Chân Noãn hết hy vọng dòi mắt đi, nhưng Đội trưởng lại cầm đôi đũa sạch, gạt hết trứng trên xiên vào bát cô. Bảy, tám quả trứng trắng nõn chen chúc nhau, trông thật ngon lành.

Chân Noãn đỏ mặt, không ngờ anh lại chú ý đến ánh mắt tham ăn của cô.

“Cảm ơn Đội trưởng.” Cô nói khẽ rồi bỏ một quả vào miệng, giòn giòn dai dai và còn có lòng đỏ mềm mại, ăn ngon thật.

Chân Noãn ăn nhiều, uống cũng nhiều nên nửa chừng phải đi nhà vệ sinh. Nhà vệ sinh nằm ở khoảnh sân nhỏ phía sau, cách xa con phố phồn hoa huyền ảo ngoài kia. Bên trong khá tối, có đốt xông hương. Hàng quán ven đường mà như vậy thì cũng được coi là thơm mát rồi.

Chân Noãn đi ra khỏi phòng vệ sinh nhỏ, cúi đầu rửa tay trong căn phòng trống. Gió bên ngoài gào thét như tiếng ma khóc sói tru, lòng cô hơi chùng xuống, có một luồng hơi lạnh lan tỏa từ lòng bàn chân lên sống lưng. Cô bất an ngẩng đầu nhìn vào gương, trong đó chỉ có cô và nhà vệ sinh mờ tối, sau lưng dường như có người đưa tay vặn chốt cửa, cánh cửa lay động khiến cô bất giác run run quay đầu nhìn lại.

Chương 82

Gió vẫn gào thét đập vào cửa phòng, ngay cả dây cửa phòng vệ sinh kẻ bên cũng rung lắc theo, cô run lấy bầy, quay đầu nhìn vào gương. Cửa trong gương cũng lắc lư như vậy, còn sắc mặt cô phút chốc đã trắng bệch.

Tiếng đóng cửa, trong tai vang vọng tiếng đóng cửa đáng sợ. Cô thấy người đàn ông đó đóng cửa lại, quay đầu xông thẳng đến cô với nụ cười đậm tà, hất xé quần áo cô, cầm búa nện vào đầu cô rồi cầm dao đâm vào người cô.

Cô thỉnh linh vịn lấy bồn rửa tay, hai chân như nhũn ra.

Ngôn Hàm tính tiền xong, đi ra sân sau dạo quanh. Gió lạnh thổi qua làm đầu óc anh thanh tỉnh phần nào. Anh châm thuốc, thông dong nhìn ánh lửa nơi tàn thuốc nhấp nháy theo hơi thở của mình. Hút thuốc xong, anh cất bước đi ra khỏi quán, trông thấy nhóm Lão Bạch ở đằng xa. Anh quay người lui vào trong, lại quay đầu nhìn nhà vệ sinh.

Ngôn Hàm lấy điện thoại ra, đã mười ba phút rồi. Anh gõ cửa phòng vệ sinh nữ, bên trong im lìm.

Anh lại gõ tiếp: “Chân Noãn?”

“... Ở đây.” Giọng cô rất nhỏ, nghe ra được đang run rẩy.

“Tôi vào có tiện không?”

“... Được.”

Chân Noãn co ro ngồi bên dưới bồn rửa tay, nửa gương mặt vui trong cánh tay, ánh mắt kinh hoàng né tránh. Thấy anh đi vào, cô ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn anh, vẻ mặt vừa hoảng hốt vừa hơi dờ dẩn.

Ngôn Hàm đi đến rồi ngồi xổm trước mặt cô, đôi mắt đen láy nhìn xoáy vào cô, nhẹ giọng hỏi: “Ở đây làm gì?”

“Có người lay cửa.” Môi cô run run, đôi mắt ngấn nước.

“Sợ à?”

“Vâng!”

“Ngoài cửa không có ai, là gió thôi.”

“Không phải... Sau khi anh đến, cửa không lay động nữa.”

“... Sau khi tôi đến, gió đã ngừng thổi rồi à?”

“Không phải đâu. Sau khi anh đến thì mọi thứ liền ổn...” Cô cứ khẳng khẳng với vẻ sợ sệt và dựa dẫm.

Đèn trong nhà vệ sinh mờ mờ, Ngôn Hàm ngồi trên mặt đất nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của cô và nói: “Được, không phải. Tôi đến thì đã không sao rồi chứ?”

“...”

“Bây giờ muốn trở về không?”

“Muốn.”

“Vậy đứng lên đi!”

Cô cong môi về rất ảm ức: “Chân em bủn rủn cả rồi, không cử động được.”

Anh dang hai tay ra với cô: “Đến đây nào!”

Cô thoáng cử động, nước mắt long lanh nhìn anh, muốn an toàn ấm áp nhưng bản năng lại dè dặt nhút nhát.

“Vậy tôi qua đó nhé?”

“...”

Ngôn Hàm chồm người đến bên dưới bồn rửa tay, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mảnh mai đang run lẩy bẩy của cô.

Cô khẽ òa lên một tiếng: “Đội trưởng...”

Cô khiếp đảm nhào vào lòng anh, nắm chặt tay áo anh, ngập ngừng nói: “Mới vừa rồi thật sự có người đã lay cửa, rất mạnh và rất thô lỗ. Anh không đến, hẳn sẽ ức hiếp em rồi sẽ giết em”

Anh ôm lấy cô rất nhẹ và rất chậm, kéo cô khỏi gầm bồn rửa tay rồi ôm vào lòng. Cô không cự tuyệt, đã sớm sợ đến mức tinh thần hỗn loạn, chỉ biết níu chặt lấy cổ áo anh không buông.

Ngôn Hàm bế cô ra khỏi nhà vệ sinh, cũng không báo với bất cứ ai, cứ thế dẫn cô rời đi. Anh biết rõ vừa nãy không hề nổi gió. Làm khóa cửa rung lên thành tiếng, khiến cô kinh hoàng không phải gió...

... Mà là anh.

Chân Noãn ngủ lại Phòng thí nghiệm.

Đến dưới tòa nhà C-Lab, Ngôn Hàm lẳng lẳng xuống xe, đi qua bên kia mở cửa cho cô rồi đưa cô lên lầu. Chân Noãn cũng im lặng, chậm chạp, ngờ nghệch như cô cũng bỗng hoài nghi liệu giữa bọn họ có bí mật tự ngầm hiểu hay không? Hai người im lặng nhưng cùng lúc bước vào tòa nhà và chờ thang máy.

Cửa thang máy vừa mở, hai nhân viên an ninh liền nghiêng khung ảnh vừa cao vừa dài đi ra. Chân Noãn nghiêng người tránh sang một bên. Khung ảnh rất nặng, hơi lắc lư nghiêng về phía Chân Noãn. Cô rút cổ lại nép vào lòng Ngôn Hàm, chạm vào ngực anh.

Ngôn Hàm đưa tay đỡ lấy khung ảnh, ngăn nó đổ xuống, như vô tình lại như cố ý ôm cô vào lòng. Hơi thở đàn ông phả xuống, Chân Noãn chột dạ ngẩng đầu, ngược nhìn anh đang cận kề trước mắt, vừa ấm áp, thân thiết lại vừa lạnh nhạt, xa cách. Trong nháy mắt, hình ảnh mấy ngày qua liên tiếp hiện lên.

Anh cho tay vào túi quần đi trên con đường trồng cây bạch quả, bỗng bước chân chậm lại, ngoái đầu nhìn cô. Ban đầu, khuôn mặt thanh tú ấy thật yên tĩnh, dần dần khoe mỗi cung lên nét cười.

Anh đứng trước cửa tiệm ven đường dưới ánh sáng đan xen, rù mí nghe cô nói xong mới ngược mắt nhìn về phía chiếc rô trong tay cô, chậm rãi nháy mắt, cười gật đầu...

Lòng Chân Noãn như thể bị nhét một đồng bóng vào bên trong, nảy tung tung loạn xạ.

Hơi thở hai người nhàn nhạt hòa quyện, thân thể cô ấm lên. Cảm giác nóng rực lan từ mặt lên thẳng đỉnh đầu, Chân Noãn không biết mình đã vào thang máy thế nào rồi bước ra ngoài làm sao. Cô chỉ biết bản thân cứ thế gắng gượng, nhưng lại không rõ là gắng gượng vì điều gì.

Đến cửa Phòng thí nghiệm, Ngôn Hàm dặn dò: “Đừng làm thí nghiệm nữa, nghỉ sớm một chút.”

Cô “vâng” một tiếng rồi vào Phòng thí nghiệm, đóng cửa lại.

Chân Noãn thay giày và áo blouse một cách máy móc, túi xách trên vai trượt xuống mặt đất, lạc mắt hồn vĩa đi vào phòng nghỉ ngơi. Cô không mở đèn, lần mò đến giường, nắm chân quần vào người, che kín mặt.

Yên lặng như tờ, hai chân cô đá loạn xạ. Trong phòng vẫn im phăng phắc.

Vù...

Một âm thanh khẽ khàng vang lên rồi nhanh chóng mất hút trong chăn đệm, mơ hồ không rõ. Cô quấn kín mình chặt đến khó thở, chui đầu ra khỏi chăn, nhìn cảnh đêm xanh thẫm, yên tĩnh ngoài cửa sổ mà không hề nhúc nhích như thể đang ngủ say. Nhưng mắt cô lại mở căng, ngực giống như bị đóng dấu sắt đỏ, vô cùng lo lắng và bất an. Cô trở mình, cuộn tròn lại, ôm lấy bản thân.

“Tiêu đời rồi!” Cô nhẹ nhàng nắm chặt từng đầu ngón tay. “Hình như mình hơi thích Đội trưởng rồi thì phải.”

Mặt cô đỏ bừng, nóng hổi, then thưng “ôi” một tiếng rồi trở mình lăn qua. Lâu thật lâu, màn đêm vẫn im lìm, cô dẫu môi, khẽ nói thầm “Nhưng Đội trưởng thích A Thời, anh ấy không thích mình đâu.”

Cô chột giật mình, ngón tay gãi mí mắt, lòng thầm nghĩ mình chỉ có một chút buồn bã thôi, một tẹo mà thôi.

Ngôn Hàm chẳng hề rời đi, anh đang đứng ở cửa thang máy hút thuốc lá. Qua rất lâu sau, anh vẫn cau chặt mày, vẻ mặt có phần đau khổ. Uống cho anh tùy tiện và tự tại nhiều năm, giờ lại không biết xử trí thế nào, phải kiếm chế ra sao. Tâm trạng hơi phiền muộn, anh nắm chặt ngón tay, dụi đầu thuốc vào

cát trắng rồi đi về phía Phòng thí nghiệm và gõ cửa.

Khi Chân Noãn nhìn qua cửa kính thấy Ngôn Hàm, gương mặt anh nở nụ cười vu vơ thân nhiên. Cô mở cửa: “Đội trưởng, anh có...”

Anh không đợi cô mời đã đi thẳng vào phòng, giơ tay đóng cửa phía sau lại rồi chăm chú nhìn cô. Cô lùi về sau một bước, không lên tiếng.

Anh đến gần: “Tôi có lời muốn nói với em.”

“Ừm!” Cô lại lùi về sau một bước.

“Về chuyện em gặp phải ở khu suối nước nóng Duyệt Xuân, tôi thật xin lỗi.”

“Không có... Không có chuyện gì, đã qua rồi ạ!”

Trong phòng vô cùng ấm áp, anh nói cổ áo sơ mi rồi cởi áo khoác và tiện tay vút lên ghế. Cô tròn to mắt, răng va vào nhau cảm cập.

“Hôm đó, trong điện thoại nghe thấy em bị ức hiếp, nghe thấy em khóc, nghe thấy em gọi Đội trưởng cứu em, tâm trạng lúc đó của tôi...”

Cô nhìn anh, chật vật và bối rối, không dám nghe nhưng lại muốn nghe.

“Bởi vì em, tôi đã định nổ súng bắn chết Nguyễn Văn Chính.”

“Tại... Tại sao?”

“Em không biết ư?” Anh khẽ cười.

Cô im lặng, liên tiếp lùi về phía sau, nội tâm xao động đến mức không thể bình tĩnh, tay phải định bắt bừa thứ gì đó trên bàn thí nghiệm, nhưng lại chẳng bắt được gì.

Quan Tiểu Du từng nói lúc cô làm việc và khi bình thường như thể hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng hiện giờ, cô đang ở trong Phòng thí nghiệm, tại sao một chút dũng cảm và can đảm đều không có. Rõ ràng trước đó một giây còn đang nhớ nhung, một giây sau lại như chìm sợ hãi. Lẽ nào, tình cảm cô dành cho anh chỉ là ý nghĩ thoáng qua thôi sao?

Ánh đèn huỳnh quang soi lên gương mặt đỏ ửng đến trong suốt như mã não của cô.

“Còn nữa, hôm đó ở bệnh viện... là tôi cố ý đến thăm em. Tôi từng đến năm lần, chắc chắn em không biết.”

Chân Noãn kinh ngạc nhìn anh.

“Anh... Anh đừng đến đây!” Cô vịn bàn thí nghiệm, bước chân lao đảo, sợ hãi đến sắp khóc, “Đừng đến đây... cũng đừng nói những việc này với em.”

Anh lại cười: “Tại sao? Em không thích tôi à?”

Chân Noãn bị lời này kích thích đến mức suýt nổi điên. Áo khoác trắng của cô chạm vào bàn thí nghiệm, chai lọ leng keng vang lên, không còn đường thoái lui nữa rồi.

“Bảo anh đừng đến đây mà.” Cô vừa trách móc vừa sốt ruột, ánh mắt lướt nhìn xung quanh, không hề có sức uy hiếp. “Bước đến nữa là em sẽ làm vỡ đồ đấy!”

Anh cười một tiếng, vẫn tiến đến gần: “Em đừng đụng chạm lung tung thì làm sao vỡ được?”

Cô không chịu được khí thế của anh, quay người định bỏ chạy. Anh kéo cô đến, hơi cúi người, hai tay chống lên bàn thí nghiệm, giam cô lại.

Chân cô mềm nhũn như bông, không dám trốn nữa.

Thân thể anh bao phủ lấy cô, cúi đầu kề sát vào môi cô, hơi thở của họ quện lấy nhau. Cô cứng đờ bất động, ngoài mặt như băng đá nhưng bên trong lại như dung nham, kinh hoàng và sợ hãi nhưng lại có một tia mong chờ, trong lòng vẫn ghi nhớ xúc cảm trên môi anh.

Tóc trên trán anh sượt qua mắt cô khiến cô đau nhói, chợt nhớ lại đêm đó, tim bỗng loạn nhịp: “Đội trưởng, anh đừng như vậy, em có bạn trai rồi.”

Môi anh chỉ cách cô còn một centimet, giọng nói lạnh lùng: “Anh ta và người của anh ta đã mấy ngày không xuất hiện bên cạnh em, hai người đã chia tay rồi.”

Cô kinh hãi với sự nhạy cảm của anh, vẫn cố gắng giọng: “Em... Bọn em chỉ là đang tạm cho nhau thời gian bình tĩnh thôi.”

“Đó chính là chia tay.”

“... Hoặc, có lẽ, còn cơ hội hàn gắn lần nữa.”

“... Không đâu.”

Cô gượng gạo lắc đầu, không nói nên lời.

“Chân Noãn!” Anh khẽ vào tai cô, “Em và anh ta sẽ không có khả năng hàn gắn, bởi vì, em sắp yêu tôi rồi.”

Đầu óc cô nổ ầm, vừa thẹn thùng vừa nóng giận, nói trong nghẹn ngào: “Anh nói vậy!”

“Đã rất nhiều năm, tôi không nói lời như vậy rồi. Nhưng...” Anh nhích ra, tạo khoảng cách với cô, ngón trỏ mon trón cảm cô. “Chân Noãn, em hãy nghe cho kỹ. Tôi là Ngôn Hàm, nếu như tôi đối xử tốt với một người con gái, nếu như tôi vừa ý một người con gái, cô ấy sẽ không có khả năng yêu người đàn ông khác. Không tin chúng ta cứ chờ xem.”

Anh cong khoe môi, lùi về sau vài bước rồi cầm lấy áo khoác trên ghế bỏ đi. Cô như bị rút cạn sức lực, chậm chạp ngồi phịch xuống, cảm nhận được trái tim đau đớn như bị xé toạc và len lỏi đâu đó một niềm vui sướng bất ngờ.

Buổi sáng, Chân Noãn gọi Tiểu Tùng và Đại Vĩ đến phòng phẫu thuật, bắt đầu tiến hành xử lý xác ướp kia.

“Tiểu Tùng, điều tra viên còn đang ở bãi rác kiểm tra nhựa đường sao?”

“Vâng, mấy chục thùng cơ, chắc là phải tốn hơn mười ngày.” Tiểu Tùng nói. “Đội trưởng bảo làm, hình như nghi ngờ trong đó còn có người khác.”

Về mặt Đại Vĩ kinh hãi: “Sẽ không phải là một bầy xác ướp chứ...”

Chân Noãn không lên tiếng, nghe thấy hai chữ “Đội trưởng” là tim cô lại hồi hộp, vội vàng cúi đầu nhìn thi thể.

Xác ướp là phái nam, bề ngoài đen sì và hơi ố vàng, làn da bóng loáng. Lớp nhựa đường phủ bên ngoài thi thể của anh ta đã được xử lý sạch sẽ, nhưng vì ở trong nhựa đường suốt nhiều năm tháng, chất độc đã ngấm vào quần áo và da, nhuộm cơ thể thành màu đen ngòm. Những chất có tính axit đã ăn mòn khiến quần áo trở nên rất mỏng, rất mềm dẻo, sờ lên cảm giác dính dính song không quá nhớp nháp.

Chân Noãn cởi bỏ quần áo của thi thể vô danh. Quần áo trải ra rộng rãi và cao hơn bản thân xác ướp rất nhiều. Căn cứ vào kích cỡ quần áo, cô đoán người chết cao từ 1m79 đến 1m83, hình thể rắn chắc trung bình, không phải thuộc dạng gầy yếu.

Kiểu dáng quần áo kia đã không còn thấy rõ mà chỉ để lại lớp ngoài đen sì. Chân Noãn hơi bối rối: “Đại Vĩ, cậu xem màu đen trên bề mặt bộ quần áo này có phải hơi kỳ lạ không?”

Đại Vĩ đến gần, cầm kính lúp xem kỹ, nhưng không nhìn ra. Chân Noãn dùng nhíp gấp lên một mảnh, đưa vào kính hiển vi, màu đen kia giống như vết dơ từ nhựa đường, kết cấu sợi vải đã bị hủy hoại từ lâu.

Chân Noãn lẩm bẩm: “Sao tôi cứ cảm thấy trước khi thi thể này rơi vào nhựa đường đã từng bị hủy hoại một lần rồi nhỉ? Cậu xem chất liệu của những mảnh vụn này đi, giống như...”

“Từng bị thiêu cháy.”

“Từng bị thiêu cháy.”

Hai người đồng thanh. Đại Vĩ hưng phấn: “Cô Chân, đúng là như vậy!”

Chân Noãn quay đầu lại kiểm tra da xác ướp, bề mặt xù xì và không theo quy tắc nào cả. Trong tình trạng bị vùi kín dưới nhựa đường có tính axit, thương tích ban đầu của thi thể sẽ được lưu giữ lại ở mức độ rất cao, phân bố khắp toàn thân từ trên xuống dưới rất đồng đều... Việc này...

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Chân Noãn rợn sống lưng: “Đây không phải là đồ xăng thiêu cháy.”

Cô nói xong lại căn dặn: “Cậu mang quần áo đi kiểm tra cẩn thận, xem bên trong có vật gì có thể chứng minh thân phận nạn nhân không?”

“Được.” Đại Vĩ trả lời, lại bất chợt hỏi: “Cô Chân, hôm nay là đêm Giáng sinh, cô có hẹn với bạn trai không?”

Chân Noãn nói quanh co: “Công việc khá bận mà.” Cô và bạn trai đang trong thời kỳ tạm chia tay, không có dấu hiệu hàn gắn.

“Cô Chân, bạn trai cô tốt quá! Nếu em là anh ấy nhất định sẽ ghen với công việc của cô cho mà xem.”

Chân Noãn không trả lời, đề tài này liền trôi qua. Cô bắt đầu ghi lại vết thương ngoài da của nạn nhân, kiểm tra thương tổn của sọ não, lấy nội tạng ra chụp cắt lớp rồi kiểm tra dịch trong dạ dày.

Khi mổ dạ dày nạn nhân, Chân Noãn thoáng sửng sốt, ngừng đầu: “Đại Vĩ, chúng ta có thể biết được ngày tử vong của nạn nhân rồi.”

Xác ướp ngăn cách với không khí đã nhiều năm, trong trạng thái bị vùi lấp nên dạ dày nạn nhân được bảo tồn khá hoàn hảo, thức ăn bên trong chưa tiêu hóa hết vẫn còn lưu lại.

“Eo ôi!” Đại Vĩ đang cẩn thận xem xét quần áo nạn nhân. “Thần kỳ vậy sao?”

“Là vào lễ mừng Tám tháng Chạp chín năm trước.” Chân Noãn nói. “Trong dạ dày của anh ta có chứa loại cháo đặc biệt vào dịp ngày mừng Tám tháng Chạp nổi tiếng của Dự Thành.”

Đại Vĩ chạy lại xem: “Thật à?”

Ngày mừng Tám tháng Chạp? Chân Noãn nhớ lại hình như có ai đã từng nhắc với cô... Ngôn Hàm từng nói rằng ngày Hạ Thòi mất tích cũng là mừng Tám tháng Chạp... Cô sửng sốt: Chữ XS trên chiếc nhẫn lẽ nào là... Hạ Thòi?

Chân Noãn nhìn xác ướp đàn ông trên bàn phẫu thuật, tay nắm dao khẽ run. Cô vội vàng đặt dao phẫu thuật xuống, định gọi điện thoại cho Ngôn Hàm. Nhưng khi quay người lại đã trông thấy cây nhíp trong tay Đại Vĩ.

Một luồng khí lạnh bua vây lấy cô. Đầu nhọn của chiếc nhíp đang kẹp một chiếc nhẫn ngón út kiểu nam màu bạc hơi ngả đen, kiểu dáng rất đặc biệt, đặc biệt đến mức dù thay đổi màu sắc, nhưng chỉ cần liếc nhìn cô đã có thể nghĩ ngay đến chủ nhân của nó – Thẩm Dục.

Trong xấp hình mười năm trước, cô đã từng thấy anh đeo chiếc nhẫn kia trong một tấm hình anh thích nhất, nó và chiếc nhẫn trên tay của Chân Noãn trong hình là một cặp nhẫn kiểu tình nhân. Cô cảm thấy vô cùng kỳ lạ, từng hỏi anh nhưng anh nói đã vứt đi rồi. Cô chưa từng thấy vật thật, bởi vì nó đang ở đây.

Lúc Thẩm Dục gọi điện thoại đến, Chân Noãn vẫn còn ngồi chờ người trong văn phòng. Anh muốn gặp cô và có chuyện muốn nói với cô.

Chân Noãn không biết có phải anh đã quyết định muốn rút lui và hàn gắn tình cảm với cô hay không. Nhưng bây giờ, họ còn có thể ở bên nhau được sao?

Cô cũng có chuyện muốn tìm anh nên đã hẹn gặp ở nhà. Mở cửa bước vào, đã thấy đôi giày của anh được đặt ngay cửa. Trong nhà yên ắng, phòng ăn, phòng khách và cả ban công đều không có người. Cô thấy ngỡ ngàng, bước đến phòng ngủ, mở cửa ra thì thấy anh đang nằm ngủ yên bình trên giường cô.

Trong lúc ngủ, vẻ lạnh lùng và xa cách thường ngày của anh như được trút bỏ hẳn, đôi mày dài thanh tú và sống mũi cao cao dường như cũng mềm mại hơn mọi khi.

Khoảng thời gian tạm xa cách, cô thật sự vẫn luôn nhớ anh. Có lẽ cả hai không có tình cảm nồng nhiệt đến mức tim đập loạn nhịp, mặt đỏ ửng tai, nhưng gần mười năm sống nương tựa lẫn nhau, không phải nói dứt là dứt ngay được.

Cô leo lên giường, nằm nghiêng trên chăn bên cạnh anh, khoảng cách không gần không xa. Nhưng dù là như vậy, cô vẫn cảm nhận được hơi thở anh thật ấm áp, gần như muốn hòa tan luôn cả cô.

Thẩm Dục phát hiện bên cạnh bị lún xuống, mơ màng tỉnh lại, chưa mở mắt ra đã chạm vào hơi thở mát lạnh mang theo gió tuyết của cô. Anh nghiêng người, đưa tay ra khỏi chăn, kéo cánh tay cô. Chiếc cảm ấm áp đặt lên vàng trán lạnh lẽo của cô, thì thầm gọi: “Noãn Noãn!”

Anh nhanh chóng tỉnh táo trở lại. Ban đầu, anh cho rằng Chân Noãn cũng muốn giảng hòa với mình, nhưng sắc mặt cô có gì đó không đúng.

“Sao vậy?”

“Đang suy nghĩ một việc.”

“Nghĩ cái gì?”

“Đang suy nghĩ, chúng ta ở bên nhau đã lâu, lâu lắm rồi, lâu đến mức... như là cả đời của em vậy.” Lâu đến mức nếu như chia tay, em cũng không biết cuộc sống sau này sẽ như thế nào nữa.

Đồng tử Thẩm Dục co lại, anh biết rất rõ. Anh đã xem tin tức về xác ướp chín năm trước trong bãi rác. Chín năm rồi, đúng như Hạ Thòi đã nói, nó lại được phơi bày trước ánh sáng. Chín năm trước, anh từng trở lại hiện trường, bởi vì Hạ Thòi đã trộm chiếc nhẫn của anh. Nhưng dù trở lại, anh cũng không thể tìm thấy chiếc nhẫn mà còn bị tàn phế một tay.

Thẩm Dục biết rõ trạng thái bất thường của Chân Noãn trong giờ phút này là vì điều gì. Nhưng điều khiến anh lo lắng là Ngôn Hàm chắc chắn đã biết được ý nghĩa của xác ướp này, song anh ta lại không có bất cứ động tĩnh nào. Không, anh ta đã có hành động rồi.

Thẩm Dục hoàn toàn tỉnh táo, anh im lặng rất lâu. Chân Noãn bỗng rời đi, trở mình xuống giường. Anh chợt nắm lấy cổ tay cô: “Đi đâu?”

“Đi ra ngoài. Nơi này bức bối quá!”

“Vì sao?”

“Vì anh.”

Thẩm Dục nheo mắt lại, ánh mắt có phần nguy hiểm. Còn cô lại nhìn thẳng vào anh mà không hề sợ hãi: “Thẩm Dục!”

“Nói đi!”

“Tin tức anh nhạy như vậy chắc hẳn đã biết chuyện xác ướp ở bãi rác Dương Minh rồi đúng không?”

“Biết.”

“Chiếc nhẫn ngón út của anh ở trong túi áo của xác ướp kia.”

“Nhẫn ngón út nào?” Anh dựa vào giường, cười nhạt.

“Em chỉ là trí nhớ không tốt, nhưng anh xem em là con ngốc sao?”

“Em là con ngốc, còn anh là gì?” Thẩm Dục hỏi. “Thích một con ngốc thì anh là cái gì?”

Chân Noãn hạ thấp mi mắt, không lên tiếng. Thẩm Dục thấy vẻ mặt cô hoang mang, như đang chờ đợi, anh ôm cô vào lòng: “Noãn Noãn, chúng ta làm hòa đi, em hãy cho anh một chút thời gian.”

Cô vùng khỏi anh: “Không đúng, chiếc nhẫn kia là của anh.” Cô đứng bên cạnh giường, trừng mắt nhìn anh: “Là của anh.”

“Hình còn đang ở trên tường đấy!” Cô đi đến phòng khách, lấy xuống tấm hình mười năm trước. Cô gỡ khung ảnh xuống rồi lấy hình ra, vừa định quay người thì tay đã trượt một cái, hình bị Thẩm Dục rút đi.

Chân Noãn cướp lại, anh giấu hình ra phía sau, đổi hết từ tay này sang tay khác. Cô xoay vòng quanh anh nhưng không đoạt lại được.

“Đưa cho em.”

“Đưa cho em làm gì?”

“Trong tấm hình có chiếc nhẫn ngón út của anh, là đặt làm, người khác không thể có.”

Chân Noãn nhào đến người anh cướp lại, bị anh ôm chặt eo, ấn vào lồng ngực. Ánh mắt lạnh lùng của anh nheo lại: “Cho nên em muốn mang tấm hình này đi tố giác anh à?”

Chân Noãn sững sốt. Phải rồi, cô muốn lấy hình đi tìm Ngôn Hàm sao? Nói cho anh ấy biết Thẩm Dục giết chết vị hôn thê của anh ấy, để anh ấy bắt Thẩm Dục hoặc là trực tiếp giết chết anh ư?

Chân Noãn đấu tranh nội tâm, Thẩm Dục buông cô ra rồi đi vào phòng bếp. Vài giây sau, Chân Noãn nghe thấy tiếng bếp bật lên, cô vội chạy đến, trông thấy Thẩm Dục đứng trước lò, còn tấm hình đã bị ngọn lửa đốt cháy, thiêu rụi cả khuôn mặt tươi cười rạng rỡ của chàng trai và cô gái như mùa hạ. Chân Noãn lao đến cứu tấm hình, Thẩm Dục chế ngự cô bằng một tay rồi ôm vào lòng.

“Anh buông em ra!” Cô hét lên giãy giụa.

“Không nhận ra em thích tấm hình này như vậy đấy!”

“Anh buông em ra!” Lòng cô nóng như lửa đốt, trơ mắt nhìn tấm hình kia bị ngọn lửa thiêu cháy. Cô cào đánh vùng vẫy như một con thú nhỏ, anh vẫn vững chãi như núi Thái Sơn sừng sững.

Hình đã cháy sạch chỉ còn lại mớ tro đen, cô cũng dần dần bình tĩnh lại, ngửa đầu nhìn anh với vẻ mặt không thể tin nổi, có thể nói là thất vọng tột cùng: “Có phải anh đã giết Hạ Thời không?”

Anh đau nhói vì nỗi thất vọng hiện lên trong mắt cô, cong cong khóe môi: “Phải hay không đối với em có gì khác biệt sao?”

Đáy lòng Chân Noãn lạnh giá: “Nếu như phải, chúng ta mãi mãi không có cơ hội hàn gắn với nhau. Lần này sẽ là chia tay vĩnh viễn.”

“Em lặp lại lần nữa xem!”

Lòng Chân Noãn chấn động.

“Chân Noãn, em dám lặp lại lần nữa không?”

“Em dám lặp lại lần nữa, Thẩm Dực, anh dám nghe lại không?”

Anh nhìn cô với vẻ lạnh lùng và tuyệt vọng.

“Chúng ta đã sớm chia tay rồi, Thẩm Dực! Không còn cơ hội hàn gắn nữa...” Trong nháy mắt, Chân Noãn bị nhấc bổng lên, môi bị chặn lại, lời nói còn sót lại đã bị anh nuốt chửng.

Anh điên cuồng cắn nát môi cô, hút lấy lưỡi cô. Chân Noãn vẫn kêu ứ ớ, cổ gãy giữa nhưng đều uống công. Anh quá mạnh mẽ, hút cạn khô không khí trong miệng lẫn phổi cô. Cô nhanh chóng không còn sức lực vùng vẫy nữa. Thế nhưng, anh lại như lên cơn nghiện, lửa bốc lên hừng hực, đè cô xuống sofa, hôn lên cổ cô, tai cô rồi cởi áo cô ra, vuốt ve thân thể cô, kéo quần cô.

“Đừng!” Chân Noãn kêu khóc, trốn tránh bằng cả tay lẫn chân, nhưng lại bị anh lôi về, ngón tay lần đến dưới quần lót.

Máu toàn thân Chân Noãn đều xông lên đỉnh đầu, kinh ngạc tròn mắt nhìn anh, hai chân đá về phía mặt anh. Thẩm Dực bắt được một chân, một chân khác tránh thoát đập vào cằm anh.

Chân Noãn gào khóc thảm thiết, nhưng chân bị anh bóp chặt rồi mở rộng ra, mặc cô khóc thét thế nào anh đều không dừng lại.

Cô hoảng hốt, sợ hãi, nhục nhã, bàng hoàng, hận anh đến mức nghiêng rằng: “Em ghét anh, Thẩm Dực, em ghét anh! Em không muốn ở bên anh nữa!”

Thế giới yên tĩnh trở lại.

“Em ghét cái gì? Chuyện chiếc nhẫn hay là chuyện anh vừa làm với em?” Anh cười khẩy. “Chúng ta ở bên nhau lâu như thế, có khi nào anh ép buộc em không? Nhưng rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ làm tiếp chuyện vừa rồi, một lần, hai lần và rất nhiều lần... còn sinh con nữa.”

Chân Noãn rụt người trên sofa, tóc dài phủ kín mặt, run giọng thút thít: “Em không muốn. Vừa nãy em đã nói rồi, em không muốn ở bên anh nữa. Sau này, em sống một mình, không muốn ở bên anh nữa.”

“Em cho rằng ở bên nhau là gì chứ? Anh cho em cuộc sống không buồn không lo, nhường nhịn em, yêu thương em, nuông chiều em, còn em không cần phí tâm sức dù chỉ một chút cho mối quan hệ này, muốn đến là đến, muốn đi là đi à?”

Chân Noãn khóc rầm rức: “Em mặc kệ, em không muốn ở bên anh nữa.”

Anh bị cô làm tức giận đến mức cười lạnh một tiếng: “Anh không đồng ý.”

“Vậy anh muốn thế nào? Bắt trời em ở bên anh à?”

Mắt Thẩm Dực hiện lên tia nhìn lạnh lùng, đáy lòng Chân Noãn lạnh toát, phút chốc nảy sinh cảm giác chán ghét và bài xích với sự bá đạo của anh.

Cô đứng dậy chạy ra ngoài, nhưng bị Thẩm Dực kéo lại: “Noãn Noãn, anh sẽ đưa em đi Mỹ.”

“Em không đi!”

“Tại sao không đi, nơi này có người khiến em lưu luyến à?” Anh cũng mất đi tỉnh táo và phong độ vốn có, trở nên gay gắt và cay nghiệt.

“Anh nói gì?”

“Tại sao lại là Hạ Thời? Trước kia, mọi chuyện em đều có thể bỏ qua, tại sao lần này thì không được? Hạ Thời, em thậm chí còn không biết cô ta, nhưng lại vì cô ta mà trở mặt với anh. Vậy thì rốt cuộc vì cô ta hay vì Ngôn Hàm đây?”

“Em và anh ấy chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới thôi.”

Thẩm Dực nắm lấy gáy cô: “Mối quan hệ cấp trên cấp dưới này mà có thể khiến em ngoan ngoãn trở về tìm tấm hình đó cho hắn xem à?”

“Em nói rồi, sau này, em sẽ sống một mình, không ở bên ai cả.” Chân Noãn thương tâm, không biết nên giải thích thế nào, cảm giác mệt mỏi lại lan tràn khắp cõi lòng lần nữa. “Không phải vì bất cứ ai mà là vì anh đây, Thẩm Dực! Em không thích anh như vậy. Sau cái chết của Khương Hiểu, em đã nói với anh rồi. Sau chuyện của Nguyễn Văn Chính, em cũng đã nói với anh rồi.”

“Anh xin lỗi, anh cũng rất mệt mỏi, nhưng mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

“Không đâu!” Cô ghen ngào, nước mắt tràn mi. “Bởi vì hiện tại, em đã mệt lắm rồi. Hết lần này đến lần khác, em cũng mệt mỏi rồi.”

Đôi mắt Thẩm Dực trở nên lặng lẽ. Anh cúi đầu, từng chút từng chút hôn lên gương mặt cô, môi cô và tai cô: “Cho anh thời gian một năm, anh nhất định sẽ giải thích với em.”

“Giải thích điều gì? Giải thích về ai? Khương Hiểu, Tôn Lâm hay là Hạ Thòi? Một năm kia là sao? Để người khác trông chừng em, theo dõi em, giam cầm em hay ngăn cách em với thế giới ngoài kia để chỉ có anh thường xuyên đến thăm em sao?”

Anh không lên tiếng, lòng cô nguội lạnh. Cô nghiêng đầu, gương mặt khẽ cọ vào bàn tay Thẩm Dực, nước mắt rơi xuống lòng bàn tay anh: “Thẩm Dực, em không thể tiếp tục thế này với anh nữa.”

Cô quay người đi.

“Noãn Noãn!” Anh không đuổi theo. “Không có những chuyện này, chúng ta có thể đi cùng nhau đến tận cùng sao?”

Chân Noãn không tài nào trả lời được. Anh khẽ cười một tiếng: “Sao em lại tên là Noãn Noãn nhỉ? Em là một khối băng giấu trong ngực áp ôm suốt mười năm cũng không thể tan chảy được.”

Chân Noãn ngo ngắc đi xuống lầu. Bên ngoài vắng tanh, cô đứng trên bậc thang, nước mắt giàn giụa, không biết mình nên đi đâu nữa. Một chiếc xe đỗ trước mặt cô. Đới Thanh và mấy anh em bước xuống, anh ta cầm một quyển hộ chiếu và vé máy bay đi Mỹ, ánh mắt có vẻ né tránh: “Chị dâu, anh Dực bảo em đến đón chị ra sân bay.”

Cô không nhìn bọn họ, đi về phía cổng chung cư, đi được vài bước thì bị một nhóm đàn ông cản lại.

“Chị dâu, chị đừng làm khó em mà.”

“Tôi không phải chị dâu của anh, tôi đã sớm chia tay với anh ấy rồi.”

“Chị dâu, anh Dực thật lòng yêu chị, chị đừng giận anh ấy nữa, yêu đương gây gổ là chuyện bình thường thôi.”

“Tránh ra!”

Chân Noãn xông qua vài lần nhưng không đẩy người ra được, đứng trong gió lạnh buốt đến run cầm cập. Đới Thanh liếc nhìn tòa nhà chung cư, Thẩm Dực đang bỏ tay vào túi đứng bên cửa kính, yên lặng quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84

“Chị dâu, lên xe đi! Nơi này lạnh lắm, bên bờ Tây rất ấm, anh Dực đã lo lắng chu đáo cho chị rồi.”

Chân Noãn không chịu nghe, giống như con thú bị vây, liên tục chui qua khe hở giữa đám người rồi lần lượt thất bại. Mấy anh em cũng biết tính tình của cô, tuy không dám đụng vào cô nhưng đều vây kín mít, không để cô lọt qua được nửa bước.

Giằng co gần nửa giờ, đôi bên đều buông bỏ. Đới Thanh thăm than tính tình Chân Noãn bướng bỉnh, thường ngày bị Thẩm Dực nuông chiều đến hư rồi. Thấy thời gian đã đến, hẳn bên gọi người kéo cô đi: “Chị dâu, xin đặc tội!”

Hai người đàn ông mang găng tay lôi Chân Noãn lên xe.

“Thả tôi ra! Cứu mạng!” Chân Noãn giãy giụa, nhưng hiện tại đang là giờ làm việc nên không ai đi ngang qua đây, ngay cả bảo vệ an ninh cũng không đến. Trên lầu có mấy nhà mở cửa sổ ra xem rồi lại vội vàng rút về.

Chân Noãn bị lôi đến bên cạnh xe, ngồi bệt xuống đất khóc lóc náo loạn, nắm chặt cửa xe không chịu buông. Mấy người đàn ông to lớn bị trò ăn vạ trẻ con của cô làm cho lúng túng. Chân Noãn nhớ lại cách Ngôn Hàm đã dạy, bắt lấy ngón giữa của đối phương bẻ thật mạnh, người nọ kêu lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất. Sau đó, Chân Noãn bật dậy bỏ chạy.

Thẩm Dực thờ ơ nhìn theo, cô đi theo Ngôn Hàm quả nhiên học được vài thứ quái gở, nhưng tốc độ cô không nhanh, chạy được mười mấy mét đã bị bọn họ bắt lại lôi trở về.

Chân Noãn ngồi dưới đất, chiếc mũ bị nắm kéo lê trên mặt băng, hoàn toàn bị đối xử như một đứa trẻ. Cô vừa cào vừa đá, băng vụn văng tung tóe: “Thẩm Dực, tôi hận anh, hận anh đến chết! Anh là tên trứng ung, trứng thối, trứng muối, trứng rùa...”

Cô không biết mắng chửi người, tìm được một chữ “trứng” thôi liền gần như mang hết tất cả các loài động vật ghép vào, ngay cả trứng đà điểu cũng không bỏ qua. Một đám đàn ông cổ làm mặt lạnh nhìn cười đến gần như rút gân.

Đới Thanh dờ khóc dờ cười, quay đầu nhìn Thẩm Dực. Anh đã đi ra khỏi cửa kính. Lúc đám trứng động vật còn đang họp thì...

“Chân Noãn!” Giọng đàn ông vang lên khiến trận não loạn gào bay chó chạy này lập tức im bật.

Chân Noãn liền ngẩng mặt lên, đôi mắt đen lay láy tròn xoe nhìn người vừa đến, òa lên một tiếng: “Đội trưởng!”

Là Ngôn Hàm. Tất cả mọi người ở đây đều biết anh nên không dám lơ đãng, quay đầu lại nhìn Đới Thanh. Đới Thanh cũng khó xử nhìn Thẩm Dục.

Chân Noãn thoát khỏi trời buộc, ngồi phịch trên mặt băng, lẩn một vòng chạy đến nấp sau lưng Ngôn Hàm, không nhìn ai nữa cả. Một hồi lâu sau, cô hơi lộ đầu ra, tiếng nói rất nhỏ, mang chút vẻ “chó cậy thể chủ”: “Đội trưởng của tôi rất lợi hại, các người đừng hòng bắt cóc tôi.”

Ngôn Hàm á khẩu.

Cô lại khe khẽ hỏi: “Đội trưởng, sao anh lại đến đây?”

Anh nhìn Thẩm Dục: “Vô cớ bỏ bê công việc, còn liên lạc không được, đến xem thử em có phải tạo phản hay không.”

“Em đâu có tạo phản chứ? Em là nhân viên giỏi mà.” Cô méo máo kháng nghị phía sau lưng anh.

“Tình cảnh gì đây? Vay nặng lãi không có tiền trả à?”

Chân Noãn thẳng thốt, không biết là Ngôn Hàm bông đùa theo thói quen hay có thâm ý khác. Cô thầm nghĩ thứ mình thiếu Thẩm Dục chỉ sợ cả đời cũng trả không xong, nên nhìn nỗi đau như cắt: “Ừ, thiếu nợ, chưa trả.”

Mắt Thẩm Dục nheo lại.

Ngôn Hàm cười nhạt: “Đó là do em không tốt.”

“Nhưng em không trả nổi thì chỉ có thể quyệt nợ thôi.”

“Em còn hùng hồn thế hả?”

“Trả không nổi thì phải làm sao? Lấy mạng của em à?”

Đới Thanh nhìn sao cũng cảm thấy hai người này đang tán tỉnh lẫn nhau, nom nớp lo sợ nhìn Thẩm Dục. Thẩm Dục vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng.

Ngôn Hàm chậm rãi nói: “Tôi thấy họ không muốn lấy mạng của em lắm đâu.”

Chân Noãn nổi nóng, giậm chân sau lưng anh: “Anh không thể để họ trói em đi, em là cấp dưới của anh. Ngay cả cấp dưới cũng không bảo vệ được thì sau này, anh còn làm Đội trưởng thế nào?”

“Họ nhiều người như thế, tôi đánh không lại thì sao?” Ngôn Hàm hỏi. “Nếu không tôi giữ chân họ, em chạy trước nhé?”

“...” Sao anh lại nói toẹt sách lược tác chiến thế! Cô không nhịn được nhỏ giọng hỏi: “Em chạy rồi, anh có trốn thoát được không?”

Thẩm Dục nhìn họ với ánh mắt rét buốt.

“Em còn chưa nói cho tôi biết tại sao đang đi làm lại chạy về nhà làm gì?”

“Em không vô cớ bỏ việc, em đi điều tra...” Nói được một nửa thì nghẹn lời.

“Điều tra cái gì?”

Chân Noãn không lên tiếng, cô không thể nói cho Ngôn Hàm biết là mình trở về tìm tằm hình, càng không thể nói Thẩm Dục là đối tượng tình nghi lớn nhất hại chết Hạ Thôi được. Mặc kệ trước đây Thẩm Dục đã làm gì, cô đều không thể để anh chết. Nếu anh chết, cô sẽ rất khó chịu, sẽ khó chịu đến không sống nổi mất.

Về mặt cô do dự và đau thương rồi hạ quyết tâm đều không tránh khỏi ánh mắt Thẩm Dục, lòng anh đau nhói, lại cảm thấy như bị châm chọc. Cô vô tội nhất nhưng luôn bị mang ra làm quân cờ. Còn anh là kẻ đáng hận nhất, rõ ràng có thể mang cô đi thật sớm, giúp cô rời xa chốn thị phi, nhưng anh cứ mãi do dự để rồi bây giờ vụt mất cơ hội tốt nhất. Có lẽ, ban đầu anh không nên đón cô về nước. Hiện tại, anh cũng cần để cô tiếp tục ở bên cạnh Ngôn Hàm, tranh thủ một ít thời gian cho anh.

Ánh sáng trắng lóa trên mặt băng phản chiếu lên gương mặt Thẩm Dục, không thấy rõ biểu cảm nữa. Tất cả mọi người đều chờ anh ra lệnh nhưng anh không nói một lời mà cất bước rời đi.

Thấy anh đến gần, lòng Chân Noãn căng thẳng, quay đầu rụt về phía sau Ngôn Hàm, vẻ cậy mạnh không buồn đoái hoài vừa nãy gần như bị tiếng bước chân anh giẫm lên băng đánh tan.

Đới Thanh hiểu ý Thẩm Dục, bảo mọi người rời đi. Ngôn Hàm cũng không làm khó dễ.

Chân Noãn lùi về bên kia, đưa lưng về phía Thẩm Dực, không để mình nhìn thấy anh, song bên tai vẫn nghe rõ mồn một tiếng bước chân anh như giẫm lên ngực cô. Anh thỉnh thoảng dừng lại nhưng không quay đầu.

“Noãn Noãn!” Thẩm Dực nói. “Sau này, anh sẽ không quản em nữa.”

Bất chợt, mũi Chân Noãn cay cay, cô cắn chặt môi không quay đầu lại.

“Em khóc hay cười anh cũng không quản nữa. Em tự lo cho mình, đừng để bị người ta bắt nạt.”

Chân Noãn khẽ khàng “ừm” một tiếng, tầm mắt đã trở nên nhạt nhòa, mặt băng trắng tinh chói lóa cả mắt.

Thẩm Dực nói: “Tốt!” Rồi anh bỏ đi.

Ngôn Hàm nghiêng mắt nhìn bóng lưng Thẩm Dực đi xa. Thế mà hán lại có ý định đưa cô đi, hừ, làm sao anh có thể để hán mang Chân Noãn đi được chứ? Anh siết bàn tay lại theo bản năng, quay đầu nhìn Chân Noãn. Trên lưng và tóc cô toàn là băng, ngơ ngác nhìn về phía Thẩm Dực đang xa dần, nước mắt giàn giụa.

Về mặt Ngôn Hàm căng thẳng, giận đến mức buồn cười. Anh lại lo lắng bản thân mình không có sức ảnh hưởng đến Chân Noãn bằng Thẩm Dực cơ đấy! Vì vậy, đêm đó, sau khi phát hiện chiếc nhẫn của Thẩm Dực ở gần chỗ xác ướp, anh đã nhét lại vào trong túi áo của thi thể. Chiếc nhẫn kia đã không thể nào chứng minh được thân phận chủ nhân của nó, đồng nghĩa với việc không có tác dụng làm chứng cứ, nhét vào đó cũng không thể nào chứng minh là Thẩm Dực hay bất cứ ai được cả. Nhưng người trong cuộc nhất định sẽ nhận ra, ví dụ như anh, ví dụ như Chân Noãn.

Chân Noãn cúi đầu ngồi trên hành lang bệnh viện với vẻ vô cùng uể oải. Ngôn Hàm ngồi bên cạnh cô: “Ba lần bốn lượt không đến tái khám, bác sĩ điều trị phải gọi điện thoại nhắc nhở, Chân Noãn, em làm như vậy mà thấy được à?”

“Em...” Chân Noãn móc đầu ngón tay vào nhau, suy nghĩ mông lung, nói một chữ xong quên hết những gì còn lại.

Ngôn Hàm nhìn cô, khi nãy ở cổng chung cư nhà mình, cô khóc suốt, khóc xong vẫn cứ thẫn thờ.

Mấy phút sau, cô hoàn hồn trở lại: “Không phải do em bận việc sao? Nên quên thời gian tái khám thôi mà.”

“Là trí nhớ kém à?”

“...”

Chân Noãn nói thầm: “Đâu có... Em đã ghi vào sổ rồi, thật sự là không có thời gian.”

Cô lục lọi trong túi lấy quyển sổ, lật ra cho anh xem: “Em thật sự nhớ kỹ mà... ơ... á... Em nhớ em ghi trên sổ mà... Ôi, quên ghi rồi...”

Cô sốt ruột day day trán. Lịch làm việc mỗi ngày của cô đều tuân thủ nghiêm ngặt theo ghi chép trong quyển sổ nhỏ này.

Ngôn Hàm nhìn quyển sổ: “Lễ Giáng sinh... Khu vui chơi...”

Chân Noãn vội vàng đóng lại, nói nhỏ: “Đó là viết hồi tháng trước, bây giờ đã thay đổi rồi.” Thẩm Dực đã nói sẽ đưa cô đến khu vui chơi.

Bác sĩ bước ra, đưa kết quả cho cô và cho biết vết thương hồi phục rất tốt. Cô lại thất thần, đờ đẫn nhìn chằm chằm vào nút áo blouse của bác sĩ. Ngôn Hàm nhận lấy bệnh án, khoác vai Chân Noãn kéo cô đi. Chân Noãn giống như người máy nhận được mệnh lệnh, ngoan ngoãn theo anh.

“Xem ra đã kích thích tình rất lớn đây!”

Chân Noãn ngơ ngác ngẩng đầu: “Cũng... Cũng còn ổn mà. Đội trưởng...”

“Sao hả?”

“Em hơi sợ.”

“Sợ điều gì?”

“Sau này chỉ có một mình em thôi.”

“Mỗi cá nhân đều là một mình cả.” Anh nói.

“Vậy anh có sợ không?”

Anh thoáng ngập ngừng: “... Đã từng sợ.”

“Là lúc phát hiện ra xương cốt sao?”

“Ừ! Khi đó, tâm trạng của tôi cũng sợ hãi giống như em bây giờ.”

“Anh cũng sợ kể từ đó chỉ còn lại một mình ư?”

“Ừ!”

“Từ khi nào thì bắt đầu không còn sợ nữa?”

“Không biết.”

“Tại sao lại không biết.”

Anh cười vu vơ, không trả lời. Chuyện tương lai làm sao biết được?

“Đội trưởng!”

“Hà?”

Cô kể hết chuyện mình phát hiện cho anh biết: “Hôm đó, em cho anh xem chiếc nhẫn, anh không phát hiện gì khác thường sao? XS là cô ấy đúng không? Xác ướp kia khi còn sống có thể đã từng gặp cô ấy.”

Cô vừa nói chuyện chân vừa run run, lo lắng anh sẽ thay đổi sắc mặt. Nhưng anh không hề như thế mà bình tĩnh nói: “Ừ!”

“Lúc ấy, anh đã nhìn ra rồi sao? Hình như anh vô cùng... bình tĩnh.”

Ngôn Hàm cảm chia khóa mở cửa xe, không lập tức trả lời. Nhẫn đính hôn của Hạ Thời đã thấy được ánh mặt trời, anh không hề kích động, cũng không hề bi thương mà là bình tĩnh khác thường. A Thời không hổ là bạn gái của anh. Chiếc nhẫn trong miệng xác ướp chính là manh mối. Chiếc nhẫn đính hứa đường nhưng trong miệng nạn nhân lại không có, chứng tỏ có người đã mang chiếc nhẫn đính hứa đường kia đi, chờ sau khi nó khô mới nhét vào thi thể. Dùng cách này có thể nói cho người sau này phát hiện ra thì thể rằng: Trong lúc nạn nhân tử vong, chủ nhân chiếc nhẫn đã từng có mặt tại hiện trường, có lẽ là bắt đặc dĩ khoan tay đứng nhìn, hoặc cũng có thể nạn nhân đang hấp hối.

Ngôn Hàm nhìn Chân Noãn một lúc lâu rồi cười. Cô không hiểu lắm, nhưng nụ cười của anh làm cô bỗng nhớ đến lời anh nói sẽ chờ cô chia tay, nhớ đến lời tỏ tình đơn giản mà trực tiếp của anh, chợt thấy kinh hoàng. Anh giờ tay khoác lên vai cô, cô thoáng run rẩy nhưng không dám phản kháng, bị anh nửa lời nửa dẫn đến ghế lái phụ.

Anh mở cửa xe và nói: “Nếu không thì sao? Đã qua nhiều năm rồi, tôi cũng nên tiến về phía trước.”

Cô không lên xe, hai tay run run nắm lấy khung cửa: “Nhưng không phải nhiều năm qua... anh... chờ đợi... một mình... A Thời sao...”

Đầu cô đặc quánh đến biểu đạt cũng không rõ.

“Tôi cứ nghĩ rằng cả đời này sẽ chỉ yêu một người, cũng từng nghĩ rằng sẽ mãi mãi như thế cho đến khi sông cạn đá mòn, ngoảnh đầu nhìn lại mới nhận ra chẳng qua chỉ vì không gặp được cô gái làm tôi thích nữa mà thôi.”

Anh cúi thấp người, cánh tay đặt lên mui xe, khoe môi mỉm cười, ánh mắt sáng quắc. Ánh đèn bãi đỗ xe rọi xuống đỉnh đầu anh, Chân Noãn đứng trong chiếc bóng của anh, ngửa đầu ngẩn ngơ nhìn gương mặt người đàn ông gần trong gang tấc. Dù trong cuộc sống cô lo mơ thế nào nhưng cũng hiểu được ý của anh.

Cô dùng sức kéo mạnh cửa xe, lòng tự hỏi liệu anh thật sự có tình cảm với cô chăng. Vừa hay là cô cũng thích anh. Đường như có chút ngọt ngào, nhưng trái tim cũng thoáng chua xót, vừa vinh hạnh lại vừa lo sợ.

Cô muốn kể vào anh, nhưng không dám đến quá gần. Chỉ cần nhìn anh từ xa, nỗi niềm riêng mình cô tỏ cũng đã là quá tốt rồi. Hơn nữa, chuyện của Thẩm Dục còn... Hiện giờ, lòng cô rối như tơ vò.

“Đội trưởng đừng...”

Anh nhìn cô, đợi cô mở lời.

“Đội trưởng, em... em có chút sợ anh.”

Anh nói: “Chân Noãn, tôi biết em sợ cái gì, cũng biết em nghĩ thế nào. Cho nên tôi đang chiều theo em, em không nhìn ra được sao?”

“... Đội trưởng, anh đang nói dối.” Cô khề thì thầm.

“...”

“Anh vẫn còn yêu Hạ Thời, em cảm giác được mà.”

“...” Anh cười cười. “Ghen à?”

Cô sững sốt, lắc đầu: “Không có, chẳng qua là hơi buồn thôi.”

Anh yên lặng, nhìn xoáy vào đôi mắt cô: “Ít ra em vẫn còn sống, có gì phải buồn?”

“Không phải ạ...” Đôi mắt cô uơu uớt dịu dàng, “Em không có buồn cho mình, mà là buồn cho anh.”

Ngôn Hàm nhìn cô một lúc lâu, giả vờ không hiểu, cố ý hỏi: “Em thấy tôi nên cô độc cả đời sao?”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Chân Noãn lắc đầu nguầy nguậy: “Không ạ! Vậy buồn lắm!” Cô nhớ đến lời nói lúc trước của Kỷ Pháp Lạp. “Trông như vậy rất si tình, rất rung động, nhưng em cảm thấy quá bị thương. Người ở lại... vô cùng khổ sở.”

Đội trưởng, tất cả mọi người đều nói anh phóng khoáng tự do, nhưng em luôn có cảm giác rằng anh đang rất khổ tâm.

“Nếu em chết, em hy vọng bạn trai mình sẽ vẫn tiến về phía trước, cho dù có quên mất em cũng không sao.”

Đội trưởng, em hy vọng anh hãy tiến về phía trước, có phải là em hay không đều không quan trọng, anh vui vẻ là tốt rồi.

Anh xoa đầu cô, cuối cùng không nói gì cả, vịn bả vai cô, đưa cô vào xe rồi đi vòng qua ghế lái.

Anh không dây dưa đề tài kia nhiều, nhanh chóng nói đến chuyện công việc: “Em nói không sai, lúc nạn nhân kia chết, A Thời đang có mặt ở hiện trường... Ngoại trừ chiếc nhẫn cưới trong miệng nạn nhân, trong túi áo của anh ta còn có chiếc nhẫn ngón út của đàn ông, em có ý kiến gì không?”

Đầu Chân Noãn rối như tơ vò, cô tự đấu tranh đầy căng thẳng: “Em à? Em cảm thấy đó là một chiếc nhẫn bình thường. Có lẽ nạn nhân tùy ý mua ở đâu đó, hoặc cũng có thể là trộm được. Đã cách nhiều năm như vậy, giá trị chứng cứ không lớn.”

“Thật sao?” Anh hỏi.

“Chỉ là cách nghĩ của em thôi, không quan trọng.” Cô khấn trương, móc ngón tay vào nhau theo bản năng.

Ngôn Hàm không lên tiếng. Chân Noãn không chịu đi Mỹ, quyết định ở lại là vì anh đã giữ chân cô sao? Hay là chiếc nhẫn anh bỏ vào trong xác ướp kia khiến cô không muốn bỏ đi, không muốn Thẩm Dực bị anh nghi ngờ, cho nên ở lại C-Lab để quan sát tình hình anh điều tra vụ án năm xưa? Anh điềm tình hít vào, cố gắng kiềm chế cảm xúc đang rung chuyển trong lòng. Hiện giờ, rốt cuộc Chân Noãn đang nghiêng về phía nào?

Ngôn Hàm nhớ đến sáng hôm nay, lúc Chân Noãn trốn việc, bên phía Tần Xu có phát hiện mới. Xác ướp tên là Lữ Băng, nam, chín năm trước tròn hai mươi một tuổi, nghề nghiệp không rõ, cha mẹ mất sớm, sau khi anh ta mất tích thì không ai báo cảnh sát. May nhờ có Tần Xu phác họa pháp y phục hồi lại dáng vẻ của anh ta, mọi người ôm tâm trạng thử xem đi tìm trong kho dữ liệu tội phạm của cảnh sát, kết quả vẫn không có.

Nhưng lúc Ngôn Hàm vừa thấy dáng vẻ của nạn nhân đã nhận ra ngay. Đó là đồng đội của anh chín năm trước. Đúng theo lời “Thiên Dương” đã nói, “Hàn Băng” mất tích nhiều năm không phải chạy trốn kẻ thù, cũng không phải cố ý cắt đứt liên lạc với mọi người, mà vì anh ta đã sớm chết rồi.

Chín năm trước, Lữ Băng - người từng dùng biệt danh “Hàn Băng” - và Hạ Thời xuất hiện cùng một nơi, sau đó thì cùng nhau biến mất. Thời gian đã cách quá lâu nên rất khó tìm ra manh mối.

Ngôn Hàm hỏi: “Trên người xác ướp không có vết thương trí mạng à?”

“Ồ!” Chân Noãn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, hoàn hồn trở lại. “Không có ạ! Sọ não và lồng ngực đều không có vết thương trí mạng, chắc là bị chết cháy.”

Chết cháy ư? Ngôn Hàm nhớ lại trận lửa lớn ở thôn làng vùng biên thùy mười năm trước. Anh không biết liệu Hạ Thời có từng trải qua sự hành hạ đau đớn giống như Hàn Băng hay không. Và người thuộc tổ chức mà anh tình nghi kia phải chăng cũng giống như Thiên Dương đã điều tra.

“Gần đây, vụ án nào cũng khó giải quyết.” Chân Noãn nhìn ra cửa sổ, lẩm bầm. “Xác ướp thì không biết nên điều tra từ đâu, Miêu Miêu mất tích cũng chưa tìm ra được.” Cô quay đầu nhìn anh. “Đội trưởng, giáo sư Trịnh vẫn chưa đi làm ạ?”

“Ông ấy đang tìm Miêu Miêu.”

“Đội Hai điều tra thế nào rồi, có khả năng lành ít dữ nhiều không?”

“Khó nói lắm. Khoảng thời gian trước, nhân viên vệ sinh phát hiện ra chiếc khăn dính máu và điện thoại di động rất mới trong thùng rác. Người tổ nghiệm chứng kiểm tra được nó trùng hợp là máu của Miêu Miêu.”

“Phát hiện được vết máu sao còn chưa tìm ra?”

“Không phải là máu tuần hoàn.”

Không phải máu tuần hoàn ý là những vết máu kia phần lớn đến từ kinh nguyệt.

“Lẽ nào, Miêu Miêu bị người ta giam giữ sao?”

“Hy vọng thế.” Ngôn Hàm nói.

Chân Noãn thoáng sững sốt, lại hiểu ra. Miêu Miêu mất tích đã lâu rồi, thời gian qua đi, cảm giác mơ hồ trong lòng mỗi người càng lúc càng sâu sắc. Có lẽ, tất cả đều thả hy vọng rằng Miêu Miêu đã mất tích hiện vẫn đang bị nhốt. Tuy đối với cô bé thì như thế rất thâm, nhưng chí ít cũng đỡ hơn mất mạng. Chắc chắn là giáo sư Trịnh - cha của cô bé - cũng nghĩ như thế.

“Đội trưởng, chúng ta đi thăm cô Trịnh đi, cô ấy đang ở bệnh viện của em đây.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Vợ giáo sư Trịnh ở khoa điều trị ung thư. Lúc Chân Noãn và Ngôn Hàm đến, giáo sư Trịnh không có ở đây. Cô Trịnh bảo ông ấy về nhà nấu cơm rồi. Bị đau ốm hành hạ cả năm nay khiến dung nhan người phụ nữ tao nhã thướt tha cũng trở nên tiêu tụy. Cô Trịnh đã vào giai đoạn cuối, nhưng trạng thái tinh thần của người phụ nữ ấy vẫn rất tốt, đôi mắt đọng đầy hy vọng và hạnh phúc.

Chân Noãn trò chuyện với bà chốc lát, bất ngờ phát hiện bà không hề biết chuyện Miêu Miêu mất tích, còn nghĩ rằng cô bé chỉ là tạm thời đang tham gia kỳ thi học thuật ở trường thôi.

Nhắc đến việc này, cô Trịnh còn quở trách: “Con bé này, hôm sinh nhật ba nó, nó còn nói sẽ đến bệnh viện để cùng cả nhà ăn mừng, kết quả là không nói lời nào đã bỏ chạy mất. Mấy ngày nay, càng lúc cô càng tham ngủ, nó gọi đến toàn Trịnh Dung nghe máy thôi. Cô sợ nó lo lắng bệnh tình của cô nên cũng không quấy rầy. Hai mẹ con ngược lại phải nhờ vào ba làm người chuyện lời.”

Nói thì nói thế nhưng về mặt vẫn rất hạnh phúc. Giáo sư Trịnh đã nói dối vợ mình, còn cô Trịnh cũng xuất phát từ tâm tư không muốn con gái lo lắng nên mới không liên lạc với cô bé.

Hôm mùng Năm Dương lịch, giáo sư trở về Dự Thành. Buổi tối 8 giờ 10 phút trước khi lên máy bay, ông còn nói chuyện điện thoại với Miêu Miêu, đến 11 giờ xuống máy bay thì nhận được mười tin nhắn của cô bé, nói rằng sẽ đến đón ông và tạo cho ông niềm vui bất ngờ. Nhưng cô bé mãi vẫn không xuất hiện.

Mắt Chân Noãn cay cay, Ngôn Hàm liếc nhìn cô, cô vội vàng kiềm chế, cố gắng mỉm cười: “Miêu Miêu học rất giỏi, trường học lấy làm vinh dự, có cuộc thi nào cũng gọi cô bé tham gia cả.”

Cô Trịnh cười dịu dàng: “May mà Miêu Miêu nhà cô chú ngoan ngoãn, đến khi cô đi rồi vẫn còn con gái bầu bạn với Trịnh Dung. Nếu không, cô thật sự không cam lòng nhắm mắt. Hắc Bạch Vô Thường có đến kéo cô cũng không đi đâu.”

Chân Noãn không nén được bi thương, sắp sửa bại lộ, nhưng điện thoại Ngôn Hàm bỗng vang lên. Trong đội có việc, hai người bèn xin phép về trước.

Cảnh sát Dự Thành nhận được báo cáo của đơn vị cấp dưới rằng có người phát hiện được một thi thể trên sông Bạch Thủy ở ngoại thành, nghe nói đã không phân biệt được rõ giới tính nữa.

Khi hai người chạy đến bờ sông Bạch Thủy, những đồng nghiệp khác đã đến từ trước. Cảnh sát địa phương và những cảnh sát khác đang đứng trên bờ lấy lời khai của cư dân.

Nhìn thấy họ đến, một nữ cảnh sát tiến lên trước, chỉ ra giữa sông: “Nạn nhân ở đây.”

Nhiệt độ xuống thấp nhiều ngày liền khiến dòng nước bên rìa sông Bạch Thủy đã đóng băng. Tầng băng trong suốt và dày đến nỗi có thể đi lại được bên trên.

Chân Noãn theo mọi người đi lên mặt băng. Cô nhìn xung quanh, cũng không phát hiện ra nạn nhân ở đâu. Nữ cảnh sát kia gọi cô: “Ồi, đừng đi nữa, đang ở dưới chân cô đây!”

Chân Noãn cúi đầu, đúng lúc trông thấy một thứ dưới đáy nước nhẹ nhàng nổi lên, dập dờn trôi dạt rồi dán sát vào mặt băng trong suốt. Đó là một gương mặt tái mét, ngũ quan bị trương phình ra gấp mấy lần, hoàn toàn không phân rõ được tướng mạo. Mặt người to bè đang ở dưới chân Chân Noãn, mũi chân cô đối diện một đôi mắt lồi ra đầy kinh hãi.

Đột nhiên thấy cảnh tượng này, cô không kịp chuẩn bị, khiếp đảm kêu thét lên, bỗng chốc bật dậy khỏi mặt băng. Cô vừa lùi lại, lòng bàn chân liền trượt đi, ngã nhào về phía sau, rơi vào một vòng tay êm ái và rắn chắc, còn có cả mùi hương đàn ông cô không hề quen thuộc nhưng cũng chẳng xa lạ. Vầng trán lạnh băng của cô chạm vào chiếc cằm nóng ấm áp, cô vừa hoảng hốt vừa lúng túng, vội vàng đứng vững.

Sau khi Ngôn Hàm đỡ cô đứng vững lại thì lập tức buông ra. Anh không hề nhìn cô, dặn dò thật khẽ: “Cẩn thận một chút.” Sau đó, anh quay sang tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh. “Nơi này đông băng từ khi nào?”

“Ít nhất nửa tháng rồi.” Nữ cảnh sát nắm rõ nơi này nói, “Chỗ này vốn là vùng trũng đầy nước, nước từ sông Bạch Thủy chảy đến đây. Khu vực lân cận là đất hoang và đồng ruộng, tầm nhìn thoáng đãng, chúng tôi hỏi cư dân quanh đây thì họ đều nói rằng gần đây, chưa từng gặp nhân vật khả nghi nào lui tới.”

Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn con sông Bạch Thủy rộng hơn trăm mét. Lại là con sông này. Gió lạnh trên sông thổi mái tóc anh bay phất phơ, làm nổi bật lên vầng trán cương nghị.

Chân Noãn cũng nhìn theo tầm mắt anh. Vào mùa đông, sông Bạch Thủy chảy chậm, hiện lên màu xanh lam nhàn nhạt.

Ngôn Hàm nói: “Không loại trừ khả năng cô ấy bị nước cuốn trôi đến đây. Bảo nhóm Quan Tiểu Du đi kiểm tra thử tốc độ chảy của dòng nước và tình hình thời tiết gần đây của vùng này.”

Hắc Tử hỏi: “Nếu như vậy sẽ khó tìm được địa điểm vớt xác thật sự. Sông Bạch Thủy chảy dài vài chục kilômét trong khu vực Dự Thành.”

“Đừng phán đoán và suy luận quá sớm, cũng đừng chủ quan.” Ngôn Hàm bình tĩnh nói. “Làm sao cậu chắc chắn là vớt xác chứ?”

Chân Noãn và Hắc Tử trong phút chốc đều có cùng ý nghĩ này một cách khó hiểu.

Ngôn Hàm nói: “Tuy trước mắt, khả năng chúng ta nghi ngờ lớn nhất chính là vớt xác. Nhưng trước khi kiểm tra thi thể, ai cũng không thể xác định nạn nhân có phải bị chết chìm hay không.”

Hắc Tử gật đầu lia lịa. Chân Noãn phồng má, thầm lau mồ hôi lạnh trong lòng. Cô là bác sĩ bệnh lý, cũng chính là người không nên phán đoán chủ quan nhất. Nếu vừa rồi là cô lên tiếng, không biết Ngôn Hàm sẽ nghĩ thế nào đây.

Cô nhìn xuống, dưới chân như một quan tài bằng thiên nhiên, chỉ là thi thể không được bảo tồn hoàn mỹ. Cái xác trôi dưới mặt băng kia đã sưng phù gấp hai, bộ ngực nở thành hai quả bóng, toàn thân biến dạng, hoàn toàn không nhìn ra dung mạo trước đây nữa. Tuy có thể phán đoán là phái nữ, nhưng cũng không tài nào biết được cô gái có phải là Trịnh Miêu Miêu mà mọi người đang tìm kiếm bao ngày nay không.

Cô nói: “Thi thể đã thành người khổng lồ rồi.”

Hơn nửa giờ sau, cảnh sát đục đẽo mặt băng, trục vớt thi thể ra khỏi nước. Thoát cái, mùi hôi thối gắt mũi tràn ngập cả hồ nước nhỏ, cơn gió lớn cuốn bay lên tận trời. Mấy cảnh sát mang thi thể lên bờ liền lập tức chạy đi.

Chân Noãn đeo găng tay vào, cố chịu đựng thứ mùi hôi thối khiến người ta nôn mửa, đến gần quan sát.

Ngôn Hàm đứng bên bờ hồ phân công nhiệm vụ cho mọi người, họ phải đập nát mặt băng để tìm những vật chứng có thể còn sót lại trong lòng hồ, rà soát và thăm hỏi trong bán kính mấy trăm mét để xác định nạn nhân là chết chìm hay bị vớt xác. Ra lệnh xong, Ngôn Hàm quay đầu lại, thấy Chân Noãn bịt mũi, ngồi nhích tới nhích lui xung quanh thi thể, hàng mày thanh mảnh cau lại như nói liền với nhau.

Anh lộ ra vẻ không vui, nhíu mày: “Chân Noãn.”

Cô nàng đang ngồi xổm trên mặt đất bỗng giật mình, ngơ ngàng ngẩng đầu lên: “Dạ?”

“Em đến đây!” Anh nói với giọng ra lệnh.

“Vâng!” Chân Noãn chậm chạp đứng dậy đi đến, trong lòng thấp thỏm đoán mò, cô lại làm sai điều gì rồi sao? Hình như không có mà?

“Em lê lê lết lết ở đó làm gì?”

Cô thầm nghĩ nhất định là xảy ra việc lớn rồi, vội vàng chạy đến đứng bên cạnh anh rồi trả lời với dáng vẻ ủ rũ đáng thương: “Đội trưởng. . .” Nói xong lại lí nhí thêm vào một câu: “Xin ngài chỉ giáo!”

Ngôn Hàm bị bộ dạng của cô khiến cho dở khóc dở cười, giọng điệu chất vấn dụ đi: “Thi thể thối rữa nghiêm trọng sẽ có độc, em không biết sao?”

“Eo ôi!”

“Em muốn hít nhiều khí độc để lát nữa bọn tôi khiêng em trở về sao?”

“... Đâu có khoa trương vậy chứ...”

“Đi đeo khẩu trang vào.” Anh khiển trách xong, lúc sắp sửa rời đi còn chỉ chỉ cô. “Đừng để tôi bắt gặp em làm trái quy định lần nữa.”

“Vâng...” Giọng cô ỉu xiu nhưng trong lòng rất vui, hóa ra là vì tốt cho cô.

Chân Noãn đeo khẩu trang vào, đi đến bên thi thể ngồi xổm xuống. Nạn nhân bị trương phù và rửa nát nghiêm trọng, giống như là bánh bao ngâm nước, toàn thân trần truồng, không một mảnh quần áo, từ đầu đến chân được bọc màng nylon, thương tích khắp người. Bởi vì thi thể đã bị trương phình nên màng nylon bị kéo căng đến biến dạng. Mặt của nạn nhân cũng phình to, mắt lồi lên như muốn rớt ra ngoài. Làn da xuất hiện màu xanh lục đục ngầu.

Nữ cảnh sát ở đồn lần đầu tiên trông thấy pháp y nữ nên tò mò đi theo Chân Noãn hỏi thăm: “Liệu có khả năng chính hung thủ đã lột hết quần áo của nạn nhân, dùng màng nylon trói chặt rồi quấn kín, sau đó vứt xuống nước khiến ngạt thở hoặc chết đuối không?”

Chân Noãn nhớ đến lời nói của Ngôn Hàm: “Có khả năng.” Một lát sau lại hỏi: “Sao cô lại phỏng đoán như vậy?”

Nữ cảnh sát chỉ vào miệng nạn nhân: “Cô ấy nôn mửa kìa. Lúc hung thủ quấn màng nylon, cô ấy còn sống đấy!”

Chân Noãn nhìn theo ngón tay nữ cảnh sát, bên trong màng nylon vùng quanh miệng nạn nhân còn sót lại thức ăn trong dạ dày.

“Không nhất định đâu.” Chân Noãn nói, âm thanh bị lớp khẩu trang dày cộm ngăn cách nên rất nhỏ và hơi mơ hồ.

“Hả?” Nữ cảnh sát không rõ. “Lẽ nào người đã chết còn có thể nôn mửa?”

“Có thể.” Chân Noãn giải thích. “Nhìn thi thể đã phù to như người khổng lồ này đi. Trong cơ thể thối rửa sinh ra bọt khí khiến áp suất trong ổ bụng tăng cao. Dạ dày bị chèn ép sẽ đẩy thức ăn ra khỏi miệng và mũi. Phổi và tim cũng giống vậy.”

Cô chỉ vào miệng và mũi nạn nhân: “Chờ khi mang về khám nghiệm có lẽ sẽ phát hiện được chất nhầy lẫn máu còn sót lại từ phổi tràn ra.”

Nữ cảnh sát đứng trong gió lạnh, sồn tóc gáy: “Thảm vậy sao? Thật đáng sợ.”

Chân Noãn dời mắt xuống, xem nửa phần dưới của nạn nhân: “Có khi phân và nước tiểu từ trong trực tràng sẽ tràn ra, âm đạo, và thậm chí là từ cung cũng sẽ có hiện tượng bong tróc.”

Nữ cảnh sát đứng ở phía đầu thi thể, hoàn toàn không dám nhìn xuống.

Chân Noãn cau mày, lẳng lặng nhìn bên dưới của nạn nhân mà đáy lòng lạnh toát. Nạn nhân này vẫn còn rất trẻ, chừng chưa quá mười sáu. Dự cảm chẳng lành trong cô bỗng nhiên thêm một phần. Cô chăm chú nhìn xung quanh với hy vọng có thể tìm được nhiều manh mối hơn, nhưng thi thể bị ngâm trong nước quá lâu khiến rất nhiều thứ vốn có thể lưu lại đều đã bị nước cuốn trôi đi mất.

Cô vô thức giơ tay nạn nhân lên. Trong nháy mắt, đầu ngón tay cô đầy cảm giác trơn trượt và mềm nhũn, giống như nắm phải một cục xà phòng. Vừa giơ lên, cánh tay kia liền trượt xuống như đeo găng tay.

Tìm Chân Noãn thoáng chốc như ngừng đập. Nữ cảnh sát nhìn thấy, thỉnh thoảng quay đầu nôn mửa.

Chân Noãn xem sơ lược một vòng rồi bảo nhóm trợ lý đến bao bọc thi thể lại. Mặt băng gần như đã bị đập nát, mấy thợ lặn liên tục lặn xuống tìm kiếm manh mối có thể còn sót lại trong nước, nhìn thôi cũng khiến xương người ta lạnh buốt rồi. Một nhóm khác mang ủng tìm kiếm bên mép hồ đến nỗi quần ướt cũng không có cảm giác.

Chân Noãn rung mình, rụt cổ lại, vừa nghiêng đầu đã thấy Ngôn Hàm đứng cách đó không xa đang nhìn cô không chớp mắt, dường như đã nhìn từ rất lâu rồi. Gió thổi mái tóc ngắn của anh bay bay, để lộ ánh mắt ôn hòa và ấm áp. Chân Noãn cúi đầu về hơi e thẹn.

Anh không đến gần, đứng cách cô hai, ba mét, khẽ mỉm cười: “Lạnh không?”

Cô bẽn lẽn gật đầu: “Dạ có!”

Anh đưa tay về phía cô: “Đến đây, nơi này rất ấm.”

Cô nhìn lòng bàn tay trắng ngần của anh, đột nhiên đỏ mặt. Cô quay đầu nhìn xung quanh, may mà gần đó không có ai vì tất cả đều đang bận rộn, nếu không thì chắc cô sẽ xấu hổ chết mất.

Cô ngước mắt, nhìn anh với vẻ vừa sốt ruột vừa oán giận, khẽ giọng trách móc: “Anh đừng trêu chọc em nữa.”

Đúng lúc này, một tiếng thắng xe rít lên, hai người vội quay đầu về phía phát ra âm thanh. Trên mảnh ruộng xám vàng, chiếc xe màu trắng đang chạy đến. Người vừa tới còn chưa kịp đóng cửa xe đã lao đến hô to: “Cho tôi xem!”

Mấy cảnh sát lập tức đi đến ngăn cản ông: “Giáo sư Trịnh, thầy bình tĩnh một chút.”

“Các người mau cho tôi xem.” Trịnh Dung nôn nóng lẫn bi thương thét lên. “Tôi xem thử có phải là Miêu Miêu không. Có phải là Miêu Miêu không?”

Mọi người không ngăn được, đưa ánh mắt nhìn Ngôn Hàm xin chỉ thị. Ngôn Hàm im lặng chốc lát rồi gật đầu.

Chân Noãn đứng bên cạnh thi thể, thấy ông đang đi về phía này. Lần gặp trước, ông còn chuyên tâm nghiên cứu với tinh thần phơi phới, vậy mà hôm nay tóc đã hoa râm, dáng vẻ tiêu tụy xơ xác giữa đồng hoang trong cơn gió rét căm căm trông lại càng đáng thương hơn.

Chân Noãn lòng chua xót, cời khẩu trang và gọi: “Giáo sư Trịnh!”

Trịnh Dung không nghe thấy, mắt chỉ nhìn chăm chăm vào túi thi thể chưa kéo khóa, run rẩy lao đảo từng bước, từng bước đi đến. Chân Noãn bước theo sau, lên tiếng khuyên ông: “Giáo sư, chờ đối chiếu DNA đã. Thi thể đã không còn nhận dạng được nữa rồi.”

Nếu quả đúng là Miêu Miêu thì việc để một người cha nhìn thấy đứa con gái vốn xinh đẹp đáng yêu của mình biến thành quả bóng da với thương tích đầy mình, để ông biết được trong những ngày cực khổ tìm kiếm, cô con gái cưng đã sớm bị bàn tay độc ác giết hại rồi ngâm trong dòng nước buốt giá thật là một điều tàn nhẫn biết bao!

Nhưng Trịnh Dung làm như không nghe thấy, cứ nhìn đắm đắm vào túi thi thể, đôi mắt đã hằn đầy tia máu vì nhiều ngày chưa ngủ. Cứ mỗi bước đến gần, đáy mắt người cha già nua lại dần ngân ngấn, dường như chứa đựng cảm ứng tâm linh nào đó mà người khác không thể nào nhìn thấy được, dường như biết được số kiếp đã định.

Cơn gió tiêu điều lướt qua khiến còi lòng mọi người giá buốt. Cuối cùng, ông cũng đi đến bên cạnh túi, từ từ quỳ xuống, nhưng đôi tay lại vô cùng vững vàng, kéo chiếc túi ra từng chút một.

Màng nylon căng chặt bao lấy một thi thể lỏa lồ đã biến dạng xấu xí. Mặt, miệng và thân thể không có chỗ nào giữ được nguyên dạng. Tất cả mọi người từng gặp Trịnh Miêu Miêu đều không tài nào phán định được đây có phải cô bé hay không.

Tuy nhiên...

Sau giây phút yên tĩnh, tay Trịnh Dung bắt đầu run rẩy, mỗi lúc một kịch liệt hơn. Ông khom lưng, bả vai rung động nghẹn ngào gọi từng tiếng: “Miêu Miêu, con gái cưng của ba, con gái cưng của ba...”

Gió thổi qua miền hoang dã như tiếng hồn ma nào đó đang than khóc...

Hết tập 1

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87

Kết quả kiểm tra DNA cho thấy nạn nhân chính là Trịnh Miêu Miêu. Vụ án cũng thay đổi thành đội Hai và đội Một kết hợp điều tra xử lý. Ngay lúc này, giáo sư Trịnh Dung đưa ra một yêu cầu khiến mọi người kinh sợ, ông muốn đích thân giải phẫu di thể Trịnh Miêu Miêu. Giáo sư Lâm Họa Mi không đành lòng, về hoi dao động. Nhưng Ngôn Hàm thì từ chối.

Căn cứ theo quy tắc hồi ty(*), ông không những không được phép phụ trách giải phẫu mà tất cả trình tự điều tra lấy chứng cứ cũng không thể tham gia. Dù Trịnh Dung ra sức giành quyền cho mình, nhưng Ngôn Hàm vẫn không hề nhượng bộ. Cả C-Lab đều rất căng thẳng, Chân Noãn cũng thấp thỏm không yên.

(*) “Hồi ty” nguyên nghĩa là “tránh đi” hoặc “lánh đi”, về sau được dùng như khái niệm để chỉ một nguyên tắc bố trí quan chức của Nhà nước. Theo đó, những người có quan hệ huyết thống, đồng hương, thầy trò, bạn bè... không được cùng làm quan hay làm việc ở một địa phương, công sở. Nếu gặp một trong những trường hợp trên thì phải báo lên để chuyển những người thân thuộc đó đi các nơi khác nhau. Quy định “hồi ty” nhằm tránh làm việc không khách quan, nể nang, né tránh hoặc bao che, nâng đỡ cho nhau giữa những người thân thuộc, hạn chế việc lợi dụng chức vụ, quyền hạn thực hiện các hành vi tiêu cực. (Mọi chủ thích trong cuốn sách này đều là của người dịch.)

Lão Bạch nghe tin liền chạy đến an ủi Chân Noãn: “Mèo Con, cô đừng để trong lòng. Không phải giáo sư Lâm và giáo sư Trịnh không tin cô. Con gái giáo sư Lâm nhiều năm trước cũng chết đột ngột như thế, chắc hẳn vụ án lần này đã chạm đến chuyện thương tâm của bà nên bà mới nói giúp giáo sư Trịnh.”

Chân Noãn gật đầu: “Ừ. Tôi đã nghe nói rồi. Con gái của cô Lâm tên là Bạch Quả, sinh vào mùa cây bạch quả ra lá vàng. Nếu cô bé còn sống hẳn không lớn hơn Miêu Miêu bao nhiêu.”

“Ừm! Tuy cái chết của Bạch Quả là ngoài ý muốn, nhưng nỗi đau mất con gái khiến cô Lâm đồng cảm sâu sắc nên mới ủng hộ giáo sư Trịnh. Mà giáo sư Trịnh cũng không phải là không tin cô, Miêu Miêu mới mười bốn tuổi, ngoan ngoãn như vậy, mạng sống của cô Trịnh lại như chỉ mảnh treo chuông, khó trách sao giáo sư Trịnh muốn gấp rút tìm ra hung thủ.”

“Tôi biết.” Chân Noãn nghiêm túc nói. “Giáo sư Trịnh cả đời làm pháp y, là chuyên gia bệnh lý học. Nói về kinh nghiệm và năng lực, ở trước mặt thầy tôi chỉ là mủa riu qua mắt thợ thôi.”

Lão Bạch cau mày không vui: “Ai bảo cô là riu, cô là Mèo Con.”

“À...” Chân Noãn chớp chớp mắt. “Tôi hiểu, cậu không phải lo lắng cho tôi, tâm trạng tôi tốt mà.”

Chân Noãn không hề trách hai chủ nhiệm, ngược lại cô chịu áp lực rất lớn, sợ mình làm không tốt sẽ không thể giúp được giáo sư Trịnh và Miêu Miêu. Cô định tìm Ngôn Hàm xin rút lui, nhưng khi đến lại vô tình nghe được cuộc đối thoại của Ngôn Hàm và giáo sư Trịnh Dung.

Tiếng nói Trịnh Dung khàn khàn và trầm ồm: “Tôi chỉ muốn tìm ra hung thủ giết chết Miêu Miêu để tự mình bắt hẩn. Tôi không muốn bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.”

Chân Noãn nghe được ẩn ý trong câu nói sau cùng, nhưng không hề cảm thấy ám ức vì cô có thể hiểu được tâm trạng của ông.

Ngôn Hàm cất giọng thông thả lễ phép nhưng lại chứa đựng sự đành thép không nhún nhường: “Bác sĩ Chân Noãn và trợ lý của cô ấy hoàn toàn có đủ năng lực tìm kiếm và ghi chép lại tất cả những gì Miêu Miêu đã gặp phải. Nếu thầy nghi ngờ, xin chờ sau khi có báo cáo khám nghiệm tử thi rồi hãy lấy thân phận người nhà ra chất vấn. Nhưng tôi từ chối đề xuất khám nghiệm tử thi trước đó của thầy. Chân Noãn là một pháp y rất xuất sắc, xin thầy hãy tin tưởng cô ấy giống như tôi.”

Chân Noãn kinh ngạc đứng cạnh cửa, trái tim đập thành thịch trong lồng ngực. Ngôn Hàm từ trước đến nay không hề nói lời khen ngợi nào trước mặt cô, vậy mà không ngờ sau lưng lại bảo vệ cô đến thế. Nỗi tự ti và băn khoăn trước đó đã tan thành mây khói, cô bất giác nắm chặt bàn tay. Lần này, cô tuyệt đối không thể phụ kỳ vọng của boss Ngôn được.

Có lẽ vì tính chất không tầm thường, ca giải phẫu lần này có Ngôn Hàm đến quan sát. Mùi tử thi quá nồng nên anh phải đeo khẩu trang, chỉ để lộ đôi mắt đen thẫm và sắc bén, trông lạnh lùng và xa cách hơn thường ngày rất nhiều, đáng vẻ toát lên khí chất khiến người ta khó lòng đến gần.

Bước đầu tiên quan sát bề ngoài thi thể diễn ra khá chậm chạp. Chân Noãn cẩn thận kéo màng nilon ra, lớp màng kia dính chặt vào lớp da rửa nát quá lâu khiến nhiều lần kéo theo cả da của nạn nhân. Mấy người ra sức xử lý gần hai mươi phút mới lột bỏ được hết.

Họ phát hiện được vài sợi vải quần áo và dấu vân tay mờ trên đó, có thể do hung thủ để lại lúc quán xác nạn nhân.

Sau khi cởi bỏ lớp màng, mùi hôi thối càng thêm nồng nặc. Dù đã mở quạt thông gió nhưng mùi hôi vẫn quanh quẩn khắp nơi, đeo khẩu trang cũng không ngăn nổi, nồng nặc đến mức Chân Noãn choáng váng buồn nôn. Cô lo lắng nhìn Ngôn Hàm, anh có vẻ chẳng hề bị ảnh hưởng. Lòng Chân Noãn dâng lên một cảm giác kính nể và khâm phục. Hoàn cảnh gian khổ như thế mà boss cũng có thể vượt qua, cô còn gì để kêu ca đây? Nhưng mà...

Đại Vĩ cất lời, âm thanh thông qua lớp khẩu trang trở nên loáng thoáng: “May mà bọn em đã có chuẩn bị trước, đeo đến hai lớp khẩu trang. Có điều đến thế rồi mà vẫn còn ngửi thấy mùi.”

Chân Noãn sa sầm mặt mày, lườm họ: “Tại sao không nói cho tôi biết? Tôi chỉ đeo có một lớp, suýt nữa chết ngất rồi.”

Tiểu Tùng: “Bọn em nghĩ cô biết rồi!”

Chân Noãn mặt ừ mày ê, bây giờ mà đi đeo thêm thì còn phải đổi cả găng tay. Trong lúc cô đang rối rắm, Ngôn Hàm đi đến từ bên kia, cầm túi khẩu trang đến, thậm chí không hề nhắc nhở đã gờ tay đeo vào cho cô.

Chân Noãn không hề chuẩn bị, bỗng thấy từ đỉnh đầu hạ xuống một mảnh màu trắng. Đầu ngón tay anh nóng hổi lướt qua tai cô rồi đeo dây vào sau vành tai. Trong nháy mắt, tai cô nóng rát như bị phỏng.

Anh không hề thấy bất ổn, khẽ cúi người ló đầu ra từ sau bả vai cô, đôi mắt đen láy nhìn cô không chớp. Gần trong gang tấc, Chân Noãn nín thở.

Ánh nhìn của anh khiến cô sợ hãi, tim đập loạn nhịp. Trong khoảng cách gần như thế, đôi mắt anh đẹp vô cùng, đen lay láy như một viên hắc ngọc trầm mình nơi đáy nước. Mọi khi cô không cảm thấy thế mà chỉ cho rằng mắt anh giống mắt ung. Giờ phút này, khi cận kề ánh mắt hết sức nghiêm túc và chăm chú đang chăm chăm nhìn mình ấy, cô mới phát giác ra nó vô cùng tinh khiết, hết như đáy hồ trong suốt phản chiếu bóng dáng cô đeo khẩu trang đang bàng hoàng ngây dại bên trong.

Ngôn Hàm nghiêng đầu nhìn cô, yên lặng nửa giây, ngón tay lại đưa đến trước mặt cô. Lưng Chân Noãn cứng đờ, khuôn mặt bị khẩu trang che lại nên không ai thấy được vẻ ngạc nhiên và bối rối của cô. Dưới lớp khẩu trang, mặt cô đỏ như quả cà chua nhỏ.

Ngón trỏ và ngón cái anh đưa đến, kéo xuống lớp khẩu trang bên ngoài, điều chỉnh cho cô xong, anh nháy mắt một cái rồi quay người trở về vị trí ban đầu.

Tất cả mọi chuyện chỉ diễn ra trong một, hai giây, tim Chân Noãn ngừng đập. Đạo gần đây, không phải anh đang thừa dịp làm việc để “trêu đùa” cô

chứ?

Tiểu Tùng và Đại Vi đối diện giống như hai con ngỗng ngốc nghếch tự chơi đùa, không hề chú ý đến phía bên này.

Chân Noãn chấn chỉnh lại tâm tư rối loạn, tiếp tục kiểm tra.

Thi thể bị ngâm trong nước quá lâu, thông tin để lại bên ngoài thân xác đã ít lại càng ít hơn. Rất nhiều vết thương bên ngoài là do sau khi chết ở đáy nước tạo ra, còn vết thương thật sự tạo ra khi còn sống đều đã nhạt đi.

Tóc nạn nhân phần nhiều đã bị bong tróc, da đầu sưng phù mềm nhũn, không tài nào dùng dao phẫu thuật được. Chân Noãn và hai trợ lý phải nhổ từng sợi tóc một, quá trình này không hề khó khăn. Da đầu rất mềm, tóc bị nhổ ra dễ dàng giống như nhổ mạ vừa mới cấy xuống ruộng vậy.

Sau khi Chân Noãn làm sạch tóc và da đầu, phát hiện ra bảy, tám mảnh phấn trắng.

“Cái này hình như là... nước sơn trên vách tường. À, rất có thể xuất phát từ chỗ cô bé bị giết hại. Hoàn cảnh nơi đó không tốt lắm... Chuyển giao qua Phòng thí nghiệm nghiệm chứng.”

Chân Noãn kiểm tra tai nạn nhân: “Màng nhĩ không bị vỡ chảy máu.”

“Không phải chết chìm sao?” Tiểu Tùng nói. “Nếu không thì sức nước sẽ đè ép màng nhĩ.”

“Không thể kết luận chỉ dựa vào một hiện tượng mà phải là suy luận từ nhiều hướng.” Chân Noãn quan sát tai kia của nạn nhân, từ tốn nói. “Ví dụ như là chết đuối trên cạn.”

Tiểu Tùng chợt bừng tỉnh ngộ, nhưng Đại Vi vẫn không hiểu rõ: “Chết đuối trên cạn?”

“Ừ. Ý là sau khi nạn nhân rơi xuống nước, không hít vào nhiều nước lắm mà là do bị ho khan hoặc khủng hoảng dẫn đến phản xạ co giật, tạo thành ngạt thở cấp tính. Hoặc cũng có thể do kích thích khiến phản xạ thần kinh phế vị bị ức chế, dẫn đến tim đột ngột ngừng đập. Trẻ con nhỏ tuổi thường dễ bị đuối cạn hơn.”

Ngôn Hàm lắng lắng nghe. Giọng cô thông qua lớp khẩu trang dày trở nên mơ mơ hồ hồ, nghe dịu dàng hơn bình thường, nhưng lại không khiến người ta có cảm giác thiếu tin tưởng. Bởi vì cô mặc áo blouse thanh tú và tinh khôi, chiếc khẩu trang sạch sẽ trắng ngần che kín khuôn mặt xinh đẹp, chỉ để lại ánh mắt nghiêm túc và ngay thẳng, như thể lại trông cô có vẻ vô cùng nghiêm trang, lạnh lùng và đầy quyền uy.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Sau khi giải thích xong một loạt, cô lại nhẹ nhàng nói tiếp: “Có điều, hiện tại, giới học thuật vẫn còn tranh cãi rất nhiều về cách nói chết đuối trên cạn.”

Đại Vi “à” một tiếng, gật đầu.

“Tôi lấy ví dụ này chỉ là muốn nói rõ phán đoán tử vong nhất định phải tìm kiếm hiện tượng trên nhiều phương diện.” Chân Noãn nghiêm túc nói. “Ví dụ như thí nghiệm tảo diatom.”

Tiểu Tùng: “Nếu lúc rơi xuống nước nạn nhân vẫn còn sống thì sẽ bị sặc nước sông, dẫn đến tảo diatom trong nước khuếch tán toàn thân. Nếu rơi xuống nước sau khi chết, tảo diatom có thể thông qua mũi tiến vào phổi nhưng sẽ không thể khuếch tán toàn thân.”

“Đúng vậy! Thiên nhiên là chứng cứ không thể thay đổi được.” Chân Noãn nói. “Nhớ chuyển một mẫu phổi cho Phòng thí nghiệm Vi sinh vật, để họ phân tích tảo diatom và tìm thời gian tử vong chính xác.”

Khi xác định thời gian tử vong, việc dựa trên bất kỳ một hiện tượng đơn lẻ nào như vết hoen tử thi hay co cứng tử thi đều không chính xác, thông thường phải kết hợp kiểm tra sâu trên nhiều phương diện. Giám định nguyên nhân cái chết cũng có quy tắc tương tự.

Chân Noãn vén mí mắt Trịnh Miêu Miêu lên: “Niêm mạc mắt và kết mạc mắt có hình nhon, ứ đọng máu.”

Tiểu Tùng thấy lạ: “Ồ? Đây là tình trạng chết đuối mà?”

Chân Noãn thân nhiên nói: “Bị bóp cổ chết cũng có tình trạng tương tự.”

Tiểu Tùng ngại ngùng nhún vai. Chân Noãn mở miệng nạn nhân ra, một mùi hôi thối nồng nặc xộc lên khiến cô cau mày, lùi về sau một bước dài. Cô tiếp tục chuyển xuống, sau khi móc ra được từ móng tay Trịnh Miêu Miêu một chút mô da, lại theo thường lệ thu dọn lông vùng kín của cô bé.

“Ngoài âm đạo nạn nhân có vết bầm, màng trinh bị rách...” Trước khi chết, Trịnh Miêu Miêu đã bị xâm hại tình dục.

Chân Noãn mất ba tiếng rưỡi mới hoàn tất quá trình khám nghiệm thi thể của Trịnh Miêu Miêu. Vừa kết thúc, Tiểu Tùng và Đại Vĩ đã ngồi ườn trên ghế như vừa chạy marathon xong. Chân Noãn đưa lưng về phía Ngôn Hàm: “Đội trưởng, làm thí nghiệm bệnh lý xong, em sẽ viết báo cáo cho anh.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng, vừa tháo khẩu trang ra vừa đưa mắt nhìn vào tay cô đang tháo găng, từ từ cau mày hỏi: “Em chỉ đeo một đôi găng tay thôi à?”

Cô bối rối: “Em chỉ có một đôi tay, lẽ nào còn có thể mang hai đôi?”

Ngôn Hàm vừa tháo khẩu trang được một nửa lại đeo trở vào. Chân Noãn không hiểu vì sao, luôn cảm giác ánh mắt kia của anh không có thiện ý.

Lúc cô dọn dẹp mọi thứ trở về văn phòng, mơ hồ cảm thấy có gì không đúng, cảm giác không mấy tốt lành cứ đeo bám cô. Ngôn Hàm rút tay vào túi đứng bên cạnh cô, ý cười thấp thoáng nơi đáy mắt vẫn không tiêu tan. Về đến văn phòng, cô vẫn không tháo khẩu trang ngay cả khi Ngôn Hàm đang giao phó công việc.

“Đã xác định ao nước không phải là nơi phi tang thi thể, tôi đã gọi Từ Từ Miếu đến rồi. Chút nữa, em và bên phía Phòng thí nghiệm Vi sinh vật tính toán thời gian rơi xuống nước, bảo Đỗ Hoàn và Từ Từ Miếu căn cứ vào tốc độ nước chảy và mẫu dưới đáy nước để phỏng đoán phạm vi khu vực rơi xuống...”

Đang nói thì Từ Từ Miếu sai bước đi đến với nụ cười rạng rỡ trên mặt.

“Đội trưởng Ngôn tìm tôi...” Anh ta vừa vào phòng đã cau mày, nhăn nhó. “Mẹ ơi, mùi gì thế?”

Từ Từ Miếu bị mũi chạy trời chết ra bên cạnh cửa, vẻ mặt như thể mình bị hủy hoại nghiêm trọng.

Chân Noãn khó hiểu, ngửi xung quanh, chợt phát hiện mình đã ở trong phòng phẫu thuật quá lâu đến nỗi không cảm thấy gì nữa, thứ mùi vừa nãy bốc ra suốt cả quãng đường đi đến đây chính là mùi thối trên tay cô. Cô kêu lên thán thiết, nhào đến vòi nước rửa tay.

Nhưng phía sau lưng truyền đến giọng nói cổ nén cười của Ngôn Hàm: “Rửa không sạch đâu. Ít nhất phải ba ngày.”

Ngôn Hàm, sao anh không đi chết đi!

Buổi chiều, Chân Noãn đi đưa báo cáo. Đến cửa phòng họp vừa khéo gặp được Ngôn Hàm đang cúi đầu xem tài liệu đi về phía bên này, cô vội vàng đến gần.

Ngôn Hàm nghe tiếng bước chân, ngẩng đầu thấy cô, ban đầu thoáng sửng sốt, sau đó lập tức lùi về sau một bước như tránh ôn dịch.

Chân Noãn vẻ hơi bất mãn: “Có cần thể hiện rõ ràng như vậy không chứ? Cười trên nỗi đau của người khác.”

Ngôn Hàm: “Lẽ nào tôi phải chào bằng cách hôn tay em?”

“...”

Ánh mắt Ngôn Hàm liếc nhìn về phía tay cô, đôi tay đã nhăn nhúm.

“Rửa bao nhiêu lần rồi? Sắp sửa giống tay của nạn nhân rồi đấy. Ngâm nước nhiều như vậy cũng chưa chắc có hiệu quả.”

“Đã không còn hôi nhiều nữa.” Chân Noãn cãi lại. “Không đến gần thì căn bản là không ngửi thấy.”

“Vậy sao?” Anh cúi đầu kẻ đến. “Tôi ngửi thử xem.”

Cô giật mình, vội vàng lùi về sau giữ khoảng cách với anh, nói lắp bắp: “Đến gần... gần... sẽ ngửi thấy.”

“Sẽ... Sẽ... ngửi thấy à?” Ngôn Hàm bắt chước cô.

Chân Noãn thật muốn cào chết anh. Cô dẫu môi, đi vào trong phòng. Ngôn Hàm cong môi, hơi nghiêng người, đưa tay nắm lấy lòng bàn tay cô. Cô giật mình lật đật quay người nhìn anh. Trong phòng họp đầy người kia kìa! Ngôn Hàm cười cười, ung dung nhìn dáng vẻ chật vật và nóng vội của cô.

Vừa nãy anh chỉ nắm tay cô từ phía sau lưng nên không ai nhìn thấy cả, nhưng Chân Noãn vẫn mắc cỡ đến đỏ cả cổ. Đạo gần đây, Đội trưởng càng lúc càng... không đứng đắn. Cô thậm ứa nước mắt trong lòng, không biết lần sau, tay anh sẽ nắm lấy nơi nào của cô nữa.

Chân Noãn đưa báo cáo ghi nhận những điểm quan trọng qua quá trình khám nghiệm tử thi đã được chỉnh sửa lại cho nhóm cảnh sát đồng nghiệp xem.

Một, Trịnh Miêu Miêu đã chết trong vòng hai mươi ngày, ngày bị giết hại khoảng 15 đến 17 tháng 11.

Hai, vì từng va phải chân vịt, nhám thạch và vật thể hỗn tạp trong nước, cả rửa và ba ba, nên từ đầu đến chân Trịnh Miêu Miêu đều có vết cứa, vết xước và dấu vết do động vật cắn bị thương. (Sông Bạch Thủy vào mùa đông không có thuyền bè đi lại trong khu vực Dự Thành. Vết thương do chân vịt gây

ra trên người nạn nhân có thể điều tra ở bến thuyền khúc thượng nguồn và những khúc sông có thuyền bè mắc cạn.)

Ba, lúc rơi xuống nước đã hoàn toàn tử vong, loại bỏ chết đuối.

Bốn, tay chân và vùng lưng eo đều có vết bầm. Bộ phận sinh dục bị rách và bầm tím. (Khi còn sống, nạn nhân đã từng bị trói và bị xâm hại tình dục, nhưng không bị ngược đãi tình dục.)

Năm, yết hầu bị tổn thương nghiêm trọng, xương sụn cuống họng và phần góc trên xương sụn giáp trạng hai bên bị gãy, góc xương lưỡi dưới vòm họng và xương sụn khí quản cũng có tình trạng bị gãy. (Trên đây là dấu hiệu tử vong do ngoại lực tác động.)

Dưới da có dấu hiệu xuất huyết. Tuyến giáp trạng, niêm mạc cổ họng, niêm mạc yết hầu và lưỡi đều từng có dấu vết tụ máu và xuất huyết dạng đốm. (Xác định là bị bóp chết.)

Sáu, gai xương cổ bị gãy. (Lúc hung thủ bóp cổ nạn nhân đã quá bạo lực, dùng lực quá mạnh.)

Lúc Ngôn Hàm nhìn thấy điều thứ sáu, anh nói: “Hành động giết người này có tính bột phát, kẻ tình nghi không lớn tuổi lắm, không quá hai mươi lăm tuổi.”

Mấy cảnh sát hình sự khác cũng gật đầu đồng ý.

Chân Noãn không hiểu, khẽ cau mày và hỏi: “Tại sao ạ?”

Ngôn Hàm thân nhiên cười: “Kinh nghiệm.”

Chân Noãn biết nhiều khi anh đưa ra nhận định đều có lý do của mình, chẳng qua là lưỡi nói với cô thôi. Kiểu thái độ “tôi biết nhưng lưỡi mở miệng nói với em” này thật là quá gọi đòn. Sau này, cô không thèm nói chuyện với anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89

Chân Noãn đầu môi, trong mắt ánh lên chút oán trách và bất mãn. Cách bàn họp rộng lớn, Ngôn Hàm nhìn thấu được ánh mắt của cô nhưng khóe môi chỉ lơ đãng nhếch lên, tiếp tục nhìn tài liệu. Một giây sau, anh khẽ cau mày, xem xét cẩn thận. Ánh sáng phản chiếu từ trang giấy tôn lên gương mặt cương nghị của anh. Bên dưới chiếc áo khoác màu đen là cổ áo sơ mi trắng dựng thẳng với mặt trong cũng trắng muốt. Điều này rất hiếm thấy với một người cảnh sát độc thân bận đến mức luôn tay luôn chân như vậy.

Đàn ông độc thân trong đội đều rất ít khi mặc áo trắng, càng ít mặc áo sơ mi, bởi vì không có thời gian và tâm trí giặt sạch như vậy. Nhưng Ngôn Hàm dường như rất chung tình với áo sơ mi trắng. Ngay cả giờ đang là mùa đông, bên trong áo len cũng sẽ mặc một chiếc. Phân lớp rõ ràng thể này trông rất đẹp, hội tụ đủ phẩm chất lẫn khí chất.

Nơi cổ tay anh lộ ra một ống tay áo sơ mi rắn chắc bó sát bên dưới tay áo khoác màu đen, thoáng toát lên vẻ phong nhã khó hiểu. Cô thầm nghĩ, anh hẳn là một người đàn ông có thể làm cuộc sống trở nên đầy phẩm vị.

Chân Noãn nhanh chóng thu hồi tâm tư và ánh mắt. Bên kia bàn, Bùi Hải - Đội trưởng đội Hai cũng xem tài liệu, khe khẽ đọc: “Đo tính miễn dịch phóng xạ... sắc ký khí - cách phân tích quang phổ chất...”

Anh ta ngẩng đầu nhìn Chân Noãn: “Điều thứ Bảy cô viết là trong cơ thể nạn nhân có thuốc gây ảo giác à?”

“Đúng vậy! Là psilocybin, tiếng lóng gọi là Ma Cô. Sau khi uống vào, người ta sẽ xuất hiện ảo giác, nhìn thấy những vật có màu đỏ hoặc màu tím hay các loại màu sáng âm áp thì sẽ lâng lâng, ảo tưởng và nhớ lại quá khứ. Khi đó, nhiệt độ và huyết áp đều sẽ tăng cao, tim đập rất nhanh.”

Đội trưởng Bùi đã nhiều năm điều tra án bắt cóc và cưỡng hiếp nên rất quen thuộc với loại thuốc này: “Psilocybin rất hiếm thấy ở những nơi buôn bán ma túy của Dự Thành, như vậy phạm vi đã được thu hẹp, điều tra sẽ không gặp khó khăn lớn. Lát nữa đi ra ngoài, chúng tôi sẽ gọi mấy đồng nghiệp bên đội chống ma túy cùng đi.”

Bên phía Quan Tiểu Du cũng có phát hiện: “Dấu vân tay trên màng nilon đã phục hồi xong, trước mắt còn chưa tìm được kết quả phù hợp trong kho vân tay, chứng tỏ hung thủ không có tiền án. Mẫu da lấy từ móng tay nạn nhân đã thu được DNA, nhưng cũng không tìm được kết quả tương tự trong kho DNA. Sợi vải đã được mang đi đối chiếu, chất liệu của nó khá thô, không phải quần áo và cũng không phải túi, hiện chưa xác định được loại nào cụ thể. Có điều, chỉ cần chúng ta tìm được kẻ tình nghi thì những chứng cứ xác thực này cũng có thể định tội rồi.”

Chân Noãn khẽ nhủ thầm, người tình nghi trong kiểu vụ án này rất khó tìm. Không có ân oán và thù hận, cũng không phải dạng vì tiền tài, nghi phạm tùy cơ bắt người nên rất khó tìm ra được manh mối liên quan đến tội phạm. Nhưng mà đi theo Đội trưởng thì chắc chắn không thành vấn đề.

Mọi người chuẩn bị làm việc, lần lượt đi ra ngoài. Chân Noãn đi cuối cùng, nhìn Ngôn Hàm với vẻ ngập ngừng. Ngôn Hàm nhác thấy vẻ mặt rối rắm ngơ ngác của cô, cong cong khóe môi.

Phòng họp nhanh chóng vắng hoe, chỉ còn lại hai người họ. Ngôn Hàm đi đến cửa, một tay nắm lấy cạnh cửa, một tay kéo Chân Noãn phía sau ra, ấn mạnh cô lên ván cửa.

Chân Noãn sợ đến mức kinh hãi kêu lên một tiếng, âm lượng cực nhỏ giống như là chú mèo con. Cô bị tiếng kêu của mình làm xấu hổ, lập tức che miệng lại, đôi mắt đen lay lay nhìn anh với vẻ sợ sệt.

Anh giơ tay vén vài sợi tóc lòa xòa bên tai cô, ánh mắt cô run run nhìn theo tay anh. Anh ấn chặt cánh cửa, cúi đầu cười khê: “Có gì muốn nói với tôi à?”

“...” Cô bị anh giam lại, đầu óc đặc sệt, ấp úng không thốt nên lời.

Anh cúi đầu thấp hơn, che đi ánh sáng trên đỉnh đầu cô, không gian chật hẹp đến mức cô không thể hít thở: “Quên mất rồi sao?”

“Đội trưởng, anh... đừng như vậy.” Cô lấy hết can đảm.

“Đừng thế nào?” Anh thông dong.

“Anh luôn...” Cô như một con thú nhỏ bị vây, then thừng đến mức muốn chui xuống đất, rung rung ảm ức. “Chưa được em cho phép đã... Sao anh luôn chạm vào em thế...”

Anh sùng sốt, khẽ bật cười thành tiếng: “Chân Noãn, em đáng yêu như thế khiến tôi cũng phải xiêu lòng đấy!”

“Được rồi!” Anh vừa chiều theo vừa nhân nhượng đồng ý. “Lần sau tôi sẽ nói trước với em.”

Máu Chân Noãn thoát cái xông lên đỉnh đầu, vội vã nói: “Em không có ý này, em không muốn như vậy.”

Cô tròn mắt nhìn anh, phát giác anh cách cô quá gần lại vội vàng cúi đầu, tiến không được mà lui cũng không xong, hệt như kiến bò trên chảo nóng.

“Là ý nào?” Anh nói chưa xong thì ngoài cửa đã có người gọi.

“Đội trưởng Ngôn...”

Chân Noãn sợ đến bay mất hồn vía. Nhưng Ngôn Hàm lại thông thả đứng thẳng dậy nhìn ra ngoài cửa, nói chuyện với người kia. Trong khe hở bên này cửa, cánh tay anh không hề lơ lửng, vẫn đang giam hãm Chân Noãn.

Suy nghĩ trong đầu Chân Noãn như bị thiếu thành tro bụi, chỉ e là vụng trộm cũng không hội hợp đến thế này. Cuối cùng, người nọ rời đi, Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn cô, mặt cô đã đỏ bừng như quả cà chua. Anh khẽ đến, ánh mắt ngang tầm với cô, vốn định nói gì đó nhưng nhìn vào mắt cô thì lại quên mất.

Đôi mắt cô màu hồ phách như chú mèo con nhỏ nhắn, ướt ướt và dịu dàng. Anh bỗng chốc không biết mình đang nghĩ gì, ngón trỏ cong lại cọ vào khuôn mặt mềm mại và nóng hổi của cô. Sau đó, anh cười toe toét để lộ cả hàm răng trắng tinh. Anh không nói gì cả, chỉ nhìn cô. Im lặng cười như thế.

Lòng cô mềm nhũn thành một mớ hỗn độn. Cô thật sự thích Đội trưởng mất rồi, rất thích nữa kia. Nhưng sao cô vẫn cảm thấy sợ hãi và khiếp đảm với mối quan hệ yêu đương ổn định và thân mật.

Cô không biết yêu đương, không biết xây dựng và gìn giữ, thậm chí là phối hợp căn bản cũng không biết. Cô là một khối băng ủ không tan, sẽ dập tắt nhiệt tình của đàn ông, khiến trái tim họ giá buốt. Nếu đã định trước là thất bại thì chi bằng đừng bắt đầu.

Cô cắn cắn môi, đôi mắt long lanh nhìn anh trong giây lát, cuối cùng cúi đầu về khó chịu: “Đội trưởng, sau này, em chỉ muốn độc thân, em không định yêu đương nữa. Em không thích hợp nói chuyện yêu đương, anh... anh tha cho em đi.”

Ngôn Hàm sững sờ trong giây lát, nhưng nụ cười không hề tan đi. Anh đứng ngược sáng nên không thấy rõ vẻ mặt. Qua một lúc lâu, anh hơi nghiêng người đến.

“Tôi biết em sợ, tôi không ép em.” Anh nói. “Chân Noãn, tôi sẽ không bắt ép em.”

Tìm Chân Noãn như bị xé toạc làm hai mảnh: “Em...”

Điện thoại trong túi Ngôn Hàm rung lên, anh thả tay ra, lùi về sau một bước. Ánh sáng rơi xuống vắt ngang giữa hai người.

Anh cất bước đi ra ngoài: “Đi làm trước đã, chuyện này bàn sau.”

“Đội trưởng...” Cô sợ nếu mình lại yêu đương thì chi chước lấy khổ vào thân, thà đau ngắn còn hơn đau dài.

“Chân Noãn!” Anh dừng bước nhưng không quay đầu lại. “Chuyện giữa chúng ta không phải em nói một câu là có thể kết thúc.”

Chân Noãn ngẩng người, bóng anh đã khuất.

Trên đường ngồi xe đến nhà Trịnh Dung, Ngôn Hàm gọi điện thoại cho Đội trưởng Bùi ở xe khác, nhắc nhở anh ta gọi người đến con phố bên bờ Lê Hồ hỏi thăm. Bên kia vốn là thôn xóm, sau này được phát triển và sáp nhập vào nội thành. Đất rộng người thưa, nhiều hộ đã tháo dỡ di dời, số hộ xây mới lại cũng không ít. Anh đặt điện thoại xuống, Chân Noãn tò mò muốn hỏi anh, nhưng nghĩ lại chút mâu thuẫn vừa nảy thì lại không tiện nói.

Ngôn Hàm nhìn qua kính xe, thấy được vẻ mặt ngập ngừng của cô bèn nhắc: “Nói đi!”

Cô run lên, vội hỏi: “Đội trưởng, sao lại đề nghị qua bên kia ạ?”

“Nếu như tôi muốn nhốt ai đó, khắp cả Dự Thành này chỉ có khu vực này là lựa chọn hàng đầu.”

“Đội trưởng, anh muốn nhốt ai à?”

“...” Ánh mắt Ngôn Hàm nghiêm khắc liếc nhìn cô. “Ví dụ thôi.”

“Ví dụ là ai ạ... À... ví dụ thôi mà.”

Lão Bạch lái xe, cười đến run tay.

“Ví dụ ai hả?” Ngôn Hàm nhìn cô. “Ví dụ là em chẳng hạn.”

Anh hẳn chỉ nói đùa thôi nhưng ánh mắt lại rất bình tĩnh. Chân Noãn rụt về sau: “Tại sao lại là lựa chọn hàng đầu ạ?”

“Có thể đào hầm, lại có thể xây vách dày, hàng xóm ít mà người qua lại cũng thưa thớt, người bị nhốt có la khẩn cả tiếng cũng không ai nghe thấy. Trịnh Miêu Miêu mất tích tới ngày mùng Năm, đến ngày Mười lăm mới chết, cho thấy cô bé đã bị giam nhốt một khoảng thời gian rồi.”

Chân Noãn cảm thấy rất có lý.

“Hang động tự nhiên ở Thập An Lí cũng được, chỉ là sợ có du khách đi nhầm, hoặc là dã thú tha vật tùy thân của người bị nhốt ra ngoài.”

Ngôn Hàm thấy ánh mắt thẳng tắp đầy kinh hoàng của Chân Noãn, nhướn mày lên và hỏi: “Sao vậy?”

“Đội trưởng, anh đang suy nghĩ theo góc độ của tội phạm sao?”

“Biết người biết ta thôi.”

Ánh mắt của cô vẫn đầy nỗi kinh sợ: “Đội trưởng, nếu sau này anh phạm tội, chắc sẽ không bị người ta bắt được đâu nhỉ?”

“Em cảm thấy thế nào?”

“Chắc là... không bắt được đâu.”

“Em cũng quá coi thường Đàm Ca và Đội phó Trình rồi.”

Anh nói chuyện bầy người ta quá đi! Chân Noãn vội vàng nhìn về phía trước: “Không có đâu Đàm Ca, Đội phó, em không có ý này.”

“Biết mà, biết mà.” Đàm Ca xua tay ra hiệu không sao.

Lão Bạch tiếp lời: “Nói thật lòng, nếu sếp mà làm chuyện xấu thì cả Dự Thành không có mấy người nắm chắc bắt được anh ấy đâu.”

“Dự Thành?” Đội phó Trình lắc đầu. “Cả nước mới phải.”

Ngôn Hàm: “Quá khen rồi, cảm ơn, cảm ơn.”

Lão Bạch cười ha hả: “Tôi phát hiện dạo này Mèo Con đã coi mở hơn rồi, không còn e thẹn như lúc trước nữa, cũng chịu nói chuyện với chúng ta hơn, có vẻ thích nói chuyện với Đội trưởng nhất đấy!”

“Nói bậy!” Chân Noãn lập tức quay mặt ra nhìn cửa sổ, tìm đập thành thịch.

Nhà giáo sư Trịnh nằm trong một khu cư xá cũ. Khu vực này đã được mở rộng, dạng căn hộ và chung cư riêng biệt đều có cả, ngõ hẻm và đường nhỏ rất nhiều, nối thông với những đại lộ xung quanh.

Trịnh Miêu Miêu quen đi ngõ tắt, thường đi con ngõ nhỏ có trải nhựa đường. Con ngõ dài hai, ba trăm mét, nối liền trục đường chính và con đường đá phía sau nhà cô bé tạo thành hình chữ “công(*)”. Hai bên ngõ đều là tường bao, chỉ ở ngã tư mới có một hộ gia đình mở quầy bán quà vặt.

(*) Chữ Công (工).

Qua thăm dò của đội Hai trong khoảng thời gian này, đêm đó, Trịnh Miêu Miêu đã bị người ta bắt cóc ở con ngõ hình chữ “công” kia. Ngõ hẻm rất rộng, tầm nhìn thông thoáng, bốn phía là tường bao chạm rỗng, trong nhà lại có người. Vào buổi tối có đèn đường và ánh đèn từ mấy căn hộ hắt ra, nơi này xem chừng không phải khu quá nguy hiểm.

Ngôn Hàm hỏi: “Người ở gần đây không nhìn thấy kẻ nào hoặc nghe thấy tiếng động nào khả nghi sao?”

“Không có! Đây cũng chính là chỗ khiến chúng tôi thấy lạ. Vì vậy...” Đội trưởng Bùi nói. “Ngoại trừ thuốc gây ảo giác psilocybin mà cô pháp y nhắc đến, tôi nghi ngờ lúc hung thủ bắt cóc Trịnh Miêu Miêu còn dùng thêm loại thuốc khác như ê-te để khống chế.”

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn anh ta.

“Cư xá này lại không có camera.” Đội trưởng Bùi chỉ về phía bên trái của mình. “Đêm đó, Trịnh Miêu Miêu ôm hoa từ cửa sau ra ngoài đón cha là đi từ phía kia đèn, chính là từ bên góc phải chữ “công” đến vị trí ngã tư có quầy bán quà vặt mà chúng ta đang đứng. Cô bé rẽ cua, đi theo đường thẳng của chữ “công” để đến con đường lớn kia.” Anh ta chỉ về phía trước. “Bó hoa cô ấy ôm rơi trên mặt đất, cách chỗ chúng ta đang đứng mười lăm mét. Quầy bán quà vặt đóng cửa vào mười giờ rưỡi tối, ông chủ vẫn ngồi trong tiệm xem ti vi. Nếu Trịnh Miêu Miêu kêu cứu thì ông ta nhất định sẽ nghe được. Nhưng đêm đó, ông ta lại không nghe thấy tiếng kêu nào.” Đội trưởng Bùi tổng kết. “Vì vậy, tôi cho rằng có thể nghi phạm đã dùng thuốc mê khống chế nạn nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90

Tô Nhã phụ trách phân tích tâm lý tội phạm gần đây luôn đi theo đội Hai cũng nói xen vào: “Kẻ tình nghi dùng thuốc mê khống chế, cộng thêm psilocybin. Có thể trong sinh hoạt thường ngày, hắn có tiếp xúc với lĩnh vực này như bác sĩ, điều dưỡng hoặc những ngành liên quan đến hóa học, nhưng cũng rất có thể là người bình thường và tìm được những kiến thức này ở trên mạng.”

Ngôn Hàm đang đắm chiều bỗng nghe thấy lời của Tô Nhã thì quay sang nhìn cô ta. Kể từ sau chuyện lần trước, thái độ của Tô Nhã đã thay đổi rất nhiều.

Chân Noãn nghe thấy psilocybin thì khẽ chen lời: “Thuốc gây ảo giác có thể được lưu lại trong cơ thể người chết vô kỳ hạn. Nhưng nếu ở trong cơ thể người sống, nó chỉ tồn tại trong ba mươi sáu giờ, sau đó sẽ hoàn toàn bị thải loại và phân giải. Cho nên Trịnh Miêu Miêu đã chết trong vòng ba mươi sáu giờ kể từ khi uống loại thuốc này.”

Đội trưởng Bùi gật đầu: “Cô bé bị nhốt lâu như vậy, kẻ tình nghi nhất định là thương cho cô bé uống thuốc. Ngoài ra, gần đây, đội Hai luôn lần theo manh mối loại khí ê-te này, cũng đang phân tích tại sao kẻ tình nghi lại chọn Trịnh Miêu Miêu.”

Tô Nhã nói: “Có thể hung thủ vừa ý Trịnh Miêu Miêu xinh đẹp, ngẫu nhiên ra tay. Cũng có thể hắn vô tình gặp qua Miêu Miêu một lần rồi để ý đến người đẹp như cô bé.”

Đội phó Trình bổ sung: “Hắn là kiểu thợ săn chờ con mồi vào lưới... rất có thể trước đây đã từng gây ra những vụ án nhỏ tương tự như theo dõi hay quấy rối chẳng hạn.”

Đàm Ca: “Nếu là kiểu chờ đợi, vậy hắn hẳn khá quen thuộc khu vực này.”

Suy luận của họ giống như trò Domino theo dây chuyền. Chân Noãn ở bên cạnh, nghiêng đầu nghiêm túc lắng nghe, nghe được một lúc lại phát giác Ngôn Hàm vẫn im lặng. Cô vừa quay đầu lại nhìn, đúng lúc anh cất lời: “Tôi đồng ý với cách nói của Tô Nhã rằng hung thủ là dạng tội phạm chuốc mê cường dâm không có mục đích giết người. Nhưng tôi không đồng ý với giả thiết của Đội trưởng Bùi là hung thủ dùng ê-te khống chế nạn nhân.”

Ngôn Hàm đứng dưới gốc cây rụng lá, gió thổi lá bay phát phơ, ánh nắng loang lổ nhạt màu, đọng đưa lấp lánh trên tóc anh.

“Ý kiến của anh là gì?”

Ngôn Hàm: “Có lần giáo sư Trịnh Dung đi công tác, tôi đã đưa Trịnh Miêu Miêu về nhà. Trên đường, cô bé hỏi tôi vì sao trên ti vi, kẻ xấu thường dùng khăn tẩm ê-te bịt miệng người khác, khiến người ta lập tức ngất xỉu: con gái gặp phải kiểu tấn công này thì nên làm gì?”

Người xung quanh bỗng chốc im bật, đồng loạt nhìn Ngôn Hàm.

“Tôi nói cho cô bé biết, trên ti vi chiếu có phần khoa trương. Sau khi người ta hít vào sẽ thấy choáng váng, nhưng sẽ không ngất xỉu trong vòng vài giây. Cho dù là ê-te đậm đặc, chúng ta cũng có được mười mấy giây tự giải cứu mình. Nếu đối phương là đàn ông, sức lực mạnh hơn em thì giây giụa phản

kháng không chỉ vô ích mà ngược lại càng hít vào nhiều hơn. Cách tự cứu mình tốt nhất cho con gái chính là nín thở, giả bộ ngất xỉu rồi dùng sức ngã bệt xuống đất. Chờ đối phương bị lừa, thả mình ra thì lập tức gào lên kêu cứu, hoặc là bẻ ngược ngón tay hẳn rồi dùng cùi trỏ thúc mạnh, sau đó chạy trốn.” Ánh mắt sắc bén của anh nhìn khắp mọi người. “Vì vậy, Trịnh Miêu Miêu không thể nào bị thuốc không chế. Cho dù không thành công thoát được, cô bé cũng sẽ chớp lấy cho mình một cơ hội hô to kêu cứu.”

Đội trưởng Bùi và người đội Hai đều tỏ vẻ ngờ vực. Chân Noãn trầm tư suy nghĩ rồi nói ra cách nghĩ mới: “Có khả năng Trịnh Miêu Miêu thật sự đã kêu cứu, nhưng ông chủ quầy bán quả vật sợ vạ lây nên không cứu giúp. Sau đó, ông ta hồ thẹn trong lòng, ngại thừa nhận nên đã nói với cảnh sát rằng mình không nghe thấy.”

Lão Bạch sừng sốt: “Cũng có khả năng như vậy.”

Cảnh sát tra án thường xuyên gặp phải loại hành vi vì sĩ diện mà làm chậm trễ vụ án như thế này. Nhưng Ngôn Hàm lại phủ nhận lần nữa: “Ông chủ quầy quả vật và nhà họ Trịnh là hàng xóm láng giềng lâu năm, bao năm nhìn Trịnh Miêu Miêu lớn lên, nên khả năng thấy chết không cứu rất nhỏ. Ngoại trừ ông ta ra, phía bên kia cũng có gia đình khác.”

Chân Noãn không hề tức giận mà tiếp tục hỏi: “Không phải bị người ta dụ bắt cóc chứ?”

“Không đâu. Miêu Miêu có ý thức bảo vệ mình khá mạnh, cô bé sẽ không đến gần xe cộ dừng ven đường.” Ngôn Hàm ngừng lại một giây rồi bình thản nói. “Tôi đã nói với cô bé: dừng vì hỏi đường hay khẩn cấp cần giúp đỡ mà đến gần những chiếc xe lạ, như thế có thể sẽ bị người ta kéo lên xe.”

Chân Noãn nghe được câu cuối cùng, tim chợt giật thót, bỗng nhớ đến Hạ Thời chính là bị người ta lừa gạt bắt cóc lên chiếc xe lạ, kết quả không bao giờ trở lại nữa. Cô nhìn Ngôn Hàm vẻ hơi khó chịu, anh đứng ngược ánh nắng nên không thấy rõ vẻ mặt.

Vậy thì kỳ lạ quá, làm sao Trịnh Miêu Miêu bị trói lên xe đây? Chân Noãn trầm nghĩ, lẽ nào là người quen đã viện cớ đưa cô bé đến sân bay, kết quả bắt cô bé đi?

Cô mừng thầm, vừa định nói phát hiện này với mọi người, nhưng nghĩ đến điều gì đó lại im bặt. Bó hoa của Trịnh Miêu Miêu rơi trên đất, chứng tỏ đã từng gãy gập, thế thì làm sao có thể là người quen cho cô bé đi nhờ xe được. Cô bỗng phát hiện suy luận vấn đề thật sự rất lý thú. Có rất nhiều loại khả năng, có vài thứ trái ngược với chứng cứ và cũng có những thứ phù hợp với chứng cứ. Cái này nối tiếp cái khác, hoàn toàn dựa vào tư duy của con người để sắp xếp lại.

Tô Nhã bên cạnh nhanh chóng suy nghĩ vài giây, bỗng nói: “Kẻ tình nghi không chỉ có một.”

Ngôn Hàm: “Đồng ý.”

“Tốc độ bọn họ rất nhanh.”

“Phối hợp tốt như vậy lại rất nhanh chóng, nhất định không phải là lần đầu gây án.”

Hai người kẻ tung người hứng chỉ ba câu đã đảo ngược phương hướng điều tra trước đó của đội Hai. Gây án không chỉ có một người mà là một nhóm, hơn nữa, đây không phải là lần đầu tiên bọn chúng gây án.

Ngôn Hàm nói: “Trước đây nhất định đã từng xảy ra vụ án tương tự, không chỉ là vụ án quấy rối nhỏ như Đàm Ca nói. Chắc hẳn phải là vụ án đánh thuốc mê cưỡng hiếp liên hoàn, nhưng nạn nhân không báo cảnh sát. Đây là một băng nhóm đánh thuốc mê cưỡng hiếp thiếu nữ nhưng không có ham muốn giết người.”

Điều này Chân Noãn có thể hiểu: “Đúng, bọn chúng vứt khăn dính máu kinh nguyệt và điện thoại di động, còn để lại dấu tay và sợi vải trên màng nilon quần xác, chứng tỏ chúng không đủ cẩn thận và có chút hoảng loạn. Ngoài ra, lúc chúng bóp chết nạn nhân đã dùng sức quá mạnh, đây là do trạng thái tinh thần vô cùng cuồng loạn tạo nên chứ không phải trong trạng thái tinh thần ổn định. Bọn chúng không hề có ý định giết chết cô bé, chỉ là muốn...” Chân Noãn bối rối, không biết nên nói lời tiếp theo thế nào, rồi rầm trong đầu khá lâu đành lắp bắp nói: “... Dù sao... sau chuyện đó sẽ thả cô bé ra.”

Ngôn Hàm nhìn cô đầy thâm ý trong giây lát rồi nói: “Đúng vậy. Ngoài ra...” Anh cho tay vào túi quần, đi về phía trước hai bước, hất cầm về phía đường lớn. “Mọi người nhìn vào ngõ hẻm ở đối diện phía nam đi. Ra khỏi cư xá thì trên đường lớn sẽ có camera, nhưng đội Hai đã kiểm tra và không hề phát hiện ra điều gì bất thường. Điều này chứng tỏ xe của kẻ tình nghi không phải ra vào khu hẻm nhỏ này từ đường lớn phía tây mà là đi đường tắt trong tiểu khu.”

Chân Noãn lập tức nói: “Kẻ tình nghi rất quen thuộc với khu vực kia.”

“Tổng kết rất khá.” Anh khẽ cười, cất bước đi về nhà họ Trịnh trong ngõ hẻm.

Tô Nhã đi bên cạnh anh, tỏ vẻ đồng ý: “Phải, có điều kẻ tình nghi không chắc là ở khu này, người dân sống gần đây không thấy người lạ mặt nào lượn lờ trên phố vào buổi tối. Rất có thể chúng chỉ ngẫu nhiên đi qua, không chừng thấy ngõ hẻm thường có mấy cô bé ra vào nên thử vận may xem sao. Bọn chúng là một băng săn gái, không phải lần đầu tiên gây án. Nhưng đội Hai gần đây đều không nhận được vụ án đánh thuốc mê cưỡng hiếp nào, có thể người bị hại đều chọn im lặng không báo cảnh sát.”

Chân Noãn đi theo sau hỏi: “Bọn chúng không định giết Trịnh Miêu Miêu, nhưng tại sao cuối cùng vẫn giết cô bé?”

Tô Nhã: “Khả năng lớn nhất là giữa chừng bị chọc giận.”

Ngôn Hàm đẩy cửa sau vườn nhà Trịnh Miêu Miêu ra, thân nhiên nói lên khả năng khác: “Hoặc là chơi trò ngạt thở tình thú nhưng lỡ tay.”

Ngạt thở tình thú á? Chân Noãn nghĩ ngợi, mặt đỏ ửng.

Nhà của giáo sư Trịnh rất rộng, phòng khách bày những vật dụng bằng gỗ phong cách Trung Quốc, trang trí hơi hướng cổ kính, nếu được lau dọn sạch sẽ chắc hẳn rất trang nhã và ấm áp. Nhưng giờ đây, giương mắt nhìn khắp chốn chỉ thấy phủ lên một lớp bụi thật dày. Chiếc bàn trà gỗ lim vốn tinh xảo bóng loáng nay đã xám xịt, tất cả đều mất đi màu sắc bóng bẩy vốn có.

Kể từ khi cô Trịnh nằm viện, Trịnh Miêu Miêu mất tích hai mươi ngày trước, giáo sư Trịnh vừa tìm con gái vừa chăm sóc vợ nên chưa hề trở về nhà. Quan Tiểu Du nói rằng cách bài trí và đồ vật nơi này vẫn giống hệt như lúc tổ nghiệm chứng đến kiểm tra vào ngày Trịnh Miêu Miêu mất tích.

Chân Noãn thấy trên vách tường treo một cái dây thắt kiểu Trung Quốc thật to, bên trong lồng khung ảnh, là bức ảnh gia đình ba người sum vầy. Cô quay đầu đi, lòng chợt thấy khó chịu. Lúc này, bên cạnh cô vang lên âm thanh lật đồ sột soạt. Ngôn Hàm ngồi xỏm cạnh sofa, đang lục lọi gì đó trong sọt rác phòng khách.

“Có phát hiện không?” Chân Noãn chạy đến giúp đỡ.

“Đừng chạm vào, hơi bẩn.” Ngôn Hàm cản tay cô lại, không hiểu sao lòng Chân Noãn cảm thấy ảm áp đến lạ. Một mình anh lấy túi rác ra, bên trong có túi quả vật và giấy vụn. “Tạm thời không có phát hiện, chẳng qua chỉ tùy tiện xem thôi, tránh bỏ sót.”

Ngôn Hàm nhặt vài tờ giấy lên xem rồi lại vứt xuống, bỗng anh khẽ cau mày khi thấy một tờ khác. Anh hỏi Chân Noãn: “Có khăn giấy không?”

Cô thấy anh muốn lau tay liền nói: “Ồ, có khăn ướt đây!”

Cô vội vàng rút ra một gói từ trong túi, hai tay nhanh chóng xé bao, mở tấm khăn giấy ướt đang còn gấp ra đưa cho anh.

EFF – Ebook Fun & Free

Anh nhận lấy, mỉm cười rồi vừa lau tay, vừa đứng dậy cất tiếng gọi: “Quan Tiểu Du!”

“Đến đây!”

“Lấy báo cáo nghiệm chứng ra.”

Quan Tiểu Du lập tức trình lên cho anh. Ngôn Hàm tìm kiếm trong đồng tài liệu.

“Đội trưởng, anh muốn tìm cái gì?”

“Bánh ngọt.” Anh không ngừng lật xem hình vật chứng.

Những người xung quanh ngơ ngác nhìn nhau.

Quan Tiểu Du gãi đầu: “Bánh ngọt gì ạ?”

Ngôn Hàm lấy tờ giấy vừa tìm được trong giỏ rác để lên bàn trà: “Đây là buổi trưa ngày mùng 5 tháng 11, cũng chính là ngày Trịnh Miêu Miêu mất tích, hôm đó, cô bé đã đi siêu thị mua đồ.”

Chân Noãn và Quan Tiểu Du cùng nhau chụm đầu lại xem: “Đúng à!”

Hóa đơn tính tiền của siêu thị rất bình thường, cô bé mua một số thứ như hoa tươi, trái cây, băng vệ sinh, bánh ngọt, khoai tây chiên, chocolate.

Tô Nhã và Đội trưởng Bùi cũng đến xem, nhưng không có phát hiện khác thường.

Ngôn Hàm cau mày: “Mục bánh ngọt, số lượng là 1, số tiền là 256. Bánh ngọt gì mà đắt như thế?”

Chân Noãn giật mình, nhận ra trước tiên: “Bánh sinh nhật.”

Tô Nhã vừa được nhắc nhở cũng mau chóng nói: “Trong nhà không có, nhất định cô bé đã mang đi rồi. Cô bé chuẩn bị buổi tối từ bệnh viện trở về sẽ ăn mừng sinh nhật cùng giáo sư.”

Ngôn Hàm ngẩng đầu, đôi mắt tối đen như mực nhìn Quan Tiểu Du chăm chăm: “Bánh ngọt đâu?”

Quan Tiểu Du bị anh dọa: “Không có. Đội trưởng, trong nhà không có bánh ngọt. Lúc kiểm tra hiện trường nơi ngõ hẻm có bó hoa rơi lại, bọn em cũng không phát hiện ra bất kỳ dấu vết nào liên quan đến bánh ngọt cả. Đến cả dây ruy băng hay hộp giấy cũng không có.”

Người tổ nghiệm chứng đều rối rít làm chứng: “Sếp, thật sự không có.”

Chân Noãn nhỏ giọng hỏi: “Có phải là người đi ngang qua đã nhặt bánh ngọt mang đi không?”

“Nhặt bánh ngọt thì sẽ không để lại bó hoa tươi.” Ngôn Hàm phản ứng rất nhanh. “Vội lại, bây giờ, người ta dám nhặt đồ ăn trên đường sao?”

Chân Noãn nheo mắt. Đúng vậy, không phải lo lắng thuốc mê thì cũng là lo lắng vi trùng. Cô lúng túng: “Khi Trịnh Miêu Miêu bị tập kích sẽ không nắm lấy ổ bánh mà không buông tay, bởi vì bảo vệ tính mạng quan trọng hơn. Bánh ngọt và hoa đều sẽ rơi trên mặt đất. Nhưng...”

Mọi người không sao nghĩ ra, kẻ tình nghi trói Trịnh Miêu Miêu lên xe, hoa rơi lại nhưng bánh ngọt thì không có. Đây là tình huống quái quỷ gì vậy?

Cả phòng im lìm, Ngôn Hàm bỗng cất tiếng: “Tuổi tác của kẻ tình nghi thấp hơn chúng ta nghĩ, dưới hai mươi tuổi.”

Chân Noãn ngẩng đầu tò mò về nghi ngờ, chờ anh giải thích.

“Bọn họ nhặt bánh ngọt mang đi là vì bọn họ muốn ăn.”

Cả căn phòng bỗng chốc yên lặng. Chân Noãn thẳng thốt nhìn Ngôn Hàm, bỗng cảm thấy anh giống như vị thần vậy.

Nam thần liếc nhìn về mặt sùng bái và ngưỡng mộ của cô, tiếp tục thản nhiên nói: “Ngoài ra, những băng nhóm gồm hai hoặc ba kẻ đánh thuốc mê và cưỡng hiếp trở lên thông thường có tuổi tác không lớn.”

Tô Nhã gật đầu: “Nguy cơ đồng bọn bị bắt và nảy sinh mâu thuẫn trong nhóm quá lớn, đàn ông chín chắn hơn thường sẽ gây án một mình. Khi hung thủ bóp cổ nạn nhân đã dùng sức quá mạnh khiến gai xương cổ bị gãy, đây không phải là do hấn trưởng thành mà có sức như thế. Ngược lại, hấn rất dễ bị kích động và nóng nảy, không khống chế được sức lực, tâm trạng hoảng hốt, sợ hãi. Những điều này cho thấy hấn không đủ chín chắn, cũng chứng tỏ đây là lần đầu tiên hấn giết người nên không có kinh nghiệm.”

Ngôn Hàm cau mày bổ sung: “Cũng có thể là do cần thuốc.”

Chân Noãn ngạc nhiên, cảm thấy xét từ kết quả khám nghiệm thi thể, so sánh với phân tích của Tô Nhã thì cô nghiêng về suy luận của Ngôn Hàm hơn.

Tô Nhã cũng im lặng, nhớ lại lời Chân Noãn từng nói, suy luận của cô ta bao giờ cũng nhờ Ngôn Hàm bổ sung thêm. Cô ta cúi đầu, phát hiện mình cần phải học hỏi nhiều hơn nữa.

Còn Ngôn Hàm mím môi về đêm chiều.

Chân Noãn hỏi: “Lại nghĩ đến cái gì sao?”

“Tình cảnh giác của Trịnh Miêu Miêu rất mạnh.” Anh vẫn cố chấp về vấn đề này. “Bọn chúng có thể âm thầm bắt cô bé nhanh chóng như vậy nhất định là rất có kinh nghiệm, số lần gây án khẳng định là nhiều hơn chúng ta tưởng tượng. Nhưng... tại sao không ai báo cảnh sát?”

“Bởi vì sĩ diện ư?”

“Không chỉ thế.” Ngôn Hàm nhún mày suy tư chốc lát, điềm đạm nói. “Người bị hại tuổi còn rất nhỏ.”

Chân Noãn nghĩ đến Trịnh Miêu Miêu chỉ mới lên cấp hai, liền hỏi: “Ý là những cô bé mà bọn chúng tập kích trước đây đều chỉ mới mười mấy tuổi, tâm lý chưa đủ chín chắn nên lại càng không dám báo cảnh sát?”

“Ừ.”

Đội trưởng Bùi gật đầu liên tục: “Đúng, rất có thể. Từ kinh nghiệm phá án của chúng tôi trước đây, tỷ lệ một nhóm nạn nhân mà không có một ai báo án rất thấp. Nhưng nếu tuổi còn nhỏ thì có thể giải thích được điều này.”

Ngôn Hàm nói với mọi người: “Gần như có thể tiến hành phân tích đặc điểm rồi.”

Cuối cùng, mọi người sau khi bàn bạc đã đưa ra kết quả là kẻ tình nghi có thể có những đặc điểm sau:

Một, dưới hai mươi tuổi, không có bạn gái, đa số nạn nhân đều là thiếu nữ.

Hai, đang tuổi đi học, thường xuyên bỏ học, trường học chất lượng không tốt lắm.

Ba, có một chiếc xe riêng rất tự do, có thể do cha mẹ mua.

Bốn, hoàn cảnh gia đình khá giả.

Năm, không tiện thuê phòng, có nơi ở cố định và yên tĩnh, không nhất định là nơi thường trú.

Sáu, kinh tế không hề độc lập, sống dựa cha mẹ, ở chung với cha mẹ và gia đình nhưng thường xuyên không về nhà ngủ cũng không có ai quản lý.

Bảy, trong nhóm có một hoặc nhiều thành viên thường cầm dùi ở quán bar.

Tắm, cần thuốc.

Chín, thường vì nhìn chăm chăm con gái quá lâu hoặc là quấy rối dẫn đến việc đánh nhau.

Cuối cùng, Ngôn Hàm lại thêm một câu khó hiểu: “Trong đó, một kẻ thích xem phim người lớn, thích loại con gái nhu nhược ngoan ngoãn, dạng thiếu nữ hoặc thường mặc đồng phục hẳn đều thích.”

Sau khi phân tích đặc điểm đại khái như trên, Đội trưởng Bùi quyết định đến khu quán bar dò hỏi. Cả nhóm người rời khỏi nhà giáo sư Trịnh. Lúc đi trong ngõ, Đội trưởng Bùi gọi Chân Noãn lại, nói: “Chân Noãn, có chuyện muốn nhờ cô giúp đỡ.”

“Dạ!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91

Đội trưởng Bùi nói với cô, Chân Noãn vừa nghe mà huyết thái dương đã nhảy thành thịch, hỏi: “Đội trưởng Bùi, Đội trưởng em có biết chuyện này không?”

“Không. Sao vậy?”

“Em sợ anh ấy biết sẽ mắng em.” Chân Noãn nhú mày vẻ rầu rĩ, lòng hơi sợ Ngôn Hàm.

“Không sao đâu.”

“Sao anh không nói với anh ấy?”

“Cô đừng nhìn về bề ngoài mà tưởng anh ta dễ nói chuyện, kỳ thực tính tình khó chịu nhất trong Cục chính là anh ta đấy. Anh ta bài xích cách tìm kẻ tình nghi này, nếu nói ra thì anh ta sẽ không đồng ý đâu.”

“À!” Chân Noãn yên lặng cúi đầu, lòng hơi thấp thỏm. “Làm như vậy có thể nhanh chóng tìm được kẻ tình nghi sao?”

“Đúng vậy. Bắt được sớm một chút thì sẽ bớt đi vài cô bé bị hại. Cô cũng thấy tình trạng hiện giờ rồi đấy, nhiều cô bé nhỏ tuổi như thế...” Bùi Hải dùng sức bóp tay thành nắm đấm. “Mấy cô bé còn nhỏ như thế, lại vẫn còn là học sinh. Nhưng kẻ tình nghi quá gian xảo, chúng tôi đã tìm gần một tháng rồi, có thể sẽ tiếp tục còn những đứa trẻ khác bị hại.”

“À!” Chân Noãn cau chặt mày, nhớ lại thi thể đáng thương của Trịnh Miêu Miêu trên bàn khám nghiệm, gật đầu: “Được ạ!”

Chân Noãn nghiêng đầu, ngậy người nhìn chăm chăm vào hồ cá cảnh nhiệt đới. Trong nước hồ màu xanh nhạt, đàn cá đủ màu bơi qua bơi lại. Trước mặt cô chỉ có con cá màu xanh lam, đầu to béo giống như quả bóng tròn, đang bơi vô cùng chậm chạp.

Cô khom lưng kẻ sát vào hồ, đưa ngón tay chỉ chỉ vào thành thủy tinh vài cái. Chú cá đầu béo không hề có phản ứng, nó không bị hoảng sợ mà chậm rãi vẫy đuôi, bơi lên trên một chút lại từ từ chìm xuống, lại bơi lên trên một chút rồi dần chìm xuống tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại.

Chân Noãn cảm thấy tâm tình của mình còn không tốt bằng một con cá. Cô ngồi thẳng dậy, nhìn ánh đèn lập lòe đủ màu xung quanh. Cô đã làm thêm ở quán bar OX này hai đêm rồi nhưng vẫn không gặp được “kẻ khả nghi”.

Đội trưởng Bùi nói rằng lúc trước phát hiện được vài sợi vải vương lại trên gai hoa hồng trong bó hoa Trịnh Miêu Miêu đánh rơi, sau khi Quan Tiểu Du xét nghiệm cho biết đó không phải là quần áo. Người đội Hai điều tra hai, ba tuần mới biết được sợi vải đó đến từ miếng vải lót ly rượu của quán bar OX. Vì vậy, trong băng sẵn gái hẳn có người thường ra vào nơi này. Hơn nữa, lúc nhóm Đội trưởng Bùi điều tra thuốc gây ảo giác psilocybin cũng phát hiện quán bar này thường xuyên có khách đến tụ tập chào bán hoặc sử dụng thuốc lắc.

Họ đã mặc thường phục nằm vùng ở đây rất lâu nhưng không hề phát hiện người khả nghi. Sau đó, cảnh sát đề nghị dùng mồi nhử, mọi người mới rí rít nghĩ đến người đẹp Noãn Noãn vừa nhậm chức không lâu.

Dáng vẻ cô vô cùng trẻ trung, ngoan hiền lại tinh khiết, ánh mắt ngây thơ trông như kiểu học sinh giống Trịnh Miêu Miêu mà còn là kiểu cao cấp hơn. Thêm vào đó, Ngôn Hàm suy đoán đám sẵn gái này còn nhỏ tuổi, thích thiếu nữ thuần khiết, nên Đội trưởng Bùi càng chắc chắn Chân Noãn cải trang sẽ phù hợp với kiểu người bị hại hơn. Thế là cô biến thành phục vụ kiêm “công chúa” phòng bao trong quán bar.

Chân Noãn chọc chọc mạnh vào hồ cá thủy tinh, đầu môi, cô chẳng muốn làm công chúa chút nào, càng không muốn mặc loại đồng phục nữ sinh Nhật Bản ngắn cũn cỡn này. Ban đầu, ông chủ quán bar cũng rất đau đầu, nhưng rất nhanh sau đó lại tỏ ra quan tâm, chiều cố đến cô. Cô xinh đẹp nhưng không biết ăn nói, khách vừa đụng phải liền hốt hoảng né tránh. May mà khách thích kiểu của cô, nhìn đáng yêu cô rụt rè sợ hãi thì cũng không làm khó, ngoài miệng đùa cợt vài câu liền vui vẻ bỏ tiền mua rượu. Ông chủ mừng rỡ giải vây giúp cô.

Bây giờ là mười giờ tối, quán bar bắt đầu đông khách hơn. Trong một phòng bao có mấy cậu ấm đến chơi, đang uống rượu đánh bài, kêu vài “công chúa” đến tiếp. Ông chủ nói mấy người kia đều giàu có nên muốn đưa vào mấy cô đẹp nhất trong quán, trong đó có Chân Noãn. Cô không muốn đi, tuy người bên trong không làm gì quá đáng nhưng cô vẫn không muốn.

Còn đang đấu tranh tư tưởng bên cạnh hồ cá thì một cô “công chúa” khác tên Lan Lan đến kéo cô: “Đứng đây làm gì? Đi thôi!”

Vừa bước vào phòng đã thấy khói thuốc lượn lờ khắp bên trong, mấy cậu ấm đang đánh bài bên bàn, còn nhóm “công chúa” giúp mấy việc như bung rượu hay châm thuốc. Có cô ngồi sát bên cạnh họ, có cô còn ngồi thẳng vào lòng, nhưng thật sự không hề sờ mó hôn hít lung tung. Một đám đàn ông cười nói tán gẫu, không hút thuốc hoặc tán gẫu thì là trêu đùa con gái, duy chỉ có một chàng trai trên bàn bài là đưa lưng về phía Chân Noãn, đáng vẻ nghiêm chỉnh, trầm lặng, thái độ cũng đứng đắn.

Chân Noãn cúi đầu đi đến quầy bar bên kia rót rượu, hy vọng mọi người không nhìn thấy mình. Lan Lan bước đến ôm eo Chân Noãn: “Gặp được một anh đẹp trai cực.” Cô ta hất cằm liếc mắt. “Nếu anh ta ôm tôi thì tốt rồi, hôn cũng được nữa.”

Chân Noãn quay đầu lại, bóng người giao nhau, cô không thấy được “anh đẹp trai cực” mà Lan Lan vừa nói. Lan Lan bung ly rượu đi, Chân Noãn nhanh chóng nghe giọng nói nũng nịu của cô ta vang lên: “Hi!”

Sau đó, một giọng cười khê khàng và lịch sự của đàn ông vang lên: “Không cần, cảm ơn.”

Chân Noãn nhất thời sợ đến mức hồn vía lên mây, tay run lên làm đổ rượu trên bàn. May mà không có ai chú ý, cô cuống cuống lau đi rồi quay đầu lại nhìn, trông thấy Lan Lan đang tha thướt dựa sát vào người Ngôn Hàm. Cô nhìn một cái rồi quay đầu đi ngay, gần như muốn khóc. Sao Đội trưởng lại ở đây?

Lan Lan kiên nhẫn kẻ sát Ngôn Hàm ra về hồn dỗi: “VẬY em châm thuốc cho anh nhé?”

“Không hút, cảm ơn.” Giọng nói hờ hững, như cười như không, ẩn chứa vẻ khó chịu.

Lan Lan không tỉnh mặt, còn cọ cọ vào người anh: “Kiểu như anh khiến người ta thích nhất đấy!”

“Tôi không thích kiểu của cô.” Giọng nói đã trở nên lạnh lùng.

Lan Lan cực kỳ lúng túng, nhưng không dám trở mặt mà chỉ tránh xa anh ra. Cô ta nhanh chóng quay trở lại bên cạnh Chân Noãn, bắt mắt “hú” một tiếng: “Là kiểu ngoài lạnh trong nóng đấy mà.”

Chân Noãn không có lòng dạ nghe những thứ này mà chỉ định bỏ trốn, cô cầm vỏ chai rượu giả vờ đi vớt. Đi được nửa đường, một người đàn ông gọi cô lại, đưa ly rượu đến: “Rót rượu.”

Chân Noãn nhìn vỏ chai rượu trong tay, nhỏ giọng nói: “Hết rồi ạ!”

“Hết rồi thì đi lấy...” Người đàn ông nhìn sang, lời nói phía sau bỗng bay biến. Anh ta ra lệnh. “Ngẩng đầu lên xem nào!”

Chân Noãn không ngẩng đầu lên mà cất bước đi ra cửa. Người đàn ông đưa tay kéo cô lại, cười cợt trêu chọc: “Xấu hổ gì chứ, chạy đi đâu?”

Ngôn Hàm nhìn vào bài, không hề để ý đến động tĩnh bên cạnh.

Mặt Chân Noãn vừa đỏ vừa nóng, im thin thít, không ngừng tránh né tay anh ta. Đôi phương cũng đùa với cô, dần dần trở nên hào hứng hơn, vòng qua eo cô ôm vào lòng và cười: “Tinh khí này tôi thích đấy!”

Chân Noãn vừa kéo vừa đá: “Buông tôi ra!”

Trên bàn bài, Ngôn Hàm nghe thấy giọng nói này còn tưởng rằng tai mình có vấn đề, ngẩng đầu nhìn lên suýt không nhận ra Chân Noãn.

Cô đội tóc giả màu nâu hạt dẻ, kiểu tóc bobo vừa cá tính vừa nổi loạn, lại còn trang điểm nữa chứ! Trên bầu mắt không biết đánh phấn gì, vẻ giống hệt con mèo hoang cảm dỗ người khác. Thế nhưng, phối với gương mặt ngây thơ, kèm theo bộ váy thủy thủ xanh biển bó sát ngắn cũn này thì đúng là giống hệt như học sinh từ trường trung học chạy đến đây. Về mặt cô vừa xấu hổ vừa nóng vội, trông càng trêu chọc lòng người hơn.

Người đàn ông ôm rịt lấy cô không buông, cười cợt: “Ngủ với anh một đêm, anh tặng em chiếc đồng hồ này, chịu không?”

Đám công chúa xung quanh tặc lưỡi, là đồng hồ Patek Philippe màu trắng ngà tận bốn, năm chục nghìn đấy. Mấy người đàn ông cũng không đánh bài nữa, buồn cười vây xem.

“Không cần!”

“Vậy em muốn thế nào? Ra giá đi!”

“Anh buông tôi ra!”

“Không buông!”

Chân Noãn vất vả lắm mới gỡ khỏi ngực anh ta, nhưng cổ tay vẫn bị anh ta siết chặt. Đầu óc cô rối như tơ vò: “Tôi không thích kiểu như anh!”

“Ồ...” Máy người đàn ông ồ lên.

Ngôn Hàm thờ ơ nhìn.

Người đàn ông kia mất mặt liền nổi nóng đẩy cô. Chân Noãn loạng choạng, chai rượu trong tay rơi xuống đất vỡ nát.

“Đập chai là có ý gì? Gọi ông chủ của mấy người đến đây!”

Chân Noãn hoảng hốt. Ông chủ vẫn luôn che chở cho cô nên cô không muốn ông ấy bị mất mặt thay mình. Cô co ro, nhìn Ngôn Hàm cầu xin giúp đỡ. Về mặt anh điềm tĩnh, qua một hồi lâu mới cất lời: “Nhường cô gái này cho tôi đi!”

Ý là đừng so đo với cô nữa.

Đầu Chân Noãn nấp vào.

Người đàn ông kia vẫn còn thấy mất mặt, lòng ngọt ngọt: “Tôi thấy cô ta thuộc dạng thiếu dạy dỗ ấy”.

Chân Noãn cắn răng không lên tiếng.

“Ừ, rất thiếu.” Ngôn Hàm dựa vào lưng ghế. “Cô bé này tối qua lúc ngủ ở chỗ tôi tính khí cũng rất tệ. Có điều mới rồi cũng thật xin lỗi cậu, tôi ngồi ở đây thì cô ấy theo cậu thế nào được. Phải có đạo đức nghề nghiệp, đúng không?”

Lưng Chân Noãn cứng đờ, nhìn Ngôn Hàm đầy oan ức. Anh khẽ híp mắt, trông hơi nguy hiểm.

Lúc này, người đàn ông kia mới thả cô ra: “Vậy trả cho cậu này.” Anh ta túm lấy Chân Noãn đẩy vào người Ngôn Hàm.

Cô ngã vào lòng anh. Anh cau mày, người cô đầy mùi thuốc lá và rượu.

Mọi người xung quanh nhao nhao: “Không nhìn ta đấy, anh Hàm thích kiểu này à?”

“Ừ, thích kiểu này.” Giọng nói lạnh lùng của anh dội vào tai cô.

Mặt Chân Noãn nóng rát, xấu hổ vô cùng. Lật đật đứng dậy khỏi người anh, lao ra khỏi phòng không ngoảnh đầu lại. Mới vừa chạy đến cầu thang đã nghe thấy giọng nói điềm nhiên phía sau vang lên: “Em đứng lại đó cho tôi!”

Chân Noãn dừng bước, không dám đi tiếp nữa. Cô rụt rè quay đầu lại, thấy anh đang bước đến, liền sợ sệt lùi vào trong góc khuất.

Trái lại, về mặt Ngôn Hàm rất ôn hòa, tiếng nói cũng trầm ấm dễ nghe: “Làm nghề tay trái này cũng khá khảm đấy chứ!”

Chân Noãn đỏ mặt, không dám nói thật, ngốc nghếch gật đầu một cái lại vội vàng lác đầu.

“Có bản lĩnh rồi nhì?”

“Bản... Bản lĩnh gì chứ?” Cô vịn vách tường, chột dạ lùi về sau một bước.

“Biết nói dối với tôi rồi hả?”

Chân Noãn kinh ngạc, chợt hiểu ra anh đã sớm nhìn thấu cả rồi, cô càng bối rối hơn, lập tức thành thật khai báo: “Đội trưởng Bùi nói anh sẽ không đồng ý, bảo em đừng nói với anh.”

“Biết tôi không đồng ý mà em còn làm?”

“Em muốn giúp mọi người mau chóng bắt được kẻ xấu thôi mà.”

“Bắt người là chuyện em nên lo sao?”

“Đến lúc em lo được thì đã thành người chết rồi.”

Chân Noãn mở to mắt, ra vẻ hùng hồn trước mặt anh. Ngôn Hàm nheo mắt lại nhìn cô. Hôm nay, trông cô rất khác, mái tóc bobo ngắn gợi cảm, đánh rối mà thanh thoát. Đôi mắt mèo màu hồ phách ươn ướt lại trong veo, thêm lớp phủ bóng màu bạc nhưng trông ngây thơ và đơn thuần đến lạ.

Anh cất bước đến gần cô. Chân Noãn đánh hơi được sự nguy hiểm từ trong mắt anh, lại run run lùi về sau. Trong lối cầu thang mờ tối, chỉ có ánh đèn mờ ảo từ hành lang hắt đến, không khí không đứng lặng, mà...

Anh hỏi thật khẽ: “Nếu như xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thế nào?”

“Sao... Sao lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn được.” Chân Noãn lùi về sau từng bước một, bước chân không ổn định, giọng nói cũng run rẩy. “Họ đã mặc thường phục, đều... đều biết em ở đâu. Với lại, trên người em còn có máy... máy truyền tin.”

“Ồ, vậy sao?” Anh cười quái gở. “Hay là chúng ta thử xem lúc em bị xâm hại, họ có thể chạy đến trong vòng vài giây không nhé!”

Chân Noãn khấp khiễng lùi về sau, đầu va vào tường, không thể lui được nữa. Ánh mắt cô không biết phải nhìn đi đâu, còn anh cứ thế đến gần cô, thân hình cao lớn che khuất tất cả ánh sáng. Chân anh chạm vào chân cô, chiếc bóng bao phủ lấy cô.

Cô hít thở một cách khó nhọc: “Anh... định thử thế nào?”

Anh không nói, đưa tay ôm lấy eo cô, nhấc cả người cô lên, cúi đầu xuống sát vào tai và cổ cô.

Chân Noãn sợ đến mức không dám nhúc nhích, toàn thân đều tê dại nhưng lại không sợ hãi và phản kháng. Trong lòng cô vừa hoảng hốt vừa râm ran, giống như đang ngồi trên con thuyền lắc lư, chỉ một động tác đơn giản như thế nhưng phản ứng trong cơ thể cô lại chấn động tựa như dòn núi lấp biển.

Nửa gương mặt cô vùi trong vai anh, bị anh nắm lấy eo lại không dám đẩy anh ra, lắp ba lắp bắp: “Đội... Đội trưởng..”

“Ai là... Đội trưởng của em?”

“... Là anh mà!”

“Ồ đây, lẽ nào tôi không phải là đối tượng phục vụ của em à?”

Ánh mắt cô kinh hoàng, lú cả lưỡi: “Đội...”

Anh khẽ cười: “Tôi cũng cảm thấy đúng.”

“Đừng nói đúng mà.” Cô quỳnh quáng. “Đội... Đội trưởng, anh nói như vậy, các đồng nghiệp sẽ nghe được đấy!”

“Không nghe thấy đâu. Vừa nãy, lúc em bị đẩy vào người tôi, tôi đã tắt máy truyền tin trên người em rồi.”

“... Vậy... họ sẽ không đến đây sao?” Lưng cô toát mồ hôi lạnh.

“Ừ, bất kể xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không tìm đến đây được.” Anh khẽ sát vào tai cô, nói với giọng nguy hiểm. “Có làm gì thì họ cũng sẽ không đến đây được đâu.”

Cô run rẩy, tim đập như trống vỗ nhưng không hề sợ hãi chút nào.

“Đội trưởng, anh cách em gần quá, đừng gần như vậy có được không?”

“Cảm thấy rất khó chịu à?”

“Ừm...”

“Trước khi làm không suy nghĩ tới những việc này sao?”

Cô lí nhí: “Đội trưởng, em sai rồi, không làm nữa đâu.”

Cô nhận sai nhưng anh vẫn không thả cô ra: “Chuyện kiểu này em cũng dám làm mà lại sợ yêu đương à?”

Chân Noãn bàng hoàng á khẩu.

Anh hơi nghiêng đầu, môi khẽ lên gương mặt nóng hổi của cô: “Em có gan nói em không thích tôi đi!”

Một câu nói đã khuấy động đến mức khiến tim Chân Noãn muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Thân thể cô như nhũn ra, dán sát vào tường trong hơi thở nặng nhọc: “Em... Em sợ.”

“Không sao cả, đến khi em không sợ thì nói cho tôi biết.”

“Nói cho anh biết làm gì?”

“Để tôi hôn em.”

Cô không lên tiếng mà chỉ run run nín tay áo anh, nhú mảy về râu rĩ. Hôm đó, cô đã nói rõ với Đội trưởng rồi kia mà, kết quả cứ như thể tự cô nói nhầm, anh vẫn tự tung tự tác, lại còn có chiều hướng được voi đòi tiên. Thế nhưng, cô lại cảm thấy nỗi vui sướng đầy mâu thuẫn một cách khó hiểu.

Anh buông cô ra, lùi về sau một bước rồi hờ hững nhìn cô. Cô cúi gằm, anh đột ngột thả cô ra như thể mà cô lại thấy hơi tiếc nuối và ừ ừ lẩn khuất trong nỗi hoảng sợ ngập tràn. Nếu anh ôm lâu hơn chút nữa, chắc chân cô sẽ bủn rủn, không đi nổi mất.

Anh nhìn cô: “Có soi gương xem mình thế nào không?”

Cô vẫn cúi đầu, “ừm” một tiếng ừ xiu: “Em đi rửa mặt đây!”

Cô quay người định đi thì bị Ngôn Hàm kéo lại, anh sờ lên eo cô một cái. Chân Ngôn sồn gai ốc, hồi lâu mới nhận ra được anh đã mở lại máy truyền tin trên người mình.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92

Ngôn Hàm đưa tay vào cổ áo cô, cô rút về sau nhưng không nhanh bằng anh. Anh nhanh chóng kéo ra một chiếc tai nghe, cau mày: “Bùi Hải, Tô Nhã, hai người đến đây cho tôi.”

Chân Ngôn run lên, thầm than anh trở mặt còn nhanh hơn lật sách, vài giây trước còn nồng nàn và ngọt ngào với cô, bây giờ liền... Có điều, trong lòng cô lại trộm vui mừng vì có gì? Cô không nhận được mím môi cười, nhưng trông thấy sắc mặt anh không tốt lại vội vàng che miệng, ảo não chạy vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Ngôn Hàm nghiêng đầu nhìn cô chạy đi xa. Bóng lưng mảnh khảnh, đầu tóc rối bù. Anh “ừ” một tiếng, dựa vào vách tường châm thuốc, mới bật lửa thì điện thoại di động đã vang lên.

“Ừ!” Anh biết là Thiên Dương.

“Tiểu Họa, có thể không kịp nữa rồi, có người muốn giết tôi.”

“Ài?”

“Tôi không biết, người có liên quan.”

Anh cau mày nghe anh ta nói trong chốc lát rồi lên tiếng: “Cậu tra được người của kế hoạch T thì cho tôi một cái tên. Thiên Dương, tôi cần một cái tên.”

Đối phương nói ngay hai chữ, là một người Ngôn Hàm rất quen thuộc, anh trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Tôi sẽ xem xét.”

“Tiểu Họa, cậu cho rằng vụ án Miêu Miêu mất tích và bị giết hại là tình cờ sao? Lần này không giống đâu.”

“...”

Anh cúp điện thoại, trong hành lang vang lên tiếng bước chân. Nhóm Đội trưởng Bùi đã đến. Nhìn gương mặt Ngôn Hàm sa sầm, không ai dám mở lời.

“Chú ý của ai?” Ngôn Hàm dụi mắt thuốc vào cát trắng.

Tô Nhã không lên tiếng, Đội trưởng Bùi nói: “Là tôi!”

Ngôn Hàm nhìn mấy nhân viên tổ Hai phía sau anh ta nên không nói nặng: “Sau này, muốn điều động người trong đội của tôi phải được tôi đồng ý.”

Đội trưởng Bùi thở dài: “Tôi cũng muốn sớm bắt mấy kẻ này thôi. Giống như anh đã nói, nạn nhân chủ yếu còn nhỏ tuổi và là kiểu ngây thơ, Chân Ngôn có thể lừa chúng trót lọt mà.”

“Vậy thì phải đảm bảo được an toàn cho cô ấy. Vừa nãy, tôi đã tắt máy truyền tin của cô ấy vài phút, các người có biết không?”

Đội trưởng Bùi quay đầu lại nhìn cấp dưới của mình, người đứng sau gãi đầu: “Tôi đi vệ sinh nên không chú ý, chỉ nghĩ là đã canh chừng lâu như vậy thì chắc cũng không có chuyện...” Ánh mắt Đội trưởng Bùi rét lạnh, người phía sau im bặt.

“Có biết tại sao các anh đến đây bao lâu mà vẫn không thu hoạch được gì không?”

“Vì sao?”

“Bộ dạng của mấy anh chẳng giống đến bar chơi gì cả.”

Họ quay sang đánh giá lẫn nhau, cũng phát hiện ra dù là về mặt hay cách ăn mặc thì đều khác một trời một vực với đám dân chơi.

“Vậy phải làm sao đây?”

“Không làm gì được nữa cả. Nếu kẻ tình nghi thật sự đã đến nơi này, nhìn thấy các người cũng đã sớm chạy mất rồi.”

“...”

Ngôn Hàm đi ra ngoài: “Sớm kết thúc công việc rồi về nhà đi!”

Một cảnh sát trong đội Hai cầm lấy máy truyền tin, nói: “Chân Noãn, chúng ta kết thúc công việc rồi.”

“...”

“Chân Noãn, chúng ta kết thúc công việc rồi.”

“...”

Ngôn Hàm lập tức lao đến nhà vệ sinh, anh chạy như bay đến cuối hành lang rồi đá văng cửa ra. Bên trong chẳng có ai hết, chỉ còn lại tai nghe, máy truyền tin và bộ tóc ngắn bobo màu nâu hạt dẻ.

Anh nhanh chóng quay đầu lại, giật dùi chỉ về phía sau: “Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì thì các anh đừng trách tôi!”

Nhà vệ sinh trống hoác, cửa sổ mở toang, gió lạnh thổi vào lồng lộng. Ngôn Hàm chạy một mạch đến bên cửa sổ rồi nhảy ra ngoài, ánh nhìn lập tức lướt đến phương hướng của nhân vật khả nghi, chỉ có một tên đang khiêng Chân Noãn chạy về phía chiếc xe motor đang đỗ. Chân Noãn như tấm vải rách bị vất trên bả vai hắn, không hề có chút phản ứng. Ngôn Hàm lấy đà hai, ba bước rồi nhảy xuống từ ban công, chạy đuổi theo.

Người nọ đã chạy đến chỗ chiếc xe motor, đặt Chân Noãn đã mất hết tri giác lên xe rồi nhanh chóng khởi động. Sau tiếng máy nổ ầm ầm thì đầu xe đã vòng cua, tăng tốc phóng ra đường.

Ngôn Hàm đuổi theo đến ngã rẽ thì xe motor đã nghênh ngang rời xa. Anh ngẩng đầu nhìn khu nhà xung quanh rồi leo lên chiếc thang phòng cháy chữa cháy của một căn nhà, tức tốc chạy lên mái. Anh nhìn về hướng ánh đèn xe mất hút, nhanh chóng tính toán, nó sẽ chạy qua quảng trường.

Đêm đen bao phủ, anh chạy như bay trên những nóc nhà cao thấp san sát. Gió đêm rất lớn, thổi mái tóc ngắn của anh bay phấp phới. Cuối cùng, anh lấy một hơi dài chạy một mạch đến nóc nhà cuối cùng trong khi chiếc motor cũng đang lao đến trong ngõ hẻm dưới lầu, sắp sửa giao nhau với quỹ tích di chuyển của anh.

Ngôn Hàm lướt nhìn chiếc xe máy và cầu thang phòng cháy chữa cháy, lòng thầm biết chạy xuống không còn kịp. Anh vơ móc sắt phơi quần áo bên cạnh mái nhà và sợi dây, kéo mạnh rồi trực tiếp nhảy xuống khỏi lầu với tốc độ cực nhanh và đáp xuống mặt đất trong tích tắc. Đúng lúc chiếc xe máy chạy sượt qua người anh, Ngôn Hàm không đợi đứng vững đã cầm giá sắt trong tay vào bánh xe máy. Bánh xe vang lên tiếng nổ ầm, cây sắt lập tức xoay mạnh, rạch qua vách tường xi măng của các nhà, âm thanh va quệt chói tai xé toạc màn đêm.

Chiếc motor đang chạy như bay bỗng chậm lại, người trên xe còn cố gắng định giữ thăng bằng nhưng Ngôn Hàm đã đuổi đến, đá văng hắn khỏi xe. Chiếc xe lao đảo, thấy Chân Noãn sắp ngã xuống, Ngôn Hàm vội vàng chạy đến đỡ lấy cô. Cô rũ rượi ngã vào lòng anh, hơi thở ấm áp phả lên mặt.

Ngôn Hàm thấy người nọ lăn vài vòng định bỏ chạy, vội đặt Chân Noãn xuống đất trước, chạy đến bắt tên lái motor kia. Tên lái xe nhặt thanh sắt lên, quát to một tiếng đánh xuống đầu Ngôn Hàm. Anh nhấc chân đá về phía trước, trúng phải cổ tay hắn.

Thanh sắt đập xuống, tên thanh niên đau như thể tay bị đứt lìa, mặt nhăn nhó ôm tay định bỏ trốn. Ngôn Hàm lại bồi thêm một cú đá ngang vào ngay lưng hắn, hắn gào lên rồi ngã sấp xuống đất.

Anh lấy còng tay ra, cúi người chụp lấy vai hắn. Tên kia còn chưa chịu bỏ cuộc, nắm lấy một viên gạch ném về phía đầu anh. Ngôn Hàm nhanh chóng nghiêng người tránh né, cầm khuỷa tay hắn, dùng tay chặt xuống. Hắn kêu la thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất.

Ngôn Hàm đứng lên, ngoắc tay với hắn: “Đứng dậy!”

Tên thanh niên ngựa non háu đá, lại nhặt thanh sắt lên tấn công, nhưng người chưa kịp đứng vững đã bị đá một cú vào sườn, gục xuống đất.

Ngôn Hàm: “Nửa đi!”

Lần này, hắn chết cũng không đứng dậy, nằm trên mặt đất kêu rên.

Ngôn Hàm nắm cổ áo hắn nhắc lên, nhìn xoáy vào hắn: “Ai phải mày đến đây?”

Tên thanh niên thoáng sững sốt, ngoan cố lấp liếm: “Ông mày là tự...”

Ngôn Hàm đâm một cú vào bụng hắn, hắn “hự” một tiếng, ngã ra trên cánh tay anh, mắt nổ đom đóm.

“Nói, ai phải mày đến bắt cô ấy?”

“Không có ai hết.”

Ngôn Hàm vứt hắn xuống đất, nhặt thanh sắt lên, chống vào lồng ngực hắn. Vẻ mặt anh lạnh lùng không hề có tình cảm: “Bây giờ, xung quanh không có ai...”

Tên thanh niên nhìn xung quanh, đêm rất đen, không có một bóng người lai vãng.

“Tao nhảy từ trên lầu xuống căn mày, vì tốc độ xe quá nhanh nên mày đâm vào gốc cây rồi bị thanh sắt đâm xuyên qua ngực.”

Tên thanh niên hoảng sợ trợn trừng mắt, lết về phía sau: “Tôi thật sự không biết, có người chặn tôi lại ven đường rồi nói muốn tôi đến quán bar giật một sợi tóc của cô gái kia. Tôi thấy cô ấy xinh đẹp liền... Tôi không biết là ai cả.”

Ngôn Hàm đoán được hắn khai thật, lại hỏi: “Sau khi lấy được tóc thì liên lạc với người kia thế nào?”

“Hắn nói hắn ở đường Ngọc Tuyền chờ tôi, nếu qua mười giờ không đến thì hủy bỏ giao dịch.”

Ngôn Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ rồi. Anh cầm một tay tên thanh niên vào bánh xe máy, tay kia cầm vào lan can ven đường. Anh gọi điện thoại cho Đội trưởng Bùi, thông báo vị trí rồi bảo anh ta đến đây bắt người. Lúc bỏ điện thoại xuống, anh nghe thấy âm thanh sột soạt phía sau giống như có con vật nào đó đang cào.

Anh quay đầu lại nhìn, Chân Noãn đang lăn lộn trên mặt đất, hai tay quơ quào, chân đá loạn xạ, đang cởi quần áo.

“...”

Anh đi đến xem Chân Noãn, cô vẫn lăn qua lăn lại không ngừng, mái tóc dài buông xõa trên mặt đất như tảo biển. Khuôn mặt cô đỏ bừng, bàn tay nắm lấy cổ áo, xương quai xanh đỏ ửng như trẻ con mới sinh.

Anh im lặng nhìn cô gầy lát rồi ngồi xổm xuống đỡ cô lên, phúi giấy vụn trên tóc cô, lại phúi bụi trên quần áo. Cô bỗng nhào vào lòng anh, thoát cái ôm chặt eo anh. Ngôn Hàm chột khựng lại, như có dòng điện chạy qua thân thể. Anh im lặng cúi đầu nhìn cô, còn cô xem như vẫn ngoan ngoãn, không có thêm động tác nào nữa. Khuôn mặt mềm mại đỏ bừng kề vào ngực anh, cô nhắm mắt lại, dùng sức hít thở đều đều.

Tay anh đang giơ phía trên, vốn định nhặt cành khô trên tóc cô, nhưng giờ khắc này lại bỗng quên mất. Giờ tay một lúc lâu, anh mới vỗ vỗ nhẹ mái tóc, sau đó cầm lấy cánh tay cô định gỡ ra.

“Ừm...” Cô rên rỉ, không chịu buông tay, cọ cọ vào lòng anh như nài nỉ, cánh tay ôm chặt thắt lưng anh.

Anh ngồi đó, cô không ngừng chui rúc vào người anh, đụng phải giữa hai chân anh, khiến anh bị kích thích đến mức đầu óc mụ mị.

“Chân Noãn?” Anh gọi cô một tiếng.

“Ừm...” Cô khẽ thì thầm, thân thể mảnh mai không ngừng cọ quảy trên người anh, vẻ đang làm nũng.

“Thả tay ra...”

“... Nóng quá... đi...”

“Nóng thế mà em không thả ra à?”

“... Nóng quá... à...”

“Nếu không buông ra, có chuyện gì tôi không chịu trách nhiệm đâu nhé!”

“... Nóng quá... đi mất...” Cô khó chịu, giầy chân lung tung, đá vào mấy hòn đá trên đường vang lên tiếng soàn soạt.

Ngôn Hàm cảm giác mình thật có bệnh mới tiến hành cuộc đối thoại kỳ lạ này với cô. Cô vui đầu vào lòng anh, cọ vào người anh như đang giận dỗi, nhưng lại càng ôm anh chặt hơn, bên dưới càng lúc càng dán sát lấy anh. Quả thật là cô đang mài mòn sinh mạng của anh mà!

Anh định đẩy cô ra lần nữa, nhưng vì không dám mạnh tay nên đương nhiên không thể làm gì. Anh vừa lưu luyến vừa né tránh, lại vừa buồn cười vừa tức giận, bất đắc dĩ hỏi: “Ôm chặt như vậy, mà em biết tôi là ai không?”

“Đội trưởng... nóng quá... à... Đội trưởng...” Cô nhõng nhẽo ngoáy trên người anh.

Trái tim Ngôn Hàm râm ran và xốn xang không thể khống chế. Anh cúi đầu nhìn cô lần nữa, cô vẫn ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, gương mặt đỏ au, hơi đầu môi, thờ dốc nặng nhọc.

Anh nhìn cô, bình tĩnh nói: “Nếu không buông sẽ xảy ra chuyện đấy!”

“Nhiều hoa lắm... còn có bong bóng nữa...” Cô lại thì thầm, móng tay cào cào trên ngực anh.

Ngôn Hàm thờ dãi ôm cô đứng dậy, lại nghe thấy giọng nói của Đội trưởng Bùi và Tô Nhã truyền đến từ ngõ hẻm cách đó không xa. Anh nghĩ ngợi rồi ôm cô gái trong ngực rồi đi.

Trên đường đi đến bãi đỗ xe, cô luôn an phận, co ro trong lòng anh, không lộn xộn nữa mà chỉ ôm lấy cổ anh thật chặt, giống như gấu koala ôm thân cây to vậy. Không biết thuốc gây ảo giác khiến cô nhìn thấy gì mà suốt quãng đường cứ thăm thẳm, lẩm bẩm. Ngôn Hàm không nghe rõ cô nói gì và cũng không có hứng thú muốn nghe.

Nhưng đi được nửa đường, anh bỗng dừng lại nhìn cô. Lúc này, cô đã im lặng, nhắm mắt ngủ yên. Dường như anh định phán đoán gì đó, cúi đầu kề gần vào má và cổ cô rồi khẽ ngủi. Gió lạnh thổi vi vu, tim anh bất giác run lên. Anh bình tĩnh hít sâu vào lần nữa, cổ cô ngứa ran, “ừm” một tiếng rồi quay đầu sang, mở đôi mắt ướt ướt và ngây thơ gần với anh trong gang tấc. Cô nhìn anh vài giây rồi hé miệng đến gần, ngậm lấy môi anh.

“...”

Miệng Ngôn Hàm bị thứ ẩm ướt và mềm mại bủa vây, anh thẳng thốt, lập tức ngẩng đầu lên, tách rời bờ môi ẩm áp, nóng hổi của cô. Cô quay đầu, vùi vào lòng anh, lại trở nên ngoan ngoãn. Tim Ngôn Hàm loạn nhịp, thăm nghĩ liệu có phải trong ngực mình đang ôm một tiểu ác ma hay không.

Ngôn Hàm ôm Chân Noãn vào phòng khách, tìm thuốc cho cô uống, lại cởi quần áo giúp để cô ngủ thoải mái. Cô không ngoan ngoãn, thân thể mảnh mai nóng hừng hực không ngừng chui rúc vào lòng anh. Cách lớp áo mỏng bó sát, thân thể cô mềm mại như nước. Đôi mắt long lanh cực kỳ vô tội, ngốc nghếch nhìn anh. Gương mặt nóng hổi không ngừng cọ cọ vào ngực anh, còn cắn vài cái lên cổ anh nữa. Hơi nóng hàm hấp rót thẳng vào tai anh.

Ngôn Hàm có chút chật vật, vất vả lắm mới kéo được cô ra khỏi người mình rồi nhét vào trong chăn.

Mắt không thấy, tâm không phiền. Anh đứng dậy đi vài bước rồi quay đầu lại nhìn. Mới vừa nhét cả người cô vào chăn, giờ phút này, trên chăn trắng lại phồng lên một hình người, thỉnh thoảng cựa quậy vài cái. Anh lại đi đến, vén chăn lên để lộ đầu cô.

Cô nằm trên giường, vẫn duy trì tư thế co quắp như trẻ sơ sinh. Anh đưa tay nhắc đầu cô, kéo gối qua rồi đặt đầu cô nằm lên, đếm chân xong thì đi ra ngoài.

Ra đến cửa phòng, Ngôn Hàm liền mau chóng vào nhà vệ sinh. Vậy mà nơi đó của anh lại có phản ứng.

Thật lâu sau anh mới đi ra, nghĩ ngợi lại bước đến bên giường xem Chân Noãn. Sau khi uống thuốc, mặt cô đã bớt đỏ, hơi thở cũng không còn dồn dập như trước nữa, dần dần đều đặn và kéo dài trở lại.

Ngôn Hàm vén chăn rồi kéo áo cô lên một nửa.

Nguyễn Văn Chính đâm hai dao đã để lại sẹo. Làn da bụng bằng phẳng, trắng nõn như trân châu dưới ánh trăng của cô đã phải mang theo hai vết sẹo vô cùng xấu xí kia. Anh lại kéo cao lên một chút nữa, vị trí cô bị thiếu một chiếc xương sườn không hề có vết sẹo. Anh kéo lại áo cho cô, đắp kín chăn rồi bỏ đi.

Khi Chân Noãn tỉnh lại thấy rất ẩm áp, cô lăn một vòng trong chăn, cảm giác có gì đó không đúng liền mở mắt ra nhìn. Đây là đâu? Cô ngồi bật dậy, nhớ đến cảnh tối hôm qua bị người ta bóp miệng bỏ thuốc vào trong nhà vệ sinh. Cô cuống cuống vén chăn lên xem, áo khoác và áo len đã bị cởi bỏ, nhưng áo lót giữ ấm vẫn còn nguyên vẹn.

Cô kéo cổ áo ra, cúi đầu nhìn vào trong. áo ngực cũng còn. Hôm qua, cô từng gặp Đội trưởng, nhất định là Đội trưởng đã cứu cô. Có Đội trưởng cô mới không sao. Ừ, đúng vậy!

Chân Noãn mặc quần áo tử tế, kéo lê dép chạy ra ngoài rồi mới mở cửa, liền nghe thấy giọng Ngôn Hàm khe khẽ: “Thả ra nào, tao phải đi đánh răng đấy!”

Chân Noãn sùng sốt, anh đang trò chuyện với ai thế?

“Làm nũng cũng vô ích thôi, tự mình ăn đi, tao sẽ không đút cho mày đâu.” Anh thờ dãi về hơi bất đắc dĩ. “Đừng ôm tao mà, buông ra được không?”

Chân Noãn tò mò nhìn quanh quất, liền thấy Ngôn Hàm đang mặc áo trắng và quần dài sẫm màu, tay cầm bát thủy tinh đứng ngoài ban công. Nơi đó có cả một mảng cỏ, bên chân anh là một con vật nhỏ lông xù, rụt rè nhút nhát. Cô đi vài bước để nhìn rõ hơn, là hai con mèo nhỏ ngơ ngáo ôm lấy ống quần anh kêu meo meo.

“Anh nuôi mèo à?” Là mèo tai cụp Scotland, vẫn còn rất nhỏ, ngốc nghếch và đáng yêu quẩn quýt lấy nhau. Một con bộ lông có vân như cọp con, bụng và bốn bàn chân bé xíu là màu trắng, con còn lại chỉ có vân đen trắng.

Ngôn Hàm khom lưng xách chúng lên, hai con nằm ườn trên đất, lẩn lộn dưới người. Chân Noãn ngồi xổm trên bãi cỏ, vuốt cái đầu mềm mại của con mèo, lại thấy bên chậu hoa còn có một con mèo khác, hình như là mẹ của hai con mèo nhỏ thì phải. Nó nằm nhòai trên đất sười nắng, dáng vẻ lười nhác chẳng buồn nhúc nhích.

Hình như cô từng nghe Quan Tiểu Du kể rằng con mèo kia tên là Penixilin, hai con nhỏ thì một con tên Amoxi, còn một con tên Cilin.

Ngôn Hàm mang sữa và thức ăn đến cho lũ mèo, vỗ vỗ mõng con mèo nhỏ. Hai con mèo cúi đầu liếm sữa.

“Con nào tên là Amoxi, con nào là Cilin?”

“Giống cọp con là Amoxi, giống bò sữa con là Cilin.”

“Cọp con, bò sữa con...” Cô không ngờ Ngôn Hàm lại đặt biệt danh đáng yêu như vậy cho mèo. Cô đến gần vuốt ve, gắng tay múp míp roi khỏi túi áo.

Amoxi giương đôi mắt trong veo nhìn sang, thân thể mềm mại loạng choạng cố gắng đứng lên, nhào đến ôm lấy chiếc găng tay. Cilin cũng đuổi theo, găng tay của Chân Noãn trong nháy mắt biến thành dụng cụ mài móng của chúng.

Ngôn Hàm đưa tay cầm vội bao tay của Chân Noãn lên, nhưng hai con mèo nhỏ như hai miếng bã kẹo cao su treo lủng lẳng nhất quyết không chịu buông, đôi mắt vô tội và yếu mềm đồng loạt nhìn Chân Noãn chăm chăm, ra vẻ ngốc nghếch rất muốn được ôm.

Chân Noãn cầm lấy găng tay từ tay Ngôn Hàm, chạm vào ngón tay anh cũng không phát hiện. Cô cẩn thận gỡ hai con mèo ra, nói dịu dàng như dỗ trẻ con: “Ngao nào, cho bọn em chơi nhé!”

Chất giọng cô vốn nhẹ nhàng, thay đổi ngữ điệu liền mềm mại như nước.

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô hồi lâu, bỗng cười: “Mắt của em giống mèo con thật.”

“Ồi, nào có chứ?” Cô nhìn vào ánh mắt chú tâm và thương thức anh dành cho mình, mặt vụt đỏ bừng.

“Mau hỏ phách giống mèo con vậy.” Anh cúi đầu, ngón tay trắng ngần gãi cằm mèo con, nó liền ngẩng đầu lên lười biếng híp mắt.

Anh thầm nghĩ ánh mắt cô quả thật rất giống với mèo con, trong suốt và lấp lánh, nhưng lại không hề chứa đựng sự kiên cường mà chỉ mềm mại và yếu đuối như mèo tai cụp Scotland.

Đôi môi mỏng của anh thoáng ắn chứa nụ cười, lại nói: “Tôi hôm qua xảy ra một số chuyện, em có ấn tượng không?”

“Không ạ!”

“Em đã hôn tôi đấy!”

Chân Noãn giật mình, tim suýt chút nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh ngẩng đầu nhìn dáng vẻ hoảng sợ của cô, cười nói: “Trêu em thôi.”

Chân Noãn chơi với mèo con một lúc lâu mới nhớ đến đây là mèo của Hạ Thời. Nghĩ kỹ lại thì nơi này quả thật đều tràn ngập bóng dáng cô ấy. Khung hình trên bàn trà, bên cạnh tivi đều là hình của cô ấy và Ngôn Hàm, trên tủ lạnh cũng có giấy dán tiện lợi đủ màu.

Ngôn Hàm sống một mình làm gì cần những thứ này, e rằng đây là kiệt tác của Hạ Thời đã được anh gìn giữ nguyên trạng suốt cả mười năm qua. Đây là căn nhà anh và Hạ Thời đã sống cùng nhau sao? Chân Noãn hơi chột dạ, cũng có một chút... hăm mộ nhỏ.

Ra cửa đi làm, Chân Noãn thay giày ở mái hiên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy một tờ giấy dán phía sau cửa. Vốn là màu vàng nhưng giờ đây đã chuyển sang bạc thếp, keo đã khô nhưng được băng keo dán cố định lại vào cửa. Trên đó có một hàng chữ thanh thoát: Ngôn Tiểu Hòa, mỗi ngày phải bình an về nhà. Em đang đợi anh đấy! ^_^ A Thời.

Không hiểu sao Chân Noãn chợt thấy bị thương.

Đi xuống lầu, Chân Noãn hỏi: “Hôm qua, anh có bắt được kẻ tình nghi kia không ạ?”

“Không phải hấn. Nhưng hấn cũng chẳng trong sạch gì, là tội phạm bỏ trốn của thành phố X tỉnh Tây, phạm tội cưỡng hiếp chạy trốn khỏi đó, đến Dự Thành chưa được một tuần lại ngửa tay, muốn tìm con gái say rượu ở quán bar nhưng trùng hợp vừa ý em. Kẻ tình nghi thật sự thấy bút dây động rừng nên đã trốn rồi.”

Chân Noãn rụt cổ, cái gọi là “mồi nhử” ngược lại đã gây trở ngại rồi.

Ngôn Hàm không thoải mái lắm: “Tìm người theo cách thức hiện tại quá chậm, phải tìm ra được manh mối chính xác hơn.”

“Nhưng gần như chúng ta đã nghĩ đến tất cả những nơi có thể rồi.” Cô chần chừ chốc lát. “Đội trưởng, trong tiềm thức của anh cảm thấy những chỗ này

không đúng sao?”

“Cứ cảm giác rằng quá trình Miêu Miêu bị bắt có gì đó không đúng lắm!”

“Với hiểu biết của anh về Miêu Miêu, anh luôn cho rằng tính cảnh giác của cô bé rất cao, không thể nào bị người ta bắt lên xe mà không kêu la một tiếng phải không?”

“Ừ! Cho dù đối phương là một đám, tốc độ rất nhanh và phối hợp rất tốt, nhưng đến gần Trịnh Miêu Miêu vẫn cần phải có một quá trình. Tại sao cô bé lại không kêu cứu?”

Chân Noãn kinh ngạc, đầu lóe lên một tia sáng, lại nghe Ngôn Hàm nói: “Có thể Trịnh Miêu Miêu quen biết kẻ tình nghi. Kẻ tình nghi giả bộ nói cho cô bé đi nhờ xe đến sân bay thì sao?”

“Không, lời này hơi khó tin. Nguyên văn lời của đối phương hẳn là trời lạnh lắm, đừng chờ xe buýt, tôi đưa em đến trạm tàu điện.”

Chân Noãn bừng tỉnh ngộ, lại phát hiện ra vấn đề: “Nhưng hoa của Miêu Miêu rơi trên đất, rõ ràng còn từng giây giụa. Đây là mâu thuẫn.”

“Đây chính là lời tiếp theo tôi muốn nói. Miêu Miêu đúng là bị người ta kéo lên xe chứ không phải là tự nguyện đi nhờ xe. Tính cảnh giác của cô bé cao hơn người bình thường rất nhiều, từ địa điểm lên xe đến trạm xe điện rõ ràng không xa. Một khi phát hiện đường đi không đúng, cô bé sẽ không trực tiếp gây hấn với đối phương đi không đúng, cô bé sẽ không trực tiếp gây hấn với đối phương mà sẽ lết lút gọi cho bất cứ ai trong Cục, thông qua trò chuyện với đối phương để chúng tôi nghe được. Cho dù hoa không rơi trên mặt đất cũng có thể đoán được cô bé bị người ta bịt miệng kéo lên.”

“Ý của anh là Miêu Miêu biết một người trong số đó, chính người này đã dụ cô bé đến gần chiếc xe lạ ư?”

“Tôi đã nghe giáo sư Trịnh kể lại, ngay cả xe của thầy cô Miêu Miêu cũng không đi, bởi vì rất nhiều vụ án đều do người quen gây ra. Lần này, đối phương đề nghị đưa cô bé đến trạm xe điện, cô bé sẽ tỏ vẻ từ chối và cảm ơn, sẽ không bắt lịch sự cách xa mà sẽ trò chuyện với đối phương vài câu.”

“Lúc cô bé dựa vào xe trò chuyện với kẻ đó thì những kẻ khác kéo cửa sau xe ra, bịt miệng bắt cô bé đi.”

“Đúng vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Lòng Chân Noãn lạnh toát: “Phần tử tội phạm hiện nay thật đáng sợ, tính cảnh giác của Miêu Miêu cao như thế mà vẫn bị...” Cô vẫn thấy có điều khó hiểu: “Nhưng đội Hai từng điều tra qua, nhà giáo sư Trịnh không có thù oán với ai. Ở trường, Miêu Miêu cũng không có người điên cuồng theo đuổi. Và lại, chúng ta suy đoán tuổi của kẻ tình nghi khá nhỏ, Trịnh Miêu Miêu chỉ quen biết bạn học cùng trang lứa, trong số người quen không hề có độ tuổi từ mười sáu đến hai mươi. Người xa lạ vài lần gặp gỡ không đủ khiến cô bé đến gần được.”

Ngôn Hàm: “Kẻ quen biết hẳn là bạn học.”

“Nếu là bạn học, trẻ con mười bốn tuổi chưa có bằng lái xe, chỉ có thể ngồi ở ghế lái phụ và hàng sau thôi. Miêu Miêu biết trên xe có người khác, trông thấy đám bạn học nam thì hẳn cô bé sẽ nảy sinh cảnh giác mà.”

Ngôn Hàm: “Nếu là bạn học nữ thì sao? Nếu là một cô bạn học bình thường ngoan ngoãn như cô bé thì sao?”

Chân Noãn tròn to mắt: “Là một cô bé nữ sinh cấp hai giống Miêu Miêu. Sau khi con bé bị đám săn gái này xâm phạm, sẽ xuất hiện tâm lý nghe theo bọn chúng và giúp chúng loại trừ cảnh giác của người bị hại tiếp theo ư?”

Môi Ngôn Hàm mím lại thành đường thẳng, mở cửa lên xe: “Chúng ta phải điều tra lại về bạn học của Miêu Miêu mới được.”

Chân Noãn vội vàng leo theo lên xe rồi nói: “Như vậy có thể giải thích được tại sao bọn chúng lại quen thuộc đoạn đường gần nhà Miêu Miêu đến vậy. Có lẽ là một người bạn học thường đến nhà cô bé.”

“Ừ!”

Xe hơi khởi động, Chân Noãn lại hỏi: “Đội trưởng, nếu trong đó có một người quen biết Trịnh Miêu Miêu, bọn chúng không phải là tìm người ngẫu nhiên nữa mà là đặc biệt chờ đợi sao? Hay là nói vẫn còn khả năng khi chúng đang đi săn thì gặp được một người bạn của con bé.”

Xe bỗng chầm chậm dừng lại. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm với vẻ khó hiểu. Anh nhìn về ngã tư phía trước và hỏi: “Từ chỗ rẽ ở đây của chúng ta đến ngã tư phía trước hẳn là mười lăm mét đúng không?”

Chân Noãn gật đầu. Mười lăm mét ư? Thoảng chốc cô hiểu ra, hô lên: “Nơi Miêu Miêu bị bắt lên xe cách ngã rẽ trong ngõ chỉ có mười lăm mét.” Như thế quá gần.

Ngôn Hàm tiếp lời: “Tính từ đoạn rẽ nơi Miêu Miêu bị bắt thì chỉ có mười lăm mét thôi, ban đêm có thể đi nhanh, không đến mười giây là đến. Nếu như tùy cơ chọn người, bọn chúng có thể trong vòng mười giây đã xác định được Miêu Miêu là mục tiêu và chuẩn bị bắt người không?”

Không thể nào!

“Bọn chúng đang đợi cô bé.”

Buồng xe rơi vào trạng thái yên lặng.

Chân Noãn vội vàng nói: “Nếu là có ý chờ Miêu Miêu, vậy bọn chúng làm sao biết được Miêu Miêu sẽ ra cửa vào giờ đó? Lẽ nào cô bạn học kia tìm có nào đó hẹn Miêu Miêu gặp mặt sao?”

“Không phải!” Ngôn Hàm nói. “Đã tra qua lịch sử trò chuyện của Miêu Miêu. Đêm đó, ngoại trừ giáo sư Trịnh và cô Trịnh ra, cô bé không hề gọi điện thoại hay gửi tin nhắn cho ai khác. Trong ứng dụng trò chuyện trên điện thoại và máy tính cũng không có nội dung liên quan. Những thứ này cho dù xóa bỏ cũng vẫn có thể tra ra được.”

Chân Noãn giải thích: “Có khả năng đã hẹn nhau từ trước không?”

“Nếu hẹn trước, gần đến giờ ra cửa cũng phải gửi tin nhắn điện thoại thông báo.”

“À!” Chân Noãn gãi gãi đầu. “Chính xác là vậy.”

Cô hơi thẹn vì bản thân chỉ biết cứ thế suy luận, nhận định quá chủ quan mà không chú ý đến những thói quen sinh hoạt hằng ngày. Máy dạng chi tiết nhỏ nhất như vậy chỉ có anh mới để ý.

Chân Noãn bối rối, hơi sốt ruột: “Không phải là ngẫu nhiên, cũng không có hẹn trước. Vậy làm sao bọn chúng biết cô bé sẽ đi ra ngoài? Hay nói cách khác, bọn chúng làm sao biết hôm đó là sinh nhật của ba Miêu Miêu và cô bé sẽ ra ngoài trễ như vậy?”

Ánh mắt Ngôn Hàm sáng quắc nhìn về con đường phía trước, dường như thoảng cười, anh cầm lấy điện thoại: “Từ Từ Miêu, điều tra thử không gian QQ và các mạng xã hội như Weibo, mạng Renren và Wechat. Rất có thể cô bé đã đăng trạng thái lên một trong những trang đó. Tìm người đã xem dòng trạng thái tức thời của cô bé vào đêm đó rồi tra ra địa chỉ IP lúc đối phương đăng nhập. Một giờ sau, tôi muốn thấy tên và địa chỉ của kẻ tình nghi.”

Bên kia, Từ Từ Miêu cười khẩy phách lối: “Sếp, anh quá xem thường tôi rồi, nhiều lắm là nửa giờ thôi.”

Chân Noãn sững sốt, đáy mắt nhanh chóng vụt qua tia sáng mừng rỡ và kích động. Cô nhìn phong cảnh lướt cực nhanh ngoài cửa xe, đáy lòng nói thầm: “Đúng vậy, nhất định phải tìm ra mấy tên khốn kia.”

Chắc hẳn đây cũng là cách nghĩ của cả nhóm đồng nghiệp, tất cả mọi người đều cảm thấy ngọt ngào trước cái chết của Trịnh Miêu Miêu, ai ai cũng muốn bắt được hung thủ, thay giáo sư Trịnh và Miêu Miêu đòi lại công bằng. Cô cũng giống như mọi người, chờ đợi, kích động, hơn cả là tràn đầy hy vọng và niềm tin. Nhất định không để người chết oan ức, vì lời hứa hẹn này mà làm bao nhiêu chuyện cũng xứng đáng.

Sau khi Chân Noãn về văn phòng, cứ mãi lo chỉnh sửa lại tài liệu có liên quan đến khám nghiệm của Trịnh Miêu Miêu, thuận tiện thăm định lại kết quả lần nữa. Không lâu sau, cô nhận được điện thoại của Quan Tiểu Du: “Noãn Noãn, đội phòng cháy chữa cháy phát hiện ra một thi thể ở số 15 ngõ Sơn Thủy thuộc quận Lệ Hồ. Tuy có thể là bị chết cháy nhưng vẫn mời cậu sang đó một chuyến. Chúng ta sẽ đi cùng nhau.”

Chân Noãn đặt điện thoại xuống, cau mày. Gần đây, thật sự đã xảy ra quá nhiều án mạng. Vụ của Miêu Miêu còn chưa giải quyết thì lại thêm vụ mới.

Lúc đi thang máy, Chân Noãn và Quan Tiểu Du trùng hợp gặp Từ Từ Miêu cũng định xuống lầu. Anh ta ngẩng đầu, ưỡn ngực như chú gà trống, vẻ mặt tự mãn, trông khá hưng phấn.

Quan Tiểu Du: “Trông thế này chắc là tìm được người rồi hả?”

“Dĩ nhiên. Đã tìm ra địa chỉ IP lên mạng bằng điện thoại di động, kẻ này một tuần nay đã nhiều lần đăng nhập nick QQ mới và sử dụng nick đó để xem hình ảnh trong không gian của Trịnh Miêu Miêu. Đồng thời, hắn cũng dùng nick này theo dõi Weibo của cô bé, đêm đó đã từng lướt trang của Trịnh Miêu Miêu và thấy cô bé đăng dòng trạng thái lên Weibo...”

Từ Từ Miêu mở iPad chuyên dùng cho công việc của anh ta ra, đưa cho hai người họ xem. Dòng trạng thái cuối cùng của Trịnh Miêu Miêu có kèm theo hoa tươi và bánh ngọt với dòng chữ là: “Mười một giờ ba đến rồi, con gái cưng đến sân bay đón ba đây.” Trịnh Miêu Miêu trong hình cười hé lúm đồng tiền xinh xắn như hoa. Chân Noãn và Quan Tiểu Du nhìn cũng thấy buồn bã.

Từ Từ Miêu nhìn ra tâm trạng của hai cô gái, liền lên tiếng an ủi: “Tôi đã tra ra số điện thoại di động và định vị được vị trí của hắn rồi.” Anh bấm vào iPad, bàn đồ lập tức hiện lên, trên đó có một điểm đỏ: “Thằng nhóc này không trốn thoát được đâu.”

Chân Noãn gật đầu quả quyết: “Mã đảo thành công rồi!”

Xuống thang máy, bọn họ mỗi người một ngã.

Nhưng khi Chân Noãn đến hiện trường khu Lệ Hồ thì phát hiện nhóm Ngôn Hàm và Từ Tư Miếu đã đến tự bao giờ. Cô và Quan Tiểu Du nhìn nhau, lòng chùng xuống.

Nhóm Ngôn Hàm đã căn cứ theo định vị truy tìm đến ngõ Sơn Thủy thuộc quận Lệ Hồ, trong con ngõ chật hẹp đã đầy ánh đèn xe cứu hỏa đang nhấp nháy. Lúc đó, Ngôn Hàm đã có dự cảm chẳng lành, chuyện không thể nào trùng hợp như vậy.

Sau khi đến gần, quả nhiên, họ phát hiện địa điểm xảy ra hỏa hoạn chính là nơi Từ Tư Miếu định vị được, số 15 ngõ Sơn Thủy. Họ đã đến chậm một bước.

Khu cư xá trong mấy ngõ hẻm này là công trình nhà ở liền kề mà mười năm trước, tập đoàn Hoa Thịnh xây dựng cho dân nhập cư, chất lượng xây dựng rất kém, cơ sở vật chất cũng không tốt. Trong những năm gần đây, người dân nơi này đã lần lượt dọn đi, rất nhiều người để nhà lại cho mấy người buôn bán gần đó thuê làm kho hàng.

Nơi xảy ra hỏa hoạn chính là một căn nhà ba tầng cũ kỹ, căn nhà đã cháy đen sì, khắp nơi nhỏ nước giống như một căn nhà rách, mưa dột khắp nơi. Dòng nước đen ngòm chảy tràn trong ngõ, cuốn theo tro bụi sau cơn hỏa hoạn. Không khí thoảng mùi cháy rụi khó ngửi, giống như mùi gạch, nhựa và nước sơn, gắt mũi và tởm lợm. Hiện trường hỏa hoạn đều là khí độc. Nhân viên phòng cháy chữa cháy báo lại rằng bốn mươi phút trước, họ nhận được tin báo cháy. Khi chạy đến thì ngọn lửa đã bốc lên tận tầng ba. Nơi này ít người qua lại, lúc có người phát hiện hỏa hoạn thì lửa đã cháy rất lâu rồi. Nhân viên phòng cháy chữa cháy phải mất gần nửa giờ mới hoàn toàn khống chế được cơn lửa.

Ngôn Hàm im lặng lắng nghe, bất giác cắn răng. Tai nạn “ngoài ý muốn” xảy ra còn nhanh hơn cả họ.

Nhân viên phòng cháy chữa cháy còn nói rằng tầng hai có thi thể đã cháy đen, họ không thể nào phân biệt được là do bị giết hay do chết cháy nên đã mời pháp y đến đây.

Ngôn Hàm nghe thấy thế lại như cảm giác được gì đó, quay đầu xem. Nhóm Chân Noãn đang xách cặp dụng cụ đi đến.

Chân Noãn cũng ngẩng đầu nhìn thấy anh, bỗng chốc đáy lòng lạnh lạnh. Mặt Ngôn Hàm căng thẳng và lạnh lùng, đáy mắt như đang phủ một lớp sương mờ. Cô chưa từng thấy dáng vẻ này của anh, khá là sợ sệt, muốn dời ánh mắt đi nhưng không dám. Ánh mắt kia của anh rõ ràng là chờ đi cùng cô đến hiện trường.

Cô kiên trì bước đến, nhã nhặn chào hỏi: “Đội trưởng!”

Anh không lên tiếng mà đi thẳng vào căn nhà cháy rụi. Mọi người cũng đi vào theo. Quan Tiểu Du khẽ huych cánh tay cô, nháy mắt về phía Ngôn Hàm. Chân Noãn hiểu rõ ý của cô ấy là tâm trạng Đội trưởng không tốt, đừng chọc anh, cẩn thận bị mắng.

Ngôn Hàm bỏ tay vào túi, bước lên cầu thang, ngay cả bóng lưng cũng lạnh giá. Hung thủ đã giết người trước khi bọn anh đuổi đến, bất cứ ai cũng sẽ phần nộ.

Chân Noãn không ngại cái kiểu lạnh lùng hiem thấy này của anh. Hơn nữa, không hiểu sao, cô lại cảm thấy một cách khó hiểu rằng dường như đây mới là thái độ chân thật nhất từ đáy lòng anh. Nụ cười và vẻ bông đùa thường ngày chỉ là ứng phó với cuộc đời mà thôi. Giờ phút này, vẻ mặt xa cách và lạnh lùng ấy mới là trạng thái tự nhiên nên có ở anh.

Chân Noãn nhìn xung quanh, trên cầu thang và xà nhà đều là nước chảy tí tách. Khói mù mịt khiến tầm nhìn không rõ.

Ngôn Hàm không quay đầu lại nói: “Đeo khẩu trang.”

Người phía sau cũng biết đây là dặn dò thiện ý của anh, ríu rít làm theo. Chân Noãn lấy ra thêm một cái: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm quay đầu lại. Giờ phút này, gương mặt tuấn tú kia đã sớm điều chỉnh lại tâm trạng. Vẻ tức giận và lạnh lẽo ngán ngùi từ dưới tầng đi lên khi nãy cũng tan thành mây khói, trở nên điềm tĩnh không một gợn sóng.

Chân Noãn thấy thế liền vội vàng đến gần đưa khẩu trang cho anh. Anh đưa tay ra nhận. Đúng lúc này, một cây cột đã cháy thành than từ xà nhà rơi xuống phía tay của Chân Noãn với tốc độ cực nhanh, cô vốn không kịp phản ứng. Lúc cô định nhìn mình sắp gãy tay đến nơi thì Ngôn Hàm liền giơ tay lên che bên trên cô.

“Bộp” một tiếng, cây gậy đập vào bốn ngón tay anh, gõ lên các đốt ngón tay, âm thanh khô khốc khiến lòng người kinh hoàng. Ngôn Hàm cau mày, nén nhin xuýt xoa. Anh nhanh chóng đưa tay trái che mấy ngón tay phải, nghiêng đầu đi, cầm căng chặt suốt ba giây không nói tiếng nào.

Chân Noãn sợ mất hết hồn vía. Vừa nãy, cô chỉ trông mắt nhìn cây gậy đập vào thôi mà ngón tay đã cảm thấy đau. Cú đập này đoán chừng là đau đến rút gân mất thôi.

Cô vội vã nói: “Em xin lỗi!”

“Nói xin lỗi gì chứ, cây gậy này là em đặt ở đây ám toán tôi à?” Anh liếc nhìn cô, cầm lấy khẩu trang trong tay cô rồi quay người bỏ đi. Lúc nói chuyện với cô, giọng anh vẫn hòa nhã.

Sau khi bỏ đi xa, anh mới phẩy tay theo bản năng rồi co lại thành nắm đấm. Chân Noãn vô cùng áy náy đuổi theo anh, vừa đi một bước lại chột nhứ đến lần đó, anh trai và chị dâu Khương Hiểu gây chuyện, anh từng nói rằng: “Bảo vệ tốt tay của em, nếu không thì sự nghiệp sau này của em sẽ bị hủy hoại.” Giờ phút này, lời nói nửa đùa nửa thật của anh còn vang vọng bên tai, lòng cô ảm áp đến không nói nên lời, tất cả ý nghĩ áy náy bỗng chốc đều hóa thành cảm kích.

Nạn nhân ở trong căn phòng phía Nam trên tầng hai. Căn phòng rất lớn nhưng không có vật dụng gì. Nhìn từ những vật cháy đen sì này có thể đoán ra trước đó, nơi đây vốn có đặt một chiếc giường thấp, trên thành đầu giường có móc chiếc còng tay đen thui cùng thứ gì đó như dây xích và đồ thuộc da.

Khẩu trang không thể bảo vệ đôi mắt, khói hun đến mức Chân Noãn chảy cả nước mắt.

Nạn nhân chết bên cạnh cửa, cháy thành một đồng đen sì. Chân Noãn vừa ngồi xuống đã ngửi thấy mùi thịt người cháy khét. Cô nhìn lướt một lượt, quần áo của nạn nhân đã hoàn toàn bị đốt dính vào thịt. Nạn nhân nằm gục trên mặt đất.

Chân Noãn thầm nghĩ phần mặt áp sát đất bởi vì không đủ không khí nên có thể không bị cháy rụi, cô giờ cánh tay nạn nhân lên đỉnh xem thử bên dưới. Vừa chạm vào, làn da cháy sém trên tay đã rơi xuống, để lộ ra thịt đỏ tươi rỉ máu, còn bốc hơi nóng.

Chân Noãn á khẩu. Tim cô đập thình thịch, cẩn thận ngược mắt nhìn Ngôn Hàm, lòng nghĩ đừng để bị anh phát hiện. Tuy hai người đang trong giai đoạn mập mờ, nhưng hôm nay, tâm trạng Đội trưởng không tốt, mới vừa rồi còn bị chơi một cú, nên đừng làm sai chuyện gì để bị anh mắng thì hơn.

May mà anh không hề nhìn sang nơi này. Chân Noãn thở hắt ra, len lén cầm lấy mảnh quần áo vừa cứng vừa giòn và mảng da cháy sém, định dán trở lại cánh tay nạn nhân lần nữa để che giấu chứng cứ phạm tội. Nhưng thử một, hai lần không những không dán lại được mà còn rơi ra thêm hai mảng khác.

Chân Noãn trần trối ghen lời. Cô xấu hổ cầm mấy mảnh da giòn, ánh mắt ngờ nghệch. Giọng nói Ngôn Hàm thân nhiên vang lên trên đỉnh đầu cô, như cười như không: “Đừng dán nữa, dán tiếp thì chắc da thịt cả cái xác đều bị em làm rơi rụng ra hết.”

Chân Noãn sồn tóc gáy, nước mắt giàn giụa, hóa ra đã sớm bị anh trông thấy, còn bị bắt ngay tại trận nữa. Vừa định chủ động nhận lỗi lại nghe Ngôn Hàm nói: “Thi thể đã bị thiêu thành như vậy, tình trạng xuất hiện giòn rách là rất bình thường, nhờ kỹ vị trí bộ phận tróc ra, thu gom đầy đủ là được.”

“Vâng, Đội trưởng!” Chân Noãn ngẩng đầu nhìn anh.

Ngôn Hàm thấy đôi mắt cô ngấn nước trên lớp khẩu trang thì khẽ sùng sốt, anh đến gần cô, cất giọng nói nhỏ nhẹ: “Tôi đâu có mắng em, em khóc gì chứ? À, gặp phải tình huống thế này nên tâm trạng tôi không tốt, nhưng cũng đâu có xị mặt với em.”

“Không phải ạ!” Cô chớp chớp mắt, nước mắt rơi xuống. “Bị khói hun thôi.”

Ngôn Hàm câm lặng. Anh thay đổi sắc mặt trong tích tắc, không nói gì cả mà quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Chân Noãn bước đầu không kiểm tra ra điều gì, phải lật nạn nhân lại, nhưng cô quyết định chờ về phòng phẫu thuật rồi mới lật. Cô hăng hái tinh thần đứng dậy, không ngờ đỉnh đầu lại đột ngột đụng phải cằm một người, tiếng “cốp” giòn giã vang lên kèm theo tiếng hăm răng kêu ken két.

Lần này đụng quá mạnh, đầu cô chấn động, che trán quay đầu lại, thẳng thốt kêu lên: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm nheo mắt, đeo khẩu trang nên không thấy rõ vẻ mặt. Anh trừng mắt nhìn cô chăm chăm với vẻ dờ khóc dờ cười vài giây rồi “chặc chặc” hai tiếng, ngay sau đó đeo kính bảo hộ trong tay vào mặt cô. Động tác có phần quá mạnh, Chân Noãn bị đẩy lùi về phía sau một bước, vội vàng đưa tay đỡ mắt kính, lại ngẩng đầu ngậy đại nhìn anh xoay người rời khỏi lần nữa. Bóng lưng anh cao lớn thẳng tắp, trông như đang cúi đầu xoa xoa cằm, chắc đang nghĩ cô cấp dưới này sao mà cứ khiến người ta phải lo lắng thế kia.

Cô lè lưỡi, gọi với theo bóng lưng anh: “Đội trưởng, em cảm ơn ạ!”

Anh quả thật mặc kệ cô. Đội trưởng của đội phòng cháy chữa cháy cũng đi lên theo, chỉ vào căn phòng và miêu tả với Ngôn Hàm: “Nguyên nhân dẫn đến hỏa hoạn chính là xăng, ngọn lửa bắt đầu từ dưới khe cửa. Cửa đã bị khóa, sau đó bị lửa thiêu cháy sập xuống. Tên phóng hỏa châm lửa từ bên ngoài khe cửa, còn chưa rõ lúc ấy nạn nhân đã hoàn toàn tử vong hay chưa.”

Chân Noãn hơi sồn gai ốc khi nhìn thấy cái xác chết cháy nằm nhôai trên đất với tư thế gầy gầy kia.

Quan Tiểu Du lấy mảnh nước son trên vách tường, chuẩn bị mạng về đối chiếu với mảnh phát hiện được trên tóc Trịnh Miêu Miêu để xác định đây có phải là nơi nhốt cô bé không.

Mấy nhân viên nghiệm chứng còn lại ngồi xổm trên mặt đất rót luminol peroxide và nước cất vào bình thủy tinh, lắc vài cái rồi vặn chốt xịt thuốc vào, sau đó bắt đầu che chắn ánh sáng để tiến hành kiểm tra.

Họ lần lượt phun khắp phòng, tuy căn phòng đã bị thiêu cháy đen nhưng vẫn kiểm tra ra những vùng phát sáng màu xanh trắng, từng đốm từng đốm như lửa ma trôi. Bởi vì lửa và nước chữa cháy đã phá hỏng một phần hiện trường nên không tài nào đo lường được lượng máy cháy.

Chân Noãn đứng trong căn phòng đen sì nhưng lóe ánh huỳnh quang, vẻ hơi khiếp đảm. Vì không muốn ảnh hưởng đến công việc của họ, cô lui ra ngoài trước. Khắp xung quanh đều là nước, khói xanh lượn lơ trên đồng hoang tàn, trông hết như cảnh tượng mà chỉ trong phim tận thế mới có.

Chân Noãn bước ra hành lang, nghiêng đầu nghĩ ngợi. Đến C-Lab đã một tháng, cô từng thấy qua rất nhiều kiểu thi thể, không biết đó là may mắn hay bất hạnh nữa. Cô đi vài bước lại nhìn thấy Ngôn Hàm đang đứng trong một căn phòng cháy đen ở cuối hành lang. Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy cũng ở đó, mặc bộ đồ bảo hộ màu xanh sẫm thật dày, trên có vài dòng chữ màu vàng dạ quang, thoạt nhìn trông như con ong mặt to lớn, đáng yêu.

Ngôn Hàm đang nói chuyện với đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy: “Xem ra căn phòng này cũng bị cháy vô cùng nghiêm trọng.”

“Đúng vậy!”

“Điểm bốc cháy không phải ở bên kia sao?” Ngôn Hàm không quay đầu lại, ngón cái lướt qua bả vai, chỉ về phía sau. Chân Noãn đang đối diện với đầu ngón tay anh, mím môi im lặng.

Ngôn Hàm nói: “Suốt đoạn đường đến đây, những căn phòng chính giữa không hề cháy nghiêm trọng như vậy.”

“Đừng thế!” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy nói: “Hỏa hoạn lần này có hai điểm bốc cháy, căn phòng này là điểm thứ hai.” Anh ta chỉ về tủ ti vi đen thui. “Ồ trên ngăn tủ.”

Ngôn Hàm khẽ gật đầu: “Cực cho anh rồi.”

“Không sao.” Đội trưởng đội phòng cháy chữa cháy vỗ vai anh, cời mở nói. “Có thời gian, mấy anh em tụ tập một bữa.”

“Nhất định rồi!” Ngôn Hàm cũng cười, quay người tiễn anh ta liền thấy Chân Noãn đang đứng ở cửa tò mò nhìn quanh.

Anh nhìn Chân Noãn rồi lại quay đầu tiếp tục xem hiện trường. Anh đi trong phòng một vòng, vừa đi tay vừa sờ túi áo khoác, mới vừa lấy ra một góc gói thuốc lại đứt trở về, không có động tĩnh gì nữa.

Qua một lúc lâu, anh hỏi: “Nhìn cái gì?”

Chân Noãn ngó nghiêng xung quanh, phát hiện anh đang nói chuyện với mình, liền đáp: “Tại sao hung thủ muốn đốt căn phòng này thế ạ?”

Ánh mắt dò xét khắp nơi của Ngôn Hàm rơi ngay vào bên dưới tủ ti vi, dừng lại: “Nơi này có thứ hần không muốn để cảnh sát phát hiện.”

Anh sai bước đi đến, nhanh chóng đeo găng tay vào rồi ngồi xổm xuống, xem xét một đồng hồ đã cháy rụi, dần dần cau mày và ra lệnh: “Đi gọi Đội trưởng Bùi lên đây!”

Chân Noãn “à” một tiếng, vừa định xuống tầng thì Ngôn Hàm gọi cô lại: “Thôi, em đừng đi!” Anh khẽ nhú mày, nhưng ngoài miệng vẫn cười một tiếng, nói: “Đừng để lát nữa phải lăn xuống.”

Cô sa sầm mặt mày, lời này nói ra cứ như cô là quả bóng vậy. Cô dẫu môi: “Làm sao thế chứ? Em đâu phải trẻ con, có phải không biết đi đâu?” Nhưng trong lòng vẫn thấy ảm áp đến lạ.

“Vậy cũng chưa chắc.” Anh đứng dậy. “Tôi phát hiện ra em đúng là vật thể gây tai nạn mà. Cần thận chút đi, chú ý an toàn, đừng để xảy ra chuyện. Trong đội ít kinh phí, đừng để toàn bộ tiền bạc đều đổ vào chi điều trị và thuốc thang cho những lần em bị tai nạn như thế.”

Mấy câu trước còn tốt đẹp, mấy câu sau đã hoàn toàn biến chất. Chân Noãn nghĩ thầm, xưa nay anh chẳng nói lời tốt đẹp bao giờ mà!

“Em có bảo hiểm y tế.” Cô hừ một tiếng.

Ngôn Hàm đi đến bên cửa sổ, ló đầu ra và gọi xuống tầng: “Đội trưởng Bùi!”

Bùi Hải nhanh chóng đi lên.

Ngôn Hàm: “Đội các anh thường xuyên xử lý những vụ án dạng này nên có kinh nghiệm rồi. Lúc trước, chúng ta đã suy đoán rằng mấy tên này từng nhiều lần gây án.”

“Đúng vậy! Lần đầu tiên đi sẵn mà đã chớp ngay mỗi, trường hợp này thật sự rất ít, chọn địa điểm ở gần nhà nạn nhân cũng ít nữa, phối hợp ăn ý một lần đã thành công như vậy thì hẳn thuộc dạng đã mài luyện thành kinh nghiệm rồi. Trước đây, bọn họ chắc chắn đã từng chọn khu vực vắng vẻ thưa người

hơn để thực hiện.”

Ngôn Hàm cúi đầu, phúi bụi trên tay và hỏi: “Lúc họp, anh có nói mấy tháng nay đều chưa từng xử lý những vụ án tương tự đúng không?”

“Đúng thế!”

“Ý anh là nạn nhân đều không báo cảnh sát?”

“Chính xác là vậy.” Đội trưởng Bùi nhăn mày. “Giống như lúc trước anh nói, điểm này thật kỳ lạ.”

Chân Noãn nhỏ giọng xen vào: “Không phải đã nói tuổi tác nạn nhân khá nhỏ sao?”

Đội trưởng Bùi nghỉ ngơi một lát rồi lại nói: “Không đúng, bình thường, chúng ta hay nói nếu có một nạn nhân quyết định báo án thì đằng sau đó phải có đến năm người lựa chọn im lặng. Nhưng rất hiếm khi xuất hiện trường hợp tất cả nạn nhân đều không báo cảnh sát. Tuổi còn nhỏ là một phần nguyên nhân, nhưng mấy năm nay, vì để xử lý các vụ án tồn đọng, trong đội đã tổ chức tuyên truyền hàng loạt. Ti vi, biển quảng cáo, trạm xe buýt và trong cộng đồng đều kêu gọi nạn nhân đứng ra đưa tội phạm vào vòng lao lý, cảnh sát tuyệt đối sẽ bảo vệ chuyện đời tư của họ. Theo lý thuyết, sẽ không xuất hiện tình trạng tất cả mọi người đều im lặng như thế. Mấy ngày nay, tôi mãi suy nghĩ vấn đề này nhưng vẫn không hiểu lắm.”

“Bời vì...” Ngôn Hàm lại ngồi xồm xuống lần nữa. “Bọn chúng đã nắm được điểm yếu của nạn nhân.”

Dưới tủ ti vi là đầu máy VCD, dưới nữa là một loạt hộp đựng đã cháy đen như mực, như thể đựng vào sẽ lập tức vỡ nát.

Đội trưởng Bùi giật mình: “Nhiều vậy sao?”

Bàn tay đeo găng trắng của Ngôn Hàm khẽ nắm lại, giọng nói lạnh lạnh: “Chỉ sợ đều là nữ sinh vị thành niên như Miêu Miêu. Tuổi họ còn nhỏ, tâm lý yếu đuối, lại chưa đủ chín chắn, gặp phải chuyện như thế thì hoàn toàn không có khả năng tỉnh táo, dẫn đi báo cảnh sát như phụ nữ trưởng thành. Thêm vào việc đã bị ghi hình thì càng không dám. Hơn nữa, kẻ cưỡng hiếp không chỉ có một người, cho dù có ai muốn báo cảnh sát cũng sẽ sợ cảnh sát chỉ bắt được một kẻ thôi, như vậy sẽ chọc giận đến đồng bọn của chúng tung clip ra ngoài.”

Dù là người đã nhiều năm tiếp xúc với loại vụ án này như Đội trưởng Bùi cũng phải đè nén phần nộ mà đập xuống đất một cái thật mạnh. Số lượng VCD ghi hình bị thiêu rụi trên tủ ti vi quá lớn. Chân Noãn nhìn sơ qua đã thấy có chừng ba mươi, bốn mươi chiếc đĩa.

Đội trưởng Bùi nói: “Vậy ra thuốc mê kia cũng là để tiện cho việc ghi hình.”

Đang nói thì Đàm Ca từ tầng dưới chạy lên: “Đội trưởng Ngôn, đã có tư liệu của nạn nhân. Tên là La Hàn, 16 tuổi, sau khi bỏ học cấp ba thì vẫn chơi bời lêu lổng, không đi làm, cả ngày phóng xe motor như bay ngoài phố.”

Đội trưởng Bùi nhận lấy tài liệu lướt xem “Đây chắc không phải là kẻ đã bắt chuyện với Trịnh Miêu Miêu chứ?”

Ngôn Hàm hỏi: “Manh mối bạn bè của nó đâu?”

Đàm ca khó xử và tức tối: “La Hàn đến từ huyện, bạn bè và bạn học ngày trước đều không có ở đây. Ba mẹ nó đều bận làm ăn nên không có thời gian quan tâm con cái. Nhóm Hắc Tử đã hỏi thăm qua, đừng nói bạn bè của nó, ngay cả nó ở đâu cả ngày họ cũng không biết, chỉ biết đưa tiền thôi. Bọn tôi đã tra qua, cuộc gọi đều rất ít, cả danh bạ cũng không có phát hiện khác thường, bọn tôi nghi ngờ nó có số điện thoại khác nữa.”

Ngôn Hàm im lặng, vốn tưởng vụ án này sẽ có tiến triển quan trọng, không ngờ lần nữa lại rơi vào ngõ cụt. Nhưng anh mau chóng nói: “Gọi người của đội điều tra tra lại bạn học của Miêu Miêu lần nữa, cứ theo những gì tôi đã nói với anh sáng nay. Lúc ấy, trên xe rất có thể còn một cô bé khác.”

Đàm Ca gật đầu.

Ngôn Hàm lại hỏi: “Nhà này là của ai?”

“Ba mẹ La Hàn thuê làm kho hàng, bên dưới còn là quầy tạp hóa. Giường trên lầu là để thỉnh thoảng lưu lại nghỉ ngơi lúc nhập hàng. Khoảng nửa tháng ba mẹ nó mới đến một lần. Mùa đông thường là mùa ế ẩm nên tần suất họ đến càng ít hơn.”

Ngôn Hàm suy tư chốc lát rồi lại hỏi: “Anh vừa nói La Hàn chạy xe motor?”

“Đúng.”

“Không có xe hơi?”

“Ba mẹ nó nói không có.”

“Được rồi.” Ngôn Hàm nói. “Chiếc xe hơi đêm đó không phải là của nó. Anh nói với Tô Dương rằng tuy đã cố ý tránh thoát camera ở đường lớn phía tây nhưng chúng vẫn phải rời khỏi cư xá. Tra xét hết tất cả camera gần lối ra khu cư xá một lượt, nhất định phải tìm ra chiếc xe kia.”

“Vâng.”

Bùi Hải gật đầu: “Hy vọng thông qua vụ án hôm nay tìm được thêm chút manh mối, tìm ra kẻ giết chết La Hàn có lẽ sẽ dự được hần tiết lộ thông tin đồng bọn. Cái chết của La Hàn rất có thể là do mâu thuẫn nội bộ.”

Ngôn Hàm không đưa ra ý kiến. Cảm giác loáng thoáng bất ổn khi đến hiện trường này dường như đã rõ ràng hơn. Anh trầm tư trong giây lát, bất chợt nói với Đàm Ca: “Đề ký giả đi vào lấy tin đi, ngoại trừ tên họ của La Hàn, tất cả tin tức khác đều để họ đăng lên.”

Đàm Ca không hiểu, hỏi tại sao nhưng Ngôn Hàm chỉ im lặng không đề ý đến.

Chân Noãn quay đầu lại, thấy cửa phòng xảy ra vụ án đã mở, Tần Xu cũng đeo khẩu trang lên tầng. Cô quay người trở về, thấy nhóm nhân viên nghiệm chứng đã lấy chứng cứ xong, vén rèm lên lần nữa để trong phòng có lại ánh sáng. Tần Xu đang nghe nhân viên nghiệm chứng miêu tả lại tình trạng xuất hiện vết máu.

Chân Noãn không cần chờ lâu thì nhóm Quan Tiểu Du đã tiếp tục công việc của họ. Cô chờ trợ lý mang thi thể xuống tầng rồi đón xe rồi đi trước. Người của tổ pháp y cũng nhanh chóng trở về phòng phẫu thuật.

Nhóm Chân Noãn mang thi thể lên bàn phẫu thuật, quay mặt hẩn lên trên. Cho dù họ đã vô cùng cẩn thận trong suốt quá trình nhưng cái xác cháy vẫn rơi ra rất nhiều mảnh da thịt.

Máu thịt sau lưng lẫn lộn. Khuôn mặt của nạn nhân cũng bông nghiêm trọng, vùng mặt áp sát với mặt đất bị tổn thương nhẹ hơn, nhưng gương mặt đã hoàn toàn bị phá hủy.

Lần này, Chân Noãn không mở chính mà giao cho Tiểu Tùng và Đại Vi. Cô đứng bên cạnh dặn dò: “Trước tiên lấy máu kiểm tra carbon monoxide(*). Lấy mẫu bộ phận bị bỏng, kiểm tra xem có phản ứng protein không. Ngoài ra còn phải làm kiểm tra đường hô hấp xoang mũi và khí quản, xem có hít vào bụi than hay không, thành trong niêm mạc có tổn thương không. Tôi sẽ xem thử có phải hẩn chết do hóa hoạn hay không.”

(*) Carbon monoxide là một chất khí độc không màu, không mùi. Chất khí này có thể gây tử vong trong vài phút. Khí carbon monoxide được tạo ra khi đốt cháy các loại nhiên liệu như khí đốt, dầu, kerosene, gỗ hoặc than.

Bên kia, tổ nghiệm chứng không hề phát hiện manh mối có ích ở hiện trường hóa hoạn, ngoại trừ một vài vết màu đã bị mờ đi, những chứng cứ khác như lông tóc, sợi vải và chỉ tay đều không có phát hiện, toàn bộ đã bị lửa thiêu trụi hết cả.

Sau khi kết thúc công việc, trên đường trở về, Ngôn Hàm lái xe trong yên lặng và trầm tư. Tần Xu ngồi bên cạnh, nhìn góc mặt căng thẳng của anh, nhẹ giọng hỏi han: “Sao vậy? Trước kia, bất kể gặp vụ án thế nào anh cũng sẽ không giống như bây giờ.”

Ngôn Hàm lặng thinh. Dự cảm trong lòng càng ngày càng mãnh liệt, gần như là khẳng định.

Tần Xu khẽ lẩm bẩm: “Những vết máu kia bị tiêu hủy không ít, chỉ còn lại những vết lốm đốm rất nhỏ, nhưng bốn phương tám hướng đều có, thậm chí là văng đến tận trần nhà. Nạn nhân bị thương hẩn là rất nặng, chảy nhiều máu như vậy thì dù hóa hoạn cũng không che giấu được. Em đang nghĩ liệu có người nào dùng thuốc lau chùi xóa mất hay không.”

Ngôn Hàm vẫn im lặng, nhưng ánh mắt càng u ám hơn. Nạn nhân bị thương nghiêm trọng, đã chết rồi tại sao còn phóng hỏa thiêu đốt. Nếu phóng hỏa là muốn che giấu mặt thật của nạn nhân nhưng lại phóng hỏa trong nhà nạn nhân thuê thì chắc chắn là vô ích. Mục đích phóng hỏa không phải vì muốn hủy đi thông tin của nạn nhân mà là để xóa sạch dấu vết hung thủ lưu lại. Hẩn biết rõ rằng cần phải tiêu hủy dấu vết, nhưng lại rất điên cuồng, căn bản không có lòng dạ quan tâm những chi tiết này nên chỉ có thể phần nộ châm lửa hủy diệt hết tất cả những gì đã xảy ra ở đó.

Hơn nữa, nếu là đồng bọn thì tại sao đĩa ghi hình quý giá như thế lại phải thiêu hủy mà không mang đi? Cuối cùng là tại sao phải có hai điểm bốc cháy? Tại sao phải cố ý chạy đến căn phòng kia phóng hỏa, không phải vì tránh đề cho cảnh sát phát hiện mà là... những thứ đó khiến hẩn phần nộ và căm hận!

Ngôn Hàm trầm mặc, đập mạnh chân ga, đồng thời cảm điện thoại lên.

Tại Phòng thí nghiệm Bệnh lý học C-Lab. Chân Noãn ngồi trước kính hiển vi quan sát, làm một loạt thí nghiệm trên bàn, kết quả khiến cô hơi ngạc nhiên.

Trong máu nạn nhân có lượng carbon monoxide, phản ứng protein nơi bị bỏng cho thấy dương tính, thành khí quản tổn thương rất rõ ràng. Lúc bị tưới xăng đốt, hẩn vẫn còn sống, nhưng rất có thể đã bị sốc nên mất đi ý thức. Lượng carbon monoxide trong máu đậm đặc khiến hẩn chết rất nhanh.

Chân Noãn cảm kết quả đi ra khỏi Phòng thí nghiệm, chuẩn bị đến phòng phẫu thuật, lại thấy giáo sư Trịnh Dung đang ở trước cửa phòng đợi cô.

“Giáo sư Trịnh?” Cô ngạc nhiên. “Hôm nay thầy đến làm việc à?”

“Không, có lẽ sau này sẽ không làm ngành này nữa. Có một số việc tôi muốn giao phó lại cho em. Em theo tôi vào đây.”

Chân Noãn nhìn bóng lưng tiều tụy của ông, lòng rất chua xót, muốn cất lời an ủi nhưng đột nhiên phát hiện nỗi đau này không thể nào vui đi được. Không phải nói như thế con gái đột nhiên bị bệnh nặng qua đời được, chuyện như vậy căn bản là không cách nào an ủi. Mỗi lần nhắc đến đều như đâm thêm một nhát dao.

Giọng nói Trịnh Dung khàn khàn nhưng mạch lạc và rõ ràng, bàn giao không hề bỏ sót nghiên cứu mà mình đang làm dở dang, luận văn chưa viết xong và cả đề tài chưa nghiên cứu, từng việc từng việc đều nói hết với cô không phân lớn nhỏ.

Ông muốn cô dành thêm thời gian rảnh rỗi khi làm công việc pháp y để tìm hiểu và nghiên cứu nhiều hơn, có những phát hiện mới để mở ra bước phát triển trong lĩnh vực bệnh lý học, từ đó vận dụng tốt hơn vào công tác pháp y để giải oan cho nạn nhân.

Chân Noãn nhìn ông bàn giao từng tâm huyết nghiên cứu khoa học cả đời mình cho cô mà không khỏi rơi lệ. Cô nghẹn ngào: “Giáo sư Trịnh...”

“Hạng mục Tây Định này và đề tài viêm dạ dày tôi đã làm được hơn phân nửa. Sau này, có lẽ sẽ giúp ích cho việc nghiên cứu độc chất học của em.” Trịnh Dung như không nhìn thấy nỗi bi thương của cô, vẫn tiếp tục dặn dò.

Khi ông căn dặn hết toàn bộ mọi chuyện thì lại nói: “Tôi đã dành thời gian xem báo cáo pháp y và ghi hình khám nghiệm thi thể do một mình em hoàn thành gần đây, bao gồm... bao gồm của Miêu Miêu.” Ông khẽ cười, vẫn là người thầy âm áp và khiêm tốn ngày xưa, vổ vổ vai cô, cuối cùng như đã an tâm: “Chân Noãn, em làm rất tốt. Phòng thí nghiệm Pháp y giao cho em tôi thấy yên lòng rồi.”

Giáo sư Trịnh giao phó mọi việc xong xuôi rồi rời đi. Chân Noãn đứng trong hành lang, lẳng lặng nhìn bóng lưng ông rời xa, chậm chạp và yên tĩnh, hết như một cái xác đã vứt bỏ tất cả trần thế, không còn vỏ bọc hy vọng nữa.

Cô không thể dằn nỗi đau trong lòng, che miệng khóc nức nở.

Một lát sau, Chân Noãn xốc lại tinh thần đi vào phòng phẫu thuật. Tiểu Tùng thấy cô liền vội vàng báo cáo: “Cô Chân, vết thương trên người nạn nhân quá nhiều. Ngực và bụng bị đâm đến hai mươi mấy nhát dao.”

“Hai mươi mấy nhát?” Chân Noãn kinh ngạc. “Không thể nào, khi bị lừa thiếu, hấn vẫn còn sống mà! Dĩ nhiên là đã mất đi ý thức nhưng hung thủ không thể nào có tốc độ nhanh như vậy được!”

“Đây chính là chỗ kỳ lạ nhất.” Đại Vĩ cầm dao phẫu thuật chỉ cho cô xem “Những nhát dao này đều tránh những vị trí trí mạng, tránh bộ phận nội tạng quan trọng và đặc biệt chỉ cắt vào nơi thần kinh dày đặc.”

“Việc này...” Lòng Chân Noãn lạnh ngắt. “Nghe như người này rất am hiểu giải phẫu học cơ thể người, lúc tra tấn như đang giải phẫu, là dạng đặc biệt ngược đãi...”

Cô vô cùng bàng hoàng, lòng nặng trĩu và rét lạnh từng cơn.

“Còn nữa...” Đại Vĩ chỉ vào phần dưới nạn nhân. “Bộ phận sinh dục cũng bị băm nát rồi.”

Tay Chân Noãn run kịch liệt, toàn bộ tài liệu rơi xuống đất. Trong nháy mắt, cô bất chấp tất cả, quay người lao ra cửa. Đầu óc cô trống rỗng, một mạch chạy đuổi theo, hành lang và thang máy đều như xoay tròn trước mắt. Cô phóng ra khỏi thang máy rồi lao ra sân thì thấy xe Trịnh Dung đã chạy đi xa.

“Thầy ơi! Thầy Trịnh!” Chân Noãn gào lên, vừa kêu gào vừa gắng sức chạy theo trong cơn gió bắc.

Đối diện cô là vô số cảnh sát từ trên lầu xông xuống.

“Thầy ơi! Thầy Trịnh! Thầy ơi!” Cô đuổi theo không hề ngừng nghỉ dù chỉ một khắc, lao đến kéo cửa xe ông.

Nhưng Trịnh Dung không hề dừng xe, kéo theo cô chạy ra ngoài. Chiếc xe tăng tốc chạy ra khỏi sân rồi đột ngột rẽ cua, lực ly tâm cực lớn hất văng Chân Noãn ra thùng xe sau khiến cô ngã lăn trên mặt đất trong tích tắc.

Cô lăn đến giữa đường, trong khi xe Ngôn Hàm đang tốc tốc lao về phía cô. Bánh xe màu đen nghiêng mặt đường chạy đến. Cô bàng hoàng tròn to mắt, trái tim phút chốc ngừng đập.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95

Tiếng phanh xe chát chúa cả góc trời vang lên bên tai Chân Noãn. Cô trơ mắt nhìn lớp xe màu đen nghiêng mặt đường lao về phía mình khiến sỏi cát xung quanh văng tung tóe. Cô co ro nằm bẹp dưới gầm xe, mặt áp lên nền đất lạnh lẽo, toàn thân lạnh toát, không sao ngăn nổi cơn run rẩy. Tiếng phanh xe chói tai càng lúc càng gần, nhưng khi bánh xe chạm tới cánh tay cô thì đột ngột dừng lại.

Không gian thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, chỉ còn tiếng gió đông lạnh lẽo thổi rít khiến trái tim cô buốt giá. Nhưng rồi giây phút yên tĩnh ấy bị phá tan bởi vô số âm thanh phanh gấp từ xe cảnh sát, sắc bén, liên hồi, tựa như một bản hòa tấu sục sôi và bi tráng. Sau tiếng phanh xe náo động đất trời, thế giới lại chìm vào lặng ngắt một lần nữa.

Từ đầu đến chân Chân Noãn cứng đờ, đầu óc trống rỗng, mắt nhìn gầm xe màu đen như thể hồn đã lìa khỏi xác. May mà xe việt dã của Ngôn Hàm có sàn xe cao và mũi xe dài, nếu đối lại là xe công vụ khác thì chắc cô đã sớm bị đâm văng đi mất rồi.

Ngôn Hàm tức tốc bước xuống, quỳ trên mặt đất nhìn vào gầm xe, một tay kéo cả người cô ra ngoài. Bánh xe cán lên chiếc áo blouse của cô, anh kéo quá mạnh khiến áo cô bị rách. Dây buộc tóc cũng đứt, mái tóc dài như tảo biển xoắn tung, bay phất phơ trong gió rét càng tôn lên khuôn mặt nhỏ bé, trắng ngần như tuyết của cô.

Toàn thân cô bủn rủn, mềm oặt ngã vào lòng Ngôn Hàm, ngoài vẻ mặt ngây dại và bàng hoàng thì không còn bất kỳ phản ứng nào. Anh mau chóng đỡ cô đứng vững, nắm chặt bả vai cô rồi lạnh lùng lướt nhìn từ trên xuống dưới một lần để xác định cô không sao.

Cô vẫn ngỡ ngác nhưng đột nhiên nghe thấy tiếng người khác nói giận: “Em bắt lấy xe ông ta làm gì? Đầu óc em có vấn đề rồi à? Có điên không đấy?”

Chân Noãn ngẩng đầu, nhìn anh với vẻ kinh ngạc và vô tội, không thốt nên lời, nước mắt trào dâng. Ngôn Hàm ngỡ ngàng giấy lát liền buông cô ra. Anh nghiêng rặng đứng dậy, đồng tử co lại nhìn con đường vắng lặng tự bao giờ và chiếc xe đã biến mất dạng, lại quay sang nhìn từng chiếc xe cảnh sát chắn trước cổng. Anh không nói một câu, quay người đá thật mạnh vào chiếc xe việt dã.

Chân Noãn ngồi trước bàn thí nghiệm, nằm nhoài lên mặt bàn, rầu rĩ vui đầu, không nói lời nào. Quan Tiểu Du ở một bên nói thầm với Tần Xu: “Tôi đã biết hôm nay sếp không ôn mà, sớm muộn gì cũng phải nổi đóa thôi, không ngờ vẫn là Chân Noãn xui xẻo.”

Tần Xu im lặng, cô cũng bất ngờ. Ngôn Hàm chưa từng nổi giận với ai đến mức như ngày hôm nay, huống chi còn là đối với phụ nữ. Nhưng nhớ lại vẻ mặt kinh hoàng và đáng sợ khản trương quỳ xuống nhìn vào gầm xe của anh lúc ấy, cô có chút hâm mộ và thấy được Tô Nhã cũng hệt hăng như thế.

Khi đó, Ngôn Hàm gần như ôm chặt lấy Chân Noãn sau khi lôi cô ấy ra khỏi gầm xe. Cô ấy ngỡ ngàng ngác hết như vô hồn dựa vào lòng anh. Mái tóc đen bay bay trong gió và vẻ mặt đờ đẫn khờ dại ấy lại có thể mang một vẻ đẹp rung động lòng người đến lạ. Trong khoảnh khắc đó, không hiểu sao Tần Xu cảm thấy hai khuôn mặt kia áp vào nhau trông rất xứng đôi.

Cô không biết liệu có phải Ngôn Hàm vì quá khản trương nên mới nổi cơn thịnh nộ dữ dội như thế hay không. Thật ra, cô hiểu rất rõ đó chỉ là phản ứng giải tỏa cảm xúc tự nhiên của anh khi tưởng rằng có người bị thương trong tai nạn xe vừa xảy. Nhưng cô vẫn ảo tưởng phải chỉ khi ấy mình được ở vị trí của Chân Noãn thì tốt biết mấy. Như vậy, anh cũng sẽ khản trương và phẫn nộ ôm cô ra khỏi gầm xe.

Quan Tiểu Du vuốt tóc Chân Noãn: “Người đẹp Noãn Noãn, đừng buồn mà. Sếp chắc chắn không phải cố ý đâu, anh ấy cũng chỉ là bị tình huống nguy hiểm lúc đó dọa thôi, sợ không cẩn thận chạy cán qua người cậu ấy mà. Cậu đừng giận nữa.”

Tần Xu cũng nhẹ nhàng an ủi.

“Không phải đâu.” Chân Noãn vẫn cứ vui đầu. “Không liên quan đến anh ấy. Không phải mình buồn vì chuyện đó.”

“Vậy thì là gì?”

“Giáo sư Trịnh...” Chân Noãn vô cùng thương tâm “Hôm nay, giáo sư Trịnh đến để bàn giao hết mọi công việc lại cho mình. Lúc đó, mình đã phát hiện có gì đó không đúng. Ông đến là để dặn dò chuyện hậu sự như thể biết mình không còn sống được bao lâu nữa và cũng không muốn sống nữa. Khi ấy, đáng lẽ mình nên nhận ra sớm và ngăn cản ông mới phải.”

Quan Tiểu Du và Tần Xu nghe thế cũng không nói nên lời. Quan Tiểu Du đi đến ôm lấy đầu Chân Noãn và vỗ vai cô, thở dài: “Cho dù là vậy thì cậu cũng không thể đuổi theo chiếc xe chạy như bay ấy được. Cậu cho rằng ông ấy sẽ dừng lại vì mình sao? Cậu dại quá!”

Trong đội tổ chức họp khẩn cấp. Chân Noãn nhìn gương trong thang máy mới phát hiện ra mắt mình đã sưng húp, trông như quả hạnh nhân cỡ lớn vậy. Cô quần bách bước ra khỏi thang máy, cúi đầu chui vào phòng họp. Không ngờ vì đi quá nhanh nên cô lại va phải người khác.

“Thật xin lỗi!” Cô hấp tấp ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Ngôn Hàm. Cô nhanh chóng quay đi, đầu cúi gầm xuống giống như con đà điểu nhỏ.

Nhưng Ngôn Hàm vẫn nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ và khuôn mặt hoảng hốt của cô khi ngẩng đầu lên. Anh cúi đầu nhìn cô, cắn môi im lặng vài giây mới nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy hả?”

Cô cúi đầu không lên tiếng, sau lại sợ anh hiểu lầm liền hắng giọng nói: “Dù sao cũng không phải vì anh.”

Nhưng lời này thốt ra nghe giống như giấu đầu lòi đuôi hơn. Trong lòng anh hơi áy náy, nhắc thấy trên hành lang có người bước qua liền khom thấp người lần nữa rồi nói nhỏ: “Tôi không nên quát em, là tính tình tôi không tốt. Xin lỗi.”

Chân Noãn bị giọng nói trầm thấp của anh làm hoảng hốt và sốt ruột, ngẩng đầu lên vội nói: “Thật không phải là vì anh mà, anh đừng cả nghĩ.” Dứt lời, cô quay đầu chạy vào phòng họp.

Anh nắm ngay lấy cánh tay cô rồi kéo trở lại, cố ý giải thích: “Ồ hiện trường hòa loạn, tâm trạng xấu không phải hướng về phía em, mà bởi vì... khi đó đã

có dự cảm xấu rồi.”

Chân Noãn sững sốt, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh nghi ngờ giáo sư Trịnh từ lúc đó sao?”

Về mặt anh căng thẳng, không đáp lại. Hiện giờ, anh càng muốn biết giáo sư Trịnh làm sao tìm được hung thủ. Một lúc sau, anh buông tay cô ra rồi bước vào trong.

Chân Noãn theo sau, đi một bước lại cảm giác vừa nãy bị anh kéo lại hình như có nơi nào đó không ổn. Cô nhú mảy ôm bụng, có vẻ không thoải mái lắm.

Lần này, cuộc họp diễn ra trong không khí rất nặng nề. Tiểu Tùng đã làm báo cáo pháp y và nhận định rằng giáo sư Trịnh rất có thể là hung thủ giết chết La Hàn. Tất cả đều cảm thấy thất bại, ủ rũ, lo lắng, đau lòng, đủ mọi cảm xúc phức tạp đan xen.

Ngôn Hàm có vẻ bình tĩnh nhất trong đội, lời nói thốt ra vẫn giữ sự tỉnh táo và tự chủ, còn giúp mọi người khôi phục tinh thần: “Nếu muốn cứu giáo sư Trịnh Dung thì phải sóc lại tinh thần hết cho tôi.”

Mọi người rối rít đổ dồn ánh mắt: “Giáo sư Trịnh sẽ còn tiếp tục giết người sao?”

“Mọi người không chú ý đến sao, La Hàn chưa đến mười sáu tuổi.” Ánh mắt Ngôn Hàm lạnh lùng, nói ra những lời gần như tàn khốc. “Tôi nghĩ giáo sư Trịnh làm những điều này không chỉ là vì báo thù cho con gái, mà hơn nữa, ông ấy càng biết rõ mấy kẻ này đều ở độ tuổi vị thành niên, cho dù bắt được thì hình phạt cũng rất nhẹ.”

Không khí yên lặng như tờ. Đàm Ca phẫn nộ đấm xuống bàn, nhưng vì là cảnh sát nên những lời nói không phù hợp chỉ đành nghẹn cứng trong cổ họng.

“Chỉ là phỏng đoán của tôi thôi, nhưng kết hợp giữa những phác họa tội phạm của chúng ta cho thấy khả năng này rất lớn. Tính cách giáo sư Trịnh thế nào chúng ta đều biết rõ. Nếu không phải bị ép đến đường cùng, ông ấy sẽ không làm chuyện như vậy.”

Giọng nói Ngôn Hàm bình tĩnh và lạnh nhạt như người ngoài cuộc, nhưng lời nói lại đâm thấu vào lòng mỗi người: “Ông ấy biết rõ mấy kẻ còn sót lại sẽ không phải chịu trừng trị thích đáng với tội lỗi của bọn chúng.”

Đàm Ca cắn răng, cắn hận nói: “Bởi vì vị thành niên được bảo vệ, thông tin của chúng sẽ không bị công khai và cũng sẽ không bị người khác biết.”

Chân Noãn cũng vô thức nắm chặt tay. Cô phẫn nộ, oán giận nhưng đồng thời cũng xót xa và bất lực. Không biết có phải do tâm trạng kích động hay không mà chỉ trong phút chốc, cô đã đau đến mức mồ hôi lạnh chảy đầm đìa, thậm chí còn hơi choáng váng.

Ngôn Hàm dời mắt sang, nhìn thấy gương mặt cô tái nhợt, dường như có gì đó không đúng. Anh khựng lại rồi dời mắt đi và nói tiếp: “Giáo sư Trịnh thiêu hủy hiện trường một phần vì căm hận, một phần vì muốn gây trở ngại tiến độ điều tra, tranh thủ thời gian cho hành động kế tiếp của mình. Tôi đoán ông ấy thiêu hủy những đĩa ghi hình kia còn có một nguyên nhân khác nữa là trong những đoạn phim đó từng xuất hiện nghi phạm, ông ấy không muốn để chúng ta phát hiện ra chúng.”

Tất cả mọi người đều thẳng thốt. Đây thật sự là khoảnh khắc khiến người ta bất lực và phẫn uất, toàn đội cũng chỉ có mình anh tỉnh táo và thông suốt nhất.

“Nhiệm vụ này tôi giao cho Từ Từ Miêu.” Ngôn Hàm phân công theo thứ tự, giọng bình tĩnh. “Ngoài ta, kẻ lái chiếc xe bắt cóc Trịnh Miêu Miêu trước đó có thể là vị thành niên chưa có bằng lái. Tô Dương đi điều tra những bằng lái khả nghi và có chủ bằng lái nhỏ tuổi xem.” Anh điềm đạm nói: “Chúng ta phải nhanh chóng tìm ra được mục tiêu kế tiếp của giáo sư Trịnh trước ông ấy... Cũng hy vọng bọn chúng ít nhất có thể quan tâm đến tin tức, thấy đồng bọn bị giết thì đến đây nhờ hỗ trợ.”

Giờ đây, Đàm Ca mới hiểu được vì sao lúc ở hiện trường, Ngôn Hàm đưa ra yêu cầu kỳ lạ kia đối với ký giả rồi.

Lúc này, Từ Từ Miêu xuất hiện tại cửa phòng họp, gõ cửa và nói: “Sếp, có phát hiện rồi!”

Từ Từ Miêu nhanh chóng chuẩn bị xong, bật một đoạn phim anh ta vừa khôi phục được cho mọi người cùng xem. Trong chớp mắt hình ảnh vừa xuất hiện, Chân Noãn liền sững sốt.

Một cô bé với vẻ mặt đau đớn bị người ta bóp miệng há rộng, trong miệng là một thứ gì đó đang ra ra vào vào. Cô bé điên cuồng vùng vẫy, nhưng đối phương lại tát cô mấy cái thật mạnh. Tóc của cô bị người khác nắm lấy giật ngược. Ông kính quay đến bộ ngực non nớt và một kẻ đang cười hô hô bóp véo. Ngay sau đó lại quay xuống đôi chân trắng nõn nà, ông kính từ từ đến gần giữa hai chân, có ngón tay đang vờn vờ ra vào.

Giọng nam đùa cợt vừa nói ra những lời tục tĩu và thô bỉ vừa nhét thứ đồ quái lạ vào trong. Lời nói làm nhục cô bé khiến mọi người phẫn nộ bùng bùng. Cô bé gào thét, vừa mắng vừa khóc cầu xin chúng buông tha cho mình nhưng đám con trai lại càng cười lớn tiếng hơn.

Chân Noãn không xem được nữa, không là vì đau buồn, tuyệt vọng hay vì căm phẫn, cô choáng váng đến mức tầm nhìn bắt đầu nhòe đi.

“Mặt cô bé vốn không bị làm mờ, là Đội trưởng Ngôn bảo tôi làm.” Giọng nói Từ Từ Miêu không kiềm chế được nổi phẫn nộ. “Tổng cộng có bốn mươi ba cái đĩa.”

Quan Tiểu Du nói: “Chúng tôi cũng khôi phục được chữ viết trên đĩa ghi hình đã bị thiêu hủy, rất nhiều cái chỉ có biệt danh. Điều này cho thấy kẻ cường

hiếp cũng không biết phần lớn tên thật của mấy cô bé mà chỉ là ngẫu nhiên bắt được. Căn cứ theo ngày tháng ghi lại, sau khi Miêu Miêu chết, bọn chúng còn làm thêm ba vụ nữa. Ngoài ra, giáo sư Trịnh... hẳn đã thấy được cảnh tượng nhục nhã tương tự xảy ra với Trịnh Miêu Miêu.”

Tất cả đều im lặng nín nhịn, không ai có thể tưởng tượng ra tâm trạng một người cha khi thấy con gái bị lăng nhục tàn bạo thế này.

Bàn tay siết chặt lại vì phần nộ của Đàm Ca chậm rãi buông lỏng, khẽ nói: “Chúng ta thật sự phải bắt giáo sư Trịnh sao?”

Không ai trả lời. Trong phòng họp im lìm như địa ngục. Ngôn Hàm làm như không nghe thấy, tiếp tục tỉnh táo gần như nghiệt ngã: “Bối cảnh đoạn clip vừa rồi là ở căn phòng ngõ Sơn Thủy. Trong clip xuất hiện hình hai đầu người, một người đã chết là La Hàn, người còn lại...”

Từ Từ Miêu dừng lại hình ảnh: “Là kẻ này.”

Trên màn ảnh là một khuôn mặt tươi cười mờ mờ nhưng vẫn có thể loáng thoáng nhận ra.

“Không thể công khai. Bây giờ, Đàm Ca dẫn người cầm theo hình này đến nhà La Hàn, cố hết sức điều tra xung quanh. Lão Bạch dẫn người dò hỏi xung quanh trường học của Trịnh Miêu Miêu.”

“Rõ!”

Ngôn Hàm tắt điện thoại di động: “Vừa nãy, Đỗ Hoành đã hoàn thành mô hình và mẫu thí nghiệm tại hiện trường. Cậu ấy đã xác định được địa điểm phi tang thi thể là ở ven đường La Điền, một đoạn trên sông Bạch Thủy. Tô Dương, tiến độ của các cậu thế nào?”

“Đã lấy được băng ghi hình giám sát toàn bộ xe cộ chạy trên đường qua bốn phía khu cư xá của nhà giáo sư Trịnh vào đêm ngày mùng Năm, cũng đã điều tra từng chiếc xe hôm đó nhưng vẫn chưa xong, cũng không thể xác định được chiếc xe nào đáng nghi.”

Ngôn Hàm nói: “Bây giờ hãy tìm băng ghi hình giám sát xe cộ chạy qua đường La Điền vào ngày mùng Sáu và mùng Bảy rồi cho đối chiếu với đoạn ghi hình đã tìm được. Mấy tên nhóc này chắc chắn sẽ không đổi xe khác đâu.”

“Rõ!” Tô Dương lên tiếng đáp lời, xem ra khó khăn trong việc tìm kiếm băng ghi hình giám sát đã giảm đi rất nhiều. Nhưng anh ta có phần không hiểu. “Sếp, không phải đã có tướng mạo kẻ tình nghi rồi sao?”

“Có ba người tất cả. Trong đoạn clip vừa rồi có một đoạn ống kính đồng thời xuất hiện hai đôi tay, chưa kể còn có kẻ đang cầm máy quay nữa. Từ Từ Miêu tiếp tục khôi phục đoạn phim, xem thử có thể tìm ra được tướng mạo ba kẻ kia không. Đồng thời, chuyện bạn học nữ của Miêu Miêu cũng phải tiếp tục điều tra.” Anh mau chóng ra lệnh. “Chia nhau ra hành động, trong hôm nay phải có kết quả.”

Mọi người đồng thanh tuân lệnh: “Rõ!”

Ngôn Hàm nhanh nhẹn đứng dậy: “Tan họp!”

Chân Noãn vẫn im lặng, tinh thần chao đảo một giây. Cô chậm rãi suy nghĩ. Đội cảnh sát hình sự từ trước đến nay nói chuyện đều rất hùng hồn, cởi mở và hào sảng. Ví dụ như tiếng hô “rõ” đồng thanh khi này hay như giọng nói của anh, nghe có cảm giác cương nghị, rắn chắc như đá, nhưng lại cổ vũ và gột rửa lòng người đến lạ, tràn ngập hy vọng và niềm tin không dứt, tựa như ánh nắng không bao giờ tắt. Ở trong đội thật là tốt. Chân Noãn lặng lẽ nghĩ ngợi rồi khẽ nhoen miệng cười.

Tiếng kéo ghế đồng loạt vang lên, tất cả nhanh chóng rời đi. Cô cũng phải nỗ lực không thua kém mọi người. Hai tay cô vừa chống lên mép bàn thì mắt đã nheo眯, vừa đứng dậy thì đột nhiên thấy vùng bụng lan đến một cơn đau như bị kim đâm. Toàn thân cô túa ra mồ hôi lạnh, miễn cưỡng định đi một bước thì trời đất bỗng quay cuồng.

Nhóm cảnh sát hình sự nhanh chóng giải tán và rời khỏi phòng họp để triển khai hành động. Nhưng Ngôn Hàm chợt nhớ đến khuôn mặt tái nhợt khi này của Chân Noãn, theo bản năng liếc mắt về phía cô. Vừa nhìn thấy Chân Noãn có gì đó không ổn, anh đã nhanh chóng cau mày bước đến.

Ngón tay cô bấu chặt đến trắng bệch, chống lên mép bàn, toàn thân đều đang run rẩy yếu ớt.

“Chân Noãn?” Anh gọi cô.

Cô ngẩng đầu theo bản năng, đôi môi trắng bệch, trán đổ mồ hôi lạnh, đôi mắt trống rỗng và vô hồn như thể đã mất đi ý thức.

“Sao anh...” Lời chưa dứt, ni mắt cô đã sụp xuống, thân hình khẽ lay động rồi ngã về phía sau.

Ngôn Hàm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cô, bế lên rồi bước nhanh ra cửa.

Tần Xu thấy Chân Noãn hôn mê nằm trong ngực Ngôn Hàm, kinh ngạc hỏi: “Sao thế?”

“Có lẽ là do vừa rồi bị xe giáo sư Trịnh hất bay. Em theo anh lái xe đến bệnh viện.”

Sau khi lên xe, ý thức Chân Noãn dần dần hồi phục. Cô mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm ở ghế sau xe Ngôn Hàm, cảm giác rất êm ái.

Ngôn Hàm ngồi trong không gian chật hẹp giữa hàng ghế trước và ghế sau, bởi vì vóc dáng cao lớn nên tư thế khá gò bó. Anh không ngồi bên ghế lái

phụ mà xuống hàng ghế sau để trông chừng, nắm chặt bả vai và eo cô để tránh việc cô không cẩn thận sẽ lăn xuống khi xe đang chạy.

Ánh mắt cô lảng lạng, không có bất kỳ cảm xúc hay tạp niệm nào, chỉ nhìn thẳng vào anh như thế.

“Không nhận ra tôi nữa hả?” Anh hỏi vu vơ, ánh mắt và thân thể đều lắc lư theo sườn xe.

“Đội trưởng!”

Anh cười rất nhạt: “Sao lại tính lúc này, phải chịu thiệt rồi.”

Đúng vậy đó, tính lại lúc này liền cảm giác bụng như bị dao đâm, là chịu thiệt rồi còn gì. Giọng nói cô yếu ớt: “Anh nói đúng rồi, lại là tai nạn lao động.”

Ngôn Hàm nhìn ra ngoài cửa sổ, không lên tiếng. Đôi mắt cô cong cong, định cười nhưng không sao cười nổi. Cuối cùng, đôi môi trắng bệch chậm chậm mấp máy: “Em rất vô dụng, còn định cùng đi tìm giáo sư Trịnh với mọi người nữa.”

Ánh mắt Ngôn Hàm sâu thẳm, nhìn cô chầm chầm một lúc, đột nhiên phì cười, lại nhìn ra ngoài cửa sổ: “Dù không xảy ra chuyện này cũng sẽ không dẫn em đi tìm giáo sư Trịnh đâu. Đây là việc của đội đặc nhiệm.”

“Ồ, thế à?” Cô chậm chạp đáp lời rồi ưỡ ưỡ cất tiếng hỏi. “Chúng ta có thể tìm được mục tiêu kế tiếp trước giáo sư Trịnh không?”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức.” Anh nói từng câu từng chữ, trong mắt không có ý cười mà chỉ có sự kiên nghị.

“Vậy là chúng ta đang cố gắng đi cứu những hung thủ cường hiếp và xâm hại Miêu Miêu phải không?”

Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô và đáp: “Ừ.”

“Nghe sao... có vẻ bị thương vậy...”

Ngôn Hàm lặng thinh. Vừa nãy, anh đang lặng yên chờ đợi, đoán xem cô sẽ dùng từ nào để hình dung chuyện này. Anh cứ nghĩ phải là phần nộ rồi bất lực đến chán nản, nhưng cô lại dùng hai chữ “bị thương”.

Cao ốc văn phòng cảnh sát Dự Thành.

Họ đã tìm được cô nữ sinh cấp hai từng lôi kéo Trịnh Miêu Miêu đến gần chiếc xe. Đó là bạn học của Miêu Miêu, vừa có thành tích học tập tốt lại ngoan ngoãn và thủy mị. Thầy cô và phụ huynh cho biết nửa năm trước, cô bé bắt đầu trở nên trầm lặng và ít nói, thành tích học tập cứ thế tuột dốc không phanh. Mọi người đều cho rằng cô bé đang yêu đương, nhưng trước giờ chưa hề nghe cô bé giải thích điều gì.

Giờ đây, đối mặt với sự thẩm vấn của cảnh sát, cô bé không nói câu nào, vẻ mặt ngây dại như thể không nghe thấy. Tô Nhã để bác sỹ kiểm tra sức khỏe của cô bé và phát hiện cô bé mười bốn tuổi này đã bị xâm hại tình dục trong một thời gian dài. Đối diện với chuyện ấy, cô bé vẫn chọn im lặng, không thuật lại những thương tổn mình đã từng gặp phải, cũng không giải thích nguyên nhân tại sao lại bắt đầu đi hại người khác. Vì tuổi còn quá nhỏ nên cảnh sát cũng không cách nào ép hỏi.

May thay, họ đã nhanh chóng tìm ra được tên con trai thứ hai trong đĩa ghi hình. Lúc cảnh sát đang điều tra ở trường Trung học số Một Dự Thành, có học sinh đã báo rằng người trong hình khá giống với hàng xóm của mình.

Chương Tường là học sinh lớp Mười trường Trung học số Năm Dự Thành, thành tích học tập kém, thường xuyên trốn học, thiếu bài vở, nhưng lại không bắt nạt bạn học hay cãi lại thầy cô như những học sinh cá biệt khác.

Lúc tìm đến trường Trung học số Năm, thầy giáo nói phụ huynh của Chương Tường đã xin nghỉ phép cho hắn với lý do bị bệnh nên cần phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian. Ngày xin nghỉ chính là nửa ngày sau khi ngõ Sơn Thủy xảy ra hỏa hoạn.

Cảnh sát có dự cảm đã tìm đúng người rồi. Sau khi đến nhà bọn họ, vừa đẩy cửa ra liền thấy được vẻ kỳ quặc trong ánh mắt tránh né của Chương Tường. Ba mẹ Chương Tường cũng ở nhà, lúc nghe cảnh sát nói con trai mình có thể đã tham gia nhiều vụ án bắt cóc cường hiếp thì người cha vẫn cứ khăng khăng phủ nhận.

Tô Dương lấy hình ra đưa cho họ xem, ba mẹ hắn vẫn bao biện bằng lý do hình ảnh không rõ, chỉ là giống nhau chứ không thể làm chứng cứ buộc tội. Nhưng khi hỏi đến Chương Tường đã mắc bệnh gì mà không đi học thì ba mẹ hắn lại đổi lời nói rằng vì muốn đi thăm người thân.

Qua mấy phen dò hỏi, từ ánh mắt ba mẹ hắn, Tô Dương nhìn ra được họ đã biết chuyện con trai mình làm. Tin tức Trịnh Miêu Miêu mất tích bị giết hại và cả việc La Hàn tử vong đều được báo chí đưa tin khắp nơi. Chương Tường không dám đi tự thú, nhưng trong tình cảnh tính mạng bị uy hiếp thế này lại càng không dám đi học, vì vậy nhất định sẽ nói cho ba mẹ nghe.

Tô Dương nói với ông bà Chương: “Ông bà có thể bảo vệ Chương Tường một lúc, nhưng không thể bảo vệ nó suốt đời. Ngày nào còn chưa tìm ra Trịnh Dung thì mỗi ngày, con trai của ông bà vẫn sẽ sống trong nguy hiểm. Ông bà không thừa nhận chẳng qua là không muốn để cậu ta bị trừng phạt, nhưng so với tính mạng thì cái nào quan trọng hơn? Hơn nữa, không thừa nhận cũng chỉ trì hoãn một khoảng thời gian mà thôi, sớm muộn gì cảnh sát cũng sẽ tìm ra chứng cứ xác thực.”

Ông bà Chương suy nghĩ thật lâu mới đồng ý dẫn con trai đến Cục để tiếp nhận thẩm vấn với điều kiện phải có ba mẹ và luật sư ở cùng.

Sau khi bàn bạc, đội cảnh sát hình sự đã quyết định để Ngôn Hàm và Đàm Ca đi thẩm vấn.

Chương Tường mới mười lăm tuổi với thân hình trắng kiết, giờ phút này đang cúi đầu sụp vai ngồi giữa cha và người luật sư được tạm thời mời đến, vẻ hơi thấp thòm, còn không ngừng rơi nước mắt.

Ánh mắt sắc bén và hung tợn của Đàm Ca lướt nhìn cậu ta, cậu ta liền khóc nhiều hơn, co rúm và lập tức dời ánh mắt đi. Ngôn Hàm nhìn ra được tên nhóc này dù sợ đến mức khóc thút thít, nhưng đa phần chỉ là cảm xúc sợ bị trừng phạt và không tài nào thoát khỏi vận xui thôi.

Sau khi hỏi qua thông tin cơ bản, Đàm Ca hỏi đến chuyện bốn mươi mấy đĩa ghi hình. Ông Chương vừa nghe đến con số bốn mươi mấy, huyết thái dương đã căng chặt, suýt nữa đập bàn: “Mày khai rõ hết với cảnh sát cho tao. Tao biết ngay là mày đi theo cái thằng La Hàn lêu lổng kia học thói xấu mà. Dạy mày bao nhiêu lần phải chơi với bạn bè giới giang, đừng chơi với nó, bây giờ chơi đến xảy ra chuyện rồi đây, thấy chưa? Mày mau chóng phối hợp với cảnh sát, khai ra La Hàn làm sao hại người đi.”

“Chơi à?” Đàm Ca lạnh lùng. “Ông Chương cho rằng đây là chơi thôi sao?”

“Dĩ nhiên không phải.” Ông Chương lập tức chối lời, quay mặt vỗ vào đầu Chương Tường một cái. “Còn không mau nói. Khai hết những chuyện tốt mà mấy thằng “đại ca” mày đã làm đi!”

Ngôn Hàm cúi đầu vuốt sóng mũi. Ông Chương rất biết cách nói chuyện, câu nào câu nấy đều phũ sạch tội lỗi con trai mình gây ra.

Dù sao Chương Tường cũng còn nhỏ tuổi, nhanh chóng nheo ngào bắt đầu khai: “Em không có liên quan nhiều đến việc này đâu. Em chỉ muốn đi chơi với La Hàn thôi, được chạy motor chở gái đẹp trông rất ngầu. Cậu ta nói muốn dẫn em đi làm chuyện chỉ có người lớn mới làm, nếu em không làm thì sau này cậu ta sẽ khinh thường em, không coi em là đàn em của cậu ta nữa.”

Ngôn Hàm biết rõ lối suy nghĩ của đám trẻ đến tuổi này như Chương Tường, chúng sợ nhất là bị bài xích và không có bạn bè. Nhưng ông Chương hoàn toàn không tài nào hiểu được suy nghĩ quái gở này của con mình, vừa định đánh thì Đàm Ca đã quát ngừng lại: “Để con trai ông nói chuyện, ông kiểm chế chút đi!”

Chương Tường rụt cổ, lau nước mắt tiếp tục: “Bọn họ bắt người, em đều giúp một tay, thỉnh thoảng còn thu dọn tàn cuộc họ chơi còn dư lại. Bọn họ toàn bắt nạt em.”

Đàm Ca hỏi: “Đã như vậy, sao cậu còn đi theo La Hàn?”

Chương Tường khẽ nói: “Bọn họ làm việc của bọn họ, em nhân tiện sờ soạng học hỏi, mấy cô bé kia rất xinh...” Ông Chương đá cậu ta một cú ra hiệu cấm miệng.

“Các cậu có bao nhiêu người?”

“Có lẽ là ba người.” Cậu ta dừng khóc thút thít, trên mặt hiện lên một tia bất mãn. “Bọn họ nhất định đã tìm đàn em khác, gạt em qua một bên để ra ngoài hành động rồi. Nói không chừng cũng không thèm nói cho em biết nữa.” Giọng nói đa nghi ẩn chứa nỗi tức tối của người bị lừa gạt và cô lập.

Đàm Ca lạnh lùng: “Cậu còn cảm thấy đáng tiếc lắm phải không?”

Chương Tường không lên tiếng.

“Ngoại trừ La Hàn, người còn lại là ai?”

Nói đến việc này, cậu ta có vẻ thận trọng hơn, vội lắc đầu: “Không biết. Cậu ta còn nhỏ hơn La Hàn, nhưng em thấy La Hàn rất nghe lời cậu ta, còn nịnh bợ cậu ta nữa. Chuyện xấu gì đều là cậu ta...” Chương Tường nuốt nước bọt, lại chối lời. “Em nhớ sai rồi. Chúng em đều đi theo La Hàn, La Hàn gọi cậu ta là “chú em”, em không biết cậu ta tên gì.”

Đàm Ca vừa nhìn đã biết cậu ta nói dối: “Các người làm ra nhiều chuyện như vậy mà cậu không hỏi tên à?”

Ánh mắt Chương Tường lẩn tránh. Ngôn Hàm khẽ nheo mắt, anh biết rõ cái tên “chú em” kia mới là kẻ chủ mưu thật sự. Lúc Chương Tường nhắc đến tên đó, trong mắt hiện rõ vẻ kiêng dè và sợ sệt.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Đàm Ca không quanh co với cậu ta nữa: “Chương Tường, tôi vô cùng chắc chắn cậu biết người kia là ai. Nếu cậu khai, xem như là phối hợp điều tra. Nếu không khai, đến lúc chúng tôi tìm ra người thì cậu sẽ không còn cơ hội lập công nữa đâu.”

Ông Chương vừa nghe nói “lập công” liền lập tức nóng ruột, vội vàng thúc giục con trai. Nhưng Chương Tường cúi đầu không lên tiếng, nước mắt rơi xuống lần nữa.

Ông Chương cười xòa: “Con nít tuổi này nói nghĩa khí còn cổ chấp hơn cả người lớn nữa.”

Nhưng Ngôn Hàm thành linh nói ra một câu: “Tôi thấy Chương Tường sợ tên kia, có vẻ rất mong đối phương bị giết chết thì có.”

Chương Tường chợt run lên, ngẩng đầu: “Không phải!”

Ánh mắt Ngôn Hàm sắc bén: “Giờ phút này có người đi giết hấn, nhưng cậu vẫn không nói cho chúng tôi biết hấn là ai, khiến chúng tôi không thể nào bảo vệ hấn.”

Chương Tường không chịu nổi ánh mắt của anh, lại cúi đầu. Ông Chương khuyên con trai không được, vội gào lên: “Các anh đi bắt tên tội phạm giết người kia trước đi, đừng vì hấn là đồng nghiệp mà nể tình chứ!”

Đàm Ca thấy người cha này ngoại trừ che chở cho con trai ra thì hoàn toàn không hề có chút áy náy với nạn nhân và gia đình của họ, liền nổi giận đứng đưng, đang định nói gì đó nhưng đã bị Ngôn Hàm giữ chặt cổ tay.

“Yên tâm!” Ngôn Hàm cười nhạt, không truy hỏi nữa mà đổi câu hỏi khác. “Cậu kể lại ngày bắt cóc Trịnh Miêu Miêu xem?”

“Trịnh Miêu Miêu?” Chương Tường lau khô nước mắt, tỏ vẻ nghi ngờ. “Trịnh Miêu Miêu nào?”

Ngôn Hàm thấy quả thật cậu ta không nhận ra liền lấy hình cho xem. Trịnh Miêu Miêu đáng vẻ xinh xắn, Chương Tường rất có ấn tượng, lập tức nói: “Cô ấy là người quen của bạn gái chú em kia.”

“Kể rõ tình huống đêm đó đi!”

“Chú em kia... Không, là La Hàn muốn tìm người chơi... chúng. Lúc đó đã hơi muộn rồi, chạy lòng vòng rất lâu đều không gặp ai. Chú em kia mới nói là bạn gái cậu ta có một bạn học tối nay sẽ ra ngoài, trông rất xinh nên cậu ta sớm muốn... Nhưng cô gái kia ý thức cảnh giác rất cao, chú em liền gọi bạn gái cậu ta đến. Sau khi gặp cô ấy, bạn gái cậu ta nói muốn cho cô ấy đi nhờ đến trạm tàu điện, nhưng cô ấy nói không cần. Sau đó thì bảo... em giúp kéo cô ấy lên xe.”

“Bánh ngọt đâu?”

Chương Tường sững sốt, kinh hãi nhìn Ngôn Hàm: “Sao anh biết?” Lại ngập ngừng nói. “Nhặt đi rồi. La Hàn và em cũng muốn ăn.”

“Cô bé kia chết như thế nào?”

“Em không biết.” Chương Tường lắc đầu nguầy nguậy. “Em... hôm đầu tiên, em làm cô ấy chỉ một lần thôi, sau đó cô ấy bị giam ở trong đó thì em không đến nữa. Em về quê thăm người thân là thật đấy. Em cứ nghĩ họ sẽ thả cô ấy như những lần trước vậy. Khi em đọc được tin tức mới biết đã xảy ra chuyện, liền không dám chơi với họ nữa. Bọn họ còn uy hiếp em và nói nếu em tự thú hại bọn họ bị bắt thì cũng chẳng có việc gì lớn, chờ họ ra được thì sẽ xử chết em. Em thật sự chỉ làm có một lần thôi, giết người gì đó em không tham gia.”

Ông Chương cũng vội nói: “Thật đấy! Chúng tôi đi thăm người thân mà.” Ông ta vuốt trán vẻ vẫn còn sợ. “May mắn quá!”

Ông ta thật sự thấy may mắn, bởi lẽ con trai ông ta đã tránh được một vụ án giết người.

“Điều này chúng tôi sẽ đi điều tra.”

Lúc này, Ngôn Hàm nghe thấy giọng Tô Dương truyền đến qua tai nghe: “Đội trưởng, tìm được xe rồi. Nhưng xe này...”

Anh điềm nhiên nghe xong rồi nói: “Mang hình vào đây!”

Tô Dương đưa hình đến, Ngôn Hàm đưa cho Chương Tường xem: “Là chiếc xe này đúng không?”

Chương Tường run run gật đầu, nhỏ giọng nói với vẻ suy sụp: “Bọn anh... cái gì cũng có thể tra ra được à?”

Ngôn Hàm không trả lời: “Đây là xe của chú em kia đúng không, chúng tôi đã tra ra được tên của hấn rồi.”

Chương Tường mặt mày trắng bệch. Tô Dương oán thăm, Đội trưởng Ngôn đúng là nói dối không hề chớp mắt. Đó là chiếc xe của một công ty xe công cộng, chủ đăng ký xe gần đây không ở Dự Thành. Tuy có thể tra ra những ai từng dùng xe, nhưng chắc chắn không nhanh bằng việc hỏi Chương Tường.

Giọng nói Ngôn Hàm trở nên thản nhiên: “Không cần cậu khai thật nữa, nhưng thấy cậu nhỏ tuổi nhất, lại bị bọn chúng đầu độc, nên muốn cho cậu một cơ hội lập công. Vấn đề là xem cậu có sẵn lòng hay không thôi.”

Mắt Chương Tường lảo liên, ngón tay xoắn vào nhau, giọng nói cũng chặc chấn nữa, chột dạ nói: “Em không biết tên của cậu ta. Với lại, bắt được cậu ta cũng không thể làm gì. Sau này được thả ra, cậu ta nhất định cho rằng em đã tố cáo và sẽ hại chết em.”

“Tốt!” Ngôn Hàm hoàn toàn không quan tâm việc Chương Tường có thể bị hại chết, chỉ cười cười, “Có điều, tôi phải nhắc nhở rằng cậu đã đến đây rồi. Trong khi bây giờ, chúng tôi đã tìm ra thông tin của hấn, như vậy hấn vẫn sẽ nghĩ rằng chính cậu tố cáo thôi.”

Chương Tường bàng hoàng. Ngôn Hàm ân cần nói: “Cậu yên tâm, chờ tôi bắt được hấn, tôi sẽ nói với hấn thật sự không phải do cậu khai.”

Chương Tường vừa nghe thấy gần như sắp điên, khóc lớn: “Anh nói như vậy thì cậu ta càng cho rằng là em làm đấy!”

Ngôn Hàm giơ tay lên ra hiệu ngừng lại: “Không phải nói gì nữa. Sau khi bắt được hấn, chúng tôi còn phải nghe lời hấn khai, xem rốt cuộc cậu đóng vai trò gì trong bọn họ. Dù sao thì lời khai của cậu cũng không thể hoàn toàn tin tưởng. Cậu có tham gia giết chết Trịnh Miêu Miêu hay không, có phải là chủ mưu hay không cũng phải xem hấn nói thế nào đã.”

Mắt Chương Tường tái mét.

Ông Chương nóng nảy mắng con trai: “Mày còn giấu giếm làm gì nữa? Nếu cảnh sát không tin mày, thằng kia đẩy hết toàn bộ lên đầu mày thì để lúc đó tao coi mày làm sao?”

Chương Tường toát mồ hôi lạnh cả người, run lấy bầy, nước mắt rơi xuống từng giọt, nhưng chỉ ngậm kín miệng không lên tiếng. Ngôn Hàm đứng dậy, ra về như mọi chuyện đã xong xuôi, quay sang nói với Đàm Ca: “Đi thôi, bắt người!”

“Sếp ơi, mấy anh chờ một chút.” Ông Chương gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, vỗ vào đầu con trai bôm bốp. “Mày mau khai đi! Sếp à, mấy anh chờ một chút.”

Ngôn Hàm kéo cửa ra: “Chúng tôi đang vội tìm người, không đợi được nữa. Các người về trước đi, qua một thời gian ngắn sẽ được mời đến hỗ trợ điều tra tiếp.”

Nhưng anh vừa đi được một bước, Chương Tường đã ôm đầu, nỗi hoảng loạn cực độ đang bị đè nén, gần như tuyệt vọng hét lên: “Vương Tử Hiên!”

Ánh mắt Ngôn Hàm bỗng sâu thẳm, khoe môi lạnh lùng cong lên, bước ra khỏi căn phòng.

Trên đường lái xe đến nhà Vương Tử Hiên, không khí bên trong rất nặng nề, không hề hưng phấn sôi nổi như những lần tìm được đầu mối quan trọng trước đây. Đàm Ca vô cùng chán nản: “Chương Tường và ba mẹ của nó từ đầu đến cuối không hề đề cập đến những cô bé nạn nhân, đến một câu xin lỗi cũng không có.”

“Nó không hề áy náy.” Ngôn Hàm lấy thuốc ra, nhưng lại không hút, chỉ xoay vòng trên ngón tay. “Nó sợ, nhưng chẳng qua chỉ là sợ chuyện này sẽ khiến nó phải đối diện với sự trừng phạt và nỗi bất hạnh thôi. Trẻ con như vậy, cả phụ huynh cũng không khác gì.”

Từ con người Chương Tường, họ có thể đoán được nghi phạm còn lại sẽ là thế nào rồi, có khi còn bất trị hơn cả tên đàn em này nữa. Thế nhưng, họ phải đi bắt hấn, cũng chính là đang đi cứu hấn.

Ngôn Hàm nhìn cánh vật lạnh lẽo ngoài cửa xe, không hiểu vì sao trước mắt lại hiện lên nụ cười nhợt nhạt và âm ỉ của Chân Noãn lúc nằm ở sau xe, cất giọng nói trong tiếc nuối: Nghe sao... có vẻ bị thương vậy...

Chân Noãn bị xe Trịnh Dung hất bay khiến vết thương lần trước bị nứt, dẫn đến xuất huyết nội. Cô tỉnh lại sau cuộc phẫu thuật, mở mắt ra lại là bức tường trắng xóa, mùi nước khử trùng thoang thoảng và cả... Thẩm Dục. Ánh mắt nghiêm túc và trầm tĩnh của anh đang nhìn cô đắm đắm.

Cô bừng tỉnh tinh thần, trong trí nhớ mỗi lần dù cô bị bệnh nặng hay nhẹ thì anh luôn là người ở bên giường khi cô tỉnh lại. Gần mười năm qua, điều này chưa bao giờ thay đổi.

“Anh đến rồi...”

Anh không đáp lời mà nói: “Anh dùng mười năm để em sống lại lần nữa, đứng dậy rồi từ từ hồi phục cơ thể. Vậy mà khi giao lại cho em, em lại chà đạp bản thân mình như vậy à?”

“Em...” Nước mắt cô ngân ngấn, quay đầu đi.

Không khí chìm vào im lặng rất lâu.

“Noãn Noãn!” Anh cất lời. “Một tháng. Chờ anh một tháng thôi, anh sẽ nói tất cả cho em biết.”

Ban đầu, cô không lên tiếng, sau đó lại hỏi: “Em muốn biết thân phận thật sự của mình có giống như anh đã nói hay không?”

Anh từng nói cô sống ở thành phố vùng duyên hải, lúc vị thành niên bị mẹ vứt bỏ lại Dự Thành. Sau đó, cô lớn lên cùng với anh, tính cách trước đây luôn trầm tĩnh và thích khiêu vũ. Thuở thiếu niên, anh theo Kỳ gia lẫn lộn giành địa bàn, để cho cô vào trường múa cao cấp học ballet. Mười năm trước, cô xảy ra tai nạn xe nghiêm trọng, phải nằm ở viện điều dưỡng một năm rưỡi mới tỉnh lại. Toàn bộ ký ức của cô đều mất sạch, trí nhớ cũng bị thoái hóa, cả ngày ngơ ngác ngác, đắm chìm trong thứ cảm giác như thể trẻ con vừa sinh ra giữa thế giới này, mãi gần hai năm sau mới từ từ chuyển biến tốt.

Nhưng rồi Hoa Thịnh bị bủa vây trong thời kỳ biến động, vì muốn bảo vệ cô nên anh đã đưa cô ra nước ngoài với mười mấy bác sĩ, y tá và vệ sĩ cùng đi theo chăm sóc.

Cô hỏi: “Những năm tháng em không nhớ rõ ấy có tồn tại thật hay không?”

“Chờ anh một tháng thôi, anh sẽ nói hết tất cả cho em biết.” Về mặt Thẩm Dục lạnh lùng. “Noãn Noãn, anh đã chờ em mười năm. Hôm nay, anh chỉ xin đổi lại một tháng của em thôi.”

Chân Noãn cảm thấy đau khổ, bây giờ trong lòng cô...

Lúc tỉnh lại lần nữa, Chân Noãn nghe thấy bên cạnh có tiếng động sột soạt, y tá đang sắp xếp giỏ trái cây và hoa tươi. Y tá quay đầu thấy Chân Noãn đang nhìn mình không chớp mắt, bèn cười xin lỗi: “Đánh thức cô à?”

Chân Noãn lắc đầu: “Lẽ ra nên tỉnh rồi.” Cô muốn đi vệ sinh, cô y tá liền đẩy xe giúp cô.

Đi vệ sinh xong, cô chợt nhớ đến cô Trịnh. Hiện giờ, Miêu Miêu đã chết, còn giáo sư thì đang chạy trốn bên ngoài, như thế há chẳng phải bà sẽ cô độc một mình sao?

“Có thể đẩy tôi đến phòng 1203 không? Tôi có người quen đang nằm viện nên cũng muốn đi thăm.”

Họ đến nơi nhưng lại phát hiện người đang nằm không phải là cô Trịnh nữa. Chân Noãn hoang mang đi tìm bác sĩ: “Bà Miêu... vợ của giáo sư Trịnh đã chuyển phòng rồi à?”

“Bà miêu đã qua đời rồi.”

“Gi cơ?” Chân Noãn kinh ngạc. “Chuyện xảy ra khi nào thế?”

“Năm ngày trước.” Bác sĩ thở dài một tiếng, nhận ra Chân Noãn. “Hình như cô từng đến thăm bà ấy, là người của đội cảnh sát hình sự đúng không?”

“Vâng.”

“Hai ngày trước, Đội trưởng các cô gọi điện đến hỏi thăm, tôi còn nghĩ rằng đồng nghiệp của giáo sư Trịnh cũng đều biết hết cả rồi.”

Chân Noãn ngớ ngàng. Chính là ngày La Hàn bị giết, Ngôn Hàm từng gọi đến xác nhận ư?

Y tá đột nhiên tức giận, nói với bác sĩ: “Tôi có nghe Tiểu Diêu khoa các người nói rằng giáo sư Trịnh và vợ ông rất tốt, lương thiện và dịu dàng, lại biết cảm thông với người khác, đối với bác sĩ, y tá hay các bệnh nhân đều rất thân thiện, thấy ai cũng nở nụ cười chân thành, nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Nếu không phải bị đám khốn kiếp kia ép thành như vậy...” Cô ta càng nói càng giận dữ. “... Bọn chúng đáng chết mà.”

Bác sĩ lắc đầu: “Tuy giáo sư Trịnh đáng được cảm thông, nhưng cũng không thể nói như vậy, mọi việc đều phải nói đến luật pháp.”

Cô y tá tỏ vẻ không đồng ý: “Nhưng luật pháp không quản lý chúng được. Loại thanh thiếu niên này tôi đã thấy quá nhiều rồi, sẽ không thay đổi được gì đâu, sau này có thả ra cũng là thứ bại hoại của xã hội. Giết người đến mạng là đạo lý hiển nhiên. Nếu ai làm hại con tôi như vậy, luật pháp trị không được thì tôi có liều cả mạng sống cũng phải trả thù. Tôi không hại người khác, cũng không hại xã hội mà chỉ muốn tìm kẻ thù kia thôi.”

Thoáng chốc, người trong văn phòng khoa nhao nhao phân thành hai phe bắt đầu tranh cãi.

“Chờ đã!” Chân Noãn nói, “Mọi người đang nói gì? Giáo sư Trịnh thế nào rồi, sao mọi người đều biết vậy?”

“Tin thời sự cả ngày nay đều truyền hình trực tiếp vụ việc mà toàn thành phố đều đang sôi sục cả lên.” Một bác sĩ mở máy tính bảng ra xoay qua cho cô xem. “Cô xem trước một mẫu tin khuya phát vào tối hôm kia đi!”

Trên mạng có một đoạn phim được chia sẻ và bình luận rầm rộ, người đàn ông trong clip quá đỗi quen thuộc với Chân Noãn. Mấy ngày không gặp, giáo sư Trịnh nhìn càng thêm già nua và tiêu tụy, nhưng đôi mắt vẫn tỏa sáng tinh anh, ẩn chứa ý chí nào đó không tài nào phá hủy nổi.

“Tôi tên Trịnh Dung, là một pháp y sắp về hưu. Vào ngày kia, cũng chính là ngày 19 tháng Mười hai, tôi sẽ giết chết một gã thanh niên tên Vương Tử Hiên.”

Cánh nói chuyện thẳng thắn như thế chẳng trách đoạn phim này trở thành nguyên nhân gây bàn tán xôn xao khắp thành phố. Tim Chân Noãn đập thình thịch, không ngờ người đàn ông trong đoạn phim ấy lại tinh táo và lạnh nhạt đến lạ, phong thái thật thông thả và ung dung.

“Người xem tin tức đều biết cả. Gần đây, trường trung học cơ sở số Một Dự Thành có một thiếu nữ chưa đến mười bốn tuổi bị mất tích, đó là con gái

tôi Trịnh Miêu Miêu. Tuần trước, cảnh sát đã phát hiện thi thể của con bé ở dưới mặt băng. Giữa mùa đông rét mướt, thân thể nó chỉ được bọc trong một lớp màng nilon, trôi nổi dưới nước hơn hai mươi mấy ngày. Đêm phát hiện ra con gái, vợ tôi đã qua đời. Lúc gần đi, bà ấy còn nói với tôi rằng có con gái ở bên tôi thì bà ấy yên tâm rồi.”

Chân Noãn nhạt nhòa nước mắt. Trước ngực giáo sư Trịnh ôm một tấm ảnh gia đình, trên đó là cô Trịnh dịu dàng và hòa nhã cùng Trịnh Miêu Miêu tươi tắn như hoa.

“Con gái tôi vì sao mà chết?” Về mặt ông cứng đờ, tay cầm một chiếc đĩa ghi hình, trong mắt lướt qua nỗi đau đớn nặng nề không thể kìm nén. “Những hình ảnh cuối cùng của con bé là đây. Các cảnh sát đồng nghiệp của tôi, tôi không thỉnh cầu các cậu tha thứ cho tôi, nhưng ít nhất xin hãy thông cảm, thông cảm cho một người cha sau khi nhìn thấy đoạn phim ghi hình này đã không thể nào... tuyệt đối không thể nào tha thứ cho bọn súc sinh đã tra tấn ngược đãi con tôi như thế. Thật xin lỗi, tôi đã từng thử qua, cũng đã cố hết sức, nhưng không thể làm được. Tôi tuyệt đối không thể tha thứ! Miêu Miêu, đứa con gái yêu quý của tôi! Nó... và còn rất nhiều cô bé bị hại khác nữa, họ đều bị bọn súc sinh này xem như một tấm vải, một đồng thịt, một đồng rác rưởi! Nhưng con gái tôi chính là mạng sống của tôi đây!”

Chân Noãn che miệng lại, nước mắt trào ra.

“Tôi đã từng dùng đạo đức vào lý trí cả đời mình để khuyên nhủ bản thân nhưng vẫn thất bại. Vậy nên, khi các người xem được tin tức trên báo về trận hỏa hoạn tại ngõ Sơn Thủy quận Lệ Hồ, đó cũng chính là nơi hơn bốn mươi, năm mươi cô bé bị hại, kẻ đó chính là đồng phạm giết chết con gái tôi. Các đồng僚 cảnh sát của tôi, tôi biết các cậu đang tìm tôi nhưng tôi buộc phải ẩn nấp vì bản thân không thể tiếp nhận lời khuyên giải của các cậu, càng không thể giao những hung phạm này cho các cậu để chúng bị luật pháp trừng trị, đó là việc không thể nào. Bởi vì sự trừng trị của luật pháp luôn quá nhẹ nhàng so với tội nghiệt chúng đã gây ra.

Bọn chúng là vị thành niên nên sẽ không phải chịu án tử hình. Đây luôn là việc làm đúng đắn. Ngay cả khi nỗi bất hạnh không phải xảy ra trên người tôi hay không liên quan gì đến tôi, thì cả đời này, tôi vẫn sẽ cho rằng điều đó đúng.

Đúng vậy, xã hội của chúng ta phải bảo vệ trẻ vị thành niên, cho họ một cơ hội để cứu rỗi cuộc đời mình lần nữa, để họ sửa chữa sai lầm và trưởng thành theo đúng nghĩa. Nhưng vì sao sự trưởng thành và sửa sai của chúng lại phải trả giá bằng mạng sống của con gái tôi kia chứ? Cái chết của con gái tôi đã trở thành một bước đệm giúp chúng cải thiện bản thân. Tất cả nạn nhân khác cũng chỉ là một bước đệm, hay chẳng qua là một hòn đá kê chân. Đến khi chúng trở nên tốt hơn, mọi người sẽ khen ngợi rằng lãng tử quay đầu quý hơn vàng. Khi đó, nhớ lại bây giờ, ai sẽ tiếc thương cho con gái của tôi chứ?

Huống chi, loại người này vốn dĩ sẽ không biết sám hối, càng không hiểu thế nào là cứu rỗi. Sau khi Miêu Miêu chết, chúng vẫn sẽ tiếp tục làm việc ác, giết hại biết bao nữ sinh nữa. Luật pháp trở thành người bảo vệ cho chúng, nên bọn chúng không việc gì phải kiêng dè.”

Văn phòng yên lặng như tờ, mọi người đã sớm xem qua tin tức, chìm trong trầm tư lần nữa. Trong đoạn phim, giáo sư Trịnh Dung không có bất kỳ biểu cảm nào, cũng không có nước mắt, sau khi bình tĩnh lên án lại nói: “Những đồng nghiệp của tôi, cả đời tôi đều như các cậu, nỗ lực vì sự công chính của luật pháp. Nhưng thật xin lỗi vì trên đoạn đường sau cùng trong sự nghiệp đời mình, tôi đã buộc phải ngược lối với các cậu. Các cậu sẽ đến bắt tôi, nếu bắt được thì tôi cũng sẽ không phản kháng, càng không làm hại bất cứ ai. Mục tiêu của tôi chỉ có Vương Tử Hiên. Nếu các cậu cứu được hắn trước tôi thì đó là ý trời, tôi sẽ tự sát để đi theo vợ và con gái. Nhưng tôi sẽ dốc hết sức hành động trước các cậu, nếu làm được như vậy thì... Tôi rất xin lỗi.” Ông nhìn vào ống kính rồi cúi đầu, lúc ngẩng lên chỉ còn là khuôn mặt lạnh lùng và kiên định. “Ngày 19 tháng Mười hai, là ngày thứ bốn mươi nhăm Miêu Miêu ra đi, cũng là tuần thất đầu của vợ tôi, tôi sẽ giết chết Vương Tử Hiên, sau đó tiếp nhận phán quyết của các cậu.”

Cả văn phòng tràn ngập tiếng thở dài trong nỗi niềm đồng tình và thương tiếc.

Chân Noãn che miệng, cúi gập người xuống, khóc không thành tiếng.

Trên đường trở về phòng bệnh, Chân Noãn hỏi thăm y tá: “Hôm nay là ngày 19, cảnh sát đã bảo vệ Vương Tử Hiên rồi, vậy giáo sư Trịnh muốn giết hắn không phải là tự mình chui đầu vào rọ sao?”

“Không có đâu! Bắt đầu từ hôm kia, Vương Tử Hiên đã không rõ tung tích rồi.”

“Sao lại thế?”

“Tin tức nói ông bà Vương phát hiện ra một tin nhắn thoại từ giáo sư Trịnh gửi đến trong điện thoại di động của Vương Tử Hiên. Đại ý là những ngày qua, Vương Tử Hiên đi đâu và làm gì, ông đều biết cả. Giáo sư Trịnh đưa ra một giao ước. Hoặc là để hắn tạm thời được cảnh sát bảo vệ, giáo sư Trịnh sẽ ẩn nấp xung quanh, chờ khi cảnh sát lơ lửng sẽ giết chết hắn, có phí hoài cả đời cũng chẳng sao. Dù muốn ra nước ngoài cũng vô ích vì giáo sư Trịnh đã có hộ chiếu Mỹ. Hoặc là cho hắn một ngày cụ thể, chính là ngày 19 tháng Mười hai sẽ đến giết hắn với điều kiện hắn không được rời khỏi Dự Thành. Nếu hắn không dựa vào cảnh sát bảo vệ mà trốn được, giáo sư Trịnh sẽ tự sát để đi theo vợ và con gái ngay trong ngày đó.”

“Việc này...” Chân Noãn trở mặt lú lười, vô cùng lạ lẫm. “Vương Tử Hiên nhận lời rồi ư?”

“Khuya hôm trước, hắn biến mất không phải đã là mình chứng tốt nhất hay sao? Điện thoại di động và laptop đều không mang theo, bởi vì giáo sư Trịnh nói cho hắn biết rằng cảnh sát có thể sẽ dùng điện thoại di động và hệ thống mạng không dây để truy tìm hắn. Nếu Vương Tử Hiên báo cảnh sát, trước khi kết thúc ngày 19 tháng Mười hai, cảnh sát xuất hiện bên cạnh để bảo vệ hắn thì giao ước giữa họ sẽ bị hủy bỏ.”

Chân Noãn lạnh toát từ đáy lòng. Giáo sư Trịnh lợi dụng tâm lý còn trẻ sợ chết, nhưng lại không tin cảnh sát và thích chủ nghĩa anh hùng cá nhân của Vương Tử Hiên để thiết kế cái bẫy này thật là độc. Đây há chẳng phải ông muốn được ăn cả, ngã về không sao!

Không hiểu sao giờ phút này, lòng cô lại bắt đầu nghiêng cán cân về phía trái với lẽ phải thế này? Lòng cô rối như tơ vò, được đỡ từ xe lăn lên sofa, lại

nghe y tá nói: “Thật hy vọng giáo sư Trịnh giết chết hán trả thù cho Miêu Miêu đi!”

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn cô ta: “Nhưng giết người là phạm pháp, giáo sư Trịnh giết người cũng phải bị trừng phạt đấy!”

“Giờ đây có nói những đạo lý đường đường chính chính này cũng vô ích. Những người bàng quan có thể nói theo lý trí là không thể dùng bạo lực áp chế bạo lực, là ảnh hưởng đến trật tự xã hội. Nhưng cô cảm thấy giáo sư Trịnh quan tâm đến những thứ đạo mạo trang nghiêm lẫn khuất trong lớp vỏ giả tạo này sao? Phải, giết chết kẻ thù thì con gái ông cũng không sống lại được, nhưng ông là người, ông biết cảm hận mà. Có những mối thù mà điểm dừng phải là mày sống tao chết, nói trăm ngàn lần đạo lý đều không thông. Việc không đổ xuống đầu mình thì ai cũng có thể tỉnh táo mà phân tích.” Y tá thờ dài. “Ông ấy đã hoàn toàn không sợ bị trừng phạt, cô cho rằng ngăn ông ấy trả thù là tốt cho ông ấy, nhưng ông ấy lại cảm thấy không báo được thù thì thà chết còn hơn.”

Chân Noãn không sao phản bác được.

Mở ti vi lên, tin tức đang liên tục phát sóng vụ án mà từ Dự Thành cho đến cả nước đều đang quan tâm cao độ. Cả nước bàn tán sôi trào, Bộ Công an cũng đã gửi thông điệp đến Dự Thành, khiến đội cảnh sát hình sự phải chịu áp lực lớn trước nay chưa từng có. Phóng viên ở các hiện trường đông đặc đưa tin, chuyên gia học giả, cảnh sát khắp nơi, người qua đường và cả khách du lịch đều tiếp nhận phỏng vấn nêu ra quan điểm, có người ủng hộ và cũng không ít người chỉ trích.

“Xin các người đừng đưa tin thêm nữa.” Chân Noãn cúi đầu khóc nức nở, tâm trạng rối như mớ bòng bong. “Tất cả đều điên hết rồi sao? Họ biến nỗi khổ của ông ấy thành một bữa yến tiệc thịnh soạn. Tất cả mọi người đều đang theo dõi, chờ đợi, ông ấy sẽ càng không cách nào quay đầu lại được.”

Chân Noãn khó chịu cùng cực, vừa định tắt ti vi thì bất ngờ thấy được một phóng viên đang ngồi xổm chờ bên ngoài nhà Vương Tử Hiền. Bọn họ không vào được nên chỉ có thể quan sát từ ngoài sân nhà họ Vương, một ngôi biệt thự vô cùng xa hoa.

Bên góc màn ảnh, cách lan can tường bao, Chân Noãn nhìn thấy bóng dáng Ngôn Hàm đứng trong sân cách đó rất xa. Áo khoác màu đen, dáng cao dong dong, cầm gì đấy trong tay đi ra từ cửa hông, nhanh chóng đến phía sau biệt thự rồi biến mất.

Cô chờ chốc lát, đoán rằng anh đang hút thuốc nên mình không đến nỗi quá rầy mới bấm điện thoại gọi anh. Điện thoại đổ vài hồi chuông, người ở đầu bên kia nhấc máy, anh biết là cô nên chẳng hề chào hỏi. Chân Noãn cầm điện thoại di động, bên anh chỉ có tiếng gió rít và tiếng hít thở đều đều. Anh đang hút thuốc lá.

Cô gọi một tiếng thật khẽ: “Đội trưởng!”

“Ừ!”

Cô kìm nén, nhưng vừa cất tiếng đã nghẹn ngào ảm ức: “Anh cứu... cứu giáo sư Trịnh đi!”

Một giây rồi hai giây trôi đi, đầu kia gió vẫn đang thổi, tiêu điều và vô tình như thể đã thổi qua mấy nghìn năm đằng đẵng.

“Chân Noãn!” Anh rất hiếm khi cất giọng khàn khàn gọi tên cô như thế. “Thứ mà em nói là cứu rồi sao... rốt cuộc là có ý gì đây?”

Cô không biết nữa.

Anh nói: “Cứu gì đây? Cứu thân xác ông ấy để ông ấy không giết thêm một người, hay là cứu trái tim ông ấy để ông ấy hoàn thành tâm nguyện?”

“Cứu không được đâu.” Anh cười nhạt. “Chân Noãn, tôi không cứu được.”

Con gió hiu quạnh thổi qua bên kia điện thoại, len lỏi từ tai đến thẳng trái tim Chân Noãn, khiến từ đầu đến chân cô lạnh buốt, cô nắm chặt điện thoại di động, gục đầu.

Đầu bên kia, Ngôn Hàm không nghe cô nói nữa, khẽ cười nhạo: “Sao vậy? Lại khóc nhè nữa à?”

“Nào có?” Cô dẫu môi, tiếng nói khàn khàn.

Anh cười trong gió: “Chưa từng thấy người lớn nào như em, hễ động một cái là mắt đỏ hoe. Kiếp trước em là thỏ à?”

“Em nói là không khóc rồi mà.” Cô hơi nóng nảy.

Anh thôi cười và hỏi: “Sức khỏe thế nào rồi?”

“Đã ổn cả rồi.” Cô nói xong lại quan tâm đến chuyện ở đầu bên kia, “Các anh đang ở nhà Vương Tử Hiền sao? Chuẩn bị làm gì vậy? Có phải đã tìm được manh mối hán đang ở đâu rồi không?”

Anh ngậm khói, “ừ” một tiếng mơ hồ.

“Bọn anh sẽ tìm được chỗ hán ẩn nấp sao?”

“Nhất định.”

“Nếu như tìm được hân trước giáo sư Trịnh, ông ấy sẽ tự sát vì thất bại phải không?”

“Trước giờ em luôn thích truy hỏi một loạt vấn đề khiến người ta nhức đầu như vậy à?”

Chân Noãn im lặng, hơi mím môi, lại hỏi: “Sao anh nhức đầu?”

“Ồ, lại tiếp tục tra hỏi rồi.”

“Anh không hy vọng nhìn thấy giáo sư Trịnh chết đúng không? Phải dùng chỉ số thông minh và tinh thần của mình để đi cứu một kẻ mà tương lai rất có thể vẫn là tội phạm cường hiếp giết người, đồng thời xử trí một người cả đời thiện lương, luôn cống hiến vì xã hội, luật pháp và công chính như vậy, trong lòng anh hẳn rất khó chịu phải không?” Cô nói từng câu từng chữ với tốc độ chậm chạp, nhưng lại nghe ra khí thế áp đảo. “Nhưng việc ông ấy muốn làm là sai, anh thân là cảnh sát, buộc phải đứng về phía chính nghĩa, mặt khác lại khinh thường cái quy tắc và chế độ khiến người ta tiến thoái lưỡng nan, đúng không?”

Cô đâu phải tra hỏi anh, mà đang tự tra hỏi chính mình. Giờ đây, cô chìm đắm giữa bao cảm xúc hoang mang, lưỡng lự, do dự và không phân rõ đúng sai, lòng còn đang nghiêng về hướng cực đoan. Cô không tìm được người để tâm tình và giải tỏa nỗi nghi hoặc trong lòng, nhưng lại muốn biết con người luôn lý trí và tinh táo như anh liệu có cùng suy nghĩ hay không. Nếu như có thể tìm được một người bạn, ít nhất cô sẽ có cảm giác an toàn với ý nghĩ của mình chứ không như hiện giờ. Nếu may mắn hơn, có lẽ anh sẽ giải trừ được nỗi lòng mơ hồ trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97

Sau khi cô nói một hồi, tự dưng lại thấy thấp thỏm. Nhưng chỉ một giây sau, bên kia đáp lại bằng tiếng cười xòa, rồi nói đơn giản: “Không có.”

Chân Noãn hơi trở mặt: “Anh hoàn toàn không rối rắm hay hoang mang gì ư?”

“Đúng vậy.”

Chân Noãn không hiểu, câu trả lời của anh nghe sao trực tiếp và rõ ràng đến thế!

“Anh vốn cảm thấy hành động của giáo sư Trịnh là không đúng phải không?”

“Hoàn toàn ngược lại, tôi không cho là ông ấy sai. Tôi có thể thông cảm với ông ấy, bởi vì nếu ở vị trí của ông ấy tôi cũng sẽ làm giống như vậy.” Anh đáp qua loa. “Chỉ là thật đáng tiếc vì bây giờ nhân vật tôi sắm vai không phải là người cha đã mất đi con gái nhưng không thể nào nghiêm trị hung thủ, mà là một cảnh sát hình sự nhất định phải ngăn chặn một trận giết chóc diễn ra. Vậy nên, tôi phải đứng ở phía đối lập với ông ấy.”

Chân Noãn bàng hoàng, cảm thấy tâm tư của anh rõ ràng như đường gân trên lá. Lời anh vừa nói đã giúp một số việc trở nên rõ ràng thấu đáo đến lạ thường.

“Vương Tử Hiền thì sao? Chuyện xấu xa hắn đã làm lại không bị nghiêm trị thích đáng. Vì loại người như thế mà chúng ta phải đứng ở phía đối lập với giáo sư Trịnh, để rồi nổ súng bắn vào ông ấy hay sao?”

“Tôi không phải là thẩm phán, trách nhiệm của tôi là phá án bắt người. Mọi người nói phán quyết như thế quá nhẹ hay luật pháp có sai sót thì liên quan gì đến tôi?”

Chân Noãn ghen lời.

Anh khẽ hỏi ngược lại: “Bởi vì sai lầm của bọn họ mà tôi cũng phải không thực hiện chức trách để đi phạm sai lầm theo sao?”

Chân Noãn thảng thốt nắm lấy điện thoại. Hóa ra đáp án của vấn đề này lại đơn giản đến thế, nhưng cô vẫn còn tò mò. “Đây là xét về công lý, còn xét về tình cảm thì sao?”

“Tình cảm?” Đường như anh cảm thấy buồn cười. “Tôi đã sớm không có tình cảm rồi.”

Tim Chân Noãn giật thót: “Nhưng vừa nãy anh nói rằng nếu anh ở vị trí giáo sư Trịnh thì cũng sẽ làm giống ông ấy kia mà.”

“Đúng thế.”

“Không phải anh nói cảnh sát cần thực hiện chức trách và không thể phạm sai lầm sao?”

Anh lại cười, giọng nói trở nên êm ái như thể dỗ dành trẻ con: “Cho nên trước đó, tôi sẽ từ bỏ vai trò cảnh sát này, cô bạn nhỏ à! Hôm nay, em hỏi nhiều như vậy là do vết thương đã mở ra lối vào kho kiến thức Mười vạn câu hỏi vì sao của em à?”

Anh bông đùa trêu chọc như thế nhưng cô lại không tài nào nhẹ nhõm nổi. Câu nói pha lẫn vẻ trêu đùa kia rõ ràng đang cất giấu một sự đoạn tuyệt dứt khoát dù chết cũng không hề hối tiếc. Nó hết như lời giao hẹn của giáo sư Trịnh: Giết Vương Tử Hiên rồi ông sẽ tự thú, không giết được Vương Tử Hiên thì ông thà tự sát.

Cô thất thần lắm lắm: “Hóa ra là như thế, cũng giống như giáo sư Trịnh đã xin từ chức trước vậy.”

Bên kia tiếng gió quá lớn, anh không nghe rõ: “Gì cơ?”

Cô hồi phục lại tinh thần, lắc lắc đầu, lại ý thức được anh không nhìn thấy, bên nói: “Em vốn lòng đầy nghi hoặc, bây giờ đã sáng tỏ cả rồi.” Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, khẽ mỉm cười và nói: “Cảm ơn anh!”

Đầu bên kia truyền đến tiếng Đàm Ca từ rất xa: “Sếp...”

Ngay sau đó là giọng nói trầm trầm của Ngôn Hàm: “Cúp máy đây!”

Thế giới lại trở về yên tĩnh, tiếng gió cũng đã mất hút. Chân Noãn chậm rãi buông điện thoại di động xuống, lặp lại: “Cảm ơn.”

Ngôn Hàm đi đến hỏi: “Sao rồi?”

“Sếp, đã kiểm tra rồi. DNA của Nhiếp Đình Đình - bạn gái Vương Tử Hiên - trùng khớp với Trịnh Miêu Miêu. Hai cô bé là một cặp sinh đôi.” Đàm Ca rất bối rối. “Gần đây xảy ra chuyện gì thế này, sao nhiều cặp sinh đôi thất lạc quá! Và lại, xưa nay chưa từng nghe giáo sư Trịnh nhắc đến việc ông đã từng mất một đứa con gái.”

Ngôn Hàm dụi tắt đèn thuốc rồi ném vào thùng rác.

“Có cần báo cho giáo sư Trịnh biết ông ấy vẫn còn một đứa con gái nữa không ạ? Có khi ông ấy sẽ vì đứa con này mà lựa chọn sống tiếp cũng nên.” Đàm Ca nói. “Bây giờ liên lạc không được, nhưng mượn truyền thông đưa tin có lẽ ông ấy sẽ thấy.”

“Về chuyện tìm truyền thông, anh đi hỏi ý kiến Cục trưởng Thượng trước đi.” Ngôn Hàm nói, “Tôi muốn gặp cô bé Nhiếp Đình Đình kia.”

Anh vừa quay người đi về nhà để xe thì điện thoại di động lại vang lên, là Chân Noãn gọi đến.

Anh bắt máy, bên kia hốt hoảng lên tiếng, giọng nói vừa dịu dàng vừa xấu hổ: “Em xin lỗi, Đội trưởng! Em ăn nhầm ạ! Em xin lỗi, em xin lỗi...”

“Chân Noãn!” Anh cong cong khóe môi gọi cô.

“Vâng?” Cô bình tĩnh trở lại.

“Chúng ta đánh cược đi.”

“Gì cơ ạ?”

“Nếu giáo sư Trịnh được cứu rồi thì chúng ta sẽ ở bên nhau.”

Phòng thẩm vấn cảnh sát Dự Thành.

Nhiếp Đình Đình là bạn gái Vương Tử Hiên và cũng là nạn nhân đầu tiên của hắn. Cô nữ sinh cấp hai mới mười bốn tuổi đang ngồi cúi đầu với vẻ mặt vô hồn. Cô bé đã biết chuyện giáo sư Trịnh Dung ra lệnh “truy sát” Vương Tử Hiên, cũng biết hắn ta đang lẩn trốn.

Cô không còn im lặng, ít nói như lúc trước mà thỉnh thoảng sẽ trả lời một, hai câu.

Ngôn Hàm hỏi: “Em biết Vương Tử Hiên có thể lẩn trốn ở đâu không?”

Nhiếp Đình Đình lắc đầu, hệt hăng nói: “Hắn không coi em là bạn gái mà chỉ là một món đồ chơi cũ và là thứ công cụ để thu hút những món đồ chơi mới thôi.”

Lời nhận định tàn khốc mà cô bé mười bốn tuổi dành cho mình khiến lòng người sửng sốt.

“Em và Miêu Miêu là bạn à?”

“Có thể xem là vậy. Thỉnh thoảng, em đến nhà bạn ấy học nhóm.” Ánh mắt Đình Đình trở nên mềm mại hơn, Ngôn Hàm nhanh chóng nhận ra điều đó.

“Em thích đến nhà bạn ấy?”

“Vâng. Ba mẹ bạn ấy rất tốt, yêu thương và tôn trọng nhau, đối với Miêu Miêu rất quan tâm mà đối với em cũng tốt nữa.”

Ngôn Hàm bắt đầu tán gẫu với cô bé, lớp vỏ phòng bị dần dần được trút bỏ bởi dấu sao, bản chất Đình Đình vẫn chỉ là một đứa trẻ mà thôi.

“Em có dẫn Miêu Miêu về nhà mình học nhóm không?”

“Không ạ!”

“Tại sao?”

“Ba mẹ em cứ hay cãi vã, lại còn đánh nhau nữa. Em không muốn để bạn ấy thấy.”

“Em thích Miêu Miêu không?”

Đình Đình gật đầu.

“Em thích Vương Tử Hiền không?”

Cô bé nhún nhún và nói: “Hắn mua cho em rất nhiều đồ ăn vặt ngon, còn có đồ dùng học tập đẹp và cả búp bê Barbie rất đắt tiền nữa.”

“Hắn thường xuyên tìm gặp em sao?”

“Vâng.”

“Em thích gặp hắn không?”

Đình Đình lắc đầu.

“Tại sao?”

“... Đau lắm.. Xấu hổ lắm!”

“Em có nói với ai chuyện hắn đã làm với em không? Ví dụ như ba mẹ, thầy cô hay bạn học?”

“Xấu hổ lắm! Ba mà biết sẽ đánh em chết mất. Thầy cô và bạn học cũng sẽ xem thường em.”

Ngôn Hàm thoáng dừng lại rồi nói: “Đình Đình, đây không phải là lỗi của em.”

“Vâng. Trên ti vi đều chiếu như vậy. Nhân vật nào gặp phải chuyện như thế đều bị bọn họ nói là đứa con gái này không trinh trắng, là nổi nhục nhũ, là vết nhơ.”

Nhất thời Ngôn Hàm không biết nói sao.

“Vương Tử Hiền hay dẫn em đi ra ngoài lừa gạt mấy cô bé khác, vậy em không phản đối sao?”

Đáp lời lại là cái lắc đầu.

“Em hy vọng hắn tìm được những cô bé khác.”

“Có thể nói rõ nguyên nhân không?”

“Như vậy, hắn sẽ không bắt nạt mấy bạn học khác, cũng không bắt nạt em nữa.”

“Đi tìm Miêu Miêu là do Vương Tử Hiền đề xuất sao?”

“... Là em để hắn nhìn thấy Miêu Miêu, hắn liền tơ tưởng đến bạn ấy.”

“Tại sao lại là Miêu Miêu?”

“Không công bằng.”

“...”

“Em và bạn ấy đều là học sinh giỏi và chăm ngoan, nhưng có rất nhiều chuyện đều bất công. Sau khi gặp phải chuyện này, em lại càng kém xa bạn ấy, còn bạn ấy lại vẫn hạnh phúc và vui vẻ. Em muốn kéo bạn ấy xuống để gần em một chút.”

Ngôn Hàm im lặng giây lát mới nói tiếp: “Trong ấn tượng của bọn anh, Miêu Miêu luôn rất ngoan ngoãn, chăm chỉ học hành, hay giúp đỡ bạn học, lại biết chăm sóc cho mẹ và san sẻ cho ba, tuổi còn nhỏ đã biết đi chợ, nấu cơm, giặt đồ và thu dọn nhà cửa. Tuy xảy ra chuyện bất hạnh, nhưng trong lòng bọn anh, Miêu Miêu vẫn như một thiên sứ ở trên trời cao, em ấy vẫn là đứa bé ngoan đầu cho còn sống hay đã chết.”

Nhiếp Đình Đình lặng thinh chốc lát rồi nói: “Nhưng em không phải đứa bé ngoan nữa rồi, khoảng cách giữa em và bạn ấy vẫn rất xa phải không?”

“Dĩ nhiên khoảng cách giữa em và em ấy rất xa.” Ngôn Hàm nói. “Bởi vì em còn ở nhân gian nhưng bạn ấy đã chết rồi.”

Ngôn Hàm trở lại khu chỉ huy, mọi người lúc này đều bận rộn. Đàm Ca vừa đến đã lập tức báo cáo với anh: “Cục trưởng Thượng đã đồng ý công khai chuyện Nhiếp Đình Đình và Trịnh Miêu Miêu là chị em sinh đôi. Có điều, vì để bảo vệ đời tư nên sẽ không tiết lộ tên họ thật sự mà chỉ nói cảnh sát đã bắt ngờ tìm được chị em sinh đôi với Trịnh Miêu Miêu trong kho dữ liệu DNA, mong rằng giáo sư Trịnh có thể nhen nhóm lại hy vọng.”

Ngôn Hàm hỏi: “Giáo sư Trịnh biết rõ mình từng có hai đứa con gái, ông ấy thấy tin sẽ hiểu ra ngay. Vấn đề nằm ở khả năng ông ấy xem được tin tức này là bao nhiêu phần trăm?”

Việc này khiến Đàm Ca bối rối: “Hiện giờ, ông ấy né tránh đám đông còn không kịp, tin thời sự cũng không thể phát sóng tin tức này từng giờ từng phút được, chỉ đành cầu nguyện ông ấy có thể thấy được thôi.”

“Không thể gửi gắm hy vọng vào chuyện này.” Ngôn Hàm nói. “Chúng ta phải tìm ra Vương Tử Hiên trước ông ấy, cũng phải mau chóng tìm được giáo sư Trịnh.”

“Rồi!” Đàm Ca tiếp tục báo cáo. “Tô Dương đã điều tra máy giám sát trên đường, thằng nhóc Vương Tử Hiên này làm như thật sự có người đang theo dõi hắn vậy. Đầu tiên là khuya hôm trước lái xe của bạn chạy đến khách sạn Kim Nguyên, rạng sáng hôm qua thì rời khỏi từ cửa sau rồi mới lên taxi để đến quán bar, trời gần sáng thì lại chạy ra khỏi cửa sau quán bar. Sáng hôm qua, hắn ngồi tuyến xe buýt chính đến trung tâm thành phố, chạy khắp cả thành phố khiến nhiều lần đều mất tung tích. Đến buổi chiều mới xem như thấy hắn trên chuyến xe 319, nhưng sau khi hắn xuống xe ở vườn bách thú thì không thấy đâu nữa. Sau đó, máy giám sát cũng không phát hiện ra, có thể là hắn đã cài trang rồi.”

Đàm Ca tổng kết: “Nhìn không ra thằng nhóc này còn có chút bản lĩnh.”

Ngôn Hàm không hề thấy bất ngờ: “Giáo sư Trịnh đã ám hiệu với Vương Tử Hiên rằng sở dĩ ông ấy có thể biết vị trí của hắn là do có cảnh sát giúp đỡ. Vương Tử Hiên đương nhiên sẽ trốn ở nơi ngay cả cảnh sát cũng tìm không thấy. Hắn làm ra những trò này không chỉ để trốn giáo sư Trịnh, mà cũng là đang trốn chúng ta nữa. Hoặc là...”

Lời còn chưa dứt, Đội phó Trịnh đã đi đến: “Nhóm Tô Dương phát hiện ra hôm qua, lúc Vương Tử Hiên nhảy nhót khắp nơi ở Dự Thành, đã có người theo dõi hắn, mà không chỉ có một người.”

Chẳng hề sai lệch với suy đoán của Ngôn Hàm.

Đàm Ca: “Là người của giáo sư Trịnh sao?”

“Giáo sư Trịnh tìm đâu ra để bố trí những người này?”

Đàm Ca nghĩ ngợi: “Có phải ông bà Vương âm thầm phái người theo bảo vệ con trai không?”

Ngôn Hàm không hề nghĩ vậy.

Lúc này, đến lượt lão Bạch đến báo cáo: “Đã loại bỏ khả năng ông bà Vương giấu người. Họ thật sự không biết gì, Vương Tử Hiên giấu luôn cả ba mẹ mình.”

Đàm Ca khó hiểu: “Vậy là ai đang đi theo Vương Tử Hiên, lẽ nào là vệ sĩ của hắn? Hay là người nhà của nạn nhân khác?”

Đội phó Trịnh nói: “Không biết những kẻ giống như đang theo dõi này muốn làm gì nhưng Tô Dương còn nói thêm rằng buổi trưa, không ai theo dõi Vương Tử Hiên nữa. Kỹ năng cắt đuôi của hắn cũng rất khéo. Bây giờ, hắn thật sự đã ẩn nấp rồi.”

Đàm Ca tiếp lời: “Chúng ta không tìm được Vương Tử Hiên, chắc hắn là giáo sư Trịnh cũng khó lòng tìm ra hắn, đúng không?”

“Không chắc chắn. Có điều...” Ngôn Hàm nói. “Vương Tử Hiên đi một vòng lớn như vậy, trong lòng nhất định đã tìm thấy nơi hắn cho là an toàn nhất. Ngày 19, cũng chính là trước 0 giờ ngày hôm nay hắn sẽ chạy đến và trốn ở đó cả ngày. Chỉ cần chịu đựng đến mười hai giờ đêm nay mà vẫn còn sống thì hắn đã thắng rồi.”

“Bây giờ đã là mười hai giờ trưa, nhưng còn chưa nhận được điện thoại tự thú của giáo sư Trịnh. Nói như vậy, trước mắt, giáo sư Trịnh vẫn còn chưa tìm ra nơi Vương Tử Hiên đã chọn. Hắn đã thành công vượt được một nửa thời gian rồi.” Trong giọng nói của Đàm Ca có phần tiếc nuối.

“Có lẽ giáo sư Trịnh chưa tìm được Vương Tử Hiên, nhưng một khi ông ấy tìm ra trước chúng ta...” Đội phó Trịnh chưa nói dứt lời, nhưng mọi người đều biết hậu quả sẽ nghiêm trọng đến cỡ nào.

Cả nước đều đang chú ý đến “lệnh truy sát” kia. Tuy có phân nửa đồng tình với Trịnh Dung và cho rằng Vương Tử Hiên đáng chết, nhưng nếu chuyện

thế này thật sự xảy ra, dư luận sẽ từ cục diện đang cân bằng chuyển sang nghiêng hẳn về một phía, chỉ trích cảnh sát để mặc hung thủ lộng hành. Không cần nói cũng đủ hiểu áp lực và những chất vấn mà đội cảnh sát hình sự gặp phải sẽ như thế nào.

“Những thứ khác khoan hãy nghĩ đến đã.” Ngôn Hàm nói. “Mấu chốt hiện giờ chính là tìm ra được nơi ẩn nấp của Vương Tử Hiên.”

Đàm Ca nói: “Đã kiểm tra hết tất cả bà con thân thuộc của nhà họ Vương ở Dự Thành rồi, nhưng đều không có.”

Đúng như Ngôn Hàm đã đoán trước: “Tính cách Vương Tử Hiên quái gở, chủ nghĩa anh hùng đã ăn sâu vào trong tư tưởng, lại mang nặng lòng nghi ngờ nên chỉ biết tin vào bản thân thôi.”

“Đã điều tra sân bay và ga tàu lửa, hỏi qua nhân viên làm việc ở bến tàu vận chuyển hành khách, cũng đi tìm kiếm hết các bất động sản đứng tên nhà họ Vương, trường học của Vương Tử Hiên, thậm chí cả nơi gặp gỡ mỗi tình đầu và nơi lúc nhỏ hắn thích ẩn nấp...” Đàm Ca dừng lại rồi nói “Còn có cả nơi trong đoạn phim mà Tử Tử Miêu xem đến buồn nôn để khôi phục lại, cũng chính là nơi ban đầu bọn chúng dùng để cường hiếp nạn nhân nhưng cũng không có.”

Đội phó Trình bóp trán: “Trong ba mươi, bốn mươi giờ qua, toàn bộ người của đội cảnh sát hình sự đều vừa truy tìm vừa bổ sung thêm khả năng, nhưng thật sự không nghĩ ra được thẳng chết tiệt đó đã đi đâu.”

Mãi cho đến mười giờ đêm, tất cả mọi người đều kiệt sức, bó tay hết cách. Họ chịu đựng từ đêm hôm trước cho đến tận bây giờ, nhiều đội chuyên gia tìm kiếm dấu vết, chuyên gia tâm lý tội phạm, nhân viên pháp y và cả nhà phân tích tâm lý đều đến. Họ phân tích tâm lý Vương Tử Hiên, tra xét dấu vết trong cuộc sống của hắn, suy đoán tâm tư hắn, thậm chí nghĩ đến toàn bộ khả năng có thể. Mọi người tìm kiếm từng nơi một nhưng mỗi địa điểm đều là vô vọng.

Đêm đã về khuya, lòng mọi người đều nặng trĩu, hai tiếng cuối cùng này liệu có thể vượt qua không? Họ đều đang chờ mong đối thủ giáo sư Trình đừng tìm thấy Vương Tử Hiên. Nhưng rồi cuộc thi Vương Tử Hiên đang ở đâu kia chứ? Thật sự không tìm được hay sao?

Nhóm cảnh sát quây quần lại cùng nhau bàn bạc. Ngôn Hàm hút thuốc một mình, quay trở vào xe rồi lật hết tất cả tài liệu vụ án ra xem lại. Anh nhanh chóng lật đến một tấm hình mình đã từng lướt mắt qua: Trong chiếc tủ ở căn phòng bị hoả hoạn có một chiếc túi đeo của nữ đã bị thiêu trụi, bên trong có một ví tiền bằng vải bông, một chiếc kẹp tóc, một chiếc bút, một quyển vở và một nửa thẻ học sinh của Trịnh Miêu Miêu, ngoài ra không còn vật nào khác.

Từ mô tả chân dung, phân tích tâm lý, pháp y đến phép thử thay thế loại trừ, toàn bộ những thứ chủ quan này đều vô dụng. Chính xác nhất vẫn là chứng cứ khách quan. Thằng nhóc Vương Tử Hiên này quả là thông minh. Ai có thể nghĩ ra chỗ ẩn nấp chứ?

Đồng tử Ngôn Hàm co lại, đôi mắt thâm trầm như đáy hồ sâu thẳm ánh lên tia hung hiểm, nhìn đồng hồ đeo tay đã điểm mười giờ hai mươi lăm phút tối. Anh cầm lấy điện thoại: “Đội phó Trình, báo cho đội đặc nhiệm...”

Giữa đêm khuya, hành lang bệnh viện chìm trong yên ắng. Thẩm Dực cắt điện thoại đi, cau mày nghĩ ngợi chuyện đã mất dấu Vương Tử Hiên. Ngoại trừ người của anh, còn có người khác đang theo dõi hắn, bọn họ dường như cũng đã mất tích.

Anh đẩy cửa phòng bệnh, Chân Noãn đang cầm quả quýt căng mọng trong tay, ngơ ngẩn nhìn chằm chằm ti vi. Tin thời sự vẫn phát sự kiện khiến người ta chú ý nhất hiện nay. Ngoài khu cao ốc cảnh sát Dự Thành, phóng viên đang trú đóng nhìn về phía ống kính truyền hình đưa tin: “Chúng tôi đã chờ đợi ở đây bốn mươi tám tiếng đồng hồ, bởi vì cảnh sát từ chối tất cả các cuộc phỏng vấn nên chúng tôi cũng không biết tình hình cụ thể hiện giờ ra sao. Nhưng trong khoảng thời gian này, cảnh sát và chuyên gia liên tục ra vào nơi đây. Theo như suy đoán của chúng tôi, có lẽ cảnh sát cho rằng Vương Tử Hiên đang ở trong Dự Thành nên bọn họ đã huy động lực lượng hùng hậu để tìm kiếm trong phạm vi thành phố, nhưng tình hình trước mắt cho thấy vẫn chưa có kết quả. Hiện giờ đã là mười giờ ba mươi phút, nói cách khác là cách thời điểm kết thúc ngày 20 tháng Mười hai chỉ còn một giờ ba mươi phút nữa thôi...”

Người phóng viên hiện trường bên phía trái màn hình hỏi lại với giọng điệu nhã nhặn và mực thước: “Nói như vậy thì liệu có phải trước mắt, Vương Tử Hiên đang ẩn nấp ở nơi rất kín đáo và an toàn không?”

Phóng viên bên phía phải lạnh cóng đến sắc mặt tái nhợt, mái tóc bị gió thổi rối bù: “Đúng vậy. Nhưng mấy tiểu đội khác của cảnh sát đang tìm người phát ‘lệnh truy sát’ Trịnh Dung cũng vẫn chưa có tin tức. Trịnh Dung có phải đã tìm được tung tích của Vương Tử Hiên không, đã hành động trốn lọt hay vẫn đang tìm kiếm và liệu có khả năng tìm được hắn trước cảnh sát không? Tất cả những câu hỏi này đều chưa thể biết được lời đáp...”

Phóng viên hiện trường nói lời cảm ơn xong, màn hình liền chuyển sang trường quay. Lúc này, người dẫn chương trình đang hỏi góc nhìn của chuyên gia rồi để mỗi người lần lượt phát biểu ý kiến của mình.

“Nếu cảnh sát muốn tìm một người, họ có thể sử dụng những phương thức triển khai hành động và sách lược phân bổ lực lượng mà người bình thường không thể tưởng tượng nổi. Nhưng tình huống lần này tương đối khó giải quyết, bởi lẽ thời gian quá cấp bách, vì thế rất khó phán đoán được kết quả cuối cùng là như thế nào.” Chuyên gia bày tỏ quan điểm “Dạng hành vi này của Trịnh Dung chắc chắn là sai lầm và cực đoan. Trừng phạt tội ác không thể dựa vào hành động báo thù của cá nhân, nếu không thì xã hội sẽ hỗn loạn. Tất cả đều có thể bàn bạc và xin khởi tố thông qua con đường chính quy.”

Thế là người dẫn chương trình phát ra một đoạn phim phỏng vấn người đi đường, đó là một người mẹ trẻ đang ôm cô con gái nhỏ của mình: “Gặp phải tình huống này, có thể giải quyết được bằng luật pháp thì ai lại muốn làm đao phủ lang bạt bên ngoài chứ? Nếu không phải bị ép đến mức đó thì ai lại muốn làm tội phạm giết người đâu? Không phải cả luật pháp cũng không giải quyết được hay sao?”

Mấy chuyên gia cười cười rồi nhanh chóng chuyển đề tài về phía cảnh sát: “Hiện giờ, cảnh sát đang trong tình thế rất khó xử. Nếu bảo vệ được Vương

Từ Hiến thì Trịnh Dung sẽ tự sát, món nợ này sẽ trút cả lên đầu cảnh sát. Ngược lại, nếu Vương Từ Hiến chết, tình cảnh của họ sẽ càng bi đát hơn, trong đội cảnh sát hình sự chắc chắn sẽ phải có người đứng ra chấp nhận chịu phạt.”

Chân Nỗn sững sờ nhìn chăm chú, nhưng ánh mắt dường như đã trôi về nơi xa hơn. Thấm Dực ngồi bên cạnh cô, lấy đi quả quýt vừa được cô bóc vỏ, tách ra thành từng múi và nói: “Bây giờ còn không chịu ăn đồ của anh mang đến nữa hả?”

Chân Nỗn vén chân lên, bước xuống giường: “Không phải, em muốn đến một nơi. Ngay bây giờ.”

Cô nghĩ ra rồi! Cô biết Vương Từ Hiến đang ẩn nấp ở đâu rồi!

Mùa đông đã đến, nhiệt độ ban đêm thấp hơn không độ. Người trên đường lác đác, quần kín áo vội vã bước đi trong gió lạnh. Bên cạnh cửa hàng tiện lợi có một người ăn xin, đi đứng không tiện, dáng người lom khom, chậm chạp cất bước. Trong cửa hàng, đèn đuốc sáng trưng, hai nhân viên bán hàng đang cầm tách trà nóng tán gẫu: “Này, cậu có xem tin tức không? Nghe nói cảnh sát đã tìm được chị em sinh đôi của Trịnh Miêu Miêu trong kho dữ liệu DNA đấy!”

“Hả? Không phải Trịnh Miêu Miêu là con một sao?”

“Cảnh sát không nói cụ thể, có lẽ là trước kia đã bị thất lạc một đứa. Ôi, hy vọng giáo sư Trịnh có thể hồi tâm chuyển ý. Tuy tên Vương Từ Hiến này đáng chết, nhưng mà phải trả giá bằng tính mạng của mình thì không đáng. Vói lại, bây giờ còn một đứa con gái, cỗi đời này cũng có thứ vương bận rồi, đúng không?”

“Tôi hy vọng giáo sư Trịnh giết chết tên súc sinh kia đi, đừng để hấn sau này tiếp tục hại người nữa.”

“Cậu nói vậy không đúng. Cậu muốn Vương Từ Hiến chết thì phải đền bằng mạng giáo sư Trịnh còn gì?”

Người ăn xin ngoài cửa hàng khựng lại một giây rồi lại tiếp tục đi về phía trước, từ từ đến buồng điện thoại nơi góc đường.

Người ăn xin khép cửa buồng điện thoại, gió bị ngăn lại bên ngoài, ông cảm thấy ấm áp hơn một chút. Cuộc gọi đến 110 không cần phải trả tiền. Ông đưa bàn tay khô nứt, xám ngoét cầm lấy ống nghe, nhưng đột nhiên tiếng “reng reng” vang lên, điện thoại công cộng đổ chuông. Ông sững sờ bắt máy đưa lên tai.

“Ông Trịnh, lần trước tôi nói cho ông biết hung thủ hại chết con gái ông, ông có hài lòng không?”

“...”

“Hôm nay, tôi lại mang đến cho ông một món quà đây. Ông biết đứa con gái còn lại của ông là ai không?”

“...”

“Đúng rồi, ông nên biết mới phải chứ, con gái cưng Trịnh Miêu Miêu của ông sở dĩ bị Vương Từ Hiến để ý là vì bạn học Nhiếp Đình Đình của nó tiến cử đấy. Hình như ông nên hận con bé tên Nhiếp Đình Đình kia mới đúng.”

“...” Bàn tay cầm điện thoại run rẩy.

“Cô con gái còn lại của ông chính là cô bé Nhiếp Đình Đình đấy. Nó vẫn chưa biết quan hệ của mình và Miêu Miêu. Tuy nó là con gái của ông, nhưng đã sớm trở thành người xa lạ rồi. Nó hại chết Miêu Miêu, khiến Miêu Miêu chịu đủ mọi hành hạ, chết thảm trong tay mấy thằng nhóc...”

Bụp một tiếng, ông gác ống nghe trở về vị trí cũ, đưa tay vịn cửa kính rồi ra sức hít thở. Một lúc sau, ông ngẩng đầu nhìn lên bàn phím số trên điện thoại nhưng không hề nhắc ống nghe lên. Cuối cùng, ông quay người, đẩy cửa bước ra rồi mất hút trong đêm đông.

Ánh đèn đường mờ nhạt xuyên qua những nhánh lá khô lưa thưa in chiếc bóng dử tợn xuống mặt đường xi măng gồ ghề. Tường bao hai bên ngõ hẻm loang lổ và cũ kỹ. Đêm mùa đông giá rét thế này, gạch đỏ trông cũng không còn ấm cúng nữa. Một bóng dáng thận trọng từng bước đi đến từ khúc quanh mờ tối.

Ngõ hẻm cô tịch không một bóng người vào đêm đông này là một đoạn đèn đường mờ nhạt, một bóng cây hắc ám và một đoạn đường với tường bao xuyên suốt hắt ra ánh đèn từ nhà khác đang hòa quyện đan xen vào nhau.

Bước đến dưới một ngọn đèn đường, người kia ngẩng đầu nhìn lên ánh sáng lập loè. Nếu là mùa hè thì nơi đây sẽ có rất nhiều thiêu thân vây quanh bóng đèn, nhưng giữa mùa đông thế này thì chẳng có sinh vật sống nào cả. Vừa định cúi đầu lại loáng thoáng thấy một bông tuyết được gió thổi qua trong luồng sáng, lơ lửng xoay vần rồi rơi xuống. Người đàn ông đưa tay ra đón lấy theo bản năng, nhưng nó đã tan vào không khí như thể chỉ là ảo giác.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98

Bên tai vang lên giọng nói trong trẻo như chuông ngân của cô bé mười bốn tuổi: “Ba, ba nói xem, năm nay khi nào Dự Thành mới đổ tuyết nhỉ? Con muốn ngắm lắm! Mẹ cũng sẽ đợi được đến lúc đó chứ? Chúng ta sẽ cùng nhau ngắm tuyết, mẹ phải cố gắng chịu đựng qua mùa đông nhé!”

Ngày thi thể con gái mười bốn tuổi nổi lên mặt băng, nhất định là mẹ con có linh cảm nên mới không chống đỡ nổi nữa. Bóng người nọ cúi đầu, tiếp tục cất từng bước đi về phía trước.

Băng qua giao lộ chữ T, quầy bán quà vặt cách đó mười lăm mét vẫn đang toả ra ánh đèn vàng nhạt ấm áp, thấp thoáng bóng dáng con gái của ông chủ đang gặm dỗi cãi nhau với cha mình. Ông mỉm cười lắng nghe nhưng không dừng bước.

Băng tiếp qua ngã ba đối diện chính là ngôi nhà lầu tường gạch hai tầng, tối đen như mực giữa đêm khuya. Đã rất nhiều ngày ông chưa trở về đây, khung cửa sổ nhỏ nhỏ quen thuộc trong đêm tối như những con mắt người. Đoạn đường về nhà dường như chưa từng dài dằng dặc đến thế. Nhưng rồi cuối cùng, ông vẫn phải đi đến và một mình dừng chân, như hạt bụi trần phiêu diêu theo gió cát đến lúc phải buông mình về lại với đất.

Ông bước vào sân, còi chiếc mũ lưỡi trai trên đầu, gọng kính đen và bộ râu quai nón giả xuống, rồi lại trút bỏ tiếp bộ quần áo quái đản chỉ có mấy nhà nghệ thuật mới mặc. Ông sờ vào thứ lạnh băng và cứng cáp trong túi áo, đó là trợ thủ đã đi theo ông cả đời.

Ông còi giày, còi lòng bình lặng như nước, bước chân cũng ầm khuất dưới bậc đá xanh. Lên bậc thang, tra chìa khoá vào ổ, tiếng chuyển động cực kỳ khẽ như thể cánh cửa cũng đang mở rộng chờ đợi ông trong nỗi cô liêu.

Giữa căn nhà chìm trong một màu tối đen như mực chỉ còn lại đường nét vật dụng mơ hồ. Ông im hơi lặng tiếng lẩn vào trong, lén lút như thể bản thân không phải là chủ nhân của ngôi nhà này vậy. Ông nín thở, rón rén đi vào nhà rồi bước đến bên cầu thang, lấy ra từ túi áo mấy quả cầu bùn đặc dính đã chuẩn bị, ném vào ván cửa.

“Bụp” một tiếng, âm thanh nặng nề khác thường vang lên trong căn nhà giữa đêm khuya yên tĩnh. Hai quả nện vào kính, lại là một tràng âm thanh xoang xoảng. Ông ần nấp trong bóng tối, mở to đôi mắt như sói, dòng tai lắng nghe. Trên lầu truyền đến tiếng động cực khẽ. Hướng đó... Hẳn lại dám nấp dưới sàn trong phòng Miêu Miêu ư? Là dưới gầm giường!

Ông lập tức chạy lên cầu thang, sàn gỗ trên đỉnh đầu truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Hai người lập tức truy đuổi nhau. Nhưng chính vào lúc này, gần đó lại vang lên tiếng còi hụ của cảnh sát.

Gần trong gang tấc.

Trịnh Dung biết rõ suốt quãng đường, cảnh sát không bật còi là vì sợ có người phát hiện hành tung, bây giờ đã bật lên nghĩa là họ đã đến nơi. Ông vẫn luôn theo dõi tin tức, xem ra đội cảnh sát này là bí mật chạy đến, số đông còn lại vẫn đang ở nhà Vương Tử Hiền.

Ông hoàn toàn không quan tâm đến tiếng còi cảnh sát chói tai kia, tiếp tục đuổi theo bóng người đang hốt hoảng chạy đi trong bóng tối.

“Đồ súc sinh! Mày cũng sợ chết sao?” Ông gầm lên giữa đêm đen. “Mày cũng sợ chết à?”

Tên thanh niên không dám trả lời, chạy thực mạng xông về phía cầu thang hướng lên tầng lầu áp mái nhưng lại bị cánh cửa ngăn cản. Hẳn vốn tưởng tất cả mọi người đều sẽ không tìm ra nơi này.

Tiếng còi cảnh sát đỉnh tai và ánh đèn nhấp nháy quét vào trong nhà từ cửa kính cũng không thể đảm bảo an toàn cho Vương Tử Hiền. Hắn chỉ nghe thấy tiếng bước chân đang tiến gần phía sau, toàn thân run lẩy bẩy, kinh hoàng cùng cực đến phát điên, vội vã kéo khoá cửa đi thông lên sân thượng.

Hắn hoảng hốt trợn to mắt quay đầu nhìn lại, trong tích tắc chợt thấy bức ảnh gia đình của giáo sư Trịnh treo trên hành lang. Khuôn mặt cười tươi tắn như hoa của gia đình họ đều là ma quỷ giữa bóng tối trong mắt hắn. Ánh đèn xanh nhạt mờ ảo xoay vòng trong căn nhà, hắn nhìn thấy một người đàn ông mặt mày hung tợn đang đuổi đến với con dao phẫu thuật loé lên tia sáng lạnh lẽo và chói mắt trong tay.

Vương Tử Hiền thét lên một tiếng thảm thiết. Trong giây phút nghìn cân treo sợi tóc, hắn bỗng kéo được cánh cửa sắt. Như người sắp chết đuối cuối cùng cũng được trôi lên mặt nước, hai chân hắn như nhũn ra, lảo lộn leo lên rồi bước qua bậc thang. Chiếc mũ phía sau bị người ta nắm chặt kéo lại. Trong cơn hoảng loạn, hắn kéo thật nhanh khoá áo khoác, thoát ra khỏi chiếc áo phao lông vũ.

Ý nghĩ chạy trốn chết quá mãnh liệt, cả người hắn lao đảo ngã trên đất, lẩn đi mấy vòng. Trên người hắn chỉ còn chiếc áo len mỏng chống chọi với cơn gió đêm đông lạnh đến thấu xương. Nhưng khiến lòng người lạnh hơn chính là người đang đuổi theo phía sau. Vương Tử Hiền chưa kịp đứng vững thì tay Trịnh Dung đã giáng xuống.

Hắn giơ tay lên cản, cánh tay lập tức bị cửa rách một vết lớn. Đau đớn thấu buốt khiến hắn gào lên như sói tru quỷ khóc, điên loạn mà chạy về phía trước. Chính vào lúc nhìn thấy trước sau đã không còn đường lui nữa, vô số ánh đèn trắng từ các nhà lân cận bỗng chiếu đến làm sân thượng sáng như ban ngày.

Vương Tử Hiền gần như bất động không mở mắt ra nổi, gào khóc: “Cứu mạng! Chú cảnh sát, cứu mạng đi!”

Trịnh Dung đứng trong một vùng phù sương trắng xoá, phất chốc chét lặng. Ông biết trong bóng tối xung quanh có vô số họng súng đang chĩa về phía mình, nhưng ông vẫn cất bước nhanh hơn, tiến về phía trước.

Những bông tuyết lấp lánh bay là tả trong ánh đèn đan xen giăng kín. Ông định thần lại, gờ tay lên đón lấy. Là tuyết thật, thấm lạnh thấu buốt, rơi lên đầu ngón tay liền tan ra. Từng bông tuyết bay lượn trong ánh sáng bị gió cuốn phiêu bạt không nơi nương tựa.

Chỉ cách đó vài bước, Vương Tử Hiên nhìn thấy vẻ yên tĩnh chết chóc gần như muốn hoá thành tro bụi trong mắt Trịnh Dung, hẳn khiếp sợ đến mức ngay cả gào khóc cũng không nổi nữa.

Toàn bộ đội viên đội đặc nhiệm đã vào vị trí, Đội phó Trình cũng tức tốc nhảy lên sân thượng.

“Ông Trịnh! Xin hãy bỏ vũ khí xuống!” Giọng nói của Đội phó Trình vang lên phía sau.

Trong khu cư xá đêm mùa đông yên tĩnh, ánh đèn xanh đỏ chiếu sáng từng ngõ ngách. Hàng trăm hàng nghìn ngôi nhà liên tục bật sáng đèn, duy nhất ngôi nhà này là cửa sổ đen ngòm, chỉ có sân thượng toả ánh sáng trắng loá với những bông tuyết bay lượn khắp bầu trời.

Người dân lân cận co ro kêu khóc trong gió rét: “Giáo sư Trịnh, ông mau xuống đây, mau xuống đây đi!”

Đám trẻ con cũng oà khóc: “Chú Trịnh ơi! Chú Trịnh ơi!”

Ông không nghe thấy gì cả, tiếp tục lao về phía Vương Tử Hiên. Khoảng cách quá xa nên cảnh sát không đuổi kịp ông.

“Ông Trịnh, xin dừng đến gần hơn nữa, nếu không, cảnh sát sẽ nổ súng đây!” Đội phó Trình sốt ruột đến sắp phát điên. “Giáo sư Trịnh! Giáo sư Trịnh! Xin ông hãy dừng lại!”

“Giáo sư Trịnh, xin ông hãy dừng lại!”

Nhưng ông không hề nghe thấy gì cả, kiên định và tuyệt tình trong ánh đèn cùng lớp bông tuyết càng lúc càng dày đặc. Ông không thể dừng bước trên con đường này được nữa. Dưới chân là mái nhà ông đã sống hơn mười năm. Từng mùa đông trôi qua, nó đều sẽ toả ra ánh đèn ấm cúng trong những đêm tuyết thế này, chính nó đã giúp ông xua tan nỗi mệt nhọc của ngày dài và cơn lạnh lẽo sau biết bao lần tăng ca làm đêm trở về. Nhưng giờ đây, dưới chân ông chỉ còn là một nấm mộ, một đồng hoang tàn đổ nát. Cõi đời này cũng sẽ không còn ai thấp lên ngọn đèn soi lối ông trở về nhà trong đêm đông giá rét nữa.

Ông xông đến, Vương Tử Hiên bật dậy định bỏ chạy nhưng lại bị ông ấn chặt cánh tay, vung dao phẫu thuật vẽ lên một đường vòng cung sáng loé trong trời đêm hệt như một giọt nước mắt, hệt như đã bao lần vung dao thành thạo và dứt khoát về phía cô kẻ thù.

Trong nháy mắt, ông ngẩng cao đầu, mở to đôi mắt nhìn lên bầu trời. Đêm đông đẹp đến mức rung động lòng người. Ánh sáng trắng giao thoa trên không trung, những bông tuyết rơi càng lúc càng dày, đẹp đến nỗi khiến người ta ngừng thở.

Giữa tầng tầng lớp lớp bông tuyết lấp lánh kia, có cô bé cười khúc khích nói: “Ba ơi, ba nói xem, năm nay Dự Thành bao giờ đổ tuyết ạ? Mẹ cũng sẽ đợi được đến lúc đó. Chúng ta cùng nhau ngắm... Chịu đựng qua mùa đông nhé...”

Năm nay, mùa đông Dự Thành buổi giá quá, không chịu nổi được nữa...

Khi Chân Noãn lao như điên đến con ngõ phía sân sau nhà giáo sư Trịnh, cô đã nhìn thấy một cảnh tượng dưới điểm hội tụ từ muôn ánh đèn chiếu rọi nơi sân thượng giữa đêm đen. Giáo sư Trịnh đang gờ tay cầm dao phẫu thuật như vị nhạc trưởng đứng trong màn tuyết trắng bay là tả, yên lặng không nhúc nhích như một bức tượng điêu khắc.

Gió bắc thổi lạnh buốt xương, gào thét như tiếng ai đang khóc thương thảm thiết. Nó thổi thốc lên áo giáo sư Trịnh, ông như con diều ngã về phía sau, qua lan can rồi lao xuống dưới, “bịch” một tiếng, rơi ngay trước mặt Chân Noãn. Ông đang cầm con dao phẫu thuật yêu quý của mình, chính giữa hàng mi là một lỗ đạn đỏ lôm đã biến thành màu đen. Từng bông tuyết cô liêu rơi vào đôi mắt mở to của ông như đang nhỏ lệ.

Chân Noãn nhìn ông đăm đăm, hít sâu từng hơi thở trong cơn gió rét thấu xương. Rồi cô đột ngột lao đến nhưng Thẩm Dục đã bịt mắt cô lại, kéo thân thể cô ấn vào lồng ngực anh. Cô cắn răng, không hề chớp mắt và cũng chẳng thốt lên một tiếng, cứ thế vùi vẩy trong lòng anh như con thú hoang đang bị kìm giữ mà không sao thoát ra được.

Cuối cùng, cô đành từ bỏ, vịn lấy bả vai anh, đau khổ hé miệng nhưng không phát ra nổi một âm thanh nào mà chỉ có thể để nước mắt ào ạt rơi xuống.

Mấy chiếc xe phía sau đang lao đến như bay vội và dừng lại. Ngón Hàm nhanh chóng bước xuống từ xe việt dã, nhìn thấy tuyết bay đầy trời và Chân Noãn đang gục trong lòng Thẩm Dục khóc nức nở.

Mấy ngày trước...

“Thiên Dương, cho tôi một cái tên! Thành viên tổ chức kế hoạch T là ai? Tôi cần một cái tên!”

“Trịnh Dung.”

Chương 11

“Không phải tôi. Trịnh Miêu Miêu không phải tôi giết, là La Hàn. Cũng là hắn đã lái xe vút thi thể. Mấy đứa con gái lúc trước đều do hắn tìm đến, tôi bị hắn dụ dỗ, hắn mới là chủ mưu.” Trong phòng thẩm vấn, về mặt Vương Tử Hiên tỉnh táo và khinh thường, không còn bộ dạng thảm hại như lúc chạy thoát thân trên sân thượng nhà họ Trịnh nữa. “Không tin thì mấy anh hỏi Chương Tường đi.”

Đội phó Trình ngồi đối diện hắn, lòng cảm thấy không đáng vì những chuyện đã xảy ra mấy ngày trước. Ngay cả anh cũng thấy biểu hiện của Vương Tử Hiên quá đối lạnh lùng. Sự khinh miệt đối với tất cả sự vật bao gồm cả mạng người trong mắt hắn đều khiến người ta thất vọng.

Tin tức giáo sư Trịnh chết còn Vương Tử Hiên bình an vô sự lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Người dân bắt đầu nghiêng về phía đồng tình với giáo sư Trịnh và kịch liệt lên án Vương Tử Hiên. Nhưng tên nhóc này dường như không bị ảnh hưởng, lại còn có tâm trạng đe dọa Chương Tường. Lúc tiếp nhận thẩm vấn lần nữa, Chương Tường luôn miệng chắc chắn La Hàn là chủ mưu, Vương Tử Hiên đều nghe theo La Hàn.

Đội phó Trình hỏi: “Chúng tôi từng điều tra được Trịnh Miêu Miêu là bạn học của Nhíp Đinh Đinh – bạn gái cậu, là cậu bảo cô bé bắt chuyện với Miêu Miêu.”

“Anh kêu cô ấy đến đây đối chất với tôi đi.”

Mẹ Vương Tử Hiên ở bên cạnh trông chừng liền cau mày nói: “Con bé Trịnh Miêu Miêu kia nhất định là thích con trai tôi rồi, nói không chừng là do nó tự nguyện, con trai tôi không thể coi là cưỡng hiếp đâu.”

“Phải đây!” Vương Tử Hiên cười khẩy một tiếng.

Đội phó Trình siết chặt nắm đấm. Làm cảnh sát nhiều năm như vậy, loại người gì mà anh chưa gặp qua, nhưng giờ đây, anh lại phải liên tục khống chế mình mới có thể dằn lại cơn phẫn nộ.

“Nạn nhân chưa đủ mười bốn tuổi bị xem là cưỡng hiếp đấy, bà Vương à! Huống chi bốn mươi, năm mươi cô bé kia đều là tự nguyện hay sao?”

Bà Vương gắt giọng: “Chẳng phải chúng đều không báo cảnh sát sao? Nếu không tự nguyện thì sao lại không báo cảnh sát chứ?”

“Con trai của bà lấy video uy hiếp thì họ còn dám sao?” Đội phó Trình lạnh lùng nói. “Bởi vì chuyện nhà họ Trịnh, hiện giờ đã có hơn phân nửa nạn nhân cùng với cha mẹ mình đến đây báo cảnh sát rồi, đa phần đều chưa đến mười bốn tuổi.”

“Anh bảo mấy con bé đó ra đây đối chất đi.”

“Đối chất?” Đội phó Trình cười gằn. “Đề bà đến nhà người ta chửi ầm lên khiến cả thế giới đều biết à?”

Bà Vương nghẹn lời. Ông Vương lại hoà nhã, ra vẻ phân rõ phải trái: “Những việc này là La Hàn xử lý, con trai tôi. Cảnh sát sẽ điều tra rõ ràng thôi.”

Đội phó Trình nhìn về phía Vương Tử Hiên: “Trịnh Miêu Miêu cũng do La Hàn giết à?”

“Đúng.”

“Giết thế nào?”

“Hắn nắm cổ cô ta, lỡ tay bóp chết.”

“Tại sao lại phải bóp cổ cô bé?”

“Cho cô ta uống thuốc quá nhiều nhưng lại chẳng có phản ứng gì cả, cứ đờ ra như con cá chết ấy. La Hàn tức giận liền bóp cổ cô ta.”

“Thật không may vì chúng tôi đã phát hiện được hai dấu vân tay nguyên vẹn của cậu trên cổ nạn nhân. Tuy thi thể đã trương phình, dấu vân tay bị phóng đại, nhưng vì được màng nilon bao bọc nên dấu vân tay vẫn còn được lưu lại rất hoàn chỉnh.”

Vương Tử Hiên ra chiều ngạc nhiên: “Vân tay còn có thể lưu lại trên da à?”

“Phải!”

Hắn bán tín bán nghi, mơ hồ dự cảm chẳng lành, cố tự trấn tĩnh: “Không phải tôi, là các người ngụy tạo.”

Bà Vương lại định phản bác nhưng bị Đội phó Trình giơ tay ngăn cản. Anh nhìn người luật sư bên cạnh và nói: “Anh hẳn nghe hiểu được tiếng người, vậy mời anh hãy giải thích cho gia đình này đi.”

Vương Tử Hiên và cha mẹ đi ra khỏi phòng thẩm vấn, đúng lúc cảnh sát hình sự và nhân viên phòng điều tra cũng bước ra ngoài. Tất cả bọn họ đều chẳng buồn để ý, duy chỉ có Đàm Ca vừa liếc nhìn thì trong mắt đã hiện lên nỗi căm hận.

Vương Tử Hiên nhớ lại lời luật sư nói phải tóm được lỗi của cảnh sát, liền nhếch môi: “Đúng rồi, tôi còn giữ đĩa ghi hình dự phòng của La Hàn tặng đấy,

muốn xem Trịnh Miêu Miêu không? Đáng vóc của nó rất non mềm.”

Đàm Ca không kiềm được, xông lên định đánh người. Quả đám còn chưa vung tới nơi đã bị Ngôn Hàm giữ chặt cổ tay, anh thân nhiên nói: “Lục soát toàn bộ đĩa ghi hình ngày Mười tám ở nhà nó mang về đây, đó là chứng cứ rất tốt, còn đều là bản gốc nữa. Những cái ở nhà La Hàn chỉ là bản copy thôi.”

Về khiêu khích của Vương Tử Hiên thoát cái biến mất, sa sầm nét mặt nhìn chăm chăm Ngôn Hàm. Nhưng từ đầu đến cuối Ngôn Hàm đều không nhìn lại như thể hắn chỉ là không khí.

Ngay lúc này...

“Mày là pháp y phải không? Cái gì mà vết bóp cổ và dấu vân tay chứ? Chính mày đã ngụy tạo chứng cứ để vu khống con tao.” Bà Vương đột ngột lao về phía Chân Noãn đang ngơ ngẩn giữa đám đông, níu lấy cổ áo cô lắc điên cuồng. “Ba của con bé kia là thầy mày, mày giúp hắn lừa bịp. Tao muốn khiếu nại! Mày vu khống cho con tao! Là mấy con nhỏ đó tự nguyện, tội nó dủ dờ con trai tao!” Bà ta chửi rủa ầm ĩ, vung bàn tay lên tát về phía Chân Noãn.

Chân Noãn bị lay động kịch liệt đến mức mắt hoa mày vầng, nào còn kịp phản ứng gì được. Thấy một cái tát sắp sửa giáng xuống, Ngôn Hàm nắm lấy bả vai Chân Noãn, nhanh chóng kéo cô tránh ra.

Tay bà Vương đánh vào lan can, đau đến kêu gào thảm thiết. Chân Noãn đâm sầm vào ngực Ngôn Hàm, tóc xoã tung bay phát phơ. Vương Tử Hiên nhìn đáng vẻ yếu đuối của cô trong giây lát, lại bất gặp ánh mắt lạnh lẽo của Ngôn Hàm, hắn vênh vao nhếch môi rồi bỏ đi.

Ông Vương cũng thấy không ổn nên vội vàng kéo vợ mình rời đi. Họ chưa đi được bao xa thì Chương Tường cũng bước ra từ một phòng thẩm vấn khác, nhắc thấy Vương Tử Hiên đã sợ đến mặt mũi trắng bệch, vội vàng run run: “Tôi không khai gì cả.”

Vương Tử Hiên cười khẩy lạnh lùng, nói bằng khẩu hình: “Ông nhất định lột da mày ra.”

Sau cái chết của giáo sư Trịnh, dân chúng Dự Thành đã tự phát động tổ chức lễ tưởng niệm, trên mạng còn có lễ truy điệu. Rất nhiều người đã đến nhà tang lễ và sau vườn nhà ông đưa hoa tiễn biệt. Nghe nói hoa tươi nở rộ xung quanh ngôi nhà như mùa xuân ấm áp tháng Ba.

Bởi vì giáo sư Trịnh bị cảnh sát bắn chết khi đang có ý định giết người nên ông không những không được Chính phủ tổ chức tang lễ mà ngay cả tiền từ tuất cũng không được hưởng. Thế nhưng, tất cả những điều này đối với giáo sư Trịnh đã khuất vốn không còn bất kỳ ý nghĩa nào từ lâu rồi.

Mẹ của Trịnh Dung ở nước Mỹ xa xôi cũng gấp gấp trở về làm lễ truy điệu đơn giản cho con trai, con dâu với cả cháu gái Trịnh Miêu Miêu chưa được tổ chức tang lễ trước đó. Chân Noãn đã đến từ sớm, lúc bái tế nhìn thấy ba khung ảnh xếp ngay ngắn giữa hoa tươi: giáo sư Trịnh đoàn chính hiền hoà, dì Miêu tao nhã lịch sự và Trịnh Miêu Miêu nở nụ cười tươi tắn, nước mắt cô lại lần nữa tuôn rơi.

Bước đến bàn phúng viếng, cô trông thấy Ngôn Hàm đưa cho người trực một phong bì khá dày, hình như trên phong thư không viết tên ai cả. Cô ngần người, nghĩ ngợi một lúc, cũng lấy ra một chiếc phong bì không đề tên, bỏ tiền vào rồi mang đến.

Rất nhiều người đến đây thăm viếng, ngoại trừ những người giáo sư Trịnh quen biết khi còn sống, còn lại đều là những thị dân chưa từng gặp mặt. Chân Noãn bước khỏi sảnh truy điệu, vòng qua hành lang bên cạnh hóng mát. Giáo sư Lâm Hoà Mi cũng đi đến, im lặng ngắm nhìn núi rừng xanh thẳm. Bà là người cộng sự lâu nhất với giáo sư Trịnh Dung, họ là hai đại “nguyên lão” của C-Lab.

Chân Noãn khẽ nói: “Mọi thứ bây giờ đối với giáo sư Trịnh xem như là một kết cục tốt đẹp rồi. Cả nhà họ có lẽ đang rất hạnh phúc ở trên trời cao.”

Lâm Hoà Mi: “Đó chỉ là những lời an ủi với người sống thôi. Nào có kiếp sau, nào có thiên đường chứ? Trái lại, địa ngục thì có đấy, chính là chốn nhân gian này đây. Mong đợi sau khi chết sẽ có cuộc sống yên vui chỉ là vọng tưởng mà thôi.”

Chân Noãn sững sốt.

“Có điều, dù sao thì giáo sư Trịnh cũng không cần tiếp tục sống trong địa ngục nữa, sẽ chẳng còn đau khổ và giày vò nào trói buộc nữa cả.” Bà nói xong thì đi vào phúng viếng.

Lòng Chân Noãn đầy ngọt ngào, đứng một lúc lại thấy Ngôn Hàm đang hút thuốc một mình ở ngã rẽ cách đó không xa. Nơi góc rẽ ấy gió rất lớn, thỉnh thoảng còn có bông tuyết bay vào, cứ thế thổi tà áo anh phấp phới, chiếc cổ áo dựng đứng dán chặt vào khuôn mặt hao gầy. Trong khoảng thời gian này, anh đã gầy đi rất nhiều.

Cảm giác có người đến gần, thoáng chốc, anh trở nên nhạy bén và cảnh giác, ánh mắt lướt đến. Trông thấy cô, anh vội dụi tắt điếu thuốc rồi đi đến thùng rác cách đó vài bước ném vào. Lúc này, Chân Noãn mới phát giác ra mình đã bao lần quấy rầy anh như thế.

“Lê ra em nên đợi lát nữa mới đến.”

“Phải đấy!” Anh cười nhạt, chẳng buồn để ý.

Bên ngoài lan can, bông tuyết li ti vẫn còn bay lả tả. Cô cúi đầu, đưa ngón tay chọc chọc vào lan can lạnh băng.

“Đang nghĩ gì?”

“Có chút thương cảm.” Cô chậm rãi nói. “Mẹ của thầy không chịu dùng những từ như thương tiếc, còn nói như thể chỉ cảm thấy cả đời ông sẽ chẳng thể có đoạn kết.”

“Chỉ là hình thức, để người còn sống được an ủi thôi.”

“Nhưng những từ thương tiếc dành cho giáo sư Trịnh đáng được viết ra mà. Dẫu rằng chỉ là chữ nghĩa nhưng cuộc đời ông cũng rất huy hoàng và chính trực kia mà: từng giúp đỡ cho bao nhiêu đất nước, đạt được bao nhiêu thành quả đột phá trong học thuật đến việc hỗ trợ cảnh sát phá bao nhiêu vụ án, giành về cho bao nhiêu gia đình nạn nhân công đạo và chính...”

Chân Noãn đột nhiên không nói nên lời. Khó trách sao bà Trịnh lại không chịu dùng những từ thương tiếc, cuộc đời sáng chói như ánh vàng là thế lại có kết cục như vậy... Cô lặng thinh.

Giây lát sau, Ngôn Hàm hỏi: “Lúc giáo sư Trịnh chết, em đã đến hiện trường?”

“Vâng.”

“Sao em biết Vương Tử Hiền trốn ở đấy?”

“Em nghe thấy tiếng mở cửa ở phòng bệnh nên đã nghĩ đến chiếc chìa khoá kia.” Chân Noãn vô thức khoanh tay. “Em bất chợt nhớ đến hình ảnh tổ nghiệm chứng chụp được ở hiện trường hoả hoạn mà mình đã từng xem. Tủ của Miêu Miêu trong tủ đã bị thiêu trụi, bên trong có những thứ như thẻ học sinh và ví đựng tiền lẻ, nhưng lại không có điện thoại di động và chìa khoá. Điện thoại di động đã sớm tìm được, còn chìa khoá thì không thấy đâu. Em nghĩ chắc bị Vương Tử Hiền lấy đi rồi. Ai mà nghĩ đến lúc giáo sư Trịnh lật khắp cả thành phố tìm hẩn, hẩn lại đang ẩn nấp ngay trong chính nhà của ông chứ?”

Cô nhìn anh: “Anh cũng nghĩ như vậy sao?”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng ngắn gọn rồi chậm rãi nói: “Tôi rất tò mò, làm sao giáo sư Trịnh biết được điều này?”

Chân Noãn cũng tò mò nhưng lòng lại nhanh chóng nặng trĩu. Cô ngẩng đầu nhìn anh với vẻ không thể tin nổi.

Ngôn Hàm lạnh lùng nói: “Chuyện này sẽ gây ảnh hưởng nghiêm trọng, người trong đội sẽ không tiết lộ bí mật.”

“Anh... nghi ngờ em?” Trái tim Chân Noãn bỗng chốc vừa lạnh buốt vừa tê tái, đôi mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Anh có thể đi điều tra lịch sử trò chuyện của em mà!”

Ngôn Hàm yên lặng, đôi mắt đen láy và sắc bén, không giá lạnh cũng chẳng ấm áp mà hờ hững như người xa lạ.

Tim Chân Noãn buốt lạnh đến mức run rẩy: “Anh đã điều tra em rồi... đúng không?”

Anh vẫn điềm tĩnh, không một lời đáp.

“Em không có.”

Anh lên tiếng nhưng lời nói ra lại vô cùng tàn nhẫn: “Giải thích thử xem tại sao hôm đó lại gọi điện thoại cho tôi đi? Muốn biết được điều gì từ chỗ tôi?”

Chân Noãn im lặng. Cô nên nói gì đây? Nói rằng khi đó hoang mang không tìm được người tâm sự, tin tưởng anh sẽ cho cô lời giải đáp nên mới gọi cho anh, sau khi cúp điện thoại còn thấy vô cùng may mắn vì được anh chỉ lối thoát khỏi cõi u mê ư? Nhưng giờ đây, tất cả đều biến thành một trò cười.

Cô không nói lời dư thừa, ngoan cố lặp lại: “Em không có.”

“10 giờ 35 phút tối hôm đó, chiếc điện thoại mới của giáo sư Trịnh nhận được một cuộc gọi với thời gian trò chuyện không đến ba giây. Số gọi đến là số mới và chưa được đăng ký, năm giây trước khi gọi cho giáo sư Trịnh đã từng nhận được một cuộc điện thoại khác với thời gian là hai giây. Dãy số này đã được điều tra, xuất phát từ một tin nhắn với nội dung chỉ có ba chữ “Nhà Trịnh Dung”, đây cũng là số chưa được đăng ký, nhưng trạm điện tín phát đi tín hiệu chính là thuộc khu vực bệnh viện em đang nằm.”

Chân Noãn oan ức nói: “Thật sự không phải em mà!”

“Không phải sao?” Anh cười cười, bỏ hai tay vào túi, đi lướt qua vai cô.

Nước mắt cô ngân ngán trong hốc mắt.

Đội trưởng, không phải, thật sự không phải em. Em hy vọng giáo sư Trịnh được cứu bởi vì em không muốn thấy ông ấy chết, bởi vì anh đã nói rằng như vậy, chúng ta sẽ ở bên nhau. Em muốn ở bên anh.

Chân Noãn đứng lặng ở khúc quanh hành lang trong cơn gió bắc. Ngoài bao nỗi ảm ức, đau lòng và giận dữ, trong đầu cô chợt lướt qua một ý nghĩ: Thẩm Dục.

Cô bàng hoàng, lập tức quay người lại: “Thật sự không phải em. Là người khác!”

Ngôn Hàm dừng bước, không quay đầu lại mà chỉ hỏi: “À?”

“Là...” Cô không dám nói, nhưng nhìn thấy anh sắp cất bước bỏ đi thì lại hoảng sợ nhắm mắt và thốt lên: “... Thẩm Dực!”

Ngôn Hàm quay người lại nhìn cô, trong mắt thoáng ánh lên vẻ lạnh lùng cố chấp lại như đang đắc thắng.

Chân Noãn bỗng như hiểu ra: “Anh... Anh biết là anh ấy...”

Nhưng anh không hề muốn nói thẳng với cô, như thế khác nào gây chia rẽ họ, sẽ khiến cô phản cảm và quay lại bảo vệ Thẩm Dực. Vì vậy, vừa nãy anh mới dùng cách này, khiến bản thân cô nghi ngờ Thẩm Dực và cảm nhận rõ ràng rằng Thẩm Dực đã lợi dụng và phản bội cô. Như vậy, ngược lại, anh trở thành công thần bị cô và bạn trai cũ cùng nhau gây tổn thương.

Ngôn Hàm xoay người bước về phía cô. Có những việc không cần nói với cô, ví dụ như tin nhắn giáo sư Trịnh nhận được vốn không đến từ Thẩm Dực, còn tin nhắn Thẩm Dực gửi cho một số nào đó chỉ là “Không biết”.

Trước khi Chân Noãn đoán được chỗ ẩn nấp của Vương Tử Hiên, giáo sư Trịnh đã nhận được tin từ một nguồn khác rồi. Câu “Không biết” này của Thẩm Dực rất thú vị. Hắn ta vì Chân Noãn đau buồn mà tha cho giáo sư Trịnh ư? Hắn còn muốn tính chuyện tương lai với cô ấy sao?

Như vậy cũng tốt. Anh càng khẳng định được ngoại trừ Thẩm Dực ra còn có người khác nữa. Người trong bóng tối đang từng bước từng bước hành động, đầu tiên là kéo các cặp sinh đôi vào cuộc, cuối cùng, thậm chí cả Trịnh Dung - một trong những người thuộc kế hoạch T cũng bị lôi xuống nước. Đơn giản là vì muốn buộc người trong nội bộ bọn họ xuất hiện. Anh có dự cảm rằng bọn họ sắp không kìm nén được nữa rồi. Không lâu nữa đâu.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99

Ngôn Hàm đi đến trước mặt cô, đứng lại rồi khẽ cúi đầu, ngón trỏ chạm vào giọt nước mắt nơi khoé mi cô: “Khóc vì tôi à?”

Cô sụt sùi, quay đầu đi.

Anh hơi nghiêng người, khẽ sát vào cô: “Đã nhìn thấy chưa? Em và hắn vốn không chung đường.”

Chân Noãn rút về sau, qua vài giây lại nhỏ giọng nói với vẻ cô đơn: “Em đã biết không phải từ lâu rồi.”

Anh cau mày: “Biết không phải mà còn ôm cổ hắn khóc lóc?”

Chân Noãn ngẩng người, ngẩng đầu lên rồi đỏ mặt nói: “Em ôm cổ anh ấy khóc lóc khi nào chứ?”

Ngôn Hàm nheo mắt lại nhìn cô, ra vẻ muốn bức ép.

Đầu óc cô xoay chuyển vài vòng mới nhớ lại cảnh tượng bên ngoài sân nhà giáo sư Trịnh. Cô ngạc nhiên với lời vu tội của anh, oan ức nói: “Em đâu có ôm anh ấy...”

Ờ? Cô tròn tròn mắt, chậm chạp nhận ra rằng Đột trưởng đang... ghen đấy ư?

Trong lòng cô dâng lên niềm vui sướng nhỏ nhoi, lại ghét anh vừa nãy bày mưu xấu xa, bèn lấy hết can đảm, khẽ nói: “Cho dù em ôm anh ấy, việc đó... đâu có... liên quan gì...” Giọng cô càng lúc càng nhỏ đến nỗi chẳng thấy khí thế đâu. “... Đến Đột trưởng chứ?”

“Ồ, tôi không nghe rõ.” Anh giả vờ cười đùa, giọng nói trở nên nguy hiểm. “Em lặp lại lần nữa xem.”

Chân Noãn lạnh cả sống lưng, dĩ nhiên là cô không dám lặp lại lần nữa rồi. Cô cúi đầu, mặt đỏ rực, ngón tay đan xoắn vào nhau: “Em và anh ấy không chung một đường, vậy... với Đột trưởng... là cùng một đường sao?”

“Hừm, em nói xem?”

Thân thể mảnh khảnh của cô run lên, tự hỏi sao anh cứ luôn ăn nói hùng hồn còn cô lại luôn nơm nớp lo sợ thế này. Cô đoán đo nghĩ ngợi, nhắc nhở bằng giọng lí nhí như tiếng muỗi kêu: “Đột trưởng, ván cá cược kia của anh... hình như thua mất rồi.”

Hôm đó, anh nói rằng nếu giáo sư Trịnh được cứu rồi thì chúng ta sẽ ở bên nhau. Bây giờ, anh thua rồi.

“Ừ, thua rồi.” Anh gật đầu nói. “Nên quyết nợ vậy.”

Thâm Thành tháng Mười hai ẩm áp và thư thái, đắm mình trong ánh nắng rực rỡ và sắc xanh ngập tràn. Lúc xuống máy bay, Chân Noãn vẫn còn khá ngỡ ngàng.

Hôm đó, Ngôn Hàm hỏi cô: “Cuối tuần không tăng ca, em định làm gì?”

Cô đáp: “Ở nhà chơi thôi.”

Anh nói: “Vậy là không có việc gì làm rồi. Anh định mở cuộc họp nhỏ, em đi với anh.”

Họp à? Là việc công đây! Chân Noãn gật đầu: “Được ạ!”

Kết quả là... sao lại đi máy bay đến Thâm Thành thế này?

Chân Noãn nghe lời Ngôn Hàm thay áo mỏng, bước đi trong sân bay đang bật điều hoà mạnh khiến cô thấy hơi lạnh. Cô nghi ngờ cái “hãng dự báo thời tiết” tên Ngôn Hàm này quá đi mất. Nhưng quay đầu nhìn anh mặc chiếc áo T-shirt cotton và quần dài như sinh viên đại học, ăn mặc còn phong phanh hơn cả cô thế này thì chắc có lẽ bên ngoài trời nóng đây.

Xách hành lý bước ra ngoài liền trông thấy ba người đàn ông sai bước đi đến, đưa tay kéo va li của Ngôn Hàm, ai nấy đều niềm nở, cười tươi tán gẫu: “Ngôn Tiểu Hoà!”

Chân Noãn nhớ lại Ngôn Hàm là người Thâm Thành, lần này đến đây chắc hẳn là tiện thể gặp bạn cũ. Nhưng đây là lần đầu tiên cô nghe thấy người khác gọi biệt danh Ngôn Tiểu Hoà đáng yêu của anh. Mọi người trò chuyện đôi câu, ánh mắt họ nhanh chóng lướt sang Chân Noãn đang đứng phía sau anh, cười gật đầu với cô rồi lại nói gì đó vào tai Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm cười khinh khinh, thốt ra một chữ: “Cút!”

Đối phương choàng vai anh, cười ha ha: “Biết mà! Biết mà!”

Chân Noãn chẳng hiểu ra sao. Ngôn Hàm vừa giới thiệu cô là pháp y, mắt mấy người bạn lập tức ánh lên vẻ thán phục, ân cần bước sang kéo va li giúp cô.

“Ngôn Tiểu Hoà, tôi cứ nghĩ rằng công việc của cậu là làm khổ sai, một đám đàn ông cả ngày lẫn lộn bên nhau, nửa cô gái cũng không thấy đâu. Không ngờ lại có người đẹp đáng cấp cỡ này. Còn tuyên người không để tôi bán công ty chạy đến nộp đơn nào!”

“Im miệng!”

Ngôn Hàm cười mắng họ vài câu, quay đầu thấy mặt Chân Noãn ửng đỏ, khẽ nghiêng người: “Tính cách họ khá phóng khoáng, em rộng lượng một chút, không có ác ý gì đâu.”

Chân Noãn lúng túng xua xua tay: “Không có, em hơi nóng nên mới đỏ mặt thôi.”

Nhiệt độ ngoài sân bay khá cao, cô lại mặc nhiều áo như thế nên trên trán đã lấm tấm mồ hôi. Anh nhìn cô một hồi rồi cười cười nhưng không nói lời nào.

Trên đường lái xe vào thành phố, người đàn ông đeo kính không gọng nói với Ngôn Hàm rằng có rất nhiều bạn bè đang chờ, nhất định phải chơi một trận thật đã để anh trở về với cuộc sống muôn màu của người bình thường. Chân Noãn nghe được liền thấy hơi thấp thỏm, ngập ngừng như muốn nói gì đó.

Ngôn Hàm nhìn ra được: “Làm sao vậy?”

Chân Noãn nhìn mấy người bạn của anh đang ngồi phía trước, liền dựa sát vào anh một chút, nhỏ giọng nhắc nhở: “Đội trưởng, sổ tay lịch trình có ghi hôm nay phải đi báo cáo đấy!”

Cô khẩn trương và cẩn thận y hệt một cô thư ký nhỏ. Anh cảm thấy rất thú vị, đuôi mày khẽ nhướng lên: “Hôm nay không có việc gì quan trọng, ngày mai đi cũng được.”

Dứt lời, anh cụp mắt, trông thấy trên chóp mũi trắng nõn và láng mịn của cô là những chấm mồ hôi sáng long lanh khiến người ta muốn lau đi giúp cô một cách khó hiểu.

Cô hơi mím môi, nghĩ ngợi rồi ngồi trở lại chỗ cũ nhưng lòng vẫn còn rối rắm. Một hồi lâu sau, không nhịn được, cô lấy sổ lịch trình từ trong túi ra, lật mở rồi đưa đến trước mặt anh, ngón tay trắng mịn chỉ vào tờ giấy.

“Anh xem đi, chỗ này có viết đây: ngày đầu tiên đến điểm danh, ngày thứ hai, tám giờ sáng sẽ lập tức vào họp. Hôm nay đến điểm danh nhất định sẽ phát thẻ chứng nhận gì đấy.” Cô rầu rĩ nói: “Hôm nay mà không đến, ngày mai chúng ta sẽ bị ngăn lại ngoài cửa cho mà xem.”

Cô thoáng sốt ruột, nhưng anh lại nói với vẻ nhàn nhã và thản nhiên: “Vậy em đi trước đi, ký nhận giúp phần anh luôn.”

“...”

Anh thân là Đội trưởng mà lại tự do, buông thả thế? Chân Noãn nghĩ đến cảnh tượng bản thân phải chen vào giữa đám đông để giao thiệp trò chuyện liền cup mi mắt: “Vâng... ngày mai đến cũng được.”

Ngôn Hàm biết rõ khả năng xã giao của cô cực kém, lại không ngờ cô tránh né đến mức này, vốn định trêu cô nhưng nghĩ ngợi lại thôi. Thế nhưng..

Anh đưa tay đến, nắm lấy bàn tay đang nắm lại của cô, kéo đến đặt lên chân mình. Chân Noãn giật mình, kinh hoàng nhìn những người ngồi phía trước, liền giãy tay ra, sức lực cũng không lớn nên vẫn bị anh giữ chặt. Cô vội vàng tròn mắt nhìn anh, không dám lên tiếng.

Anh nghiêng người kề sát cô: “Sợ cái gì?”

Ánh mắt Chân Noãn liếc về phía trước.

Anh nói rất khẽ: “Thấy thì thấy thôi.”

Chân Noãn ngẩn người, lòng chợt dâng lên niềm vui được thừa nhận vì lời nói này.

Địa điểm họp mặt là một phòng KTV thật lớn, vô cùng náo nhiệt. Có người ca hát, lại có người chơi đoán số, còn có người đánh bài. Ngôn Hàm dường như rất được mọi người yêu thích, có rất nhiều người vây quanh anh, vừa nhìn thấy anh đã ngưng việc trong tay, thân thiện bước đến ôn lại chuyện cũ. Cũng giống như mấy người bạn đi đón ở sân bay, họ đều đồng loạt bị người đẹp bên cạnh anh hấp dẫn.

“Biết ngay phụ nữ bên cạnh anh Hàm chắc chắn là đẹp nhất mà. Có bạn gái khi nào sao không thông báo một tiếng?”

Chân Noãn đỏ mặt nấp sau lưng Ngôn Hàm, nghe anh cười giải thích rằng cô chỉ là đồng nghiệp. Cô chợt ngỡ ngàng. Đồng nghiệp ư? Không phải họ đã bên nhau rồi sao? Vừa nãy ở trên xe còn nắm tay cô nữa cơ mà?

Vừa nghe không phải là bạn gái đã có người cười đùa xin anh giới thiệu cho, nhưng tất cả đều bị câu nói “Muốn chết à?” của Ngôn Hàm chặn lại.

Chân Noãn cúi thấp đầu đến nỗi gần như sắp hoà vào bóng lưng anh.

Có người nói: “Đừng làm loạn nữa, nhìn ra được là anh Hàm giữ lại cho mình rồi.”

Ngôn Hàm nói hùa theo, lời nói mang ba phần ý cười bảy phần bốn cợt: “Đã nhìn thấy còn dám nghe ngóng nữa à?”

Cả đám người “ồ” lên, nhưng những câu nói đùa có liên quan đến cô đều vì câu nói này mà hoàn toàn ngưng hẳn. Mấy người bạn vốn đang chơi rồi rít nhường chỗ cho hai người.

Ngôn Hàm không hát cũng không uống rượu, đánh bài thì được. Anh định hỏi thử ý của Chân Noãn, nhưng nhìn hai bên chẳng biết cô đã nấp đi đâu, xoay một vòng mới phát hiện là cô vẫn đang đứng sau lưng anh. Về mặt cô ngờ ngác và lúng túng, đôi mắt ươn ướt nhìn thẳng vào anh, quần bách và cổ phần hơi lộ thuộc. Tim anh bất giác mềm đi, chỉ hỏi: “Muốn chơi cái gì?”

Chân Noãn không có hứng thú, chỉ lắc đầu: “Đội trưởng, anh ở đây chơi đi, em qua bên kia ngồi là được rồi.”

Nhóm người đang ca hát và chơi đoán số uống rượu bên sofa nhiều nữ hơn. Anh cúi người, kéo chiếc ghế đến bên cạnh mình: “Ngồi ở đây.”

Chân Noãn bất động. Anh đã ngồi vào bàn bài, cô ngại ngần ngồi xuống và nói: “Hay là em vẫn ngồi ở...”

Anh ngẩng đầu, khoé môi cong cong, bắt chước giọng điệu thương lượng mềm mỏng của cô: “Hay là anh kéo chiếc sofa đơn đến đây cho em nhé?”

Chân Noãn lập tức nghiêm chỉnh ngồi xuống, xấu hổ đến mức đỏ mặt tía tai. Người xung quanh ngằm trao đổi ánh mắt, nhưng vì lời nói khi nãy của Ngôn Hàm nên họ đều không thăm dò thêm nữa.

Chân Noãn ngồi giữa một đám đàn ông mà như có gai nhọn đâm sau lưng. Nếu ánh mắt mọi người có thể hoá thành thực thể thì bây giờ cô đã biến thành một con nhím rồi. Cô vốn định ngồi với nhóm phụ nữ vì dù sao cũng sẽ không khắt khe như vậy, nhưng đầu óc lại xoay chuyển, thầm nghĩ phụ nữ nhiều chuyện hơn, nhờ cô gặp khó khăn nào thì anh cũng không nhúng tay can thiệp được, nên đành cố ý để cô ngồi bên cạnh mình.

Cô thấy ảm lòng.

Quả nhiên, Ngôn Hàm chơi không bao lâu thì nhóm con gái bên kia liền không chơi nữa, ủa sang xem đánh bài. Người đến xem Ngôn Hàm chơi cũng cứ nhìn Chân Noãn suốt, thấy cô quả thật rất xinh đẹp, lại nhu mì và yếu đuối, ánh mắt và cử chỉ đều rụt rè, không dám nhìn thẳng vào người khác, vừa nhìn đã đỏ mặt tránh đi. Kiểu con gái mà Ngôn Hàm thích thật sự vẫn không thay đổi.

Chân Noãn bị đủ loại ánh mắt nhìn đến mắt tự nhiên, dứt khoát nhìn chằm chằm vào bài trong tay Ngôn Hàm. Thế nhưng, cô cũng không hiểu cách chơi lắm, mỗi lúc cô nghĩ rằng nên đánh quân bài nào thì kiểu gì Ngôn Hàm cũng đưa ra lựa chọn ngược với cô, sau đó thì giành phần thắng.

Cả đám đàn ông luôn miệng ôn lại mấy chuyện vui về khi còn đi học, từ trốn học đánh nhau hay trêu chọc con gái đến đua xe gần máy trên đường vào đêm khuya.

Chân Noãn kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ đến trước kia, Ngôn Hàm lại là tên nhóc hư hỏng như vậy. Ngôn Hàm cảm nhận được ánh mắt cô, khẽ lườm một cái, đôi mắt đào hoa lấp lánh phản chiếu ánh đèn màu chiếu xuống từ đỉnh đầu. Chân Noãn dời mắt sang nhìn vào xấp bài, lại nghe mấy người họ kể chuyện năm đó Ngôn Hàm trốn học lập ban nhạc như thế nào.

Cô càng ngạc nhiên hơn: “Ban nhạc?”

“Anh ấy là tay bass đấy! Có lúc còn chơi cả trống nữa.”

Tay bass? Chơi trống? Cô nhất thời không thể tiếp thu được những thông tin mới mẻ về Ngôn Hàm. Ngược lại, Ngôn Hàm không buồn để ý, thờ ơ tiếp tục đánh bài: “Lúc ấy có dụng ý xấu, muốn ra về ngầu.”

“Tiếng tăm lừng lẫy, khiến toàn bộ nữ sinh mê mẩn đến điên đảo tâm hồn.”

Chân Noãn không cảm thấy khoa trương. Thời trung học, dáng vóc và tướng mạo thế này của Ngôn Hàm quả thật cười thời cũng sẽ khiến người ta chết mê chết mệt, mấy nam sinh hơi hư hỏng lại thích chơi trong ban nhạc là kiểu khiến người ta thích nhất.

“Mọi người đều thích Ngôn Tiểu Hoà, nhưng lại không biết được là cậu ta hư nhất. Chuyện xấu xa nào cũng do cậu ta nghĩ ra, nhưng vừa có chuyện là trốn còn nhanh hơn cả thỏ, bỏ mặc anh em ở lại gánh hậu quả.”

Ngôn Hàm buồn cười: “Xảy ra chuyện còn không chạy, chẳng lẽ đứng yên một chỗ suy ngẫm về cuộc đời giống như cậu sao?”

Cả đám cười ha hả, Chân Noãn cũng cười. Giờ phút này ở trong nhóm bạn học, anh càng ngả ngớn hơn bình thường, lại còn toát ra chút khí chất lưu manh bất cần đời nữa chứ!

Ngôn Hàm đánh ra bài trong tay: “Ông già ở nhà quản lý nghiêm quá, phải sợ thôi.”

Lòng Chân Noãn vô cùng hiếu kỳ, không nhịn được lên tiếng: “Trước kia, ba anh còn đánh anh nữa à?”

“Đánh, đánh chết luôn.” Khoé môi Ngôn Hàm khẽ nhếch lên. “Không được chạy, bắt phải quỳ. Đánh vài lần nên sợ, gặp phải chuyện vừa nhìn thấy không ổn là chạy ngay, sau đó chết cũng nhận thì sẽ không bị đánh.”

Chân Noãn không kìm được khẽ bật cười. Ngôn Hàm bắt giác nhớ lại chuyện xưa.

Hồi đó, không thừa nhận thì sẽ không bị đánh. Sau khi học được nếp ngoan ngoãn, cả thời trung học anh đều không bị đánh nữa, ngoại trừ một việc anh không thể nào không thừa nhận.

Tuy anh dự cảm được rằng nếu việc đó đặt trong khuôn khổ gia huấn sẽ là lỗi lầm rất to lớn, sẽ khiến anh bị xử phạt thê thảm hơn rất nhiều so với những trận đòn trước kia, nhưng anh không thể nào không thừa nhận.

Đó là một ngày hè mưa bão. Giữa thời tiết nóng nực oi bức, cơn mưa mát mẻ phủ kín trời đất, cây cối khắp nơi đều lay động xào xạc. Cô bé Hạ Thòi nằm co ro trong lòng anh, mặt mũi và toàn thân, từ đầu đến chân đều ửng hồng.

Bàn tay nhỏ bé của cô nín lấy bờ vai anh, khe khẽ run lên, vẻ mặt có phần hoang mang và sợ hãi, lại có chút ngọt ngào vui thích, nhiều hơn cả là thẹn thùng bên lên.

Anh nghiêm túc dặn dò: “Chuyện này nhất định không được nói với bất cứ ai, nếu ba anh biết được sẽ đánh anh te tua đấy, giống như là Na Tra đánh Tam thái tử Long Vương vậy.”

“Tại sao anh là Tam thái tử Long Vương, còn ba anh lại là Na Tra chứ?”

“... A Thòi, đây không phải điều quan trọng. Quan trọng là anh sẽ bị đánh toi bời.”

“À!” Cô lo ngay ngáy.

Anh thấy cô lo lắng thì hài lòng nói tiếp: “Nhất định không được nói với người khác. Lần này, dù anh gào khóc cả cổ, ông nội và bà nội cũng sẽ không đến cứu anh đâu. Nghe chưa?”

Từ bé, cô đã chứng kiến cảnh anh bị cha đánh sưng mông nên đau lòng nhủ mảy: “Sao lại phải đánh anh? Anh đâu làm sai việc gì.”

“Nhà anh không cho phép trước khi kết hôn mà làm... làm chuyện vừa rồi chúng ta đã làm.”

Cô gật đầu lia lịa: “Ừ, em nhất định sẽ không nói đâu.”

Anh nghĩ ngợi rồi mặt ửng đỏ, cúi đầu hôn cô, còn ác miệng hù dọa: “Nếu nói ra thì ba ngày em cũng đừng hòng xuống giường.”

Mặt cô tái mét, luống cuống: “Sẽ không nói thật mà.”

Thế nhưng, mẹ Hạ Thời vẫn nhìn ra vẻ quái lạ từ dáng đi gượng gạo và kỳ quặc của cô, tuy Hạ Thời chết cũng không thừa nhận nhưng bà vẫn hỏi mẹ anh. Kết quả là... Ngôn Hàm bị đánh ba ngày không xuống giường được.

Kỳ lạ là ngày trước, mỗi lần bị đánh, rồi mây còn chưa quá xuống anh đã gào khóc tru tréo, gọi khản cả cổ để kéo hết ông nội, bà nội, chú bác anh em đến khuyên can, nhưng lần này, anh lại quỳ thẳng đấy, không cất tiếng nào.

Sau đó gặp lại A Thời, cô đứng bên kia tường với đôi mắt vừa sưng vừa đỏ, không biết đã khóc bao lâu rồi. Vừa thấy anh, nước mắt cô lại ngân ngấn: “Anh Tiểu Hoá, em thật sự không nói gì cả.”

“Anh biết.” Anh điềm nhiên vuốt tóc cô: “Anh tin em mà, đừng khóc nữa.”

Cô lại càng đau lòng, lau nước mắt, cả người cứ như làm từ nước: “Hu hu... Có phải bác đã đánh anh không?”

“Đánh một tí thôi, anh vừa gào lên là bà nội đã đến cứu rồi.” Cánh tay tự nhiên nhấc lên choàng qua vai cô, ôm cô đi vào trường, còn cúi đầu quệt nước mắt trên mặt cô. “Thật mà, không có gì đâu.”

Anh nói với vẻ dửng dưng nhưng sau lưng đau như bị rút gân.

Một, hai giờ trôi qua, đã sắp đến giờ cơm nên Ngôn Hàm chào từ biệt nhưng mọi người đều nín kéo giữ lại. Anh lịch sự từ chối khéo, không biết phải gọi là khôn khéo hay là cơ trí nữa. Bấy giờ, Chân Noãn mới nhận ra được câu “Ngày mai đến” của anh là để trừu cô sốt ruột thế thôi.

Mấy người bạn định lái xe đưa họ về khách sạn. Lúc đi xuống bãi đỗ xe, Ngôn Hàm bỗng hỏi: “Lúc đó buồn không?”

“Ồ? Lúc nào ạ?”

“Lúc nói em là đồng nghiệp ấy.”

Chân Noãn nghẹn lời, định phủ nhận nhưng biết không thể gạt được anh nên đành thôi. Anh nhẹ nắm tay cô, cù cù vào lòng bàn tay: “Thật ra rất muốn giới thiệu em là bạn gái, nhưng vì là quan hệ cấp trên cấp dưới trong công việc, luôn cảm thấy như vậy không tốt cho em. Anh hy vọng họ sẽ nói rằng nhìn không ra cô ấy lại là một pháp y tài giỏi chứ không phải ồ lên rằng cô gái xinh đẹp này là bạn gái của Đội trưởng, thảo nào...”

Chân Noãn cúi gằm mặt, lặng im.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100

Anh cúi đầu nhìn cô: “Giận rồi à?”

Cô e thẹn mím môi, rốt cuộc cũng không nhịn được đành toét miệng cười: “Không có, bụng em đang sôi ùng ục đấy.”

Đến khách sạn, vẫy tay chào tạm biệt mấy người bạn xong, Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Thấy Ngôn Hàm nhìn mình chăm chăm, cô bỗng ý thức được cái thở phào này đã quá lộ liễu rồi. Cô lúng túng cười khi hai tiếng, nhưng anh lại áy náy: “Xin lỗi, biết em không quen mà còn dẫn em đến mấy chỗ ồn ào này.”

“Không sao đâu ạ, mọi người đều rất nhiệt tình mà.”

Anh lấy lại vẻ ôn hoà, gương mặt cũng tỉnh táo và lạnh nhạt trở lại sau lúc chơi đùa huyền ảo quá mức.

“Hình như anh không vui lắm khi tụ họp bạn bè thì phải?”

“Ừ...” Anh cân nhắc. “Không hẳn như thế. Vui thì có vui, chỉ là sau phút vui đùa lại thấy cảm giác mệt mỏi cũng rất rõ ràng.”

“Cảm giác... anh và bạn anh không còn giống nhau như trước nữa.”

“Hả?” Anh khá hứng thú với lời nhận xét này.

“Không biết nữa, không diễn tả được.” Cô lại mím môi cười. “Tóm lại, cảm thấy anh tốt hơn họ.”

“Không phải.” Anh cười. “Tất cả đều có lựa chọn và cách sống của riêng mình, không có ai là ưu việt hơn ai cả.”

“Em biết.” Cô nói, nhưng trong lòng cứ cố bênh vực anh, dù sao anh vẫn tốt hơn họ, tốt hơn rất nhiều người.

Nhóm bạn gần ba mươi này thật ra là mỗi người một vẻ. Trong những người bạn chỉ cốt thuờ thiếu thời ấy, có người còn trẻ đã bắt đầu béo lên vì rượu chè quá độ, cũng có người khoác lên vẻ ngoài cao sang quý phái nhưng lại vô cùng thiên cận, lại có người trong mắt chỉ toàn quyền thế và dựa dẫm quan hệ, thậm chí có người còn hằn sâu dấu vết từ cuộc sống khắc khổ và những toan tính bất đắc dĩ.

Duy chỉ có mình anh vẫn ung dung nói cười, dù đã trút bỏ vẻ lão luyện và điềm tĩnh sau bao thế sự thăng trầm nhưng lại không hề nhuốm mùi con buôn mà vẫn chính trực và ngay thẳng. Đội trưởng tốt hơn họ nhiều.

Băng qua đại sảnh lộng lẫy tráng lệ, bước chân vào thang máy xa hoa, cửa đóng lại chỉ còn hai người họ. Anh lặng thinh không nói gì, bỗng nắm lấy tay cô. Lần này, cô không giãy ra nữa, bản thân vui vẻ quay đầu nhìn anh. Gương mặt anh rất bình tĩnh, bất chợt không hiểu sao cô lại cảm thấy anh thật cô đơn.

“Đội trưởng.”

“Ừ.”

“Vừa nãy, anh cảm thấy cô đơn à?”

“... Sao lại hỏi như thế?”

“Vừa rồi, em ngồi giữa đám đông nhưng lại thấy rất cô đơn.” Đôi mắt trong veo của cô nhìn anh, “Còn anh? Đội trưởng, anh có cảm thấy cô đơn không?”

“...”

Ngôn Hàm cười cười không đáp. Anh không cảm thấy cô đơn mà chỉ là thoáng thấy đơn độc. Anh trở về thành phố quen thuộc này, trở về bên cạnh những người thân quen đã lớn lên cùng anh và Hạ Thời. Nhưng mà... cả thành phố đã quên cô mất rồi, cả thế giới đã không còn nhớ đến cô nữa, chỉ có anh vẫn ghi khắc trong lòng thôi.

Anh kéo Chân Noãn đến gần một chút, nhẹ nhàng ôm lấy eo cô. Cô thoáng run lên, đầu hơi mụ mị nhưng vẫn ngoan ngoãn áp má vào lồng ngực anh. Tất cả đều diễn ra trong im ắng và thận trọng.

Anh cúi đầu, đặt cằm lên tóc mai lơ thơ của cô rồi cọ sát. Cô khần trương đến da đầu râm ran, nắm chặt áo khoác anh, lòng ấm áp như tan chảy. Đội trưởng, vừa nãy, em ngồi giữa nhiều người như vậy mà vẫn cảm thấy thật cô đơn. Nhưng... khi cô đơn chỉ cần được nhìn thấy anh thì em sẽ ổn thôi.

Ngôn Hàm dẫn theo Chân Noãn đến nơi đăng ký điểm danh và lấy tài liệu rồi lên tầng. Hai người bàn nhau trở về phòng sửa soạn xong xuôi sẽ đi ăn cơm. Chân Noãn đã chịu nóng cả ngày, sợ Ngôn Hàm muốn đi ngay liền vội vàng tắm rửa thay váy. Kết quả là quá nhanh nên lại bắt đầu thấy bơ vơ buồn chán vì chờ đợi.

Cô không có gì làm bèn sắp xếp lại va li, vừa kéo khoá đã thấy một con gián bay từ trong ra. Chân Noãn hét toáng lên, đúng lúc Ngôn Hàm ở đối diện mở cửa ra: “Sao vậy?”

Cô chỉ chỉ: “Đội trưởng, có gián!”

“Đề anh xem!” Anh đi đến, chẳng nhìn thấy con gián nào, tìm một vòng cũng không có, quay đầu lại nhìn cô với vẻ mặt “Em trêu anh đấy à?”.

Cô giờ tay: “Có thật mà, bay ra từ va li của em.”

“Sao trong va li lại có gián?”

“Em cũng không biết. Va li này chỉ mới dùng một lần thôi, là lúc trở về từ Mỹ.” Cô nghi ngờ nhìn xung quanh.

Anh nhíu mày, tắc lưỡi: “Vậy thì phiền rồi, có thể là khách nhập cư trái phép từ Mỹ.”

Cô sùng sốt: “Từ Mỹ?”

“Rất có thể. Chắc, phải cẩn thận sinh vật xâm lăng.”

Chân Noãn chợt nghĩ đến tôm hùm sông Scotland, cua đồng sông Rhine, cá chép châu Á sông Mississippi, lục bình hồ Côn Minh, và cả... con gián từ Mỹ đến Thâm Thành!

Cô bắt đầu xấn tay áo.

“Làm gì thế?”

“Bắt gián. Lỡ như nó sinh sôi nảy nở thì làm thế nào? Em sẽ biến thành tội nhân của đất nước mất!”

Ngôn Hàm cố nén cười, vừa định nói gì đó thì điện thoại di động vang lên, nụ cười tan đi một nửa, nghiêm túc bước ra ngoài nhận điện thoại. Đối phương vừa cất tiếng đã nói ngay: “Thiên Dương chết rồi.”

Ngôn Hàm im lặng mất mười giây: “... Sao lại chết?”

“Uống thuốc cảm nên ngủ quá say rồi bị lửa thiêu chết.”

“Cậu ấy từng là lính đặc chủng.”

“Phải, chúng tôi đều cảm thấy kỳ lạ.”

“Cho nên?”

“Phi Ứng nghi ngờ có người muốn trả thù chúng ta.”

“...”

Cúp điện thoại trở về phòng, anh bỗng ngây người. Nhưng chỉ chớp lát, trong phòng giống như có cơn gió lốc vừa cuốn qua. Chân Ngôn xáo tung cả căn phòng, mặt đến nỗi trán đầm đìa mồ hôi. Cô đang tìm con gián...

Ngôn Hàm nghĩ ngợi nhưng vẫn không nói cho cô biết, vừa nãy anh chỉ nói đùa thôi, làm sao sinh vật qua được kiểm tra an ninh hành lý...

Cuối cùng, Chân Ngôn vẫn không tìm được, lục lọi cả nửa giờ, ngồi thừ giữa đồng tan hoang suy nghĩ xuất thần. Ngôn Hàm ở bên cạnh thu dọn đồ giúp cô, cô phàn áy náy nói: “Thôi, có lẽ nó sắp chết rồi.”

“Nó rất có sức sống là đằng khác, còn bay nữa đấy!”

“...” Ngôn Hàm trải drap giường lại. “Gián Trung Quốc sẽ cắn chết nó.”

“Gián Trung Quốc không đánh thắng đâu, nó có thể bay mà.”

Ngôn Hàm vỗ gáy, đã nhiều năm anh không gặp phải tình cảnh khó đối phó vậy rồi, đúng thật là tự gây nghiệt không thể sống mà. Anh vuốt đầu cô: “Đừng ủ rũ, lát nữa anh mua thuốc xịt gián cho...” Lời còn chưa dứt, điện thoại lại vang lên, anh đi ra ngoài nghe lần nữa, là Quan Tiểu Du gọi đến.

“Đội trưởng, vụ án xác ướp ở bãi rác Dương Minh đã có tiến triển.”

“Nói đi!”

“Tổ bọn em căn cứ vào thành phần của nhựa đường và thùng chứa nhựa tìm được nhà máy sản xuất, xuất phát từ xưởng nhựa đường Hồng Đồ thuộc quận Bạch Tháp.”

Ngôn Hàm cau mày: “Người đại diện pháp luật là Thân Hồng Ứng.”

“Đúng vậy. Anh ta và em trai Thân Trạch Thiên chính là ông chủ hiện giờ của Hoa Thịnh.” Quan Tiểu Du nói: “Xưởng nhựa đường chín năm trước đã từng xảy ra vụ nổ, phải ngừng kinh doanh để sửa chữa, sau đó vì bị quy hoạch mà phải di dời lên huyện. Về phần xác ướp tên Lữ Băng kia, anh ta cứ như là từ đá chui ra vậy, ngoại trừ thông tin về thân phận thì không tra được gì khác.”

Ngôn Hàm không nói lời nào, bởi vì hành động năm đó nên những thông tin về Lữ Băng đều đã bị che giấu rồi.

“Đội trưởng, chiếc nhẫn ngón út kiểu nam trong túi áo xác ướp có niên đại rất lâu, không tra ra được manh mối.”

“Cái đó không cần tra nữa.” Anh nói. “Còn việc gì khác không?”

“Còn...” Tiểu Du ấp úng.

Anh cau mày: “Nói đi!”

“Đội trưởng, không phải anh căn dặn bọn em dọn dẹp toàn bộ nhựa đường trong bãi rác sao? Bọn em mới dọn đến thùng thứ ba, không tìm thấy người, nhưng...”

Ngôn Hàm nheo mắt: “Nhưng cái gì?”

“Phát hiện một mảnh da người. Kiểm tra DNA là thuộc về cô Hạ Thòi. Bọn em đoán trong mấy thùng nhựa đường chưa được làm tan có thể sẽ có... thi thể nguyên vẹn.”

“Biết rồi.” Anh cúp điện thoại.

Chân Noãn và Ngôn Hàm cùng nhau xuống nhà hàng dưới tầng. Đến cửa thì Ngôn Hàm dừng lại và nói: “Em ăn trước đi, anh ra ngoài làm chút việc.”

Chân Noãn bối rối: “Anh không ăn cơm đã đi làm việc ư?”

Anh ậm ừ, kéo cô đến nhà hàng: “Nhanh đi!” Anh đi vài bước rồi quay đầu lại, tay chỉ chỉ cô: “Đừng bỏ bữa đấy!”

Chân Noãn nhìn nhà hàng đông nghẹt cả người liền rút cổ lại. Sớm biết chỉ có một mình thì cô đã ăn mì tôm trong phòng rồi. Nhân viên phục vụ thấy cô đeo thẻ VIP liền hướng dẫn cô đi sang một bên: “Khu khách VIP cấp A ở bên kia. Xin mời đi theo tôi.”

Sau bức bình phong khắc hoa là sảnh tiệc buffet món Tây tinh xảo và xinh đẹp. Cô gật đầu nói cảm ơn nhân viên phục vụ, chọn xong món rồi đi tìm chỗ ngồi, xung quanh có rất nhiều người dùng cơm một mình.

Cô bung đĩa ăn ngồi xuống. Không ngờ người đang ăn một mình ngẩng đầu lên: “Xin lỗi, vị trí này có người rồi.”

Chân Noãn cười ngại ngùng, rút kính nghiệm, lần tiếp theo mở lời hỏi trước: “Xin hỏi, nơi này có...”

“Có người rồi.”

Bị từ chối đến lần thứ năm, cô không mở miệng được nữa. Toàn bộ phòng ăn chỉ có mình cô ngốc nghếch bung đĩa đi lung tung. Cô không có chỗ nào để ngồi, đành chạy ra phòng ăn bên ngoài. Đến cả bàn nhỏ bốn hay sáu người cũng chẳng còn, Chân Noãn bèn ngồi ở bàn tròn lớn mười mấy người, vội vàng cầm đầu ăn.

Ngồi còn chưa ấm chỗ thì đã thấy một đám đàn ông đang nói chuyện ồn ào xông đến, ngồi đầy cả bàn. Người ngồi hai bên Chân Noãn thân hình hơi mập, tạo thành thế gọng kìm.

Cô định cầm đĩa bỏ đi thì có người bắt chuyện với cô: “Người đẹp, cô cũng đến họp sao?”

Lẽ nào là chuyên gia cũng đến họp ư?

“À, đúng vậy.”

Mọi người cười tít mắt nhìn cô, biết cô đến từ Dự Thành liền khen xưa nay Dự Thành toàn mỹ nhân, nghe cô nói mình là pháp y thì lại hỏi lúc phẫu thuật đàn ông có ngưng ngừng hay không.

Chân Noãn gượng gạo nhưng cô không biết là họ có vấn đề hay chứng khủng hoảng trong giao tiếp của mình đang phát tác nữa.

Một người đàn ông mặt béo mời mọc: “Mọi người làm quen với nhau đi KTV, cô cũng đi đi!”

Chân Noãn nghi ngờ: “Tôi và các anh chắc không cùng tổ đâu.”

“Không cùng tổ cũng làm quen được mà.”

“Buổi tối... tôi còn có việc.”

“Vừa đến đây mà có việc gì, nhìn sơ đã biết là nói dối, cô xem thường bọn tôi thôi.”

Chân Noãn: “Các người đi chơi đi, tôi không tiện.”

“Vậy cô uống một ly rượu chuộc tội đi.” Chiếc bàn tròn vừa xoay, một ly rượu trắng đã đưa đến trước mặt cô.

“Tôi không biết uống rượu.”

“Làm gì có công việc nào mà không biết uống rượu, không thích chúng tôi nên không nể mặt đúng không?”

Tại sao tôi phải thích các người? Chân Noãn cau mày, lòng thầm nghĩ đám người này chắc chắn đầu óc có vấn đề.

“Uống rượu hay là đi hát, cô phải chọn một trong hai, nếu không là không nể mặt bọn tôi.”

Tại sao phải nể mặt chứ? Chân Noãn bấu môi, nắm chặt túi trong tay, đứng dậy bỏ đi.

Người đàn ông bên cạnh bắt lấy cô ấn trở về ghế: “Cô à, ông tổng của chúng tôi nói chuyện với cô đấy, đừng bất lịch sự chứ!”

Sắc mặt Chân Noãn trắng bệch, né tránh bàn tay trên vai: “Đừng như vậy mà.”

Giọng cô cuống quýt khiến cả bàn cười ồ lên.

“Uống rượu, ca hát với ai?” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Chân Noãn quay phắt lại, đôi mắt đen láy bống chốc toát lên vẻ lệ thuộc: “Đội trưởng!”

Ngôn Hàm chỉ liếc nhìn cô giây lát rồi nhìn ngay về phía đối diện, giọng điệu giễu cợt: “Nhớ không lầm là Lý tổng phải không?”

Đối phương đứng dậy, đưa tay ra bắt, cười xoà: “Trí nhớ anh tốt quá!”

“Mặt mũi của anh không đủ lớn rồi.” Giọng Ngôn Hàm lạnh lùng, anh kè đến đẩy vòng tròn xoay đi, rượu chuyển về phía đối diện. “Ly rượu này xem như anh nhận lỗi với bạn gái tôi.”

Sống lưng Chân Noãn cứng đờ. Hình như anh vừa nói hai chữ... bạn gái? Có điều, trong ấn tượng của cô, Ngôn Hàm không phải vậy. Anh đối với người ta thường không quá nhiệt tình, nhưng cũng không lạnh lùng thế này. Hành xử rạch ròi quyết đoán, nhưng cũng sẽ chừa đường thoái lui cho người khác chứ không như giờ phút này, khí thế át người đến mức không hề giữ chút thể diện cho đối phương.

Cô không biết rằng Hạ Thời thuở thiếu thời vì xinh đẹp mà hay gặp chuyện phiền phức, cũng từng không ít lần gây ra náo loạn. Thường ngày, nếu chuyện gì có thể kích động đến thần kinh Ngôn Hàm thì đó chính là kiểu trêu chọc tẻ nhạt và nông cạn này.

Cả bàn đều nhìn sắc mặt Lý tổng, không biết người đột ngột xuất hiện này có lai lịch thế nào.

“Là tôi mất kếm, không nhìn ra được là người của anh.”

Chân Noãn hơi nghệt thờ. Ngôn Hàm cúi người ôm cô vào lòng. Thân thể áp sát, gương mặt nghiêng và cằm gần ngay trước mắt cô, hơi thở gọi cảm quanh quần nơi chóp mũi. Cơ thể anh toát ra mùi hương khiến lòng người gợn lên những rung động khó tả.

Cô hít thở khó nhọc. Ngôn Hàm cũng dần dần cảm giác được vùng cổ nóng hổi và hơi thở hỗn hển của cô khiến anh râm ran.

“Đứng dậy!”

Chân Noãn đứng vụt dậy, anh lôi cô bỏ đi.

Dường như tâm trạng Ngôn Hàm không tốt lắm, lạnh nhạt hỏi: “Em không nhìn ra bọn họ trái ngược với chúng ta sao? KTV, hừ, đóng cửa phòng lại có làm gì cũng không do em quyết định.”

“Em đâu nhận lời, nhưng bọn họ không cho em đi.” Lòng cô chua xót.

Giọng nói anh hoà hoãn hơn: “Sao em lại ngồi đó?”

“Bên này ai cũng nói là có người rồi, không cho em ngồi... Không phải anh có việc sao? Sao lại trở về?”

“Không yên tâm về em.” Anh nói. “... Muốn dẫn em đi cùng.”

Thâm Thành quanh năm đều là mùa hè, cả con đường ánh nắng chói chang, phố xá rộng rãi và sạch sẽ, hàng cây hai bên đường um tùm rợp bóng. Chân Noãn rất thích: “Nếu được sống ở đây thì tốt quá! Mùa đông, chân em sẽ không đau nữa.”

Ngôn Hàm xoa đầu cô.

Khu ngõ Thanh Thạch yên ắng, chỉ có tiếng gió mon man ngọn cây và tiếng suối chảy róc rách. Vách tường đá rêu phong cổ kính với hoa lá thắm tươi phủ mình nơi đầu tường, quần áo phơi nắng trên dây nhảy múa phấp phới, trên tầng đá treo đầy cá khô và ngô, tất cả tạo nên một khung cảnh vô cùng xinh đẹp.

Chân Noãn ngược nhìn: “Nơi này đẹp quá! Em còn tưởng rằng nơi cổ kính như thế sẽ bị phá dỡ nữa cơ.”

“Khu vực này được xem là di tích văn hoá rồi.”

Đi chừng mười phút thì họ rẽ vào một con ngõ hơi hẹp. Chân Noãn dần dần cảm giác được Ngôn Hàm có phần khấn trương, dường như có gì đó không ổn.

Họ bước đến một khoảnh sân nhỏ rợp rờ giữa muôn hoa nở rộ, dưới cánh cửa gỗ trắng là lối đi rải sỏi phủ đầy hoa rơi lá tả. Những nhánh tường vi và bìm bìm vươn mình ôm kín bờ tường. Những đoá son trà và dành dành chen chúc đua nhau khoe sắc. Căn nhà màu xanh đẹp như cổ tích, nhất là căn phòng có ban công ở tầng hai khuất trong bóng cây râm mát, gió thổi qua làm rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng tung bay, dải chuông gió đầy màu sắc cũng khẽ kêu leng keng.

Chân Noãn quay đầu lại nhìn Ngôn Hàm. Anh đứng trong con gió, ngược nhìn căn phòng tầng hai màu xanh kia với ánh mắt thẳng tắp và dịu dàng. Tia sáng trắng trong từ bầu trời xa xăm soi vào đôi mắt anh lấp lánh ánh nước.

Đã bao đêm như thế anh leo từ giàn hoa này lên gỗ cửa sổ phòng cô. Cô sẽ chạy đến mở cửa cho anh.

Chân Noãn nhẹ giọng: “Là nhà của cô ấy sao?”

“Ừ... dẫn em đến xem”

Họ đi tiếp lên bậc thang gỗ màu xanh rồi khẽ gõ cửa, bên trong vang lên tiếng đáp trong trẻo. Cánh cửa mở ra, một quý bà tao nhã xinh đẹp xuất hiện. Bà mặc bộ đồ thể thao màu xanh, gương mặt thanh tú sắc sảo, đầu vẫn một búi tóc gọn gàng mát mẻ. Là mẹ của Hạ Thời.

“Hàm đến rồi à, mau, vào nhà đi... Ba A Thời ơi, thằng Hàm đến rồi này!”

Mẹ Hạ vui mừng kéo anh, vừa nhìn thấy Chân Noãn phía sau anh thì thoáng sững sốt, nhìn thẳng vào mắt cô mà không hề chớp mắt.

Chân Noãn ngỡ ngẩn, trong mắt đi ấy có quá nhiều tình cảm sâu đậm, tình yêu hiền từ, bao nỗi hân hoan và hoài niệm. Cô không chịu được, trong lòng vô cùng ngọt ngào nhưng chẳng hề tránh né và càng không muốn dời ánh mắt đi. Cô thích đôi mắt ấy.

“Cháu gái, vào trong đi!”

Bên trong nhà lấy màu xanh làm chủ đạo, không gian vô cùng ấm cúng. Bức tranh hoa hướng dương treo trên tường, cây đèn nhỏ dựng bên cạnh sofa, chậu cây thủy sinh be bé đặt trên bàn trà, chiếc rèm vô ố treo nơi cửa hành lang và những chiếc chuông gió dưới mái hiên, khắp nơi đều chứa đựng bao tâm tư vừa khiến người ta thích thú lại tràn đầy hơi thở cuộc sống.

Ngôn Hàm vào nhà liền giới thiệu: “Cô ấy là Chân Noãn.”

Ba mẹ Hạ Thời vui vẻ ra mặt, liên tục khen Chân Noãn dịu dàng và xinh xắn. Gương mặt Chân Noãn thoáng chốc như quả táo đỏ, bỗng nhận ra trước khi Ngôn Hàm đến đây đã từng giới thiệu với họ về cô rồi.

“Tên của cháu viết thế nào?”

Ngôn Hàm: “Chân trong ‘chân biệt’, Noãn trong ‘ôn noãn’(*)”

(*) “Chân biệt” nghĩa là thăm định, “ôn noãn” nghĩa là ấm áp.

“Chân Noãn... Chân Noãn...” Mẹ Hạ khẽ ngâm nga như thể lần đầu tiên gặp con dâu. “Tên cháu thật hay, rất hợp với chữ ‘Hạ’ nhà cô chú. Ba A Thời này, ông nói có đúng không?”

“Phải đấy! Chân Noãn giống với chữ ‘Hạ’ nhà ta.”

Ngôn Hàm thất thần, nghe thành: “Chân Noãn giống với Hạ Thời của chúng ta.”

Ngôn Hàm hỏi thăm cuộc sống gần đây của họ. Ba mẹ Hạ Thời bảo sắp về hưu nên hai người đang học chụp ảnh và lên kế hoạch đi du lịch khắp thế giới. Có lẽ tâm trạng thoải mái, cởi mở này của họ đã ngấm sang Ngôn Hàm làm anh cảm thấy thư thái hơn rất nhiều từ lúc đặt chân vào nhà.

Anh vừa nói chuyện vừa gọt vỏ táo cho Chân Noãn. Trong lòng Chân Noãn ngọt ngào vô cùng nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: “Đưa cho dì trước đi ạ!”

Ngôn Hàm nhìn cô cười rồi đưa táo cho mẹ Hạ.

Ba Hạ nói đến công việc với Ngôn Hàm, nhắc chuyện Trịnh Dung ra lệnh truy sát và hỏi Vương Tử Hiền sẽ bị xử trí ra sao, Ngôn Hàm đáp: “Đang trong giai đoạn thẩm tra và xử lý, sẽ phải vào trường cải tạo thiếu niên.”

“Ba xem tin thời sự, cũng có thấy qua đoạn phim của ông Trịnh. Không biết tại sao lại cứ nhớ đến con, muốn nói với con vài lời.”

Ngôn Hàm dừng gọt táo, giương mắt: “Con ạ?”

Mẹ Hạ khẽ hỏi: “Con còn đang tìm kẻ kia sao?”

“Vâng.”

“Qua nhiều năm như thế, chứng cứ cũng đã chẳng còn. Nếu tìm được, con định làm gì?”

Ngôn Hàm lặng thinh, lưỡi dao sáng loáng lại tiếp tục gọt vỏ táo.

“Hàm à, nếu con muốn báo thù, mẹ thà rằng A Thời nhà mẹ trượt chân rơi xuống nước rồi bị cuốn ra biển cho xong.”

“Mẹ Hạ...” Ngôn Hàm ngẩng đầu, trong đôi mắt toát lên nỗi đau tận xương tủy.

Mẹ Hạ chỉ mỉm cười lắc đầu.

Ba Hạ nói: “Về hành động của ông Trịnh, ba không thể nào phán xét đúng sai. Lời nói của ông ấy, ba cũng không cách nào phản bác. Nhưng Hàm à, đừng để bóng tối tiếp tục bao phủ cuộc đời. Tội ác lớn nhất của hành vi phạm tội không phải là tước đoạt sinh mạng của nạn nhân mà là linh hồn bị nuốt chửng và nỗi thương tổn tinh thần của người ở lại. Đừng để nó làm hoen ố lòng con, cũng đừng bị nó đồng hoá. Nếu như vậy, ba sẽ càng cảm thấy xót xa hơn.”

Nội tâm của Chân Noãn rung động mãnh liệt, thoáng chốc lại bị cảm xúc vừa mềm mại vừa ảm áp vây quanh. Đó là sự dịu dàng. Căn nhà này và người trong gia đình này thật quá đối dịu dàng.

“Con biết, ba yên tâm.” Ngôn Hàm cúi đầu gọt táo, góc mặt tĩnh lặng và trầm tư.

Ba Hạ nói năng có chừng mực. Mẹ Hạ thì kể lể chuyện thường ngày trong nhà, còn nói muốn nấu món cháo bát bảo anh thích nhất. Nói đoạn, hai vợ chồng đi vào bếp nấu ăn.

Ngôn Hàm đưa quả táo đã gọt xong cho Chân Noãn. Cô nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, anh đừng buồn.”

Anh hơi sùng sốt, cười nói: “Anh đâu có buồn.”

“Ừm... Sao em lại cảm thấy anh đang buồn nhỉ?”

Anh chỉ cười không nói, giơ tay lên xoa mặt cô. Cô rút người lại nhưng không hề né tránh, gương mặt đỏ dần rồi vẫn áp gò má nóng hổi nhẹ nhẹ cọ vào lòng bàn tay anh, dỗ dành êm ái: “Đội trưởng, sau này có em ở bên cạnh anh, anh đừng buồn nữa nhé!”

Anh mỉm cười, cúi đầu đặt cằm lên trán cô: “Được, nghe lời em.”

Giờ phút này, trong phòng bếp, mẹ Hạ nói khẽ với ba Hạ: “Không biết tại sao, nhìn thấy cô bé kia, tôi lại nhớ đến A Thời... Đôi mắt cô bé thật giống với A Thời nhà chúng ta!”

“Hiện giờ, tôi lo lắng cho thằng Hàm hơn.” Ba Hạ thở dài. “Nó dường như có điều che giấu. Càng lúc nó càng trầm tĩnh, tôi lo nó sẽ làm ra chuyện không nên làm mất.”

Ngôn Hàm dẫn Chân Noãn lên tầng trên. Phòng của Hạ Thời vẫn giống hệt như mấy năm trước. Chân Noãn nhìn thấy một quyển album cũ trên chiếc bàn nhỏ. Ảnh bìa là hai đứa trẻ mặc quần yếm đang ngồi sát vào nhau, cô bé nhìn về phía ống kính cười ngọt ngào, còn cậu bé thì cắn lấy gương mặt mũm mĩm của cô. Bên dưới là một hàng chữ nhỏ, Hạ Thời trăm ngày, Ngôn Hàm thôi nói.

Chân Noãn len lén nhìn cô bé con mốp mốp trong lòng cậu bé Ngôn Hàm, thật là đáng yêu.

Mở quyển album ra, bên trong đều là hình của Ngôn Hàm và Hạ Thời.

Khi còn bé, hai người từng ngồi chạy long nhong trên bờ biển và cùng chen chúc nhau ngủ trưa trên chiếu. Hạ Thời bé nhỏ nằm co ro, Ngôn Hàm thì nằm lộn xộn, tay đặt lên cổ cô còn chân đặt lên mông cô, hắt tung chiếc váy ngắn lộ ra quần lót hình Kitty.

Khi lớn hơn một chút, anh nắm tay cô, mỗi người một cây kem đá, đi chân trần trong ngõ Thanh Thạch. Đôi mắt Ngôn Hàm đen láy, thoáng vẻ hằn học lườm ống kính. Bàn tay Hạ Thời bị anh Tiểu Hoá nắm chặt, cô không chú ý đến máy ảnh mà chỉ để tâm mút cây kem đá, nước nhỏ tong tong xuống tay và chiếc váy hoa li ti bé xíu.

Rồi họ lại lớn hơn chút nữa, anh đeo hai chiếc cặp, kéo cô chạy nhanh trong cơn gió. Cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng và cô thiếu nữ mặc váy hoa ấy đã kéo theo những nốt ngân nga của khúc thanh xuân phơi phới trong cơn gió Thanh Thạch xanh biếc.

Thấm thoát cả hai đã trưởng thành, họ không nắm tay nhau nữa. Ra ngoài đi chơi chụp ảnh, Hạ Thời e thẹn mỉm cười, Ngôn Hàm thì ra vẻ như hất hủi, né tránh cô cả vụng vụng. Nhưng mỗi người họ vẫn đeo một chiếc tai nghe, cả hai im lặng cùng nghe nhạc đi đến trường.

Chân Noãn còn bất ngờ nhìn thấy hình Ngôn Hàm chụp riêng, là ban nhạc của anh. Có đầy đủ tay bass, guitar, đàn organ và trống, cả đám con trai nồng cuồng ôm lấy nhạc cụ mình yêu thích. Khi đó, trông Ngôn Hàm tự do, phóng túng, ngang ngược và bất kham, khác xa với anh của hiện tại.

Chân Noãn thích nhất tấm ảnh lúc họ lên cấp ba. Vẫn là trong ngõ Thanh Thạch, Ngôn Hàm chạy đằng trước, khuôn mặt trắng trẻo khôi ngô gần như đụng vào ống kính, tóc mái bay phất phơ để lộ vầng trán sáng láng và đầy đặn. Gió thổi phồng chiếc áo sơ mi trắng của anh, lộ ra xương quai xanh thanh tú, khoé môi anh nhô lên nụ cười rạng rỡ có chút hư hỏng xen lẫn vui vẻ. Phía sau vai anh là Hạ Thời đang đuổi theo, vạt váy và mái tóc dài tung bay trong gió.

Chân Noãn vừa buồn ngủ vừa ngưỡng mộ, lòng có chút cảm giác ghen tị với Hạ Thời nhưng lại thấy đau xót nhiều hơn. Một nửa kia ngây thơ và đáng quý như thế lại cứ như vậy mà mất đi, quả là nỗi đau đón khó lòng chấp nhận.

Cô quay đầu nhìn Ngôn Hàm, vừa nghĩ anh không muốn xem hình nên nằm trên giường Hạ Thời ngủ thiếp đi, như thể đắp mình vào giấc ngủ bình lặng và yên ả trước nay chưa từng có. Chân Noãn đóng quyển album lại, nhẹ nhàng leo lên chiếc giường nhỏ, ôm lấy eo anh rồi nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 101

Đêm trong ngõ Thanh Thạch vô cùng yên tĩnh, thỉnh thoảng gió thổi lá cây xào xạc, côn trùng và chim chóc kêu rả rích. Dưới ánh trăng mờ mờ lung, chiếc rèm lụa trắng phất phơ bên cửa sổ hết như cảnh trong giấc mơ dịu êm.

Ngôn Hàm đang ngủ mơ màng, cảm thấy một thân thể mềm mại cuộn tròn trong lòng mình, anh lại mơ về ngày con bão Thiên Sứ ập đến.

Đó là vào kỳ nghỉ hè của Thâm Thành. Ba mẹ hai nhà cùng nhau đi Nam Xung du lịch. Mùa xuân, Ngôn Hàm và Hạ Thời đã đến đó rồi nên anh không chịu đi nữa, chỉ muốn luyện tập với bạn bè trong ban nhạc. Anh không đi thì đương nhiên Hạ Thời cũng không đi.

Trong quán bar vắng tanh mờ tối, đám con trai luyện tập đàn hát trên sân khấu, Hạ Thời ngồi một mình trong góc lẳng lặng ngược nhìn. Anh chú tâm chơi bass của anh, thỉnh thoảng nhớ đến gì đó liền nhảy xuống hỏi một mình cô có chán không. Cô mỉm cười đáp: “Không chán ạ, nhìn thế nào cũng thấy hay.”

Anh sừng sốt, mặt ửng đỏ: “Chắc chắc, em thật là càng lúc càng không biết xấu hổ.”

“Em nói thật mà.” Về mặt cô vừa thuần khiết vừa khó hiểu. “Ô? Anh Tiểu Hoà sao mặt anh lại đỏ vậy?”

“Ngốc quá, đó là ánh đèn thôi.”

“Nhưng đèn màu xanh mà, để em xem nào.”

“Có gì hay đâu mà xem?” Anh tóm lấy cổ cô, kéo đi như xách một chú mèo con. “Đi, đi, đi, đi sang bên kia. Em ngồi đây sẽ quấy rầy anh.”

“Em có làm gì đâu chứ?”

“...” Anh á khẩu.

Con bão ập đến ngày đó mang tên “Thiên Sứ”. Ngôn Hàm đã sớm biết, nhưng đội Cola vẫn phải tập luyện, trong mắt đám thanh niên thì làm gì có bão. Mưa bão quá lớn nên anh để Hạ Thời ở nhà nghỉ ngơi rồi một mình đi đến quán bar, hai giờ sau mới trở về. Thời gian luyện tập trong quán khá dài. Dần dần, tiếng mưa gió át cả tiếng trống. Sau khi bàn bạc, mọi người quyết định ở trong bar chơi tiếp để tránh bão.

Ngôn Hàm gọi điện thoại cho nhà Hạ Thời, định nói cho cô biết sẽ về nhà trễ. Thế nhưng, điện thoại bàn không ai nghe máy, cô lại không dùng điện thoại di động.

Mấy người đoán rằng do tiếng gió lớn quá nên cô không nghe thấy thôi. Ngôn Hàm không chút nghỉ ngơi, cây bass cũng không thu dọn đã cất bước chạy ra ngoài: “Tôi ra cửa không mang theo ô, cô ấy cứ nghĩ rằng hai giờ sau tôi sẽ về nên nhất định đã cầm ô đến trạm xe buýt đón tôi rồi.”

“Đã trễ nửa giờ rồi, xe buýt đều đã dừng chạy. Dù cậu có chạy về cũng phải mất hai, ba mươi phút nữa, cô ấy không đợi được thì sẽ trở về thôi.”

“Cô ấy sẽ không về đâu.”

Mọi người không tin Ngôn Hàm. Họ từng gặp Hạ Thời, vừa nhìn dáng vẻ dịu dàng yếu đuối, cá tính lại nhu nhược của cô đã biết từ bé luôn được nuông chiều và bảo vệ quá mức, làm sao chịu đựng chờ trong cơn bão được. Nói không chừng, cô còn không ra khỏi nhà nữa kia.

Ngôn Hàm vẫn cố chấp muốn đi, ngăn thế nào cũng không được.

“Ngôn Hàm, cậu điên rồi à? Có biết bão to như thế rất nguy hiểm không?” Cô bé DJ tỏ vẻ không phục. “Có lẽ cô ta đang ở trong nhà nên không nghe thấy thôi. Mà dù đang ở ngoài thì sao? Trạm xe buýt thế nào cũng có nhà chờ, cậu còn sợ gió thổi bay cô ta đi à?”

“Tôi sợ gió thổi bay cô ấy đi đấy!” Ngôn Hàm nói nhỏ, chạy đi không hề ngoảnh lại.

Con bão Thiên Sứ tàn quét khiến trời đất tăm tối, cả thành phố đều chìm trong màn mưa trắng xoá. Khắp nơi núi rung đất chuyển, ô, mũ và chai nhựa bay đầy trời. Đến gốc cây đại thụ cũng bị nhổ bật, cả toà nhà đều rung chuyển. Đường phố vắng tanh, khắp nơi đều là cột đèn và nhánh cây.

Ngôn Hàm bước đi khó nhọc, nhiều lần bị gió thổi đến mức liên tục lùi về sau, ngã vào vũng nước. Anh càng lo lắng cho Hạ Thời hơn, không biết liệu cô bé gốc kia không đợi được anh đã về nhà chưa? Ngôn Hàm chạy gần bốn mươi phút mới đến trạm xe buýt đầu ngõ, nhưng nơi ấy không một bóng người.

Trong lòng anh vô cùng mừng rỡ, dầm mình băng qua từng ngõ hẻm trong cơn mưa gió mỗi lúc một lớn để chạy đến nhà cô, nhưng cửa sổ đóng im ỉm, gọi cửa cũng không ai đáp. Anh leo từ giàn hoa lên tầng hai, trông thấy cửa gỗ màu xanh đã bị bão phá hỏng, vỡ thành những mảnh nhỏ đang lác lác. Đồ vật trong phòng Hạ Thời bị thổi tứ tung hết như đồng đồ nát chìm trong hơi nước mờ mờ lung.

Anh nhảy vào trong, tìm kiếm khắp tầng trên tầng dưới nhưng vẫn không thấy cô đâu. Trái tim anh bỗng trĩu nặng như sắp vỡ vụn. Anh xông vào màn mưa lần nữa, chưa chạy được mấy bước thì điện thoại trong nhà đã vang lên. Anh quay lại nghe, là giọng của tay đánh organ báo rằng Hạ Thời đã đến quán bar.

Ngôn Hàm nói: “Cậu bảo cô ấy ở đây đợi tôi, tôi lập tức đến ngay!”

Tay organ uể oải: “Cô ấy nghe nói cậu đã về nhà liền bỏ đi rồi. Tôi quên căn cô ấy lại, lúc này mới nhớ ra gọi điện thoại về nhà cho cậu.”

“Mẹ kiếp! Cậu bị điên à?”

Ngôn Hàm vứt điện thoại, lại chạy đua với cơn bão suốt nửa giờ để trở lại quán bar, nhưng suốt quãng đường bừa bộn vẫn không gặp được Hạ Thời. Anh cạn kiệt sức lực, cơ thể lạnh lẽo, mệt mỏi kèm theo nỗi tuyệt vọng vô tận.

Ngôn Hàm đưa tay chỉ vào bạn mình, chẳng nói lấy một câu rồi lại quay người biến mất trong cơn bão. Anh gọi tên Hạ Thời suốt cả quãng đường, gần như muốn gào thét. Tiếng gió càng lớn, tiếng hét của anh lại càng lớn hơn.

Anh cắn răng, dốc hết toàn bộ sức lực, lần nữa trở về nhà Hạ Thời. Anh mệt mỏi như thể đã chạy đua vài trăm cuộc thi marathon rồi, ngồi bệt trên bậc thang xanh, thấm hại như chủ chó vừa rơi xuống nước. Hoa cỏ, cây cối và chiếc xích đu trong sân đều gào thét cùng cơn bão, có thể Hạ Thời đã bị cột điện đè ngã, hoặc bị gió cuốn rơi vào hồ nước, cũng có thể đã gặp phải người xấu...

Anh chìm đắm trong cơn cảm xúc khủng hoảng, chán chường, sợ hãi và tự trách, đau khổ đến gào khóc: “A Thời!!!”

“Anh Tiểu Hoà?” Trong cơn mưa giăng khắp đất trời vang lên âm thanh yếu ớt và mỏng manh.

Ngôn Hàm ngừng phát đầu lên, Hạ Thời đang đứng bên hàng rào gỗ ngơ ngác nhìn anh. Toàn thân cô ướt đầm, chiếc ô đã bị bão thổi bật chỉ còn lại khung sắt, cánh tay và bắp chân đầy rẫy vết thương do bị nhánh cây và thanh sắt va quệt. Cô ngơ ngẩn nhìn anh trong khi hai chân đang run rẩy vì mệt mỏi, lạnh đến mức mặt mũi trắng bệch như giấy.

Trong phút chốc, anh mừng rỡ như vừa tìm được thứ quý giá tưởng chừng đã mất, đứng bật dậy lao về phía cô.

“Anh Tiểu Hoà...” Cô loạng choạng chạy tới.

Bão thổi tốc váy cô, cuốn cô vào lòng anh. Anh ôm siết cô vào ngực, cúi đầu cắn môi cô thật mạnh. Toàn thân cô bủn rủn, không đứng vững nổi nữa, bám vào người anh như sợi tơ hồng.

Anh bị chuột rút nhưng vẫn ôm chặt lấy eo cô, giữ lấy gáy cô mà điên cuồng hôn lấy. Cán ô rơi xuống đất, bị bước chân loạn nhịp của hai người giẫm đạp nhưng chẳng ai để ý.

Cơn cuồng phong tàn quét, mưa to tầm tã.

Anh ôm cô vào nhà rồi lên tầng, đè thân thể đã ướt sũng nước mưa của cô lên giường.

Hạ Thời như đang ngâm mình trong nước biển, cơn lạnh cóng khiến ý thức cô mơ hồ, lại bị anh hôn đến ngực nóng rực, chỉ biết ôm lấy thân thể trong nóng ngoài lạnh của anh để sưởi ấm, lầm bầm gọi: “Anh Tiểu Hoà!”

Cửa sổ đã hỏng, rèm cửa bay phấp phật, cơn mưa lạnh lẽo xối vào, vỗ vào thân thể hai người. Thiếu niên và thiếu nữ đang ôm nhau run rẩy, chiếc giường rung lắc, âm thanh bị cơn mưa gió ầm ĩ nhấn chìm giữa đất trời.

“Ồi... Anh Tiểu Hoà, chúng ta xuống tầng dưới hơn lửa được không...”

“Em không thích nơi này à?” Anh hôn lên môi cô, quần lấy lưỡi cô.

Hơi thở cô rối loạn, nói năng mơ hồ. “Giường... ướt, lạnh quá!”

“Anh muốn ở trên giường của em” Giọng anh đầy cảm dỗ khiến tai cô đỏ gay.

“Vậy anh đừng cởi quần áo em, lạnh quá đi mất!”

“Ngoan, cởi hết quần áo ướt ra rồi ôm anh thì sẽ không lạnh như vậy nữa.” Anh dụ dỗ.

“Nước mưa đều rơi cả vào người rồi. Ồi!”

“Để anh che lại cho em” Anh giơ tay che mắt cô.

“Nhưng anh sẽ lạnh.”

“Bây giờ anh rất nóng.”

“Ồ... Tay anh, đừng... Ồi... Lạnh quá...”

“Sẽ nóng lên ngay!”

“Á... Đừng chỗ đó... Ồi... Lạnh quá... Nóng quá...”

Hơi nước mỏng lung và đặc sệt như thể đang chìm trong Bắc Băng Dương. Mưa gió mang theo cánh hoa nhài phủ vổ vào da thịt đang quắn quýt của họ. Họ run rẩy giữa hai tầng lửa băng, kích thích đến mức sờn cả gai ốc.

Hạ Thòi nhìn lên bầu trời, thấy những giọt mưa dày đặc mang theo hơi lạnh rơi xuống mặt mình. Cô gần như ngạt thở, lưng nằm trên giường băng, lấy anh làm chăn phủ phía trên. Cô hít vào từng hơi gió rét nhưng thở ra lại là ngọn lửa nóng rực. Băng và lửa hoà vào nhau khiến cô choáng váng.

Mưa gió rít gào, sấm chớp vang dội.

“A Thòi...” Hai mắt anh đỏ lên, giọng khản đặc.

“Dạ?” Đôi mắt cô ươn ướt, mỏng lung và mơ màng.

Tay anh mon trón bấp chân cô: “Giang rộng ra một chút.”

Cô hơi sợ, nhưng lại lặng im như thể đang nghênh đón số mệnh của mình: “Anh định làm gì?”

“Làm người đàn ông của em.”

Trở về Dự Thành, vừa xuống máy bay, Chân Noãn đã lạnh cóng co ro, dù được Ngón Hàm ôm vào lòng vẫn không sao ngăn nổi cơn run rẩy. Vừa lên xe, Ngón Hàm liền nói phải đi mua găng tay cho cô. Chân Noãn chợt nhớ lại găng tay của mình đã bị Amoxicillin tha đi rồi, thì ra Ngón Hàm lo lắng cô sợ lạnh.

Trong trung tâm thương mại đã trang trí cây thông Giáng sinh và bông tuyết lớn, khắp nơi tràn ngập không khí ngày lễ. Ngón Hàm thấy lạ: “Đến Giáng sinh rồi sao?”

“Ừm, hôm nay là đêm Bình an mà.” Chân Noãn nói xong sắc mặt liền hơi thay đổi, cô chợt nhớ đến Thẩm Dực từng nói đêm Giáng sinh sẽ đưa cô đi chơi.

Dường như Ngón Hàm không phát hiện ra điều khác thường, anh tìm được cửa hàng bán găng tay trong trung tâm đang bày bán đủ loại đủ kiểu. Chân Noãn xem một vòng, tùy tiện lấy: “Đôi này đi!”

Ngón Hàm nhìn ra tâm tư của cô: “Không có loại em thích à?”

“Đôi này em cũng thích.”

“Nói thật đi!”

“...”

Chân Noãn cúi đầu vân vê sợi vải trên găng tay, thì thầm: “Em thích loại bao tay dày dặn kiểu bốn ngón chụm lại để ngón tay có thể hoạt động bên trong còn phải có nhiều nhung và lớp ngoài kín gió, như vậy mới ấm được.”

Anh cười: “Anh không biết găng tay lại phải chú trọng nhiều thứ như vậy.”

Cô vội vàng nói: “Đi về thôi, hôm nay không cần mua đâu, em biết trung tâm thương mại ở đâu rồi, lần sau tự em đi là được mà.”

“Anh đi với em không được sao?”

Cô thẳng thốt, đỏ mặt: “Em sợ anh chê em phiền phức...”

Anh nhìn cô, nhất thời không biết nên nói gì.

“Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Trong lòng anh có rất nhiều việc phải nghĩ.”

“Ví dụ?”

“Có một phần rất lớn chứa đựng A Thòi, phần còn lại là dành cho công việc, em chỉ chiếm một điểm bé tẹo thôi.” Cô chụm ngón cái và ngón trỏ lại với nhau ước lượng, lại vội nói: “Em không phải muốn bành trướng địa bàn đâu, chỉ là sợ mình không cẩn thận vừa cử động, còn chưa ngồi vững đã ngã xuống rồi.”

Anh lại im lặng, nắm chặt tay cô bước ra ngoài, một lát sau lại hỏi: “Em vẫn nhát vậy sao?”

Chân Noãn hoang mang. Lúc còn ở bên Thẩm Dực, cô chưa bao giờ lo lắng được mất như thế. Nhưng lúc ở bên anh, cô luôn cảm thấy anh khi gần khi xa. Cô ngớ ngẩn lắm bản: “Chưa từng thích ai như vậy...”

Anh đi đến trước mặt cô, hơi khom người, nhìn thẳng vào mắt cô: “Biết bạn trai là để làm gì không?”

Cô ngốc nghếch lắc đầu: “Không rõ lắm.”

“Là sẽ đối xử tốt với em, không để em lo lắng, còn sẽ vì em làm rất nhiều việc.”

Cô ngẫm nghĩ chốc lát: “Mua găng tay cũng tính là vậy sao?”

“Đúng thế!”

Họ đi đến cửa hàng ngày trước Chân Noãn mua găng tay, quả nhiên tìm được loại cô cần. Chân Noãn chọn màu xanh, vì nhìn ngôi nhà màu xanh của Hạ Thời làm cô cảm thấy màu sắc này thật xinh đẹp. Ngón Hàm chọn thêm đôi hai màu, nói để cho Amoxicillin chơi.

Bước lên thang cuốn, Chân Noãn hỏi thăm tình hình gần đây của nó, Ngón Hàm đáp: “Quan tâm như thế thì đến thăm nó đi!”

“Nhà anh sao?”

“Nếu không thì sao?”

Chân Noãn ấm lòng, lại hơi lúng túng. Anh bằng lòng đón cô đến nhà anh làm cô cảm thấy rất vinh hạnh, nhưng trong căn nhà kia đều là bóng dáng của Hạ Thời, khiến lòng cô đầy bất an, ngưỡng mộ xen lẫn áy náy. Cô vừa ghen tị vừa cảm thấy có lỗi với cô ấy.

Cô ngẩng đầu lên với tâm trạng phức tạp, bao suy nghĩ vẩn vơ phút chốc đều bay biến. Thẩm Dực mặc chiếc áo khoác màu đen, dáng người cao dong dỏng đang đứng trên thang cuốn, bình tĩnh và lạnh lùng nhìn cô. Tay Chân Noãn vẫn còn đặt trong lòng bàn tay Ngón Hàm. Thẩm Dực liếc nhìn cô một cái rồi cất bước bỏ đi.

Chân Noãn bàng hoàng một giây, đột nhiên giã ra khỏi tay Ngón Hàm, chạy xuống. Thẩm Dực thấy cô sốt ruột và hoảng sợ chạy đến thì dừng bước. Cô nắm chặt lấy bàn tay phải tàn phế của anh, tự thấy không ổn nên lại nhích sang nắm ống tay áo anh: “Thẩm Dực!”

Anh “ừ” một tiếng: “Bạn trai mới à?”

Cô thừa người giây lát mới trả lời thật khê: “Vâng.”

Mắt cô cay cay, chợt nghĩ đến nỗi ghen tuông và chua xót của mình đối với Hạ Thời, rồi lại nghĩ đến cảm giác lúc nóng lúc lạnh như lớp băng mỏng trong tình yêu hiện tại của mình. Giờ phút này, cô lại đồng cảm sâu sắc với cảnh ngộ đáng thương mà anh từng trải qua.

Thẩm Dực nhìn về phía Ngón Hàm ở sau cô, trong tay anh ta đang cầm món đồ mà anh từng dẫn cô đi mua.

“Đến mua găng tay à?”

“Vâng, cái lúc trước... mất rồi.”

“Đi trước đây.”

Anh đi được nửa bước bỗng khựng lại vì Chân Noãn không kịp phản ứng nên vẫn chưa buông tay ra. Dường như anh đã hết cách với cô, chợt thờ dãi: “Em làm gì vậy hả?”

“Thẩm Dực, chuyện trước kia em không để ý đến nữa. Sau này, anh đừng nên làm những việc ấy, anh... phải sống cho tốt đấy.”

Thẩm Dực im lặng, cô ngoan cố lặp lại: “Anh phải sống cho tốt đấy!”

“Ừ!” Xem như anh đã nhận lời, lại như vô thức rút tay về.

Cô trấn tĩnh lại, lập tức buông ra rồi lùi về sau: “Dĩ nhiên, em cũng không có quyền nói những điều này với anh. Em xin lỗi.”

Ngón Hàm im lặng.

Thời cấp ba, anh khá thân với một cô bạn chơi nhạc. Đám bạn chơi nhạc đều nói cô ta có ý với anh nhưng anh không buồn quan tâm, ngày ngày vẫn chơi nhạc cùng cô ta như bình thường, dần dần lo là Hạ Thời, cũng quên cả việc về nhà cùng cô. Có lần Hạ Thời đến tìm, anh và cô gái kia đang luyện kéo đĩa, không có thời gian để ý đến cô. Họ luyện giữa chừng thì cô bạn học kia nói anh trai cô ta có dàn DJ siêu bảnh trong quán bar, nhưng Hạ Thời phải đến trường nên không thể cùng đi. Thấy Ngón Hàm sắp sửa đi theo cô bạn kia, cô liền chạy lên khê níu tay anh, dịu dàng mỉm cười, nói: “Anh Tiểu Hoà, không có thời gian đi với em cũng không sao, anh tự mình chơi vui nhé!”

Khi đó, anh chỉ “ừ” một tiếng mà không hề có cảm giác nào khác. Chuyện đã cách nhiều năm, giờ nhớ lại khiến lòng anh đau như cắt.

Thẩm Dục đi xuống thang cuốn không hề ngoảnh lại. Chân Noãn vô thức đi lên vài bước, trông thấy anh vừa xuống đến nơi đã có một cô gái nhào đến ôm lấy cổ anh, gần như dán sát vào người anh rồi kéo tay anh đi ra cổng.

Là Đồng Tư Tư.

Chân Noãn bỗng lao xuống thang cuốn, cô chạy băng qua đại sảnh, xông đến cửa xoay tròn, không nắm bắt đúng lúc nên tay và chân đều bị mắc kẹt.

Cô đâm sầm vào cửa, vô cùng chật vật ngã xuống giữa hai cánh cửa thủy tinh. Cô bò dậy bằng cả tay và chân, nhưng cánh cửa kính tự động xoay chuyển đẩy cô ra ngoài, bồi thêm một cú ngã lộn nhào nữa.

Cô như con thú con bị giam trong lồng kính. Thân thể không giữ được thăng bằng, tay không biết đặt đâu và cũng không biết cần nắm vào đâu, cứ lao đảo bên trong rồi té ngã hết lần này đến lần khác.

Người qua lại trong trung tâm đều sững sốt nhìn. Khó khăn lắm cửa kính mới xoay ra ngoài, cô loạng choạng bò ra, chân lại bị kẹp lại khiến giày rơi xuống đất bị cửa cuốn đi.

Cô không ngừng chạy ra ngoài, giẫm lên băng rồi lại ngã cắm đầu vào đồng tuyết. Gió bắc thổi ào ào, cô vừa cồng vừa đau, không bò dậy nổi, đành ngẩng đầu nhìn lên. Thẩm Dục đã sớm biến mất giữa màn tuyết bay la tả.

Ngôn Hàm kéo cửa xông ra, lại nhanh chóng lùi lại, nhặt lên chiếc giày đi tuyết của Chân Noãn ở cạnh cửa xoay. Tuyết bay như lông ngỗng, Chân Noãn nằm nhàoai trong đồng tuyết, cứ ngẩng đầu bất động nhìn về phía trước.

Ngôn Hàm bàng hoàng. Đã bao lần anh chạy băng băng trong ngõ Thanh Thạch, khi thì có ý cắt đuôi Hạ Thời, khi thì không cẩn thận bỏ quên cô, để rồi sau đó lúc chạy trở về, Hạ Thời bé nhỏ cũng với tư thế như vậy nằm gục trên mặt đất không đứng dậy nổi, hoang mang và ngây dại ngẩng đầu ngóng đợi anh Tiểu Hoả của cô trở về tìm lại cô bé đã bị lạc mất hay bị bỏ rơi của anh.

Anh giẫm tuyết đi đến, đỡ cô ngồi dậy. Trong ánh sáng phản chiếu từ mặt tuyết, làn da cô trắng nõn gần như trong suốt. Bông tuyết rơi xuống mái tóc dài mềm mượt của cô, điểm tuyết rục rờ như khảm kim cương, toả sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, trông xinh đẹp tựa công chúa phương Tây.

Ngôn Hàm nói: “Coi tắt ra đi!”

Cô ngược nhìn anh với đôi mắt màu hổ phách thoáng mơ màng.

“Tắt dính tuyết rồi, em muốn ngâm chân trong nước đá à?”

Cô ngoan ngoãn coi ra, Ngôn Hàm nhìn thấy chân cô dính đầy nước do tuyết tan liền cầm tắt lau một lượt. Chân cô lạnh lạnh, anh thở dài, dùng hai tay ừ chân cô.

Một dòng nước ấm bỗng chốc bao lấy lòng bàn chân, từ chân len lỏi đến đáy lòng Chân Noãn. Cô giật mình, định rút chân lại: “Bẩn.”

Nhưng Ngôn Hàm nắm chặt không buông tay.

Mùa đông năm nay rất lạnh... nhưng lòng bàn tay anh lại ấm nóng đến lạ. Cách màn tuyết rơi la tả, cô ngo ngác nhìn anh, nước mắt lã lã dài: “Thật xin lỗi.”

“Làm sao vậy?” Ngôn Hàm ngẩng đầu.

Cô quỳ lên bỏ nhào vào lòng anh: “Em không nên kéo anh ấy. Em chỉ muốn nói vài câu thôi. Em xin lỗi.”

“Biết.” Anh vỗ vỗ vai cô. “Anh biết mà.”

Từ kính chiếu hậu, Thẩm Dục nhìn Chân Noãn ngã gục xuống đất rồi không bò dậy nữa, còn Ngôn Hàm thì nhanh chóng đuổi theo, ngồi xổm giữa đồng tuyết mang giày cho cô.

Anh dời mắt rồi lái xe đi. Đồng Tư Tư ngồi ở ghế lái phụ, bình tĩnh và ôn hoà nói: “Tôi biết tại sao đàn ông đều thích kiểu con gái như cô ấy rồi, người vừa xinh đẹp, tính cách lại yếu đuối, mặc người khác giày vò.”

“Câm miệng!”

Sắc mặt Đồng Tư Tư khê biến. Ánh mắt Thẩm Dục hui quạnh. Chân Noãn... cô gái mềm yếu như cô quả là ít thấy, có thể gọi là quý hiếm. Cô âm áp hết như cái tên của mình, tính cách dịu dàng nhưng không nhu nhược.

Là cô gái vẫn khẳng khái rằng Khương Hiểu tự sát khi người thân và họ hàng của cô ta đến gây chuyện. Là cô gái vẫn bò dậy nắm lấy giày của Nguyễn Văn Chính không buông dù đã bị gã đánh đến vỡ đầu chảy máu. Là cô gái đuổi theo xe hơi Trịnh Dung, bị lôi theo mấy trăm mét cũng không buông ra.

Đôi mắt hổ phách kia luôn khiến anh nhớ đến đôi mắt khác, nhìn chăm chăm vào anh với vẻ kinh ngạc không thể tin nổi: “Là anh ư?”

Chuyện cô đã làm, đến tận bây giờ nhớ lại vẫn khiến người ta khiếp đảm. Cô gái có nụ cười âm áp và hiền dịu nhất cõi đời này, nhưng lại mang trong

mình trái tim cứng cỏi và kiên quyết không ai sánh bằng.

Đồng Tư Tư đứng lúc nhấc nhò: “Anh bảo Kỳ Thâm nghi ngại điều trị bệnh cấp tính nên phải từ chối chức Chủ tịch Hội đồng quản trị thì hẳn đã biết rõ khi kỳ hạn đến, Kỳ Thâm và anh vẫn sẽ tan rã. Cũng phải thôi, tuy Thân Trạch Thiên làm gì cũng không thuận lợi, lại mất đi trợ lực đắc lực, nhưng chỉ cần anh trai Thân Hồng Ứng của anh ta vẫn còn thì đám thành viên hội đồng quản trị đều phải nhìn sắc mặt anh ta.”

Thẩm Dực lạnh lùng nói: “Sắc mặt? Chỉ là đe dọa dụ dỗ thôi.”

“Có thể ép buộc cũng là bản lĩnh của người ta mà. Nói đến hợp tác giữa chúng ta, nếu anh cũng cho tôi nhiều lợi ích thì tôi có thể nhận lời ngay thôi.”

“Trước mắt, tôi chưa nhìn thấy được thành ý của cô, huống chi cô là người nhà họ Thân, không thể không đề phòng.”

Mắt Đồng Tư Tư ánh lên tia nhìn rét lạnh: “Thân Trạch Thiên? Hừ, lúc anh ta lợi dụng tôi để loại trừ Khương Hiểu, tôi đã hết hy vọng với anh ta rồi. Nhưng mà sở thích của hai anh em họ...”

Cô ta bỗng ghé tòm, sau một lúc lâu lại từ từ nở nụ cười: “Vội lại, tâm tư của tôi đối với anh... lẽ nào anh không nhìn ra? Anh hy vọng tôi chứng minh lòng trung thành của mình với anh bằng cách nào đây?”

Cô ta là lướt vờn người đến, tay đặt lên bắp đùi anh khẽ mon trón, vuốt ve giữa hai chân, nắm lấy vật to lớn đang mềm nhũn kia.

Thẩm Dực vẻ mặt bình tĩnh, quay tay lái, chân giẫm phanh, tiếng thắng xe vang lên lạnh lạnh. Chiếc xe dừng lại ở ngã rẽ xuống lối đi ngầm ít ai qua lại, bên cạnh là cánh rừng xanh rậm rạp.

Anh đẩy cửa xuống xe, không nói một câu mà đi vòng sang ghế phụ, mở cửa xe ra, nắm lấy cánh tay Đồng Tư Tư lôi xuống xe.

Anh ta thích dã chiến trong tuyết à? Trái tim Đồng Tư Tư rạo rực, tinh thần bồn chồn.

Thẩm Dực lôi cô ta vào khu rừng cây phủ đầy tuyết, lập tức cởi tuột áo khoác cô ta ra rồi ấn cô ta lên một thân cây to lớn.

Đồng Tư Tư khẽ rên lên, gió rét thổi qua làm các giác quan càng nhạy cảm hơn. Đôi mắt Thẩm Dực u ám, bàn tay mang găng nhanh chóng vén áo cô ta lên, luồn vào trong áo lột bóc thật mạnh: “Đây là thứ cô muốn sao?”

Đồng Tư Tư nắm chặt cánh tay anh, đôi chân run rẩy đứng trên tuyết, chỉ cảm thấy gương mặt anh tuấn như thần gài trong gang tấc của anh gọi cảm vô cùng. Tuy cô ta thấy ngực đau nhói nhưng lại bị ánh mắt lạnh lùng của anh khiêu khích. Thân thể đã sớm vô cảm với hai anh em Thân Trạch Thiên bỗng chốc trở nên mềm như nước trước mặt anh, toàn thân đều đang kêu gào khao khát.

EFF – Ebook Fun & Free

“Đứng!” Đôi môi đỏ thắm run run trong gió rét. “Thẩm Dực, tôi muốn anh làm người đàn ông của tôi.”

Đôi mắt anh sâu hút như đáy giếng, khoé môi mỏng nhếch lên, đầu khẽ gật. Một tay anh đưa xuống xé toạc chiếc váy ni rồi lần đến giữa đùi cô ta.

Đồng Tư Tư khẽ rên rỉ, ngúng nguẩy eo mông cọ vào tay anh, hai tay luồn vào áo khoác anh. Nhưng cách lột quần lót, tay anh vừa dùng sức đã đẩy vào trong. Cô ta ngửa cổ “à” lên một tiếng. Sóng triều lan tràn, bất giác co chặt nhưng vẫn cảm nhận được khoái cảm đã lâu không có.

Trái tim và thân thể Đồng Tư Tư đều trống rỗng, cô ta muốn có được người đàn ông gọi cảm này, muốn ngay bây giờ. Cô ta khát khao kéo quần anh, nhưng bất ngờ phát hiện đến lúc này mà anh lại không có bất kỳ phản ứng nào với mình.

Đồng Tư Tư si mê ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt lạnh lẽo như băng tuyết của anh. Anh cúi người, kề sát vào tai cô: “Vừa nãy, cô đột nhiên sà vào lòng tôi là vì đã nhìn thấy cô ấy. Sau này, đừng giờ nấy trở thấp kém đó với tôi. Cùng lắm là tan đàn xẻ nghé. Tin tức trong tay cô, tôi không cần nữa. Nhưng tâm tư muốn lật đổ nhà họ Thân để làm bà chủ của cô cũng sẽ chẳng tìm được người hợp mưu nào khác đâu.”

“Tôi đang trút giận giúp anh mà.”

“Đến lượt cô à?”

Khuôn mặt Đồng Tư Tư đỏ bừng, nửa thân dưới còn đang ngây ngất co rúm, nhưng trái tim đã bị khoét ra vứt vào đồng tuyết. “Ha ha, vậy anh cũng nên nhìn xem cô ta đã là bạn gái của người khác rồi. Mới vừa nãy, trước mặt anh còn tỏ vẻ tỉnh cũ khó dứt, bây giờ không chừng đang nằm dưới thân Đội trưởng Ngôn tim thú vui...”

Đồng Tư Tư còn chưa dứt lời đã bị ánh mắt bỗng sa sầm của Thẩm Dực làm giật mình. Nhưng trong nháy mắt, anh đã không chể trở lại.

“Mắt nhìn đàn ông của cô quá kém.” Thẩm Dực rút tay lại, không hề khách sáo đẩy cô ta đang quần áo xóc xếch lại vách tường. “Sau này, đừng nên bí mật gặp tôi nữa, lo mà quần cái thân cô đi, đừng để nó làm đầu óc cô ngu muội.”

Anh quay người rồi đi, vừa đi vừa vội vàng cời bao tay ra vứt xuống mặt tuyết, lại cúi người vốc một nắm tuyết lên rửa tay.

“Mắt nhìn đàn ông của tôi kém à?” Đồng Tư Tư cười khẩy. “Tôi nhìn trúng anh đấy. Kém chỗ nào?”

“Đã có bên đỡ rồi, không nhìn ra được sao?”

Thẩm Dục đi nhanh khỏi rừng cây, bỏ Đồng Tư Tư ở lại vùng đất tuyết, lái xe rời đi. Anh mở điện thoại ra xem tin nhắn MMS kia lần nữa. Một mảnh da người đen nhem đã bị nhựa đường nhiễm bẩn chín năm.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102

Chỗ dựa của Thân Trạch Thiên là Thân Hồng Ưng ư? Anh nhếch môi. Anh cũng muốn xem hắn có mạng sống đến ngày mai không.

Năm giờ chiều, Chân Noãn bắt đầu thấy nôn nao. Ngôn Hàm nói định dẫn cô đi ăn tối, cùng nhau đón đêm Bình an. Ồ, xem như có lần hẹn hò đầu tiên rồi! Chân Noãn nghĩ thế rồi nhìn xung quanh, trong Phòng thí nghiệm không có ai cả.

Cô soi gương ngắm nghía, bản thân không biết trang điểm nên chỉ sửa sang lại đầu tóc chút xíu. Thời tiết lạnh lẽo khiến môi hơi tái nhợt, cô bắt giắc cắn cắn môi như mọi khi nhưng không có hiệu quả.

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, Chân Noãn hoảng hốt. Vừa trông thấy là Quan Tiểu Du, cô bèn vội vàng quay đầu lại, làm bộ như nhìn từ mép gương. Nếu Quan Tiểu Du trên cô ngốc nghếch, cô nhất định không giấu giếm được. Người trong đội vẫn còn chưa biết cô và Ngôn Hàm đang... yêu đương bí mật mà.

Nhưng Quan Tiểu Du không hề chú ý đến, sắc mặt rất khó coi: “Khó chịu quá!”

“Sao thế?”

“Thì vụ án xác ướp chứ còn gì nữa.”

“Hả? Không phải Đội trưởng nói phải làm sạch nhựa đường trong bãi rác sao...” Chân Noãn nói. “Tìm được xác ướp mới rồi hả?”

“Chưa. Nhưng chắc là sắp rồi.” Cô ấy đưa mẫu xét nghiệm cho Chân Noãn. “Lúc cậu không ở đây, mình đã bảo Tiểu Tùng xem qua rồi.”

Trong giây phút Chân Noãn nhận lấy, cô thoáng tê tái như có ai cầm dao cứa rách lưng mình: “Đây là một mảnh... mô dưới da?”

“Đúng, Tiểu Tùng nói nó xuất phát từ vùng sau gáy. Xét nghiệm qua rồi, là của Hạ Thời.”

Chân Noãn lặng im.

“Tuy mấy năm trước từng phát hiện hai nhóm xương và thịt vụn của Hạ Thời, nhưng vẫn chưa tìm được hài cốt nguyên vẹn. Lần này, có thể trong đồng thủng nhựa đường chưa làm tan kia... còn cái xác nguyên vẹn.”

Yên lặng như tờ.

Chân Noãn: “Cô ấy được phát hiện chung với người tên Lữ Băng kia thì manh mối sẽ nhiều hơn một chút, đúng không?”

“Tạm thời chưa có. Tiểu Tùng nói rất kỳ lạ, mức độ bóng và ăn mòn trên mảnh da này của Hạ Thời nghiêm trọng hơn xác ướp Lữ Băng nhiều, cả lớp biểu bì đều không còn. Hai người họ có thể không xảy ra chuyện cùng một thời điểm, nhưng lại ở cùng một chỗ.”

“Không phải cùng một thời điểm ư? Nhưng miệng Lữ Băng ngậm lấy chiếc nhẫn của Hạ Thời mà?”

“Phải đấy, giải thích sao cũng không thông, vụ án này quái lạ quá! Chỉ có thể tiếp tục làm tan nhựa đường, chờ tìm ra cả bộ hài cốt rồi xem sao thôi.”

“VẬY... Đội trưởng biết chưa?”

“Biết rồi.”

Chân Noãn: “Khi nào?”

“Lúc hai người ở Thâm Thành, mình đã báo cáo với anh ấy rồi, cũng đã tra được xưởng nhựa đường thuộc sản nghiệp cũ của ông chủ Hoa Thịnh. Nhưng Hoa Thịnh là công ty đóng thuế lớn của Dự Thành, điều tra phải thật cẩn thận. Ờ? Mà cậu không biết à? Đội trưởng không nói với cậu sao?”

“Không có.”

Đã sớm biết nhưng ở trước mặt cô lại vẫn nhẹ nhàng thư thái, Chân Noãn bỗng đau lòng.

Tan làm, Chân Noãn ngoan ngoãn đi đến ngồi vào xe Ngôn Hàm, không hỏi anh có cần tăng ca, tiếp tục đào bới nhựa đường không. Đó là quá khứ của anh, cô không muốn tìm hiểu. Nếu anh đã chuẩn bị sẵn sàng và muốn kể lại, cô sẽ lắng nghe.

Cô quên cài dây an toàn, anh nghiêng người đến cài giúp cô. Anh cúi đầu, mái tóc phất phơ che khuất đôi mắt đẹp, khoe môi nhoen cười lại gần trong gang tấc.

Cô cũng khẽ cười. Anh cài dây an toàn xong liền ngẩng đầu nhìn thấy: “Cười cái gì?”

“Hình như có thêm một chút cảm giác hạnh phúc.” Cô dùng ngón cái và ngón trỏ ước lượng. Cô không biết chôn giấu ý nghĩ, cứ thành thật bày tỏ như một đứa trẻ, trong lòng vui vẻ liên vội vàng biểu lộ và chia sẻ ngay.

“Bởi vì dây an toàn à?”

“Không phải.” Cô rụt rè. “Bởi vì dường như đã thích Đội trưởng nhiều hơn một chút à!”

Anh sững sốt, gương cười nhạt, không nói gì mà chỉ lấy ngón cái mon trón gương mặt cô. Cô nghiêng đầu, cọ mặt vào ngón tay anh, mím môi cười mà lòng vừa chua xót vừa ấm áp.

Đội trưởng, anh đừng buồn, sau này em sẽ ở bên anh, được không?

Anh chọn nhà hàng tây, cô đi đến cửa liền bước chậm lại, quay đầu nhìn đầy lưu luyến. Anh cúi đầu hỏi: “Không thích à?”

Cô xoắn ngón tay vào nhau, chậm chạp nói: “Em thích ăn lẩu, khỏi bốc nghi ngút rất ấm áp.”

Ngôn Hàm chờ người một giây, bỗng bật cười. Cô không rõ lắm ý tứ trong đó.

“Em nói chuyện chậm quá, anh nghe thành...” Anh nhại lại giọng điệu ngốc nghếch và đáng yêu của cô. “Em thích ăn Tiểu Hoả(*)...”

(*) Từ “lẩu” Chân Noãn nói ở đây là “tiểu hoả oa” (小火锅). Ngôn Hàm nghe thiếu chữ sau, thành ra biệt danh của mình.

Gương mặt đỏ ửng, cô véo nhẹ tay anh.

“Đi thôi.” Anh nắm chặt tay cô, quay trở về.

“Đội trưởng...”

“Sao cơ?”

“Ăn xong mình đi đâu?”

“Không phải trong sổ em viết là đêm Giáng sinh đến khu vui chơi sao?”

Ồ, anh vẫn còn nhớ. Anh đang dỗ cô vui đây mà! Chân Noãn được anh nắm tay, quay đầu nhìn bông tuyết trên cửa kính, cười ấm lòng. Giữa cơn gió bắc giá rét, cô muốn cùng với Đội trưởng trải qua đêm Giáng sinh ấm áp này.

Khu vui chơi sáng như ban ngày, ánh đèn rực rỡ hoà cùng âm nhạc lãng mạn. Khắp nơi đều thấy tuyết trắng, tuần lộc và ông già Noel. Nhiệt độ rất thấp nhưng du khách vẫn tấp nập. Chân Noãn chưa đi được bao lâu đã bị quây kệo bông gòn ven đường hấp dẫn.

“Muốn ăn cái đó à?”

“Vâng...”

“Thích màu nào?”

“Đội trưởng thì sao?”

Anh cười và nói rất khẽ: “Không phải em ăn sao? Hỏi anh làm gì?”

“Nhưng em muốn cho Đội trưởng ăn một miếng mà.” Bóng đêm nhuộm mắt cô đen lay láy.

“Em muốn cho anh ăn một miếng à?” Anh lặp lại với ý trêu đùa.

Cô lấp bắp: “... Kẹo... bông gòn... Em nói là kẹo bông gòn cơ!”

Anh xoa đầu cô: “Màu trắng đi!”

“Giống em, em cũng thích màu trắng đấy!”

Ngôn Hàm nhận lấy một cây đũa đưa vào tay cô, cô lập tức vui mừng, mắt sáng lấp lánh, há miệng định cắn một miếng. Nhưng thử bên trái rồi lại thử bên phải, cây kẹo bông tròn xoe thế này khiến cô không nhớ cắn ở đâu cả.

Chân Noãn nhìn những người đang ăn kẹo bên cạnh, học theo họ lấy tay kéo ra một mảnh rồi đưa đến môi Ngôn Hàm: “Đội trưởng, anh ăn đi!”

“Đây không phải là chỗ em vừa mới cắn chứ?”

“Ồ, em ăn là chỗ bên này...” Cô còn chưa giải thích xong, Ngôn Hàm đã cúi đầu ngậm lấy mảnh kẹo bông giòn và cả ngón tay cô.

Toàn thân Chân Noãn như có dòng điện lướt qua làm bụng râm ran. Anh mút lấy đầu ngón tay cô, ánh mắt sáng quắc đang cười nhìn cô, dường như rất hưởng thụ vẻ hoảng hốt và thẹn thùng này. Kẹo bông giòn vừa vào miệng đã tan ra, anh ngẩng đầu lên, tay cô vẫn còn lơ lửng trong không trung, về mặt kinh ngạc đến hoá đá.

Ngôn Hàm cúi đầu lần nữa: “Anh xem thử có phải chưa ăn sạch không.”

Chân Noãn vội rút tay lại, luống cuống khẽ nói: “Sạch, sạch rồi ạ!” Cô xấu hổ đến đỏ mặt tía tai, “Tay của em đâu phải kẹo que, không ngon đâu.”

“Vậy sao? Anh cảm thấy mùi vị cũng khá lắm.”

“...”

Trong khu vui chơi, người mặc đồ con rối bắt đầu diễu hành, diễn viên mặc áo sặc sỡ mang mặt nạ hoá trang và người rối thỉnh thoảng múa may với tư thế kỳ lạ quái gở, vừa đi vừa nhảy, vừa múa vừa hát. Mọi người rối rít tụ tập về phía bên này.

Người càng lúc càng đông, không biết ai đẩy cô một cái, kẹo bông giòn trong tay bị ép dính vào mái tóc xoăn của cô gái phía trước.

Chân Noãn cúi đầu nhìn que kẹo trống không trong tay, lại nhìn kẹo bông giòn đang lắc lư trên mái tóc cô gái bên vịn vàng đưa tay đến gỡ ra. Cô gái kia không ngừng đi về phía trước, Chân Noãn luôn lách đi theo dòng người, vất vả lắm mới kéo nó ra được, nhưng quay đầu nhìn lại thì đã lạc mất Ngôn Hàm.

Du khách đi theo người rối khua tay múa chân, Chân Noãn di chuyển khó nhọc, nhìn đảo đảo xung quanh, bắt đầu sợ hãi. Đám người chen chúc xô đẩy, luôn đè sát vào cô khiến cô khó chịu vô cùng. Xung quanh rất huyền ảo, người rối và những chiếc mặt nạ mang màu sắc rực rỡ nhưng ánh mắt lại trống rỗng, không hề vui vẻ mà mang đến cảm giác đáng sợ.

“Đội trưởng... anh đang ở đâu?”

Cô co ro, trôi theo dòng người xung quanh, rốt cuộc đã trông thấy được khuôn mặt quen thuộc của anh giữa biển người lay động. Dường như anh cũng đang tìm cô, cau mày lộ vẻ sốt ruột.

Cô gọi anh: “Đội trưởng...”

Anh lập tức quay đầu lại, bốn mắt họ nhìn nhau qua đám người đông đúc.

“Em đứng yên đi, anh đến đó ngay!”

Anh len lỏi qua từng người, đột nhiên loạng choạng như bị ai đẩy. Chân Noãn giật thót tim, thấy anh nhúm mày quay đầu nhìn đám người hỗn loạn, lại cúi đầu nhìn về phía tay mình.

Chân Noãn gạt đám người nhón nháo, chen lấn chui đến liền thấy Ngôn Hàm nhanh chóng mở ra một phong thư màu trắng, ngoài bì thư in hai chữ “Ngôn Hàm” bằng mực nước màu tím.

Bên trong có một tấm thẻ hoa hồng trên nền trắng, hoa văn thoát nhìn như máu tươi giàn giụa trên mặt tường, giữa bóng đêm trông kinh khủng lạ thường. Trên đó có một hàng chữ quái dị kiểu máu chảy: Tôi biết mười năm trước, các người đã làm gì.

Chân Noãn sững sốt ngẩn đầu, Ngôn Hàm đã cất bước đuổi theo.

“Chân Noãn, em đi về trước đi!”

“Đội trưởng!” Cô chạy theo anh, nhưng cô vừa gầy gò vừa yếu ớt, bị đám người xô đẩy sang trái rồi lại sang phải. Bóng lưng Ngôn Hàm càng lúc càng xa.

Người mang mặt nạ và người rối lắc lư chen chúc trước mặt cô, cô cuống cuống đến mức toát mồ hôi, ra sức gạt đám người đuổi theo.

Trên con đường rợp bóng cây, ánh đèn màu lướt đi cực nhanh, cuộc diễu hành và vũ hội huyền ảo nhanh chóng biến mất phía sau, thế giới đêm tối dần dần yên tĩnh. Chân Noãn chạy qua khu giải trí rồi bãi đỗ xe, cuối cùng chạy không nổi nữa đành dừng lại, khom người thở hắt hắt, cổ họng vừa

khô khốc vừa khản đặc.

Xung quanh chỉ có cây xanh um tùm và ánh đèn đường, những chiếc bóng lay động vừa như ma quỷ lại nhác như con người. Một toà nhà kiểu u to lớn như pháo đài, có vô số cửa sổ tựa mắt người đang tắt đèn tàn lữa.

Cô khẽ thăm dò: “Đội trưởng?”

Cửa sổ đen ngòm đóng kín, không ai trả lời. Cô lấy điện thoại ra gọi, âm thanh nhắc nhở số máy đang gọi đã ngoài vùng phủ sóng. Chuyện gì đã xảy ra thế này? Cô quay đầu nhìn ánh đèn khu vui chơi ở phía xa, lại quay trở về nhìn pháo đài tối như mực kia: “Đội trưởng có ở bên trong không nhỉ?”

Đương nhiên vẫn không ai trả lời cô. Cô chán nản nhìn hai bên, mới vừa nãy rõ ràng còn nhìn thấy Ngõn Hàm đã chạy vào pháo đài kia mà.

Chân Ngõn đẩy cánh cổng sắt nặng nề ra, một lối hành lang dài hun hút hiện ra trước mắt cô, không có đại sảnh mà chỉ có đường hành lang rất hẹp, trên vách tường treo mấy chiếc đèn sợi đốt màu vàng mờ ảo. Cô lo đầu nhìn, không dám đi vào, định gọi cho Ngõn Hàm lần nữa, nhưng lấy điện thoại ra thì phát hiện sóng đã yếu. Không sai, vừa nãy không phải ảo giác, thật sự Đội trưởng đã vào đây nên điện thoại mới ngoài vùng phủ sóng như vậy.

Cô thấy hai tấm vé nằm trên đất, chính là vé Ngõn Hàm đã mua, anh đã gấp chúng thành chiếc thuyền nhỏ. Đội trưởng quả thật ở bên trong rồi.

Cô rón cồ khẽ gọi: “Đội trưởng?” m thanh quá nhỏ. Cô ròn rợn lẽ lười, đi vào trong hai bước rồi gọi vói vào hành lang tối tăm chật hẹp: “Đội trưởng!”

“Đội trưởng... trưởng... trưởng...” Một tràng âm thanh dịu dàng khe khẽ vang vọng du dương.

Chân Ngõn sờn gai ốc, chột nghe tiếng cửa sắt nặng nề phía sau vang lên kéo kẹt rồi khẽ động. Cô kinh hoàng quay đầu lại, cánh cổng cao lớn dày nặng đang tự động đóng sập. Cô lao đến kéo lại, nhưng giống như có người cũng đang kéo từ bên ngoài khiến cánh cổng đóng sầm lại dưới sức mạnh không gì cản nổi.

Thế nhưng cô lại không tài nào mở ra, vừa nãy đẩy cửa còn rất dễ dàng cơ mà. Chân Ngõn dờ người, quay đầu nhìn về phía hành lang yên tĩnh, sợ hãi khẽ nức nỏ, nhào đến cửa vừa kéo vừa cào nhưng cánh cửa sắt vẫn im im bất động.

Cô bỗng nhớ lại khi nãy nhìn từ bên ngoài, pháo đài đen sì kia không hề có chút ánh sáng, nhưng bên trong rõ ràng sáng đèn kia mà. Cô sờn gai ốc, từ từ quay đầu lại. Hành lang vẫn cứ trống trải, chật hẹp và sâu hun hút như khi nãy.

Cô tựa sát vào cửa, lưng dầm mồ hôi, lấy điện thoại ra xem nhưng không có tín hiệu nào cả. Kêu cứu cũng vô ích, pháo đài này dày đến mức ánh sáng cũng không hắt ra ngoài nổi. Cô giờ cao điện thoại, vừa men theo vách tường xung quanh tìm tín hiệu vừa dè dặt đi sâu vào hành lang. Chỉ có mỗi con đường này thôi, cô nhất định sẽ tìm thấy Đội trưởng. Có Đội trưởng bên cạnh, cô sẽ không sợ hãi nữa. Ừ, đúng là như vậy.

Cô không biết mình đã đi vào trong bao nhiêu mét, quanh quào quẹo quẹo, không có điểm cuối mà chỉ có từng chiếc bóng đèn sợi đốt công suất thấp nối tiếp nhau. Rốt cuộc cũng đã đến cuối đường, phía trước lại là bức tường sừng sững chắn kín.

Ngõ cụt ư? Chân Ngõn dầm dĩa mồ hôi lạnh. Vừa nãy cô đi một mạch đến đây, thấy trên tường không có cửa sổ cũng chẳng có cửa ra, cửa vào chỉ có thể mở từ bên ngoài. Vậy người đi vào đây rồi ở đâu? Kê Đội trưởng đuổi theo và cả Đội trưởng rõ ràng đã vào đây mà, hai người họ đã biến đâu mất rồi?

Lòng bàn tay Chân Ngõn toát mồ hôi. Cô lần mò đến vách tường rồi nhìn xung quanh, thăm nghĩ dù sao cũng phải tìm được một khe hở. Đây không phải là bức tường mà là một cánh cửa màu xám trắng không có ổ khoá. Cô tìm được một tay nắm ẩn giữa cánh cửa, vừa đưa tay ấn vào đây ra thì cửa đã mở.

Không gian trước mặt càng hẹp hơn, không có hành lang và trần nhà, chỉ có một cầu thang xoắn đi xuống sâu không thấy đáy, hết như một cái giếng. Chân Ngõn đứng trên bậc thang, nắm lấy cửa không dám nhúc nhích.

Sau lưng cánh cửa này không có tay nắm, nó không thể nào mở ra từ bên trong như cổng vào khi nãy được. Cô cau mày, thăm nghĩ mình đi theo Ngõn Hàm đến đây và thật sự đã nhìn thấy anh mà.

Lúc này, trên đầu vang lên một giọng nói máy móc dịu dàng và kỳ quặc: “Kính chào quý khách, chào mừng quý khách tham gia trò chơi Thoát Khỏi Mật Thất phiên bản người thật.”

Chân Ngõn ngẩng phắt đầu lên, trong màn hình LED trên vách tường có một chú hề mặt trắng mũi đỏ, vành mắt tô viền đen đậm, đang nhìn cô chăm chăm, động tác khoa trương như máy móc.

“Quý khách đã bước vào trò chơi thì không thể lùi về sau. Xin quý khách chọn một con đường, phát huy sự thông minh và tài trí của mình để tiếp tục tiến về phía trước. Chúc quý khách tìm được đầy đủ dụng cụ và gợi ý để phá giải mật mã, mở được cơ quan và thành công thoát khỏi mật thất.”

Chân Ngõn á khẩu.

“Nếu quý khách cần giúp đỡ, xin ấn nút báo cảnh sát trên vách tường, nhân viên phục vụ sẽ lập tức cứu viện cho quý khách.”

Chân Ngõn đến ấn, nhưng cái nút hoàn toàn vô hiệu, đèn thông báo bên trên cũng không sáng. Cô ngẩng đầu nhìn chú hề: “Nó hư rồi.”

Gương mặt chú hề đã dừng lại hình ảnh nụ cười cứng đờ, phát hình đã ngưng.

Chân Noãn nghẹn lời. Cô ấn nút nhưng vẫn không có tín hiệu. Trên bảng thông tin có đặt tấm bản đồ, cô cầm một tờ lên xem. Vị trí của cô là cửa vào, bên dưới có một khu lựa chọn, lại có chỉ chút những căn phòng để rời khỏi mật thất nữa.

Chuyện đến nước này chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi. Đây là khu vui chơi, xung quanh còn có ý sắp đặt một cách quái gở. Cô vịn vách tường, đi xuống cầu thang từng bậc một: “Mình đến tìm Đội trưởng... Đội trưởng ở bên dưới. Đội trưởng...”

Trên đỉnh đầu xa xa truyền đến tiếng cọt két như có như không. Chân Noãn dừng lại, vịn vách tường rồi ngẩng đầu xem. Nơi tầm mắt nhìn thấy chỉ có cầu thang chật hẹp xoay tròn và ngọn đèn mờ ảo. Cô loáng thoáng nghe thấy âm thanh máy móc từ chú hề: “... Chào mừng quý khách tham gia trò chơi Thoát Khỏi Mật Thất phiên bản người thật...”

Có người vào rồi sao? Mặt Chân Noãn trắng bệch, chạy xuống nhanh như chớp. Dưới cầu thang là một đại sảnh rất lạ với nhiều vách tường thẳng đứng, cô không nhìn ra bố cục của nó. Tiếng bước chân phía sau càng lúc càng gần, cô chạy đến nấp sau vách tường kín.

Đã trễ thế này, sẽ không có ai đến chơi trò Thoát Khỏi Mật Thất cả. Hướng chỉ, bên ngoài có đặt biển thông báo tạm ngưng sửa chữa. Cô nhớ đến phong thư Ngôn Hàm nhận được, nghĩ bụng nhất định là có chuyện xấu sắp xảy ra rồi.

Người đến không tốt, không phải là Ngôn Hàm. Cô nhận ra được tiếng bước chân của anh. Trên bản đồ cho thấy nơi này là đại sảnh xuất phát, có ba lối ra tương ứng với ba tuyến đường dành cho người chơi. Cô không biết Ngôn Hàm đã đi lối nào, nhưng cô đang bị vây trong những vách tường mà cách lối ra nào cũng rất xa.

Cô khẽ quay người, không ngờ xương lại kêu lên răng rắc. Mắt cô đờ đẫn, bước chân của người đàn ông ở ngoài mấy vách tường kia dừng lại. Hắn đã phát hiện ra cô rồi ư? Không khí yên lặng như tờ, nhưng Chân Noãn cảm giác được người đó đang nhẹ nhàng tiến đến gần cô.

Lưng cô đổ mồ hôi lạnh, dang rộng hai tay vì sợ quần áo cọ vào nhau vang lên tiếng sột soạt. Cô bước đi vô cùng chậm chạp, gót chân chạm đất, nhích từng chút về phía mặt tường còn lại. Quá nhẹ và quá chậm đến nỗi trọng tâm cô không vững, loạng choạng đi đến cạnh tường. Mùi khói rất nhạt bay trong không gian tĩnh lặng đang nhanh chóng đến gần.

Trên mặt đất xuất hiện một bóng đen không ngừng lan rộng, đối phương đã đi đến mặt tường còn lại. Chân Noãn che miệng quay người bỏ chạy. Người đàn ông kia tức tốc tiến lên, đưa tay nắm lấy bả vai cô, vặn thật mạnh rồi quay người cô qua.

“Buông ra...”

Tiếng thét của Chân Noãn chợt im bặt, cô tròn mắt kinh ngạc nhìn đối phương. Đối phương cũng ngạc nhiên nhìn cô, hai người đồng thanh.

“Đới Thanh?”

“Chị dâu?”

“Sao anh lại ở đây?”

“Sao chị lại ở đây?”

Đới Thanh buông cô ra: “Chị nói trước đi!”

“Đội trưởng... Tôi không thấy anh ấy đâu cả.”

“Chị đi chung với Đội trưởng Ngôn à?”

“Phải! Bọn tôi đang ở khu vui chơi thì có người nhét lá thư cho anh ấy, anh ấy vừa xem đã lập tức đuổi theo. Tôi chạy theo đến đây nhưng không thấy anh ấy đâu nữa. Tôi lại không ra được khỏi cái nơi quái quỷ này.” Cô nhìn Đới Thanh. “Sao anh cũng đến đây? Thẩm Dực bảo anh đi theo tôi sao?”

“À...” Đới Thanh ra chiều quanh co, đưa tay ra phía sau.

Chân Noãn tỉnh mắt, nhận ra đó là phong thư, bên trên có hai chữ Đới Thanh màu xanh.

“Không phải Thẩm Dực. Anh là bị người ta dụ đến đây.” Trong nháy mắt, cô đã hiểu ra hết tất cả. “Anh từng làm lính đặc chủng?”

Đới Thanh cười gượng: “Còn lập công nữa, nhưng sau phạm lỗi nên bị khai trừ, đi theo anh Dực lăn lộn luôn.”

“Năm đó, anh và Đội trưởng chung một tổ, những năm sau này lại đối nghịch với anh ấy, anh cũng...”

“Chị dâu, chị nói vậy không đúng rồi. Anh Dực thật sự là người dân lương thiện, làm ăn đàng hoàng, xưa nay đều an phận.” Thật ra, anh ta lớn hơn Chân Noãn, nhưng đã quen gọi cô là chị dâu nên không sửa được.

Chân Noãn cứng họng, định nói gì đó thì Đới Thanh đột nhiên nhú mày, ra dấu tay im lặng với cô rồi rón rén đi đến bên tường.

Còn có người khác ư?

Anh ta đột nhiên tung cú đấm ra phía sau tường, đối phương nhanh chóng đưa tay đỡ.

“Là anh?”

“Là anh?”

Đới Thanh quay đầu lại nhìn Chân Noãn: “Lại là người quen.”

Đối phương đi ra khỏi phía sau tường, Chân Noãn sững sốt: “Đội phó Trình? Sao anh...” Cô thấy lá thư trong tay anh ấy. “Không nhìn ra trước đây anh và Đội trưởng là chiến hữu đấy!”

“Hành động Ngân Kiếm là cơ mật.”

“Nhưng lúc em lên mạng tìm kiếm tư liệu của Đội trưởng đã từng thấy qua mà.”

Trình Phóng giải thích: “Đó là biệt hiệu công khai, nếu em tìm hành động Ngân Kiếm thì không tra được nội dung và những tổ viên khác đâu.”

“Giống như che giấu vậy à?”

“Ừ.”

“Vậy tên thật của hành động Ngân Kiếm là gì?”

Trình Phóng chán chừ. Trái lại, Đới Thanh điềm nhiên tiết lộ: “Cầu Vòng.”

“...”

Chân Noãn thầm nghĩ quả nhiên tên Ngân Kiếm nghe chính thống hơn, Cầu Vòng là cái quái quỷ gì... Hơn nữa, Đới Thanh chắc không phải được cài bên cạnh Thẩm Dục chứ... Thảo nào Thẩm Dục luôn bị Ngôn Hàm gài bẫy. Trong lòng cô không thoải mái lắm, định hỏi Đới Thanh nhưng lại kiêng dè Trình Phóng đang ở đây, chuyện này không thể nói lung tung.

Trình Phóng: “Xem ra là có người đã có ý tập hợp chúng ta lại rồi. Có điều, sao Mèo Con lại ở đây?”

“Em đuổi theo Đội trưởng, nhìn thấy anh ấy chạy vào đây nhưng không thấy người đâu hết. Bọn anh thì sao, sao lại đến khu vui chơi?”

“Một người bạn mở công ty, chúng tôi tụ họp với nhau. Lúc trước, Đội trưởng Ngôn còn từ chối nói không tham gia, không ngờ anh ta cũng đến.” Đới Thanh nói.

Trình Phóng không lên tiếng vì lý do cũng giống thế. Chân Noãn suy nghĩ, họ đến khu vui chơi tham gia cùng một buổi họp mặt, nhưng lại bị chia ra dẫn dụ đến đây ư?

Cô nói: “Là Đội trưởng dẫn tôi đến...” Cô thấy Trình Phóng ở đây nên đành im lặng. Đội trưởng không tham gia buổi họp mặt là vì đưa cô đi chơi.

Đới Thanh mở bản đồ ra: “Những người khác chắc đang ở bên trong, chúng ta nghĩ xem nên đi đường nào.”

“Chắc chắn chỉ có một cánh cửa có thể mở ra.” Trình Phóng nói. “Đối phương muốn tập hợp mọi người lại nên khả năng ngẫu nhiên chia tách chúng ta ra không lớn.”

Chân Noãn: “Lỡ như mục đích của đối phương là tách mọi người ra sau đó giết chết từng người một thì sao?”

Đới Thanh và Trình Phóng đều im lặng.

“Chắc sẽ không đâu.”

Ba người cùng nhau đi tìm cửa ra. Quả nhiên, đúng như Trình Phóng suy đoán, có hai cánh cửa kéo đẩy thế nào cũng không ra, không có tay cầm và cũng không có ổ khóa, chỉ có cánh cửa cuối cùng còn sót lại là cửa mật mã.

“Phải tìm mật mã sao?”

“Chắc chắn rồi.”

Chân Noãn: “Trong trò Thoát Khỏi Mật Thất sẽ có dụng cụ và manh mối đấy!”

Đới Thanh: “Nhưng hiện giờ, trong phòng này chẳng có gì cả.”

Chân Noãn nhìn về phía những vách tường kỳ lạ kia, từng bức vách dựng thẳng không theo quy tắc, chiều rộng không đến hai mét, còn đỉnh không chạm

đến trần nhà.

“Những bức tường này thật quái lạ, chúng rất lộn xộn. Liệu có phải là manh mối gì không?”

“Rất có thể.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103

Nhưng sau khi kiểm tra một lượt, họ phát hiện mặt tường không có vết trầy và cũng không có cơ quan nào. Trong phòng cũng có màn hình chú hề, nhưng hình ảnh đã đứng lại mà không hề có gọi ý.

Đới Thanh: “Đã xem mấy góc khác của căn phòng rồi, không có gì khác thường.”

Trình Phóng cau mày suy tư. Chân Noãn ngẩng đầu nhìn: “Chỉ có một nơi vẫn chưa tìm kiếm thôi.”

“Gì cơ?”

Cô chỉ: “Nhìn đi, mấy vách tường này cách trần nhà một khoảng không, trên đó còn có một mặt mà.”

Đới Thanh và Trình Phóng sững sốt nhìn nhau. Đới Thanh khẽ quỳ xuống, hai tay đan nhau đặt trên đầu gối. Trình Phóng giẫm lên, mượn lực nâng của Đới Thanh, một tay bám vào đỉnh tường, chỉ vài ba cái đã leo lên, xong xuôi lại quay người kéo Đới Thanh. Người sau cũng leo lên dễ dàng như thế.

Chân Noãn đứng ở chỗ cũ ngẩng đầu nhìn: “Trên đó có gì không?”

Nhưng hai người họ đều không lên tiếng, vô cùng yên lặng. Họ không cử động, cứ nửa ngồi nửa quỳ trên mép tường cao cao như bị điểm huyệt.

“Hai anh nhìn thấy gì vậy?”

Vài giây sau, Trình Phóng quay người nhảy xuống, đi thẳng về phía cửa mật mã, Đới Thanh cũng im lặng bám theo.

“Trên đó có gì?”

Không ai trả lời, họ cùng lúc như bị rút mất hồn. Trình Phóng ấn số 3 trên bảng mật mã, sau đó ngón tay dời xuống một khoảng, có vẻ hơi do dự. Đới Thanh đưa tay ấn số 7.

37. Cửa đã mở ra.

Trước mặt là một lối hành lang màu vàng, đi đến cuối hành lang kéo ra cửa gỗ là một đại sảnh rộng rãi, ánh đèn mờ ảo khiến tầm nhìn không rõ ràng lắm. Bên bàn ăn có bốn người đàn ông kẻ đứng người ngồi. Nhìn thấy Trình Phóng và Đới Thanh, vẻ mặt họ không ngạc nhiên lắm, nhưng khi thấy Chân Noãn thì sắc mặt trở nên khác lạ.

“Đội trưởng!” Chân Noãn nhìn thấy Ngôn Hàm liền nhào đến bên cạnh anh.

Ngôn Hàm kinh ngạc: “Sao em đến đây?”

“Em đuổi theo anh.”

Anh nhú mày: “Anh chạy nhanh như vậy, sao em có thể nhìn thấy được phương hướng của anh?”

“...”

Ngôn Hàm sờ sống mũi, tỏ vẻ rất khó giải quyết. Bên cạnh có người đàn ông mỉm cười: “Xem ra, có người có ý dẫn dụ cô ấy đến đây rồi.”

Người vừa nói mặt mũi lảng bóng, ánh mắt khôn khéo, lá thư trong tay viết hai chữ “Hoàng Huy”.

“Sao anh cho rằng có người dẫn dụ tôi đến đây?” Chân Noãn ra chiều không hiểu, cảm thấy thật kỳ quái. Lúc ấy, người cô thấy không phải là Đội trưởng sao, lẽ nào cô hoa mắt? “Nếu đã dẫn dụ tôi đến đây thì sẽ phải để tôi đi đến căn phòng này chứ, nhưng nếu không có Đội phó Trình và Đới Thanh thì tôi đã bị nhốt trong căn phòng kín màu trắng kia rồi.”

Người xung quanh đồng loạt nhìn cô, Hoàng Huy đưa di động cho cô xem: “Mật mã căn phòng trước đó ở đây, cô xem thử đi.”

Lúc này, Chân Noãn mới thấy rõ cảnh tượng khi này Trình Phóng và Đới Thanh đã thấy khi leo lên đỉnh tường. Trên vách trần trắng xóa viết từng chữ đỏ đậm: Trương Hạo Cường, Lý Sơn, Vạn Đạt Hải, Từ Tiểu Cúc...

Cô không hiểu: “Những cái tên này nghĩa là gì?”

Hoàng Huy nhìn đăm đăm vào gương mặt cô như đang phán đoán điều gì đó: “Mộ bia, vách trần kia là những chiếc mộ bia. Khi này, cô đã bước ra từ nghĩa địa đấy!”

Chân Noãn nhớ lại vách tường trắng tinh dựng thẳng đứng trong yên ắng. Con số “37” nghĩa là ba mươi bảy người chết sao? Hành động Ngân Kiếm (Cầu Vòng) có bí mật gì không thể cho người khác biết ư? Mà hai người khác ở hiện trường hình như cô đã từng gặp ở đâu rồi.

Một người có dáng vẻ phóng khoáng, lão luyện và khôn khéo, đang bình tĩnh ngồi vững vàng. Chân Noãn nhìn thấy trên lá thư của anh ta viết chữ “Thân Hồng Ứng” màu đỏ, lúc này mới nhớ ra đây chính là anh trai của Thân Trạch Thiên.

Một người khác đứng phía sau Thân Hồng Ứng, đeo kính, vẻ mặt lạnh lùng, trên mặt có một vết sẹo xấu xí, là vệ sĩ 24/24 của anh ta.

Có lần, Chân Noãn ngồi xe Thẩm Dực đến Hoa Thịnh, xa xa nhìn từ trong xe, cô có cảm giác như sau lưng Kỷ Thâm là Thẩm Dực, sau lưng Thân Trạch Thiên là Thân Hồng Ứng. Hiện giờ, có thể nói anh ta là nhân vật lớn có máu mặt nhất ở Dự Thành.

“Đỏ, cam, vàng, chàm...” Cô nhìn Ngôn Hàm “Xanh lá, xanh lam và tím đâu?”

Ngôn Hàm nói: “Bị giết rồi.”

Thân Hồng Ứng nhìn sang, ánh mắt sắc bén và nghiền ngẫm. Hoàng Huy cười với Chân Noãn: “Cậu ta nói giỡn thôi, màu tím chưa chết.”

Chân Noãn nhận ra màu tím chính là Ngôn Hàm.

Hoàng Huy tiếp tục hỏi: “Cô là pháp y ở C-Lab, vậy thi thể Lữ Băng chắc hẳn do cô khám nghiệm, đúng không?”

Chân Noãn thẳng thốt, Lữ Băng là màu xanh lá ư?

Hoàng Huy còn định nói gì nữa, nhưng Ngôn Hàm đã cau mày kéo Chân Noãn ra phía sau che chở: “Không liên quan gì đến cô ấy cả, có gì cứ hỏi tôi đây này.”

Chân Noãn nấp sau lưng anh, nhẹ nhàng nắm lấy ống tay áo anh.

“Được, hỏi cậu vậy. Cá tính của Lam – Thiên Dương quái gở. Năm đó, cậu ta từ chối tất cả chiến công và danh dự, giải ngũ từ rất sớm. Từ đó, cậu ta không có nghề nghiệp cố định, dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm sống, làm thám tử tư, còn làm sát thủ và tay súng bắn tỉa phi pháp nữa. Cậu ta cắt đứt liên lạc với mọi người nhưng vẫn liên lạc với cậu, đúng không?”

Ngôn Hàm cười cười, nhìn chăm chăm vào Hoàng Huy không đáp.

“Thân làm cảnh sát, cậu không biết cậu ta đang làm việc phi pháp sao? Cậu dung túng hay là vốn dĩ, cậu luôn ủng hộ cậu ta?”

“Tôi và anh ta rất ít khi liên lạc. Tôi biết rất ít về tình trạng của anh ta.”

Hoàng Huy không hề tin. “Hiện giờ, có người đã giết cậu ta, còn ác ý tập hợp chúng ta lại đây.”

Ngôn Hàm cười: “Anh đang sợ cái gì?”

Hoàng Huy mặt mày tái nhợt.

Trình Phóng nói: “Ý Hoàng Huy là cái chết của Lam – Thiên Dương rất kỳ quái, có lẽ là trả thù... Có thể có liên quan đến hành động năm đó.”

“Trả thù gì chứ?” Ngôn Hàm hỏi, không biết là cố ý hay vô tình.

Mọi người lại rơi vào trầm mặc.

Thân Hồng Ứng - Đội trưởng ngày nào rớt cuộc trầm tĩnh nói: “Có thể hành động năm đó chưa làm sạch sẽ.”

“Người cả thôn đều chết hết còn không sạch sẽ à?” Ngôn Hàm cười nhạt.

Không ai trả lời, Trình Phóng nhìn Ngôn Hàm: “Có thể là không sạch sẽ thật đấy, nên mới có người muốn gây bất lợi cho chúng ta. Cái chết của Thiên Dương cũng rất quái gở. Sau khi nghe tin Thiên Dương chết, tôi từng âm thầm điều tra, bề ngoài có vẻ như chỉ là trận phát hỏa ngoài ý muốn, nhưng nghi vấn có người nhúng tay cũng rất lớn. Cậu ta đã uống nhầm vài loại thuốc cấm và thuốc bao tử kỵ nhau dẫn đến hôn mê, nhưng cậu ta sẽ không phạm sai lầm thế này. Với lại, trên cổ cậu ta có dấu vết bị bóp ngạt, là có người đã không chừa cậu ta.”

Ngôn Hàm: “Cậu ta làm nghề đó thì đương nhiên là nhiều kẻ thù rồi.”

“Nếu như là vì hành động lần đó thì sao?”

“Không phải các người đã khẳng định những người bị tiêu diệt năm đó đều thuộc tổ chức ma túy sao? Nếu là vậy thì bây giờ, các người đang sợ cái gì?”

Hoàng Huy nheo mắt lại, cất giọng mỉa mai: “Phải rồi, không sợ báo ứng. Cái chết của bạn gái cậu có coi là báo ứng không?”

Chân Noãn cau chặt mày. Đồng tử Ngôn Hàm hơi co lại. Im lặng hồi lâu rồi anh cong cong khóe môi: “Tôi đã bị báo ứng rồi, có lẽ sẽ nhanh chóng đến lượt các người đấy.”

“Cậu...”

“Hiện giờ, việc chúng ta phải suy nghĩ là làm sao để thoát khỏi nơi này.” Giọng nói Thân Hồng Ứng trầm khàn, ngăn cản hai người đấu khẩu.

Ngôn Hàm quay đầu nhìn anh ta: “So với việc này, tôi càng tò mò tại sao các người lại đi vào đây hơn.”

“Cũng như cậu thôi.” Thân Hồng Ứng giọng là thư trong tay. “Hoàng Huy sắp mở công ty ở Dự Thành nên mời bạn bè cũ đến họp mặt. Tôi đến tham gia, cậu ta cũng mời cậu nhưng cậu không đến thôi. Trên đường đến nơi hẹn, tôi nhận được lá thư này, nội dung bên trong đã dẫn dắt tôi đến đây, tin rằng người khác cũng đến với cùng lý do như vậy.”

Ngôn Hàm: “Nội dung bên trong là gì? Giống tôi không?” Anh rút tấm thẻ của mình ra, nhưng những người khác vẫn không có động tĩnh.

Ngay cả Chân Noãn cũng nhìn ra được nội dung bên trong lá thư của họ nhất định ẩn chứa bí mật không muốn cho ai biết. Nhưng điều bí mật đó đã bị kẻ đưa thư biết được, nên mọi người mới bị chia rẽ rồi dẫn dụ đến đây.

Tôi biết mười năm trước, các người đã làm gì. Ngôn Hàm đọc nội dung tấm thẻ rồi cất đi. “Tôi muốn biết đáp án, thế nên đã đuổi theo.”

Trình Phóng nghe thấy liền nói: “Hiện giờ, Lữ Băng mất tích chín năm được xác định đã chết, Thiên Dương thì đột nhiên bị giết, số mộ bia được dựng ngoài căn phòng kia hoàn toàn trùng khớp với số người tử vong ở thôn làng năm đó. Đây chính là lúc nên nói ra sự thật rồi.”

“Nói thật cái gì?” Hoàng Huy hỏi. “Cậu cũng bị Thiên Dương và Tiểu Họa ảnh hưởng à? Cho rằng năm đó, chúng ta nhận được lệnh truy sát là có âm mưu ư?”

“Không.” Ngôn Hàm ngắt lời. “Cấp trên ra lệnh đúng. Nhưng trước khi cấp trên ra phán quyết điều lệ thuộc vào chứng cứ “Thôn làng là hang ổ ma túy” do chính các người báo về.”

Thân Hồng Ứng ngược đôi mắt sắc bén, anh ta là người lớn tuổi nhất ở đây: “Trong đó bao gồm cả tôi sao?”

“Phải, Đội trưởng Phi Ứng.” Ánh mắt chính trực của Ngôn Hàm nhìn xoáy vào anh ta. “Lữ Băng đã mất tích chín năm trước, cậu ta chết trong xưởng nhựa đường của anh. Năm đó, kể ra cậu ta và Hoàng Huy là nghe lời anh nhất.”

Thân Hồng Ứng cười lạnh lùng: “Tôi không ngu xuẩn đến mức chôn cậu ta trong địa bàn của mình.”

Tên vệ sĩ áo đen kia lạnh lùng lên tiếng bảo vệ: “Ông chủ đã nhận được thông báo, chiều mai sẽ đến Cục Cảnh sát tiếp nhận điều tra.” Ngụ ý là hiện giờ, Ngôn Hàm không có quyền chất vấn Thân Hồng Ứng.

Thân Hồng Ứng khoát tay, ý bảo không sao.

“Tiểu Họa, có phải Thiên Dương đã nói gì với cậu không?”

Ngôn Hàm: “Không có. Lúc vừa nhập ngũ, chính anh đã dẫn dắt cậu ta nên cậu ta vẫn luôn kính trọng anh, vì thế lại càng vô cùng thất vọng về anh.”

“Hồi đó, hai người bọn cậu còn nhỏ tuổi, xảy ra tai nạn giết nhầm ấy hẳn là tâm lý khó có thể chấp nhận được. Tôi thừa nhận là bọn tôi đã phán đoán sai lầm, nhưng đây chỉ là sai lầm thôi. Bây giờ, người trong thôn may mắn sống sót tìm đến, mục đích là khiến chúng ta bất hòa, cậu đừng mắc lừa.”

Ngôn Hàm không trả lời, anh đã có phán đoán của riêng mình.

Thôn kia thật ra là trạm trung chuyển trong thí nghiệm của kế hoạch sinh đôi T, mỗi đứa bé sinh đôi đã bị “chết giả” sẽ được mang đến đây, thay đổi dung mạo và thân phận, sau đó đưa đi cho người khác nuôi dưỡng. Tuy nhiên khu vực này lại đụng phải trùm buôn bán ma túy đang khuếch trương địa bàn. Tài liệu, thiết bị thí nghiệm đều bị chuyển đi sạch sẽ, nhưng thôn dân ban đầu ở vùng lân cận lại không rời khỏi. Vậy là họ quyết định thả giết làm nghìn người chứ không bỏ sót một kẻ biết chuyện.

Người của kế hoạch T đã cài nội ứng trong tổ hành động Ngân Kiếm, mượn danh nghĩa báo cáo ma túy để quang minh chính đại diệt trừ hậu họa. Nhưng hiển nhiên, đây vốn là chỗ sơ hở xuất hiện trong kế hoạch hoàn mỹ. Vì vậy, có thành viên trong đội đã bắt đầu tìm hiểu cặn kẽ chuyện này, ngược lại moi ra kế hoạch T bí mật kia, đồng thời tra được trong những chiến hữu ngày xưa có nội ứng ẩn nấp.

Người làm trái kế hoạch T đã xuất hiện. Những cặp sinh đôi thí nghiệm trong kế hoạch T “trùng hợp” và “tự nhiên” lần lượt chết đi. Ngay cả Trịnh Dung

- một trong những người quan trọng trong kế hoạch T – cũng có con gái bị liên lụy. Đến cuối cùng, bản thân Trịnh Dung cũng mất mạng.

Đến nước này, người thuộc kế hoạch T không thể khoanh tay đứng nhìn nữa. Bọn họ buộc phải ra mặt để bắt lấy kẻ đối nghịch với mình.

Ngôn Hàm nhìn đồng hồ đeo tay, sắp khuya rồi. Nhóm người kia không thể nào đồng thời biến mất quá lâu được. Thời gian chỉ có một buổi tối, nhưng chuyện anh muốn biết rõ lại quá nhiều.

Từng đội viên năm đó đều nhận được một phong thư, vậy bí mật của họ là gì? Kẻ dẫn dụ mọi người đến đã biến đâu mất? Hẳn hiểu được cơ quan của mật thất, giờ phút này đang nấp sau bức tường nào đó híp mắt theo dõi họ ư? Hay là nói chính hẳn là một trong những thành viên của bọn họ? Hẳn là ai?

Là người đối nghịch với kế hoạch T, muốn tìm ra nội ứng để tra ra chân tướng ư? Hay chính hẳn là nội ứng, muốn tóm lấy kẻ đối nghịch với kế hoạch T? Liệu hẳn có liên quan đến cái chết của Lữ Băng và Thiên Dương không? Và tại xưởng nhựa đường chín năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chương 12

“Kính chào quý khách, hoan nghênh quý khách đến với mật thất màu vàng, hình thức bối cảnh: Trốn khỏi bệnh viện tâm thần.”

Chú hề trong màn hình LED treo trên tường mở to mắt, nhe miệng đỏ lòm cười toe toét quái đản.

“Căn phòng này được tạo dựng từ bốn phòng mật thất liên tiếp gồm phòng bệnh, hành lang, phòng tư liệu và phòng giặt đồ. Quý khách phải tìm ra được manh mối trong mật thất để lấy được mật mã mở khóa, đồng thời phải tìm được bốn cửa mật mã ẩn giấu. Gọi ý mật mã: Bốn chữ cái.

Gợi ý nội dung: Hãy mang theo “người thực vật” và “bộ phận cơ thể” của anh ta đã bị cất trong phòng bệnh, sau đó rời khỏi bệnh viện tâm thần và tiêu hủy hết những manh mối có liên quan đến “người thực vật” này.

Chúc quý khách tìm được mật mã mở khóa và cửa ra trong màn chơi.”

Chân Noãn nhìn xung quanh, bây giờ họ đang ở trong “phòng bệnh”. Căn phòng rộng rãi và ấm áp nhưng dưới ánh đèn nhá nhem, thêm vào vật bài trí đều là màu vàng nâu, khiến mỗi người mỗi vật đều trông có màu vàng mờ ảo, rất mỏi mắt.

Một người tròn tròn mắt nằm yên trên giường bệnh, vẻ mặt cứng đờ, nhãn nhô. Cô giặt mình, tập trung nhìn kỹ mới phát hiện chỉ là tượng sáp. Nhưng máy đo, bình truyền dịch và dịch dinh dưỡng đặt bên giường bệnh đều là thật.

“Quý khách có bốn mươi phút và ba cơ hội nhập mật mã. Nếu hết thời gian hoặc nhập sai mật mã, hành động lần này sẽ thất bại, mật thất sẽ đóng cửa hoàn toàn.”

Trình Phóng tắt đoạn phim, khuôn mặt tươi cười của chú hề cứng đờ. Những người khác đã xem xong từ sớm. Chỉ còn anh ta, Chân Noãn và Đới Thanh đến muộn nên chưa xem qua.

Trình Phóng hỏi: “Hiện giờ đã qua bao lâu rồi?”

Ngôn Hàm nhìn Thân Hồng Ứng: “Anh ta đến sớm nhất.”

Thân Hồng Ứng nhìn đồng hồ đeo tay: “Mười lăm phút rồi.”

“Còn hai mươi lăm phút nữa.” Trình Phóng nhìn Ngôn Hàm “Chúng ta phải đi tìm sao?”

“Không đi.” Hoàng Huy ngồi phịch xuống sofa. “Kiểu trò chơi tâm thường này có gì hay đâu?”

Chân Noãn ló ra từ phía sau lưng Ngôn Hàm, lộ đôi mắt to tròn: “Nhưng chú hề đã nói là như vậy mới có thể ra ngoài được mà.”

Hoàng Huy nhìn cô chằm chằm, dường như muốn phán đoán điều gì đó: “Cô cảm thấy hứng thú với việc trốn khỏi bệnh viện tâm thần à?”

Chân Noãn không thích ánh mắt của anh ta, lờm anh ta rồi rút lại phía sau Ngôn Hàm. Cô khều cổ tay anh theo bản năng, ngại ngần kéo tay anh. Anh không quay đầu lại, trò lòng bàn tay bao lấy nắm tay đang siết lại của cô.

Ngôn Hàm nhìn Hoàng Huy, nhớ lại vẻ mặt như gặp phải ma của Chân Noãn khi anh vừa thấy cô chạy ra khỏi căn phòng màu trắng.

Hoàng Huy nói: “Kẻ đưa thư bảo chúng ta đến đây chơi trò chơi chắc chắn có dụng ý khác. Tôi không muốn mặc cho người ta định đoạt mình.”

Đới Thanh hỏi: “Vậy cứ ở đây không đi ra sao?”

Hoàng Huy cười: “Giỏi lắm thì hẳn nhốt chúng ta được một đêm thôi. Sáng mai còn chưa thấy chúng ta, nhất định sẽ có người đến tìm.” Anh ta nhìn Ngôn Hàm và Trình Phóng. “Có Đội trưởng và Đội phó Đội hình sự ở đây thì còn sợ gì chứ? Hơn nữa, bối cảnh của trò chơi mật thất này được thiết kế hoàn toàn chân thực. Hẳn là đối phương đã tốn nhiều thời gian và công sức để chuẩn bị. Đến lúc ra khỏi đây, chúng ta sẽ rất dễ dàng tra được là ai làm.”

Thân Hồng Ứng nghĩ một lát: “Đúng. Bối cảnh và mật mã này là có người đã thiết lập trước đó, giống như mấy bức vách trong căn phòng màu trắng kia vậy. Chỉ có điều căn phòng màu vàng này chân thật hơn, tất cả mấy móc y khoa đều là thật cả.”

Hoàng Huy lập tức chuyển lời: “Giống như trước đây, tôi nghe theo Đội trưởng Thân, anh nói chơi thì tôi chơi.”

Thân Hồng Ứng không hề ra quyết định.

Đôi Thanh cười một tiếng: “Quả nhiên, vẫn như trước đây, Hàn Băng và anh là trung thành với Đội trưởng Phi Ứng nhất.”

Hoàng Huy bỗng im bật. Mọi người ở đây đều rất rõ rằng đã qua nhiều năm nên lòng trung thành trong liên minh và phe cánh đều không cần nhắc đến nữa.

Hoàng Huy là người kinh doanh, khó khăn trăm bề, tiền thoái lưỡng nan, đã phải lẩn lộn rất vất vả. Anh ta luôn ở vùng Tây Bắc, hiếm khi liên lạc với Thân Hồng Ứng, gần đây mới đến Dự Thành.

Về phần Thân Hồng Ứng, năm xưa, cha của anh ta Thân Tư Ngụy đi theo Kỷ Đình lẩn lộn, bản thân là tay trong hai mặt. Sau đó, Kỷ Đình rửa tay gác kiếm quay về đường chính, nhà họ Thân cũng đã gột rửa sạch sẽ. Sau khi Kỷ Đình chết do tai nạn xe cộ, nhà họ Thân nghiêm nhiên đường đường chính chính trở thành kẻ nắm quyền, mười mấy năm qua phát triển lớn mạnh. Đến mấy năm trước, Thân Tư Ngụy mới thoái vị, giao lại cho Thân Hồng Ứng và Thân Trạch Thiên.

Thân Hồng Ứng có thể nói là nhân vật hô mưa gọi gió của Dự Thành. Hoàng Huy ở bên ngoài kinh doanh không tốt, lần này trở về mượn cớ tụ họp chi đề lôi kéo quan hệ, nhờ vào tình chiến hữu ngày xưa để nhận được cơ hội cũng không biết chừng. Anh ta thấy Thân Hồng Ứng vẫn chưa biết có ý định tham gia trò chơi hay không nên liền ôn lại chuyện cũ trước đây, nhắc về thời gian đi lính.

Chân Noãn nghe được cái tên Lam - Thiên Dương qua lời họ nói, cảm giác dường như con người anh ta rất giống màu xanh lam, ít nói và buồn tẻ, nhưng lại rất thân với Ngôn Hàm.

Đôi Thanh và Trình Phóng thỉnh thoảng cũng xen vào vài câu. Khi đó, họ đều trẻ tuổi, đi lính cay đắng như ngâm trong nước hoàng liên, nếm trải bao huấn luyện về thể lực và kỹ năng cùng đủ mọi loại rèn luyện để thích ứng với ngược đãi tù binh. Chuyện trò chốc lát, không khí dần dần được xoa dịu đi khá nhiều.

Chân Noãn hỏi: “Khó đến vậy sao?”

Ngôn Hàm thờ ơ: “Lâu quá rồi, không còn nhớ rõ nữa.”

Hoàng Huy thấy trước sau về mặt Ngôn Hàm vẫn không thay đổi, trông rất vô tình liền định lôi kéo anh vào cuộc và nói: “Khi đó, cảm thấy mỗi ngày đều như đang chịu tội, nhưng bây giờ nghĩ lại vẫn thấy rất đáng trân trọng. Màu xanh lam và màu tím là nhỏ nhất, Lam - Thiên Dương thường xuyên khóc nhè...”

“Anh nhớ lắm rồi.” Ngôn Hàm lạnh nhạt cắt lời. “Khóc nhiều nhất là xanh lá - Hàn Băng. Tên và biệt danh của cậu ta là ngẫu nhất, nhưng tính cách lại yếu đuối nhất. Giống như đứa em út trung thành đi theo sau mấy anh lớn bọn anh, lại giống như anh lớn chăm sóc và dung túng cho mấy đứa em.”

Đôi Thanh gật đầu: “Cậu ấy là như vậy, luôn muốn giữ quan hệ tốt đẹp với mọi người nên xưa nay không từ chối ai cả.”

Trình Phóng: “Cũng luôn muốn tất cả đều hòa thuận như người một nhà. Mỗi lần thấy người khác cãi nhau, cậu ta sẽ sốt ruột mà khóc ầm lên.”

Một nỗi thương cảm và ảm áp kỳ lạ dâng trào. Sau đó, Ngôn Hàm nói tiếp: “Một thằng con trai cao một mét tám chôn trong nhựa đường chín năm, hài cốt co lại thành một nhúm. Ô, là ở trong thùng nhựa đường của Đội trưởng Phi Ứng mới đúng.”

“...”

Không khí bỗng chốc như giảm xuống mười độ. Chân Noãn ngẩng đầu nhìn Ngôn Hàm, anh cười điềm nhiên và hờ hững, không hề sợ hãi. Cô bỗng phát giác màu sắc đại diện của mỗi người đều tương ứng với tính cách của họ một cách bất ngờ.

Màu đỏ trầm tĩnh nghiêm nghị, màu cam ôn hòa lý trí, màu vàng hoạt bát cởi mở, màu xanh lá đơn thuần bình lặng, màu chàm dồi dào sức sống, màu lam tinh khiết lạnh nhạt. Nhưng Ngôn Hàm lại tựa như màu tím vừa nồng nhiệt vừa lạnh lùng. Quả thật rất giống anh, thần bí và tự phụ. Thoạt nhìn khá ảm áp nhưng thật ra lạnh lùng đến tận xương tủy, lại càng ẩn giấu phần con người tối tăm thâm sâu khó đoán.

Khó lòng nắm bắt, khó thể tiếp cận.

Thân Hồng Ứng nói: “Khi đó màu tím rất ngông cuồng và ương ngạnh, không xem mấy người anh lớn ra gì. Màu lam ít nói, thường im lặng, nhưng tính tình cũng bướng bỉnh như thế.”

Hoàng Huy tiếp lời: “Nhưng hai người họ rất hay trò chuyện với nhau. Tiểu Hỏa chỉ tâm sự với mỗi mình Thiên Dương, hay kể về cô gái cậu ta thích. Tuổi còn nhỏ đã nói nào là con gái rất mềm mại, ôn nhu rất sướng.”

Tại Chân Noãn đỏ au, khó bề tưởng tượng ra được tâm trạng và giọng điệu của Ngôn Hàm khi nói lời này. Tên nhóc kia nhất định là rất huênh hoang, đắc ý, lưu manh và vô lại đây. Cô vừa hơi ghen tị lại vừa thẹn thùng. Từ sau khi quen anh, cô đã thiếu độ lượng hẳn, tâm tư cũng nhỏ nhen hơn. Cô không thích mình như vậy chút nào, hẹp hòi quá đi mất!

Nhưng hôm nay, Ngôn Hàm như đã thay đổi thành một người khác. Chân Noãn bất giác cảm thấy anh trong giờ phút này mới là chân thật nhất, trút bỏ mặt nạ để trở về với vẻ lạnh nhạt, quái gở, bồn chột, bí quan và chán đời.

Dường như anh cảm nhận được ánh mắt cô, liền ngoảnh đầu lại. Nỗi thương cảm trong mắt chưa kịp che giấu, cô vội quay mặt đi. Anh kéo cô sang góc, cúi đầu hỏi: “Sao thế?”, rồi nhanh chóng tự đáp lời: “Xin lỗi vì đã khiến đêm Giáng sinh của em biến thành cảnh tượng quái quỷ này.”

“Không phải. Chỉ vì anh không vui nên em mới buồn thôi.”

Ngôn Hàm sững sờ rồi khẽ cười: “Anh rất ổn, đâu có không vui.”

“Đội trưởng, em cảm giác được...” Cô ngược đôi mắt trong veo nhìn lại anh. “Anh đang khó chịu.”

“...”

“Lẽ ra hôm nay không nên dẫn em đi chơi.”

“Không phải mà.” Cô nắm lấy ngón tay cái của anh, dịu dàng cười với anh. “Được ở bên anh chính là đêm Bình an của em rồi.”

“...”

Nụ cười của anh hơi khiến cưỡng.

“Đội trưởng, có thể nói cho em biết chuyện này là sao không? Em không hiểu cho lắm.”

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn nhóm người đang tán gẫu bên kia rồi cúi đầu sát bên tai cô, kể qua loa sự thật bằng vài câu đơn giản.

Chân Noãn bưng tỉnh ngộ: “Thảo nào, gần đây, nhiều cặp sinh đôi bị hại như vậy.” Khi còn ở Mỹ, cô đã từng nghe nói có rất nhiều tổ chức tà ác có những mục tiêu nghiên cứu quái lạ nên không hề cảm thấy bất ngờ với kế hoạch T này.

“Trong bọn họ có người thuộc kế hoạch T sao? Có người biết sự thật A Thời mất tích không?”

“Anh cho là có.”

“Cô ấy bị liên lụy là vì anh sao?”

“Anh từng nghĩ rằng có người tìm anh trả thù. Nhưng sau đó lại nghi ngờ... Có lẽ vì cô ấy và Hạ Thiên là một phần trong kế hoạch T.”

Hạ Thiên ư? Chân Noãn sững sốt, Hạ Thời có chị em sinh đôi ư? Sao Ngôn Hàm biết? Cô ấy giờ đang ở đâu?

Chưa kịp hỏi, Trình Phóng bỗng nói: “Các anh có nhận ra là càng ngày càng nóng không?”

Hoàng Huy đã sớm cởi áo khoác lúc nào không hay.

“Ồ, phải đấy!” Chân Noãn nhỏ giọng, nói lỏng khăn quàng cổ, gương mặt cô đỏ bừng bừng.

Thân Hồng Ung quay đầu lại nhìn nhiệt kế bên giường bệnh: “Nhiệt độ trong phòng đã là 32 độ, khi này chỉ có 10 độ thôi.”

Ngôn Hàm nhìn đồng hồ đeo tay: “Trùng hợp là hai mươi hai phút đã trôi qua, xem ra mỗi phút sẽ tăng lên một độ rồi.”

Trình Phóng: “Nói như vậy, sau bốn mươi phút chủ hề quy định, nhiệt độ sẽ trở thành năm mươi à?”

Chân Noãn nhú mày.

Và câu nói kế tiếp của Đới Thanh càng khiến lòng mọi người lạnh giá: “Trong vòng bốn mươi phút, chúng ta không đi ra ngoài thì xem như đã thất bại, mặt thất sẽ hoàn toàn đóng cửa. Nếu đến lúc đó, nhiệt độ vẫn tiếp tục tăng lên thì sao?”

Chân Noãn ngốc nghếch tiếp lời: “Nếu vậy, chúng ta sẽ mất nước, chưa đến ngày mai đã chết rồi. Có khi còn... biến thành thịt người khô luôn.”

Mọi người im lìm nhìn cô. Cô cúi đầu, chuyển ra sau lưng Ngôn Hàm, nắm lấy ngón tay anh.

Quay đầu lại nhìn, trong lúc họ nói chuyện thì thời gian lại trôi thêm một phút, nhiệt độ đã tăng thành ba mươi ba độ.

“Đội trưởng, chúng ta chỉ còn mười bảy phút thôi. Vừa nãy đã chậm trễ hai mươi ba phút rồi, vội lại...” Cô dụi dụi mắt. “Có phải ánh sáng cũng đang từ từ tắt đi không?”

Đúng vậy, ánh đèn vàng khiến người ta không dễ dàng phát giác độ sáng yếu của ánh sáng, nhưng thực tế thì nó đã tối đi rất nhiều, người và vật đã bắt đầu mờ hồ.

Thoáng chốc, mọi người buộc phải tham gia trò chơi “Trốn khỏi bệnh viện tâm thần” này. Không gian phòng bệnh rất lớn, bày biện cũng không ít. Dưới sàn trải thảm len trắng tinh, không hề lộ ra sàn nhà. Trên tường treo bức tranh cô bé kiểng mũi chân múa ballet xoay tròn. Có một cánh cửa sổ đang kéo kín rèm. Còn xuất hiện một chiếc sofa dài với hai chiếc sofa ngắn cùng một bàn trà, trên bàn có một bộ đồ uống trà.

Không thể không chú ý đến chiếc giường, trên giường có một “người” đang nằm. Một tấm chăn, một chiếc tủ đầu giường với một bó hoa hồng trắng đặt trên nóc tủ. Một chiếc bình treo có gắn ống truyền dịch. Một bàn máy có dụng cụ kiểm tra được đặt bên trên. Trong nhà vệ sinh có một vòi sen, một bồn cầu, một bồn rửa tay và một ống thoát nước.

Ánh sáng quá yếu ớt khiến việc tìm kiếm manh mối càng khó khăn hơn.

Chân Noãn nhìn kỹ một lượt, thoáng thấy hoang mang. Căn phòng bệnh này sao lại có cảm giác quen thuộc đến thế?

Ngôn Hàm đề nghị chia nhau đi tìm.

Thân Hồng Ứng và gã vệ sĩ không rời anh ta nửa bước chịu trách nhiệm tìm ở khu bàn trà và sofa. Trình Phóng kiểm tra vách tường và trần nhà, Đới Thanh kiểm tra thảm, phòng vệ sinh và cửa, Ngôn Hàm kiểm tra tượng sáp, Chân Noãn kiểm tra giường bệnh, còn Hoàng Huy thì kiểm tra máy móc.

“Mẹ kiếp, nóng chết được.” Hoàng Huy bức bối mắng chửi.

Chân Noãn cũng nóng đến thở không ra hơi: “Nhiệt độ tăng cao, có phải là đang gợi ý cho chúng ta rằng chỗ máy điều hòa sẽ có manh mối không?”

Mọi người cùng đi đến xem thử. Trình Phóng kiểm tra qua nhưng máy điều hòa đã tắt.

“Mau mở ra, nóng chết đi được.” Hoàng Huy xông đến ấn nút mở, một luồng gió lạnh thổi ra làm anh ta thoải mái đến mức cười ha hả, nhưng máy điều hòa chỉ chạy ro ro hai cái rồi hỏng mất.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104

Trình Phóng đứng dậy: “Máy điều hòa không có manh mối.”

Ngôn Hàm cau mày, chỉ chỉ phía sau Thân Hồng Ứng: “Vừa nãy, gió đã thổi lay rèm cửa sổ.”

Đới Thanh: “Trong mật thất có cửa sổ à? Tôi cứ nghĩ rèm cửa sổ kia là vật trang trí thôi chứ.”

Vén màn cửa sổ lên là vách tường kín màu trắng, trên rèm cửa chẳng có gì khác. Mọi người thờ dài.

Ngôn Hàm nghĩ ngợi, ngược mắt nhìn lên thanh hình trụ La Mã trên tường, là thanh treo rèm cửa sổ. Anh chưa mở lời, Hoàng Huy cũng phát hiện: “Thanh rèm La Mã.”

Trình Phóng giẫm lên sofa, tháo thanh treo rèm xuống, cảm thấy: “Bên trong có gì đó!”

Mở ra xem là bảy chiếc đèn pin, mỗi chiếc đều sơn màu khác nhau. Mọi người cầm lấy chiếc của mình, màu xanh lá của Lữ Băng được đưa cho gã vệ sĩ, màu lam của Thiên Dương thì đưa cho Chân Noãn.

Trong thanh rèm La Mã không có vật khác, mọi người tiếp tục chia nhau đi tìm manh mối.

Lúc này đã là ba mươi lăm độ, còn lại mười lăm phút. Chân Noãn vặn đèn pin, cúi đầu chuẩn bị kiểm tra giường bệnh thì Ngôn Hàm vẫy tay gọi cô: “Đến đây!”

Cô bước sang, anh quay người cô lại, gỡ chiếc mũ trên lưng áo cô xuống: “Dùng cái này đựng đồ.”

Chân Noãn đã hiểu. Cô tìm tòi các vật lặt vặt trong phòng bệnh như chén trà, thìa cà phê, nút bấc phích nước...

Đới Thanh kéo cửa phòng bệnh ra, đèn pin chiếu sáng, trong tầm mắt xuất hiện những tia phát xạ màu xanh giăng kín. Trên khung cửa bày chỉ chít máy cảm ứng, giống như cảnh tượng trong mấy bộ phim về siêu trộm.

“Lay, chơi thật à?” Đới Thanh định ló đầu xem, nhưng khe hở quá nhỏ. “Hành lang chắn ngang, không nhìn ra vị trí phòng tư liệu và phòng giặt đồ.”

Hoàng Huy cười áo lên, bức dọc nói: “Mẹ nó, ông sợ nhất là nóng.” Anh ta gợi ý: “Chúng ta xem trần nhà thử đi, từ nóc phòng bỏ đến phòng tư liệu.”

Trình Phóng: “Đã kiểm tra, trần nhà không có khe rãnh.”

“Không cần phí sức tìm lối đi ngầm nữa, gọi ý mặt thất chắc chắn chỉ có thể đi từ cửa.” Ngôn Hàm chỉ tượng sáp trên giường bệnh. “Chủ hề yêu cầu chúng ta dẫn hắn đi ra ngoài.”

Hoàng Huy: “Hắn không có ý thức, dù tốn thêm công sức, vất vả một chút vẫn có thể làm được.”

“Người thật hay người rồi đều có thể gấp lại được, nhưng đây là tượng sáp, cứng đờ và thẳng băng, khổ người quá lớn, không thể khiêng qua lỗ nhỏ kia được.”

Hoàng Huy sừng sốt, phì một tiếng: “Được, nghe lời cậu. Không lãng phí thời gian tìm đường ngầm nữa.”

Chân Noãn đang tháo kim luân của bình truyền dịch: “Nói như vậy, hiện giờ chúng ta phải tìm ra thứ để tắt máy cảm ứng trên khung cửa à?”

Cô quá nóng, nắm lấy cổ áo nhẹ nhàng quạt gió.

“Không phải, là phải tìm theo thứ tự.” Trình Phóng nói: “Trên mỗi máy cảm ứng đều có công tắc. Nhưng mà... trong đó có một cái viết số Một, những cái khác không đánh số.”

Chân Noãn: “Ý anh là phải theo thứ tự chính xác mới có thể đóng hết tất cả máy cảm ứng sao?”

“Phải.”

Ngôn Hàm dời tượng sáp đặt vào xe lăn bên cạnh, cầm lấy đèn pin soi từng tắc một, nhưng không thể nhìn ra dấu vết gì trên quần áo bệnh nhân.

Những người khác cũng không tìm được manh mối. Nhiệt độ càng lúc càng cao, ánh sáng càng lúc càng yếu. Bầy tia sáng đèn pin trong phòng dao động khiến người ta hoa cả mắt.

Thân Hồng Ứng nói: “Chúng ta bình tĩnh nghĩ kỹ trước đã, xem có chỗ nào đã bỏ sót không.”

Trong lúc mọi người tập trung lại với nhau kiểm tra từng điểm một, trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng xả nước bồn cầu và tiếng vòi sen phun nhẹ nhẹ trong tích tắc, là Đới Thanh đang làm. Anh ta lầm bầm: “Còn tưởng sẽ giảm được nhiệt độ, nhưng vòi sen cũng hỏng... Không có nước. Nước bồn cầu cũng không thể dùng.”

Ngôn Hàm cau mày lắng nghe rồi bỗng nói: “Lượng nước không đủ.”

“Gi cơ?”

“Bồn cầu tự rửa.”

Lúc này, mọi người mới nhận ra anh đang nói lượng nước bồn cầu quá ít. Ngôn Hàm đi đến, mở nắp bồn chứa nước phía sau bồn cầu lên. Một quả bóng màu vàng đang chìm bên trong nước, chiếm khá nhiều không gian khiến lượng nước bồn cầu xả ra bị hạn chế vô cùng.

Ngôn Hàm đưa tay lấy sợi dây đã đứt và quả bóng ra, cẩn thận xác định dưới nước không còn vật nào khác nữa. Anh lại ấn bồn cầu một lần, lần này, lượng nước nhiều hơn, chậm rãi xoay tròn hút nước xuống ống thoát.

Mặt ngoài quả bóng màu vàng không có bất cứ hoa văn nào, mờ mờ thấy được bên trong có một món đồ hình khối.

“Mau mau!” Hoàng Huy nóng đến mức liên tục lau mồ hôi, vội giành lấy quả bóng rồi khựng lại nghi ngờ. “Nếu trực tiếp bóp thì có làm hỏng đồ bên trong không?”

“Chỗ tôi có kim này.” Chân Noãn đưa đến cây kim luân vừa nhỏ ra được.

Ngôn Hàm hơi cúi đầu sát vào lỗ tai cô: “Giỏi lắm!”

Chân Noãn nóng mặt, nhích ra ngoài rồi len lên nhìn anh, ánh mắt như đang nói: “Đội phó Trình ở đây đấy!” Không đến ngày mai thì người trong đội đều biết chuyện của hai người mất thôi.

“Vậy thì đã sao?”

Không ai chú ý đến đối thoại của họ, bởi vì “bùm” một tiếng, Hoàng Huy đã đâm nổ quả bóng. Bên trong đựng sáu quả cầu thủy tinh trong suốt cực mỏng, trên quả cầu mờ mờ khắc gì đó không thấy rõ.

“Em có cách.” Chân Noãn đảo mắt, lần nữa xuất chiêu. “Vừa nãy, em nhìn thấy trong lọ thuốc có mấy viên con nhộng.”

Cô mở ra ba viên con nhộng, bột màu vàng xám được rắc ra. Ngôn Hàm lăn sáu quả cầu thủy tinh một vòng trên thuốc bột, bột vụn thấm vào vết khắc làm nó trở nên rõ ràng. Số trên những quả thủy tinh bao gồm:

$3/2, \sqrt{5}, \pi, 2.4^2, 2^3(*), \dots$

(*) Ghi chú: ^ là số mũ

Chân Noãn cau mày: “Đây là cái quái gì thế?”

Đới Thanh gãi đầu: “Được lắm, chơi mật mã rồi.” Anh ta nhìn Thân Hồng Ứng: “Đội trưởng là cao thủ mật mã đấy!”

Thân Hồng Ứng nhìn Trình Phóng: “Đội phó Trình cũng không kém đâu.”

Hoàng Huy nín thở: “Cả người đều sắp bốc hơi rồi, cho số chính xác được không?”

“Mật mã ư?” Chân Noãn chuyển đèn pin, soi về phía quả cầu nhỏ thứ sáu, chỉ ra điểm khác thường. “Năm quả trước đều là chữ số, nhưng trên quả thứ sáu lại là dấu chấm lửng.”

Cô ngồi xổm trên mặt đất, Ngôn Hàm vô thức vuốt tóc cô: “Dấu chấm lửng có ý nghĩa là dãy số. Anh nghĩ đây chính là thứ tự tắt máy cảm ứng trên khung cửa. Trên khung cửa chỉ có một máy cảm ứng duy nhất được đánh số Một, dãy số này mở đầu cũng là Một, phù hợp rồi.”

Dãy số ư?

$3/2, \sqrt{5}, \pi, 2.4^2, 2^3, \dots$

Chân Noãn: “ $3/2$ là 1,5 à?”

“Chỉ nhìn phần số nguyên thôi.”

“Ồ, đó chính là 1 rồi. Căn 5 là 2...” Cô gãi trán.

Ngôn Hàm nhẹ nhàng tiếp lời: “2,236.”

“Ồ, phần số nguyên là 2. π là 3,14, phần số nguyên là 3. Tiếp theo đến bình phương của 2,4 là...”

Hoàng Huy thuận miệng đáp: “1, 2, 3 rồi đến 4, chắc là bốn phẩy mấy rồi.”

Ngôn Hàm thân nhiên nói: “5,76. Quả cầu thứ Tư có phần số nguyên là 5.”

Chân Noãn tiếp tục nghiên cứu quả cầu nhỏ: “Trên quả cầu thứ Năm đề là lập phương của 2, vậy là 8 rồi. Phần số nguyên của quả cầu thứ Năm là 8.”

“Đúng, dãy số này sẽ là 1, 2, 3, 5, 8... chấm lửng.”

Chân Noãn: “Trên quả cầu thứ Sáu hẳn là...”

“13.” Ngôn Hàm nói.

“Ồ... Em biết rồi, lấy hai số đầu cộng cho nhau ra số thứ ba đúng không? $1+2=3$, $2+3=5$, $3+5=8$, $5+8=13$, kế tiếp hẳn là $8+13=21$, cứ thế suy diễn theo lối này.”

“Đúng vậy.”

Mọi người phấn chấn hẳn lên.

Trình Phóng đi đến cạnh cửa: “Cứ theo thứ tự này thì sẽ tắt được hết máy cảm ứng ở cửa.” Anh ta tắt đèn pin, ánh sáng bỗng mờ tối, chỉ còn tấm lưới màu lam trong phạm vi khung cửa. Sau đó, anh ta ấn công tắc đầu tiên đánh dấu số 1, đám tia sáng dày đặc giao nhau kia trong nháy mắt đã biến mất một tia.

Đới Thanh: “Quá tốt rồi!”

Nhưng... Trình Phóng đột ngột dừng lại, ngón tay giờ giữa không trung.

Hoàng Huy: “Tiếp theo là 2 đấy.”

Trình Phóng từ từ quay đầu lại: “Thuận kim đồng hồ hay là nghịch kim đồng hồ.”

“...”

Nhiệt độ đột ngột tăng lên khiến mọi người hơi suy sụp.

Giờ đã là ba mươi bảy độ, chỉ còn lại mười ba phút, nhưng không còn một manh mối nào cho mật mã bốn chữ cái kia nữa. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm

xin giúp đỡ. Trong cảnh nhập nhèm, anh đang tập trung nhìn từng tia sáng xanh lam, khuôn mặt tuần tú hơi mơ hồ.

Anh không thất thần, ngược lại trong đầu hoạt động thật nhanh. Từng tia sáng xanh lam trước mắt lần lượt biến mất, cho đến cuối cùng chỉ xuất hiện một chữ cái, giống như phỏng đoán trước đó của anh. Anh đã đoán ra được chữ cái đầu tiên trong dãy mật mã bốn chữ cái.

Hà, cảnh tượng hôm nay cũng đã từng xảy ra vào chín năm trước. Chân Noãn (đã từng là Chân Noãn) - thành viên nòng cốt trong kế hoạch T - gặp phải tai nạn nghiêm trọng vào mười năm trước rồi biến thành người thực vật, nằm trong viện điều dưỡng, không ngừng dựa vào chăm sóc và cấp cứu để duy trì sinh mạng, nhưng trước sau vẫn không thể nào có lại ý thức được nữa.

Một năm sau, có người lén lút mang cô ta trong trạng thái hoàn toàn không có ý thức như người chết ra khỏi viện điều dưỡng, từ đó không còn tung tích. Đến tận ngày hôm nay, sau rất nhiều năm, một Chân Noãn hoàn toàn mới đã xuất hiện, là một bản sao chưa từng tồn tại.

Năm đó, người lén lút mang cô ta ra là ai?

Ngôn Hàm nhìn vào hư không, nếu lật ngược chữ cái kia lại...

Anh nhếch môi nói: “Thuận kim đồng hồ.”

“Tại sao là thuận chiều kim đồng hồ?” Chân Noãn hỏi.

Ngôn Hàm nói: “Từ lúc đi vào mật thất đến bây giờ, chúng ta chỉ gặp một thứ có liên quan đến thuận – nghịch chiều kim đồng hồ thôi.”

“Ồ, là cầu thang xoắn ốc sao?” Cô nhớ lại, “Cái đó là xoay theo chiều kim đồng hồ đi xuống.”

Ngôn Hàm không đáp.

“Vậy thì đúng rồi.” Hoàng Huy vội vàng tắt máy cảm ứng thứ hai theo hướng thuận chiều kim đồng hồ. Quả nhiên, đám tia sáng xanh dày đặc lại mất đi một tia.

Anh ta nhanh chóng căn cứ theo thứ tự 1, 2, 3, 5, 8 và 13 để tắt máy cảm ứng, tia sáng xanh càng lúc càng ít. Máy cảm ứng trên khung cửa không quá hai mươi cái, cái thứ Bảy là số 21, thế là bước vào đợt hai tiếp tục tính toán. Vừa hay là mỗi con số trong nhóm này đều tương ứng với máy cảm ứng đang mở, nên sau vài vòng chỉ còn lại ba tia sáng.

Hoàng Huy vẫn đang đếm: “88, 89... Ôi, không được, cái đó khi này mới tắt rồi.”

“Vậy thì đúng rồi, đến đây chấm dứt.” Trình Phóng nói, “Mọi người nhìn đi, chữ cái thứ nhất đã xuất hiện rồi.”

Trong khung cửa còn sót lại ba tia sáng, tia thứ nhất là đường ngang ở phía cao nhất, tia thứ hai là đường dọc ở chính giữa, còn tia thứ ba là một đường ngắn nối liền mặt đất và khung cửa bên trái.

Chân Noãn tròn to mắt: “Đây là... J?”

“Đúng.”

Hoàng Huy lại thử lần lượt tắt ba tia sáng kia theo nét viết chữ cái. Mọi người nhanh chóng đi ra khỏi phòng bệnh, Ngôn Hàm lấy xe lăn đẩy tượng sáp, Chân Noãn vô thức đi sát bên cạnh anh, nắm lấy cánh tay anh không buông.

Anh khẽ mỉm cười, cúi đầu: “Tối nay, hình như em đặc biệt thích dính lấy người ta nhỉ?”

Mặt cô đỏ ửng, may mà xung quanh mờ tối nên anh không thấy rõ: “Ánh sáng càng lúc càng yếu, em sợ đi lạc thôi.”

“Không phải đã có đèn pin sao?”

“Ánh sáng đèn pin âm u rất đáng sợ, bởi vì nó mà bóng tối càng tối hơn.” Cô run run, dựa sát vào tay anh hơn.

“Sợ rồi hả?”

“Ồ?” Cô ngẩng lên lắc đầu, “Không sợ, có Đội trưởng ở đây mà.”

Anh khẽ cười trong hành lang nhá nhem.

Trong phòng tư liệu bày trí từng dãy giá gỗ, bên trên chất những thùng văn kiện bám đầy bụi. Vừa bước vào đã nghe thấy mùi bụi bặm nồng nặc, hết như con đường bụi mù giữa trưa hè nắng gắt. Chân Noãn nóng đến mức choáng váng đầu óc, định cởi áo khoác ra thì bị Ngôn Hàm ngăn cản: “Chịu nóng một chút, còn chưa xác định tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.”

Đôi Thanh cũng nhắc nhở mọi người: “Đừng cởi áo, cầm trên tay không tiện, cũng đừng quét tới quét lui che mắt manh mối nào đó.”

Hoàng Huy sợ nóng nhất, đã sớm cởi áo khoác ngoài cầm trên tay. Ngôn Hàm nhìn túi áo anh ta, thấy góc phong thư màu vàng lộ ra, ngầm phỏng đoán

nội dung bên trong. Tại sao Hoàng Huy lại bị dẫn dụ vào đây?

Bố cục phòng tư liệu đơn giản nhưng lại rất lộn xộn. Trong phòng không có thảm, dưới sàn nhà cũng không có hoa văn mà chỉ có bảy dãy kệ xếp đầy thùng văn kiện. Thời gian gấp rút nên mọi người phải chia nhau tìm kiếm.

Thân Hồng Ứng vô cùng cẩn trọng, dặn dò: “Lúc mọi người giữ tư liệu thì xem từng cái thôi, đừng làm loạn thứ tự và nhớ phải trả về chỗ cũ.”

Đới Thanh hỏi: “Tại sao?”

Thân Hồng Ứng: “Có thể trong thứ tự xếp đặt vốn đã có gợi ý nào đó.”

Chân Noãn bật đèn pin xem dãy kệ cuối cùng, phúi phúi bụi bặm trên kệ, mấy thùng văn kiện đều trống không, ngoài thùng cũng không có ký hiệu. Tìm một lúc, bên cạnh có người đến gần, là Hoàng Huy.

Chân Noãn kiễng chân nhìn, trông thấy Ngôn Hàm đang ở cách đó không xa. Cô không sợ nữa, quay đầu nhìn anh ta, nhưng chưa cất lời thì Hoàng Huy đã ra hiệu cho cô im lặng.

Chân Noãn: “Anh có chuyện gì không?”

Hoàng Huy cười quái đản.

Cô cau mày, lùi về sau một bước: “Anh không tìm đồ mà đến đây làm gì?”

“Không cần tìm nữa, tôi và cô đều biết rõ mật mã.”

“Gì cơ?”

“Tôi không biết ám hiệu thuận kim đồng hồ và nghịch kim đồng hồ là ở đâu, nhưng chắc chắn Ngôn Hàm nhầm lẫn, phải là chữ J lật ngược. Mấy người bọn họ không biết, nhưng cô và tôi hẳn đều đã rõ. Trên đường ngang của chữ J lộ ra một chấm nhỏ, như vậy không hợp chuẩn, nằm ngược lại mới đúng, chính là chữ t. Cô T, còn cần tôi nói thêm nữa mới hiểu sao?”

Hoàng Huy gọi cô là cô t ư? Trông hẳn không giống đùa giỡn. Chân Noãn mù mẫm đầu óc, vốn định chạy đến bên cạnh Ngôn Hàm nhưng chợt kìm lại, bởi nhớ đến việc mình bị kẻ trông giống Ngôn Hàm dẫn dụ chạy đến đây rồi bị kéo vào trò mật thất này, nhất định là có nguyên nhân. Hơn nữa, Ngôn Hàm từng nói quá khứ của cô không phải như Thẩm Dục đã kể. Vừa nãy, trong phòng bệnh, Hoàng Huy đưa hình ảnh đám mộ bia trong mật thất màu trắng cho cô xem, về mặt kia giống như hy vọng nhìn ra được gì đó từ phản ứng của cô.

Cô t này là...

Anh ta đang ám chỉ điều gì?

Cô cau mày nghi ngờ nhìn Hoàng Huy. Anh ta cũng nhìn cô chăm chú, dường như đang phán đoán suy nghĩ thật sự trong giờ phút này của cô. Cô nghĩ ngợi rồi khẽ hỏi: “Anh biết mật mã sao không nói cho mọi người?”

“Cũng như cô thôi.” Đầu anh ta đầm đìa mồ hôi, cười đầy thâm ý.

Chân Noãn im lặng. Câu nói này của anh ta là có ý gì? Cô có nên thuận theo Hoàng Huy giả bộ kéo dài câu chuyện hay không?

Nhưng sắc mặt cô thoáng thay đổi đã không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng Huy. Anh ta từ từ nheo mắt lại, không tài nào phán đoán được cô bị mất trí nhớ như lời đồn là thật hay giả. Anh ta lặng thinh nhìn trong chớp lát rồi bỗng quay người tránh đi.

Chân Noãn còn đang hoang mang danh xưng cô t kia, chưa kịp nghĩ ra đối sách thì bên phía Thân Hồng Ứng đã có phát hiện trước: “Mọi người đến đây.”

Mọi người tập trung lại, Thân Hồng Ứng đang đứng, gã vệ sĩ của anh ta đang ngồi xổm trên mặt đất lấy đồ ra. Phần trên tủ tài liệu đều là giá kệ, bên dưới là tủ đựng, trong đó có một ngăn tủ chứa năm bộ tư liệu. Lúc kéo chiếc tủ ra, anh ta phát hiện bộ tư liệu này sờ có vẻ mỏng hơn mấy cái trước đó.

Chân Noãn xem xét hai tập tài liệu: “Nhưng nhìn từ bên ngoài, chúng có chiều dài giống nhau.”

“Đúng vậy. Cho nên tôi đoán bên trong có học ngầm.” Thân Hồng Ứng vừa nói xong, gã vệ sĩ đã nhanh chóng lấy ra một chiếc bình hoa nhỏ bằng sắt, bên trong nhét đầy vật cứng trắng tinh.

“Đây là gì?” Anh ta ngửi thử nhưng không đoán ra được.

Chân Noãn đưa tay sờ vào miệng bình, cảm giác hơi mềm, lại còn rất trơn.

“Sáp.” Ngôn Hàm đứng sau lưng cô.

Chân Noãn đưa ngón tay cạo một lớp, quả thật là sáp: “Lẽ nào phải châm nến?”

Câu hỏi này vừa thốt ra, Trình Phóng đã kịp phản ứng: “Liệu có phải châm nến lên mới có thể nhìn thấy thứ gì không?”

“Nhưng sáp ở trong bình mà.” Đới Thanh với lấy chiếc bình, gỡ hai cái. “Sắt đây, đập không vỡ đâu, lại còn không có bắc nến nữa.”

Thân Hồng Ứng nói: “Sợi từ áo len có thể làm bắc nến.”

Lúc này, chỉ có Hoàng Huy là không mặc áo khoác, để lộ áo len, mọi người đồng loạt nhìn anh ta. Anh ta trợn trừng mắt, gật đầu: “Được, tôi rút sợi len ra nhưng các người cũng phải lấy sáp ra khỏi cái miệng bình hẹp này mới làm được chứ!”

Chân Noãn lập tức mở mũ áo, lấy ra từ bên trong: “Khi này, tôi mang theo thìa cà phê trong phòng bệnh.”

Đới Thanh cầm lấy thìa, vừa hay chiếc thìa này có thể đưa vào miệng bình, chúng hệt như được đặc biệt thiết kế thành một bộ đôi vậy. Gương mặt mướt mồ hôi của Đới Thanh cười toe toét: “Chị dâu giỏi lắm!”

Nghe lời khen ngợi, Chân Noãn ngồi bên cạnh cười khúc khích. Đột nhiên, có người đá vào mông cô khiến cô hơi lão đảo ngã về phía trước.

Giọng nói lạnh lùng của Ngôn Hàm vang lên trên đỉnh đầu: “Cười ngốc nghếch gì thế?”

Sống lưng Chân Noãn cứng đờ, chưa kịp ngẩng đầu thì Ngôn Hàm đã chìa mũi giáo sang Đới Thanh: “Ai là... chị dâu của anh?”

“... Tôi sai rồi.”

Đới Thanh cúi đầu, cầm thìa múc sáp ra. Múc được một lúc thì bất ngờ trông thấy dưới đáy bình có hai chấm đen: “Đây là gì?”

Trình Phóng đến gần xem: “Số 2 à?”

Hoàng Huy: “Nhưng mặt mã là chữ cái, không phải chữ số.”

Trình Phóng: “Hắn là chữ số 2 này có liên quan đến bình hoa.”

Thân Hồng Ứng: “Nếu mặt mã là chữ cái, bản thân cây nến có được tính là gợi ý không?”

Đới Thanh cau mày: “Có ý gì? Cây nến và chữ cái có liên quan gì nhau à?”

Chân Noãn tròn to mắt, thoáng chốc đã hiểu, định nói cho anh ta biết nhưng ngẫm nghĩ lại liền mím chặt môi, không tiếp lời anh ta. Ngôn Hàm yên lặng nhìn cô, cảm thấy đáng vẻ cô giống như chú chó con bỗng nhiên nhìn thấy thức ăn nhưng lại bị chủ nhân ăn sạch trước vậy.

Trình Phóng cũng quay trở về vị trí cũ: “Ồ, có chút liên quan đây.”

“Rất đơn giản.” Thân Hồng Ứng giải thích như lẽ đương nhiên. “Lúc nhìn tranh học bảng chữ cái, bên cạnh chữ i sẽ vẽ hình cây nến, giống như bên cạnh chữ y sẽ vẽ cái cây nhỏ vậy.”

“Ồ, thì ra là vậy.” Đới Thanh đọc. “Viết hoa chữ J, viết thường chữ i, ghép lại sẽ là Ji à? Giữa bốn chữ cái trong mặt mã chắc không có quy luật nào nhỉ?”

Chân Noãn nghe thấy, đột nhiên quay đầu nhìn Hoàng Huy. Hiện giờ, mọi người đều đang đồng tâm hiệp lực. Trong thời gian gấp rút, cô vẫn chưa thể nói cho Ngôn Hàm biết chuyện vừa xảy ra. Nếu không sẽ gây nên nội chiến, không ra ngoài được thì tiêu đời. Nhưng cô cũng không thể không nói tin tức quan trọng này cho mọi người.

Cô nói: “Có lẽ không phải J viết hoa mà là t viết thường đây.”

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn cô: “Ý em là sao?”

“Ba tia sáng kia trông giống chữ J viết hoa, cũng không hoàn toàn phù hợp. Trên đường ngang lộ lên một chấm nhỏ nữa, điểm này hơi quái lạ đúng không?”

Cô nhìn Ngôn Hàm, anh đang đứng bên ngoài ánh đèn pin, vẻ mặt ẩn trong bóng tối không thấy rõ biểu cảm.

“Nhưng nếu ngược lại thì vừa khớp là một chữ t viết thường. Chữ cái viết trên khung cửa vốn rất biến hóa. Từ trong cửa nhìn ra là J viết hoa, nhưng đi ra ngoài nhìn vào cũng có thể là t viết thường.”

Thân Hồng Ứng: “Là diễn giải thế này à?”

Đới Thanh nói: “Cũng không nhất định đâu. Chờ khi chúng ta tìm được chữ cái kế tiếp thì ghép lại xem thử. Không cần vội, dù sao cũng có ba lần cơ hội.”

Chân Noãn gật đầu: “Được.”

Vừa nói xong, cô đã phát hiện ánh mắt lạnh lạnh của Ngón Hàm đang nhìn, liền vội vàng lùi về sau một bước, cách xa Đới Thanh.

Hoàng Huy kéo sợi len ra đưa cho Đới Thanh.

Thân Hồng Ứng chợt nghĩ đến gì đó: “Nếu hiện trường có sập, vậy hẳn phải có bắc nền.”

Hoàng Huy: “Thôi, dùng tạm cái này trước đi.”

Thân Hồng Ứng: “Vẫn nên tìm thử xem, có lẽ lúc tìm được bắc nền sẽ có phát hiện mới.”

Anh ta lên tiếng, Hoàng Huy cũng không dám nói gì nữa. Ánh sáng trên đầu lại yếu hơn. Nhiệt độ đã là bốn mươi, chỉ còn lại mười phút.

Mọi người chia nhau tìm bắc nền. Chân Noãn nắm lấy đèn pin, vòng sáng trắng tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo, khắp nơi đều xám xịt. Cô thoáng thấy có gì đó không ổn cho lắm. Cô đi riêng một mình, nín thở tìm kiếm, dần dần bắt đầu suy nghĩ đến ý nghĩa trong câu nói “Cũng như cô thôi” của Hoàng Huy.

Anh ta biết mật mã nhưng không dám tiết lộ, chỉ có thể theo sát mọi người từng bước. Biết mật mã sẽ dẫn đến chuyện xấu ư? Khoan đã, tại sao anh ta không có manh mối cũng biết được mật mã chứ?

Đội trưởng từng nói trong đây có thành viên kế hoạch T, lẽ nào chỉ có bọn họ mới biết được mật mã ngay lập tức? Nhưng người thiết kế mật thất này làm sao làm được điều đó?

Hình thức bối cảnh của mật thất màu vàng là trốn khỏi bệnh viện tâm thần. Nhiệm vụ là mang người thực vật đi, tiêu hủy tư liệu của hắn. Lẽ nào nhiệm vụ này được xây dựng dựa trên chuyện có thực?

Ồ, nghe có vẻ hợp lý rồi.

Người nắm đó đã từng làm việc tương tự vừa nhìn đã hiểu, biết được mật mã này ngay, giống như Hoàng Huy vậy. Nhưng anh ta không dám tiết lộ là vì sau khi anh ta bị dẫn dụ vào mật thất, đám mộ bia trong mật thất màu trắng đã ám chỉ với anh ta rằng việc kia có liên quan đến chuyện năm đó và cả kế hoạch T. Anh ta lo lắng có người trả thù, càng không dám chắc liệu trong những người từng là đồng đội kia, phải chăng có người đang điều tra chuyện năm xưa, phải chăng có người định mượn cơ hội thăm dò sự thật, nên anh ta mới không dám đề lộ.

Nói như vậy, hiện giờ, mấy người đàn ông đang ở đây đều có âm mưu trong lòng. Có người là thuộc kế hoạch T nên muốn che giấu, có người đang điều tra kế hoạch T nên muốn truy tìm dấu vết, còn những người khác có lẽ cũng có mục đích.

Nhiệt độ trong phòng quá cao khiến cô sắp không chịu nổi. Nhưng đột nhiên, cô cảm thấy căn phòng âm u này thật rất đáng sợ. Cô định quay đầu lại tìm Ngón Hàm, song vừa quay người ánh đèn pin liền soi vào một gương mặt khủng khiếp.

Cô khiếp đảm hét lên, nhìn kỹ mới nhận ra chỉ là tượng sáp được mang ra khỏi phòng bệnh. Hắn đang đứng trong xe lăn với ánh mắt trống rỗng và gương mặt trắng bệch.

Cú giật mình này khiến đầu óc cô bỗng hiện ra hình ảnh khi nãy trong phòng bệnh. Khoan đã, căn phòng bệnh vừa rồi có chiếc thảm len màu trắng, hoa hồng trắng thuần khiết, cô bé múa ballet mặc váy trắng trong khung ảnh... Những thứ này... dường như khá quen thuộc. Căn phòng bệnh kia, rõ ràng cô đã từng ở trong căn phòng bệnh giống như thế.

Một vài cảnh tượng xưa cũ chợt hiện lên trước mắt cô, phòng bệnh ấy, khuôn mặt Thẩm Dực, cô bé múa ballet và một bàn tay mỗi ngày thay một bó hoa hồng trắng vào bình hoa... Khi đó, cô không cử động được, cũng không có ý thức, trí nhớ của cô quá ngắn ngủi như nước chảy trôi xuôi...

Cô t?

Phòng bệnh của cô, trốn khỏi bệnh viện tâm thần thật ra là trốn khỏi viện điều dưỡng ư? Bệnh nhân được mang ra kia lẽ nào là cô t, là cô sao?

Không đúng, cô chưa từng đổi phòng bệnh mà... Không phải cô. Nhưng vì sao phòng bệnh kia lại giống như vậy, tại sao gọi cô là t? Chuyện gì đã xảy ra?

Chân Noãn kinh hoàng nhìn tượng sáp kia, càng lúc càng sợ. Cô không biết mình phỏng đoán có đúng không, nhưng giờ phút này không hiểu sao cả người lại lạnh toát, đôi chân bủn rủn không thể cử động. Dường như cô có ảo giác rằng một luồng khí lạnh lẽo đang áp sát phía sau. Cô thôi suy nghĩ, nhìn về hướng của Ngón Hàm rồi chợt muốn hét lên, nhưng đột nhiên...

Không phải ảo giác. Phía sau có người đang lao nhanh đến, thoát cái, tay trái bóp lên cổ cô, ấn cô quỵ xuống đất. Một chân hắn đè chặt hai chân cô, còn tay phải siết chặt lấy hai cổ tay mảnh khảnh của cô, kẹp siết sao giống như vòng sắt. Sức lực hắn to lớn khiến cô không sao nhúc nhích.

Không khí! Cô cần không khí! Cổ cô sắp bị bóp gãy mất, máu mạch liệt dồn lên khiến mặt như sắp nổ tung. Cô há hốc miệng nhưng không thể phát ra âm thanh, cũng chẳng thể hít được chút không khí nào. Hai tay cô bị giữ chặt trên eo, vẫn đang nắm chặt lấy đèn pin dù phải chịu khổng chế từ bàn tay hắn. Ánh đèn hình chớp soi thẳng vào tượng sáp kia mà không hề lắc lư.

Cô không tài nào phát ra được bất kỳ tín hiệu cầu cứu nào.

Cứu mạng...

Đội trưởng... Đội trưởng...

Thế nhưng, cách một kệ gỗ, những người bên kia đều đang yên lặng, không ai gây ra tiếng động hay nói bất kỳ lời nào, chỉ có ánh đèn pin thỉnh thoảng lóe lên trong bóng tối.

Thật yên tĩnh! Họ đều đang tìm manh mối, không ai biết cô ở nơi này, đằng sau dãy kệ cuối đang xảy ra chuyện gì? Chân Noãn khẽ nhếch môi, cô bỗng hiểu ra mình đã bị gài bẫy.

Lúc cô nói ra không phải chữ J viết hoa mà là chữ t viết thường, có người đã đẩy lên ý đồ sát hại cô. Lẽ nào cô quả thật là cô t kia sao?

Không khí càng ngày càng ít, phổi cô dường như sắp nổ tung, càng lúc càng suy yếu. Nhưng người phía sau vẫn như tử thần đến từ địa ngục, kiên quyết và lạnh lẽo, lạnh lùng và tàn nhẫn.

Cô sẽ chết đi trong thâm lặng như vậy sao? Đội trưởng... Ý thức cô sắp mơ hồ, tượng sáp trong luồng sáng kia trở nên mờ lung và quái lạ.

Cô nhớ đến khi nãy mình đã cạo sáp và trên tay đang có sáp. Giữa lúc thần trí mơ hồ, nhưng với một tia ý thức cuối cùng, cô nhẹ nhàng và từ từ đưa ngón tay dính sáp cạo vào móng tay hắt...

Khi Chân Noãn tỉnh lại, cô đang ngồi dưới đất, toàn thân nóng rực, nhiệt độ xung quanh đã cao hơn. Ngón Hàm ôm cô, vẻ mặt sa sầm đến mức hung ác. Cô chưa bao giờ thấy ánh mắt lạnh lẽo như vậy của anh.

Năm người đàn ông còn lại vây quanh cô với đủ mọi trạng thái biểu cảm, người thì vô tội, người thì hoang mang, người lại ân cần, người đang trầm tư, người vẫn lạnh lùng.

“Chị...” Đới Thanh vừa gọi vội sửa lời. “Chân Noãn, cô có nhìn thấy ai không?”

Chân Noãn muốn mở miệng nhưng cổ họng đau như bị xé toạc. Cô yếu ớt lắc đầu, định nói đã quệt sáp vào móng tay người nọ, nhưng vừa cất lời thì có thể đối phương đã nhanh chóng xử lý trong âm thầm rồi. Cô im lặng, đành chờ cơ hội nói riêng với Ngón Hàm.

Trình Phong nói: “Lúc tìm được em, tôi cứ nghĩ rằng vì nhiệt độ cao quá khiến em bị ngất, bước đến gần mới thấy rõ trên cổ em có vết bóp.”

Đới Thanh: “Có thể đối phương bị tiếng bước chân của Đội phó Trình kinh động, nếu không, cô...”

Trình Phong cau mày: “Ban đầu, em từ khu vui chơi chạy đến đây vì cho rằng mình đuổi theo Đội trưởng, nhưng thật ra không phải. Xem ra, đúng là có người muốn đưa em vào chỗ chết rồi.”

Ngón Hàm mím môi, vẫn không nói gì.

Thân Hồng Ứng nói: “Ánh sáng quá mờ, nếu ai tắt đèn pin, đi qua từ bên tường kia cũng không có người phát hiện. Vừa nãy, tất cả đều đang chú tâm tìm bấc nên nên lại càng không chú ý đến người xung quanh.”

Cô thều thào hỏi: “Tìm được bấc nên không?”

“Không có.” Thân Hồng Ứng nói: “Thời gian gấp rút, tôi bảo Đới Thanh trực tiếp dùng sợi len cắm vào nến rồi.”

Hoàng Huy khẽ chất vấn: “Nếu đã không tìm được bấc nên, vậy chứng tỏ là không cần châm nến rồi. Chữ cái thứ hai đã tìm được, hai chữ còn lại hẳn là ở nơi khác.”

Trình Phong: “Nến đã làm xong, cứ thử một lần đi.”

Đới Thanh: “Nếu muốn thử còn phải tìm đồ nhóm lửa.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105

Thời gian không còn là bao, mọi người mới vừa tìm khắp một lượt, cảm thấy cơ hội không lớn. Ý thức Chân Noãn không rõ ràng lắm. Nhiệt độ cao đã khiến cô rã rời, vừa nãy còn bị bóp cổ suýt thì mất mạng, khiến tâm trạng và thân thể đều kiệt quệ cùng cực, quay đầu vùi vào lòng Ngón Hàm.

Cô cảm nhận được cảm xúc đang đè nén trong anh, biết anh cố kiềm chế nỗi căm hận, bàn tay nhỏ bé xoa xoa lên mu bàn tay anh, uể oải nhưng vẫn cố

gắng giọng: “Đội trưởng, em không sao rồi. Anh đừng tức giận.”

Ngôn Hàm cười khẩy một tiếng, bất chợt hỏi: “Giận cái gì?”

Cô đột nhiên không dám nói lời nào. Anh lặng lẽ nhìn cô trong giây lát mới đỡ cô dậy. Cô đứng không vững nên anh ôm eo cô, để cô tựa vào người mình rồi nắm chặt lấy tay cô và nói: “Đừng bao giờ rời khỏi anh nữa bước.”

Chân Noãn “ừ” một tiếng thật khẽ, gương mặt áp sát ngực anh, hơi thở hắt ra còn cao hơn cả nhiệt độ bên ngoài.

Mọi người vẫn đang tìm kiếm, Ngôn Hàm nói: “Tôi có điem.”

Anh lấy ra từ túi, ném cho Đới Thanh. Đới Thanh tiếp được, đặt cây nến ở giữa chiếc kệ thứ tư, nơi đó có một chỗ trống rất rõ ràng, cũng là chính giữa căn phòng. Vừa nãy, mọi người đã bàn bạc và kết luận rằng chỗ trống này không đặt tài liệu nên có thể ám chỉ đây là nơi đặt cây nến.

Diêm quẹt thấp sáng cây nến, ánh sáng leo lét tỏa ra, soi vào từng gương mặt đang nhể nhại mồ hôi.

“Nhìn lên tường đi!” Trình Phóng chỉ mọi người.

Chẳng biết từ lúc nào, trên vách tường hiện ra ánh huỳnh quang màu vàng ủa, tạo thành một chữ a viết thường rất lớn.

“Nơi đó cũng có.” Hoàng Huy chỉ về phía ngược lại.

Trên vách tường bên này không có ánh huỳnh quang, nhưng dưới ánh nến tỏa sáng, kệ gỗ và những cặp tư liệu giao nhau hắt lên một chiếc bóng tối đen rất rõ ràng, tạo thành chữ n hình vòm vô cùng to lớn, hệt như một cánh cổng sâu hút.

Chân Noãn nheo mắt nhìn, cánh cổng kia trông có vẻ khiến người ta khá e sợ. Tinh thần cô dao động, vừa nãy hình như... có người đã nói một câu... không đúng lắm... Thế nhưng, đầu óc cô đã mụ mị, thiếu dưỡng khí và cảm giác nóng hừng hực khiến suy nghĩ càng mơ hồ, giọng nói kia là của ai nhỉ?

Cô rú mí mắt, nghe thấy Đội phó Trình thốt lời bất ngờ: “Bốn chữ cái đều xuất hiện cả rồi hả?”

“Chắc là vậy.”

Nhưng vấn đề cũng theo đó mà phát sinh. Ngôn Hàm nói: “Thứ tự a và n không rõ, J và t cũng không chắc chắn, như vậy sẽ xuất hiện bốn kiểu tổ hợp gồm Jian, Jina, tian và tina. Nhưng chúng ta chỉ có ba lần cơ hội thôi.”

Chân Noãn giương mắt nhìn Hoàng Huy: “Anh cảm thấy thế nào?”

Hoàng Huy kéo áo quạt quạt, không cho ý kiến: “Các người xem rồi phân tích đi, bây giờ tôi nóng đến mức chẳng nghĩ được gì rõ ràng cả.”

“Còn không rõ ràng sao?” Chân Noãn hỏi: “Nhưng anh lại nói với tôi rằng mình đã sớm đoán được mật mã, cũng chính anh nói cho tôi biết rằng chữ cái trên cửa không phải là J viết hoa mà là t viết thường.”

Sắc mặt Hoàng Huy bình thản: “Cô à, tôi chưa từng nói riêng chuyện gì với cô mà.”

Chân Noãn định nói gì nữa nhưng cổ họng quá đau. Hơn nữa, cô không cần nói thêm nữa, người xung quanh đều sẽ có suy đoán và nghi ngờ.

Đới Thanh: “Thứ trước Jian, tian và tina đi. Hai cách ghép trước nghe giống như tiếng Trung, cách ghép sau nghe như là tiếng Anh, còn Jina này lại không giống cả hai nhóm.”

Chân Noãn thì thảo nói: “Nếu phát âm tiếng Anh là jina thì hẳn là Gina.”

“Ừ.” Ngôn Hàm ôm Chân Noãn đi ra ngoài, “Chúng tôi ra trước...”

Anh nhú mày nhìn xung quanh, mọi người cũng mang vẻ mặt như thế. Bởi vì... Căn phòng đang tối mờ bỗng hiện lên từng mảng ánh huỳnh quang mờ lung, hệt như đàn đom đóm chỉ chút bay đến trong đêm tối, càng giống... vô số mắt quỷ xanh thẫm mọc lên giữa nghĩa địa âm u.

Ánh mắt anh lướt qua phía sau Trình Phóng, trông thấy cây nến trên kệ phút chốc đã tan chảy sụp xuống, ngọn lửa lan ra như nước.

“Chạy!”

Nhưng cả kệ tài liệu, thậm chí nặt đất và vách tường đều như được làm từ vật liệu nào đó cực kỳ dễ bắt cháy. Hàng loạt ánh huỳnh quang xanh biếc tỏa ra hợp thành từng mảng, trong tích tắc ngọn lửa liếm hết cả căn phòng.

Ngôn Hàm bảo vệ đầu Chân Noãn, lao ra hành lang. Những người còn lại cũng nhanh chóng chạy ra. Nhưng sợi áo len của Hoàng Huy bị mắc vào kệ gỗ vừa bắt ngờ sụp xuống, anh ta cố sức chạy ra ngoài khiến chiếc áo len bị xé toạc, ngọn lửa xanh bủa vây lấy anh ta trong nháy mắt.

Hoàng Huy biến thành người lửa, kêu lên thảm thiết, nhưng không hề hoảng loạn mà lập tức nằm vật xuống lăn vài vòng trong hành lang. Trình Phóng còi áo khoác ra dập lửa giúp anh ta, ngọn lửa nhanh chóng tắt ngấm. Áo len của anh ta bị cháy rụi, tan chảy nhỏ vào áo lót trong làm cháy thủng nhiều lỗ lớn,

bông cả lớp da. Đầu tóc cũng bị cháy khét một mảng, mặt mũi đen nhem.

Chân Noãn nhìn vết bông trên người anh ta và nói: “Photpho đỏ và trắng đều có. Tỷ lệ photpho đỏ nhiều hơn một chút.”

Trình Phóng: “Photpho trắng dễ cháy hơn photpho đỏ, nên hẳn sẽ được dùng để mồi lửa.”

Đôi Thanh đồng ý: “Photpho trắng có mùi hôi, mùi tro bụi trong phòng lại không át được bao nhiêu, nên chỉ được cho vào khá ít.”

Hoàng Huy cúi gắt: “Mẹ kiếp, muốn thiêu chết chúng ta à?”

Ngôn Hàm không bình luận, anh nhớ đến viện điều dưỡng Chân Noãn từng ở, phòng tư liệu cũng bị đốt sạch, những dấu vết có liên quan đến Chân Noãn đều cháy trụi. Ngọn lửa rất lớn, khói tỏa dày đặc, Ngôn Hàm cười áo khoác, nhẹ nhàng che miệng mũi của Chân Noãn. Cô được anh bao bọc trong chiếc áo, ôm lấy đi đến cuối hành lang.

“Mọi người cách xa phòng tư liệu một chút, photpho đỏ cháy sẽ sinh ra khí độc.” Chưa dứt lời, anh đã ho sù sụ.

Chân Noãn bị khói hun đến mở mắt không lên, cay cay nhìn anh. Một tay anh ôm cô, một tay kéo áo bọc cô lại, không còn tâm tư chú ý đến mình. Cô giờ tay lên che mũi cho anh.

“Anh không sao.” Môi anh mấp máy trong lòng bàn tay cô.

“Đội trưởng...” Giọng cô cực nhỏ.

“Hả?”

“Em cảm thấy photpho trắng rất kỳ lạ.”

“...” Anh híp mắt, “Tại sao?”

“Tuy photpho đỏ không dễ cháy bằng photpho trắng, nhưng sau khi cây nến tan chảy sụp xuống cũng đủ để đốt cả căn phòng. Photpho đỏ không mùi, sậm màu, nếu muốn ngọn lửa âm thầm bùng phát thiêu cháy mọi người trong phút chốc thì dùng photpho đỏ là tốt nhất.” Cô thở hổn hển, khe khẽ tiếp tục, “Sau khi trộn lẫn với photpho trắng, lúc nhiệt độ tăng cao sẽ tự cháy và sinh ra ánh huỳnh quang, rõ ràng là nhắc nhở mọi người chạy trốn.”

Anh “ừ” một tiếng.

“Anh nói xem, người thiết kế mật thất này đang nghĩ gì?”

Anh cười cười: “Ai biết được?”

“Nếu vì muốn tăng cảm giác chân thật và mức độ kinh dị thì quả thật hơi quá kỳ lạ.” Cô lẩm bẩm.

Anh cúi đầu kề sát tai cô, giọng nói trầm thấp: “Hình như em thông minh ra rồi.”

“Em vẫn luôn như vậy mà. Chỉ có điều đôi khi nghĩ đến nhưng không nói ra thôi.”

“Chuyện Hoàng Huy nói về mấy chữ cái kia với em sao không nói sớm?”

“Em sợ bọn anh nội bộ mâu thuẫn. Với lại, hình như anh ta đã biết thân phận thật sự trước kia của em, nên em vẫn còn muốn hỏi anh ta.”

“Thân phận gì?”

“Anh ta nói tên em là chữ t thường. Em cũng đang nghĩ lại, cảnh tượng trong bệnh viện tâm thần này khá giống với viện điều dưỡng trước kia em từng ở.”

Ngôn Hàm không hề hỏi nhiều đến chuyện thân phận, ngược lại nói: “Nhưng vừa nãy em lại tố giác anh ta khiến anh thật sự bất ngờ đấy.”

“Ai bảo anh ta lừa em chứ.” Chân Noãn cau mày, “Anh ta hại em, dĩ nhiên em phải cản trở rồi. Đây là anh dạy em mà.”

Anh cười cười: “Ừ.”

“Còn nữa Đội trưởng, lúc nãy khi người kia bóp cổ em, em...” Cô chưa kịp dứt lời thì phía sau Ngôn Hàm có người đến gần, cô lập tức im bật.

“Chỉ còn năm phút thôi.” Trình Phóng và mọi người đi đến.

Khói quá dày, đứng sát nhau cũng không thấy rõ người nữa. Tiếng gõ bị thiêu cháy từ phòng tư liệu nghe lộp bộp.

Ngôn Hàm nói: “Cuối hành lang không có cửa, cũng không có máy mật mã. Bây giờ, chúng ta phải tìm lối ra thôi.”

Chỉ còn phòng giặt đồ.

Hoàng Huy đóng cửa phòng giặt đồ, khói ở hành lang vẫn không ngừng len lỏi qua khe cửa vào phòng. Trận lửa vừa rồi đã khiến nhiệt độ hiển thị trên nhiệt kế tăng hơn 50, trong phòng oi bức như lồng hấp. Mọi người toàn thân đầm đìa mồ hôi, miệng đắng lưỡi khô.

“Khốn kiếp!” Hoàng Huy đập mạnh cửa, quay đầu nhìn mọi người với ánh mắt hung hiểm. Trên người anh ta chỉ còn chiếc áo sơ mi rách, bị bỏng nhiều chỗ.

“Rất rõ ràng, trong bảy người chúng ta có một tên sát thủ. Hẳn cho mỗi người một phong thư để dẫn dụ chúng ta đến đây. Trước đó, tôi còn từng phỏng đoán hẳn đang nấp ở máy giám sát để theo dõi chúng ta, xem chúng ta chặt vật phẩm hại rồi tàn sát lẫn nhau. Nhưng bây giờ, xem ra là không phải, hẳn đang ở trong chính nhóm chúng ta.”

Tất cả đều im lặng, nhưng rõ ràng mỗi người họ đều đang nghĩ như vậy.

Hoàng Huy: “Có gì thì chúng ta cứ thẳng thắn nói ra đi, đừng giờ trò đánh lén. Đến giờ phút này rồi, tôi cũng không ngại nói thẳng. Phải, trong hành động năm đó, tôi đích thực có lòng riêng, muốn lập công nên đã báo sai quân tình, vì muốn che giấu chứng cứ phạm tội nên lại tiếp tục làm những việc sau đó. Nhưng năm xưa người có ý nghĩ này không chỉ có mình tôi. Cái chết của Hàn Băng (Lữ Băng) chẳng hề liên quan đến tôi. Sau khi giải ngũ, tôi chưa từng gặp lại cậu ta. Về Lam - Thiên Dương, tôi và cậu ta càng không thân thiết. Trong các người nếu có ai muốn báo thù cho hai người họ thì đừng tìm tôi. Nếu muốn báo thù cho người chết năm đó thì cứ giết hết tất cả người ở đây đi. Nào, thẳng thắn đi chứ!”

Chân Noãn lẳng lặng nhìn anh ta. Kỳ lạ thật, anh ta không hề nhắc đến việc kế hoạch T kia. Hơn nữa, lời nói của anh ta cũng không hợp logic. Nếu anh ta đã dám thừa nhận chuyện năm đó, tại sao lại không thừa nhận anh ta chính là thành viên kế hoạch T? Nói ra những lời này không phải đã bại lộ thân phận rồi sao? Hay là...

Chân Noãn sùng sốt. Lẽ nào... Hoàng Huy vốn không hề biết đến sự tồn tại của kế hoạch T. Năm xưa, chỉ vì anh ta tham công nên mới bị thành viên kế hoạch T thật sự lợi dụng, cùng nhau hợp mưu đưa tin giả, dẫn đến việc cả thôn kia bị sát hại. Nhưng sau đó...

Vừa nãy, Hoàng Huy có nói “vì muốn che giấu chứng cứ phạm tội nên lại tiếp tục làm những việc sau đó”, cái “việc sau đó” là lên vào viện điều dưỡng đánh cắp một người thực vật, cũng chính là cô t mà anh ta đã nói sao?

Nói như vậy, chỉ có một cách giải thích là hợp lý. Khi ấy, thành viên kế hoạch T thật sự từng nói với Hoàng Huy rằng trong thôn có một cô bé t may mắn còn sống sót đã trở thành người thực vật, ngộ nhờ cô ta tính lại thì việc họ tham công nên phạm sai lầm sẽ bị bại lộ. Thế là, Hoàng Huy đồng ý tham gia vào kế hoạch đánh cắp bệnh nhân trong viện điều dưỡng.

Chân Noãn quay đầu lại nhìn Ngôn Hàm, trán anh rì đây mồ hôi, vẻ mặt rất tỉnh táo và bình thản. Cô định thảo luận với anh xem phỏng đoán của mình có hợp lý không, nhưng bên cạnh anh có người nên khó lòng mở lời. Huống chi, điểm khả nghi rõ ràng như vậy thì hẳn anh cũng đã nghĩ đến.

Có điều, cô vẫn lấy làm lạ. Chuyện Hoàng Huy đột nhiên bộc phát là thế nào? Lẽ nào vì vừa nãy bị lửa thiêu nên anh ta cho rằng có người có ý gây nên à? Nhưng nhìn thế nào cũng giống sự cố ngoài ý muốn mà. Nào ai cố ý nhắm vào anh ta chứ?

Nhưng hiện giờ, vấn đề khiến Chân Noãn hoang mang và quan tâm hơn cả là việc cô có phải cô t kia - cô bé đã may mắn sống sót trong thôn hay không. Căn phòng bệnh có hoa hồng trắng và bức tranh cô bé múa ballet mà nhiều năm trước cô từng ở có đúng là phòng bệnh kia không? Nhưng mãi đến khi khỏi bệnh cô mới xuất viện mà, vốn không hề bị người ta đánh cắp. Chuyện này là sao? Rốt cuộc cô là ai?

Mọi người đều im lặng, vài giây sau Thân Hồng Ứng cất lời trước: “Chúng ta tìm lối ra trước đã, có chuyện gì chờ rồi khỏi căn mật thất này rồi nói sau.”

Ngôn Hàm bình tĩnh: “Đúng, tôi bắt đầu lo lắng, người thiết kế dám phóng hỏa mà không hề sợ ngọn lửa sẽ dẫn người bên ngoài đến đây.”

Trình Phóng: “Ý của anh là?”

“Rất đơn giản.” Ngôn Hàm nói, “Đây chính là mật thất thật sự, khói sẽ không thoát ra ngoài và không khí cũng sẽ không lọt vào. Nếu chúng ta thất bại và không thoát ra được, cho dù không chết cháy cũng sẽ chết do thiếu đường khí.”

Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm không nói nên lời.

Hoàng Huy khẽ nghiêng rặng, quay người thấy Đới Thanh và Trình Phóng đã bắt đầu tìm kiếm. Anh ta soi đèn pin khắp phòng giặt đồ một lượt. Một bên phòng đặt máy giặt quần áo và máy sấy cỡ rất lớn, bên còn lại đặt tủ khử trùng, chính giữa hong vò gối và drap giường màu trắng. Trong góc có một đồng hồ đựng, có cái chứa drap giường đã được giặt xong và gấp ngay ngắn, có cái chứa quần áo bẩn chưa giặt.

Anh ta hỏi: “Còn nơi nào chưa tìm không?”

Đới Thanh và Trình Phóng dời máy giặt ra kiểm tra vách tường. Đới Thanh đưa tay chỉ chỉ. Hoàng Huy bước sang vén drap giường đang được hong khô lên. Một bên căn phòng xuất hiện một cái hồ to cỡ giường trẻ em chứa đầy nước, trong suốt thấy đáy.

Một tay Ngôn Hàm đang dọn dẹp mớ giỏ quần áo, một tay nắm lấy Chân Noãn đứng bên cạnh mình. Cô vừa nóng vừa khát, sắp bị sặc khói, quay đầu thấy trong phòng có hồ nước liền lắc lắc tay Ngôn Hàm: “Đội trưởng, có nước kìa!”

Tiếng kêu này khiến tất cả mọi người đều quay lại nhìn. Hoàn cảnh trong mật thất khắc nghiệt, khói tỏa mù mịt giống như sa mạc dưới ánh nắng chói chang. Tuy những người ở đây đều xuất thân là lính đặc chủng, nhưng đó đã là chuyện của mười năm trước rồi.

Đôi Thanh hỏi: “Có khi nào dưới nước giấu gì đó không?”

Hoàng Huy không nhúc nhích: “Các người ai xuống đi, dù sao tôi cũng không xuống đâu.”

Trình Phóng: “Anh lẻ mề cái gì?”

“Ai biết đây là nước hay là thứ gì, lỡ như có tính ăn mòn thì sao?”

Trình Phóng đi đến, tay cầm đèn pin nhúng thử, ngón tay chạm nước rồi đưa lên ngửi: “Đây là nước, uống thì không dám nhưng có thể tưới lên người một ít. Bên ngoài lửa càng lúc càng lớn, đừng để bị nướng cháy chứ.”

Anh ấy nhanh chóng thấm ướt người, những người khác cũng nối nhau đi đến.

“Vừa nãy cậu nói ai lẻ mề?” Hoàng Huy quay người kiểm tra giỏ quần áo, phát hiện bên trong có quần áo đàn ông, chỉ tiếc là kích cỡ không vừa người anh ta.

Ngôn Hàm cởi khăn quàng cổ xuống, thấm ướt rồi quấn lên cổ Chân Noãn, che kín mặt và mũi cô. Trong nháy mắt, cô thấy thoải mái hơn nhiều, khói tỏa mặt mù từ trận lửa bên ngoài sắp sửa hun chết cô rồi.

“Đội trưởng anh cũng quần chung đi...” Cô đưa phần còn lại của khăn quàng cổ quấn lên cổ anh.

Anh ngăn cô: “Anh không cần...”

“Không phải vừa rồi anh bảo đừng rời xa nhau sao.” Trên chiếc khăn quàng cổ màu xám, ánh mắt cô bị khói hun đỏ hoe, nhưng vẫn ướt trong veo, “Vừa khéo có thể cột chung với nhau rồi.”

Anh cười cười, “ừ” một tiếng rồi cúi đầu đến gần mà không tự tay làm. Khuôn mặt cô đỏ bừng sau tấm khăn quàng cổ, đưa đầu khăn còn lại quấn cho anh.

Chân Noãn rửa tay xong liền hít sâu vào một hơi, hô hấp khó khăn. Cô quay đầu lại nhìn, khói luôn qua khe cửa càng lúc càng dày đặc. Đây chính là mặt thất thật sự, ngọn lửa sẽ đốt cạn toàn bộ dưỡng khí. Có điều, Đội trưởng nhất định sẽ đưa cô ra ngoài.

Cô đứng dậy đi trở về, vô thức vẩy vẩy nước trên tay, nhưng chợt cảm giác được có gì đó khác thường. Quay đầu lại nhìn, tròng mắt của tượng sáp dường như đã tan chảy một chút như thể đang bị ăn mòn.

Cô giật mình, lập tức nhìn xuống tay mình, không bị sao cả. Việc này...

“Đội trưởng, vừa nãy em đã vẩy tay, sau đó tròng mắt của tượng sáp liền bị ăn mòn.”

Ngôn Hàm quay đầu lại, đưa đèn pin lên soi.

Hoàng Huy cũng đi đến: “Sao có thể chứ?”

Tròng mắt của tượng sáp đúng là bị thủng một lỗ nhỏ. Ngôn Hàm đưa tay đến móc thử mắt nó, Chân Noãn vội ôm lấy cánh tay anh, ngăn lại: “Cẩn thận!”

“Không sao.” Anh mới định chạm vào thì...

“Để tôi xem.” Thân Hồng Ung cũng vẩy một giọt nước bắn vào tròng mắt tượng sáp. Lần này lại “xèo” một tiếng, mắt tượng sáp bốc khói, thủng một lỗ như thể giọt nước vẩy vào là axit sulfuric vậy.

Đôi Thanh: “Việc này là sao?”

Ngôn Hàm đưa ngón tay lau qua tượng sáp, bề mặt có một lớp dầu hỏa, còn bên dưới dầu hỏa là: “Natri kim loại.”

Vài người không hiểu, Chân Noãn à lên: “Natri rất dễ xảy ra phản ứng hóa học với nước, giải phóng một lượng nhiệt rất lớn và sẽ bốc khói. Peroxide cũng có thể phản ứng với nước.”

Ngôn Hàm cau mày nghĩ ngợi rồi nói: “Nhúng tượng sáp vào trong nước.”

“Hả?”

“Chú hề đã nói phải tiêu hủy tất cả thông tin của bệnh nhân này, như vậy bao gồm cả việc tiêu hủy cả bệnh nhân này.”

Hoàng Huy chất vấn: “Đúng là ý này sao?”

Trình Phóng: “Nhưng hiện giờ cũng chẳng còn manh mối nào khác nữa.”

Anh ấy giúp Ngôn Hàm khiêng tượng sáp đẩy vào trong nước. Tượng sáp vừa nhúng vào nước, nước trong hồ lập tức sôi ùng ục. Hồ nước bốc khói nghi ngút, khói mù lượn lờ. Tượng sáp lắc lư kịch liệt, đập dòn chìm nổi, thậm chí còn va đập sang trái rồi lại phải, như thể người sống bị hành hình đang gãy gục trong chảo dầu thời trung cổ. Quái dị hơn chính là nước sôi ùng ục xung quanh tượng sáp bắt đầu biến thành đỏ như đang rỉ máu.

Chân Noãn nhìn bàn tay, mắt cá chân và cả gương mặt trắng nhách kia của tượng sáp từ từ hòa tan trong hồ “máu”. Sóng lưng cô lạnh toát, khiếp đảm nắm chặt tay Ngôn Hàm và quay đầu đi.

Mặt thất màu vàng đang tái hiện lại chuyện đã từng xảy ra ư? Đánh cắp người ra khỏi viện điều dưỡng rồi thiếu hủy tư liệu, vậy còn hồ nước này... có ngụ ý gì?

Những người khác nhìn cảnh tượng hãi hùng trong hồ, trở mắt lú lờ. Họ thoáng thấy sau lưng có gió lạnh thổi đến, sồn gai ốc khắp người, nghi ngờ vừa nãy nước thấm ướt quần áo phải chăng có gì khác thường.

“Có chữ viết kia!” Đới Thanh chỉ vào trong nước, ánh đèn pin soi qua.

Tượng sáp còn đang bập bênh trong nước, quần áo bệnh nhân của hắn dần dần hiện ra đường vân màu đỏ tím. Chân Noãn quay đầu lại nhìn, đường vân từ từ đậm hơn rồi lan rộng ra, thoáng thấy có năm sáu đường.

Thân Hồng Ứng khó tin: “Hồ máu, chữ đỏ, sao giống đồ mê tín thế?”

“Không phải mê tín.” Ngôn Hàm nói, “Nước và natri phản ứng sẽ sinh ra NaOH có tính kiềm. Trong nước có phenolphthalein, gặp kiềm liền hóa đỏ, cộng thêm ánh sáng chiếu vào nên mới tạo ra thứ gọi là “máu”. Quần áo của tượng sáp có tẩm sắt clorua FeCl₃, khi hòa vào nước chứa NaOH sẽ phản ứng sinh ra kết tủa sắt clorua Fe(OH)₃ màu nâu đỏ không tan trong nước. Kết tủa này tạo phức với phenolphthalein làm xuất hiện màu tím, chính là thứ chất kết tủa mà hiện giờ các người đang thấy, “chữ bằng máu” màu đỏ tím.”

Tượng sáp vẫn đang hòa tan, chữ viết trên quần áo đang hiện dần, cuối cùng biến thành hai chữ: “Chữ Hán.”

Đới Thanh vò đầu, vẻ hơi suy sụp: “Chỉ còn ba phút thôi, lại không phải là manh mối trực tiếp nữa chứ! Chơi khăm người ta à! Máy móc đã kiểm tra cả rồi, không có cơ quan hay cửa ngầm, cũng không có chữ số chữ cái, lại càng không có máy mật mã gì cả.”

“Chúng ta bình tĩnh trước đã.” Trình Phóng ngồi bên cạnh hồ nước suy tư, “Đúng rồi, máy móc trong căn phòng đều có nhãn mác, trên đó ghi rõ nhãn hiệu sản xuất, dòng máy và công suất. Trong đó có chữ Hán!”

Đới Thanh: “Nhưng nhiều chữ Hán như vậy thì chữ nào mới đúng?”

Chân Noãn: “Có phải là chơi chữ hay không? Nói là chữ “Hán”, “Hán” chính là chữ cần tìm không?”

Thân Hồng Ứng: “Vừa nãy, tôi đã đề ý, không có chữ “Hán” này.”

Họ rơi vào ngõ cụt lần nữa, chỉ còn lại hai phút rưỡi thôi.

Chân Noãn ôm đầu: “Chúng ta suy nghĩ thật kỹ lại xem, nếu không phải chữ Hán được viết trực tiếp, vậy đó chính là... hình dạng thì sao?”

Ngôn Hàm nhìn sang: “Hình dạng?”

“Vâng.” Cô nhìn xung quanh, “Quần áo phơi trong phòng giặt đồ rất kỳ lạ. Có phải...”

Ngôn Hàm chau mày, bỗng cười lên: “Chữ Hán chính là đồ vật trong phòng này.”

“Ồ!”

Bên trái căn phòng kê một dãy tủ khử trùng, bên phải kê dãy máy giặt và máy sấy, còn chính giữa là một cây phơi đồ nằm ngang. Đây là...

“Công (工)?” Chân Noãn vỗ tay một cái, “Thêm vào nước bên cạnh là chữ Giang (江)?”

Thân Hồng Ứng lắc đầu: “Không, vừa nãy tôi đã tìm rồi, nhãn hiệu trên máy cũng không có chữ Giang?”

Đới Thanh: “Tôi cũng đề ý nhưng không thấy chữ này.”

“Là chữ Hồng (汞).” Ngôn Hàm nói.

Chân Noãn: “Hồng chính là thủy ngân, ám chỉ nhiệt kế!”

Đám người quay đầu nhìn lại tủ khử trùng, trên cánh cửa hộp kim nhôm của nó có treo nhiệt kế...

Còn hai phút nữa.

Thân Hồng Ứng nhanh chóng kiểm tra xung quanh nhiệt kế, gõ gõ ngón tay vào: “Có lớp đệm giữa!”

Nhưng... mở thế nào đây?

Chân Noãn lại cúi đầu mở chiếc mũ ra: “Tôi có cốc sứ và thìa cà phê.”

Cô đập vỡ cốc sứ, mỗi người cầm một mảnh, dùng góc sắc bén cạo ra. Mọi người đồng tâm hiệp lực nhanh chóng cạo ra một lỗ hổng, lại dùng thìa cà phê cạy mở, càng cạy càng lớn, cuối cùng lộ ra một máy mật mã có bàn phím chữ dạng 3x3.

Còn lại một phút rưỡi.

Trình Phóng không kìm được: “Quá tuyệt!”

“Nhập mật mã nào vào trước?”

Ngôn Hàm: “Chọn ngẫu nhiên. Đội trưởng Phi Ứng làm đi.”

“Chọn ngẫu nhiên trước.” Thân Hồng Ứng vươn tay, ánh mắt mọi người đều tập trung trên ngón tay ướt đẫm mồ hôi của anh ta.

Bàn phím trở thành ma trận 3x3.

Trước tiên, anh ta ấn phím giữa ở hàng thứ ba, vừa ấn xuống trên màn ảnh liền xuất hiện chữ t.

Không khí yên lặng như tờ. Ngón trỏ anh ta dời sang trái, đặt lên phím thứ nhất hàng thứ hai, liên tục ấn ba cái, g-h-i, trên màn ảnh xuất hiện i.

Ngôn Hàm lạnh lùng nhìn, không hề chớp mắt lấy một cái, nhìn thấy ngón trỏ anh ta khẽ dời đến...

Đột nhiên “bịch” một tiếng, cánh cửa kim loại nào đó phía sau đóng lại. Ngón tay trên bàn phím dời đi, mọi người đều quay đầu nhìn, Ngôn Hàm cũng quay đầu lại.

Ở phía đối diện, không biết tại sao Hoàng Huy lại chạy vào buồng máy sậy khổng lồ, còn đóng cửa lại.

Chân Noãn nắm lấy khăn quàng cổ trên mặt, nghiêng đầu: “Đã đến lúc này rồi mà anh ta còn làm gì thế?”

Những người khác cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì. Nhưng chính vào lúc này, trên cửa kính tròn xuất hiện khuôn mặt hoảng sợ cực độ của Hoàng Huy. Anh ta nhào lên kính, điên cuồng đập kính la hét: “Cứu mạng!”

Cùng lúc đó, trong máy sậy đột nhiên hiện lên ánh sáng màu đỏ, giống như chiếc lồng đèn đỏ trong sương mù. Khuôn mặt Hoàng Huy kinh hãi rõ rệt, đang kịch liệt xoay tròn trong buồng máy sậy vang tiếng ầm ầm. Thế nhưng, chữ số hiển thị trên đồng hồ nhiệt ở cửa máy sậy dường như đã mất không chế, không ngừng cấp tốc tăng lên...

Những người còn lại ngạc nhiên trở mắt, sau phút yên lặng ngắn ngủi, tất cả đều lao về phía đó.

Ánh lửa đỏ rực, khói đặc tràn ngập. Tiếng kêu thảm thiết của Hoàng Huy vang vọng khắp phòng khiến người ta dựng tóc gáy, sồn cả gai ốc. Chữ số trên màn hình hiển thị nhiệt độ của máy sậy tăng vọt như điên, Trình Phóng và Thân Hồng Ứng lao đến trước tiên, ấn chốt mở bên cạnh.

“Không tắt được!”

Rất nhiều đôi tay đưa đến điên cuồng ấn chốt mở, nhưng nhiệt độ của máy sậy tăng cao không hề có dấu hiệu giảm xuống.

Trình Phóng: “Tìm đầu cắm đi!”

Đôi Thanh: “Ở vách tường phía sau kia!”

Mấy người đàn ông ra sức dịch chuyển chiếc máy sậy cỡ to kia. Chân Noãn cũng theo giúp đỡ, hai tay cô run lẩy bẩy. Bên trong máy sậy đã không còn âm thanh nào nữa, chỉ có tiếng lồng sắt đun nóng. Nỗi khủng hoảng lặng im này còn khiếp đảm hơn cả tiếng kêu thảm thiết vừa rồi.

Mọi người dời máy sậy ra, chưa kịp giật dây điện đã nghe vang lên tiếng bình bịch. Có thứ gì đó ẩm ướt nặng nề nổ bên trong chiếc máy...

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn sang, trước mắt bỗng tối sầm. Ngôn Hàm đã che mắt cô rồi quay cô lại ấn vào ngực mình, nhưng khóe mắt cô vẫn trông thấy.

Máu văng tung tóe phủ đầy trên tấm kính tròn, không có khe hở. Ánh đèn từ bên trong rọi lên một vùng đỏ lờm dính lẫn da người và chất dầu, sền sệt, đặc quánh và trơn trượt. Bên góc thủy tinh thoáng thấy được đỉnh đầu máu me đỏ lét.

“Phụt” một tiếng, dây điện đã đứt. Trong nháy mắt, mặt kính dính máu người trở nên âm u và tối đen như mực. Nhóm Trình Phóng mặt mày tối sầm. Họ buông lỏng tay, trợn mắt nhìn chiếc máy sậy im lìm với vẻ lạc lõng, sững sờ chết lặng. Cảnh tượng nào mà họ chưa thấy qua, nhưng hôm nay... nhiệt độ buồng sậy đột ngột tăng vọt khiến người ta như muốn nổ tung...

Ngôn Hàm nheo mắt, nhìn chăm chăm cửa kính tròn trong chốc lát, ôm lấy Chân Noãn quay người định đi. Ánh mắt cô ngây dại, hai chân bủn rủn khụy xuống mặt đất. Anh bế thân thể mềm oặt của cô lên, đi về phía góc khác của căn phòng, thân nhiên nhắc nhở: “40 giây.”

“Đội trưởng Ngôn.” Trình Phóng giật mình hoàn hồn, quay đầu gọi anh, “Điều tra hiện trường...”

“Còn ở lại đây thì chúng ta đều sẽ bị nướng thành xác khô. 34 giây.”

Thân Hồng Ứng và vệ sĩ của anh ta lập tức tỉnh táo rời khỏi. Anh ta liếc nhìn cửa kính máy sấy đầy máu, từng mảnh da người rách vụn với chất dầu bám trên đó, bóng người bên trong nhầy nhụa máu thịt, rồi dời mắt nhìn về phía trước.

Tượng sáp chỉ bị tan chảy lớp da ngoài. Sau khi lớp natri kim loại tan hết đã ngừng phản ứng với nước, bên trong rã nát bết dính vào nhau thành khối với dáng người vẫn còn nguyên vẹn, đang trôi nổi giữa hồ nước đỏ. Qua màn sương khói mờ ảo, bóng lưng Ngôn Hàm thẳng tắp, im lặng và lạnh lùng như muốn hòa tan vào bóng tối.

Bỗng dưng Thân Hồng Ứng nhớ đến cuộc điện thoại của Ngôn Hàm vào hôm Lữ Băng được đào lên từ nhựa đường. Khi ấy, Ngôn Hàm tỉnh táo nói: “Nếu để tôi phát hiện anh có liên quan đến việc cô ấy mất tích, tôi sẽ lột da anh từng tác một.”

Đới Thanh cũng chạy trở về, Trình Phóng nhìn máy sấy rồi bất đắc dĩ quay đầu bỏ đi.

Ngôn Hàm ôm Chân Noãn đi đến trước tủ khử trùng, quay đầu lại nhìn Thân Hồng Ứng: “Đội trưởng Phi Ứng, hai tay tôi không tiện.”

Đới Thanh nhìn thời gian: “Hai mươi bảy giây, thử ba lần không thành vấn đề.”

Thân Hồng Ứng ngồi xổm xuống, trán tĩnh nhăm lại: “Trước tiên thử Jian, tian và tina... Loại trừ Jina đúng không?”

“Đúng.”

Mấy cặp mắt đang theo dõi tay anh ta.

Ngôn Hàm: “Hai mươi giây.”

Thân Hồng Ứng nhập vào j - (gh) i - a - (m) n trên bàn phím 3x3 của máy mật mã, màn hình hiển thị chữ jian. Không đúng.

Ngôn Hàm: “Mười lăm giây.”

Thân Hồng Ứng thoáng khựng lại, nhập vào lần thứ hai, t - (gh) i - a - (m) n, màn hình hiển thị chữ tian. Vẫn sai.

Thân Hồng Ứng từng làm Đội trưởng Đội đặc chủng, lại tung hoành thương trường nhiều năm, nên trong lúc nguy cấp vẫn bình tĩnh, thế nhưng giờ tay của anh ta đã khẽ run lên: “Chỉ còn tina?”

Đến thời khắc này, không ai dám chắc chắn điều gì. Vệ sĩ của anh ta lạnh lùng cất lời: “Nếu người thiết kế cố ý giờ trò khiến chúng ta cho rằng mật mã nhất định có ý nghĩa, Jina ban đầu đã bị loại bỏ mới là đáp án chính xác thì sao?”

Đúng vậy, cũng có khả năng này. Hiện giờ, chẳng ai dám tùy tiện lên tiếng. Chỉ còn một cơ hội cuối cùng, nếu nhập sai thì sẽ tiêu đời ngay. Ai có thể gánh chịu trách nhiệm này đây?

“Năm giây.” Ngôn Hàm nói, “Đội trưởng Phi Ứng, Jina hay tina, anh quyết định đi.” Anh nhìn chăm chăm vào ngón tay Thân Hồng Ứng.

Thân Hồng Ứng siết chặt bàn tay đến nổi gân xanh. Tim mọi người đều thót lên cao. Anh ta thả lỏng bàn tay, ngón tay nhanh chóng ấn: t - (gh) i - (m) n - a. Màn hình hiển thị chữ tina.

Bao ánh mắt nhìn chăm chăm vào màn hình máy mật mã. Bỗng nhiên, bốn phía hoàn toàn chìm vào bóng tối. “Ting” một tiếng, phía sau tủ khử trùng tách ra một khe hở, lớp nước son mỏng trên vách tường vỡ nát, cánh cửa đóng kín trong vách tường mở ra, ánh sáng màu hồng chiếu vào tựa như đến từ thiên đường...

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106

Mọi người nhanh chóng đi qua cánh cửa kia. Sau lưng họ, phòng giặt đồ chìm trong màn khói mù mịt. Cánh cửa ngăn cơn hỏa hoạn sắp bị cháy rụi, ngọn lửa nhảy múa trên van cửa, hừng hực đốt thành một hình người. Hần cầm một lưỡi liềm lớn trong tay, đầu đội mũ trùm lộ ra một gương mặt xương khô,

khỏe miệng khề nhếch.

Nhưng không ai quay đầu nhìn lại, họ nhanh chóng rời khỏi mật thất màu vàng như địa ngục kia.

Chân Nỗn nép trong ngực Ngôn Hàm, được anh ôm băng qua hành lang màu hồng đi đến mật thất thứ hai. Không khí mát rượi ủa vào mặt. Hành lang rất dài và vô cùng trống trải.

Mọi người im thin thít, nổi hiu quạnh và suy sụp sau phút kinh hoàng bao trùm. Tiếng bước chân mỗi một vang vọng, như thể đáp trả lại tiếng kêu thảm thiết và tiếng nổ tung của Hoàng Huy cách đó không lâu. Đầu óc căng thẳng bị buộc phải trở lại tỉnh táo vì cảnh tượng chấn động vừa rồi.

Chân Nỗn cựa quậy trong ngực Ngôn Hàm: “Đội trưởng...”

“Hả?”

“Em có thể tự mình đi được.”

“Ừ.”

Anh đặt cô đứng vững, cởi khăn quàng trên cổ cô ra từng vòng một. Cô không động đậy, gương mặt đỏ bừng nóng hổi, ánh mắt ngây dại nhìn chăm chăm vào hư không.

Anh nói khẽ: “Làm em sợ à?”

“Hả?” Cô mơ màng ngẩng đầu, khề lắc rồi sừng sốt gật đầu, rồi lại bàng hoàng. Bản thân cô không rõ mình đã làm gì nữa.

“Đội trưởng...”

“Hử?”

“Chúng ta sẽ bị giết sao?”

“Không đâu.” Anh nói.

“À...” Cô thờ phào, gật đầu, “Ừ.” Dường như câu nói đơn giản “không đâu” của anh chính là vũ khí phòng thân tốt nhất.

Ngôn Hàm nhìn cô hồi lâu rồi nắm lấy cổ tay cô, thấy hàng mày thanh mảnh của cô khề cau lại thì hỏi: “Sao vậy?”

“Đội trưởng, sao Hoàng Huy lại bị giết?”

“Hình như em đã có phỏng đoán của mình.”

“... Năm đó, Hoàng Huy đã tự mình hoặc hợp mưu đánh cắp một người thực vật ra khỏi bệnh viện. Và chuyện này có liên quan đến kế hoạch T, đúng không?” Cô nhìn mấy người phía trước rồi bước chậm lại. Cô nghĩ ra được thì nhất định bọn họ cũng đã nghĩ đến.

“Phải.”

“Em cảm thấy Hoàng Huy không biết chuyện kế hoạch T, anh ta đã bị người khác lợi dụng. Hơn nữa...” Cô lại nhìn những người phía trước, “Cái chết của anh ta hẳn là sẽ có lợi cho một số người ở đây.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô: “Anh cũng nghĩ như vậy.”

“Vậy... người bị anh ta đánh cắp có thân phận gì?”

Anh không trực tiếp trả lời cô: “Em nghĩ sao?”

“Có thể...” Cô cẩn trọng nhìn anh, “Có thể là người may mắn sống sót ở thôn kia trong hành động Ngân Kiếm, cũng có thể là người có liên quan đến kế hoạch T.”

Ngôn Hàm nói: “Là khả năng thứ hai.”

“Vậy ư? Người liên quan đến kế hoạch T.” Cô hoảng hốt, “Vậy mật mã tina kia là gì?... Là tên người bị mang đi sao?”

“... Ừ.” Giọng Ngôn Hàm cực khẽ.

“Ồ... đúng nhỉ, cái tên này nghe không giống tên người may mắn sống sót mà giống mật danh hơn.”

Cô níu chặt tay Ngôn Hàm, bỗng thấy sợ hãi, cô là “tina” sao? Sẽ không đâu. Quá khứ của cô không phải vậy. Tuy bối cảnh trong mật thất màu vàng kia rất giống với viện điều dưỡng của cô, tuy Hoàng Huy có vẻ như quen biết cô, nhưng cô không phải tina. Bởi vì nhiều năm trước, khi trí nhớ cô bắt

đầu chuyển biến tốt đẹp, phòng bệnh của cô chính là như thế. Cô chưa bao giờ bị người ta đánh cắp. Cô vốn luôn ở trong căn phòng bệnh đó, nhờ sự chăm sóc của Thẩm Dực mà dần dần khá hơn rồi cuối cùng rời đi.

Thẩm Dực, sau khi rời khỏi đây phải đi tìm Thẩm Dực, tất cả mọi chuyện sẽ được sáng tỏ. Cô không phải là tina.

Cô lẩm bẩm: “Không phải, chắc chắn không phải mình.”

Ngôn Hàm cúi đầu nhìn khuôn mặt mụ mị của cô, ánh mắt lại nhìn vào ngón tay mảnh khảnh của cô. Cô quá khản trương đến mức không ý thức được mình đã nắm cánh tay anh đến trắng bệch.

Anh đưa tay nhẹ nhàng ấn chặt ngón tay cô, đi về phía trước.

Hành lang có một ngã rẽ, mấy người phía trước dừng lại. Cuối dãy có một cánh cửa chìm trong bức tường màu hồng, trên đó có tay nắm và một màn hình máy tính màu hồng.

Giọng Đới Thanh ưỡn oai: “Đi tiếp sao?”

Không ai trả lời.

Ngôn Hàm hỏi: “Tại sao Hoàng Huy lại chạy vào máy sấy?”

Thân Hồng Ứng cau mày: “Hành động này đúng là bất thường.”

Trình Phóng nhớ lại: “Trước đó, tôi thấy anh ta đang tìm áo, có phải vì trong máy sấy có quần áo thích hợp với anh ta nên anh ta định lấy mặc không?” Anh ta nhìn Đới Thanh, “Lúc đấy, chúng ta đã kiểm tra qua, trong máy sấy quả thật có quần áo khô, anh có ấn tượng không?”

“Đúng.” Đới Thanh nói, “Nhưng vì quy tắc trong mật thất là không được di chuyển những thứ tạm thời không phải manh mối, nên chúng tôi đã không lấy quần áo ra.”

“Quần áo đặt sâu bên trong máy sấy.” Trình Phóng khó có thể tin được, “Người thiết kế mật thất lại có thể làm đến như vậy. Hẳn biết rõ Hoàng Huy sợ nóng, dự tính được anh ta sẽ cởi áo khoác, sau đó áo len bốc cháy, mấy chiếc ghế trong phòng giặt đồ có quần áo nhưng không vừa với anh ta nên anh ta phải tìm tới tìm lui, cuối cùng mới tìm được ở sâu bên trong máy sấy.”

Ngôn Hàm nói: “Người thiết kế đang ở đâu, trong chúng ta có phải đã có người thúc đẩy hay không, bây giờ khó mà nói được.”

Áo len của Hoàng Huy được làm từ sợi hóa học, chất sợi dễ bắt cháy, sau khi đốt sẽ bị tan dính, khiến cho áo lột mặc bên trong của anh ta cũng cháy hồng. Người thiết kế mật thất này chắc chắn gần đây đã gặp Hoàng Huy. Hôn nữa, hôm nay trước khi họp mặt, họ cũng từng gặp nhau và hẳn đã quan sát được thói quen mặc quần áo của anh ta trong thời gian dài.

Ngôn Hàm nhìn Thân Hồng Ứng: “Đội trưởng Phi Ứng, có một vấn đề khiến tôi rất tò mò.”

“Chuyện tôi bảo anh ta rút sợi len ra à?”

“Không phải, nhưng...”

Trình Phóng nhanh chóng hiểu ra ý Ngôn Hàm, tiếp lời anh: “Nhưng việc này anh nhất định phải giải thích. Tôi chú ý rằng ban đầu anh bảo Hoàng Huy rút sợi len, sau đó lại nói trong mật thất nhất định sẽ có chuẩn bị bắc nển, bảo chúng tôi tìm kiếm, hai việc này mâu thuẫn.”

Chân Noãn hiểu ra, bình tĩnh quan sát tay phải của gã vệ sĩ bên cạnh Thân Hồng Ứng, trên đó không có sáp. Về phần Thân Hồng Ứng, vừa nãy khi anh ta nhập mật mã, cô đã chú ý thấy tay anh ta cũng không có. Người bóp cổ cô không phải là họ.

Cô lại nhìn sang Trình Phóng, tay anh ta đang đặt trên ngực nên càng nhìn rõ hơn, cũng không có.

Cô đang mải mê suy nghĩ thì nghe thấy giọng Thân Hồng Ứng đều đều giải thích: “Lúc ấy cần bắc nển, đúng lúc Hoàng Huy đứng đối diện tôi, tôi vừa nhìn đã thấy áo len của anh ta, sau đó lại nghĩ có lẽ tìm ra bắc nển sẽ có thêm manh mối.”

Đới Thanh trầm ngâm: “Trong mật thất không có bắc nển, xem ra người thiết kế cũng đã tính toán đến việc dùng sợi len trên áo người khác rồi. Sau khi Hoàng Huy rút sợi len ra sẽ khiến trên áo có một lỗ thủng, chiếc kệ vừa ngã xuống đã rất dễ dàng móc vào áo của anh ta.”

Da đầu Chân Noãn ròn ròn, thảo nào bên trong photpho đỏ dễ cháy có trộn lẫn photpho trắng, ý muốn nhắc nhở mọi người chạy đi.

“Hóa ra, người thiết kế hoàn toàn không định khiến Hoàng Huy chết cháy trong phòng tư liệu, hẳn cũng biết cái bẫy kia rất khó giết được anh ta. Hoàng Huy có thể dễ dàng chạy đi và dập tắt lửa trên người. Vì vậy, cái bẫy hẳn thiết kế để giết chết Hoàng Huy chính là... chiếc máy sấy đã được ngụy trang. Sau khi tránh được một kiếp nạn, Hoàng Huy không ngờ rằng ngay sau đó còn có cái bẫy. Căn phòng giặt đồ ấy trông sạch sẽ và có vẻ rất vô hại.”

Chính xác là vậy, nhưng lòng Ngôn Hàm vẫn còn nghi ngờ. Tại sao Đới Thanh và Trình Phóng không bị nhốt vào máy sấy? Thiết kế mật thất là một chuyện, người thúc đẩy ở hiện trường lại là chuyện khác. Ví dụ như lúc Hoàng Huy bốc cháy chạy ra khỏi phòng tư liệu, áo len của anh ta có thể do vô ý bị mắc vào kệ, cũng có thể là do người khác gây ra.

Nhưng anh không nói, tiếp tục hỏi vấn đề của mình: “Đội trưởng Phi Ứng, trong giây phút cuối cùng, giữa Jina và Tina, sao anh lại lựa chọn Tina? Ngẫu nhiên à?”

“Không phải.” Câu trả lời này khiến mọi người khá bất ngờ.

Thân Hồng Ứng giải thích: “Tôi nghĩ rằng người thiết kế sẽ không định giết hết tất cả mọi người.”

“Tại sao?”

“Nếu định giết hết mọi người, thì chỉ việc đóng kín phòng tư liệu khiến tất cả cùng bị thiêu chết là xong.” Anh ta phân tích, “Cho cơ hội nhập mật mã ba lần có lẽ cũng là đang ám hiệu với chúng ta, mật mã chính xác nằm trong ba tổ hợp phát âm kia.”

“Có lý.” Đới Thanh nói, “May là chính xác.”

“Vậy chúng ta còn đi tiếp không?”

“Không có lựa chọn, chỉ có thể đi tiếp.” Ngôn Hàm hất cằm, ý bảo, “Màn ảnh trên cửa chứ không ở trong phòng. Hẳn sợ chúng ta không chịu mở cửa đi vào, nên đã đặt ở đây để thông báo. Ồ, mở rồi kia.”

Mọi người quay đầu lại, quả nhiên màn ảnh trên cửa sáng lên. Khuôn mặt chú hề tươi cười hiện ra, tóc tai mũi miệng đều đỏ lôm: “Quý khách thân mến, xin chào mọi người. Chúc mừng quý khách đã vượt qua vòng thử nhất, thành công thoát khỏi mật thất màu vàng. Hiện giờ, vì sự an toàn của quý khách, tôi chân thành kính mời quý khách bước vào mật thất màu đỏ. Trước mắt, vị trí hành lang mà quý khách đang đứng nối liền với mật thất màu vàng, con hóa hoạn sẽ làm cạn không khí nơi này. Nhưng sau khi đi qua cánh cửa bước vào mật thất màu đỏ, nguy hiểm sẽ hoàn toàn bị ngăn cách.”

Trình Phóng dựa vào vách tường, thở hắt ra: “Chúng ta không có lựa chọn rồi.”

“Đi thôi.” Đới Thanh khẽ nói, đưa tay kéo cửa.

Anh ta dùng tay phải. Chân Noãn nhìn chăm chăm vào ngón tay anh ta, nhưng nhớ lại vừa nãy anh ta đã cầm thìa mức sáp nên hẳn bản thân sẽ bị dính sáp. Cô lại nhìn kỹ hơn, phát hiện tay anh ta sạch sẽ, không hề có sáp. Lúc này, cô mới nhớ ra lúc mọi người ở trong phòng giặt đồ đều đã từng rửa tay, Đới Thanh bị dính sáp trên tay nên hẳn đã rửa sạch theo thói quen. Nhưng người bóp cổ cô không biết việc này, hẳn ta sẽ cạo sạch sáp trong móng tay theo thói quen sao?

Nếu không phải một trong những người đang đứng ở đây, lẽ nào là Hoàng Huy đã chết kia?

Tình huống tối nay cô gặp phải và tin tức nhận được đều phức tạp hơn nhiều so với những gì cô đã trải qua trong đời, cô sắp sụp đổ rồi.

Tiếng cửa mở vang lên cọt két. Chân Noãn nhìn sang, thế nhưng lại... trông thấy khuôn mặt mỉm cười cứng đờ của giáo sư Trịnh.

Bên kia khe cửa, giáo sư Trịnh mặt tái xanh, ánh mắt trống rỗng. Ông đang cười, mặc áo blouse Phòng thí nghiệm, nhẹ nhàng và chậm rãi lùi về sau.

Chân Noãn quay đầu vui vào ngực Ngôn Hàm. Anh cau mày. Giáo sư Trịnh đã được hòa tan, dĩ nhiên không thể nào xuất hiện ở đây. Đây chỉ là tượng sáp của ông, đầu ông được sợi dây kim loại mảnh treo vào khe trượt trên trần nhà. Sau khi trượt ra bảy tám mét, thân thể thẳng tắp của ông lắc lư rồi dừng lại.

Bối cảnh trong mật thất màu đỏ vô cùng đồ sộ, hết như một vùng hoang phế nhưng lại không giống lắm. Nếu không phải trên đỉnh đầu có trần nhà thì họ đã giống như thoát được ra ngoài, chân bước trên con đường xi măng trải đá xanh, hai bên là tường đỏ ngói xám.

Đới Thanh: “Đây là nơi quý quái gì vậy?”

Thân Hồng Ứng chú ý phía đối diện: “Tượng sáp kia... là giáo sư Trịnh mà kênh thời sự đã đưa tin sao?”

Chân Noãn đi sát bên cạnh Ngôn Hàm, dụi mắt nhìn xung quanh: “Nơi này hình như giống khu giáo sư Trịnh ở... nhưng nhỏ hơn một chút.”

“Ừ.” Ngôn Hàm nói, “Thu nhỏ lại.”

Lúc này, sau lưng truyền đến tiếng cười lạnh lớt của chú hề. Mọi người quay đầu lại, cánh cửa mật thất đã đóng, gã đang cười híp mắt: “Quý khách thân mến, hoan nghênh quý khách đến mật thất màu đỏ. Nhiệm vụ của mật thất này là giết chết tội phạm bỏ trốn. Gợi ý bối cảnh: Phạm nhân đang lẩn trốn, quý khách cần chú ý đường tháo chạy của hắn. Quý khách còn phải tìm ra một cây súng trong mật thất, dùng nó bắn trúng chính giữa lồng ngực của tội phạm, lấy được chìa khóa ra khỏi mật thất.”

Giết chết tội phạm bỏ trốn? Giáo sư Trịnh ư? Chân Noãn quay đầu lại nhìn, giáo sư Trịnh đang chậm chậm trượt vào khúc ngoặt rồi biến mất dạng.

“Tội phạm chính là tượng người mà quý khách đã thấy khi bước vào đây. Sau khi giết chết tội phạm, quý khách phải tìm ra văn kiện bí mật phạm nhân đang giấu, từ trong văn kiện ấy tìm được cửa ra của căn mật thất này, sau đó dùng chìa khóa mở cửa. Quý khách thân mến, quý khách có 30 phút để thoát khỏi nơi này. Nếu sau 30 phút, quý khách không an toàn rời khỏi thì nhiệm vụ xem như thất bại, toàn bộ ngói trong mật thất sẽ sụp xuống. Đến lúc đó, hy vọng quý khách có thể bảo vệ được cho mình, kiên nhẫn chờ đợi cứu viện.” Gã hề cười khanh khách, “Quý khách thân mến, tôi chân thành chúc

quý khách may mắn.”

Màn ảnh chợt lóe lên, khuôn mặt tươi cười của gã hề biến mất.

“Sụp xuống à?” Đới Thanh quay người, đâm vào vách tường một cái, “bốp” một tiếng: “Chết tiệt, gạch thật đấy. Nếu không ra được, nó sẽ đè chết chúng ta sao?”

Anh ta ngẩng đầu nhìn. Khác với cảnh vật thực tế, trong mật thất không có bầu trời, vách tường nối liền với trần nhà, không có khe hở.

Trình Phóng: “Sao không thấy tượng sáp giáo sư Trình đâu nữa?”

Thân Hồng Ứng: “Đi về phía trước đi.”

Đang nói thì tất cả đèn đều đồng thời tắt ngúm. Mật thất không có ánh sáng chìm vào không gian tối đen như mực. Chân Noãn nắm chặt cánh tay Ngôn Hàm. Mấy người đàn ông nhanh chóng bật đèn pin lên, vừa đi vừa soi vào hai bên vách tường. Trên đó không hề có gì khác thường.

Họ đi đến ngã ba, Ngôn Hàm cầm đèn pin soi về phía trước, trông thấy bên phải có một quầy bán đồ ăn vặt thu nhỏ, trên kệ bày những món hàng hóa bằng nhựa. Người già bằng đất ngồi trong nhà, đang mỉm cười chào khách.

Chân Noãn dờ ánh mắt, không nhìn người già: “Nơi này sẽ có manh mối sao?”

Trình Phóng mò mẫm lần ra quy tắc của mật thất, hỏi: “Bị mất điện có phải cần mua nến và bật lửa không?”

Ánh đèn pin chiếu vào làm quầy bán quà vặt sáng ngời.

Chân Noãn: “Nhưng trên kệ không có nến, cũng không có bật lửa. Những thứ bày bán đều bằng nhựa, đồ giả thôi. À, đằng đó có một đồng diêm quẹt, nhưng cũng giả nốt. Ồ, hình như có một cái là thật. Đội trường...”

Ngôn Hàm đi đến lục lọi trong đồng diêm quẹt nhựa, quả nhiên có một hộp là thật. Anh nói: “Lục soát quầy bán quà vặt, gom tất cả đồ thật lại.”

Thân Hồng Ứng tìm được hai cuộn băng keo, Trình Phóng tìm được một bộ cờ bay, ngoài ra không còn thứ gì khác. Bộ cờ được mở ra, bên trong không có xúc xắc và quân cờ, chỉ có bàn cờ bằng giấy. Họ mở rộng ra xem, điểm xuất phát bốn góc viết: “Căn phòng 1, căn phòng 2, căn phòng 3, căn phòng 4.” Chính giữa bàn cờ vẽ một khẩu súng, trên đó đánh dấu chấm hỏi (?).

Hàm ý là khẩu súng đang ở đâu đó trong bốn căn phòng này.

Mọi người bắt đầu phân tích địa hình, đứng ở giữa ngã ba quan sát hai bên, trong mỗi con ngõ ở hai bên đều có một căn phòng, đi đến đầu ngõ thì thấy phía trước cũng có một căn phòng.

Phán đoán ban đầu của họ là ngõ hẻm hình vuông, ở mỗi góc đều có một căn nhà thu nhỏ.

“Làm sao đây?” Đới Thanh nhìn đồng hồ đeo tay, “Còn 23 phút. Nhóm chúng ta cùng nhau tìm từng căn phòng hay là chia nhau đi tìm?”

Trình Phóng nhìn Ngôn Hàm. Ngôn Hàm nói: “Chia nhau đi tìm, tiết kiệm được thời gian. Bốn phòng, sáu người, tôi và Chân Noãn phải đi chung.”

Vệ sĩ của Thân Hồng Ứng nạt lạnh như tiền: “Tôi không thể tách rời ông chủ.”

“Được rồi.” Ngôn Hàm nhìn Trình Phóng và Đới Thanh, “Hai người đi chung hay đi riêng?”

Hai người họ đồng thanh: “Đi riêng, tốc độ sẽ nhanh hơn.”

“Tốt, nhưng mà...” Ngôn Hàm từ tốn nói, “Bốn căn phòng, chọn thế nào? Ai kiểm tra phòng nào?”

Chân Noãn định chọn vị trí căn phòng của giáo sư Trình, nhưng thấy mọi người đều không lên tiếng trước, cô bỗng hiểu ra. Nơi này có thể giấu một khẩu súng, e rằng ai cũng muốn tìm được trước. Không ai chủ động đề nghị phân chia phòng vì như vậy sẽ khiến bản thân bị tình nghi. Những người còn lại sẽ nghi ngờ rằng liệu có phải người này đã biết khẩu súng ở đâu nên giành tìm căn phòng hay không? Nếu đối phương đã biết khẩu súng ở đâu, liệu có đồng nghĩa hán chính là người thiết kế mật thất này?

Tất cả đều im lặng. Thân Hồng Ứng nói: “Để cho công bằng, mang bàn cờ bay đến đây đi.”

Bên dưới bàn cờ bay có in nhãn hiệu sản xuất, vừa hay gợi ý cho mọi người có phương hướng. Thân Hồng Ứng trải rộng bàn cờ, các vị trí theo chiều kim đồng hồ lần lượt là: góc dưới bên trái là màu đỏ, góc trên bên trái là màu vàng, góc trên bên phải là màu xanh lam, góc dưới bên phải là màu xanh lục, tương ứng với từng người là Thân Hồng Ứng, Trình Phóng, Ngôn Hàm (Chân Noãn) và Đới Thanh.

“Tranh thủ thời gian, tám phút sau chúng ta tập hợp ở đây.”

Ngôn Hàm, Chân Noãn và Đới Thanh đi về phía bên phải. Đến mô hình “nhà Trình Dung”, Đới Thanh bước vào trước. Ngôn Hàm và Chân Noãn rẽ vào khúc ngoặt, men theo con ngõ đi đến căn phòng phía trong.

Chân Noãn quay đầu lại nhìn, chắc chắn không có ai mới khẽ gọi Ngôn Hàm: “Đội trưởng...”

“Gi cơ?”

“Em cảm thấy cái chết của Hoàng Huy vẫn rất kỳ quái.”

“...”

“Tuy người thiết kế mật thất rất lợi hại, biết trước rất nhiều chuyện, nhưng dù hoàn mỹ đến mức có thể khiến Hoàng Huy chạy vào, thì nhất định cũng không thể thiếu sự trợ giúp của một ai đó ở hiện trường.”

Anh “ừ” một tiếng bằng quơ.

“Những người ở đây đều rất thông minh. Vừa nãy, trong mật thất màu vàng, e rằng bọn họ đều nhìn ra cơ quan. Cho nên ai muốn giết Hoàng Huy thì chỉ cần mượn hoàn cảnh hiện trường đã dễ dàng đạt được mục đích.”

Anh lại “ừ” một tiếng, liếc mắt nhìn cô. Gò má cô rất bần, vẻ đỏ gay đã tan mất sau khi rời khỏi mật thất màu vàng nóng bức kia, dần dần khôi phục lại màu trắng. Khói bụi đen sì từ trận hỏa hoạn còn vương lại trên tóc và mặt cô, nhưng cô không hề phát hiện.

Anh phát giác ra chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cô đã thay đổi không ít.

“Đội trưởng, ở nơi này có người muốn giết anh ta ư?”

“Có thể, anh ta biết quá nhiều việc không nên biết.”

“Đội trưởng.” Cô níu lấy cánh tay anh, ngừng đầu, “Anh nhìn ra ai là người của kế hoạch T không?”

“Ừ.”

“Ai?”

Anh cười nhưng không đáp. Cô lay tay anh: “Ai vậy?”

Anh vẫn cười: “Em không cần biết.”

Cô nhận ra nụ cười của anh hơi lạnh lùng, sừng sốt, cúi đầu xuống. Sau khi vào mật thất, cô cảm giác mình đã có chút thay đổi. Cô vốn rất nhát gan, hoàn toàn không dám tưởng tượng ra cảnh tượng như tối nay, nhưng sự thật là cô chẳng hề sợ hãi khi ở đây, ngược lại còn bình tĩnh và nghiêm túc tìm ra manh mối, phân tích vấn đề.

Những chuyện trước nay chưa từng ném trái đã đẩy tính cách của cô về một hướng khác. Và phương hướng ấy dường như không hề lạ lẫm đối với cô, lại còn rất quen thuộc nữa.

Sau khi vào mật thất, cô đã có chút thay đổi và Ngôn Hàm cũng vậy. Không đúng, sự thay đổi của anh hẳn đã bắt đầu từ lâu rồi, bắt đầu từ khoảnh khắc anh đi vào Phòng thí nghiệm và nói thích cô, bắt đầu từ lúc anh nhìn chiếc nhẫn của Hạ Thời trong nhạ đường và thản nhiên nói “Tôi biết rồi”. Anh đã trở nên lúc nóng lúc lạnh, trầm tĩnh và khi gần khi xa. Anh sẽ nắm tay cô, sẽ nựng mặt cô và sẽ vẫn ôm lấy cô. Nhưng sao cô lại loáng thoáng cảm thấy ngược lại anh không giống Đội trưởng trước kia nữa, anh đã trở nên rất khó gần gũi.

Đến tận tối nay, từ khi vào mật thất, anh bỗng lạnh nhạt không hề e dè, quái gở và chán đời, tính cách anh như đã bị đẩy vào một thái cực khác.

Tìm Chân Noãn như bị thứ gì đó xé toạc, cô ôm chặt lấy cánh tay anh theo bản năng, dè dặt nghiêng đầu tựa vào vai anh. Dường như anh không hề phát hiện động tác nhỏ này của cô, vẫn im lặng.

Cô suy nghĩ một lát lại khẽ gọi: “Đội trưởng...”

“Ừ?”

“Tượng sáp vứt vào hồ nước là sao ạ?”

Anh không quay đầu lại: “Tại sao hỏi như vậy?”

“Em cảm thấy không đúng. Hoàng Huy rất sợ nóng, nhưng anh ta vừa nhìn thấy hồ nước thì sắc mặt liền thay đổi, phản ứng đầu tiên là sợ có chất ăn mòn. Lửa rất lớn, khói quá dày đặc, mọi người đều thấm ướt quần áo rồi bịt miệng và mũi, nhưng anh ta lại không chịu đến gần. Anh ta từng làm lính đặc chủng, không thể nào sợ nước hoặc không biết bơi được. Khi bọn anh ném tượng sáp kia vào nước, anh ta tránh rất xa, không chịu nhìn. Sau đó, anh ta một mình đi tìm đồ đạc, tránh xa mọi người, giống như cảm giác được bản thân sẽ gặp nguy hiểm vậy.”

Anh nheo mắt: “Cho nên?”

“Em nhớ đến xác ướp trong nhựa đường, làn da sần sùi, trông như bị bỏng nhưng vẫn khá bằng phẳng. Khi ấy, em cho rằng là bị tưới xăng đốt, bây giờ nghĩ lại, chắc là... là do axit sulfuric rồi.”

“Ừ.”

“Bọn họ... bọn họ đánh cắp người trong bệnh viện ra... rồi ném vào hồ axit sulfuric hả?”

“Ừ.” Giọng mặt nghiêm của Ngôn Hàm tĩnh lặng, “Trong xưởng nhựa đường năm đó có một phân xưởng chuyên sản xuất nhựa đường lưu hóa, bể chứa axit sulfuric được công khai đặt ở đó.”

Lòng Chân Noãn thở phào nhẹ nhõm, thật tốt quá, cô không phải là tina kia. Lẽ nào Lữ Băng mới là tina - người thực vật trong phòng bệnh? Dù thế nào đi nữa, cô cũng không phải. Nhưng...

Cô bỗng lạnh toát, một mảnh mô liên kết của Hạ Thời trong nhựa đường có mức độ ăn mòn còn nghiêm trọng hơn Lữ Băng. Cô ấy cũng bị...

Cô không dám hỏi, nhưng anh đã nhìn ra ý nghĩ trong cô, lại khẽ mỉm cười: “Đúng.”

Sống lưng Chân Noãn lạnh ngắt: “VẬY, kẻ giết chết Lữ Băng và giết hại A Thời...”

“Không nhất định...”

Họ đã đi đến cửa phòng, căn phòng không có cửa mà chỉ treo một chiếc màn, Ngôn Hàm vén lên đi vào.

“Tiểu Tùng từng phân tích rằng A Thời bị thương nặng hơn Lữ Băng rất nhiều. Anh nghĩ chắc hẳn có người xem nơi đó là nơi tốt để hủy thi diệt tích, nên đã lần lượt vứt họ vào đó.”

“Nhưng chiếc nhẫn trong miệng anh ta thì sao? Chiếc nhẫn dính nhựa đường ấy.”

Ngôn Hàm cau mày: “Đây cũng là điểm mà anh chưa nghĩ ra.”

Thực giác nói cho anh biết chiếc nhẫn kia là A Thời nhét vào miệng Lữ Băng. Nhưng sự thật đã chứng minh rằng một nạn nhân khác trong nhựa đường có DNA thuộc về A Thời, rất có thể cô ấy đã chết trước Lữ Băng. Nếu cô ấy chết trước Lữ Băng, vậy chiếc nhẫn kia là do người khác nhét vào. Ai sẽ làm việc kỳ quặc này? Nếu cô ấy không chết trước Lữ Băng, thì lúc cô ấy nhét chiếc nhẫn kia vào, thân thể có lẽ đã không còn lành lặn nữa. Anh tìm nén, siết chặt bàn tay thành nắm đấm.

Xung quanh tối đen, Chân Noãn không hề chú ý đến. Cô bước vào phòng và hỏi: “Anh cảm thấy năm đó Hoàng Huy đã tham gia vào những chuyện này sao?”

“Đúng.”

“Anh ta có đồng bọn không?”

“Những chuyện này rất khó hoàn thành một mình.” Anh soi đèn pin nhìn quanh phòng.

“Cho nên trong những người cùng đồng hành với chúng ta ở đây, ít nhất vẫn còn một người ư?”

“Ừ.”

“Anh biết là ai không?”

“Khá chắc chắn.” Anh khẽ nheo mắt. Trong phòng rất ít đồ đạc, chỉ có một cánh cửa sổ, một chiếc sofa, một bàn trà, một chiếc giường, một nhà bếp và một nhà vệ sinh.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 107

“... Đội trưởng...”

Anh ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra giò rác: “Muốn nói gì?”

“... Anh sẽ làm gì?”

“Làm gì là làm gì?”

“Nếu anh tìm ra kẻ làm hại A Thời, anh sẽ làm gì?”

Anh không trả lời, như thể không nghe thấy. Một lát sau, anh lẩm bầm: “Nếu trong phòng này có súng, nó có thể được giấu ở đâu?”

Chân Noãn nghe vậy cũng thôi nghĩ lan man. Hiện giờ, việc quan trọng nhất là ra khỏi mật thất.

“Ừ, việc khẩn cấp trước mắt là tìm ra súng. Thật hy vọng súng đang ở chỗ chúng ta.”

Ngôn Hàm nghe thấy, bỗng cười: “Sao lại hy vọng súng đang ở chỗ chúng ta?”

Chân Noãn nói như lẽ đương nhiên: “Em sợ người lấy được súng sẽ giết chúng ta. Cho nên, dĩ nhiên chúng ta lấy được là tốt nhất rồi.”

“Ai cũng nghĩ vậy cả.” Anh nói.

Chân Noãn suy tư, đúng thế mà, ai cũng nghĩ như vậy. Bây giờ, nhóm bạn đồng hành của họ thật ra không hề đáng tin.

Ngôn Hàm nói: “Hình như em đã có chút thay đổi. Trước kia, em sẽ không nói lời như vừa này.”

“... Tự bảo vệ mình bao giờ cũng phải từ từ học mới được.”

Cô đến bên cửa sổ, vén màn lên nhìn, nhưng đột nhiên lại trông thấy giáo sư Trịnh mặc đồ trắng đang treo bên ngoài, cứng nhắc mỉm cười với cô. Cô sùng sốt, vừa định đưa tay bắt thì giáo sư Trịnh lại lắc lư trượt đi theo quỹ đạo.

“Đội trưởng...”

Cô quay đầu lại, Ngôn Hàm cũng nhìn thấy, nhưng anh không hứng thú lắm: “Để ông ta đi thôi, tìm súng trước đã.”

“À.” Chân Noãn lộ đầu nhìn, giáo sư Trịnh trượt đi trong ngõ hẻm âm u. Cách đó hơn một trăm mét, trong căn phòng nơi góc đường, loáng thoáng có ánh đèn pin hiện lên, đó là nơi Trịnh Phóng đang lục soát.

Cô quay đầu nhìn về phía góc đường đối diện cũng cách đó hơn một trăm mét, trên màn cửa cũng có ánh sáng, đó là ánh đèn pin của Đới Thanh.

Tất cả đều đang ở trong phòng của mình, còn giáo sư Trịnh thì đang trượt quanh ngõ hẻm hình vuông.

Hai người tìm khắp căn phòng, nhưng không thấy gì cả.

“Có thể súng không ở chỗ chúng ta.” Ngôn Hàm thoáng nhìn đồng hồ đeo tay, “Đã 6 phút trôi qua rồi, chúng ta trở về thôi.”

“Ừ.” Chân Noãn hơi ủ rũ.

Lúc đến bên cửa định vén màn bước ra ngoài, Ngôn Hàm phát giác bên trái tấm màn đã được cố định. Lúc mới vào, anh đã cảm thấy bất tiện, chỉ có thể vén từ bên kia, bây giờ chú ý kỹ liền thấy bên trái khá dày với tầng tầng lớp lớp. Anh vừa đưa tay kéo đã trông thấy một chiếc tù cầu dao điện được treo rất cao trên tường.

Chân Noãn cũng nhìn thấy, nén giọng: “Có thể ở đó không?”

Ngôn Hàm kéo ghế đến, bước lên. Tù cầu dao được đặt ở vị trí cao hơn bình thường rất nhiều, anh giẫm lên ghế nhưng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được bên trong tù cầu dao. Ngoại trừ công tắc ra thì không có gì cả.

“Không có.”

“Ồ.” Chân Noãn tiếc nuối.

Anh đóng cửa tù cầu dao lại, bỗng nhận ra rằng khi anh giơ tay thì đầu ngón tay vừa hay chạm đến nóc tù, không thể chạm lên trên hơn nữa. Điều này cũng trùng hợp quá...

Nhưng khi anh kiễng chân lên, cả bàn tay anh liền có thể chạm đến mặt phẳng trên nóc tù, nơi đó... có một khẩu súng. Độ cao này thật vừa khéo.

Anh là người cao nhất trong đám người kia, nên ngoại trừ anh ra, bất cứ ai đến căn phòng này đều không tìm được súng. Người đứng trên ghế, theo ý thức an toàn cũng sẽ không nghĩ đến việc nhảy lên sờ thử.

Ngôn Hàm nheo mắt lại, đưa ra quyết định trong tích tắc. Anh nhảy xuống ghế rồi nói: “Không có ở chỗ chúng ta.”

Chân Noãn “à” một tiếng, hoàn toàn tin tưởng anh. Ngôn Hàm cúi người đi khiêng ghế lên, chuẩn bị đặt lại chỗ cũ. Chân Noãn soi đèn pin cho anh, vô tình thoáng nhìn liền như bị sét đánh.

Cô hóa đá tại chỗ, đầu óc lóa lên chớp nhoáng, chợt bước nhanh đến cầm lấy tay phải của anh: “Đội trưởng, để em cầm giúp anh.”

Cô nắm lấy tay phải của anh rồi sờ đến móng tay anh, tim bỗng như bị điện giật. Móng tay anh trơn trượt và sền sệt, đó là...

Cô như vẫn không tin, cổ sức cựa ra. Lần này, cô đã hết hy vọng thật rồi. Thứ cô vừa cựa được chợt lóa lên trong ánh đèn pin. Cô không hề nhìn lầm, trong kẽ móng tay cô là một lớp sáp!

Cô đột ngột buông anh ra, nhưng lại nhìn thấy khuôn mặt bình tĩnh lạ thường của anh, phút chốc cảm thấy quá đổi xa lạ và lạnh lùng. Chân Noãn nhìn anh chăm chăm, đôi tay run rẩy, cô lùi về sau một bước rồi lại lùi thêm một bước nữa.

Chương 13

Trong nháy mắt, đầu Chân Noãn lướt qua rất nhiều hình ảnh. Ngôn Hàm không hề chạm vào bình hoa chứa sáp, không chạm vào cây nến, tượng sáp bệnh nhân không phải làm bằng sáp mà là kim loại. Cô muốn tìm lý do cho anh, nhưng mà...

Anh không cần.

Anh nhìn cô, vẻ mặt dần dần thần nhiên, thậm chí xa cách. Anh không cần hỏi cô chuyện gì, động tác cựa ngón tay anh của cô khi nãy và vẻ kinh ngạc trên gương mặt cô đã quá rõ ràng. Anh thông minh như vậy, thoáng chốc đã hiểu ra ngay.

Ngôn Hàm gợn ngón tay mình lên, nhìn sáp dính trên móng ngón tay giữa, khẽ nhướn mày như đang cười nhạo sơ suất của mình. Ngón cái anh khê cong lại, cựa ra. Vụn sáp màu trắng rơi xuống trong ánh đèn pin. Anh cạo sạch rồi bình thần nhìn cô. Lặng yên và hờ hững, đến cả việc che đậy và giải thích cũng bị khinh thường.

“... Là anh...” Cô cô vẫn còn đau nhưng lại thấy tê tái, “Tại sao?”

Ngôn Hàm quay người đặt ghế về chỗ cũ, nhìn đồng hồ đeo tay và nói: “Đã sáu phút ba mươi giây trôi qua rồi, đi tập hợp.”

Cô cố chấp nhìn anh, vẫn muốn tìm lý do cho anh: “Bóp cổ em là vì muốn đàn dưng có người giết em, khiến mọi người cho rằng trong chúng ta có kẻ xấu, để rồi hoài nghi lẫn nhau sao? Bởi vì anh chán ghét những người đã tham gia hành động năm đó, bao gồm cả bản thân anh ư?”

Anh không buồn nhìn cô, cất giọng miễn cưỡng: “Ừ.”

Cô lắc đầu, lại phủ định: “Không phải, còn có nguyên nhân khác. Đội trưởng... trí nhớ em không tốt, nhưng em không hề ngốc... Em cảm giác được cảm xúc khi đó của anh...”

Cô hít thở khó nhọc, trái tim quặn đau: “Anh, anh hận em, em cảm giác được.”

Anh cất bước đi ra ngoài: “Hiện giờ, tôi không muốn nói với em những chuyện này.”

“Bởi vì Hạ Thòi sao?” Cô sắp điên mất, bỗng chốc không chịu nhường bước, tàn nhẫn khiêu khích anh, “Em trong quá khứ là thành viên kế hoạch T đúng không? Em là tina, chính em đã gây ra cái chết cho cô ấy phải không? Cái chết của cô ấy có liên quan đến em, là em đã vứt cô ấy vào axit sulfuric...”

Anh thỉnh thoảng quay người lại, nắm lấy cổ áo cô, lôi cô vào nhà vệ sinh rồi đẩy mạnh vào vách tường. Bàn tay còn lại đang cầm đèn pin đâm một cú vào tường như hận không thể đánh cô.

Cô bàng hoàng, đau đớn vì vẻ hận thù trong mắt anh, ra sức vùng vẫy.

Anh nắm chặt cổ áo cô, kéo cô đến bên cạnh rồi cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô, tàn nhẫn gằn từng câu từng chữ trong kìm nén: “Cô rất muốn biết đúng không?”

“Chân Noãn, tina, không phải, hay là gọi cô bằng một cái tên nữa mà cả người trong kế hoạch T cũng không biết, Hạ Thiên.”

Chân Noãn tròn to mắt, kiễng chân để cố hít thở trong khó nhọc.

“Không... anh nói bậy! Em là cô nhi, em không có người thân. Em và Hạ Thòi không có bất cứ quan hệ nào.”

Gương mặt anh gằn trong gang tấc, nhếch lên nụ cười lạnh lẽo: “Đúng, cô và cô ấy không có bất cứ quan hệ nào cả. Cô ấy lương thiện, dịu dàng, đáng yêu, tốt đẹp... Cô ấy là cô gái tốt nhất trên đời này...”

Anh nheo mắt lại, chỉ vừa nhắc đến Hạ Thòi, đáy mắt đã phủ lên màn nước long lanh, nhưng rồi bỗng chốc tan như mây khói, trở nên chất chứa nỗi thù hận và chán ghét.

“Còn cô, từ nhỏ đã làm cái thí nghiệm ác độc kia cho kế hoạch T.”

Xương quai xanh của Chân Noãn sắp bị anh bóp vỡ, cô nói không nên lời, cũng không tin lời anh nói.

“Cô không làm gì cô ấy, thậm chí không biết đến sự tồn tại của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn vì cô mà chết. Lúc nhìn thấy căn phòng bệnh kia, cô hẳn đã nhớ lại. Đó là nơi cô từng ở, là viện điều dưỡng mà cảnh sát đã giam giữ cô. Cô nảy sinh xung đột với mấy thành viên khác trong việc nghiên cứu vì ý kiến không hợp, nên bọn họ muốn giết cô. Một vụ nổ đã khiến gương mặt cô bị hủy hoại hoàn toàn, trở thành người thực vật. Nhưng cảnh sát đã không từ bỏ cô, còn giữ cô lại. Cô rơi vào tay cảnh sát, đám đồng bọn cô đương nhiên không thể bỏ qua.”

“Không phải!” Cô đỏ hoe mắt, nghiêng chặt răng giống như con thú bị kích thích nổi điên, “Em nhớ được em đã hồi phục lại ở căn phòng đó, em không hề bị mang đi. Anh nói dối...”

“Đó là vì có người giữa chừng đã ngăn lại và trao đổi cô, đưa cô vào ở căn phòng bệnh giống y như trước.”

Chân Noãn như bị sét đánh, mặt mày xám ngoét. Ngăn lại, trao đổi, tina, Hạ Thiên, DNA? Chân Noãn đã từng là tina và bị người khác truy sát, nhưng có người đã bắt Hạ Thời, dùng cái chết của cô ấy để đổi lấy người của kế hoạch T hoặc cảnh sát buông tha cho cô? Mấy năm sau, cô hồi phục lại trong căn phòng kia rồi được đưa sang Mỹ, mãi đến gần đây mới quay về?

“Bọn họ lấy đi một vài mẫu xương của cô ấy về làm nghiên cứu, còn lại đều tiêu hủy. Sau đó, những tổ chức xương được dùng làm nghiên cứu kia không còn giá trị, nên cũng bị vứt bỏ như rác rưởi. Còn cô, bởi vì tôi tìm Hạ Thời quá vất vả, bọn họ lo lắng bị bại lộ nên lấy một thanh xương sườn và thịt vụn sót lại từ phẫu thuật cấy ghép da trên cơ thể đầy thương tích của cô, đóng băng rồi vứt ở bờ sông. Mục đích là muốn DNA giống A Thời khiến tôi hết hy vọng, khiến tôi đừng tìm kiếm nữa.”

Anh nắm cổ áo và cầm cô, bỗng nở nụ cười, cười đến ánh nước nhật nhòa trong đáy mắt: “Nhưng các người sẽ không biết. Tôi sống là để tìm kiếm cô ấy, tìm thấy được cô ấy nguyên vẹn. Sống thì phải thấy người, chết cũng phải thấy xương. Một mảnh cũng không thể thiếu!”

Giờ phút này, rốt cuộc Chân Noãn đã thấy rõ được ánh mắt của anh, hung hiểm và tàn nhẫn. Anh từng cười nói rằng anh đã sớm không còn tình cảm. Cô cho rằng anh chỉ nói đùa, hóa ra là thật.

“... Anh hận em.” Cô chằm chằm nhìn anh và lặp lại, “Anh hận em.”

“Phải.” Anh hạ giọng cực thấp, rít qua kẽ răng từng chữ một, “Chân Noãn, bây giờ tôi thật sự muốn bóp chết cô. Tại sao người chết năm đó không phải là cô? Tại sao cô không chết đi?”

Chân Noãn bị nắm cổ, chết lặng ngược nhìn anh. Từng câu anh nói nghe sao như những viên đạn đâm khắp tim cô thành trăm nghìn lỗ. Đau đến cùng cực nhưng lại không rơi ra một giọt nước mắt, toàn bộ đều nuốt ngược vào lòng. Đèn pin soi sáng khuôn mặt trắng bệch và trong suốt của cô, cô nhếch nhếch khóe môi nở nụ cười quật cường, tiếp tục khiêu khích: “Nếu hận như vậy, sao không giết chết em đi?”

“Cô và cô ấy cùng họ.”

Một câu nói đã khiến trái tim Chân Noãn hóa thành tro tàn, chẳng gì tàn khốc hơn thế nữa. Một người đã chết gần mười năm, vẫn cảm thấy sâu tận đáy lòng anh. Trong mắt anh, toàn bộ thế giới đều là đồng hoang tàn đổ nát. A Thời kia, anh yêu cô ấy bao nhiêu thì cô hận cô ấy bấy nhiêu.

Những ngày qua, anh khi gần khi xa hóa ra chỉ là một ảo cảnh. Thảo nào, thảo nào anh chưa từng hôn cô, ngay cả cái ôm cũng keo kiệt, nắm tay cũng chỉ cầm cổ tay cô, không để mười ngón đan xen.

Có đôi khi, anh bị lạc lối trong nét tương đồng của cô và Hạ Thời, chìm đắm trong ký ức ấm áp ngăn ngui mà không sao thức giấc. Nhưng rồi chốc chốc tỉnh táo trở lại, nhận ra cô là hung thủ hại chết Hạ Thời, anh lại khó lòng đón nhận và gần gũi.

Chân Noãn biết rất rõ anh tiếp cận cô là vì muốn biết cô có thật sự mất trí nhớ hay không, có vô tội thật không. Tina là một nhân vật quan trọng như vậy, anh không thể buông tay, càng không thể để Thẩm Dực đưa cô đi lần nữa.

Khi này, trong căn phòng màu vàng, tuy cô cảm nhận được nỗi hận thù của người phía sau nhưng cũng mơ hồ nhận ra được anh đã nhẹ tay. Đó không phải do Trình Phóng đến gần kinh động anh, mà vì trong giây phút cuối cùng cô hôn mê, anh đã buông tay.

Khoảnh khắc trước đó, cô còn tìm lý do cho anh, ảo tưởng rằng anh chỉ muốn thử xem có thật cô sẽ không phản ứng khi gặp phải nguy hiểm không. Nhưng giờ phút này, khi cô hồi đến, anh lại hoàn toàn không muốn giải thích mà thẳng thắn thừa nhận: Đúng, tôi muốn giết cô đấy.

Cô hận Chân Noãn gian ác trước kia, hận Ngôn Hàm bây giờ, nhưng càng hận Hạ Thời hơn. Hận cô ấy thấu xương. Tại sao cô gái kia chết đi gần mười năm mà vẫn có thể hành hạ người đàn ông này ra nông nổi như bây giờ?

“Anh... tại sao anh có thể yêu cô ấy đến vậy?” Cô hỏi.

Giọt nước đầu tiên rơi xuống trong đêm nay không phải vì bản thân mình mà là vì anh.

“Nhưng... em cũng thích...” Đôi môi run rẩy kịch liệt, lời nói sau đó không cách nào thốt ra nổi.

Nhưng... em cũng thích... anh mà!

Nói ra được thì thế nào, anh hoàn toàn không nhìn thấy, cũng chẳng buồn nghe.

Đôi mắt Ngôn Hàm tối tăm, tay buông cô ra. Cô trượt xuống theo tường, đôi mắt to đông đầy nước, nhưng lại bướng bỉnh không rơi xuống dù chỉ một giọt, oán hận nhìn anh chằm chằm.

Anh lẳng lặng nhìn cô, không nói một lời.

Khốn kiếp! Cô đột ngột đá một cú vào xương bấp chân anh, lúc anh dạy cô phòng thân đã từng nói nơi đó sẽ rất đau. Anh không tránh né, cũng không nhúc nhích, cứ thế yên lặng nhìn cô.

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Khốn kiếp!

Cô đá anh liên tục, nhưng càng không thỏa nổi cảm hận, hai tay nắm lấy cổ áo anh, vừa giật vừa cào, vừa đánh vừa đá, anh vẫn bất động không tránh né.

Cô thật sự phát điên, hết như dã thú được thoát khỏi giam cầm, chỉ muốn làm anh đau đớn. Cô nhào đến cắn thật mạnh vào cổ anh, hận không thể xé ra một miếng thịt của anh. Nhưng anh vẫn đứng yên, không hề cử động và cũng không lên tiếng.

Cuối cùng, cô mệt mỏi, nhả ra. Cô dần dần đỡ dần, mùi máu tanh tràn ngập khoang miệng, nước mắt lạnh giá không rơi xuống mà nuốt trở vào.

“Là tôi đáng đời... Thẩm Dục...” Trái tim cô như bị dao cứa, máu chảy đầm đìa, “Mười năm rồi, là tôi lạnh tình, phụ lòng anh ấy, nợ anh ấy, không chờ đợi, không tin tưởng anh ấy. Là tôi ngu muội, là tôi trúng tà, như con ngốc tin anh vô điều kiện, lệ thuộc vào anh, để rồi kết quả là bị anh lừa dối, bị anh phụ bạc, bị anh treu đùa. Đáng đời tôi mà! Đáng đời lắm!”

“Đội trưởng Ngôn!” Tiếng gọi của Trình Phóng truyền đến, “Hai người không sao chứ.”

Tám phút giao hẹn đã đến.

Cô ngơ ngác đứng chết lặng, anh quay người rời khỏi nhà vệ sinh.

“Đội trưởng...” Cô bỗng tỉnh lại, quay đầu nhìn anh.

Anh dừng bước.

“Tôi không phải tina, cũng không phải là Hạ Thiên.” Cô nhìn bóng tối và khẽ nói, “Tôi chính là Chân Noãn. Anh hiểu không?”

“...” Anh dừng lại giây lát, “Hiểu.”

Một câu đã hiểu của anh cũng khiến Chân Noãn thông suốt. Cô tiến lên, kéo ống tay áo của anh. Anh quay đầu lại nhìn cô.

Cô nói với vẻ mặt điềm tĩnh: “Tôi... muốn liên thủ với anh cho đến khi ra khỏi mật thất.”

Cô biết rõ rằng hiện tại bảo vệ tính mạng mới là quan trọng nhất.

“Vội lại, anh cũng cần tôi đúng không? Kéo theo một cô gái vướng tay vướng chân bên cạnh là công cụ che đậy rất tốt, không phải sao? Nếu bây giờ hai chúng ta có biểu hiện kỳ lạ, mọi người nhất định sẽ nghi ngờ anh.”

“Ừ.”

EFF – Ebook Fun & Free

Anh nhìn cô, cô đã thay đổi chỉ trong một đêm, bất chợt cảm thấy cô có chút đáng thương. Cô trước nay luôn ngây thơ đơn thuần, chỉ vì được Thẩm Dục bảo vệ trong lớp vỏ bọc ngăn cách thế giới. Sau khi biết Thẩm Dục dự định đưa cô đi, anh liền quấy nhiễu cuộc sống của cô, kéo cô từ sau lớp vỏ bọc ám áp của Thẩm Dục đến bên cạnh anh. Nhưng hôm nay, anh cũng đã đẩy cô ra rồi.

Cô hoàn toàn không có ai để tin tưởng và nương tựa, nhưng lại phải thoát khỏi căn mật thất tối tăm đầy rẫy nguy cơ bủa vây này. Cô không thay đổi thì có thể làm gì? Tất cả những thứ từng có đều đã bị đập nát. Ngay cả anh cũng siết cổ cô, cô bị ép buộc đến tình cảnh này thì chỉ có thể dựa vào bản thân mình thôi.

Con người luôn yếu đuối ấy đến khóc cũng không còn biết nữa, lại còn biết khiêu khích kích động anh. Đã ảm ỉ xong, cũng đã trở mặt, cô không có thời gian để gặm nhấm cảm xúc buồn bã, thời gian vừa đến thì phải chuẩn bị sẵn sàng để xuất phát. Đúng vậy, đối mặt với sống chết, thứ gì cũng trở nên nhỏ bé không đáng kể.

Ngôn Hàm không biết cô sẽ thay đổi đến mức nào, cũng không biết cô có vô tội hay không. Cô nói mình chỉ là Chân Noãn, là Chân Noãn hiện tại. Nhưng mất đi trí nhớ thì có thể nói tất cả không liên quan đến cô sao? Còn cô và Chân Noãn trước kia có quan hệ gì với nhau?

Những vấn đề này khiến anh mâu thuẫn, anh không muốn và cũng không có thời gian để nghiền ngẫm.

Vừa nãy, cô hỏi anh hiểu chưa, làm sao mà anh không hiểu chứ?

Chính bởi vì cô chỉ là Chân Noãn, một Chân Noãn ngờ ngáo, ngốc nghếch, nhu nhược, không biết tranh lợi tránh hại, lại thật ảm áp, cho nên... Tuy lý trí luôn nghĩ ngờ việc cô có giả tạo hay không, nhưng tình cảm đã tin tưởng cô mất rồi.

Cho nên... trên đường chạy đến Thập An Lĩ, anh đột nhiên đánh mất lý trí muốn giết người. Trong cầu thang quán bar, anh chợt muốn chạm vào gương mặt cô. Trong thang máy lúc ở Thâm Thành, anh đột nhiên muốn ôm cô vào lòng. Trong căn nhà màu xanh, anh bỗng muốn ôm cô vào lòng. Trong căn nhà màu xanh, anh bỗng muốn dẫn cô đến phòng Hạ Thời. Ở nơi bán gãy tay trong trung tâm thương mại, anh bất chợt muốn khụy gối xuống nhìn thẳng vào mắt cô. Trong khu vui chơi vào đêm tuyết rơi, anh bỗng muốn ngâm lấy đầu ngón tay dính kẹo bông giòn lạnh lạnh và mềm mại của cô...

Anh không biết những tình cảm này có thể gọi là thích hay động lòng không. Nhưng khi cô ở bên cạnh, tim anh lại bình yên đến lạ.

Nếu cho anh thêm thời gian để anh bắt được hung thủ hại chết Hạ Thời và tìm ra tung tích của cô ấy, nếu cô không phải Hạ Thiên hay tina, nếu cô chỉ là một cô pháp y Chân Noãn ngây thơ khờ dại, có lẽ... có thể... anh sẽ có tương lai êm đềm mới.

Nhưng mà... tất cả đều không thể nữa rồi. Tất cả tâm tư yếu đuối từng có kia chỉ có thể chấm dứt trong thầm lặng. Có một số việc anh không thể không làm.

Trở lại chỗ tập hợp, tất cả đều không tìm được súng. Cách thời gian kết thúc nhiệm vụ chỉ còn lại mười lăm phút.

Thân Hồng Ung: “Nếu không có súng, có phải là đã định trước nhiệm vụ sẽ thất bại hay không?”

Đới Thanh: “Nhưng chúng ta đều không tìm được thì sao đây?”

Ngôn Hàm nói: “Ý của gã hề là bảo chúng ta tìm được súng, mở lồng ngực của tên tội phạm bỏ trốn để lấy đồ bên trong ra. Tôi nghĩ chắc có thể dùng dụng cụ khác mở ngực của tượng sáp.”

“Dụng cụ gì?”

“Tôi còn nhớ trong tay tượng sáp của giáo sư Trịnh có cầm một con dao phẫu thuật.”

“...”

Chân Noãn nãy giờ vẫn im lặng, không ngừng nhắc nhở bản thân phải phấn chấn. Cô không xác định được mật thất này do ai thiết kế, nhưng khẳng định Ngôn Hàm đang châm dầu vào lửa.

Nghe lời Ngôn Hàm, họ chia làm hai đội, mỗi đội ba người, xuất phát theo hai hướng trái ngược, men theo ngõ hẻm hình vuông đi bắt tượng sáp giáo sư Trịnh.

Trên đường, Trình Phóng nói chuyện với Ngôn Hàm. Anh ta nghi ngờ cái chết của Hoàng Huy trong mật thất ngoại trừ do thiết kế đặc biệt của mật thất, còn có người ở hiện trường đã thúc đẩy. Anh ta cho rằng người thiết kế mật thất đang ở trong số họ, Đới Thanh, Thân Hồng Ung và tên vệ sĩ.

Suy đoán của anh ta đại khái giống như Ngôn Hàm, chỉ có điều anh ta vẫn chưa xác định được đối tượng đáng ngờ. Anh ta cho rằng trước kia Hoàng Huy từng đánh cắp một người thực vật trong viện điều dưỡng, có lẽ đó chính là người may mắn còn sống sót ở thôn kia trong hành động Ngân Kiếm.

Chân Noãn nghe ra dường như anh ta cũng không biết chuyện kế hoạch T.

Anh ta hỏi Ngôn Hàm trước nhất nên làm gì. Ngôn Hàm chỉ nói: “Bảo vệ tốt bản thân.”

Trình Phóng thờ dãi, lại nghiêm túc nói: “Trong ba người họ, chắc hẳn có một người đã tìm được súng rồi.”

Trong tích tắc, Chân Noãn đánh hơi được sự uy hiếp từ cái chết, suy nghĩ cuối cùng cũng thoát khỏi hỗn loạn, hỏi: “Tại sao?”

Ngôn Hàm cũng hỏi: “Tại sao?”

“Gã hề đã gợi ý rằng ở hiện trường có một khẩu súng, làm sao có thể không tìm thấy chứ?”

“Ý của anh là gì?”

“Có người đã giấu khẩu súng rồi, đến thời điểm quan trọng sẽ dùng.”

Chân Noãn chợt cảm thấy nguy cơ trùng trùng, nhìn Ngôn Hàm. Anh cau mày, ra chiều suy tư.

Đi không được bao lâu, ánh đèn pin phía trước rơi đến, sáu tia sáng lẫn lộn giao nhau, soi ngõ hẻm sáng ngời. Phía sau luồng sáng là sáu đôi mắt đầy kinh ngạc. Tượng sáp của giáo sư Trịnh biến đâu mất rồi?

Sáu người chia thành hai nhóm đi một vòng, nhưng phát hiện tượng sáp giáo sư Trịnh đã biến mất dạng.

Đới Thanh kinh ngạc: “Ba người không thấy à?”

“Không có, ba người thì sao?”

“Cũng không có.”

Chân Noãn: “Sao lại thế chứ, vừa nãy tìm đồ đạc ở trong phòng, tôi vẫn còn thấy tượng sáp của giáo sư Trịnh trượt qua ngoài cửa sổ mà.”

Vệ sĩ của Thân Hồng Ứng nói: “Đúng vậy, tôi cũng đã nhìn thấy.”

Thân Hồng Ứng: “Tượng sáp kia đáng lý phải chạy quanh trong ngõ hẻm hình vuông mới đúng.”

Nhưng một người to như thế lại biến đâu mất?

“Tượng sáp được treo lên bằng dây kim loại.” Ngôn Hàm soi đèn pin lên trần nhà, “Đi theo đường dây tìm thôi.”

Đường dây trượt cũng tạo thành hình vuông, nhưng trong đó đột nhiên có một nhánh rẽ, đoạn đường trượt này đã biến mất sau tường đá đỏ. Mọi người tìm kiếm trên vách tường kia, thoáng phát hiện ra khe hở, là một cánh cửa nhưng không thể mở ra.

Trình Phóng: “Xung quanh đây nhất định sẽ có manh mối gì đó mà chúng ta đã bỏ sót.”

Chân Noãn nhớ lại lần nữa, ngõ hẻm này ngoại trừ hơi nhỏ một chút, còn lại đều giống với cảnh vật thực tế, nào là quầy bán quà vật bằng nhựa, tường đá nhỏ, thân cây nhựa, đèn đường...

“Đèn đường.” Chân Noãn thỉnh thoảng nói, “Đèn đường là thật.”

Ngôn Hàm đồng ý: “Mặt thất màu đỏ vừa bắt đầu đã bị cắt nguồn sáng, đó cũng là gợi ý chúng ta phải mở đèn.”

Chân Noãn liếc nhìn đáng vẻ bình tĩnh của anh, ngập ngừng giây lát mới nói: “Làm sao mở đèn?”

“Đi xem thử.”

Ngọn đèn đường gần nhất cách đó hai ba mét.

“Công tác có lẽ ở dưới chân đèn.” Ngôn Hàm ngồi xuống tìm chỗ lót, rồi ấn một cái.

Đèn đường tỏa sáng, cánh cửa kia cũng từ từ mở ra. Thân Hồng Ứng kéo mở bức tường đá đỏ dày nặng, nhìn vào trong thì thấy một cầu thang đi thông lên trên. Giáo sư Trịnh mặc áo trắng đang lơ lửng trong bóng tối, mỉm cười với anh ta rồi chậm rãi quay người và lướt đi.

Phía sau cửa có một hàng chữ: Xin chú ý mang đầy đủ vật phẩm, không có đường quay lại.

Gã hộ vệ vịn cửa, không để nó đóng lại. Thân Hồng Ứng hỏi mọi người: “Nghĩ lại xem có bỏ sót gì hay không? Đừng đi lên rồi mới phát hiện không đủ manh mối, lại không xuống được nữa.”

Trình Phóng và Đới Thanh nhìn xung quanh, xem đèn đường có thể chiếu ra thứ gì lên vách tường như cây nến trước đó không? Thế nhưng, họ chỉ thấy bóng cây đan xen hỗn loạn. Đèn đường trong mặt thất thấp hơn thực tế. Chân Noãn ngẩng đầu, dần dần nheo mắt lại: “Hình như trong chụp đèn đường có gì đó.”

Đèn đường chỉ hơi mờ mờ, nhưng ánh sáng rất đều đặn.

Đới Thanh: “Không có đâu, chắc là kính mờ thôi.”

Chân Noãn: “Cảm giác không đúng, kính mờ không phải chất liệu này, ánh đèn sẽ dịu hơn một chút.”

Lời còn chưa dứt, Ngôn Hàm đã lập tức nhảy lách đũa lên thật cao, với cánh tay dài tháo chụp đèn đường xuống. Ánh sáng thoáng lung lay trước mặt Chân Noãn.

Chụp đèn được lấy xuống, bên trong phủ một lớp giấy, quả nhiên không phải là kính mờ. Thậm chí nó không phải là thủy tinh mà là một lớp vỏ nhựa. Trên tờ giấy trắng chẳng có gì cả. Trái lại, chụp đèn nhựa có một vài vết khắc răng cưa mờ mờ như viền con tem, là hình dáng của chìa khóa.

Chụp đèn có năm mặt, vừa khéo chia làm năm chiếc chìa khóa. Ngôn Hàm tháo năm chiếc chìa khóa nhựa theo hình răng cưa và giữ lại tờ giấy. Lúc này, nhóm người họ mới đi men theo cầu thang lên trên.

Chân Noãn cầm lấy tờ giấy kia ngửi thử.

Trình Phóng leo lên cầu thang, thấy hơi lạ: “Không phải nói là có một chiếc chìa khóa sao? Sao lại có những năm chiếc?”

Đi được khoảng nửa phút, họ đã đến đầu cuối của cầu thang, phải leo lên một bậc thang cao hơn một mét mới đến được mặt đất.

Mấy người họ đều nhẹ nhàng leo lên. Chân Noãn tụt lại phía sau, bậc thang này quá cao với cô, thử vài lần đều không leo lên được. Ngôn Hàm đứng

phía trên cúi đầu nhìn cô rồi im lặng ngồi xổm xuống, đưa tay về phía cô. Cô nhìn anh một giây, cuối cùng vẫn đưa tay đến. Anh nắm cổ tay cô, kéo nhẹ một cái đã nhắc cô lên đó.

Còn mười hai phút nữa. Cảnh ngõ hẻm đã biến mất, họ đi đến một nơi kỳ lạ. Nơi này không có đèn, chỉ có ánh sáng của đèn pin soi chiếu, trong căn phòng vẫn xây bằng đá đỏ này không có bất kỳ vật gì khác, ngoại trừ chiếc thang xếp màu trắng được cố định và giáo sư Trịnh đang lướt qua lướt lại trong phòng.

Quái lạ là căn phòng này hình tròn. Trên vách tường có năm cánh cửa màu đen, mỗi cánh cửa mở ra đều là lối đi sâu hun hút như cái động không thấy đáy.

Ngôn Hàm đã có dự cảm, năm chiếc chìa khóa và năm cửa động.

“Gã hề nói trên ngực tượng sáp giáo sư Trịnh có một chiếc chìa khóa.” Anh hướng đèn pin về phía thang xếp, “Nơi này đặt một chiếc thang, tôi đoán ổ khóa cửa ra hẳn là ở...” Đèn pin soi thẳng lên trần nhà, “... Trên không.”

Chân Noãn nhìn theo tia sáng, đỉnh đầu quả nhiên có một cánh cửa hình ngũ giác.

Đới Thanh: “Năm chiếc chìa khóa vừa rồi đều không phải sao?”

“Ừ. Hiện giờ, chúng ta phải tìm được chiếc thứ sáu, chính là chìa khóa cửa ra.”

Thân Hồng Ứng: “Chìa khóa thật sự ở trên người tượng sáp thì làm sao khiến hắn dừng lại, trực tiếp ôm lấy à?”

Đúng lúc tượng sáp trượt qua bên cạnh Chân Noãn, cô đưa tay kéo lại. Trong nháy mắt, một dòng điện truyền đến: “Aaa!”

Cô rút tay về ngay lập tức, nhưng lại rơi vào tay Ngôn Hàm, anh nắm tay cô xem, nhú mồm: “Không sao chứ?”

“Đội trưởng, có điện.” Cô vội vàng nói xong, bỗng ý thức được gì đó liền rút phắt tay về.

Anh không nói gì nữa.

“Làm sao kéo tượng sáp xuống đây?” Trình Phóng hỏi, “Thảo nào, gã hề báo phải tìm được súng.”

Ngôn Hàm không nói lời nào đi thẳng về phía tượng sáp, Chân Noãn đột nhiên nhận ra anh muốn làm gì: “Đội trưởng, anh đừng làm vậy!”

Nhưng Ngôn Hàm trực tiếp bắt lấy cánh tay tượng sáp, giành chiếc dao phẫu thuật trong tay hắn. Dòng điện kịch liệt truyền đến, tay Ngôn Hàm đang nắm tay tượng sáp bị điện giật, liên tục run lên. Chân Noãn và những người còn lại bàng hoàng. Nhưng anh đã nhanh chóng cầm dao phẫu thuật vào ngực tượng sáp. Khi lưỡi dao kim loại chạm vào, dòng điện bắn ra tia lửa xoàn xoẹt như một đóa hoa nở. Thân thể Ngôn Hàm rung động mãnh liệt.

“Đội trưởng.”

Anh nắm chiếc dao, ra sức rạch một đường. Cả tượng sáp đột nhiên bị cắt đứt dây, rơi xuống mặt đất. Dòng điện cũng biến mất, mọi người lập tức chạy đến đón anh.

Chân Noãn chạy đến trước mặt anh, trợn mắt nhìn anh không chớp. Sắc mặt anh trắng bệch, trán rịn mồ hôi trộm, đôi môi tái mét, cả cánh tay đang co giật. Dao phẫu thuật leng keng rơi xuống mặt đất, có người nhặt lên rạch vào tượng sáp.

Hai người họ cứ đứng như thế. Cô nhìn anh đăm đăm, anh cũng lẳng lặng nhìn cô.

Mãi đến khi Đới Thanh hô lên: “Tìm được chìa khóa rồi.”

Chân Noãn bắt gặp vò tò giấy trong tay đến nhăn nhúm. Cô quay đầu lại, hơi sững sốt khi thấy tay Đới Thanh đầy máu, nhìn kỹ lại mới thấy tay mấy người đàn ông móc lấy chìa khóa từ trong ngực tượng sáp đều đầm máu.

Tượng sáp giáo sư Trịnh vẫn nằm yên đấy với nụ cười cứng nhắc, lồng ngực ông ta đầm đìa máu tươi.

Trình Phóng cau mày, hơi khó chịu nói: “Trong cơ thể tượng sáp có túi máu, vừa chạm vào đã vỡ.”

Hàng mày rậm của Thân Hồng Ứng cũng cau chặt, tay dính đầy máu hệt như một điềm gờ.

Không có khăn giấy, mấy người đàn ông im lặng lấy áo blouse của tượng sáp lau tay. Không lâu sau, trên áo blouse đã đầy vết máu loang lổ.

Chân Noãn nói: “Đã tìm được sáu chiếc chìa khóa rồi, còn cần bản đồ nữa.” Cô trải tờ giấy trong tay ra, “Vừa nãy, tôi ngửi được mùi nước đường trên tấm giấy.”

“Nước đường?” Đới Thanh hỏi.

Chân Noãn: “Hơi nóng có thể hiện ra chữ viết. Điềm tìm được trong quầy bán đồ ăn vặt đã phát huy công dụng rồi.”

Ngôn Hàm cắt đèn pin vào túi, lấy hộp diêm ra quẹt một cây. Anh ngược mắt, đưa đến trước mặt Chân Noãn, ánh lửa ấm áp soi sáng khuôn mặt anh. Tia lửa đỏ au nhảy múa trong đôi mắt đen nhánh của anh. Chân Noãn liếc nhìn rồi rù mí mắt, đưa tờ giấy trắng hơ trên que diêm. Anh cầm que diêm hơ khắp trang giấy, trên giấy từ từ hiện ra một bức vẽ. Ngôn Hàm giờ que diêm lên, lửa đã cháy đến cuối que, sắp liếm vào ngón tay anh.

“Phù.” Anh khẽ thổi que diêm, lửa tắt ngúm.

Một làn khói xanh lượn lờ bốc lên, Chân Noãn ngửi thấy mùi hương gỗ đặc biệt của que diêm và cả một mùi hương đặc biệt khác – mùi hương của Ngôn Hàm. Cô cúi đầu, chăm chú nhìn bức vẽ trong tay vài giây mới nói: “Là một ngôi sao năm cánh.”

Mỗi đỉnh vẽ một chiếc chìa khóa, kéo ra một đường dài rồi chụm lại trung tâm, biến thành một hình ngũ giác be bé. Trên đỉnh hình ngũ giác cũng vẽ một chiếc chìa khóa tương tự.

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn trần nhà: “Trên cánh cửa kia hình như không có ổ khóa đúng không?”

Ngôn Hàm leo lên thang xếp kiểm tra: “Trên cửa có năm khe hở.” Anh đưa tay gõ, “Rất mỏng, đây là lớp bảo vệ bên ngoài cánh cửa.”

Ngôn Hàm leo xuống, cầm đèn pin soi xung quanh và nói: “Mọi người xem thử đi.”

Chân Noãn cắt tờ giấy, bước đi phía sau, không nhìn được quay đầu lại liếc nhìn tượng sáp giáo sư Trịnh. Cô cảm thấy có gì không đúng. Thực tế, giáo sư Trịnh chết do bị bắn trúng đầu. Đầu của ông ấy...

“Chân Noãn.” Ngôn Hàm gọi cô.

“Ồ, đến đây.”

Họ đẩy cửa bước vào hang động màu đen đầu tiên, vừa vào cánh cửa kia liền tự động đóng lại. Đới Thanh thử đẩy vài cái, trong ngoài cửa đều có thể tự do mở ra, nhưng nếu không có người giữ lại thì nó sẽ tự động đóng ngay.

Bên trong là một hành lang dài hun hút, tối đen như mực, không gian rất chật hẹp. Đèn không đủ pin nên mặt thất bất đầu tối đi. Dù có sáu người nhưng xung quanh vẫn tràn ngập luồng không khí bất an và u ám.

Chân Noãn tắt đèn pin để tiết kiệm năng lượng, lại kéo góc áo Ngôn Hàm. Trong bóng tối, đôi mắt đen lay láy của cô nhìn anh, Ngôn Hàm hiểu ý, lo lắng chậm bước. Hai người từ từ đi ở phía cuối cùng.

Ngôn Hàm nhìn cô, ánh mắt như đang hỏi “Sao thế?”.

“Cô dùng ngón tay làm ra dấu cầm khẩu súng, ý nói có lẽ một người trong số họ đã có súng, đi phía trước sẽ khó đề phòng. Anh vừa nhìn đã hiểu, gạt gạt đầu, vài giây sau cũng tắt đèn pin đi.

Hai người đều không nói chuyện hay nhìn nhau nữa, cứ thế đi theo ánh sáng mờ phía trước. Cuộc đối thoại ra dấu tay vừa nãy nói lên rằng... hai người họ không biết tự bao giờ đã trở nên ăn ý trong vô thức, đến giờ mới nhận ra.

Đi đến phía cuối, trên vách tường đỏ có một bản kim loại màu trắng sáng lấp lánh, hình ngôi sao bốn cánh. Chính giữa là một ổ khóa, ngoài ra không còn gì khác.

Ngôn Hàm lấy ra một chiếc chìa khóa sắt và năm chiếc chìa khóa nhựa. Anh đưa chiếc chìa khóa sắt lấy được từ tượng sáp ra tra thử, nhưng không tra vào được. Năm chiếc chìa khóa nhựa còn lại giống nhau như đúc, ngẫu nhiên lấy một chìa tra vào ổ, khẽ vận đã nghe thấy một tiếng tách vang lên, đây đúng là một bộ. Thế nhưng, sau khi vận khóa, xung quanh vẫn không có động tĩnh nào cả. Hơn nữa, vừa buông tay ra thì chìa khóa lại xoay trở về vị trí cũ.

Mọi người quay trở lại, đến bốn góc khác của ngôi sao năm cánh, cũng chính là bốn đường hành lang còn lại. Tất cả đều có bối cảnh tương tự, khác biệt duy nhất chính là hình dạng bản kim loại lắp ổ khóa không giống nhau. Trong năm bản kim loại có hai cái là ngôi sao bốn cánh màu trắng, hai cái là tám chữ nhật thẳng màu trắng và cái còn lại là hình giống lá cờ năm cạnh thẳng đứng màu xanh đen. Nhưng chìa khóa và ổ khóa đều giống nhau.

Lúc quay về chính giữa căn phòng, chỉ còn lại năm phút. Thân Hồng Ứng chỉ chỉ chiếc cửa năm cạnh trên đỉnh đầu và nói: “Chắc hẳn là thế này, năm chiếc chìa khóa ở cuối năm hành lang chuyển động sẽ mở ra cánh cửa năm cạnh này, lộ ra ổ khóa và cánh cửa được giấu đằng sau. Người thứ sáu đứng trên thang xếp tra chiếc chìa khóa kia vào sẽ vận mở được cửa ra. Cái mặt thất này xem như được phá giải.”

Trình Phóng có vẻ hơi lo lắng: “Nói như vậy, mỗi người chúng ta đều phải tách ra.”

Đới Thanh khá can trọng: “Đúng. Vừa nãy, chúng ta đều đã thấy cánh cửa ở cuối năm dãy hành lang, phải có người đứng giữ lại, nếu không chìa khóa sẽ xoay về chỗ cũ. Chỉ có năm người chia ra đứng ở năm lối hành lang vận chìa khóa thì vách ngăn cửa trên đỉnh đầu mới mở ra, người thứ sáu mới có cơ hội mở khóa, phá giải mặt thất này.”

Chân Noãn nghĩ đến hành lang tối om kia, gương mặt dần dần trắng bệch. Đừng nói là cô, về mặt của mấy người đàn ông cũng không hề thoải mái.

Mọi người yên lặng một lúc lâu, Đới Thanh cất giọng căng thẳng: “Rốt cuộc phải làm sao đây?”

Ngôn Hàm nhẹ cong khóe môi: “Ngoại trừ phần tán ra hành động còn có thể làm sao?”

Hộ vệ Thân Hồng Ứng bắt chợt cất lời: “Tôi phải ở lại đây mở khóa.”

“Tại sao?”

“Nếu tôi đã không thể nào đi theo bảo vệ ông chủ, ít nhất tôi phải canh chừng ở đại sảnh, không để ai đi vào lối hành lang mà ông chủ tôi đi.” Về mặt anh ta lạnh lùng, kiên quyết không chịu nhượng bước.

Đới Thanh hỏi Chân Noãn: “Chỉ định đi hành lang nào? Ngôi sao hay hình chữ nhật dọc?”

“Ngôi sao.”

Phương hướng nhanh chóng được định ra. Ngoại trừ gã hộ vệ, năm người còn lại bắt đầu là Thân Hồng Ứng đi đến đỉnh ngôi sao năm cánh (lối hành lang có hình lá cờ năm cánh màu xanh đen). Sau đó, thuận theo chiều kim đồng hồ, lần lượt là Chân Noãn đứng bên phải phía trên (ngôi sao màu trắng), Ngôn Hàm đứng bên phải phía dưới (ngôi sao màu trắng), Trình Phóng đứng bên trái phía dưới (chữ nhật dọc màu trắng), Đới Thanh đứng bên trái phía trên (chữ nhật dọc màu trắng).

Mấy người bọn họ xuất phát về hướng của mình, chỉ còn lại 4 phút.

“Bởi vì cửa quá dày, không truyền âm thanh được, nên chỉ có thể xem đồng hồ đeo tay canh giờ giao hẹn thôi. Từ đây đến cuối dãy mắt khoảng 40 giây, tính cả tốc độ chênh lệch của từng người là 50 giây. Mọi người vặn chìa khóa xong thì giữ yên trong 20 giây. Sau khi hết 1 phút 10 giây thì quay trở lại, khoảng chừng 1 phút 50 giây sẽ đến được đại sảnh. Chúng ta lập tức rời khỏi đây.”

Trước khi vào hành lang, Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn Chân Noãn. Cô đang cầm đèn pin mờ tối, bóng lưng yên lặng, chậm rãi đẩy cửa ra đi vào hành lang tối đen. Anh sai bước đến kéo cô vào hành lang rồi đóng cửa lại, giọng cực khẽ cất lên: “Đừng sợ, bọn họ không ai có súng cả.”

Chân Noãn thẳng thốt ngẩng đầu nhìn anh, nhưng trong tay chợt lạnh ngắt. Anh nhét chiếc dao phẫu thuật vào tay cô: “Đối với em mà nói, cái này có ích hơn súng.”

“Anh...”

“Tôi không cần.”

“Ý của tôi là...” Cô nắm dao phẫu thuật vẫn còn vương lại hơi ấm của anh, “Nếu tôi dùng dao này giết anh thì sao?”

Anh im lặng giây lát rồi nói: “Nhớ cho kỹ, nếu ai muốn làm hại em thì em hãy cắt đầu kẻ đó.”

Anh quay người, nhanh chóng mở cửa đi ra. Thế giới chìm trong bóng tối, chỉ còn lại chiếc đèn pin với ánh sáng yếu ớt và con đường đen ngòm không lối ra phía trước. Tối tăm và chật hẹp.

Chân Noãn không sợ lắm, Ngôn Hàm đã nói người khác không có súng thì nhất định là không có rồi. Cô đoán được anh chắc chắn tìm được súng trong phòng nhưng đã không lấy đi.

Cô nắm lấy dao phẫu thuật. Anh nói không sai, có dao phẫu thuật trong tay thì cô có thể cắt đầu bất cứ kẻ nào bước đến. Huống chi, giờ phút này thời gian cấp bách, sẽ không ai đến đây làm hại người khác. Bởi vì tổng cộng có sáu vị trí và sáu chiếc chìa khóa, thiếu một ai cũng không thể ra khỏi mật thất. Thất bại có thể sẽ chết nên sẽ không ai đến hại người khác đâu.

Con đường này độc bước mình cô sao thấy thật dài. Không lâu sau, cuối hành lang xuất hiện một ngôi sao bốn góc màu trắng lóe ánh sáng bạc. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, đã đi được 45 giây.

Cô cắm chìa khóa nhựa vào ổ khóa trong ngôi sao trắng bốn góc, nghe tiếng tách vang lên bên trong. Cô giữ yên chìa khóa không buông tay, nhìn đồng hồ đeo tay tính giờ, còn 20 giây nữa mới đến thời gian đi vòng trở về.

Chân Noãn giữ chìa khóa, nhìn con đường vừa nãy đã đi. Ánh đèn pin xám trắng, dãy hành lang chật hẹp như cái động tối. Trong lòng cô có chút sợ hãi, nhưng cô mím môi, bỏ qua cảm giác khó chịu trong lòng.

Cúi xuống nhìn đồng hồ, còn 10 giây nữa. Giữa thế giới yên tĩnh không có lấy một tiếng động, cô nghe thấy nhịp tim đập của mình.

Đồng hồ đeo tay còn đang chạy. 3, 2, 1 giây! Cô lập tức buông chìa khóa, chạy thật nhanh ra khỏi cửa. Cô lao một mạch ra khỏi hành lang, kéo cửa chạy đến đại sảnh nhưng chợt bàng hoàng tròn mắt.

Cửa trên trần nhà đã mở, ánh đèn màu cam soi xuống từ trên không. Người đàn ông áo đen bị treo cao trên thang xếp, máu tươi chảy đầy chiếc thang màu trắng.

Cửa trên đỉnh đầu đã mở, nhưng người đàn ông áo đen lại chết trên thang xếp, máu chảy đầy cả chiếc thang. Trong nháy mắt, Chân Noãn cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, ngay lúc trôi qua 1 phút bốn mươi giây.

Đới Thanh và Trình Phóng đi ra khỏi cửa đối diện đều mang về mặt kinh ngạc giống vậy. Ngôn Hàm đứng bên liềm nhanh chóng đi đến bên cạnh chiếc thang, đưa tay ấn vào cổ đối phương.

“Chết rồi.” Ngôn Hàm nâng đầu nạn nhân lên, “Vũ khí sắc bén cắt đứt động mạch cổ... các người nhìn mặt anh ta đi.”

Chân Noãn tiến lên một bước, kinh hoàng: “Thân Hồng Ưng!”

“Giờ cơ?” Đới Thanh và Trình Phóng sai bước đến.

“Không đúng, không phải vừa rồi đã nói vệ sĩ của Thân Hồng Ưng sẽ ở lại đây sao? Sao lại là anh ấy? Vậy vệ sĩ của anh ấy...”

Bốn người cùng lúc quay đầu nhìn về phía lối hành lang đối diện chiếc thang, nó vẫn không mở cửa ra. Lối đi đó vốn thuộc về Thân Hồng Ưng.

Mọi người đẩy cửa chạy vào trong hành lang tối đen. Đến phía cuối, mấy tia sáng đèn pin soi vào, một người đàn ông áo đen gục đầu ngổ bệt bên góc tường, trên cổ có một vết máu đáng sợ, dưới đất là một vũng máu tươi. Chìa khóa nhựa nằm trong tay anh ta.

Ngôn Hàm ngồi xổm xuống thăm dò.

“Chết rồi.” Anh nâng cằm đối phương lên, “Vẫn là vũ khí sắc bén cắt đứt động mạch cổ.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108

Gương mặt trắng bệch kia ngược lên, là vệ sĩ của Thân Hồng Ưng.

Chân Noãn cau mày, chỉ trong một phút ngắn ngủi, ai đã giết chết hai người họ? Không đúng, bất kể ai chết đi thì cửa cũng không tài nào mở ra được.

Đới Thanh nhìn đồng hồ đeo tay: “Chúng ta chạy nhanh vào đây đã mất 25 giây.”

Trình Phóng vừa nhìn: “Chỉ còn một phút rưỡi thời gian đi ra, làm thế nào được?”

Ngôn Hàm không lên tiếng, nhanh chóng kiểm tra gã vệ sĩ. Trước đó, anh đặc biệt lưu ý qua tất cả mọi người, cũng nhớ được cách ăn mặc của gã vệ sĩ. Mũ áo của hắn ta đều không có dấu hiệu lật đỗi, một tay cầm chìa khóa, đèn pin rơi bên cạnh. Ngôn Hàm ấn chốt mở, đã hết pin rồi.

“Thời gian cấp bách, đi thôi.” Ngôn Hàm đứng dậy, rút lui ra ngoài.

Chân Noãn chạy một mạch theo anh, đầu óc cũng không ngừng suy nghĩ. Cô vặn chìa khóa ở giây thứ 50, sau đó giữ yên trong 20 giây như mọi người đã giao hẹn, đến 1 phút 10 giây thì buông ra quay trở về. Suốt quãng đường chạy như bay dùng mất 30 giây.

Chỉ có năm chiếc chìa khóa đồng thời chuyển động thì cửa trên nóc phòng mới có thể mở ra, sau đó dùng chiếc chìa khóa thứ sáu mở cửa. 20 giây giữ yên kia bề ngoài có vẻ quái gở nhưng thật ra là cố định. Mọi người không thể nào truyền tin, cũng không biết thời gian người khác đến được điểm cuối, càng không biết khi nào trần nhà trong căn phòng kia mở cửa. Vì vậy, để đảm bảo bản thân an toàn rồi khỏi mất mát, hung thủ nhất định phải sau 1 phút 10 giây mới quay trở lại.

Nhưng Chân Noãn và mọi người trong 30 giây đã phóng ra khỏi lối đi. Nếu hung thủ chạy điên cuồng, có thể rút ngắn còn 20 giây và giết người canh giữ đại sảnh trong vài giây. Nhưng làm sao hắn có thể chạy đến chỗ sâu trong hành lang giết người rồi sau đó quay lại được?

Nếu muốn giết người, vị trí duy nhất có thể chọn chính là người ở lại canh giữ trong sảnh, chỉ có người này mới biết khi nào cánh cửa trên đỉnh đầu mở ra.

Chân Noãn giả thiết mình chậm nhất và là người vặn chìa khóa cuối cùng. Vay ở giây thứ 50, khóa đã mở rồi. Nhưng trong 20 giây mọi người đều giữ yên chìa khóa này, người canh giữ đã xông vào một lối hành lang nào đó giết người rồi nhanh chóng quay lại. Chỉ có cách này mới có thể lý giải thôi.

Nhưng người canh giữ ở trung tâm cũng bị giết luôn. Kỳ lạ hơn chính là người canh giữ trung tâm sao lại biến thành Thân Hồng Ưng? Lý do giết anh ta tạm thời không bàn đến, nhưng tại sao hung thủ phải phí sức giết chết luôn cả vệ sĩ của anh ta nữa?

Mọi người trở lại căn phòng, thời gian chỉ còn 40 giây. Ngôn Hàm và Trình Phóng nhanh chóng mang thi thể Thân Hồng Ưng xuống thang.

“Không có thời gian nữa, lên đi.”

Trình Phóng và Đới Thanh leo lên cầu thang. Lúc hai người họ leo lên không màng nhìn xuống, Chân Noãn đã nhanh chóng đi về phía tượng sáp Trịnh

Dung, định vén tóc giả của tượng sáp lên. Nhưng đến gần lại phát hiện vị trí bộ tóc không đúng. Quả nhiên, sau khi vén lên, bên trong có một khoảng trống nhưng rỗng tuếch.

Cô lập tức đi trở về, nhìn Ngôn Hàm, vốn định giải thích với anh. Nhưng về mặt anh bình tĩnh, nói bằng khẩu hình: “Đã sớm không có rồi.”

Chân Noãn mới chợt nhận ra, Ngôn Hàm cũng giống như cô, đã sớm phát hiện cái chết của tượng sáp Trịnh Dung không đúng và nghĩ ngay đến cơ quan trên đầu. Nhưng lúc đó đông người, anh cũng như cô đã không chỉ ra mà định âm thầm lấy đi. Bởi vì gã hề nói phải tìm ra văn kiện bí mật của giáo sư Trịnh Dung.

Vừa nãy, bề mặt tờ giấy trắng tẩm nước đường là văn kiện bí mật, nhưng căn bản là không có bí mật của giáo sư Trịnh. Bây giờ, rõ ràng là có người đã phát hiện và lấy đi món đồ dưới mái tóc giả của tượng sáp trước một bước.

“Làm sao đây?” Chân Noãn khẽ nói.

Ngôn Hàm cười rất nhạt, không đáp. Anh ngồi xổm trên mặt đất kiểm tra thi thể Thân Hồng Ưng, lục soát túi của anh ta, tìm ra phong thư in tên Thân Hồng Ưng màu đỏ.

Chìa khóa và đèn pin rơi trên vũng máu. Anh nhặt lên xem, một mặt chìa khóa vẫn còn sạch sẽ, đèn pin cũng đã hết pin.

Anh cau mày: Thiếu mất một vật.

Chân Noãn hạ giọng hỏi Ngôn Hàm: “Đội trưởng, Thân Hồng Ưng và vệ sĩ đổi vị trí cho nhau có phải vì anh ta đề phòng có người muốn giết mình, nên thay đổi vị trí để che giấu tai mắt người khác không?”

Ngôn Hàm khẽ gật đầu. Ban đầu, cô cho rằng không có lý do gì giết chết gã vệ sĩ, nhưng bây giờ đã có rồi.

“Sau khi chạy vào hành lang giết chết vệ sĩ, hung thủ phát hiện đối phương không phải Thân Hồng Ưng, nên sau đó đã chạy ra đại sảnh giết chết Thân Hồng Ưng thật sự sao?” Chân Noãn nhíu mày, “Không đúng lắm. Người ở đại sảnh có thể thấy hết tình hình xung quanh, hung thủ chỉ có thể giết người ở trung tâm (cho rằng là vệ sĩ) thì mới có cơ hội giết người trong hành lang.”

Mâu thuẫn đây.

“Chân Noãn, em nhìn vết thương nơi cổ hán trước đi...”

Lời còn chưa dứt, cả căn phòng bỗng nhiên rung lắc kịch liệt giống như động đất. Sàn nhà bắt đầu nghiêng ngả. Vách tường phía trước bị nghiền ép, những viên gạch vỡ vụn rơi xuống. Thân thể Chân Noãn loạn choạng, cùng trượt xuống với thi thể.

“Đội trưởng...” Lời cầu cứu còn chưa thốt ra, Ngôn Hàm đã bắt được tay cô và kéo về bên cạnh mình, cô nhào vào lồng ngực anh, bị anh vòng tay ôm chặt eo.

Ngôn Hàm nhanh chóng đặt cô lên thang xếp, may mà chiếc thang cố định với mặt đất, dù lay động kịch liệt nhưng vẫn còn vững chãi. Chân Noãn cũng không lè mề, lập tức trèo lên bằng cả tay lẫn chân.

Đới Thanh và Trình Phóng cũng cảm nhận được sự khác thường từ căn phòng, xoay người lại đưa tay kéo họ. Chân Noãn vừa leo lên chợt cảm giác Ngôn Hàm không đi theo phía sau. Lúc này, cô mới ý thức được tuy chiếc thang được cố định trên mặt đất, nhưng nó đang từ từ nằm ngang xuống theo mặt đất nghiêng ngả, còn chao đảo kịch liệt, có thể không chịu được sức nặng của hai người.

Chân Noãn hoảng loạn, trèo lên thật nhanh, cũng không sợ chạm tay đàn ông nữa, ngẩng đầu lên bắt lấy tay Trình Phóng. Nhưng “ầm” một tiếng, gạch rơi xuống đùng vào chiếc thang, chân thang lơi lỏng, đột nhiên chấn động rồi nghiêng đi, Chân Noãn “aaa” một tiếng rồi rơi xuống.

Nhưng chỉ trong một giây, chiếc thang dưới chân đã đứng vững một lần nữa. Chân Noãn đập đầu vào bậc gỗ, kẹt trong khe bậc thang. Cô không cần quay đầu lại cũng biết là Ngôn Hàm đang vịn cho cô. Cô cắn răng, không để ý đến bắp đùi đau đớn, giẫm lên bậc thang đứng dậy với tốc độ nhanh nhất, leo lên lần nữa, nhào đến bắt lấy tay Trình Phóng.

Trong khoảnh khắc Trình Phóng tiếp được cô, rốt cuộc cô quay đầu lại hô lớn: “Đội trưởng, anh mau lên đây!”

Nhưng lúc này chiếc thang đã không còn vững nữa. Sàn nhà nghiêng lệch, căn phòng rung lắc càng lúc càng dữ dội, gạch trượt hỗn loạn trên sàn. Ngôn Hàm rất khó đứng vững.

“Đội trưởng! Chiếc thang!”

Một tay Chân Noãn cố bắt lấy chiếc thang nhưng lại bất hụt. Căn phòng dưới chân cô đang sụp lở và chìm xuống, biến thành đồng hoang tàn.

Cô đột nhiên móc chân phải vào chiếc thang, chân trái thuận thế kẹp vào. Trong nháy mắt, chân cô chịu sức nặng nghìn cân, đau đớn căng chặt đến cùng cực. Cô cắn răng không thốt lên âm thanh, kiên trì kéo chặt chiếc thang.

Trình Phóng và Đới Thanh nhanh chóng kéo Chân Noãn lên, cùng nhau nắm chặt chiếc thang. Cuối cùng, Chân Noãn nói lòng chân, nằm nhoài trên mặt đất thở hổn hển, bắt chấp đôi chân đang mỏi nhừ tê tái, lại quay người cùng họ nắm lấy thang.

Ngôn Hàm nhanh nhẹn trèo thang lên trên, Trình Phóng và Đới Thanh vớt chiếc thang đi. Không còn vật cản, cánh cửa ngũ giác phút chốc đóng lại. Anh nhìn Chân Noãn: “Em thế nào rồi?”

Ánh mắt Chân Noãn hơi mờ đục, lắc đầu: “Không sao.” Cô ngồi dưới đất, hai chân đều như bị rút gân.

Cô không chú ý nhưng anh đã nhìn thấy. Anh đi đến đối diện cô, cầm mũi giày ấn về phía trước giúp cô. Rất lâu sau, anh vẫn cúi đầu, giữ vững tư thế ấn giữ mà không nói gì. Mái tóc phớt phơ trên trán che đi gương mặt anh. Chân Noãn lặng nhìn, bỗng thấy nỗi thương cảm nhọt nhọt tràn ngập trong lòng.

Không phải anh đang mang nặng thù hận ư? Không phải muốn giữ lại tính mạng để đi bắt hung thủ sao? Tại sao trong khoảnh khắc kia lại nhường cơ hội thoát thân cho cô? Nếu khi nãy anh ở cùng với người khác, anh sẽ chấp tay nhường cơ hội sống sót cho đối phương sao?

“Hai người các anh...” Ngôn Hàm cúi đầu, “... Có gì muốn nói không?”

Chân Noãn quay đầu nhìn Trình Phóng và Đới Thanh, sắc mặt hai người đều trở nên nghiêm trọng.

“Không phải tôi làm.”

“Tôi không giết họ.”

Hai người họ nghi ngờ liếc nhìn nhau rồi lại nhìn Ngôn Hàm, ánh mắt kia dường như cũng không tin tưởng Ngôn Hàm. Bầu không khí hoài nghi lẫn nhau lan tỏa một cách quái dị.

Chân Noãn nói: “Đội trưởng, chân em ớn rồi.”

Ngôn Hàm thả lỏng tay. Chân Noãn rút chân lại, ngồi co ro trên đất. Xung quanh là ánh sáng màu cam, màu cam ảm áp nhưng sao Chân Noãn lại thấy rét căm căm.

“Hoàng Huy đã chết trong mật thất màu vàng. Thân Hồng Ưng đã chết trong mật thất màu đỏ. Bây giờ đến lượt màu cam...” Cô nhìn về phía Trình Phóng, “Đội phó, anh...”

Trình Phóng đã sớm phát hiện, vẻ mặt hơi trầm lặng.

Chân Noãn lại nhìn Đới Thanh, anh ta thấy vẻ mặt cô không tin tưởng liền nhăn mày: “Chị dẫu, không phải chị nghi ngờ tôi giết người chứ? Chị không thể vì mật thất này là màu cam liền hoài nghi tôi được. Lỡ như căn phòng sau là màu xanh, kế tiếp nữa là màu tím thì sao? Lỡ như có một lối đi bí mật nào đó, có người ngoài đi vào giết người thì thế nào?”

Chân Noãn im lặng. Nếu là con người cô trước kia, cô sẽ không nghi ngờ Trình Phóng và Đới Thanh. Nhưng hiện tại, cô nghi ngờ mỗi một người ở đây, thậm chí bao gồm cả Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm mở phong thư của Thân Hồng Ưng ra, trên thẻ vẽ tòa nhà Trốn Khỏi Mật Thất đề hai chữ: Giao dịch.

Chân Noãn sững sờ, đơn giản vậy thôi sao?

“Anh ta vào mật thất là để giao dịch?” Chân Noãn nhìn tấm thẻ, lại nhìn Ngôn Hàm, ánh mắt đang nói: Nội dung đơn giản như thế có thể thấy được người đưa thư và người nhận thư đã ngầm hiểu lẫn nhau.

Như vậy, Thân Hồng Ưng biết đối phương là ai. Nhưng khi còn sống anh ta không hề tiết lộ quá nhiều tin tức. Người giao dịch với anh ta là Hoàng Huy đã chết hay là một trong những người đang còn sống ở đây?

Ngôn Hàm vừa nhìn đã hiểu ý cô ngay, chậm rãi chớp mắt xem như đang trả lời. Anh nhét tấm thẻ vào lại phong bì và hỏi: “Có thể xem thử nội dung thư hai người đã nhận không?”

Đới Thanh suy nghĩ hồi lâu, thờ dãi, lấy thư của mình ra: “Chuyện đến nước này rồi, xem thì xem đi.”

Trên tấm thẻ của anh ta cũng vẽ tòa nhà Trốn Khỏi Mật Thất giống vậy, nhưng nội dung lại không giống nhau: Anh từng bán đứng Thẩm Dục.

Đới Thanh bắt đầu đi: “Đây chính là bí mật của tôi, nếu để anh Dục biết thì tôi tiêu đời ngay. Nhưng đó là chuyện rất nhiều năm trước rồi, bây giờ tôi tuyệt đối trung thành với anh ấy. Tuy nhiên tính cách của anh Dục... Tôi sợ anh ấy biết lắm. Sau khi nhận được phong thư này, tôi đoán có người muốn tông tiền kiếm chác chút ít từ tôi. Không ngờ sau khi đến lại là chiến hữu cũ tụ họp.”

Trình Phóng lại nói ngắn gọn: “Của tôi vớt rồi. Trên tấm thẻ của tôi viết cùng nội dung với cái của Đội trưởng Ngôn, Tôi biết mười năm trước, các người đã làm gì. Tôi muốn biết nên chạy đến tham gia trò Trốn Khỏi Mật Thất này.”

Ngôn Hàm nhìn Trình Phóng không nói gì. Hành lang bắt đầu chao đảo, âm thanh ầm ầm dưới lòng đất vọng lên. Đây là tín hiệu buộc họ phải đi vào mật thất tiếp theo.

Ngôn Hàm đi đến đỡ Chân Noãn dậy: “Đi tiếp thôi.”

Hành lang màu cam đi thông xuống một mật thất. Ngôn Hàm và Chân Noãn đi phía sau.

“Mới vừa rồi chưa kịp xem vết thương của Thân Hồng Ứng đúng không?”

Chân Noãn ngược mắt nhìn anh, có phần không biết nói sao: “Đội trưởng... em là pháp y. Giấy đầu tiên xem thi thể sẽ xem vết thương trước nhất...”

Ngụ ý là anh quá khinh thường em rồi. Ngôn Hàm sững sờ, bỗng cười: “Thế mà tôi quên mất.”

Đây là nụ cười đầu tiên sau khi hai người họ nói rõ tất cả với nhau. Nó rất nhạt và không hề mang vẻ giả dối hay miễn cưỡng.

“Chân Noãn.”

“Hả?”

“Thật ra em lợi hại hơn chúng tôi, lợi hại hơn trong tưởng tượng của mình rất nhiều.” Anh vẫn biết cô rất giỏi về chuyên môn, nhưng không ngờ trong hoàn cảnh áp lực cao như tối nay, sự tỉnh táo và nhạy bén của cô lại phi thường đến vậy, so với bình thường như thể là hai người khác biệt.

Chân Noãn hiểu ý của anh, cúi đầu mỉm môi cười: “Ừ, em cũng phát hiện ra rồi.”

“Đội trưởng, vết thương của Thân Hồng Ứng và vệ sĩ anh ta là do cùng một loại vũ khí gây ra.” Cô khẽ giọng, gần như là nói bằng khẩu hình.

“Ồ?”

“Sắc bén, hai lớp, hình cong.” Cô dùng ba từ để khái quát về hung khí mà cô đã nghĩ đến sau khi xem vết thương.

Ngôn Hàm thoáng suy ngẫm, bỗng hiểu ra hung khí là gì. Anh nhếch môi nhưng không có ý cười.

“Đội trưởng...” Cô giơ tay lên, gõ đồng hồ đeo tay của mình, ý muốn nói: Thời gian gây án không đủ.

“Khoan quan tâm nhiều vậy đã.” Anh cũng giơ tay lên, lắc lư ống đèn pin của mình, ý muốn nói: Ống đèn pin của Thân Hồng Ứng.

Chân Noãn sững sờ, thoáng chốc đã hiểu ra lời anh muốn nói từ trong ánh mắt anh. Vệ sĩ của Thân Hồng Ứng không rời anh ta lấy một bước. Khi hai người họ đi chung, vì muốn tiết kiệm pin nên chỉ có gã vệ sĩ bật đèn, còn Thân Hồng Ứng không bật. Nhưng vừa nãy, Ngôn Hàm đã kiểm tra thân đèn pin của Thân Hồng Ứng thì thấy đã không còn pin nữa. Trên chiếc đèn pin kia có ký hiệu màu đỏ, đích thực là của anh ta. Vậy là pin bên trong đã bị đổi. Bởi vì đèn pin của hung thủ cũng sắp hết pin mà hắn còn phải đi tiếp nữa. Vì vậy, đèn pin của ai sáng nhất thì kẻ đó là hung thủ đã giết chết Thân Hồng Ứng.

Chân Noãn nhẹ nhàng bật ngón tay cái lên với anh. Nhưng cùng lúc đó, cô lại nhíu mày. Ngôn Hàm hỏi bằng ánh mắt: Sao vậy?

“Đội trưởng, hai người họ có thể nào nghi ngờ anh là người thiết kế mật thất không?”

Ngôn Hàm không trả lời. Khi Chân Noãn hỏi vấn đề này, cô cũng đang phán đoán về mặt của anh, nhưng không nhìn ra có phải là anh làm hay không.

Ở phía trước, Đới Thanh đã kéo ra cánh cửa thông đến mật thất tiếp theo và bước vào. Chân Noãn theo sát.

Khi Ngôn Hàm cất nước, Trình Phóng bỗng chặn cửa rồi khẽ đóng lại, chỉ chừa một khe nhỏ. Anh và Ngôn Hàm đứng trong hành lang.

“Đội trưởng.”

“Hả?”

“Thật ra, tôi vào khu Trốn Khỏi Mật Thất trước anh. Nhưng trong lúc tôi đang tìm mật mã trong mật thất màu trắng, tôi đã thấy anh vào mật thất màu vàng. Sau đó không lâu, Chân Noãn cũng đến. Anh nói anh chạy rất nhanh, cô ấy không đuổi kịp, nhưng giữa anh và cô ấy không có người khác. Ngoại trừ anh ra, không có ai dẫn dụ cô ấy đến đây cả. Cô ấy không hề hoa mắt nhìn lầm người.”

Dưới lòng đất chấn động, Ngôn Hàm bình tĩnh nhìn Trình Phóng.

Trình Phóng cũng nhìn lại anh: “Còn nữa, trong nhà vệ sinh phòng bệnh ở mật thất màu vàng. Sau lần xả thứ hai, nước trong bồn đã đầy, trong trường hợp không có xung lực, nước tự nhiên chạy xuống dưới tác động của lực Coriolis(*) là theo chiều ngược kim đồng hồ. Anh đã nhìn ra, nhưng khi tôi hỏi đến thì anh lại nói là thuận chiều kim đồng hồ. Chữ cái thứ nhất hiển thị trên cánh cửa lắp máy cảm ứng hẳn là chữ t, bởi vì anh thay đổi phương hướng mà biến thành J.

(*) Lực Coriolis là hiệu ứng xảy ra trong các hệ quy chiếu quay so với các hệ quy chiếu quán tính. Nó được thể hiện qua hiện tượng lệch quỹ đạo của những vật chuyển động trong hệ quy chiếu này. Ví dụ khi bạn xả nước trong bồn, nước rút xuống từ đáy bồn, nếu không có sự khuấy động nào thì nước sẽ tự xoáy tròn theo chiều kim đồng hồ ở Bắc bán cầu và theo chiều ngược lại ở Nam bán cầu (vì bị ảnh hưởng bởi lực xoay của Trái Đất).

Ánh mắt Ngôn Hàm vừa đen láy vừa sâu thẳm, không hề gợn sóng.

“Tiểu Hóa.”

“Giả hả?”

“Tất cả chuyện này... là cậu làm sao?... Lúc Chân Noãn hỏi mấy màu khác đâu, cậu nói màu lam, màu xanh lá và màu tím đã chết rồi. Tại sao nói màu tím đã chết rồi? Cậu định làm gì?”

Chân Noãn đi vào mật thất màu cam, ập đến là bầu không khí yên tĩnh và quái lạ. Cô nghi ngờ liệu có phải thân thể mình đã đột ngột thu nhỏ lại mấy vạn lần không? Bởi vì cô đang đứng trên một cái bàn bi-a khổng lồ. Dưới chân là mặt bàn xanh lá cây đậm, bề mặt mềm như nhung, bên dưới là nền đất vô cùng cứng chắc.

Gần chỗ cô đứng là quả bóng bi-a màu trắng cao bằng một người. Kế đến là ba quả bi màu sắp thành một hàng ngang cách nhau khá xa, giống như một hàng phòng thủ. Xa hơn nữa là một quả bi đá màu lam và cách hơn mười mét là một quả bi đá màu hồng. Sau bi màu hồng là một đồng bi đá màu đỏ nối tiếp. Sau cùng có một màn hình lớn, đang chiếu hình ảnh cả căn phòng nhìn từ trên cao.

Bốn người họ bé nhỏ đứng ở đầu này căn phòng. Chân Noãn đếm thử, số lượng bi đỏ chính xác là mười lăm được sắp hình tam giác như bàn bi-a thông thường. Điểm giữa đoạn đường từ đáy hình tam giác đến vách tường đặt một quả bi đá màu đen.

Chân Noãn lẩm bẩm: “Đây là...”

“Snooker.” Ngôn Hàm từ sau bước đến.

“Thảo nào...” Có điều là bàn bi-a khổng lồ này và bốn người nhỏ bé bọn họ trông quá quái dị.

“Snooker?” Dối Thanh không hiểu, “Tôi thấy trông giống như bàn bi-a thông thường thôi mà.”

“Đúng. Nhưng nó không có số trên bi, điểm tính theo màu.” Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn màn hình lớn ở phía xa, “Chúng ta ở đây là đầu đánh mở bi. Quả màu trắng gần chúng ta là bi chủ, cũng chính là bi đánh.”

“Bên đó thì sao.” Chân Noãn chỉ vào ba quả bi hàng ngang gần quả bi trắng nhất, lần lượt từ phải sang trái, “Tại sao màu vàng, màu nâu và màu xanh lá lại xếp thành một hàng?”

“Ba quả bi màu kia tạo thành đường mở bi.” Ngôn Hàm nói, “Nhưng cơ đầu tiên chỉ có thể đánh trúng bi màu đỏ.”

“Điểm tính theo màu sao?”

“Phải.” Trình Phóng đi lên trước, “Số lượng bi màu đỏ là nhiều nhất, tổng cộng mười lăm bi, mỗi bi một điểm. Bi màu có sáu quả gồm vàng, xanh lá, nâu, lam, hồng và đen, lần lượt từ hai đến bảy điểm.”

“Màu vàng hai điểm, xanh lá ba điểm, nâu bốn điểm.” Ánh mắt Chân Noãn dời về nơi xa, “Màu lam ngay chính giữa là năm điểm, màu hồng bên kia là sáu điểm, quả bi màu đen bị che phía sau đồng bi màu đỏ được sắp thành hình tam giác kia là bảy điểm.”

“Đúng.”

“Tại sao mật thất này lại được thiết kế như vậy?” Chân Noãn quay đầu lại nhìn mọi người.

Lúc này, đỉnh đầu truyền đến một âm thanh vui vẻ: “Quý khách thân mến, chúc mừng quý khách đã thành công thoát được mật thất màu đỏ và đến với mật thất màu cam.”

Trên màn hình lớn không còn hình ảnh chiếu từ trên cao của mật thất, thay vào đó là gã hề quen thuộc với mũi miệng đỏ lòm, đang cười tít mắt: “Quý khách thân mến, thấy bảng ghi điểm trên đỉnh đầu tôi không?”

Có một màn ảnh đen ngòm treo trên vách tường ở phía trên màn hình LED, không có nội dung gì cả.

“Trong mật thất màu cam, quý khách sẽ thi đấu một ván snooker với máy vi tính, nhưng bởi vì kỹ thuật có hạn, trước mắt máy vi tính của chúng tôi không thể nào đấu xen kẽ với người. Đây là điểm khiến người sử dụng khó chịu khi trải nghiệm, xin quý khách thông cảm. Sau này, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng nâng cao, bù đắp thiếu sót.”

Chân Noãn: “...”

Gã hề: “Hình thức thi đấu lần này có điểm khác với những gì quý khách đã từng thấy. Đầu tiên máy tính sẽ đánh mở bi, sau đó quý khách bắt đầu đánh bi, chỉ được đi một cơ, sau khi xong lượt sẽ thống kê điểm, mỗi quả bi trở về chỗ cũ. Lần thứ hai do quý khách mở bi, máy tính đánh bi, cũng chỉ được đi một cơ tương tự, cuối cùng sẽ thống kê điểm. Bên nào cao điểm hơn thì chiến thắng.”

Gã hề nói xong, màn hình chợt lóe, xuất hiện hình ảnh bàn bi-a chiếu từ trên cao.

Hai mươi hai quả bi đá nằm yên lặng sừng sững, đầu trên cùng là bốn người nhỏ bé đang đứng.

Giọng nói gã hề vẫn còn vang lên: “Trên bi chủ (bi trắng) có máy cảm ứng lựa chọn góc độ và sức lực. Lúc quý khách lựa chọn nhắm mục tiêu, trên màn hình lớn sẽ xuất hiện gợi ý và đường nhắm, cũng như độ mạnh của cú đánh bi để tiện cho quý khách đánh.”

Trình Phóng nhanh chóng nhận ra: “Đây là trò chơi đánh snooker một người chơi trên mạng à.”

Chân Noãn: “Anh chơi rồi hả?”

“Ừ. Thường thì hoàn thành nhiệm vụ về điểm số thì sẽ qua vòng.” Trình Phóng nói: “Em nhìn trên màn ảnh đi, tuy là camera hiện trường, nhưng theo ý của gã hề thì camera hiện trường hẳn có kết nối với máy điều khiển trò chơi. Lúc đụng vào bi chủ (bi trắng)...”

Mọi người đi theo anh ta đến bên cạnh bi trắng, trên quả bi quả thật có cảm ứng. Tay vừa sờ vào, gần quả bi trắng trên màn hình xuất hiện một cây cơ giả lập. Tay trượt qua lại, cây cơ trong màn hình chuyển động phương hướng, đồng thời cây cơ thông qua bi chủ xuất hiện một đường nhắm giả thuyết nhắm vào quả bi mục tiêu sắp sửa đánh.

“Thật thần kỳ.” Chân Noãn nói, “Mấy anh nhìn xem, bên cạnh cây cơ còn có cột hiển thị độ mạnh nữa.”

Ngôn Hàm hiểu ra ngay: “Đụng vào bi trắng rồi trượt qua lại chọn phương hướng, sau đó ấn giữ và chọn độ mạnh yếu, cuối cùng là buông tay tương đương với đánh bi.”

“Đúng. Trò chơi trong máy tính chính là theo nguyên lý này, chỉ có điều thao tác bằng chuột chứ không phải tay.” Trình Phóng nói, “Thảo nào, gã hề nói hai bên không thể đánh xen kẽ, có lẽ máy tính lập trong bi trắng vẫn chưa thể nào chuyển đổi giữa thao tác của con người và máy tính tự động hoàn toàn.”

Chân Noãn: “Cho nên sau khi chúng ta đánh xong một cơ, đối thủ người máy thật ra là quả bi trắng này?”

Ngôn Hàm: “Đúng.”

“Không công bằng.” Chân Noãn cau mày chỉ vào bi trắng, “Nó là do máy móc thiết lập, nhất định sẽ đánh được điểm cao nhất.”

Ngôn Hàm: “Cho nên chúng ta phải đánh mở bi được điểm cao nhất.”

Chân Noãn thờ dãi, tròn mắt đảo tròn, lại hỏi: “Đội trưởng, em cảm giác... anh đánh snooker rất giỏi đúng không?”

Anh thoáng kinh ngạc, bỗng cười nhạt: “Mười năm trước thôi, giờ cứng tay rồi.”

Cô à một tiếng rồi nói: “Người thiết kế mật thất này thật hao tổn tâm tư, cả công nghệ cao cũng đưa vào.”

“Khu vui chơi này thuộc về Hoa Thịnh.” Ngôn Hàm giải thích, “Sắp tới họ đang thử nghiệm sáng chế khu trò chơi 4D đầu tiên trong nước, phóng đại bối cảnh của nhiều trò chơi trong máy tính giống như thật, snooker cũng là một trong những hạng mục đó.”

“À, dạo trước thấy tin tức có nói khu vui chơi 4D mới đã khai trương rồi.”

“Ừ, mấy tháng nay kinh doanh phát đạt, trò Trốn Khỏi Mật Thất ban đầu vì cảnh không đủ hoàn mỹ nên đã ngừng kinh doanh để thiết kế lại. Có lẽ người tập hợp chúng ta lại nằm trong đội ngũ thiết kế, nên đã đưa trò chơi 4D vào trong mật thất.”

Lúc này, gã hề lại hiện ra, cười tít mắt: “Quý khách thân mến, nếu điểm của quý khách cao hơn máy vi tính, màn ảnh sẽ cung cấp mật mã mở cửa cho quý khách. Nếu quý khách thua, có thể sẽ đối mặt với tình trạng bi trắng mất khống chế. Nếu hòa nhau, quý khách có năm phút tìm kiếm manh mối, tìm ra mật mã để mở cửa thoát khỏi đây. Gợi ý tốt bụng: Mật mã là ba màu, đừng sai thứ tự. Dĩ nhiên, tự đáy lòng tôi hy vọng quý khách trong một cơ có thể đạt được điểm tốt nhất, thành công thoát khỏi mật thất màu cam. Cầu trời phù hộ quý khách.”

Gã hề máy móc nói xong thì đột nhiên biến mất. Hình ảnh quay trở về bàn bi-a chiếu từ trên xuống.

“Bụp” một tiếng, vách tường xung quanh căn phòng mở ra sáu cánh cửa nhưng những cái động tối đen như mực, chính là sáu lỗ trên bàn bi-a. Đèn trong phòng bỗng tối đi, bảng ghi điểm xuất hiện chữ số 0:0 đỏ lôm.

Bi trắng bên cạnh bỗng bắt đầu lăn đi, càng lăn càng nhanh, lướt qua bi màu nâu rồi lại lướt qua bi màu lam, đụng thẳng vào đồng bi đỏ. Tiếng nổ đinh tai chất chứa vang vọng cả căn phòng, bi đá âm âm tán ra.

Chân Noãn cúi đầu bịt tai lại theo phản xạ, vách tường và mặt bàn bi-a chấn động kịch liệt. Cô ý thức được gì đó, ngẩng phắt đầu lên, lực đánh quả bi trắng vừa nãy quá mạnh, có một quả bi màu đỏ dội vào vách tường rồi bắn ngược lại về phía cô. Cô chưa kịp tránh, Ngôn Hàm đã xuất hiện nhanh như chớp ôm lấy eo cô rồi kéo đi. Trình Phóng và Đới Thanh cũng nhanh nhẹn tự tránh thoát.

Chân Noãn ngẩng đầu lên nhìn, quả bi đỏ tán ra khắp nơi trên màn hình. Ngôn Hàm nhanh chóng buông cô ra, cô nhìn anh nói: “Đội trưởng, thật ra thì tự em tránh được. Lúc quả bi lăn đến bên này đã chậm lại rồi. Anh nhìn đi.”

Cô di chuyển đến trên đường quả bi lăn rồi đứng vững, chờ quả bi quay lại thì lại tránh sang, quả bi chạy lướt qua.

“Thấy chưa.”

Anh nhìn cô không nói.

Qua năm giây, tất cả các bi đều đứng yên trở lại. Quả bi trắng chạy đến đầu bàn khác, họ cất bước đi đến.

Chân Noãn cảm thấy mình như đang ở trên sân bóng, hỏi Ngôn Hàm: “Đội trưởng, quy tắc đánh snooker là sao ạ? Nghe nói hình như phải theo thứ tự.”

“Đánh một quả bi đỏ rồi đánh một quả bi màu, cứ bi đỏ và bi màu xen kẽ. Bi đỏ vào lỗ thì được điểm, bi màu vào lỗ cũng được điểm, nhưng bi màu phải lấy ra đặt về vị trí cũ. Sau khi đánh xong hết bi đỏ, trên bàn còn lại sáu quả bi màu nằm ở vị trí cũ ban đầu, tiếp đến cứ đánh theo thứ tự từ điểm thấp đến cao.”

“À...” Chân Noãn bừng tỉnh, “Nếu không đánh vào lỗ hoặc đánh sai thứ tự vậy sẽ bị mất lượt phải không?”

“Phải.”

“Đánh quả bi đỏ trước lại đánh quả bi màu...” Chân Noãn lầm bầm, “Nếu muốn trong một cơ đạt được điểm cao nhất thì sau khi đánh một bi đỏ phải chọn đánh tiếp quả bi đen. Bởi vì bi đen là 7 điểm, cao nhất.”

“Ừ.”

Chân Noãn từ từ tính nhẩm một lượt: “Một quả bi đỏ 1 điểm, một bi đen 7 điểm. 15 lần là $(1+7) \times 15$; sau đó là vàng, xanh lá, nâu, lam, hồng, đen, $2+3+4+5+6+7$ là...”

“147.” Ngôn Hàm nói.

“Ồ...” Chân Noãn gãi gãi đầu theo thói quen, lúng túng nói: “Anh tính nhẩm cừ quá.”

Ngôn Hàm nhìn cô: “Một cơ đánh cao nhất là 147 điểm, theo lý thuyết là thế. Không tính đến tình huống đối phương bị phạt điểm.”

“...”

Đi đến bi trắng, mấy người họ cũng không hề dễ dàng chạm vào vì bi quá lớn, tầm ngắm thật sự không tốt, chỉ có thể căn cứ vào màn hình trên đầu để phán đoán. Thế nhưng, người chạm vào bi đã ngẩng đầu nhìn màn hình thì không thể nhìn bi được. Hơn nữa, lúc anh ta căn cứ vào cây cơ giả lập hiển thị trên màn hình để điều chỉnh phương hướng thì phải đi vòng quanh quả bi. Nếu không cẩn thận đẩy quả bi thì sẽ phạm quy ngay. Nếu vừa nhìn màn hình đã nhanh chóng dời mắt thì sẽ dễ dàng xuất hiện sai lệch, dù là nhỏ nhất sau khi bi lăn đi xa cũng sẽ gây ra sai lầm trí mạng.

Vì vậy, ít nhất cần một người nhìn màn ảnh để phán đoán và cung cấp chỉ thị, còn người chạm vào bi thì phải luôn luôn nhìn vào quả bi thực hiện theo chỉ thị.

Sau khi ba người đàn ông bàn bạc, quyết định: Trình Phóng thường đánh Snooker trên máy tính nên anh ấy sẽ chạm vào bi. Ngôn Hàm có kinh nghiệm thực tiễn, Đới Thanh lúc rảnh rỗi cũng hay đánh bi-a nên hai người họ phụ trách phân tích phán đoán, sau đó cho ra chỉ thị.

Mối liên kết giữa chỉ thị và thi hành có nền vững không thì phải xem mức độ ăn ý của họ.

Chân Noãn hít sâu một hơi, hai tay nắm lại đặt lên môi, nhìn ba người họ không chớp mắt lấy một cái. Giờ phút này, trong phòng chỉ còn một tia sáng màu cam nhạt, hơi mờ và những quả bi đã đứng yên lặng, duy có màn hình lớn trên đỉnh đầu là toả sáng rõ ràng.

Ngôn Hàm ngẩng đầu nhìn màn ảnh, phần lớn bi đỏ tập trung ở đầu bàn bên này. Căn phòng lấy bi lam làm trung tâm, một nửa khác là ba quả bi vàng, nâu và xanh lá đang đứng yên một hàng, bi bên kia rất ít.

Anh nhìn chăm chú vào màn ảnh thật lâu, hàng mày anh tuấn nhíu chặt ra chiều đang suy tư. Chân Noãn bị dáng vẻ này khiến hơi khản trương, nhưng cô vừa ngẩng đầu liền trông thấy đường nhắm từ bi trắng đến lỗ bi ở góc vừa hay có quả bi đỏ, có thể dễ dàng bị đánh vào.

Đới Thanh thấy Ngôn Hàm im lặng khá lâu, bèn hỏi: “Đánh quả nào trước?”

Chân Noãn chỉ: “Có phải đánh bi đỏ kia vào trước không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Sau khi đánh bi đỏ thì bi trắng sẽ chạy trở về góc không thuận lợi, không thể nào tiếp tục đánh bi đen nữa. Trong khi đó, giữa bi đen và lỗ cuối có một bi đỏ chắn ngang, phải dọn sạch trước.”

Chân Noãn đảo mắt, lúc này mới ý thức được anh không phải đang suy nghĩ cơ đầu tiên đánh bi nào, mà e rằng anh đã nghĩ đến cơ thứ ba mươi đánh bi nào rồi.

“Trước khi đánh một bi phải suy nghĩ vị trí kế tiếp để giữ vị trí à?”

“Đúng.” Ngôn Hàm vẫn nhìn màn ảnh suy tư, “Mấu chốt đánh snooker không chỉ là khiến bi trắng đánh trúng bi mục tiêu, càng phải khiến bi trắng sau lực tác dụng trở về vị trí dự tính, để mục tiêu kế tiếp và kế tiếp nữa chạy vào lỗ.”

Chân Noãn không lên tiếng, nín thở tập trung nhìn.

“Đánh qua đường biên bên kia.” Ngôn Hàm ra quyết định.

Quả bi đỏ kia ở gần vách tường, đường đi của bi trắng và nó gần như là vuông góc với vách. Đới Thanh hơi nghi ngờ, nhưng Trình Phóng có vẻ hoàn toàn tin tưởng Ngôn Hàm. Anh ta hít sâu vào một hơi, tay sờ lên bi trắng. Phía sau quả bi trắng trên màn hình lớn bỗng chốc xuất hiện một cây cơ giả lập.

Ngôn Hàm nhìn đường nhắm, ra chỉ thị với Trình Phóng: “Di thuận theo chiều kim đồng hồ, chậm lại, lùi về sau một chút, đi lên trước một chút.”

Đường nhắm trên màn hình đã nối liền với quả bi đỏ mục tiêu, Ngôn Hàm tiếp tục điều chỉnh góc độ để đảm bảo sau khi đánh trúng, quả bi đỏ có thể lăn vào lỗ mà không va phải tường.

“Tốt lắm. Ở chỗ này.”

Tay Trình Phóng bắt đầu cử động.

“Ẩn vào.”

Trình Phóng làm theo. Cột độ lực của cây cơ giả lập bên cạnh bi trắng trên màn ảnh tăng vọt kéo theo một mảng màu đỏ, dần dần nâng lên cao, thể hiện lực đánh trên cây cơ đang được tích tụ.

Ngôn Hàm nhìn màn ảnh, đột nhiên cau mày: “Chân Noãn, em tránh ra.”

“Ồ!” Chân Noãn đang vô cùng chăm chú nhìn màn ảnh, chợt hoàn hồn nhìn xung quanh, xoay một vòng không biết nên tránh về phía nào. Cô hoàn toàn không nằm trên đường chạy của bi.

Anh thở dài: “Đến bên cạnh tôi.”

“À.” Cô chạy đến đứng bên cạnh anh.

Cột độ lực màu đỏ đã tăng cao đến 90%, Ngôn Hàm nói: “Thả lỏng một chút.”

Trình Phóng thả lỏng lực, cột độ lực thoáng chốc tuột xuống 60%.

“Thêm một chút.”

Độ lực từ từ tăng lên 81%.

“Ngừng!”

Trình Phóng bắt động.

Yên tĩnh, tất cả trên màn hình đều tĩnh lặng, bốn người, hai mươi hai quả bi đá, cây cơ, đường nhắm, cột độ lực đều đóng băng bất động.

“1... 2... 3... thả tay!”

Trong nháy mắt, Trình Phóng thả tay ra. Bi trắng lăn vọt đi đụng vào mép quả bi đỏ, vang “ầm” một tiếng đinh tai nhức óc. Quả bi đỏ phút chốc khởi động, lăn chính xác vào túi bi dưới lỗ.

Chân Noãn nín thở, khoảng cách giữa nó và vách tường càng lúc càng thu hẹp, ma sát ken kết, âm thanh chói tai khiến lòng người run sợ. Nhưng tốc độ của nó quá nhanh, lao đến với thế không thể chống đỡ, đập vào trên khung vang “đùng” một tiếng rồi rơi vào lỗ đen sâu hút.

Cô thả lỏng vai, chợt thở phào nhẹ nhõm, nhìn lại màn ảnh mà toàn thân toát mồ hôi lạnh. Sau khi bi trắng đụng phải bi đỏ dội lại, đúng lúc chạy nghiêng qua vị trí khi nãy cô đứng, Ngôn Hàm đã tính toán chuẩn xác đường bi chạy mới gọi cô đến bên cạnh anh.

Bảng ghi điểm nhảy lên 1 điểm 1:0

Trình Phóng nắm chặt tay, hô “Yes!” rồi bước đến vỗ tay với Ngôn Hàm. Ngôn Hàm giơ tay lên đón, một tiếng “bốp” trong trẻo đầy khích lệ vang lên.

Lại đánh bi đen. Khi này, Ngôn Hàm đã tính đúng độ mạnh lực đánh và góc độ, bi trắng chạy trở về vị trí vừa khóp. Bi đen đã trở nên dễ dàng đánh vào lỗ.

8:0.

Sau khi rơi vào lỗ, bi đen lại được đẩy trở ra và chạy về vị trí ban đầu.

Ngôn Hàm và Trình Phóng phối hợp càng lúc càng ăn ý. Toàn bộ mười lăm quả bi đỏ nhanh chóng rơi vào lỗ, bảng ghi điểm hiện thị 120:0.

Trên bàn chỉ còn sáu quả bi màu, vàng, nâu, xanh lá nằm trên một hàng bên phía mở bi. Bi lam nằm giữa bàn, bi hồng nằm giữa đường thẳng của bi lam và bi đen ở gần cuối bàn, vừa khéo tạo thành một hình chữ T không lỗ.

Bắt đầu từ phút này, bi màu rơi vào lỗ sẽ không bị đẩy ra nữa.

Chân Noãn vẫn theo sát bên cạnh Ngôn Hàm. Từ đầu đến cuối, anh vẫn rất bình tĩnh, Trình Phóng cũng vậy, hai người phối hợp không hề sơ hở. Cô thoáng hưng phấn và cũng hơi khấn trương, đồng thời bên tai lưng bùng âm vang. Mấy mươi lần tiếng bi đá va chạm quả vang dội khiến đầu cô có chút không chịu nổi.

Bên trái, bi vàng vào lỗ. Bên phải, bi xanh lá vào lỗ. Chính giữa, bi nâu vào lỗ. Con số đỏ chóc trên bảng ghi điểm hiện thị: 129:0

Chỉ còn ba quả bi thôi.

Bi lam ở trung tâm, bi trắng nằm trên nó nửa bi. Tuyến đường có hai lựa chọn: Một là đánh vào mép bi lam khiến nó chạy vòng vào lỗ. Hai là đánh vào giữa bi lam, khiến nó lặn lội đường xa lặn vào túi bi bên dưới. Đường nào cũng đều rất nguy hiểm.

Đôi Thanh chạy đến bên miệng lỗ nghiên cứu đường đi. Ngôn Hàm đứng tại chỗ ngược nhìn màn hình lớn.

Trình Phóng cúi đầu đang suy nghĩ gì đó, bất chợt hỏi: “Vấn đề khi này tôi hỏi anh, anh chưa trả lời tôi.”

“Còn anh?” Ngôn Hàm từ từ dời mắt, nhìn thẳng vào Trình Phóng, “Tại sao lấy đi đồ trong tóc giả của tượng sáp?”

Mặt Trình Phóng điềm nhiên, Chân Noãn kinh ngạc quay đầu lại nhìn hai người họ.

Hai người họ nhìn nhau vài giây, Đôi Thanh chạy trở về nói: “Hai đường này đều nguy hiểm.”

“Lỗ giữa.”

“Lỗ giữa.”

Ngôn Hàm và Trình Phóng đồng thanh.

“Bi trắng, bi lam trông như nằm trên một đường thẳng với lỗ cuối, nhưng có góc lệch rất nhỏ, sau khi chạy lâu sẽ có sai biệt rất lớn.”

“Ừ. Khoảng cách quá xa, trong khi quá trình bi lam lặn sẽ chịu ảnh hưởng từ mặt bàn nên không đi thẳng được nữa.”

Trái lại, hai người họ lại nhất trí với quan điểm này, quyết định đánh lỗ giữa. Trình Phóng lần nữa chạm vào bi. Ngôn Hàm ra chỉ thị: “Thuận kim đồng hồ, đi về phía trước, xa hơn nữa. Tốt, ấn giữ, tăng sức, giảm lại, tăng. . . Giữ vững. 1, 2, 3, thả tay!”

Trình Phóng làm theo, bi trắng đánh về phía bi lam, “ầm” một tiếng đánh vào sát mép. Sau cú chạm vô cùng ngắn ngủi và nhỏ hẹp, bi lam khởi động, lặn thẳng về phía lỗ giữa.

Nhưng. . . cú chạm vào mép không hề cho nó đủ lực di chuyển, nó càng lặn càng chậm. . .

Hai tay Chân Noãn nắm chặt lấy nhau, cắn bản tay, nhìn chăm chăm màn ảnh không hề chớp mắt. Bi lam từ từ lặn đến gần lỗ giữa từng chút một. Sau đó. . . dừng trước miệng lỗ.

Điểm số đứng yên, 129:0.

Bốn người nhìn chăm chăm vào bảng ghi điểm đỏ loét, căn phòng yên lặng như nghĩa trang. Thậm chí máy tính không cần đánh được 147 điểm, mà chỉ cần vượt qua 129 điểm thì họ liền xong đời.

Trong mặt thất ánh sáng cam mờ ảo, tầm nhìn cũng trở nên tối tăm. Một quả bi trắng, sáu quả bi màu, mười lăm quả bi đỏ trở về vị trí cũ. Trên màn ảnh, phía đầu đánh mở bi là bốn người nhỏ bé đang đứng, tất cả như trở lại lúc vừa bước vào mặt thất. Thay đổi duy nhất là con số đỏ lòe 129:0 trên bảng ghi điểm.

“Đội trưởng, làm sao đây?”

“Chờ vận may.”

Chân Noãn thở dài.

“Sao vậy?”

“Vận may của em trước giờ rất kém.” Cô ngừng một giây rồi hỏi: “Còn anh?”

“Cũng vậy.”

Ngôn Hàm đi đến, chạm vào quả bi trắng, đợi cây cơ giả lập hiện ra thì chậm rãi đi vòng quanh quả bi để điều chỉnh phương hướng. Phía đằng xa là bi đỏ được sắp thành hình tam giác. Anh nhắm vào viên bi nằm ngoài cùng của dãy, khẽ ấn, độ mạnh từ từ tăng lên, 40%, 50%, 60% rồi dừng ở 67%

Anh buông tay, bi trắng lăn đi, đánh trúng vào viên ở rìa hình tam giác. Ầm, mấy quả bi đỏ tán ra, nhưng phần lớn là vẫn giữ nguyên đội hình.

Mắt Chân Noãn lướt qua một tia sáng, thoáng mừng rỡ. Bi đỏ nằm chi chít sát nhau nên không dễ dàng gì đánh vào lỗ. Ngôn Hàm thật lợi hại, nhưng hàng mây rậm của anh cau chặt, không hề nhẹ nhõm.

Các bi đều đứng yên. Trên màn ảnh, sau quả bi trắng xuất hiện cây cơ giả lập, đó là dấu hiệu máy sắp tự động đánh bi. Nó không có ý đánh bi đỏ tán mất xung quanh mà đang nhắm vào đồng bi đang sắp bày tám hàng chỉnh tề kia. Đường nhắm màu trắng quét qua quét lại, máy tính tự động phán đoán và chọn một quả bi, cột độ lực tăng lên 100% rồi buông thả.

Quả bi trắng đụng vào đồng bi đỏ, căn phòng chấn động trong cơn sóng âm thanh. Đồng bi đỏ nháy mắt ầm ầm, tách nhau ra. Quả bi bị bi trắng đánh trúng dội mạnh vào quả bi khác, quả bi kia lăn vào lỗ một cách hoàn toàn chính xác, nhanh chóng và gọn gàng.

129:1.

Chân Noãn sửng sốt. Trong tình huống hỗn loạn thế này, đánh vào một đồng bi như vậy nhưng lại không hề phạm quy. Chỉ có máy tính mới có thể làm được mà thôi.

Sau khi âm thanh vang dội oanh tạc từng góc phòng, không gian trở về yên tĩnh. Quả bi trắng đứng lặng, cây cơ giả lập và cột độ lực xuất hiện lần nữa, đường nhắm xoay vòng lướt quanh, giống như một người máy không có tình cảm đang nghiêm túc thi hành mệnh lệnh.

Sau đó, nó khởi động, đụng vào bi đen. Một tiếng ầm vang lên, bi đen vào lỗ, đứng yên rồi lại khởi động, cứ thế lặp lại.

Sắc mặt Trình Phóng và Đới Thanh dần dần tái nhợt, không ai biết khi quả bi cuối cùng trên bàn biến mất thì bi trắng sẽ lăn đến nơi nào. Thoáng một lúc sau, trên bàn chỉ còn lại một quả bi đỏ.

Tỉ số hiện giờ đã là 129:112.

Chân Noãn lo lắng bất an, lại bỗng nghe Ngôn Hàm nói: “Quả bi này có thể sẽ không đánh vào được.”

Ba người đồng thanh: “Gi cơ?”

“Máy tính chuẩn bị đánh đội băng.”

Chân Noãn không hiểu ý của từ “đội băng” là gì, nhưng vừa nhìn đường nhắm trên màn ảnh thì cô đã hiểu. Bi trắng sẽ đánh thẳng vào bi đỏ, không có góc độ thích hợp cho nên nó phải nhắm đánh quả bi đỏ lăn đến vách tường rồi dội ngược lại, băng qua mặt bàn để rơi vào lỗ đối diện.

Đới Thanh: “Trong thực tế sẽ rất khó đánh, nhưng máy tính có thể tính toán ra góc phản xạ và góc tới, như vậy không phải sẽ dễ dàng vào lỗ sao?”

“Máy tính sai lầm ở chỗ là quá chính xác và quá lý tưởng.” Ngôn Hàm nói, “Trong thao tác thực tế, lúc bi lăn đến vách tường dội ngược lại, góc tới trước giờ đều không bằng với góc bắn ra.”

Chân Noãn nghĩ đến ánh sáng phản chiếu trên mặt kính, hỏi: “Tại sao góc tới lại không bằng với góc bắn ra?”

“Vách tường không phải là một vật cứng lý tưởng, nó sẽ lõm vào. Lực đánh càng lớn thì độ lõm vào trong càng rõ và sẽ ảnh hưởng đến góc bắn ra.”

Vì vậy, máy tính tính toán càng chính xác, lúc thao tác thực tế 4D sẽ xuất hiện sai lệch càng lớn. Giờ phút này, bi trắng nhắm ngay giữa quả bi đỏ. Trong tình huống lý tưởng, bi đỏ sẽ bắn vào vách tường rồi dội ngược ra lăn thẳng vào lỗ.

Ba người vừa định thờ phào thì Ngôn Hàm chợt nghiêm túc: “Không đúng.”

“Sao hả?”

“Máy tính này... đã tính toán luôn khả năng lõm vào trong thực tế.”

Trên màn ảnh, đường nhắm chậm rãi dời khỏi chính giữa bi đỏ, nhắm vào mép bi. Thành công đánh mạnh, bi đỏ bị đụng vào lăn đến vách tường với góc tới lớn hơn ban đầu, lại dội ngược lại với góc bắn ra nhỏ hơn rồi rơi vào lỗ chính xác, không hề sai lệch.

Đến ngay cả chi tiết này cũng tính toán đưa vào, người thiết kế ra nó là ai đây?

Tỉ số nhích lên 129:113.

Bi đen vào lỗ, lại được đẩy ra.

Tỉ số lại nhích lên 129:120.

Chỉ còn lại sáu quả bi màu trên mặt bàn và một chữ T to lớn hiện trên màn ảnh.

Bi vàng vào lỗ, nâng tỉ số lên 129:122.

Bi xanh lá vào lỗ, nâng tỉ số lên 129:125.

Ngôn Hàm đi đến gần lỗ giữa, cúi đầu rồi đá chân trên mặt thảm nhưng. Anh bỏ hai tay vào túi, đá từng cú một giống như đứa trẻ đang tức giận.

Bi vàng vào lỗ, nâng tỉ số lên 129:129.

Trình Phóng cũng chạy đến đá giúp. Đới Thanh sốt ruột: “Hai anh đang làm gì vậy?”

Ngôn Hàm không giải thích, Trình Phóng nhanh chóng nói: “Hiệu ứng khăn bàn(*). Sau khi đánh bi lam, bi trắng cần một góc độ mới thuận lợi để tiếp tục đánh bi hồng, cho nên nó sẽ chọn đường giống chúng ta vừa rồi là đánh bi lam vào lỗ giữa. Độ lực không thể mạnh, phải giống như chúng ta khi này.”

(*) Trên bàn bi-a có hai phần là thuận lông nhưng và ngược lông nhưng, khi bi trắng lăn trên phần nghịch, chỉ cần có người đẩy nhẹ thì hướng đi của bi sẽ không còn thẳng tuyệt đối nữa.

“Lực không thể quá mạnh thì...”

“Tốc độ bi lăn chậm, sẽ bị lông nhưng ngược ma sát khiến nó chậm lại, xuất hiện sai lệch trên đường lăn. Tác dụng của hiệu ứng này rõ rệt nhất với những bi có tốc độ lăn chậm.”

Chân Noãn và Đới Thanh cùng sửng sốt, lập tức cùng nhau xông đến đá thảm nhưng trên mặt bàn. Bốn người họ mài tới cọ lui, nhảy qua nhảy lại. Khi này, họ đã thất bại trong gang tấc khi lựa chọn độ lực. Giờ phút này, vì máy tính tính toán nên độ lực của bi trắng sẽ chính xác. Nhưng nó sẽ không ngờ đến thông số hoàn mỹ mà máy tính đã thiết kế và độ lực sau khi đã tính toán đến hiệu ứng khăn bàn sẽ bị hiện trường phá hỏng.

Bi trắng đã nhắm, khởi động rồi lăn đến bi lam. Quả nhiên, bi lam lăn đến lỗ giữa. Ngôn Hàm lập tức kéo Chân Noãn ra. Tim cô vẫn thấp thỏm, nhìn chăm chăm vào bi lam, tốc độ của nó nhanh hơn ván họ đánh khi này, nhưng... nó thật sự đã chậm lại.

Quả bi đá lao đảo lăn đến lỗ giữa, chậm chậm tiến đến gần miệng lỗ. Sau đó... khẽ chuyển hướng, đụng vào vách tường rồi đứng yên...

Chân Noãn ôm ngực, lập tức quay đầu lại. Bảng ghi điểm là 129:129, hòa nhau rồi.

Cô nhảy lên vỗ tay với Ngôn Hàm. Bảng ghi điểm và màn hình đều tối đi, trên màn hình xuất hiện máy mật mã, khung nhập vào trống rỗng và bàn phím tiếng Anh.

“Năm phút tìm mật mã.”

Bốn người chia nhau tìm kiếm, Chân Noãn đi chung với Ngôn Hàm. Trong ánh sáng mờ lung, Chân Noãn quay đầu lại nhìn, Đới Thanh và Trình Phóng đều không bật đèn pin, không nhìn ra ai là hung thủ giết chết Thân Hồng Ung cả.

Giờ phút này, cô không còn thời gian để suy nghĩ nhiều, chỉ có năm phút ngắn ngủi. Cô từ từ tìm kiếm nhưng Ngôn Hàm lại có phần thờ ơ.

“Đội trưởng, anh sao vậy?”

“Căn mật thất này sẽ không để lại manh mối trên vách tường hoặc là mặt thảm đâu.” Ngôn Hàm nói.

“Tại sao?”

“Nó chỉ cho năm phút. Nếu lật tìm từng tác một giống như hai mật thất trước, thời gian chắc chắn không đủ”

Chân Noãn sửng sốt, nghĩ có lý.

“Nói như vậy...”

“Nhất định mật mã đã xuất hiện trước đó rồi.”

“Gã hề nói mật mã là ba màu.” Chân Noãn nói, “Nhưng snooker có bảy màu, tính cả trắng là tám. Vậy là ba màu nào đây?”

“Chân Noãn.”

“Vâng?”

“Em có chú ý đến chữ T không?”

“Chú ý ạ.” Cô nghĩ ngợi, “Anh cho rằng ba màu kia nằm trên chữ T sao?”

“Ừ.” Anh nhếch môi một cách quái gở, “Những thứ ở mặt thất này vốn xoay quanh một chủ đề chính.”

“Vây... ba màu nằm ngang hay là ba màu nằm dọc?”

“Hàng dọc chỉ có ba màu à?” Ngôn Hàm hỏi.

Chân Noãn lại ngẫm nghĩ, màu nâu nằm giao nhau giữa hàng ngang và hàng dọc, hàng dọc có thể xem là bốn màu.

“Nói như vậy là hàng ngang rồi. Màu xanh lá, màu nâu và màu vàng?”

“Đúng, tôi nghĩ như vậy.”

“Vây...”

Đột nhiên cúp điện, bóng tối bao trùm. Chân Noãn giật mình, nắm lấy tay áo Ngôn Hàm theo phản xạ. Cô thẳng thốt lại lập tức buông ra. Nhưng anh nhanh chóng nắm lại cổ tay cô, ngay sau đó cũng thoáng sùng sốt, tay cử động định nói lỏng ra.

Giữa không gian tối đen như mực, hai người đối diện không thấy được mặt nhau, giữ im lặng.

Một lúc lâu sau, anh khẽ giải thích: “Đừng để lạc.”

Cô định phì cười lại hơi chua xót, đành im lặng.

Đèn của anh đã hết pin từ lâu, Chân Noãn chậm chạp cho tay vào túi. Nơi xa thỉnh thoảng có một luồng đèn pin rất sáng, nhưng lại phủ một lớp màu hồng quái lạ.

Người cầm đèn pin là Trình Phóng, anh ta đang đứng bên cạnh bi đỏ, kiểm tra quả bi xem có dấu vết hoặc manh mối gì không. Ngôn Hàm dần cau mày, bỗng cất tiếng hô lớn “Trình Phóng, tắt đèn.”

Anh buông Chân Noãn ra, chạy về phía chùm sáng trong bóng tối, Chân Noãn cũng đuổi theo. Nhưng trong nháy mắt đó, trong ánh đèn pin xuất hiện một quả bi đá màu trắng to lớn, nhanh như chớp đụng vào bi màu hồng và luôn cả Trình Phóng...

Lần này, tiếng va chạm chất chua ấy nặng nề vô cùng. Đèn pin rơi xuống, lượn vòng trong chùm sáng. Chân Noãn nhìn thấy miệng Trình Phóng phun trào máu tươi, văng đầy quả bi đá màu trắng.

“Trình Phóng!”

“Đội phó!”

Bi hồng đã lăn ra xa, Trình Phóng ngã xuống, bi trắng đè lên một cánh tay anh ấy.

“Trình Phóng!” Ngôn Hàm xông qua, ra sức đẩy bi trắng nhưng nó vẫn không suy chuyển.

“Đội phó!” Chân Noãn quỳ xuống, lập tức kiểm tra cho anh ấy. Nhưng vừa sờ vào, lòng cô đã lạnh ngắt, nước mắt bất chợt ngân ngấn, lồng ngực anh ấy gần như đã vỡ nát.

Ngôn Hàm nâng đầu Trình Phóng lên, nhưng tay anh ấy lại lần đến Chân Noãn, nhanh chóng nhét thứ gì đó vào tay cô. Chân Noãn sùng sốt, thoáng chốc hiểu ra đó là thứ anh ấy không muốn để Ngôn Hàm nhìn thấy. Cô lập tức nhét vào túi.

Tay cô đầy máu, nghẹn ngào: “Đội phó!”

Ngôn Hàm: “Em cứu anh ta đi!”

“Không cứu được nữa...” Toàn thân Chân Noãn run lên.

Đới Thanh chạy đến từ đằng xa, kinh ngạc: “Sao lại thế này?”

“Bảo ứng.” Miệng Trình Phóng đầy máu tươi, lại bất chợt cười lên, “Tôi đã giết Thân Hồng Ứng, chính là dùng mảnh kính trên đèn pin. Tôi cho rằng đã lau sạch rồi hóa ra vẫn chưa. Vừa bật lên, ánh đèn của tôi liền biến thành màu máu đỏ nhạt.”

“Tại sao giết Thân Hồng Ứng?” Ngôn Hàm nghiêng răng, “Tại sao giết Thân Hồng Ứng? Tại sao giết Trịnh Dung?”

Chân Noãn bàng hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 109

Hành động nổ súng về phía Trịnh Dung hôm đó chính là của Trịnh Phóng. Cô quá đói kinh ngạc, thậm chí không còn kịp suy nghĩ làm sao mảnh kính đèn pin có thể giết người.

“Quả nhiên không qua được mắt anh.” Trịnh Phóng lại cười, càng nhiều máu trào ra từ miệng và mũi hơn.

“Kỹ thuật bắn súng của anh chuẩn nhất, bắn vào tay cầm dao của Trịnh Dung vốn không hề khó khăn.” Giọng điệu Ngôn Hàm tỉnh táo, tay nâng Trịnh Phóng lại đang run run, “Tại sao giết ông ta?”

“Anh cũng biết mà, cần gì phải hỏi tôi?”

“Xác ướp. Chín năm trước, vào buổi tối mừng Tám tháng Chạp, hôm đó anh chịu trách nhiệm tuần tra, kiểm soát trị an khu vực kia. Báo cáo của anh là không có gì khác thường.”

“Tôi luôn luôn muốn làm một cảnh sát tốt, nhưng đó là vết nhơ cả đời tôi. Hôm ấy, tôi nhận được điện thoại báo mẹ tôi bệnh cấp tính, lại sắp cuối năm nên trong Cục quá bận rộn, tất cả mọi người đều bận tuần tra, không ai trực thay. Tôi đưa mẹ đi bệnh viện, chỉ rời đi hơn một giờ, thực sự chỉ hơn một giờ thôi.” Mặt Trịnh Phóng rung rung chứa đựng vô vàn đau đớn, “Chỉ bỏ sót mỗi con đường ở xưởng nhựa đường kia thôi. Thế nhưng... thế nhưng nó lại nổ tung, tôi không dám nói mình đã tự tiện rời bỏ vị trí công tác, nên chỉ có thể nói là mình đã kiểm tra qua vùng gần xưởng nhựa đường và không nhìn thấy ai khả nghi.”

Chân Noon thẳng thốt: “Sai sót chín năm trước của anh bị Thân Hồng Ứng tóm được nhược điểm à?”

“Phải. Hắn muốn bắt chết tôi, ép tôi làm việc cho hắn. Lần này, hắn cũng đoán được tôi đã cố ý giết giáo sư Trịnh.”

Chân Noon: “Tại sao anh giết giáo sư Trịnh?”

“Bởi vì ông ấy cũng biết chín năm trước tôi từng thất trách, ông ấy luôn biết chuyện đó. Ông ấy không phải người tốt...” Trịnh Phóng mơ màng nhìn trần nhà chăm chăm, nước mắt hối hận chảy xuống lướt qua máu tươi trên mặt, “Vài ngày trước, lúc phát hiện xác ướp ở bãi rác, tôi đã biết tội lỗi của tôi đời này đều không chuộc được nữa rồi. Năm bán kim loại ở cuối hành lang kết hợp lại là quân hàm màu xanh đậm hai gạch hai sao màu trắng, là quân hàm cảnh sát trung tá của tôi. Mặt thất màu đỏ thật ra đã ám chỉ người giết chết giáo sư Trịnh là tôi. Tiểu Hòa, anh đã nhìn ra đúng không. Tôi thật xin lỗi...”

Tâm trạng Trịnh Phóng kích động, bỗng cảm giác bộ ngực càng đau kịch liệt hơn. Anh ấy ho sù sụ vài tiếng, phun ra càng nhiều máu tươi hơn, ánh mắt dần dần tan rã.

Chân Noon ấn mạnh vào nhân trung của Trịnh Phóng: “Đội phó, anh kiên trì một chút.”

“Làm sao đây?” Đới Thanh luống cuống, “Chỉ còn một phút thôi, làm sao cứu anh ta ra ngoài?”

“Tôi không ra.” Lồng ngực Trịnh Phóng gần như đã bằng phẳng, ý thức bỗng chốc quay về, tựa như hồi quang phản chiếu, “Tôi không muốn bị còng tay như tội phạm, tôi không làm tội phạm, tôi không ra đâu.”

“Trịnh Phóng...” Ngôn Hàm cúi đầu, mái tóc lòa xòa che mắt, không thấy rõ vẻ mặt, cả người lạnh lẽo đến cực hạn, “Hôm đó, anh có thấy Hạ Thời không?”

Ánh mắt Trịnh Phóng dần tan rã.

Đới Thanh sốt ruột đến mức cào tóc: “Chỉ còn ba mươi giây thôi!”

“Mật mã là God Bless You.” Trịnh Phóng chỉ còn lại hơi tàn. Đới Thanh lập tức đi mở mật mã.

Ngôn Hàm nhìn chăm chăm vào Trịnh Phóng: “Trịnh Phóng, ngày đó anh có thấy Hạ Thời không? Có thấy cô ấy không?”

Trịnh Phóng dời mắt nhìn anh: “Tiểu Hòa, Hạ Thời cô ấy...” Anh ta mấp máy môi, “... Là tự sát. Đừng điều tra nữa. Cô ấy... cô ấy là tự sát...” Ánh sáng trong mắt Trịnh Phóng hoàn toàn tan rã.

“Trịnh Phóng, anh lặp lại lần nữa cho tôi!!” Ngôn Hàm bỗng mất khống chế, thịnh nộ nắm lấy bả vai Trịnh Phóng như điên, “Khốn kiếp, anh lặp lại lần nữa xem!!!”

Mật thất mở cửa đón lấy một tia sáng soi đến, Đới Thanh hô lên: “Hai người mau ra đi!”

Thời gian đã điểm, bi trong sáu lỗ ùn ùn lăn ra, đám bi đá lần nữa lăn đến giữa phòng. Ngôn Hàm không nghe thấy gì cả, nắm lấy Trình Phóng lắc lư: “Không thể nào! Anh nói những lời này tôi sẽ tin sao? Trình Phóng, lặp lại lời anh nói vừa rồi lần nữa xem! Ngày đó, anh có nhìn thấy Hạ Thòi không, anh nhìn thấy cô ấy hay không?”

Nhưng Trình Phóng đã không còn hơi thở, chỉ còn mắt vẫn mở to.

“Đội phó Trình.”

Chân Noãn cuống cuống nhào đến, ngón tay run rẩy sờ lên lồng ngực, cổ tay và cổ Trình Phóng. Anh ấy đã chết rồi. Lòng cô lạnh toát, nước mắt ào ạt tuôn rơi, khóc lớn: “Đội phó Trình... Đội phó Trình...”

Tiếng bi lăn ầm ầm nhấn chìm tiếng gào khóc của cô.

“Trình Phóng, ngày đó anh đã trông thấy Hạ Thòi phải không? Anh nói đi!”

“Đội trưởng, nguy hiểm!” Chân Noãn loáng thoáng thấy đám bi đá lăn lộn xộn, ôm lấy eo Ngôn Hàm kéo ra ngoài, “Đi thôi! Đội phó Trình đã chết rồi.” Giọng nói Chân Noãn khản đặc, “Nếu không đi ra ngoài, anh cũng sẽ giống như anh ấy. Chết rồi sẽ không còn gì nữa cả.”

Anh đột nhiên lặng yên, tay trượt đến bên eo, nắm tay cô: “Chân Noãn.”

“Hả?”

“Chặt đứt cánh tay anh ấy.”

“Gi cơ?” Chân Noãn kinh ngạc. m thanh bi đá va chạm hỗn loạn trong phòng, tiếng vang không ngớt, cô cứ nghĩ mình đang nghe lầm.

“Tôi muốn dẫn anh ấy đi ra ngoài.” Anh rất tỉnh táo, “Tôi không thể để anh ấy ở đây bị nghiền thành bùn nhão.”

Chân Noãn sững sốt, không cần Ngôn Hàm thúc giục đã lập tức lấy dao phẫu thuật ra, vô cùng thành thạo và chuyên nghiệp, trong giây lát đã cắt đứt cánh tay Trình Phóng ngay khuỷu tay.

Ngôn Hàm công Trình Phóng lên, Chân Noãn đỡ giúp anh, lại bị anh nắm chặt tay: “Cẩn thận, đừng để dụng cụ bị thương.”

Cô ngẩng đầu, nhìn đầu Trình Phóng tựa trên vai anh, máu tươi nhuộm đầm khuôn mặt quạnh hiu của anh. Cô bật khóc lần nữa nhưng cố dẫn xuống, trịnh trọng nói: “Đội trưởng, anh yên tâm, em sẽ bảo vệ mình.”

Anh công Trình Phóng, kéo cô đi vài bước. Trong tiếng bi đá lăn ầm ầm, anh nói với giọng cực khê: “Giữ dao lại thật kỹ, vẫn còn công dụng rất lớn.”

Tim Chân Noãn giật thót.

“Quý khách thân mến, chào mừng quý khách đã thành công thoát khỏi mật thất màu cam, đây là cửa ải cuối cùng của trò chơi có mang tên Trốn Khỏi Mê Cung. Sau khi thành công rời đi, quý khách có thể miễn phí tham dự party Giáng sinh trong phòng do chúng tôi tổ chức...”

Màn ảnh chuyển đổi sang một căn phòng thấp đèn sáng rực. Dưới cây thông Giáng sinh chất đầy quà, trên chiếc bàn dài bày đầy thức ăn, quanh hồ bơi trong phòng toàn là trai xinh gái đẹp đang cười vui không ngớt.

Nhưng màn ảnh bên này lại quá đổi ngọt ngào và quạnh quẽ. Tia sáng màu trắng âm u và lạnh lẽo soi chiếu khắp phòng. Theo quy luật biến đổi của ánh đèn trong phòng, lần này sẽ không có người chết nữa.

Đây là một gara cỡ nhỏ, trên kệ bày biện công cụ sửa chữa, bên cạnh là một chiếc xe đang đỗ. Ngôn Hàm đặt Trình Phóng xuống góc tường, Chân Noãn ngồi kê bên lau chùi vết bẩn và vết máu trên mặt cho anh ấy, Ngôn Hàm thì lục soát túi anh ấy một lượt. Chân Noãn chợt nhớ đến món đồ Trình Phóng giao cho mình, quyết định im lặng.

Gã hề lại xuất hiện trên màn hình: “Hành lang mê cung của chúng tôi đều là đường thẳng, mỗi lối hành lang đều là một căn phòng nhỏ. Khi quý khách đi qua mỗi hành lang, cửa cổng phía sau sẽ đóng lại. Vì vậy, quý khách không có đường lui, nếu đi nhầm đường sẽ bị giam giữ. Xin quý khách tìm kiếm gọi ý trong gara, tìm được lối đi trong mê cung để mở ra cánh cửa mật mã cuối cùng. Quý khách có mười lăm phút để rời khỏi đây.”

Đới Thanh bước sang: “Đội trưởng Ngôn, chị dâu, làm sao đây?”

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn Đới Thanh, muốn nhìn ra được manh mối nào đó từ vẻ mặt của anh ta nhưng không có kết quả. Cô không biết anh ta nắm vai nhân vật gì, nhưng câu nói vừa rồi của Ngôn Hàm đã nói rõ tất cả vấn đề, anh bảo cô giữ dao lại.

Ngôn Hàm bình tĩnh nói: “Tìm manh mối thôi.”

Đới Thanh quay người bỏ đi

Ngôn Hàm chăm chăm nhìn Trình Phóng trong chốc lát, nắm chặt bàn tay sớm đã buông lơi của anh ấy, khẽ nói: “Trình Phóng, anh chờ một chút, tôi nhất định sẽ quay lại dẫn anh đi.”

Chân Noãn sững sờ, chờ một chút ư? Quay lại sao? Bây giờ, anh định làm gì?

Ngôn Hàm đứng dậy rời đi. Gara họ đang ở là điểm xuất phát của mê cung, đối diện là một hành lang vừa phải, có hai khúc ngoặt. Bên kia chính là mê cung. Trên trần cuối hành lang là cửa cổng theo như lời gã hề nói, sau khi họ đi qua, cửa cổng này sẽ rơi xuống và họ không thể quay đầu lại.

Gara hết sức bừa bộn, đủ thứ nào là ống dẫn khí nén, còi lè, sấm lốp xe, dụng cụ sửa xe chất đầy kho. Phải tìm ra manh mối ở nơi cực kỳ lộn xộn này ư?

Giữa không gian chật hẹp, Đới Thanh xem xét từng dụng cụ rồi ném vào trong xe: “Trên những dụng cụ này đều không có manh mối gì cả.”

Ngôn Hàm đến gần xe, nhìn góc trên bên trái kính chắn gió có đánh dấu năm kiểm tra. Anh nhìn chăm chăm vào ngày tháng trên đó thật lâu, Chân Noãn chú ý thấy cũng đến xem. Tấm nhãn đánh dấu xe được kiểm tra hai năm liên tục, lần lượt là chín năm và mười năm trước. Mảnh giấy rất cũ kỹ, nhưng chữ số ngày tháng màu xanh lục còn mới tinh. Điểm này rất kỳ lạ.

Chân Noãn đoán mốc thời gian mười năm trước có thể là ngày thực hiện hành động Ngân Kiếm, còn ngày của chín năm trước là gần đến Tết. Cô lấy điện thoại ra tra lịch Vạn niên, ngạc nhiên vì không phải vào ngày mừng Tám tháng Chạp mà là hai ngày trước đó.

Ngôn Hàm đi đến bên cạnh hàng ghế trước, nhìn qua cửa kính thấy chìa khóa cắm trên bảng điều khiển. Anh mở cửa xe ngồi vào, khởi động xe rồi mở bảng dẫn đường. Chuyện thần kỳ lập tức xảy ra, trên hệ thống dẫn đường xuất hiện một tuyến đường ra khỏi mê cung.

“Hai người đến đây.”

Chân Noãn và Đới Thanh kinh ngạc: “Dễ dàng vậy sao?”

“Là rất quái lạ” Ngôn Hàm nhìn nhãn dán trên góc thủy tinh, “Có lẽ, khó khăn nhất chính là ở chỗ mật mã mở cửa kia”

Anh mở cửa xuống xe, nhìn Đới Thanh đã mang đồ đạc trong kho chuyển vào xe, nói: “Đến phía cuối xem yêu cầu và thiết lập của máy mật mã để đoán tiếp thôi.”

Sau khi ba người bàn bạc, Đới Thanh lái xe, Chân Noãn và Ngôn Hàm đi bộ.

Chỉ dẫn của xe hơi đơn giản đến kỳ quặc khiến họ không tin tưởng lắm. Thế là, họ quyết định khi đi qua mỗi hành lang, sẽ dừng xe ở dưới cửa cổng, Ngôn Hàm căn cứ phương hướng dẫn đường của xe hơi đi về phía trước, xác định thật sự có đường thì Đới Thanh mới lái xe qua.

Rời khỏi gara, đi hết hành lang thứ nhất, hệ thống dẫn đường báo hiệu rẽ phải rồi lại rẽ trái. Đới Thanh dừng xe ở cửa cổng, Chân Noãn và Ngôn Hàm rẽ phải, đi đến cuối xem thử bên trái có phải là góc chết không. Đi được một nửa, Chân Noãn quay đầu lại, xác định đã khá xa rồi mới hỏi: “Đội trưởng, tại sao mật mã rời khỏi mật thất màu cam lại là God Bless You?”

“Ba màu là vàng, nâu, xanh lá, tính vị trí mở bi từ trái sang phải lần lượt là xanh lá, nâu và vàng.”

“Đó không phải là Green Brown Yellow sao?”

“Ừ. Lúc đặt bi màu trong bàn snooker, vị trí của lam, hồng, đen rất dễ nhớ, nhưng thường lẫn lộn ba bi màu trên đường mở bi, nhờ kỹ God Bless You sẽ không sai. Chữ cái đầu tiên trong ba từ này trùng hợp đối ứng với Green Brown Yellow. Với lại, gã hề cũng đã nói đúng sai thứ tự và cầu trời phù hộ quý khách.”

“Ồ”. Chân Noãn nghĩ đến, “Lúc ấy còn cảm thấy câu nói kia kỳ lạ, mấy lần trước không hề nói đến.”

Đến cuối hành lang, Chân Noãn không dám đi qua vì sợ cửa cổng rơi xuống. Cô ló đầu ra xem, bên phải là ngõ cụt và bên trái có đường.

“Chỉ dẫn không sai.”

Hai người đi trở về.

“Đội trưởng...”

“Hả?”

“Anh biết mật mã của mật thất này không?”

“Tạm thời chưa biết.”

“Vậy tại sao không tìm manh mối ở gara đã lập tức xuất phát?”

“Cảm giác mật mã hẳn không thoát khỏi mốc thời gian hai năm kiểm tra kia, cứ đến cửa xem kiểu mật mã mà nó cần rồi hãy ra quyết định.”

Họ đi đến bên cạnh xe: “Không có vấn đề, có thể đi rồi.”

Đôi Thanh đạp chân ga, hỏi: “Không mang theo Trình Phóng à?”

Ngôn Hàm nói: “Đội khi ra ngoài hẳn rồi quay trở về tìm anh ta. Hiện giờ, còn chưa biết phía trước có gì.”

“Được thôi.” Đôi Thanh thở dài, “Đáng tiếc cho Trình Phóng quá.”

Xe lái qua khỏi cửa cổng, cửa cổng bắt đầu hạ xuống. Chân Noãn và Ngôn Hàm nhìn sang, cách đó không xa là Trình Phóng ngồi trong góc, gục đầu trong im lặng. Cuối cùng, cửa sập xuống, không còn thấy gì nữa cả.

Đôi Thanh vừa chậm chạp lái xe vừa nói: “Chuyện chín năm trước chỉ là một sơ suất nhỏ, không đến mức phải ra nông nổi này. Tôi cảm thấy anh ta còn che giấu gì đó, nếu không cần gì phải phí công sức giết nhiều người như vậy.”

Chân Noãn cau mày. Che giấu ư? Lẽ nào Trình Phóng mới là người thuộc kế hoạch T, giống như những gì anh ta nói trước khi chết, tất cả đều do anh ấy bày ra sao? Nếu không, cái chết của Hoàng Huy không thể nào giải thích được. Hoàng Huy là do anh ấy giết sao? Anh ấy thật sự còn có điều che giấu à?

Ngôn Hàm im lặng, Đôi Thanh tiếp tục: “Có những việc số mệnh đã định sẵn. Anh ta giết người, nhưng chưa lau sạch máu trên tấm kính, sau đó bật đèn pin biến thành ánh sáng màu hồng. Bì trắng mới vừa đánh xong bì lam, tiếp theo sẽ là màu hồng, anh ấy lại đứng kế bên bì màu hồng. Bì trắng cảm ứng được liên lần đến.”

Ngôn Hàm cười quái gở: “Anh tin tưởng kiểu giết người viễn vông này à?”

Đôi Thanh kinh ngạc: “Bằng không sao bì trắng lại xông đến?... Đây không phải chính Trình Phóng đã nói sao?”

“Đúng vậy.” Ngôn Hàm thôi cười, có chút lạc lõng, “Là chính anh ta nói thế.”

Trình Phóng à, nhọc lòng anh thêu dệt ra chuyện này rồi!

Chân Noãn nhìn hai người, mím môi không nói gì. Nếu không phải do thứ gọi là cảm ứng tia sáng hồng, vậy thì chính là do người làm. Khi ấy, khắp nơi tối om, có người đã đứng phía sau bì trắng, đợi lúc Trình Phóng vừa bật đèn thì đối phương nhắm trúng đánh bì trắng lẫn đến.

Đôi Thanh suy nghĩ: “Tại sao anh ta giết Hoàng Huy?”

Ngôn Hàm: “Chuyện Hoàng Huy không rõ lắm, tôi tò mò chuyện anh ta làm sao có thể đồng thời giết cả Thân Hồng Ưng và gã vệ sĩ trong hành lang sao năm cánh kia hơn.”

Chân Noãn cũng khó hiểu: “Thân Hồng Ưng và vệ sĩ đã hoán đổi vị trí. Nếu anh ấy đoán được hai người họ đã trao đổi thì sẽ không cần chạy đến hành lang giết vệ sĩ, nhưng vệ sĩ cũng đã chết. Nếu anh ấy không đoán được thì phải giết vệ sĩ ở trung tâm trước mới có thể vào hành lang giết Thân Hồng Ưng. Nhưng đồng thời giết cả hai người thì cửa sẽ không mở ra được. Hơn nữa, Thân Hồng Ưng lại đang ở trung tâm.”

Đôi Thanh: “Lẽ nào anh ta giết Thân Hồng Ưng ở trung tâm xong, lại cho rằng đó là tên vệ sĩ nên mới chạy đến hành lang giết thêm một người nữa?”

“Không.” Chân Noãn lắc đầu, “Đội phó Trình là cảnh sát hình sự, rất nhạy bén. Anh ấy không thể nào nhầm lẫn như vậy được.” Nghĩ như thế, mạch suy luận của cô bỗng trở nên rõ ràng, “Anh ấy đã đổi đèn pin nên người giết chết Thân Hồng Ưng nhất định là anh ấy, đích thực anh ấy đã có cơ hội giết người. Kỹ năng đầu võ và tố chất thể lực của Đội phó Trình rất mạnh. Lúc quay về như giao hẹn, anh ấy xông ra với tốc độ nhanh nhất, chỉ trong mười giây trước khi chúng ta mở cửa đã giết người rồi lập tức lùi vào trong cửa. Em lại cảm thấy ngay từ đầu đội phó Trình đã đoán được Thân Hồng Ưng vốn tính đa nghi, nên sẽ hoán đổi vị trí với vệ sĩ. Anh ấy đã sớm biết người canh chừng ở trung tâm chính là Thân Hồng Ưng rồi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn cô, ra vẻ đồng ý.

Đôi Thanh nghĩ ngợi rồi hỏi: “Thế tên vệ sĩ thì sao, Trình Phóng đã giết hẳn ta khi nào chứ?”

Chân Noãn cắn môi: “Trong túi Thân Hồng Ưng...” Cô bỗng ý thức được không thể nói ra món đồ đã mất, vừa này Ngôn Hàm từng lục soát túi của Trình Phóng cũng không có phát hiện gì. Món đồ đó đã bị người khác lấy đi, chỉ có... Đôi Thanh thôi. Cô liền im bặt.

“Em rất thông minh.” Nhưng Ngôn Hàm hào phóng cười, tiếp lời cô, “Cuộn băng keo mà Thân Hồng Ưng tìm được trong quầy hàng đã không thấy đâu nữa, trên người của tên vệ sĩ cũng không có.”

“Băng keo?” Dường như Đôi Thanh không có ấn tượng.

“Đúng, nếu có băng keo, đối phương có thể dùng nó dán chặt chìa khóa ngay khi sáu người chúng ta đến hành lang ngôi sao năm cánh xem xét, khiến chiếc chìa bị giữ trạng thái vận mở. Sau khi chúng ta chia ra từng người đi vào hành lang, đối phương đã thừa dịp không ai chú ý, ẩn nấp vào hành lang của đối tượng mục tiêu, chờ giết người đó ở đầu cuối. Vì đèn pin của tên vệ sĩ đã hết pin, đối phương nấp trong bóng tối chờ gã đến gần liền ra tay, thậm chí không biết đã giết nhầm người. Thời gian gấp rút nên không ai nghĩ ra sẽ đến hành lang của hắn kiểm tra chiếc chìa khóa đã bị băng keo dán chặt kia.”

Ngôn Hàm nói xong liền rũ mắt nhìn người trong xe.

“Đới Thanh, chìa khóa nhựa của anh đâu? Có thể nào vẫn còn cắm trong ổ khóa ở hành lang sao năm cánh không?”

Chân Noãn khần trương, nhìn Ngôn Hàm rồi lại nhìn Đới Thanh. Nói trắng ra như vậy không vấn đề gì chứ?

“Chiếc chìa khóa ấy đã vô dụng, nên tôi vứt đi ngay lúc đó rồi.” Đới Thanh điềm nhiên như không, hỏi vặn lại, “Phòng đoán của anh rất nhiều sơ hở đấy. Nếu hung thủ ngay từ đầu đã dùng băng keo dán chặt chìa khóa, làm sao anh ta chắc chắn mình sẽ đến hành lang đó chứ? Lúc ấy, tôi còn không chọn hành lang nữa kia”

Đây cũng là điểm Chân Noãn không hiểu.

“Chiếc thang” Ngôn Hàm cười, “Chiếc thang được cố định trên mặt đất, không thể di chuyển, còn góc đối diện với chiếc thang là đỉnh của ngôi sao năm cánh, cũng chính là hành lang có bản kim loại hình quân hàm màu xanh đen.”

Chân Noãn sững sốt, chợt hiểu ra: “Sáu người buộc phải chia ra, vệ sĩ của Thân Hồng Ứng nhất định sẽ yêu cầu ở lại trung tâm để quan sát hành lang của ông chủ. Anh ta đứng trên thang, phương hướng đối diện chỉ có góc đỉnh kia... Nhưng ngoài ra vẫn còn bốn góc khác mà.”

“Lúc ấy, Đới Thanh từng hỏi em là chọn ngôi sao hay hình chữ nhật dọc. Em là con gái, xác suất 85% trở lên sẽ chọn ngôi sao. Sau khi em chọn, tôi sẽ theo em. Còn lại là hai hình chữ nhật, Đới Thanh nói với Trình Phóng rằng tôi đi bên kia, Trình Phóng sẽ hoàn toàn không để ý đến điểm này.”

Đới Thanh lái xe trong lặng thinh thật lâu, cuối cùng thở dài, bắt đầu đi giải thích: “Anh Dục đã sớm không ưa Thân Hồng Ứng rồi... Nhưng các người sẽ không có chứng cứ.”

Ngôn Hàm cười cười, không tiếp lời. Lòng Chân Noãn thấp thỏm, Thẩm Dục bảo anh ta giết Thân Hồng Ứng ư?

Xe đến ngã rẽ, Đới Thanh dừng lại bên cửa cống: “Hệ thống dẫn đường hiển thị phía trước rẽ trái rồi lại rẽ phải.”

Chân Noãn và Ngôn Hàm đi về phía trước. Chân Noãn nặng trĩu tâm sự, sắc mặt không tốt.

Ngôn Hàm nhìn cô: “Lo lắng cho Thẩm Dục à?”

Cô ậm ừ “ừ” một tiếng.

“Không phải anh ta.”

Cô lập tức ngắt đầu: “Tại sao?”

“Anh ta chẳng buồn giết Thân Hồng Ứng đâu.”

Trong tiềm thức, Chân Noãn vẫn luôn tin anh, thờ phào: “Đội trưởng?”

“Hừ?”

“Hoàng Huy là do Đội phó Trình giết sao?”

“Không phải.”

“Tại sao ạ?”

“Trình Phóng là người lao đến bên cạnh máy sấy sớm nhất, cũng là người nghĩ ra việc rút phích cắm đầu tiên. Anh ta từng làm cảnh sát hình sự quá lâu, bản năng cứu người đã thấm sâu vào xương tủy.” Ngôn Hàm ngừng giây lát lại nói: “Về phần Thân Hồng Ứng, anh ta và vệ sĩ đều không hề kiểm tra qua bên trong máy giặt và máy sấy. Hoàng Huy chạy vào đó như vậy, nhất định đã có người đặt món đồ gì đó bên trong khiến anh ta cảm thấy hứng thú.”

“Nói như vậy...” Cô quay đầu lại nhìn, chỉ có Đới Thanh thôi, tại sao ngay cả Hoàng Huy anh ta cũng giết?

“Chân Noãn.”

“Vâng?”

“Lấy vật Trình Phóng giao cho em ra đây.”

Cô sững sốt, lập tức quay đầu đi, hai tay bỏ vào túi: “Gi chứ?”

“Quay đầu lại.” Anh hờ hững ra lệnh.

Chân Noãn điều chỉnh về mặt, quay đầu lại, nhìn anh với đôi mắt long lanh thật to đầy vô tội và ngốc nghếch: “Ồ, thứ gì chứ?”

Anh hơi giật mình, nhìn cô chốc lát mới nhếch khóe môi. Nụ cười của anh mang vẻ bồn chồn khiến cô không thể che giấu cảm xúc, dù sao cũng không cao tay bằng anh. Anh tiến đến gần cô một bước, cô giật mình lùi về sau, đụng vào vách tường: “Anh đừng đến đây, phía sau đều, đều không còn chỗ nữa.”

Anh đứng áp sát vào cô, cúi đầu: “Có tin tôi lục soát người em không?”

Đương nhiên là cô tin, anh chính là tên vô lại mà! Cô cứng đờ cả người, xì mắt nhìn anh, nhưng tay lại lục lọi trong túi. Thật ra, Trình Phóng đưa cho cô hai món đồ, là một lá thư và một mảnh giấy. Đầu óc cô nhanh chóng xoay chuyển, mảnh giấy nhất định là bí mật lấy ra từ đầu tượng sáp của Trịnh Dung, còn lá thư chính là nguyên nhân dẫn dụ anh ấy vào đây. Rõ ràng cái sau nhẹ hơn.

Cô lấy phong thư ra: “Đây này.”

Ngôn Hàm nhận lấy, vừa mở ra xem sắc mặt đã biến đổi. Anh khẽ nhếch môi, nắm ngón tay siết chặt, vò tấm thẻ thành một nhúm.

“Trình Phóng... Ha... Trình Phóng, anh giỏi lắm!” Anh cười lạnh lùng, nhưng đôi mắt thoáng ngấn nước rồi tan biến mất tăm trong nháy mắt, trở nên hung tợn, “Tâm ý của anh, ông đây không nhận nổi đâu.”

Anh quay đầu đi về phía xe Đới Thanh, mang theo vẻ thù địch. Chân Noãn sững sốt, cuống quýt nhặt phong thư có ghi tên Trình Phóng lên rồi mở ra xem, trên đó chỉ có hai chữ: Giao dịch.

Nội dung giống hệt với tấm thẻ của Thân Hồng Ứng. Điều này chứng minh anh ấy cũng như Thân Hồng Ứng, bị người ta cài bẫy nên cùng lúc bị dẫn dụ vào đây. Hẳn khiến hai người họ cho rằng đối phương muốn giao dịch với mình. Nhưng vì sao sau khi chạy ra khỏi hành lang sao năm cánh, Ngôn Hàm bảo hai người họ lấy ra thư xem nội dung thì Trình Phóng lại không đưa.

Chân Noãn ngẩng phát đầu lên, thoáng chốc đã hiểu ra tại sao Trình Phóng đưa cho cô mà không đưa cho Ngôn Hàm.

“Đội trưởng!” Cô xông đến.

Ngôn Hàm bước đến trước xe Đới Thanh, đối phương cau mày căng thẳng nhìn anh. Anh sầm mặt kéo cửa sau xe, lấy ra một ống tuýp trong đồng đựng cụ, đập thật mạnh vào phía kính chắn gió.

Đới Thanh đã sớm dự liệu có điều không ổn, ôm đầu lẩn qua tay ghế lái phụ. Trong tích tắc, kính chắn gió đã biến thành mạng nhện, vỡ toang thành những mảnh vụn thủy tinh bay khắp nơi.

Đới Thanh rống giận: “Anh làm gì vậy?”

“Nội gián trong đội năm đó là mày.” Ánh mắt Ngôn Hàm hiểm ác, khóe môi giật giật, “Nội gián nằm vùng của kế hoạch T chính là mày.”

“Anh nói gì thế?”

Ngôn Hàm không giải thích, nhảy lên nắp xe rồi đập thẳng về phía anh ta. Đới Thanh trốn ra đuôi xe, ống tuýp đập cửa kính bên hông vỡ nát.

“Lúc châm nén, mày có bật lửa nhưng tại sao phải bảo người khác tìm quẹt diêm?”

Chân Noãn sững sốt, rốt cuộc cũng nhớ ra lúc ấy chính là câu này không đúng. Lúc gặp Đới Thanh trong mật thất màu trắng, cô nghĩ được mùi khói, nhưng sau đó anh ta lại nói không có bật lửa.

“Mày biết “Trốn khỏi bệnh viện tâm thần” sẽ xảy ra chuyện gì. Mày biết phòng tư liệu sẽ bốc cháy. Mày đoán được cây nén có vấn đề. Mày lo lắng sau khi nhớ lại mọi người sẽ nghi ngờ về bật lửa của mày. Quá mức cẩn thận, trong lòng chột dạ nên không dám dùng chứ gì!”

Sắc mặt Đới Thanh lạnh lẽo, không lên tiếng, nhanh chóng mở cửa xe phía sau. Anh ta không cảm vũ khí đối mặt với Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm đứng ở mui xe, cười khẩy: “Mày chọn giống vậy.”

Đới Thanh chậm rãi đến gần cửa xe.

“Đới Thanh, cả quá trình mày đều biểu hiện rất tốt, không hề có một chút tí vết. Không giống Thân Hồng Ứng, cũng không giống Trình Phóng, từ đầu đến cuối mày chẳng nói đâu chỉ một câu. Duy chỉ có mật mã của mật thất màu vàng, việc tao nói thuận chiều kim đồng hồ ra chữ J kia đã làm rối loạn kế hoạch của mày. Mày sớm biết hết thời gian quy định mà không ra khỏi mật thất thì sẽ bị thiêu cháy. Ý thức tự vệ khiến mày loại bỏ Jina, nói ba cái tên còn lại mới có ý nghĩa.”

Ngôn Hàm nhảy xuống xe hơi, đập một cú về phía Đới Thanh.

“Mẹ kiếp, tại sao mày biết mật mã là tên người!”

Đới Thanh đưa tay lên cằm, bỗng cảm thấy đau như nứt xương. Ngôn Hàm đã nhanh chóng đá đến cú tiếp theo, Đới Thanh đối đầu chống đỡ, nhưng lại không mạnh bằng Ngôn Hàm, bắp chân bị đá một cú thoáng cái quỳ rạp xuống đất.

Anh ta lập tức đứng dậy phản đòn, tuy từng là lính đặc chủng, nhưng làm sao giống như Ngôn Hàm liên tục được huấn luyện mười năm nay. Huống chi,

giờ phút này, Ngôn Hàm đang phát điên, hệt như một con mãnh hổ điên cuồng, không ai có thể ngăn chặn được.

Thấy Ngôn Hàm tung ra một cú đâm, Đới Thanh nhào đến ghế sau rút ra một ống tuýp đánh trả. Ngôn Hàm đưa tay chống đỡ, rồi trở tay cầm ống tuýp lên, kéo Đới Thanh đến, đập mạnh vào bụng anh ta. Miệng Đới Thanh phun máu, lưng đụng vào cửa xe.

“Ban đầu, tao chỉ cho rằng mày giống như Hoàng Huy bị người ta lợi dụng. Nhưng mày biết trên thẻ của Trình Phóng viết gì không? Là hai chữ: Giao dịch. Trình Phóng không phải là người sắp đặt, nhưng anh ta biết là mày. Lúc mày đi tìm món đồ giấu trong đầu tượng sáp đã bị anh ta nhìn thấy.”

Ngôn Hàm vung ống tuýp lên đánh về phía đầu Đới Thanh. Đới Thanh hụp xuống mặt đất, trong nháy mắt cửa xe bị đập méo mó.

Chân Noãn chạy đến đuôi xe định kéo Ngôn Hàm lại, nếu thật sự đánh hấn xảy ra chuyện thì anh vẫn phải gánh trách nhiệm. Thế nhưng, con thịnh nộ của Ngôn Hàm không hề giảm bớt, anh lôi Đới Thanh lên, giáng một cú đâm vào mặt anh ta. Ánh mắt anh đỏ ngầu, gần như nổi điên: “Trình Phóng thừa nhận tất cả chuyện này chẳng qua vì biết mày là kẻ chủ mưu đứng sau. Mày nắm rõ cơ quan nơi này nên sẽ chữa đường lui cho bản thân. Trình Phóng biết nếu tao phát hiện ra mày là kẻ đứng sau, nhất định sẽ không buông tha cho mày, như vậy thì tao có thể sẽ bị mày giết chết tại đây.”

Chân Noãn kinh sợ.

“Mày cho rằng Trình Phóng đổi đèn pin với Thân Hồng Ứng là muốn để lại chứng cứ định tội cho mình à? Là anh ta cố ý để tao và mày nhìn thấy, cho mày biết tao cũng đang nghi ngờ anh ta. Mày cho rằng anh ta không biết mày muốn giết anh ta à? Mày cho rằng Trình Phóng sẽ ngu xuẩn đến mức bật đèn pin trong phòng tối sao?” Anh kéo Đới Thanh dậy, lại giáng một cú thật mạnh, “Anh ta sợ bọn tao bật đèn pin trước sẽ trở thành mục tiêu của mày thôi!”

Chân Noãn che miệng, nước mắt ào ạt chảy xuống. Người Đới Thanh định giết trong mặt thất màu cam là cô. Trình Phóng... Đới phó... Đới Thanh mới thật sự là người trong kế hoạch T ư? Anh ta mới là người vạch ra tất cả chuyện này sao? Anh ta không có thời gian phân biệt ai là người đối nghịch với kế hoạch T, nên quyết định diệt trừ tất cả để không bỏ sót một ai ư? Giống như cuộc thăm sát thôn làng năm đó vậy.

Trình Phóng chỉ có thể thừa nhận tất cả, khiến Ngôn Hàm tin tưởng, khiến Đới Thanh tin rằng Ngôn Hàm đã tin thì anh ta mới có thể buông tha cho họ. Quả bị trắng đêm chết Trình Phóng là do Đới Thanh gây ra.

Trình Phóng áy náy vì chuyện thất trách chín năm trước, nhưng anh ấy không phải kẻ chủ mưu đứng sau. Anh ấy cố ý để Ngôn Hàm hoài nghi là vì anh ấy nhìn ra được càng về sau Đới Thanh sẽ thiết lập càng nhiều cơ quan, khiến cơ hội sống sót của người khác càng nhỏ. Cũng giống như giờ phút này... Đới Thanh leo vào đồng dụng cụ, đột nhiên lấy ra một vật nhắm về phía sau...

Chân Noãn thét lên: “Đội trưởng, anh ta có súng.”

“Đoàng” một tiếng, Ngôn Hàm thoát cái đã ngã xuống đất, lăn sang một bên, trốn đến trước nắp xe. Anh che bả vai, máu nhanh chóng nhỏ xuống đất từng giọt. Anh trúng đạn rồi!

Chân Noãn không biết nên chạy đi hay đứng lại. Đới Thanh bất chợt nhảy phắt lên xe, lao đến tóm lấy cổ cô, hòng súng lạnh ngắt chĩa vào cổ họng cô.

Chân Noãn như bị ngưng trệ mạch máu, kinh ngạc nhìn Ngôn Hàm chằm chằm. Anh che bả vai đang chảy máu, chậm rãi đứng dậy, u ám nhìn Đới Thanh.

Đới Thanh cười lạnh: “Trình Phóng nghĩ rất đúng, nếu bọn mày thật cho rằng tất cả là do hấn làm thì có lẽ tao sẽ tha cho bọn mày đi ra ngoài. Nhưng mà Ngôn Hàm, nói cho mày biết, tao sẽ giết cô ta trước rồi tao và mày mới tiếp tục đi về phía trước.”

Đới Thanh ra tay rất nặng, hòng súng gí chặt vào cổ Chân Noãn, nhìn ra được rất đau. Ngôn Hàm không lên tiếng, dôi mắt nhìn gương mặt Chân Noãn. Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng và cứng rắn.

Chân Noãn rướn cổ, nín thở, hoảng sợ nhìn anh. Ánh mắt anh tối đen như mực, sâu không thấy đáy. Ánh mắt anh nói với cô một câu. Cô run run hít thở đau như rút gân, ống tay áo nhẹ nhàng thả lỏng, chiếc dao phẫu thuật trượt ra.

Đới Thanh kéo chốt. Đầu Chân Noãn trống rỗng, nắm lấy cán dao mang theo hơi ấm của mình. Cô chưa từng biết rõ tiếp theo phải làm gì như giờ phút này. Cô chăm chú nhìn vào hàng mày cau chặt của Ngôn Hàm, nghe thấy âm thanh kéo cò súng vang lên bên tai. Cô đột ngột giờ dao lên chém xuống.

Đới Thanh hét lên thảm thiết, Chân Noãn đưa tay ra, khẩu súng và máu tươi rơi thẳng xuống lòng bàn tay cô.

“Đội trưởng!” Cô hô lên, cầm khẩu súng lao về phía Ngôn Hàm. Trong nháy mắt, anh đưa tay kéo cô đến bên cạnh, đẩy mắt anh lên về khăn trương.

“Đội trưởng.” Cô ngoan ngoãn như học sinh, lập tức nhét khẩu súng vào tay anh: “Súng đưa cho anh.”

Một lát sau, cô lại sững sờ, vội vàng giữ chặt tay anh: “Đội trưởng, anh đừng kích động, không thể giết anh ta. Nếu không thì khi ra ngoài tiếp nhận điều tra, em sẽ phải khai ra anh.”

Ngôn Hàm còn chưa kịp khen ngợi cô thì đã phát hiện khẩu súng cầm trong tay có gì không đúng. Bên tai vang lên tiếng động cơ ầm ĩ. Hai người quay đầu, Đới Thanh bỏ vào ghế lái, khởi động xe lao về phía họ. Ngôn Hàm nắm lấy tay Chân Noãn, quay người bỏ chạy.

Trên tay Chân Noãn toàn là máu, đó là máu của Ngôn Hàm. Tay anh nắm thật chặt tay cô, chạy băng băng trong hành lang quanh co. Không có phương

hướng, tốc độ quá nhanh.

Cô bị anh lôi kéo đến mức chạy không nổi gần như ngã nhào hết lần này đến lần khác, nhưng may là không có. Cô cắn răng dốc hết sức lực chạy trốn theo anh. Cô biết anh sẽ không buông tay, nên cô quyết tâm không thể kéo chân anh được.

Cửa cổng phía sau từng bức sập xuống. Xe Đới Thanh lao như điên, mỗi lần rẽ cua va vào vách tường đều khiến tốc độ chậm lại, cho họ một cơ hội thở dốc.

Không có phương hướng! Chân Noãn nghĩ rằng họ sẽ lạc đường, sẽ chạy vào ngõ cụt. Nhưng Ngôn Hàm đã sớm ghi nhớ toàn bộ tuyến đường trong hệ thống hướng dẫn, nên mỗi lần rẽ ngoặt đều có lối ra. Đới Thanh vốn định ép họ vào ngõ cụt để bị giam cầm trong cửa cổng, song lại không thể đạt được mục đích.

Chân Noãn chạy đến nỗi miệng lưỡi khô khốc, loạng choạng lao đảo, cuối cùng cũng nghe thấy Ngôn Hàm nói: “Kiên trì thêm chút nữa, phía trước rẽ trái là thoát rồi.”

Quả nhiên, vừa rẽ cua đã thấy một cánh cửa nơi vách tường cách đó sáu bảy mét.

“Đến rồi!” Anh kéo tay cô nhào đến cuối đường.

Chân Noãn va vào cửa, che ngực thở hổn hển, giống như chạy nước rút trăm mét cả mười vòng vậy. Cô nghe thấy tiếng xe Đới Thanh rẽ vào và dừng âm ỉ. Cô nhìn chiếc xe quẹo sáng, đầu xe nhắm ngay vào họ, đột nhiên lùi về sau.

Cô nghe tiếng “tít tít” vang lên khi Ngôn Hàm nhập mật mã, ấn xác nhận, sau đó giọng nói nhắc nhở vang lên: “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Chân Noãn hoảng hốt. Ngôn Hàm cũng bắt ngờ.

Cửa cổng chậm rãi hạ xuống, chiếc xe đối diện thoáng dừng lại rồi bỗng tăng tốc vọt đến. Hành lang quá hẹp, hoàn toàn không có chỗ để trốn.

“Đội trưởng!” Cô nắm lấy cánh tay Ngôn Hàm, hoang mang nhìn anh.

Ngôn Hàm nhìn chằm chằm vào chiếc xe đang lao đến, đồng tử co lại, ra lệnh: “Nhắm mắt lại!”

Cô nghe lời anh, lập tức nhắm tịt mắt. Một giây sau, anh ôm eo cô và khẽ nói: “Chạy.”

Cô sợ hãi và kinh hoàng, nhưng lại thực hiện mệnh lệnh ngay lập tức, nhắm mắt xông về phía trước. Anh ôm cô lao về phía xe Đới Thanh. Trong khoảnh khắc đụng vào xe, anh nhảy cao, giẫm lên đầu xe lấy đà bay lên. Chân Noãn cũng bị anh kéo bay lên trời. Chiếc xe lập tức lao đến vách tường, anh che chở cô, rơi xuống nện vào mũi xe rồi từ phía sau xe lăn xuống.

Hai người lăn vài vòng trên đất, bả vai anh bị trúng đạn rách toạc, tay buông ra. Chân Noãn theo lực quán tính lăn ra ngoài cửa cổng đang chực đóng lại. Cánh cửa không ngừng hạ xuống.

“Chân Noãn!”

“Đội trưởng!” Chân Noãn bò dậy khỏi mặt đất, lập tức nhào về phía anh. Nhưng cửa cổng chỉ còn cách mặt đất vài chục centimet, cô lại nằm sấp xuống chui vào trong.

Xe Đới Thanh đụng mạnh vào vách tường, bụi đất rơi xuống, đỉnh trần nhà nứt ra một khe nhỏ, nước thấm vào nhỏ xuống. Đới Thanh liếc nhìn kính chiếu hậu, thấy cửa cổng đang hạ xuống, Ngôn Hàm quý gối bên đây cửa, còn Chân Noãn thì ở phía bên kia. Anh ta gạt cần số ngược lại, lao về phía sau.

“Đưa tay cho tôi!” Ngôn Hàm nắm lấy tay Chân Noãn, ôm cô ra khỏi khe hở dưới cửa cổng rơi xuống. Anh không hề ngừng lại mà ôm chặt cô vào lòng, nhanh chóng lăn vào góc.

Hai người vừa tránh ra, đuôi xe đang lùi với tốc độ cao đụng vào cửa cổng thật dày, tiếng va chạm ầm ầm chấn động cả hành lang. Khe hở trên trần lại nứt ra một đường, dòng nước lớn hơn chảy xuống.

Không ai biết phía trên hành lang này, không khí party đêm Giáng sinh đang sôi trào, tiếng cười nói của bao nam thanh nữ tú hòa lẫn âm nhạc rộn ràng. Bao người nằm trên nệm hơi trong hồ uống rượu ve vãn nhau, không hề biết dưới đáy hồ đã nứt ra một đường nhỏ.

Chân Noãn chưa kịp hoàn hồn, Ngôn Hàm đã nhét khẩu súng vào tay cô, về mặt âm u và lạnh lẽo, giọng nói cực nhỏ: “Súng có vấn đề, đừng bao giờ bóp cò.”

Nói xong, anh lại đến bên cạnh kéo cửa xe ra. Đới Thanh đã khóa cửa không mở ra được, lần nữa tăng tốc. Ngôn Hàm nhảy lên mũi xe, tóm lấy anh ta qua lớp kính chắn gió vỡ vụn. Xe hơi đụng vào tường, lực quán tính hất Ngôn Hàm văng ra ngoài, tay anh bắt lấy dải vụn thủy tinh còn dính lại trên khung xe.

Bụi bặm trên trần nhà rơi xuống là tả, khe nứt trên tường lớn hơn, nước chảy vào như xối. Trên lầu vẫn đang vui sướng hân hoan, ca múa yên bình. Dưới tầng hầm, Đới Thanh tăng tốc lùi xe, Ngôn Hàm không thả tay ra. Cú va chạm này khiến lực quán tính lại hất anh vào trong xe, tay tóm lấy cổ áo Đới

Thanh, lời anh ta ra khỏi ghế trước đến mũi xe, một cú đâm liên giáng vào mặt ta. Hai người đánh nhau túi bụi.

Không ai chú ý đến nước đã nhanh chóng ngập qua đế giày. Chân Noãn nâng khẩu súng lên căng thẳng xem xét, cô chợt ý thức được điều gì đó, đèn pin trong túi khi này đã lăn ra ngoài cửa cổng. Tấm kính của đèn pin là vũ khí sắc bén, là thứ vũ khí giết người bí mật để lại cho mỗi người, thế nhưng vừa này cô lại làm rơi mất.

Trong khi đó, Đới Thanh này giờ vẫn bị áp chế bỗng phản kích, đánh một cú vào bả vai bị thương của Ngôn Hàm. Ngôn Hàm đau nên động tác chậm lại, bị đập xuống khỏi mũi xe. Đới Thanh nhanh chóng chạy đến hàng ghế sau rút ra một cái kích, ném về phía Ngôn Hàm. Ngôn Hàm chưa tránh kịp nên cạnh sát sườn qua trán, máu tươi giàn giụa.

“Đội trưởng!” Chân Noãn sợ mất hết hồn vía, thấy Ngôn Hàm như mất đi tri giác lại lao đến đánh nhau với Đới Thanh lần nữa.

Điều kinh khủng hơn chính là cô bỗng nhận ra trần nhà đang rỉ nước và mực nước đã dâng lên đến bắp đùi. Cô cuống cuống nhào đến đẩy cửa cổng nhưng nó vẫn bất động.

“Hai người đừng đánh nữa, nơi này bị ngập nước rồi.”

Hai người đàn ông chẳng buồn đoái hoài, đánh từ đầu xe đến đuôi xe rồi từ đuôi xe đến đầu xe. Chân Noãn xông đến cửa ra lần nữa, nhìn máy mật mã. Trên đó gợi ý nhập vào tên một người, đầu cô rối như tơ vò.

Xiashi (Hạ Thời) – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Zhennuan (Chân Noãn) – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Xiatian (Hạ Thiên) – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Tina – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Yanhan (Ngôn Hàm) – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Daiqing (Đới Thanh) – “Thật xin lỗi, quý khách đã nhập sai mật mã.”

Rốt cuộc là gì đây? Nước đã tràn qua hông cô: “Hai người đừng đánh nữa.”

Nhưng không ai nghe thấy lời cô cả. Tuy vai và đầu Ngôn Hàm bị thương, nhưng đánh nhau không hề yếu thế, lại càng đánh càng phần nộ, một cú đâm rồi lại một cú đâm, giống như đã phát điên: “Có phải mày đã giết Lữ Băng không?”

Anh đâm Đới Thanh một cú ngã vào nước, lại lời lên: “Là ai bắt cóc Hạ Thời?”

EFF – Ebook Fun & Free

Lại một cú đâm giáng xuống, ngay sau đó là một cú đập thật mạnh, bọt nước văng tung tóe: “Là ai giết cô ấy?”

“Đội trưởng, anh đừng đánh nữa, anh sẽ đánh chết anh ta đấy!”

Ban đầu, Đới Thanh còn có thể phản kháng, nhưng dần dần vết đầu chảy máu, chỉ có thể chịu đòn. Ngôn Hàm thật sự đã điên rồi, trên đầu, trên vai, trên tay, trước ngực và sau lưng đều là máu. Toàn thân ướt đầm, vết thương vỡ toác cũng không hề bận khoăn, chỉ ép Đới Thanh mở miệng.

“Là ai giết cô ấy? Mày nói đi!”

“Đội trưởng! Anh sẽ đánh chết anh ta đấy. Anh ta sẽ chết thật đấy!”

Ngôn Hàm không nghe thấy gì cả, nhặt cái kích lên: “Nói đi!”

Còn chưa giáng xuống thì Chân Noãn đã nhào đến ôm lấy anh: “Đội trưởng, anh đừng như vậy. Đây là giết người, đây là anh giết người.”

Anh thỉnh thoảng dừng lại, bất động rồi khẽ buông tay, cái kích rơi xuống nước.”

Chân Noãn ngẩng đầu nhìn anh. Anh như thể bỗng choáng tỉnh từ cơn ác mộng, vẻ mặt trống rỗng và ngây dại đến không còn biểu cảm. Cô nhẹ nhàng buông anh ra: “Đội trưởng?”

Anh chậm rãi hồi phục tinh thần, quay người: “Phải, đây là giết người.”

Chân Noãn theo anh rời khỏi, chợt nghe thấy sau lưng có động tĩnh, quay đầu lại liền thấy Đới Thanh đang cầm khẩu súng mà Chân Noãn đánh rơi ở đuôi xe lên, nhắm ngay Ngôn Hàm bóp cò.

Cô khiếp đảm quay người, nhào đến ôm lấy Ngôn Hàm. Ngôn Hàm cũng vô cùng bàng hoàng.

“Đoàng!”

Tiếng súng vang lên, Chân Noãn run rẩy nhưng không có cảm giác đau đớn nào cả, quay đầu lại nhìn, bộ ngực Đới Thanh đã bị bắn thủng một lỗ to. Anh ta không thể tin trọn trứng mắt, ngã thẳng vào nước đang dâng lên điên cuồng rồi chìm xuống trong nháy mắt. Mặt nước nhanh chóng hiện mảng máu tươi lan rộng.

Lúc này, Chân Noãn mới nhớ đến lời dặn dò của Ngôn Hàm: “Súng có vấn đề, đừng bao giờ bóp cò.”

Mực nước càng ngày càng cao. Xe hơi và cửa, toàn bộ đều chìm trong nước. Ngôn Hàm đỡ Chân Noãn lên mũi xe đứng vững, đầu anh đụng phải trần nhà, nước cũng nhanh chóng tràn qua ngực cô. Đới Thanh đã sớm bắt động dưới đáy nước. Thế nhưng, không gian hít thở của họ càng lúc càng thu hẹp.

“Đội trưởng.”

“Hả?”

“Anh không biết mật mã sao?”

Anh cười khổ sở: “Không giống như tôi đã nghĩ.”

“Em cũng mới vừa thử qua rồi.”

Hai người im lặng. Một lúc lâu sau, Ngôn Hàm hỏi: “Biết bơi không?”

Cô lắc đầu. Anh “ừ” một tiếng, ấn tay cô lên vách tường: “Tôi xuống dưới thử lại xem. Em vịn chắc, nếu như xe lắc lư, đứng không vững thì gọi tôi.”

“Vâng.” Cô gật đầu, nhìn bà vai anh trúng đạn.

Anh quay người, lặn xuống đáy nước. Lần này, anh bắt đầu nhập thủ tên những người chết trong thôn kia vào mười năm trước, cách vài lần lại trồi lên mặt nước để thở. Lặn ngụp hồi lâu, anh thấy Chân Noãn dường như đang đứng khập khiễng, chao đảo, nước đã tràn qua miệng cô. Cô mím môi ngẩng đầu, lỗ mũi nho nhỏ lộ ra trên mặt nước, vẻ mặt quật cường, không nói một lời.

Cô không hề gọi anh. Anh bơi đến bề cô lên, để đầu cô ngoi lên khỏi nước. Cô hơi đỏ mặt, rù mi mắt.

“Chân Noãn.”

“Vâng?”

“Tay tôi đau.”

Cô hiểu ra, “à” một tiếng rồi đưa tay ôm lấy cổ anh, đầu đặt lên vai anh. Sóng nước nhẹ nhàng dao động, cọ ngứa cổ và cảm hai người họ. Nước đã nhấn chìm vết thắm nước khi nãy, mực nước không còn tăng cao, có lẽ nước bên ngoài và trong phòng đã ngang bằng nhau.

Cô bám trên cổ anh, dần dần cảm thấy hơi thở khó nhọc, hô hấp của anh cũng càng lúc càng nặng nề. Không khí sẽ nhanh chóng cạn kiệt.

“Lúc Đới Thanh nổ súng, sao lại nhào đến?”

Cô không lên tiếng.

“Tôi đã nói với em là không đáng rồi.”

Cô vẫn im lặng, một lát sau cất lời: “Đội trưởng.”

“Ừ?”

“Hai người chúng ta sẽ chết sao?”

“Không biết.” Anh cười một tiếng nhưng lại không có ý cười.

Cô gục lên vai anh, nhìn mặt nước màu xanh nhạt hòa lẫn những tia máu móng manh, ngần ngại chốc lát lại hỏi: “Đội trưởng, anh có sợ chết không?”

“Không cảm giác.” Anh nói.

“À.” Cô ngập ngừng rồi hỏi: “Vậy anh muốn chết không?”

“... Tạm thời không muốn.”

“Bởi vì còn có tâm nguyện chưa hoàn thành ư?” Cô nói chậm rãi, không khí mỏng manh đến mức cô phải kiềm chế hít thở.

“Ừ.”

“Hy vọng sau khi anh rời khỏi đây sẽ tìm được kẻ hại chết A Thời, để cô ấy an nghỉ.”

Nước lướt qua hai gương mặt đang dán sát vào nhau của họ, anh nhẹ giọng nói: “Cám ơn.”

Anh lại thất thần, cổ cô toát ra mùi hương của A Thời, thứ mùi hương quen thuộc khiến anh say đắm. Suy nghĩ bỗng chốc quay về những ngày xa xưa...

A Thời nhỏ bé đang ngồi xồm trên mặt đất nghịch bùn. Anh đi qua, cô đuổi theo nháy nhót bên cạnh anh, muốn kéo anh cùng chơi. Nhưng anh định đi bắt ve, hất tay khiến cô ngã vào đồng bùn, khóc nức nở.

Ba anh nghe thấy Hạ Thời khóc liền chạy đến đánh anh một trận, bắt anh đứng phạt ở đầu ngõ dưới ánh nắng gay gắt.

Cô sợ sệt chạy ra, bàn tay nhỏ nhắn chà chà vào váy: “Anh Tiểu Hòa, sau này em không khóc nữa đâu, nếu không ba anh lại đánh anh.” Cô lấy ra một que kẹo từ phía sau lưng, “Em mang cái này cho anh ăn đây.”

...

Nguru Nguru kẻ bên nhà cầm một túi dâu đi ngang qua ngõ, Tiểu Hạ Thời tham ăn nhìn thèm thường.

Nguru Nguru ngẩng đầu lên: “A Thời, em muốn ăn không?”

Tiểu Hạ Thời nhìn quả dâu đỏ mọng và gật đầu.

“VẬY em gọi anh là anh Nguru Nguru đi.”

Tiểu Hạ Thời dẩu môi nói: “Anh đâu phải anh trai em, anh Tiểu Hòa mới là anh trai em. Hừ!”

Sau đó, Tiểu Ngôn Hàm nghe được liền giận đến nhăn mày: “Quả dâu có gì ghê gớm chứ, anh cũng biết hái mà.” Buổi trưa hôm đó, anh đã nắm tay cô đi hái dâu.

Anh trèo lên cây cao, cô bung chiếc bát nhỏ đứng dưới tàng cây nhìn ngó. Anh hái một chùm to đặt vào chiếc bát của cô, lại trèo lên cây tiếp. Lúc xuống lần nữa, cô ngẩng đầu, đôi mắt đen lay lay sáng lấp lánh nhìn anh, cái miệng đỏ chót, còn chiếc bát đã sạch trơn chẳng chứa lại một quả.

“Sao em ăn nhanh quá vậy? Bụng không bị ỡ à?” Anh vén áo cô lên, bụng cô bé bằng phẳng.

Anh bỏ chùm dâu vào bát cô, lại bỏ lên cây lần nữa. Vừa quay đầu lại, ngồi trên chạc cây, dang hai cánh tay vẽ lên một vòng tròn với cô: “Em ăn từ từ thôi, anh sẽ hái một chùm... to như vậy xuống, cho em ăn no căng thì thôi.”

“Vâng, anh Tiểu Hòa cố lên.” Cô ôm chiếc bát gật đầu lia lịa.

Anh quay đầu trèo lên cây, gãi đầu: “A Thời ăn nhiều như vậy, sau này phải trồng một trăm cây dâu mới nuôi được em ấy.”

Đội trưởng, anh sợ chết không? Ngôn Hàm chưa từng nghĩ đến vấn đề này, anh không sợ nhưng anh không muốn. Anh vẫn luôn cho rằng A Thời chưa chết, bởi vì giữa họ có quá nhiều kỷ ức như thế, từng chút từng chút đều không phai mờ.

Nếu anh chết đi, sẽ không ai nhớ đến A Thời nữa, cô ấy cũng sẽ thật sự chết đi.

Nếu anh chết đi, bao nhiêu hồi ức của anh và cô phải gửi gắm vào nơi đâu?

Chân Ngôn hô hấp chậm dần, rất lâu không lên tiếng. Anh cũng kìm nén hơi thở, phục hồi tinh thần, lại hỏi: “Em đang nghĩ gì?”

“Thẩm Dục.”

“... À.”

“Em thật có lỗi với anh ấy.” Dường khí ít dần, giọng cô cũng từ từ nhỏ đi.

Anh mỉm môi rồi há miệng khẽ nói: “Tôi có lỗi với em.”

Giọng anh rất thấp, nhưng gần bên tai cô, dội vào màng nhĩ của cô. Cô thoáng cứng đờ, không lên tiếng, trong đôi mắt bỗng phủ màn sương. Không cần nhiều lời, cũng chẳng cần giải thích gì cả. Cô nghiêng đầu tựa vào vai anh, tĩnh lặng và bình yên. Dường khí càng ngày càng ít, thân thể thiếu oxy khiến cô muốn hít thở thật nhiều nhưng vẫn gắng gượng chịu đựng.

“Đội trưởng.”

“Hả?”

“Chờ anh ra ngoài, nếu Thẩm Dực có chỗ nào đắc tội anh, anh đừng so đo nhé, bỏ qua cho anh ấy một lần được không?”

Anh không lên tiếng.

“Được không?” Cô ngoan cổ hỏi.

Anh cười: “Cái gì mà chờ tôi ra ngoài chứ? Hôm nay, hai chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết.”

Cô mỉm cười nhưng anh không nhìn thấy. Cô trầm nghĩ như thế này cũng rất tốt.

“Tôi thử lại lần nữa.” Ngôn Hàm đột nhiên nghĩ đến gì đó, “Dao phẫu thuật của em đâu?”

Cô đưa cho anh, anh cầm lấy dao cắm vào khe hở vách tường, bảo cô nắm lấy: “Em bám vào tường đừng cử động, kiên trì một lát, tôi sẽ lập tức trở lên cho em hít thở. Có việc thì gọi tôi!”

“Ừ.” Cô ngoan ngoãn gật đầu.

Thấy cô mượn lực cán dao và sức nước dựa vào vách tường, anh đưa tay định vuốt tóc cô nhưng cuối cùng lại vỗ vai cô, sau đó lặn xuống nước. Mặt nước nhanh chóng yên tĩnh trở lại. Một lát sau, anh lại ngoi lên để thở rồi tiếp tục lặn xuống. Mặt mũi vẫn không đúng, anh thử hết lần này đến lần khác.

Hô hấp càng lúc càng khó khăn. Trước đó, cô có chút hận anh, nhưng giờ đây không còn nữa, dường như vẫn thích anh nhiều hơn. Cô khẽ mỉm cười nhìn anh biến mất khỏi mặt nước.

Hôm nay, hai chúng ta sống cùng sống, chết cùng chết! Lời này nghe sao thật hay, nhưng mà...

Cô thả lỏng một tay, vuốt đầu mình. Chân Noãn ngoan, cho Đội trưởng thêm một chút thời gian nữa, anh ấy nhất định sẽ tìm được mặt mũi, anh ấy nhất định sẽ sống sót. Anh thật đáng thương, xem như vì Hạ Thời trả lại cho anh một mạng cũng tốt.

Cô thở hắt ra, trầm nghĩ nếu không như thế thì trong nước sẽ phát ra âm thanh ục ục kinh động đến anh. Cô trút cạn hơi thở sau cùng, thả lỏng tay, chậm chậm chìm xuống nước.

Im hơi lặng tiếng, không vang tiếng nước, không để Đội trưởng phát hiện...

Chương 14

Khi Chân Noãn tỉnh lại, cô đang nằm trong phòng nghỉ của mình tại C-lab, ngoại trừ cổ họng còn đau thì chẳng hề có gì khó chịu. Cô đẩy cửa bước ra ngoài, trong Phòng thí nghiệm không có ai, chỉ có chiếc bàn dài sạch sẽ và máy móc. Đồng hồ treo tường hiển thị đã là buổi chiều, bầu trời bên ngoài vẫn sáng trong.

Cô đi đến cửa sổ nhìn ra ngoài, từng lớp tuyết dày bao phủ toàn bộ thế giới. Cả khu cao ốc văn phòng của cảnh sát trắng xóa một màu, vô cùng sạch sẽ. Dự Thành đã đổ tuyết vào đêm Giáng sinh tối qua.

Suốt quãng đường cô không gặp ai, cửa văn phòng từ trên xuống dưới đều đóng im ỉm. Cô đẩy cửa cầu thang, thang máy phía sau mở ra, Quan Tiểu Du vội vã ra ngoài, thấy Chân Noãn thì thoáng sửng sốt, hỏi vắn tắt: “Không sao chứ?”

“Không sao.”

Cô ấy quay đầu cầm cùi lấy chìa khóa, Chân Noãn thoáng thấy đôi mắt cô ấy đỏ hoe.

“Sao thế?”

Quan Tiểu Du im lặng đẩy cửa vào phòng.

“Là... vừa rồi mới đi nghiệm chứng ở khu vui chơi sao?”

“Ừ.”

Lòng Chân Noãn đau nhói, mắt hoen đỏ: “Đội phó Trình, anh ấy...”

“Mang về rồi.” Quan Tiểu Du quay đầu đi, lau nước mắt rồi lại giải thích, “Không thuộc về quyền hạn của cậu, để người khác tiếp quản rồi.”

“Minh và Đội trưởng đều không được tham gia vụ án ở khu vui chơi sao?”

“Không phải, tất cả chúng ta đều không được tham gia. Cấp trên đã cử tổ điều tra khác xuống...”

Chân Noãn chợt hiểu ra. Thông tin về người và việc liên quan đến vụ án mật thất quá nhạy cảm. Vì vậy, cấp trên toàn quyền chịu trách nhiệm thu thập

chứng cứ và khám nghiệm tử thi, bọn họ chỉ có thể giúp đỡ một phần, có lẽ vẫn chưa thể nhúng tay vào.

“Đội trưởng đâu?”

“Chắc là ở bệnh viện, không rõ lắm... Nếu không nhờ Cục trưởng Thượng bảo vệ, sợ rằng anh ấy đã bị bắt đi giam giữ rồi. Trước mắt, vẫn chưa biết có phải đã bị cắt chức tạm thời không nữa.”

“Anh ấy...” Cô không dám khẳng định, “... Đâu có hại người.”

“Nhưng anh ấy phải tiếp nhận điều tra, gần đây cậu cũng không được đi lung tung.” Quan Tiểu Du giận đến nghiến răng, “Người trong kế hoạch T kia đều là thứ biến thái gì vậy chứ?”

“Cậu biết rồi hả?”

“Đội trưởng Ngôn đã nói hết rồi. Và lại, trước đó nhiều cặp sinh đôi trùng hợp xuất hiện như vậy vốn đã rất quái lạ mà, đúng không? Cục trưởng Thượng suýt bị anh ấy làm tức chết.”

Chân Noãn không lên tiếng, Cục trưởng Thượng chắc hẳn đoán được Ngôn Hàm đã sớm có phát hiện nhưng vẫn không tỏ thái độ.

“Không biết năm nay Đội trưởng Ngôn trúng phải tà gì nữa...” Quan Tiểu Du nói, “Tối qua, đã có phát hiện mới ở bãi rác Dương Minh, chứng minh phán đoán trước đó là chính xác. Mọi người đã tìm được cả thi thể của Hạ Thời rồi.”

“Tìm được rồi à? Tình trạng ra sao?”

“Hoàn toàn biến dạng.”

Chân Noãn quay trở lên lầu, không biết rốt cuộc làm sao Ngôn Hàm đoán được mật mã. Bàn tay cho vào túi tìm chìa khóa, bỗng phát giác ra mình đã thay áo khoác. Cô lập tức chạy về phòng nghỉ, chiếc áo khoác ướt mềm vẫn đang treo trên ghế, vừa sờ vào đã không thấy mảnh giấy Trình Phóng cho cô nữa. Mảnh giấy bí mật trong đầu của tượng sáp giáo sư Trịnh đã biến mất. Nó bị Ngôn Hàm lấy đi rồi.

Thôi đi, Trình Phóng đưa phong thư và mảnh giấy cho cô không phải là không muốn cho Ngôn Hàm biết, mà là lo lắng cho an nguy của hai người họ, để cô ra khỏi mật thất mới giao cho anh. Nhưng không có điều gì qua được mắt của Ngôn Hàm cả.

Cô đi trở về văn phòng, bất ngờ gặp Ngôn Hàm đang bước ra khỏi thang máy. Cô thẳng thốt nhìn anh, vẫn là gương mặt anh tuấn với vẻ hiu quạnh ấy, quần áo trên người đã thay, không nhìn thấy vết thương trên vai mà chỉ lộ băng quấn bên tay phải.

Cô nhìn anh đắm đắm, cảm giác như đã trôi qua mấy đời người.

“Nhìn gì thế?” Anh nói: “Nước ngâm hông đầu óc rồi à?”

“... Đội trưởng, anh vẫn ổn chứ?”

Anh “ừ” một tiếng rồi đi về phía trước, nhưng chợt hỏi: “Sau khi tôi lặn xuống nước, em đã làm gì?”

“Em... trượt tay, rơi xuống nước.”

“Vậy sao?”

“Vâng.”

“Chân Noãn.”

“Vâng ạ?”

“Vì tôi không đáng đâu.” Anh nói, khuôn mặt vắng lặng tựa đêm đen.

Ngôn Hàm đi đến phòng phẫu thuật, Chân Noãn cũng đi vào theo, liền trông thấy vài mảnh xác ướp đen sì trên bàn. Xác ướp đã rã nát. Anh không nói một câu, đeo vào một lớp găng tay mỏng, đi đến khâu lại từng mảnh thi thể.

Chân Noãn đứng một bên không giúp anh. Cô không dám chạm vào “người” của anh, cũng không muốn quấy rầy anh và “cô ấy”. Trong mật thất kia, cô không ngừng hận anh và Hạ Thời, nhưng hôm nay nhìn thấy cảnh tượng này, nỗi hận trong cô đã biến mất tăm.

Một người nếu còn sống, người yêu của cô ấy sẽ treo đeo lợi suốt vượt qua mười năm đi tìm kiếm. Con đường này cô độc và đau khổ biết mấy, nhưng trong lòng anh vẫn có niềm tin sẽ gặp lại nhau.

Nhưng nếu một người đã chết, người yêu của cô ấy cũng sẽ một mình đơn độc tìm kiếm hung thủ chỉ vì muốn cô ấy an nghỉ, sẽ tìm kiếm hài cốt chỉ vì để cô ấy toàn thây. Con đường suốt mười năm dài đằng đẵng này, anh đã đi như thế nào?

Cô ấy chết đi, anh thật sự sẽ khắc ghi cô ấy bằng cả đời mình.

“Cô ấy” khô héo đến rất gầy và rất nhỏ, đầu, thân, cánh tay và cẳng chân đều nhỏ như que củi.

Trong phòng chỉ có đèn bàn phẫu thuật bật sáng. Ngón Hàm cúi đầu, mái tóc lưa thưa che kín mắt, không thấy rõ vẻ mặt, chỉ lộ ra chiếc cằm hao gầy. Răng anh cắn chặt môi, miệng mím thành một đường mảnh.

Anh nhẹ nhàng nâng mặt “cô” lên, lại vuốt đầu “cô”, bàn tay vuốt ve qua lại giống như đang trêu mếu vuốt tóc “cô”. Ngón tay anh khẽ chạm vào mặt “cô”, cẩn thận và thành kính.

Khuôn mặt gồ ghề kia đã biến dạng đến không còn hình người nữa. Xác ướp sẽ bảo tồn nguyên vẹn dung mạo trước lúc chết của “cô”, cô từng bị người ta ném vào axit ăn mòn, dĩ nhiên sẽ có tình trạng bị thâm như vậy.

Ngón trỏ của anh chậm rãi lướt từ trán đến chóp mũi cô rồi lướt đến cằm, khẽ run rẩy. Sau đó, anh nhìn đắm đắm vào mặt “cô”, cứ nhìn mãi như thế. Qua một lúc lâu, anh bỗng nói: “Tôi muốn ở đây một mình.”

Chân Noãn quay người rời đi.

Trong phòng phẫu thuật yên lặng như tờ, Ngón Hàm vẫn đứng bên bàn, say mê nâng lên cái đầu bé nhỏ xù xì kia. Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh đã ghép được cô lại.

Anh nắm tay “cô”, ngón tay đan xen, mười ngón giao nhau. Anh cúi xuống, mặt cọ vào mặt “cô”, lại dùng mũi cọ mũi “cô”, môi khẽ chạm vào môi “cô”. Giống như bản năng của loài vật, không nói thành lời mà chỉ có thể mon trón như vậy.

Nhưng...

Anh từ từ mở mắt, nhìn khuôn mặt đen sì của “cô”, đứng thẳng người dậy.

Cảm giác này... cảm giác “cô ấy”... không đúng!

Chân Noãn trở về văn phòng, thần thờ hồi lâu. Hạ Thời vì Chân Noãn trước kia mà thân xác rã nát, nhưng cô không có ký ức về việc này, thật sự không liên quan đến cô sao? Cô nhớ đến tình trạng thê thảm kia, chẳng trách Ngón Hàm hận cô.

Cô nằm nhoài trên bàn một lát rồi nắm lấy điện thoại bàn trong văn phòng gọi cho Thẩm Dục: “Thẩm Dục.”

“Ừ?”

“Em là Chân Noãn.”

“Anh biết.”

“... Em biết “Chân Noãn” trước kia đã làm gì rồi.”

“...”

“Tina.” Cô nắm ống nghe, khẽ cắn răng, lại nói thêm một câu: “Em muốn nói chuyện với anh một chút, ngay bây giờ.”

Anh thoáng khựng lại rồi hỏi: “Em đang ở đâu?”

“Ở văn phòng, nhưng em có thể ra ngoài tìm anh.”

“Không cần, anh sẽ đến đó.”

Chân Noãn đẩy cửa thông lên sân thượng, trên sân thượng phủ một lớp tuyết dày, không có dấu chân người. Giày giẫm lên vang tiếng rột rột.

Thẩm Dục đi theo sau cô, lên tiếng hỏi: “Sợ lạnh như vậy sao lại chạy lên đây?”

“Phía dưới người qua kẻ lại.” Mặt cô rụt vào khăn quàng cổ, không quay đầu lại, “Tại sao không nói cho em biết thân phận thật sự trong quá khứ của em?”

“Em đã không còn nhớ gì cả, nói cho em biết làm chi? Đều là chuyện không tốt.”

“Anh biết những việc kia là không tốt à.” Cô dừng bước.

“...”

“Đã biết không tốt sao bây giờ anh vẫn còn làm?” Cô bước thêm một bước, phía sau chỉ có tiếng gió, lại dừng bước khẽ hỏi, “Bởi vì em sao?”

Không ai trả lời. Tiếng bước chân giẫm lên tuyết tiến đến gần, anh đi ngang qua người cô.

“Thẩm Dục.”

Anh quay đầu lại nhìn cô, đôi mắt phản chiếu ánh tuyết trắng xóa, không thấy rõ cảm xúc.

Cô ngửa mặt lên: “Có người muốn giết em, nên anh làm việc thay họ để đổi lại an toàn cho em. Là như vậy đúng không?”

Anh nhìn cô giây lát, trầm ngâm nói: “Không phải, em cả nghĩ rồi.”

Chân Noãn nghẹn lời, muốn nhìn ra manh mối nào đó từ nét mặt anh, nhưng cô bỗng phát giác bao năm trôi qua mà mình chưa hề thấy rõ được lòng Thẩm Dục, cũng không nhận ra được anh nói thật hay nói dối.

Cô cúi đầu: “Vậy một tháng mà anh nói là gì đây?”

Thẩm Dục lặng thinh. Cô hiểu ra, lại ngẩng đầu, lời chưa kịp thốt ra thì anh đã đưa tay kéo khăn quàng cổ của cô, nhìn chăm chăm vào vết thương trên cổ và hỏi: “Ai làm em bị thương?”

Cô không thể nói là Ngôn Hàm, giọng nói hơi khàn: “Anh biết Đới Thanh... Trước kia, em cho rằng anh ta là cảnh sát chìm được cài vào bên cạnh anh. Nhưng thật ra anh ta là...”

“Anh biết lại lịch từng người bên cạnh anh.” Thẩm Dục quấn lại khăn quàng cổ cho cô, “Ban đầu, anh nghĩ rằng anh ta là người của Thân Hồng Ứng cài vào bên cạnh anh, sau này mới biết được thật ra anh ta theo dõi hết tất cả mọi người, bao gồm cả Thân Hồng Ứng.”

Vì vậy, mỗi lần anh ra tay cài bẫy hại những cặp sinh đôi kia đều bị vướng tay vướng chân, may mà có danh nghĩa giúp Kỳ Thẩm tranh đấu thương trường nên Đới Thanh mới không tìm ra đầu mối.

Cô nghe ra: “Anh đã biết chuyện khu vui chơi ư?”

Anh không trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 110

“Khu vui chơi mà em viết vào sổ là do anh nói. Anh biết Đội trưởng sẽ đưa em đi sao?”

“Anh không nói, anh ta cũng sẽ dẫn em đi.”

“Người thiết kế mặt thất là anh sao, hay là anh đã dung túng cho Đới Thanh ra tay?” Chân Noãn hỏi, “Khu vui chơi thuộc hạng mục cải tạo lớn của Hoa Thịnh, thiết kế tinh vi lại tốn thời gian như vậy nhất định là có cấp cao giúp đỡ phê duyệt mới không khiến người khác nghi ngờ.”

Anh không phủ nhận cũng không thừa nhận: “Noãn Noãn đã biết hoài nghi người bên cạnh rồi, em càng lúc càng thông minh.”

“Một tháng mà anh nói có phải lại thay đổi nữa không?” Cô nhìn anh bằng đôi mắt uớt long lanh, “Anh lại có kế hoạch mới phải không?... Thẩm Dục, anh đừng như vậy.”

Anh nhìn cô hồi lâu, lấy hộp thuốc lá rút ra một điếu, nhưng sờ túi lại không mang bật lửa. Xưa nay anh đều không cần tự mình châm thuốc. Chân Noãn từ từ hoàn hồn lại, lấy que diêm của C-lab trong túi ra vốn định đưa cho anh, nhưng anh đã ngậm điếu thuốc cúi đầu kẻ đến.

Cô quẹt một diêm, hai tay nâng lên đưa sát vào anh, nhưng thuốc lá vừa mới chạm vào thì gió lạnh đã thổi qua, ngọn lửa bỗng hóa thành làn khói xanh. Cô lại quẹt một que diêm, hai tay cẩn thận nâng lên, ánh lửa chập chờn trong lòng bàn tay cô. Anh giờ tay che lại bàn tay nhỏ bé của cô, đưa điếu thuốc đến gần, khẽ rít vào châm lửa.

Anh cúi đầu bất động, phả một hơi thật dài, làn khói xanh lượn lờ giữa khuôn mặt hai người. Anh nhìn cô thật gần một lúc lâu, bỗng nói: “Ánh mắt em đã thay đổi rồi.”

“Sau khi rời khỏi anh, từ từ trưởng thành thôi.” Một câu nói ẩn chứa sự cảm kích và công nhận dành cho anh, không cần làm rõ.

“Đó là chuyện tốt.” Anh cười.

Chân Noãn à, ban đầu anh đẩy cô ra chẳng qua vì muốn tránh khỏi tầm ngắm sát sao của Ngôn Hàm. Anh đoán được Ngôn Hàm sẽ xem Chân Noãn là nguyên nhân gây ra cái chết cho Hạ Thời, nhất định sẽ làm tổn thương cô nhưng sẽ không để cô chết. Như vậy, Chân Noãn sẽ nản lòng thoái chí trở về bên cạnh anh.

Tuy nhiên, khi cô nhắc đến một tháng giao hẹn kia, anh lại nuốt lời lần nữa. Những chuyện kỳ lạ xảy ra trong mật thất, cho đến mật mã mở cửa cuối cùng Ngôn Hàm nhập vào ở dưới nước kia, đã khiến anh ý thức được hóa ra vẫn chưa kết thúc, tất cả chỉ mới bắt đầu mà thôi.

“Noãn Noãn, nhìn thấy không?” Anh cầm điều thuốc trong tay, “Thật ra thì em đã sớm nhìn rõ hơn cả anh, con đường hai chúng ta đi hoàn toàn khác nhau. Em đợi anh một tháng, nhưng càng về sau có lẽ sẽ phát hiện sau một tháng lại có nhiều tháng hơn nữa.”

Cô đỏ mũi: “Em muốn biết, “giải thích” mà anh đã hứa rốt cuộc là gì?”

“Không quan trọng nữa.”

“Vậy cái gì mới quan trọng?”

Anh lặng im.

“Quan trọng là em hãy đi con đường của mình, đừng nên quay đầu lại nhìn anh nữa.” Tay anh ôm lấy gương mặt lạnh lẽo của cô, cảm xúc trong mắt chan chứa đến mức không tan ra được, “Em vẫn sống tốt như thế mà.”

Anh cúi đầu, chạm nhẹ vào đôi môi lạnh ngắt của cô rồi quay lưng bỏ đi.

“Có phải lại xảy ra chuyện gì không?” Chân Noãn đuổi theo, kéo lấy eo anh, “Thẩm Dục, cuối cùng anh đang gánh vác chuyện gì? Anh định làm gì? Anh đừng như vậy... Em không hy vọng anh xảy ra chuyện.”

Cô cảm giác được, cô cảm giác được anh đang cắt đứt tất cả mối liên kết của anh với thế giới này.

Anh đặt tay lên tay cô và nói: “Tay em lạnh rồi, xuống thôi.”

Chân Noãn mở cửa phòng phẫu thuật, Ngôn Hàm đã đi đâu mất, xác ướp vẫn còn nằm trên bàn. Cô quay đầu lại nhìn Thẩm Dục: “Anh vào đi.”

Cô không rõ tại sao Thẩm Dục lại biết được họ đã tìm ra thi thể của Hạ Thời, cũng không biết tại sao anh lại nói muốn xem thử, càng không biết sao mình lại nhận lời anh.

Cô thầm nghĩ có lẽ cái chết của Hạ Thời chín năm trước thật sự có liên quan đến Thẩm Dục, nếu xác ướp của Hạ Thời có thể là dây lên nỗi áy náy trong lòng anh, có lẽ sẽ ngăn được bước dự tính kế tiếp của anh.

“Cô ấy vốn đã bị rã ra, rồi được Đội trưởng nối lại.”

Dường như Thẩm Dục không nghe thấy lời cô nói. Anh bước đến, đôi mắt trước sau vẫn chăm chú nhìn vào thi thể bé nhỏ đen nhánh dưới ánh đèn trắng. Thật lâu sau anh nói: “Cô ấy... nhỏ quá.”

“Cô ấy đã biến thành xác ướp rồi. Da và xương cốt đều sẽ bị rút lại rất nhiều.”

Làn da trên thân thể “cô ấy” dán chặt vào xương sườn. Tay Thẩm Dục run run giơ lên định chạm vào.

Tay anh lơ lửng giữa không trung, chỉ cách xác ướp có làn da bóng loáng kia một centimet.

Không biết có phải do ánh đèn, gương mặt Thẩm Dục bỗng chốc trắng bệch.

Tay anh đặt hồ trên xác ướp, chậm rãi dời xuống, từ đỉnh đầu đến chóp mũi, đến cằm, đến ngực, đến bàn tay, đến chân rồi mất cả chân, như thể đang vuốt ve toàn thân “cô ấy”.

Xác ướp lặng im không lên tiếng.

Anh cũng chết lặng, ngoại trừ bàn tay đang “vuốt ve” “cô ấy” từng tác một. Ánh mắt anh lướt qua mỗi tác da thịt của cô, mỗi một đoạn xương gãy, đáng về trước khi chết của “cô ấy” được lưu giữ qua nhiều năm dài bỗng hiện lên trước mặt anh.

Anh nhìn tha thiết không hề chớp mắt, tầm nhìn thoáng mơ hồ trông thấy “cô ấy” đang tỏa sáng.

Nước mắt anh rơi xuống.

Noãn Noãn, mười năm, rốt cuộc anh đã gặp được em rồi...

Chân Noãn trở về văn phòng như người mất hồn. Vừa nãy, cô nhìn thấy Thẩm Dực rơi lệ, anh ấy... sao lại thế này?

Vừa vào văn phòng, Tiểu Tùng liền kinh ngạc: “Cô Chân, cô quay lại rồi hả? Em còn tưởng cô tan sở rồi. Mới vừa nãy Đội trưởng đến tìm cô, hình như có chuyện rất quan trọng.”

Điện thoại Chân Noãn rơi xuống nước không thể dùng được nữa.

“Bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Không biết, nói là đi tìm cô ạ.”

Chân Noãn đến văn phòng đội Một, nhưng Ngôn Hàm không có ở đó. Cô gọi điện thoại di động cho anh nhưng cũng không ai nghe, có lẽ cũng bị rơi xuống nước hỏng rồi.

Cô đi xuống sân, không thấy xe của anh đâu cả. Chân Noãn thở dài trở về nhà.

Ngày đông đêm đến rất sớm, lúc Chân Noãn xuống xe buýt, đèn đường đều đã sáng choang. Mặt đường vẫn phủ một lớp tuyết dày đặc. Trời lại bắt đầu đổ tuyết, từng mảnh bông tuyết to như lông ngỗng cứ thế buông mình. Cô giẫm lên tuyết băng qua con đường thật dài, lúc sắp đi đến khu chung cư, lại thấy một chiếc xe với một bóng dáng quen thuộc đang đứng đó.

Dáng người Ngôn Hàm cao lớn đang cúi đầu đứng tựa vào xe, góc áo màu xám tung bay trong gió tuyết. Ánh đèn đường soi xuống trong đêm như tấm lụa trắng đang bay. Gió rét thổi qua, bông tuyết nhẹ bay lả tả trong chùm sáng, thổi lên mái tóc phát phơ trên trán anh.

Chân Noãn rào bước đi đến. Anh nghe thấy tiếng sột soạt trên đất tuyết, vội giương mắt lên, đôi mắt đen láy như đá vò chai, ướt át và trong veo như dính nước tuyết.

Tìm Chân Noãn bỗng chốc lặng yên. Tuyết phủ một lớp trên mái tóc và vai áo, anh đã đợi cô rất lâu rồi, không ở trong xe mà đứng bên ngoài chờ đợi.

Cô có chút áy náy: “Đội trưởng, anh tìm em có việc gấp ả?”

Anh từ từ đứng thẳng người, đón gió và tuyết, tay bỏ ra khỏi túi rồi sải bước đi về phía cô. Anh muốn xác nhận một chuyện.

Cô thấy anh im lìm liền bồi rói: “Chuyện gì ạ? Sao lại đứng trong tuyết mà không vào xe...”

Lời chưa dứt, anh đã kề đến, bàn tay lạnh buốt bỗng nắm lấy nửa bên mặt cô, một tay đẩy cô đụng vào cột đèn. Tuyết đọng trên đèn đường rào rạt rơi xuống, cô hét lên: “Aaa!”

Trong khoảnh khắc, lưỡi anh liền đưa đến, đôi môi lạnh giá mát thật mạnh, hoàn toàn che kín miệng cô. Bông tuyết bay lượn nhảy múa trong ánh đèn đường dịu dàng, mái tóc trên trán anh lất phất trước mắt cô.

Chân Noãn hoảng sợ mất hết hồn vía, trợn trừng mắt nhìn anh. Mảng tuyết đọng thật lớn trên nóc đèn đường rơi xuống đầu hai người, bông tuyết văng tung tóe. Dáng vẻ khi nhắm mắt của anh đầy gợi cảm và si mê, cô bàng hoàng vài giây mới đỏ mặt tía tai ú ớ, vùng vẫy đẩy anh ra.

Anh ấn cô vào cột đèn, bàn tay to lớn giữ chặt lấy gáy cô, anh hôn mãnh liệt và điên cuồng, cắn môi cô, liếm hàm trên, mút răng cô rồi hút lấy đầu lưỡi cô.

Chân Noãn văng đầu hoa mắt, toàn thân bần rần nóng rần. Cô đẩy anh không ra, vừa then thùng vừa sợ hãi, vẫn kêu ú ớ.

Nhưng bỗng nhiên, Ngôn Hàm buông cô ra, giật lùi về phía sau vài bước, vẻ mặt bàng hoàng và kinh ngạc như thấy ma.

“Không thể nào...”

Anh hoảng sợ nhìn chằm chằm Chân Noãn, đôi mắt đen hiện lên ánh nước long lanh.

“Không thể nào...”

Anh nghẹn ngào, lảo đảo rồi lùi về sau từng bước, không ngừng lắc đầu và run rẩy, nhưng ánh mắt dán chặt vào khuôn mặt cô. Anh như mất đi trái tim, bị rút cạn hồn, bước chân lảo đảo lùi về sau giẫm lên bậc thang, loạng choạng mà ngã xuống đất làm bông tuyết tung tóe khắp nơi. Anh luống cuống tay chân định bò dậy, nhưng như thể đã quên mất cách đứng vững, lại trượt chân lần nữa.

Nước mắt rơi xuống nền tuyết, hòa tan thành một lỗ thủng. Anh chập vật đứng dậy, đôi mắt đỏ hoe ướt ướt, lắc đầu một cách máy móc: “Tại sao có thể... trở thành...”

Anh quay người bỏ chạy, gần như đang chạy trốn chết giữa vùng tuyết trơn trượt, dùng cả tay lấn chân mở cửa xe, khởi động xe hơi nhanh chóng bỏ đi.

Toàn thân Chân Noãn run bần bật, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Mãi đến khi thấy ở cuối phố, đèn đỏ sau đuôi xe anh sáng lên, chiếc xe việt dã thành linh quay đầu rồi lao nhanh trở lại.

Chân Noãn giật mình, nhớ lại khi nãy anh không nói tiếng nào đã cường hôn mình, bỗng òa lên một tiếng rồi chạy vào chung cư nhanh như chớp, quên cả nhặt lại bao tai giữ ẩm hình Kitty bị anh thô lỗ làm rơi.

Bông tuyết bay ngợp trời, phía sau chột vang lên tiếng gọi thảm thiết: “A Thòi!”

Chân Noãn cũng không ngoảnh lại, chạy ùa đi trên nền tuyết bay tán loạn. Đội trưởng nhất định đã điên rồi!

Cô lao vào tòa nhà, xông vào thang máy, thấy Ngôn Hàm đang chạy ập đến liền khiếp đảm ấn nút đóng cửa. Anh đụng vào cửa thang máy đã khép, cuối cùng cô đã ngăn cản được anh ở bên ngoài.

Ra khỏi thang máy, cô chạy một mạch đến cửa, mở ra rồi đóng lại. Cô đá giày chạy vào phòng ngủ, chui vào trong chăn quấn cả người thành một đồng kín mít.

Cô cắn chặt, che ngực, tim đập thình thịch.

Điên rồi! Điên rồi! Nhất định là Đội trưởng điên mất rồi!

Chân Noãn co ro trong chăn, mặt mày nóng hổi, toàn thân hừng hực khi nhớ đến nụ hôn... sâu... kia của anh. Tại sao khi hôn phải đưa lưỡi vào miệng cô nhỉ? Cô run run, òa lên một tiếng, che kín chăn lại dầm dãi loạn xạ. Hôm nay, nhất định Đội trưởng đã điên rồi.

m thanh nhún chuông cửa bỗng vang lên dồn dập từng hồi trong phòng. Chân Noãn khẽ run run bịt tai lại: “Mình không nghe thấy.”

Chuông cửa không ngừng vang lên, sau đó là tiếng đập cửa rất mạnh: “Mở cửa.”

Chân Noãn nằm yên bất động, cuối cùng không còn động tĩnh nào nữa. Cô ló đầu ra nghe ngóng, bên ban công truyền đến giọng Ngôn Hàm lịch sự nói chuyện với hàng xóm: “Đây là giấy chứng nhận của tôi, vâng, mượn ban công nhà chị một chút, cảm ơn.”

Chân Noãn ngờ nghệch giương mắt, bật dậy đi đóng cửa sổ sát đất lại. Giữa gió tuyết tung bay, Ngôn Hàm nhảy qua từ ban công nhà hàng xóm, sai bước đến ngăn cô lại.

Cửa sổ chỉ còn một khe nhỏ, cô ra sức đẩy lại. Một tay Ngôn Hàm giữ chặt cửa như muốn độ sức với cô, chăm chú nhìn cô qua lớp kính. Ánh mắt đầu tiên lướt đến mặt cô, sau đó từ từ lướt xuống, nhìn từ đầu đến chân một lượt rồi lại quay trở về mặt cô.

Cô bị nhìn đến mức lòng thấy sợ hãi, cũng biết rõ sức lực của mình không bằng anh nên nhanh chân chạy vào phòng khách. Ngôn Hàm kéo cửa ra, sai bước đi đến nắm lấy cổ tay cô kéo giật lại rồi ấn trên cửa kính. Cô sợ đến mức không dám lên tiếng, rụt cổ lại, nhìn anh đầy cảnh giác.

Anh không nói gì cả, đôi mắt đen như mực nhìn cô không hề chớp mắt. Cô bị ánh mắt anh thu hút một cách khó hiểu, không sao dời đi được. Anh giơ tay định chạm vào mặt cô, cô muốn quay đầu né tránh theo phản xạ nhưng lại không làm thế, bởi vì trong đôi mắt ấy bỗng long lanh ánh nước.

Tuyết rơi càng lớn hơn, thổi qua khe cửa cuộn xoáy rơi lên tóc anh.

“A Thòi, mười năm không gặp, em... sao em...” Tay anh giơ bên cạnh má cô, muốn chạm nhưng lại không dám chạm vào mặt cô, “Ai đã biến em thành đáng yêu bây giờ?”

Cô tròn trĩnh mắt đầy kinh ngạc và hoang mang.

Ánh nước lay động trong đáy mắt anh: “A Thòi, em không nhận ra anh nữa sao?”

Cô nhìn anh với ánh mắt phòng bị: “Đội trưởng, anh làm sao vậy?”

“Thật quá hoàn mỹ. Họ giấu em dưới lớp mặt nạ của Chân Noãn và Hạ Thiên, vì DNA giống nhau nên hoàn toàn không lộ sơ hở. Anh tìm kiếm nhiều năm như vậy, nhưng lại không nghĩ ngờ đến chi tiết Hạ Thiên.”

Cô hoảng sợ, nhất định là anh đang mơ tưởng viễn vông. Hôm qua, cô mới tiếp nhận thân phận thật sự của mình là thành viên Tina của kế hoạch T, cũng chính là người không ai biết đến mang tên Hạ thiên và là kẻ đầu sỏ gây nên cái chết thê thảm cho người yêu của Đội trưởng. Nhưng sao hôm nay cô lại biến thành Hạ Thòi – em gái sinh đôi của Hạ Thiên, là Hạ Thòi mà Đội trưởng đã luôn tìm kiếm gần mười năm qua, đến mức gần như vì cô ấy mà trở nên cực đoan?

“Đội trưởng...” Cô lấp ba lấp bắp, “Có phải anh làm rồi không?”

“Không hề.” Anh quả quyết.

“Nhưng em hoàn toàn không nhớ được tất cả chuyện của Hạ Thòi...”

“Em nhớ được tất cả chuyện của Chân Noãn sao?”

Cô ghen lời, rồi lại nói: “Nhưng em mang dáng vẻ của Chân Noãn mà.”

“Có người đã thay đổi dung mạo của em. Không... em bị thương quá nghiêm trọng, làn da toàn thân đều bị đốt hết. Chín năm trước, Chân Noãn, Lữ Băng và cả A Thời, tất cả đều đã được giải thích rõ ràng rồi. Xác ướp thứ hai không phải là A Thời, mà là của Chân Noãn. Xác ướp thứ hai đã chết hai ba ngày trước khi Lữ Băng chết. Nhưng lúc Lữ Băng chết, A Thời cũng có mặt ở đó, chính cô ấy đã nhét chiếc nhẫn đính hôn vào miệng Lữ Băng. Xác ướp thứ hai là Chân Noãn, không phải A Thời, không phải em.”

Giải thích như vậy quả thật đã thông suốt. Chân Noãn vẫn cảm thấy khó lòng tưởng tượng, không sao tin nổi. Nhưng cô chợt nhớ đến lúc chiều Thẩm Dục đề nghị muốn đi xem xác ướp, biểu hiện và những giọt nước mắt của anh ấy rất lạ. Người kia mới thật sự là Chân Noãn của anh ư? Thẩm Dục đã đem khuôn mặt của cô ấy cho...

Cô đã hiểu rõ, nhưng cô nhìn sang Ngôn Hàm, anh biết rõ sao?

Gió tuyết luôn qua khe cửa càng lúc càng lớn, cô tựa vào cửa kính run rẩy.

“Ngày hôm qua, chính anh đã nói em là Chân Noãn ác độc trước đây, là Hạ Thiên xấu xa đã hại chết Hạ Thời, hôm nay lại nói em là Hạ Thời.” Cô lắc đầu, hoang mang và khốn khổ, “Ngày mai anh lại sẽ nói em là gì? Xét nghiệm DNA sao? Thứ kia chỉ có thể chứng minh em là con gái của nhà họ Hạ thôi, rốt cuộc là Hạ Thiên hay là Hạ Thời cũng không ai biết. Bởi vì hai nhóm xương được phát hiện năm đó của ‘Hạ Thời’ tuy có chút khác biệt về tế bào chất DNA nhưng rốt cuộc anh cũng đâu biết cái nào là Hạ Thời. Nếu có một ngày anh bỗng nhiên chết hẳn em...” Cô nhìn lại anh, “... Có phải sẽ lại đẩy em ra nữa không?”

“Tay. Xương ngón giữa tay trái A Thời bẩm sinh bị lệch, không nhìn ra nhưng sờ thấy được.” Anh nhẹ nhàng đưa tay, nắm ngón đàn xen với cô, ngón giữa tay anh mòn tróc ngón giữa tay cô. Anh run lên bần bật, nước mắt lưng tròng.

“Anh xin lỗi.” Nước mắt anh rơi lên hàng mi cô, “Thật xin lỗi, anh...” Anh hối hận tột cùng, “Em ở đây mà anh không nhận ra em. Anh xin lỗi, anh xin lỗi.”

Chân Noãn muốn oán giận anh lắm, nhưng sao trong khoảnh khắc này lòng cô lại mềm thành bùn nhão. A Thời mà anh yêu vô vàn đó, A Thời mà cô luôn ghen tị đó lại chính là cô. Nhìn anh trải qua bao tháng ngày sống không bằng chết vì cô, cô làm sao còn oán hận gì được nữa.”

“Lần này sẽ không sai nữa đâu. A Thời, sẽ không sai nữa đâu.”

Anh cúi đầu, cọ vào mặt cô, thì thầm “A Thời, anh nhớ được cảm giác hôn môi em.”

Câu nói này như một luồng điện chạy qua lòng cô, lòng ngực râm ran và tê dại, hơi thở khó nhọc. Nhưng cô dấu môi, tỏ vẻ không phục, giận dữ anh: “Nếu chính anh nhớ lắm thì sao.”

“Em không nhớ không sao, anh nhớ là được.” Anh ôm chặt eo cô, “Sẽ không sai đâu.”

Anh cởi nút cổ áo cô, kề đến người.

“Từ lâu anh đã có cảm giác, nhưng anh lại chối bỏ, lại sợ hãi. Anh nên sớm phát hiện, cho dù là sinh đôi thì cũng không sao có mùi hương giống em được. Anh nên sớm phát hiện mới phải.”

Chính vì chủ quan cho rằng cô là Hạ Thiên, thậm chí anh chưa từng nghĩ đến sẽ đàn xen mười ngón tay với cô. Anh cũng cho rằng đây không phải là dấu vết đặc trưng, có lẽ tay Hạ Thiên bẩm sinh cũng bị lệch một đoạn giống Hạ Thời, chẳng ngờ lại không phải thế.

“A Thời, cảm giác thân thể em, anh sẽ không nhớ sai.” Anh nói, “Không tin thì anh dùng cách khác chứng minh cho em xem.”

Cô tròn to mắt, chứng minh á? Tay anh kéo áo phao lông vũ của cô, vòng qua chiếc eo nóng rực. Cô kinh hoàng, chợt hiểu ra ý của anh, gương mặt bỗng đỏ bừng, đẩy anh ra chạy trốn về phía phòng khách.

“Không cần!”

Ngôn Hàm đóng cửa sổ sát đất rồi khóa lại. Anh đi đến phòng khách nhưng không thấy cô đâu cả, chơi trò mèo bắt chuột à? Anh đi đến phòng ăn cũng không thấy người, chỉ nghe thấy tiếng bước chân cô chạy ở phía sau. Anh quay đầu tìm một vòng, nghĩ ngợi rồi đi trở về phòng ngủ, khóa cửa lại.

Trong góc phòng ngủ chất đống thú nhồi bông, mỗi bước đi của anh đều có ý giẫm thật mạnh để cô nghe thấy. Anh đi đến trước đống thú nhồi bông, kéo chân một con thỏ rồi giật ra, lại xách lưng một con rùa xanh vứt đi, bắt lấy một con hươu cao cổ nhưng giật không được... Anh ra sức kéo, sau đó bốn mắt nhìn nhau.

“...”

“...”

Anh chìa tay về phía cô, đôi mắt vẫn ướt ướt nhưng đã ánh lên vẻ mỉm cười: “Đưa tay cho anh, kéo em ra ngoài.”

“Không!” Cô ôm chặt một con mèo, lườn anh chống đối.

“Vậy thì ở chỗ này cũng được.” Anh đứng thẳng nhìn cô, một tay bắt đầu nói lỏng cà vạt, tiện tay vứt xuống đất rồi lại cởi áo khoác.

“Chỗ này?” Cô sợ mất hết hồn vía, “Anh làm gì thế?”

“Em không nóng sao?”

Cô cũng nóng. Hôm nay rất lạnh nhưng không hiểu sao cô lại nóng đến mức này. Thấy anh sắp cởi áo sơ mi, cô liền vút con mèo cầm đầu chạy ra ngoài.

Anh thông thả lùi về sau một bước, đưa tay chụp lấy, kéo cô trở lại rồi giữ chặt bả vai cô xoay hai vòng, áo phao lông vũ đã bị cởi ra trong vài giây. Dây buộc tóc cũng bị tuột ra theo áo phao, tóc dài buông xõa.

Cô sốt ruột không kịp chống cự, ngón tay anh đã cách lớp áo len nằm nhẹ phía sau lưng cô, áo ngực bị cởi ra...

Chân Noãn kinh ngạc, những ngón nghề này của anh ở đâu ra thế? Anh đọc được ánh mắt cô, liền giải thích: “Trước kia, em cũng thường cúi kính và khó đối phó như bây giờ vậy. Cho nên phải học một vài kỹ xảo, may mà nhiều năm sau vẫn không quên.”

“Anh giờ trở về lại.” Cô tức giận giẫm chân, mũi khụt khịt.

Thân thể anh đã ngăn đường thoát thân của cô. Cô vội vàng trèo lên giường đi qua, không ngờ anh lại kẻ đến phía sau lưng, cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, lần đến ấn rồi kéo nơi bụng cô, quần cũng bị cởi.

Chân Noãn quay người lại đánh anh, anh nắm lấy hai ống tay áo cô kéo ra, áo len giữ ấm và áo ngực bị kéo ra khỏi đỉnh đầu. Cô kêu lên một tiếng, thân thể trần trụi chui vào chăn.

Anh cầm lấy mắt cá chân cô, nhẹ nhàng lôi cô trở lại, nắm lấy chiếc quần lót nho nhỏ của cô, mượn sức kêu la thảm thiết đã đập lung tung của cô thuận lợi kéo ra rồi cầm trong lòng bàn tay.

“Không được, không được, thật sự không được. Xương em sẽ đau.” Cô che chắn bồng.

“Sẽ không đau, mà là nhũn.”

Cô òa lên cầu xin: “Mình nói cái khác đi Đội trưởng. Anh chịu đựng một chút, đừng kích động.”

Tay anh luồn vào chăn, ôm đầu cô kéo ra: “Anh đã chịu đựng gần mười năm rồi.”

Ngược lại, Chân Noãn hiểu câu nói này thành đã nghỉ ngơi dưỡng sức mười năm, nhất thời sợ đến mức sồn tóc gáy, chân bần rùn, nín lấy tám chân lẩn một vòng biến bản thân thành sâu lông.

Ngôn Hàm dụ dỗ rất lâu nhưng cô vẫn sống chết không chịu ra.

Thật ra, trước khi đến đây, anh không định tối nay sẽ làm gì với cô, nhưng sau khi xác định cô chính là Hạ Thời, ánh mắt, mùi hương, đôi môi và thân thể của cô... đã khiến anh hoàn toàn không thể khống chế mình được nữa. Có trời mới biết mấy năm qua anh nhớ cô, nhớ đến sắp phát điên rồi.

Anh đứng dậy, bước xuống giường. Chân Noãn cuộn tròn trong chăn như chiếc đuôi gà, ngẩng đầu lên liền thấy anh bình thản cởi quần áo. Cô nhìn thấy mảnh băng trắng xóa nơi bả vai anh, nơi vết thương bị trúng đạn thì lại đau lòng. Nhưng cô lập tức khóc không ra nước mắt, thầm nghĩ rõ ràng anh bị thương sao thể lực còn tốt như vậy. Rủi mất xuống, nhìn thấy cơ bụng săn chắc nơi eo anh, tai cô nóng rực, lại đưa mắt lướt xuống chút nữa thì...

Đầu óc cô thoáng chốc nổ tung, bỗng hiểu được cái gì gọi là nghỉ ngơi dưỡng sức, cái gì gọi là chuẩn bị sẵn sàng. Cô sợ chết khiếp, òa lên rồi vùi đầu vào chăn, ra sức đá loạn xạ.

Giường vừa lún xuống, anh kẻ đến đẩy nhẹ, mở ra cuộn chăn bị cô quấn, kéo cô ra ngoài. Cô nhanh trí đá anh, lại bị anh bắt lấy mắt cá chân, quay người cô lại.

Cô nằm sấp trên giường, hai tay bị anh giữ sau lưng, một bàn tay khác của anh rất nóng, lướt xuống từ mông cô. Cô không tránh được, lại chạy không thoát, đưa lưng về phía anh, đầu không nhắc lên nổi, cắn lấy chăn bồng kêu khóc như chú nhím tự vệ: “Đừng chạm, đừng chạm, bảo anh đừng chạm vào mả.”

“Anh không nghe thấy.”

Cô đá loạn xạ, nhưng vì nằm sấp không phát huy được sức mạnh, cũng vì kiêng dè sợ đụng phải vết thương của anh. Tay anh tiến sâu vào trong, da thịt cô bỗng run rẩy, kêu rên vô cùng đáng thương: “Em chịu không nổi, thật sự sẽ chịu không nổi.”

“Anh cam đoan là nổi.” Anh cúi người, hôn lên má cô, hôn cổ cô, hôn đến sống lưng cô... Đến bên dưới, cuối cùng anh buông cô ra, cô vừa lập tức tháo chạy lại bị anh bắt trở lại, tách hai chân ra hôn xuống.

Máu toàn thân cô đều xông lên đầu, nhưng đã bị anh giữ chặt đến nỗi làm thế nào cũng không giãy ra nổi.

“Thật sự sẽ không chịu nổi mả!” Đầu cô đầm đìa mồ hôi, lẩn qua lẩn lại, “Nóng chết mất, anh tránh xa em một chút...” Cô vô cùng xấu hổ, cắn giận lên án, “Đừng hôn nữa, nhột chết được, bảo anh đừng hôn nữa cơ mả.”

Cô giống như sâu trong nôi không an phận, lại giống như trẻ con, nói toạc hết cảm giác của mình, chẳng may biết rằng như vậy càng khiêu khích tâm trí người khác hơn.

Trước khi đi vào, anh đã dụ dỗ cô thả lỏng, còn nói sẽ rất thoải mái. Cô hoàn toàn không tin, nhưng lại không đẩy ra được, chỉ đành khóc nức nở đáng thương: “Đừng, em sẽ bị anh giết chết mất.”

Anh ngăn miệng cô lại, nhích người đẩy vào. Đầu cô nổ đom đóm, hét ầm lên, tay chân đánh loạn xạ, nhưng người đã bị anh đè chặt. Cô không vâng lời, xoay qua vặn lại muốn đẩy ra. Anh giữ eo cô làm mẫu: “Ngoan, cử động thế này nè.”

Cô gào lên, nước mắt tuôn trào: “Em phải kiện anh.”

“Được, chúng ta làm xong thì đến đội kiện.”

“Anh không biết xấu hổ.”

“Vậy càng không cần như vậy.”

“... Òa!” Nước mắt cô ngân ngấn, “Em thật sự chết mất.”

“Là sướng đến chết sao?”

“Cầm thú!!!”

Dần dần cô không gãy giữa nửa, từ từ yên lặng. Cô rụt dưới người anh, đầu va vào góc giường. Cô run rẩy, co ro, mặt mày nhăn nhó, hàng mày cau chặt, cắn chặt răng.

“Kêu lên.” Anh thúc mạnh.

Tay cô bấu vào cánh tay anh, da thịt toàn thân đều ửng hồng.

“Kêu lên.” Anh mạnh hơn nữa.

“Aaaa!” Bả vai lộ ra ngoài giường, cô quăn chặt cổ anh, thân thể lay động như chiếc xích đu.

Cô không hề đau đớn, cũng không hề kháng cự. Thân thể mềm mại như nước, cực kỳ nhạy cảm và bao dung với anh. Anh chìm đắm trong thân thể cô, không sao thoát khỏi.

“A Thôi!” Mũi anh rì rỏ mồ hôi lấm tấm, tiếng nói khàn khàn, “Anh nói rồi, anh sẽ không nhớ sai.”

Anh kề đến tai cô, ngậm lấy vành tai, tiếng rên rỉ thật khê bật thốt qua kẽ răng và môi. Ý thức cô mơ hồ, ngửi thấy hương thơm nơi tóc anh, mùi thuốc nơi vai anh và mùi mồ hôi nơi ngực anh. Cô không còn sức lực, từ từ nằm xuống, đầu ngả lên giường nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài, tuyết rơi như lông ngỗng, bay lả tả giữa màn đêm tối đen như mực.

Sáng sớm, khi Ngôn Hàm tỉnh lại, Chân Noãn đã lăn ra khỏi vòng tay anh không biết bao nhiêu lần, co cuộn bé nhỏ bên góc giường. Anh đưa tay kéo cô, cô trần trụi nằm nghiêng người ôm lấy Doraemon ngăn chính giữa.

Anh cầm lên nhưng cô cứ níu lấy không buông. Sức lực anh lớn, giật ra vứt đi, nhích đến gần cô, cô lại xoay người cầm lấy mèo Kitty.

Anh dụi mắt: “Đã vứt xuống nhiều như vậy sao vẫn còn thế?”

“Vẫn còn.” Cô xù lông.

Tối qua suýt nữa anh đã làm gãy xương cô. Cô không thể nghĩ đến chuyện đó, vừa nghĩ liền ngượng ngùng và tức giận.

“Giận rồi à?” Anh lảng lảng nhìn cô, đôi mắt đen nhánh hiện lên vẻ áy náy. Thoáng chốc, cô nghẹn lời, ngay cả ánh mắt của anh đều như đang yêu chiều cô.

Anh nói: “Ngoan, đừng giận mà, được không?”

Lòng cô đã sớm mềm thành nước, chậm chạp nhích đến chui vào lòng anh. Anh ôm lấy cô, thương cô ngốc nghếch. Hôm đó bóp cổ cô trong mật thất khiến cô tổn thương, tối qua lúc đuổi theo cô lên lầu anh còn cho rằng phải phí rất nhiều công sức mới có thể xin cô tha thứ được. Anh hổ thẹn, hối hận lại tự trách, nhưng cô thật sự là A Thôi, tính tình hết sức yếu đuối, yếu đuối đến mức chỉ vừa nhẹ nhàng dỗ dành đã ổn ngay. Anh vuốt ve một lúc cô liền ngoan ngoãn chạy đến, quên hết tất cả tổn thương lúc trước. Tại sao cô lại có thể tốt đến như vậy chứ?

Chân Noãn thầm nghĩ nếu nhớ ra chuyện trước đây thì tốt quá, có thể biết được trước kia Ngôn Hàm yêu cô thế nào. Anh bây giờ dường như không khác gì với ngày đầu quen biết, nụ cười vẫn vu vơ thân nhiên, điểm khác biệt duy nhất là ý cười đã tràn ngập trong đáy mắt.

Ánh mắt anh luôn nhìn cô chăm chú. Cô mặc quần áo, anh nằm trên giường nhìn. Cô đánh răng, anh tựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn. Cô nấu bữa sáng, anh tựa vào tủ bát bên cạnh xem.

Bất cứ lúc nào cô làm xong việc, nhớ đến quay đầu lại nhìn anh đều thấy anh đang lẳng lặng ngắm nhìn cô. Trong đôi mắt đào hoa là tình yêu say đắm nồng nàn, giống như cậu thiếu niên vừa rơi vào bể tình.

Lúc ra khỏi cửa cũng vậy, anh luôn nắm tay cô, như thể sợ vừa buông ra cô liền bay đi mất. Chân Noãn đau lòng, thương cho những năm tháng cô đơn và kiên trì đã qua của anh.

Nhưng tâm trạng này không duy trì được bao lâu...

Vừa ra khỏi thang máy, cô liền mất tự nhiên, giẫy tay anh ra: “Anh đừng gần sát em như vậy, người trong chung cư thấy được sẽ lời ra tiếng vào.”

Trong khoảng thời gian này, đàn ông ra vào nhà cô nhiều quá rồi.

“Được.” Anh vâng lời một cách bất ngờ, “Không gần sát em như vậy nữa.”

Cô đi ra khỏi tòa nhà, giẫm lên đất tuyết. Tối qua, tuyết lại rơi một lớp thật dày, cô ra ngoài sớm nên có thể đi trên nền tuyết mới. Tâm trạng vui vẻ đi trong chốc lát, đến giữa chừng thì quay đầu lại nhìn anh, nhưng cô chợt sững sờ.

Khỏe môi anh nhoen cười cong cong, hai tay bỏ vào túi áo khoác, đang giẫm lên từng dấu chân cô trên tuyết, nhịp bước rất nhỏ, thỉnh thoảng lại lảo đảo.

Tìm cô tan chảy bởi tính trẻ con đột ngột xuất hiện này của anh. Anh đến gần cô, ngẩng đầu chợt cười. Tuyết phản chiếu ánh nắng soi khuôn mặt anh rực rỡ.

“A Thòi, anh đang học theo em đấy. Trước kia, em cũng như thế này.” Anh ôm lấy eo cô, “Đi theo sau lưng anh, giẫm lên dấu chân anh.”

“Thâm Thành có tuyết rơi sao?”

“Không. Khi còn bé, em để chân trần đi trên đất bùn, giẫm lên dấu chân anh, lớn rồi thì giẫm lên dấu giày dính nước của anh.”

Cô nghĩ ngợi, thật là hình ảnh đáng yêu biết bao.

Anh ôm lấy cô đi vài bước, theo thói quen nghiêng đầu đến hôn cô. Cô lập tức đưa hai tay che miệng.

“Sao vậy?”

Cô lên án: “Anh hôn thì hôn, sao lại đưa lưỡi vào miệng em?” Nói xong, cả người run lên, tối qua lưỡi anh đâu chỉ đưa vào mỗi miệng cô.

Anh hơi sững sờ, nhìn cô hồi lâu rồi bất chợt cười lên, quay đầu đi vuốt vuốt mũi, lại nhìn cô mà không nhịn cười được: “Chưa có ai từng hôn em như vậy à?”

Cô ngơ ngác lắc đầu.

Anh cười đến mức lồng ngực đều run run: “Được, nghe lời em, từ từ thôi.”

Chân Noãn nghĩ ngợi rồi lại hỏi: “Rất nhiều chuyện em đều không biết, rất nhiều chuyện đều không nhớ được, đến khi anh chê em phiền thì em...”

“Quen rồi.” Anh bâng quơ ngắt lời cô, “Từ bé em đã phiền phức.”

Cô lờm anh.

“Còn chối.”

“...”

Đi được một lát, Chân Noãn nói: “Em là Hạ Thòi, vậy ba mẹ...”

Anh hơi thất vọng: “Chờ chuyện này giải quyết xong xuôi thì trở về giải thích rõ với ba mẹ.”

“Vâng.” Chân Noãn cũng nghĩ vậy, chuyện chưa được giải quyết thì sẽ chỉ làm ba mẹ lo lắng hơn, “Không chỉ có chuyện kế hoạch T, chuyện ở khu vui chơi cũng chưa hoàn toàn giải quyết sao?”

“Ừ.”

“Em có cảm giác... Đới Thanh không phải người sắp đặt. Tuy quả thật anh ta là thành viên của kế hoạch T.”

Lòng bàn tay anh bao trùm tay cô, đưa vào túi: “Đúng. Đầu tiên là snooker, Đới Thanh vốn không hề thông thạo trò này. Nhưng em cũng thấy đó,

snooker tự động hóa thậm chí đã tính toán cả mặt phẳng và góc tới, người thiết kế thật sự vô cùng tỉ mỉ, không bỏ sót dù là chi tiết nhỏ nhất. Khẩu súng của Đới Thanh không phải là cướp cò mà bị gài bẫy. Cuối cùng, anh ta cầm súng chĩa vào em, nói phải giết em, sau đó sẽ cùng anh đi tiếp. Anh ta muốn giết anh, nhưng anh ta cũng không xác định được mặt mã cửa ra cuối cùng, nên muốn giữ anh lại lâu hơn một chút.”

Anh nói tiếp: “Nhiệm vụ của anh ta chắc hẳn là thủ tiêu Hoàng Huy – người có thể đã biết chuyện, moi ra kẻ đối nghịch với kế hoạch T là Thân Hồng Ứng và Trình Phóng. Thân Hồng Ứng nhập đúng mặt mã tina đã dấy lên ý định giết người của Đới Thanh, còn Trình Phóng giết Trịnh Dung lại càng khiến Đới Thanh nghi ngờ. Và lại, Trình Phóng đã lấy đi món đồ trong đầu của tượng sáp Trịnh Dung trước, cũng bắt gặp Đới Thanh lục soát tượng sáp đã trống rỗng, hai người càng chắc chắn về suy nghĩ của họ hơn. Đới Thanh cho rằng Trình Phóng là người đối nghịch, Trình Phóng cho rằng Đới Thanh là kẻ sắp đặt, nhưng cả hai đều không phải. Kẻ sắp đặt thật sự muốn một lần trừ khử hết mọi người, bao gồm cả Đới Thanh.”

“À... Đới trưởng...” Cô cau mày suy tư chốc lát, “Không phải anh chứ?”

Anh cười nhạt: “Không phải.”

“Ừ, vậy tốt rồi.” Cô khẽ cười, thờ hất ra.

Ngón tay cái anh khẽ vuốt ve mu bàn tay cô, không biết nên cảm thấy may mắn hay bất an nữa. Anh vẫn nhớ cuộc đối thoại nhiều năm trước của Hạ Thời với bạn thân cô: “Ôa, nam chính của quyển tiểu thuyết này đẹp trai quá.”

“Hừ, gia nhập xã hội đen, giết người lại phóng hỏa thì đẹp trai cái gì? Trong mắt mình là ghê tởm nhất.” Đây là giọng nói khinh thường của Hạ Thời.

“Anh ấy là bất đắc dĩ mà, với lại còn là vì nữ chính, anh ấy yêu nữ chính lắm đấy.”

“Đừng viện cớ.”

“Nếu ngày nào đó anh Tiểu Hòa của cậu là chuyện xấu...”

“Xì, anh Tiểu Hòa của mình là tốt nhất, anh ấy không bao giờ làm chuyện xấu đâu.”

“Mình nói là lỡ như thôi mà.”

Cô suy nghĩ thật lâu, rồi cuộc nói: “Vậy thì mình cũng không ở bên anh ấy nữa.”

“Gi cơ?” Cô bạn thân hết sức kinh ngạc, “A Thời, cậu mà lại có thể nói không ở bên “anh Tiểu Hòa” của cậu nữa à.”

“Ừ. Mình sẽ sống một mình, không ở bên anh ấy, nhưng cũng tuyệt đối không ở bên người khác.”

Và hiện tại, vẻ khấn trương và nhẹ nhõm vừa nẩy của Chân Noãn khiến lòng anh thấp thỏm. Dù đã mất trí nhớ, cô vẫn là A Thời vô cùng thiện lương, còn anh đã nhuộm đầy hắc ám.

Hôm đó ở trung tâm thương mại, anh nhìn ra được tình cảm của cô dành cho Thẩm Dực suốt mười năm nương tựa, nhưng một khi thấy Thẩm Dực làm chuyện xấu thì cô cũng bỏ đi không hề ngoảnh lại. Nếu cô phát hiện Đới trưởng không còn là Đới trưởng trong sạch trước kia, có thể nào cũng không hề do dự rời bỏ anh không.

Từ khi xác ướp Lữ Băng xuất hiện, từ khi nhận được điện thoại ở Thâm Thành báo Thiên Dương đã chết và tin mọi người định tụ họp lại với nhau, anh đã muốn báo thù. Những lời nói của ba Hạ Thời khiến anh do dự, đặc biệt là sau khi tận mắt nhìn thấy da người đã bị nhuộm đen của “Hạ Thời”, anh đã quyết định lần nữa.

Anh đi đến mặt thất vì muốn giết những kẻ liên quan năm xưa, nhưng lại phát hiện nơi đó cũng có kẻ muốn giết người và có người sẽ bị giết.

Điều kiện trong mặt thất có hạn, anh vừa nhìn đã nhận ra nơi nào và khi nào có thể trở thành điểm nguy hiểm xảy ra án mạng. Ví dụ như cây nến, máy sấy, hành lang sao năm cánh chia tách, mảnh kính đèn pin bị cố ý mài mỏng thành mảnh thủy tinh, những quả bi đá snooker có thể khống chế độ lực, rất nhiều và rất nhiều...

Anh vờ như không thấy, còn châm dầu vào lửa. Anh không làm gì cả nhưng anh không thể nói cái chết của những người này không liên quan đến mình.

Hiện tại A Thời đã trở về rồi. Ngón Hàm từng nghĩ rằng nếu một ngày tìm được A Thời, anh sẽ lập tức rời khỏi Dự Thành và trở về quê nhà cùng cô. Đới trưởng đội cảnh sát hình sự gì đấy, anh đều không màng. Nhưng chuyện đến nước này mà anh lại không thể bỏ đi.

Lúc trong mặt thất, Đới Thanh muốn giết Chân Noãn, chứng tỏ nguy hiểm của cô dường như mới chỉ bắt đầu. Anh muốn vì A Thời xử lý hết người của kế hoạch T, muốn vì Trình Phóng tìm kiếm kẻ thiết kế mặt thất thật sự, anh muốn tự mình giải quyết tất cả chuyện này.

Tâm trạng của anh phức tạp tốt độ, Chân Noãn lại bỗng quay người nhào đến anh, cản bước đi của anh.

“Sao thế?” Anh cúi đầu.

Cô phồng má, im lặng đưa bàn tay nhỏ bé vào túi áo khoác nắm lấy tay anh, cũng không cho anh tiếp tục đi về phía trước. Dáng vẻ vừa kiêu ngạo vừa làm nũng của cô xua đi nỗi mệt mỏi trong đáy lòng anh.

Cầm anh cọ vào gương mặt cô, khẽ cười: “A Thòi, sao vậy?”

Cô dẩu môi, “suyt” một tiếng: “Anh đừng thúc giục, để em nghĩ đã.”

Anh cười toe toét, giọng nói lại dịu dàng hơn: “Được, không giục.”

Anh yên lặng ôm lấy cô đứng trong tuyết chờ đợi, còn tim cô khẽ đau đón chua xót, nên nói thế nào đây?

Đội trưởng, em là A Thòi ư? Không đúng

Đội trưởng, em không phải là A Thòi ư? Cũng không đúng

Đội trưởng, hãy quên quá khứ đi, đừng ôm lấy đau đớn và thù hận nữa được không? Em đã trở lại rồi. Nhưng mà hình như không đúng lắm

Em chưa trở về vì em không phải A Thòi, em chưa có những ký ức trong quá khứ. Vẫn không đúng

Nên nói thế nào đây nhỉ?

Đội trưởng, em chắc chắn không phải là Chân Noãn trước kia, không phải là Hạ Thiên. Em là A Thòi, nhưng em cũng không phải là A Thòi trước kia nữa, em là em của hiện tại, là... là Mèo Con. Anh hãy quên quá khứ đi, bắt đầu lại lần nữa để thích em của hiện tại được không? Em biết anh cũng thích em như bây giờ, nhưng đừng vì quá khứ mà thích em, đơn giản chỉ là thích em của hiện tại thôi được không anh? Em chỉ là Mèo Con thôi, anh hiểu không?

Ồ, cô nghĩ kỹ rồi ngẩng đầu: “Đội trưởng, em thích anh gọi em là Mèo Con. Em đã hỏi Lão Bạch rồi, cậu ấy nói biệt danh này là anh gọi trước tiên.”

Anh giật mình: “Em thích “Mèo Con” à?”

“Vâng.” Cô gật đầu, còn chưa kịp giải thích thì điện thoại di động của Ngôn Hàm đã vang lên.

“Cục trưởng Thượng?”

“Ngôn Hàm à, cậu lập tức trở về tiếp tục công việc đi.”

“Xảy ra chuyện rồi à?”

“Trên mạng xuất hiện một người, hắn tiên đoán được ngày chết của Trịnh Dung, Trình Phóng và cả Vương Tử Hiên.”

“Không phải Vương Tử Hiên chưa chết sao?”

“... Đúng vậy, tạm thời vẫn chưa chết.”

“Xảy ra chuyện gì thế?”

“Vương Tử Hiên bị thương nhẹ trong trại tạm giam” Ngôn Hàm ngồi trên ghế lái, nghiêng người kéo dây an toàn cho cô rồi cẩn thận cài vào.

Chân Noãn nhìn khuôn mặt anh gần trong gang tấc mà thầm vui vẻ, nghĩ đến chuyện chính lại trở nên nghiêm túc: “Đã xảy ra chuyện gì vậy? Đánh nhau với người trong đó à?”

“Không phải.” Ngôn Hàm khởi động xe hơi, “Sau khi giáo sư Trịnh chết, một người nào đó đã lập ra bài viết chủ đề truy điệu giáo sư Trịnh trên mạng. Rất nhiều người bình luận bên dưới nói Vương Tử Hiên đáng chết, còn có người đề nghị mấy tội phạm giết người đang ngồi tù hãy làm chuyện tốt thay xã hội.”

“Đây là lý lẽ gì thế?” Chân Noãn lần đầu tiên nghe thấy, “Lẽ nào trong trại tạm giam có người thật sự đã làm vậy?”

“Còn chưa xác định, nhưng điều kỳ lạ chính là có người để lại tin nhắn và chia sẻ trên weibo rằng sẽ giết Vương Tử Hiên. Lúc đang điều tra vụ Vương Tử Hiên bị thương, Đàm Ca tình cờ phát hiện được người sử dụng tài khoản weibo này.”

Chân Noãn: “Nhưng có lẽ đây chẳng qua là cảm xúc bộc phát ngẫu nhiên, không chắc có liên quan đến Vương Tử Hiên.”

“Phải. Tuy chưa xác định được là có thật hay không, nhưng cũng không thể lơ là.”

“Không tra được đăng ký sử dụng và địa chỉ IP của người đăng bình luận sao?”

“Người sử dụng đã đăng ký nhiều năm trước, IP đã không còn hiệu lực nữa. Địa chỉ IP đăng nhập mới đây là ở trong tiệm internet, máy đó nằm ở góc chết camera. Người kia trực tiếp vào hệ thống mạng, không trả tiền cũng không đăng ký.”

Nói như thế thì người đăng bình luận rất khả nghi rồi.

Sau khi xe đến văn phòng, Ngôn Hàm nắm tay Chân Noãn suốt quãng đường, cô cũng không phát hiện điểm khác thường, cứ sánh vai đi cùng anh. Mãi đến khi vào phòng họp, cả đám người đang ngồi chờ, ngẩng đầu nhìn thấy liền trở mắt lú lười.

Chân Noãn lập tức đỏ mặt, giẫy khỏi tay Ngôn Hàm. Nhưng anh trước nay luôn phản ứng nhanh nhẹn bỗng có chút chậm chạp, trong nháy mắt không buông tay. Mặt cô lại càng đỏ gay, trước mặt nhiều người như thế cũng không dám làm ra hành động quá mức, khẽ thì thầm: “Anh buông tay ra.”

Lúc này, anh mới hoàn hồn, nới lỏng tay. Cô cúi đầu chạy đến ngồi vào chỗ phía xa, ánh mắt anh vẫn dõi theo cô.

Mọi người chứng kiến tất cả, đều làm nghề này cả nên ánh mắt sắc bén hơn ai hết. Họ vừa nhìn đã phát hiện người có thói quen phải thay quần áo khi về nhà như Ngôn Hàm tối qua lại không thay. Tất cả thâm trầm trở kinh ngạc.

Chỉ có Lão Bạch tròn to mắt, thờ dài cảm thán: “Chết giẫm!”

Nhớ năm đó Đội trưởng Ngôn luôn giáo dục mọi người: Thỏ không ăn cỏ gần hang, đừng bao giờ tìm cỏ trong đơn vị, số lượng vốn đã không nhiều mà chất lượng lại còn không tốt. Quan Tiểu Du quá nam tính, không có cảm giác. Tàn Xu một lòng với Đội trưởng, không tán được. Vất vả lắm mới có người đẹp Noãn Noãn ngây thơ đáng yêu đến đây, Đội trưởng Ngôn lại nói không được phá hư không khí trong đội. Dưới uy quyền của Đội trưởng, cả đám người không thể không nghe theo.

Hay lắm, bây giờ ngược lại ngấm ngầm bắt tăng ca để cuỗm tay trên, mang đi bỏ túi riêng. Lúc nào cũng đưa cô về nhà khiến cô ấm lòng, thỉnh thoảng khen cô khiến cô cảm thấy mình đáng yêu. Đi Thâm Thành họp cũng chỉ dẫn theo mỗi mình cô tận hưởng thế giới riêng hai người. Đêm Giáng sinh xảy ra án mạng ở khu vui chơi, Chân Noãn cũng có mặt. Như vậy không phải là hẹn hò rõ ràng rồi còn gì? Tài tán gái của Đội trưởng quả thật là còn cao hơn cả võ nghệ.

Lão Bạch chợt hiểu ra, ân hận ban đầu không chịu nhanh tay, nghìn câu vạn chữ chỉ đành lặp lại một câu: “Chết giẫm!”

Ngôn Hàm liếc nhìn cậu ấy, Lão Bạch lệ rơi đầy mặt, oán thăm trong lòng: Mèo Con đã bị anh cướp rồi mà anh còn có mặt mũi lườm tôi hả?

Tàn Xu cúi đầu vẽ vẽ viết viết trên sổ.

Tô Nhã xoay bút, không nói một lời. Anh ấy thật sự đã đi về phía trước rồi, nếu có thể quên Hạ Thời, nếu có thể lựa chọn Chân Noãn thì tại sao không lựa chọn cô?

Chân Noãn xấu hổ đến không dám ngẩng đầu lên, Tiểu Du ngồi bên cạnh đẩy đến một trang giấy, bên trên vẽ tòa nhà cao tầng bắt chước trên web:

Tầng một, Đàm Ca: Đội trưởng Ngôn không phải anh em

Tầng hai, Hắc Tử: Làm chuyện không đáng mặt đàn ông. (Tô Dương, Lão Bạch ấn like.)

Tầng ba, Tô Dương: +1 like, đúng, không phải là đàn ông.

Tầng bốn, Lão Bạch: +10086 like, trả Mèo Con lại cho tôi! Đội trưởng Ngôn không phải là đàn ông mà!

Tầng năm, Ngôn Hàm: Tầng trên đã bị điên, tôi có phải là đàn ông hay không do Mèo Con định đoạt.

Tầng sáu, Tàn Xu: Chúc mừng.

Tầng bảy, Tô Nhã: Haha.

Tầng tám, Tiểu Du: Mời tầng năm khai chi tiết, hoặc tầng dưới giải đáp.

Chân Noãn nhìn ngây người. Ngôn Hàm bình luận trắng trợn quá, mới ở bên nhau thôi, anh có cần thiết đặc ý vậy không? Cô định xử lý trang giấy này, không ngờ Cốc Thanh Minh đưa tay kéo qua. Anh ta ngơ ngác viết:

Tầng chín, Cốc Thanh Minh: Tầng năm, kính hiển vi ánh sáng phân cực Phòng thí nghiệm Hóa học đã hư, xin mua cái mới.

Chân Noãn sa sầm mặt, giật mạnh lấy lại tờ giấy, vừa định nổi cáu vò thành một nhúm vứt đi thì lại nhìn thấy bên dưới còn có một hàng chữ, là chữ viết của Ngôn Hàm

Tầng X, Trình Phóng: Đã dự kiến được, sớm biết họ sẽ ở bên nhau. Chúc mừng. (Phía dưới tất cả mọi người đều vẽ trái tim thay cho ấn like.)

Hóa ra, tất cả đều đang tỏ ý chúc mừng. Chân Noãn bỗng mềm lòng, tờ giấy này cô không nỡ xé nữa, phải kẹp vào trong sổ rồi dán keo lại.

Hàng năm, đội hình sự đều có cảnh sát hi sinh, cô từng hỏi Ngôn Hàm rằng nếu có đồng đội mất thì anh sẽ làm sao. Anh trả lời ngay là: An táng, kính chào, động quan, đưa tiễn.

Hàng ngũ sắt thép, lính như nước chảy. Trên vai người sống còn có trách nhiệm nặng nề, họ không thể chìm đắm nhưng nhất định sẽ thấy không quen.

Lúc này, Tiểu Du huyếch tay cô, nhẹ giọng: “Sao bỗng nhiên quen nhau vậy?”

Chân Noãn đỏ mặt không lên tiếng. Cô cũng hơi mù mờ. Đáng lẽ cô nên điều ngoa một chút, để Đội trưởng xin lỗi rồi năn nỉ cô, nhưng trong đầu cô lại không hề có ý nghĩ này. Vừa nhìn thấy ánh mắt đau khổ của anh, cô đã không nhẫn tâm. Anh giải thích xong thì cô đã tin anh rồi. Cô thật sự rất thích Đội trưởng, thích nhau thì quen nhau, cần gì phải làm cao trên người hành hạ lẫn nhau chứ. Song, có nói Tiểu Du cũng không hiểu được.

Khúc nhạc đệm nhanh chóng trôi qua, sự chú ý quay trở về vụ Vương Tử Hiên. Vương Tử Hiên bị hại và bị thương rất kỳ lạ. Vụ án cường hiếp giết người của hắn còn chưa thẩm tra xử lý, hiện đang bị giam giữ trong trại tạm giam. Lúc hắn vừa com nước xong đi ra khỏi nhà ăn thì bị ngã xuống cầu thang, kết quả là bị va đập nhiều chỗ, khiến đầu, bả vai, xương hông và chân đều bị gãy.

Chân Noãn nhìn báo cáo của Tiểu Tùng với vẻ hơi kinh ngạc, ngã cầu thang có thể đến mức này sao? Nhưng sau khi nhìn minh họa của Đàm Ca thì cô đã hiểu ra.

“Trên hình ảnh là bố cục nhà ăn trại tạm giam, bên trong được lắp đặt máy giám sát, trên hành lang cũng có nhưng cầu thang thì không. Chúng ta xem hai đoạn phim này, một đoạn là nhà ăn, một đoạn là ở hành lang. Trước tiên xem ở nhà ăn, người này là Vương Tử Hiên đang đi ra ngoài một mình. Cửa nhà ăn là góc chết máy giám sát nên không nhìn đến được. Nhưng nhìn từ máy giám sát ở hành lang thì hắn đang bình an vô sự bước ra cửa rồi một mình đi trong hành lang. Nhìn tiếp nơi này đi, bên cạnh hành lang có một chiếc xe đẩy đang dừng, ban đầu chỉ có phần nửa xuất hiện trong máy giám sát. Sau đó, Vương Tử Hiên đi đến trước xe đẩy, sắp sửa rời khỏi tầm ngắm của máy giám sát thì lúc này...”

Chân Noãn sững sờ nhìn bên trái màn ảnh, trong máy giám sát nhà ăn vẫn không có ai, nhưng chiếc xe đẩy trên hành lang bên phải đột nhiên như mất không chế lao về phía Vương Tử Hiên với tốc độ cực nhanh. Hắn ta không hề hay biết mà vẫn đi về phía cầu thang. Xe đẩy đụng mạnh vào Vương Tử Hiên, đẩy hắn xuống thang lầu, giữa chừng chột khựng lại, sau đó đuôi xe vênh lên lăn xuống cầu thang.

Ý nghĩ đầu tiên lướt qua trong đầu Chân Noãn là chuyện tâm linh à? Trời trả báo ư? Hắn như vậy mà lại gặp phải kiểu bị thương quái lạ thế này.

Đàm Ca lấy ra bản vẽ hành lang nhà ăn và cầu thang. Cửa nhà ăn hướng về phía hành lang, còn hành lang hướng thẳng về phía cầu thang. Vì vậy mới xuất hiện tình huống xe đẩy đẩy Vương Tử Hiên ngã xuống cầu thang.

Chân Noãn hỏi: “Góc chết ở hai máy giám sát có ai ở đó không?”

Đàm Ca lắc đầu: “Chúng tôi đã kiểm tra hai máy giám sát rồi. Trước khi Vương Tử Hiên xuất hiện, mỗi người đi ra khỏi nhà ăn đều từ hành lang đi xuống cầu thang, nên ở góc chết cửa nhà ăn không thể nào có người.”

Chuyện ngoài ý muốn này cũng quá...

Chân Noãn hơi lo lắng: “Cảnh sát đã giải thích như vậy, ông bà Vương và giới truyền thông có chấp nhận không?”

“Đều không chấp nhận.” Đàm Ca cảm thấy khó giải quyết, “Hiện giờ, việc này rất phiền phức, bản thân chuyện của Vương Tử Hiên đã lạ lùng mà chuyện ngoài ý muốn này cũng kỳ lạ. Vì thế, có một số người nghi ngờ là cảnh sát muốn hại hắn. Quan trọng hơn là chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra ở trại tạm giam, đây cũng thuộc về trách nhiệm của phía cảnh sát.”

Chân Noãn nhún mày lo âu. Cô cúi đầu trải ra các loại hình ảnh và báo cáo chẩn đoán do bác sĩ điều trị cho Vương Tử Hiên cung cấp. Đầu Vương Tử Hiên hơi bị hõm vào, não bị chấn động nhẹ, bả vai trật khớp, xương cánh tay khuỷu tay bị gãy, xương ống chân bị lệch và nứt, gãy xương ngón chân, kèm theo là nhiều khớp bị trật và xây xước ngoài da.

Thoạt nhìn thì toàn thân từ trên xuống dưới đều không còn lành lặn, trông rất đáng sợ. Nhưng Chân Noãn phát hiện ra những vết thương của Vương Tử Hiên nói nhẹ thì không nhẹ, nhưng nói nặng thì cũng không nặng.

Cô bày tỏ ý kiến của mình với mọi người: “Nhìn bệnh án thì đáng sợ thật, nhưng thực tế không nghiêm trọng như người ngoài đã tưởng tượng, chỉ xem như bị gãy xương mức độ nhẹ thôi. Có điều, nếu là trường hợp ngã cầu thang thì vẫn có phần hơi nặng.”

Đàm Ca nói: “Vẫn là em tài ba, vừa nhìn đã thấy ngay. Ban đầu, Vương Tử Hiên chỉ bị xe đẩy đụng lăn xuống cầu thang, nhưng sau đó lại vì tránh né chiếc xe lăn xuống nên đã nhảy lên, kết quả là bị rơi ra khỏi lan can, ngã xuống khúc quanh cầu thang.”

“Vậy hắn là cao một hai mét, hèn chi lại như thế.”

Ngôn Hàm hỏi: “Phân loại vụ án chưa?”

“Phân loại rồi, là do người làm, nhưng không biết là ai.”

Chân Noãn kinh ngạc, là do người làm à?

Quan Tiểu Du tiếp lời: “Hôm đó sau khi chúng tôi đến hiện trường, phát hiện ra mấy viên tinh thể ở dưới cửa nhà ăn.”

Cô ấy đặt tấm ảnh hiện trường lên máy chiếu, bụi dưới cửa nhà ăn đã bị người ta lau chùi và quét dọn rất sạch sẽ. Nhưng dù như vậy vẫn lưu lại mấy viên tinh thể trắng rất nhỏ, xung quanh còn đọng rất nhiều nước.

“Chúng tôi đã kiểm tra qua, tinh thể màu trắng này là viên đường.” Quan Tiểu Du lại đặt một tấm hình lên, “Đi men theo vách tường từ cửa nhà ăn sẽ

thấy một bình trà lớn để lấy nước uống. Hôm đó, lúc tôi chạy đến hiện trường, từ bình trà đến hộc tường đặt cạnh cửa có vết nước đọng rất dài. Nhưng cửa nhà ăn có lực hút, nếu không có nam châm trên tường hút dính vào thì sẽ đóng lại cực mạnh.”

Trong nháy mắt, Ngôn Hàm đã hiểu: “Có người lúc mở cửa đã không đẩy cửa vào nam châm mà dùng viên đường để chặn cánh cửa và khe hở dưới đất làm cửa kẹt lại, lúc rót nước thì cố ý không tắt vòi. Bây giờ đang mùa đông, trong bình sẽ không chứa nước lọc nguội, nhưng chắc chắn sẽ có nước nóng. Nước nóng chảy đến làm tan đường, cửa đập về đung vào xe đẩy, khiến nó đung ngã Vương Tử Hiên.”

Chân Noãn bừng tỉnh ngộ, thần phục: “Người giờ trò có thể nghĩ ra điểm này, Tiểu Du lại tìm được manh mối từ một hai viên đường đóng lại dưới khe cửa. Thật quá cừ!”

“Không phải.” Tiểu Du nhún vai, “Mèo mù vớ phải cá rán thôi. Năm ngoái, diễn viên mình yêu thích đóng bộ phim truyền hình Màu đỏ rất hay, trong đó có chiêu trò dùng viên đường chặn cửa này. Mình đoán mấy đứa nhóc như Vương Tử Hiên cũng học trò này từ tivi thôi.”

“Có điều, bởi vì trong thức ăn trước một ngày xảy ra chuyện có đường viên, nên tạm thời không rõ là ai làm.” Đàm Ca chần chừ chốc lát, “Thậm chí không rõ rốt cuộc là mấy tội phạm thiếu niên khác muốn chơi hấn hay là người của chúng ta nữa.”

Vì vậy, nếu không bắt được người gây ra chuyện ngoài ý muốn này, cảnh sát sẽ bị chỉ trích càng lúc càng nặng nề.

Ngôn Hàm không hề cảm thấy khó khăn, thản nhiên nói: “Cái bẫy ngoài ý muốn này được sắp đặt rất tốt, nhưng có một chỗ sơ hở trí mạng.”

“Là gì?” Ánh mắt mọi người đồng loạt tập trung.

“Người sắp đặt làm sao khiến Vương Tử Hiên trùng hợp đi phía trước xe đẩy ngay lúc viên đường tan chảy làm cửa đập vào?”

Mọi người sững sốt.

Đôi mắt Ngôn Hàm đen thẳm: “Nước nóng chảy đến khe cửa rồi hòa tan viên đường cần khoảng mười mấy giây. Nhưng Vương Tử Hiên là người cuối cùng rời khỏi nhà ăn, nếu người sắp đặt vụ việc ngoài ý muốn này không đi chung với hấn, thì làm sao tính được tốc độ hấn dùng com?”

Chân Noãn ngẩng đầu: “Là chính Vương Tử Hiên làm sao?”

Ngôn Hàm cười với cô, nhưng không lập tức đưa ra kết luận: “Rất có thể, nhưng tạm thời chưa thể chắc chắn. Tính toán thời gian hấn cần có thời cơ chính xác hơn, có lẽ chúng ta còn chưa phát hiện ra. Với lại, hình thức gây án học theo phim truyền hình và sách vở này, tôi cứ luôn cảm thấy hơi quen quen.”

Chân Noãn: “Nhóm tự sát tập thể, Trần Hàn – kẻ truyền bá suicide sound.”

“Phải, Tô Dương dành thời gian đi thăm dò đi, chỉ là tôi cảm thấy có manh mối hay không vẫn còn chưa biết.”

“Như vậy à?”

Hai người kẻ tung người hứng, đối đáp tự nhiên, phối hợp ăn ý. Nhất là Chân Noãn, đã cời mờ và gan dạ hơn con người mọi người thấy trước kia rất nhiều, như thể đã biến thành người khác vậy. Mọi người cũng nhìn ra được, dĩ nhiên Ngôn Hàm cũng thế.

Anh nhìn cô, bất giác nhìn nhiều hơn. Chân Noãn bị anh nhìn đến mức tim đập thành thịch, gương mặt đỏ bừng, cúi đầu xuống. Ngay sau đó, trong mắt anh hiện ra đầu của Lão Bạch, cổ tròn to mắt chớp chớp với anh để che đi Chân Noãn. Ngôn Hàm đẩy mặt cậu ta ra, lại cảm một tấm hình lên, là ảnh chụp hiện trường có khoảng cách giữa khe cửa và mặt đất được đo đạc bằng thước.

“Mỗi phần ăn chỉ có ba viên đường, khe hở này ít nhất phải nhét hai phần. Hãy điều tra xem trước ngày xảy ra chuyện có người xin thêm đường hay có ai bị người khác xin phần đường của mình không.”

“Vâng.” Đàm Ca đáp lời, xấu hổ xoa trán.

Tuy lúc Ngôn Hàm không ở đây, họ đã điều tra ra được rất nhiều điểm và chi tiết quan trọng, gần như là toàn diện. Nhưng anh vừa trở về thì đã dễ dàng bắt được một đồng vấn đề mấu chốt.

Ngôn Hàm trầm tư chốc lát, bỗng hỏi: “Nhà họ Vương có bị từ chối vì xin báo lãnh chờ xét xử không?”

“Không. Vương Tử Hiên vẫn ồn ào đòi báo lãnh chờ xét xử, nhưng ba mẹ hấn không hề xin. Chắc là họ lo lắng gần đây dư luận quá xấu, sợ hấn ở bên ngoài xảy ra chuyện gì. Ba mẹ hấn chỉ xuất phát từ mục đích bảo vệ con mình, nhưng hấn lại không hiểu.” Lão Bạch nói đến đây lại bồi thêm một câu, “Chính vì thế, hiện giờ Vương Tử Hiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ba mẹ hấn rất căng thẳng với chúng ta, cả ngày đều nói nhân viên ở trại tạm giam cố ý làm hại hấn.”

Ngôn Hàm gật đầu tỏ ý đã hiểu, lại hỏi: “Đã tìm được kẻ thần bí ở tiệm internet chưa?”

“Chưa.” Lão Bạch nhăn mày nói, “So với Vương Tử Hiên, người sử dụng tài khoản weibo kia mới là đầu đầu nhất.”

Ngôn Hàm: “Mang những thông tin điều tra được về người sử dụng kia cho mọi người cùng xem thử đi.”

Lão Bạch mở máy vi tính vào mạng. Chân Noãn ngẩng đầu xem, tên tài khoản kia là “Sur Tutor của chính nghĩa”, chữ “Sur” trong từ sur đoàn, nó tự xưng như vậy là muốn ám chỉ một mình bản thân tương đương với cả đội quân hay có ẩn ý là “thầy” đây?

Ảnh đại diện của nó là đầu lâu tử thần che kín mũi trằm vùng lưỡi hái. Hiện giờ đã có 5003 người theo dõi. Trong trang cá nhân weibo có bốn tin:

Cái thứ nhất được like 3253, chia sẻ 5734, ngày đăng là 12:25 ngày 21 tháng 12 năm 2015. Nội dung là: Kẻ bị hành hình: Vương Tử Hiên, phán quyết: Gãy xương.

Cái thứ hai được like 154, chia sẻ 344, ngày đăng là 12:25 ngày 20 tháng 12 năm 2015. Nội dung là:

Kẻ bị hành hình: Hoàng Huy, phán quyết: Nấu nhừ.

Kẻ bị hành hình: Thân Hồng Ứng, phán quyết: Cắt cổ.

Kẻ bị hành hình: Trình Phóng, phán quyết: Đá dè.

Kẻ bị hành hình: Đới Thanh, phán quyết: Súng bắn.

Tin thứ ba, được like 40, chia sẻ 23, ngày đăng là 12:19 ngày 14 tháng 12 năm 2015. Nội dung là: Kẻ bị hành hình: Trịnh Dung, phán quyết: Súng bắn.

Còn dưới cùng cũng chính là tin đầu tiên của Tutor, không ngờ lại là mẩu tin từ rất nhiều năm trước.

01:22 ngày 24 tháng 1 năm 20XX, nội dung là: Kẻ bị hành hình: Lữ Băng, phán quyết: Thiêu chết.

Nhìn ngày tháng đăng mấy tin này, cho thấy Tutor biết trước tất cả thời gian xảy ra. Lúc này, weibo chợt có thông báo, Lão Bạch cập nhật mới nội dung trang web.

Trước đó một giây, Tutor vừa đăng một tin mới, được like 0, chia sẻ 0, nội dung là: Kẻ bị hành hình: Vương Tử Hiên, phán quyết: Chém đầu.

“Ồ, sao mỗi tin weibo Tutor đều đăng vào buổi trưa...” Chân Noãn vừa nói xong liền nhận ra, “Giờ cụ thể phía sau ngày đăng có phải là thời gian thi hành ‘phán quyết’ không?”

Ngôn Hàm cũng đã nhìn ra: “Ừ. Tin đăng về giáo sư Trịnh là 12:19 đăng ngày 14, ông ấy chết vào ngày 19 tháng 12. Tin đầu tiên của Vương Tử Hiên đăng vào lúc 12:25 ngày 21, ngày 25 tháng 12 hẳn bị gãy xương.”

Ánh mắt hai người cùng lúc nhìn vào tin cuối cùng, thời gian là 01:22, Lữ Băng chết vào ngày 22 tháng 01, là ngày mừng Tám tháng Chạp của chín năm trước.

“Nhưng mà...” Lão Bạch nói ra nghi vấn, “Tin về khu vui chơi đăng vào lúc 12:25 ngày 20, theo lý thì bốn người này phải chết vào 25 tháng 12 mới đúng, nhưng Hoàng Huy đã chết vào đêm 24 mà.”

Ngôn Hàm: “Ám hiệu này thay vì nói là ngày vụ án xảy ra, chi bằng nói là ngày chấm dứt thi hành.”

Chân Noãn cảnh giác: “Tin weibo vừa đăng nói muốn giết Vương Tử Hiên là lúc...”

Ngôn Hàm tiếp lời: “12:31, cũng chính là trước ngày 31.”

Mọi người cau mày, đây là đang khiêu chiến với cảnh sát sao? Tại sao có người tiên đoán được cái chết của Trịnh Dung và Trình Phóng? Hay đây vốn không phải tiên đoán mà là sắp đặt trước?

Đàm Ca: “Mức độ quan tâm dành cho ‘Thầy Tutor’ không lớn lắm, từ bình luận của người theo dõi có thể thấy được hơn phân nửa nói hẳn là ‘thần tiên đoán’, còn có người hỏi hẳn có phải nhà ngoại cảm không. Đa phần đều là những người mang tâm lý hiếu kỳ, cho rằng Tutor đoán đúng chỉ là một việc trùng hợp và ngoài ý muốn. Nhưng vì thân phận Thân Hồng Ứng đặc biệt, nên một số kênh truyền thông đã bắt đầu chú ý.”

“Tình trạng hiện giờ của Hoa Thịnh thế nào?”

“Vẫn chưa công bố tin tử của Thân Hồng Ứng, cho nên trang cá nhân weibo của Tutor tạm thời chưa có sức ảnh hưởng.”

“Nhưng nếu Vương Tử Hiên thật sự không sống qua năm mới thì Tutor sẽ cực hot đấy.” Ngôn Hàm tiếp lời.

“Bây giờ Vương Tử Hiên đang ở bệnh viện à?”

“Đúng.” Đàm Ca nói, “Chúng ta đã phát hiện ra weibo này thì không thể làm như không biết được, cho nên đã phái người đến bệnh viện canh chừng.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng: “Mọi người hãy mau chóng bắt được kẻ đã nhét viên đường dưới khe cửa đi.”

Tan họp đã đến giờ cơm trưa, Ngôn Hàm và Đội trưởng Bùi vừa đi vừa nói chuyện. Lúc ra khỏi phòng họp, anh liếc nhìn về phía Chân Noãn, cô nhìn

thấy liền đuổi theo sau như chiếc đuôi nhỏ mà không hề lên tiếng.

Lão Bạch đi ngang trên chóc: “Đội trưởng Bùi, anh còn bám lấy Đội trưởng Ngôn nói chuyện nữa thì Mèo Con sẽ cào anh đấy.”

Đội trưởng Bùi cười ha hả: “Tôi đi trước, tôi đi trước.”

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn Chân Noãn bị trêu ghẹo đến mức lúng túng, tròn tròn mắt, mặt ửng đỏ, cứ xua tay: “Không có mà.”

Anh hơi nghiêng người, đầu ngón út khều lòng bàn tay cô rồi kéo cô đến bên cạnh. Lòng bàn tay cô râm ran, nhẹ nhàng giã ra: “Lúc làm việc phải chú ý hình tượng.”

“Được, chú ý tác phong.” Anh cười, buông cô ra.

Bởi vì vừa rồi bị Lão Bạch trêu đùa nên cô có chút ngượng ngùng, anh liền tìm chuyện nói: “Tại sao nói Vương Tử Hiền bị thương không nghiêm trọng?”

“À, chuyện này sao.” Cô ngẩng đầu, nghiêm túc nói: “Khớp xương tách rời...” Cô giải thích với anh gần mười phút.

Ngôn Hàm cúi đầu vừa đi vừa lắng nghe, tính nhẫn nại tốt đến bất ngờ. Cô thì thầm nói một đồng từ chuyên môn, thỉnh thoảng còn khoa tay múa chân. Khỏe môi anh mỉm cười lơ đãng, cứ luôn kéo vai và ôm eo cô, tránh để cô va chạm với người qua lại rồi dẫn cô vào thang máy.

Thỉnh thoảng, cô hơi ngơ ngác khựng lại mỗi khi bị anh chạm vào thì anh liền “tốt bụng” nhắc nhở: “Vừa rồi đang nói đến nứt xương.”

Cô “à” một tiếng rồi lại tiếp tục khề khàng giảng giải. Nói xong, cô lại mím môi: “Không phải em nói phức tạp quá chứ?”

Anh khẽ cười: “Anh cho là vừa phải.”

Đến nhà ăn, hai người bung khay ăn ngồi đối diện nhau. Chân Noãn nhớ đến xác ướp liền hỏi: “Mấy mảnh kia đều là của Hạ Thiên sao? Lúc trước, mọi người cho rằng đã phát hiện ra A Thời... Em... vẫn gọi là A Thời đi. Trong hai nhóm xương và tế bào của cô ấy, nhóm đầu tiên là một chiếc xương sườn và thịt vụn, đó thật ra là của em đúng không?”

Ngôn Hàm cau chặt mày, “ừ” một tiếng.

Chân Noãn thoáng nhìn xung quanh, đưa tay đến vuốt lên mu bàn tay anh, nhỏ giọng dỗ dành: “Không đau, không đau, em không nhớ được gì cả.”

Anh dờ khóc dờ cười.

“Rồi sau đó lại phát hiện nhóm thứ hai là xương cổ gù đấy, cái kia mới là của Hạ Thiên. Lần này tìm được xác ướp, trùng hợp đã gom được nguyên vẹn gộp chung với nhóm thứ hai rồi.”

Chân Noãn nói đến đây liền thấy hơi khó chịu: “Cô ấy thật đáng thương. Từ bé đã bị người ta đánh đập, phải làm việc cho kế hoạch T, để rồi cuối cùng còn bị họ hại chết.”

Ngôn Hàm nói: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ tra rõ ràng tất cả chuyện này.”

Chân Noãn ra sức gật đầu: “Em tin tưởng anh.” Lại nói tiếp, “Tên Tutor kia rất có thể có liên quan đến cái chết của Lữ Băng. Điều em quan tâm hơn cả là hẳn đã nói trùng phạc dành cho Lữ Băng chính là hòa thiêu. Em đã khám nghiệm qua xác ướp nhưng không có dấu vết bị lửa đốt, anh ta là bị cắt cổ, sau đó ném vào axit.”

Chân Noãn cau mày suy tư, vô thức múc canh cho vào miệng.

Ngôn Hàm nhìn cô giãy lát, không nhịn được cười: “Càng lúc em càng giống pháp y rồi.”

“Ồ!”

“Nói mấy chuyện này mà cũng ăn cơm được.”

“Lẽ nào em còn phải chú ý tác phong?” Cô dẫu môi, nghĩ ngợi, “Đơn vị chúng ta nam nhiều nữ ít, phụ nữ làm gì cũng đều là một đóa hoa hết.”

Nụ cười Ngôn Hàm dần rạng rỡ, lộ ra hàm răng trắng tinh. Cô đã biết nói đùa rồi, chỉ là tính cô hay e thẹn, sau khi nói xong thấy anh không có biểu hiện khác thường, cô lại đỏ mặt xấu hổ trước.

Chân Noãn lại nói: “Em như thế chưa là gì đâu. Lúc thực tập ở Mỹ, có một nhà bệnh lý học tên là Eva, đồ ăn của cô ấy đặt chung tủ lạnh với mấy bộ phận được giải phẫu ra đấy.”

Ngôn Hàm bật cười, đôi mắt đào hoa tỏa sáng lấp lánh, hỏi: “Đây có được coi là chiếm dụng của công không?”

“Chiếm dụng của công? Chỉ có anh mới nghĩ đến điều này. Quả nhiên là boss, ý nghĩ cũng khác với người thường.”

Buổi chiều. Chân Noãn muốn đến bệnh viện làm giám định thương tích cho Vương Tử Hiên. Nhưng rồi cô nghĩ lại, cảm thấy Vương Tử Hiên rất có thể là kẻ biết rõ tai nạn bất ngờ này của bản thân hắn. Vì vậy, trước khi tiếp xúc với Vương Tử Hiên, tốt nhất là cô nên đi xem thử hiện trường, nếu không thì cô sẽ lại trở tay không kịp như lần gặp cái tên vô lại kia.

Trong trại giam, cầu thang mà Vương Tử Hiên ngã lăn xuống rất bình thường, không có gì lạ. Chân Noãn định căn cứ theo hình ảnh vết thương mô phỏng lại quá trình hắn lăn xuống lầu, bèn tìm đến Chương Tường cùng ở chung trại với hắn, dáng vóc của cậu ta xấp xỉ với Vương Tử Hiên.

Nhưng Chương Tường không tình nguyện lắm, cũng không muốn nói chuyện hay trao đổi với cô. Chân Noãn không ngại, bảo cậu ta đứng ở vài vị trí bên cạnh lan can so sánh, sau khi đã ước lượng đại khái trong lòng thì để cậu ta đi.

Trước khi cậu ta bị giải đi, Chân Noãn bỗng hỏi: “Vương Tử Hiên ở trong này có bắt nạt cậu không?”

Sắc mặt cậu ta liền thay đổi, vội rời đi mà không nói một lời.

Đến bệnh viện, sau khi Chân Noãn trao đổi tình trạng thương tích của Vương Tử Hiên với bác sĩ, không có nghi ngờ gì về chẩn đoán bệnh tình của cậu ta. Cô cảm ơn rồi rời khỏi và đi đến phòng bệnh xem Vương Tử Hiên.

Chân Noãn vào phòng bệnh, vừa ngẩng đầu liền sững sốt. Vương Tử Hiên không mặc gì cả nằm trên giường.

Cô khó hiểu hỏi: “Cậu làm gì vậy?”

Vương Tử Hiên vốn muốn nhìn cô xấu hổ tức giận, hoặc là sợ đến mức mặt mày trắng bệch hết lên, không ngờ cô phản ứng bình thản, cứ như thân thể hắn chỉ là cá nằm trên thớt, không hề khiến cô đồ đạc tia tai liên tưởng đến ân ý nào về tình dục. Hắn chẳng biết thần kinh của Chân Noãn bình thường cho lắm.

Tuy bình thường đàn ông vừa đến gần cô sẽ hoảng loạn, nhưng giờ phút này cô mang nhiệm vụ trên người đến kiểm tra. Trong mắt cô, hắn chỉ là một thân xác chờ được khám nghiệm mà thôi. Đối mặt với thân thể con người mà cô đã nhìn vô số lần, cô không nghĩ nhiều.

Cô liếc nhìn hắn một cách kỳ quặc.

“Cô không phải là pháp y đến kiểm tra cho tôi sao? Đến đây xem vết thương của tôi đi!” Cậu ta dang rộng tay chân, ngược cổ lên, kêu gọi bằng thứ âm thanh vừa khiêu khích vừa khàn khàn, “Đến đây đi, dùng tay của cô kiểm tra thân thể tôi nào.”

Tên nhóc này bây giờ còn chưa biết mình đã trở thành đối tượng chém đầu của Tutor, nên chẳng chút kinh sợ, cứ thế bộc lộ bản chất.

Chân Noãn cau mày nhìn cậu ta chốc lát mới muộn màng hiểu ra ẩn ý. Cô không hề để lộ chút lúng túng, cảm báo cáo bệnh án đi đến nơi xa: “Tôi đã xem báo cáo kiểm tra của bác sĩ điều trị, nội dung rất chi tiết rồi, cậu không có gì đẹp mắt cả, mặc quần áo vào đi.”

“Tiếc quá.” Cậu ta kéo chăn lên, nhắm nghiền rồi rót cốc nước ân cần đưa cho cô, “Cô pháp y, mời uống nước.”

Chân Noãn hơi khát, đi đến nhận lấy, nhưng để lên khoe môi rồi lại đặt xuống. Nước không ổn. Cô dần nổi lòng thấy không đáng thay cho tất cả người bị hại, nhần nhện: “Quả nhiên cậu không hối cải. Bây giờ đang ở bệnh viện đấy.”

Vương Tử Hiên bị cô vạch trần vẫn điềm nhiên như không, cười thâm dân: “Bên ngoài người qua kẻ lại không phải càng kích thích hơn sao? Y tá ở đây đều rất thích.”

Bên ngoài phòng bệnh có canh sát trông chừng, thế mà hắn lại dám làm chuyện này. Tên nhóc vị thành niên này lớn lên sẽ thành thứ quái quỷ gì đây?

Chân Noãn kinh tởm, nén nhện thở hắt ra, cúi đầu lật báo cáo: “Sau khi cậu bị xe đẩy đụng lăn xuống cầu thang, lần thứ hai là rơi ra khỏi lan can, rơi xuống khúc quanh của cầu thang.”

“Cô pháp y, có phải cô đã nhìn ngắm rất nhiều thân thể của đàn ông rồi không?”

“Tay vịn lan can trùng hợp cao ngang eo cậu. Bác sĩ nói lúc cậu nhập viện chính diện thân thể không hề bị bầm, nhất là bụng và xương hông đều không có vết bầm.”

“Cô pháp y, cô xinh đẹp như vậy thì lúc làm kiểm tra cho đàn ông, bọn họ có bị cô sờ này sinh phản ứng không?”

Ngón tay cảm báo cáo của Chân Noãn khựng lại, một hồi lâu cất tiếng nói: “Đều là người chết cả.”

Vương Tử Hiên á khẩu một giây.

“Lúc rơi xuống khỏi lan can là lưng hướng ra ngoài sao? Sau lưng cậu có một vết máu bầm, nhìn hình dáng có lẽ là do đụng vào lan can cầu thang tạo nên.” Cô vừa nhìn vết thương của hắn liền hiểu ngay, đang phán đoán và tái hiện lại tình hình lúc hắn va đập bị thương.

Vương Tử Hiên chẳng mấy may tò mò làm sao cô đoán được, cũng không hề phối hợp mà hỏi tiếp: “Cô pháp y, cô nhận được việc này có phải là đi cửa sau không? Người trong đội canh sát hình sự, ví dụ như tên Đội trưởng lúc trước ôm cô ấy, có phải đã ngủ với cô rồi không? Cô pháp y à, trông tinh thần cô không tốt, đáng vẻ lại ốm yếu như vậy, có phải đã bị hắn ta làm quá độ, mỗi ngày làm việc xong còn phải thường xuyên lên giường hầu hạ

cho hấn nên thân thể không chịu nổi không?”

Đầu óc Chân Noãn nổ ầm.

Lời nói bần thiêu trong miệng hấn vượt xa khả năng xử lý của cô. Cô bất giác nghĩ đến Ngôn Hàm, gương mặt và mùi hương của anh, mạch đập không thể kiềm chế đột ngột tăng vọt, vang lên thành thạch bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111

Giờ phút này, lời nói của Vương Tử Hiên chỉ mang đến nhục nhã và ghê tởm khiến cô buồn nôn. Gã thiếu niên này là một tên ác ma, quả thật hấn đã xem tất cả phụ nữ đều là gái điếm hay đồ chơi rẻ mạt. Cô nhìn chăm chăm báo cáo trong tay, ngón tay gần như muốn bóp nát.

Cô dùng lý trí kiềm chế, tự nhủ với mình rằng không thể biểu lộ phần nộ, như vậy sẽ làm hấn càng thêm đắc chí mà lớn lối. Cuối cùng, cô ngược mắt liếc nhìn hấn với vẻ khinh thường: “Việc của tôi có liên quan gì tới cậu?”

Việc cô không hề phủ nhận ngược lại khiến Vương Tử Hiên không có được khoái cảm trên ghẹo cô. Cô đóng báo cáo lại, đứng dậy rời đi, không hề muốn ở chung với kẻ bi ối này một giây phút nào nữa.

Nhưng Chân Noãn phát hiện hấn có gì đó hơi bất thường. Hấn nhìn cô chăm chăm, khoe miệng nhếch lên cười quái gờ, ánh mắt mơ màng xấu xa, khuôn mặt ửng đỏ, miệng không ngừng rên rì: “Cô pháp y, cô pháp y...”

Chân Noãn bước nhanh ra ngoài, đi ngang qua giường lại bất ngờ phát hiện, thân thể vừa nãy được phủ trong chăn của Vương Tử Hiên đã hoàn toàn chẳng có vật gì che đậy khi nhìn từ góc bên này.

Trong nháy mắt, máu toàn thân Chân Noãn đều sôi trào: Thật không ngờ hấn nhìn mặt cô rồi tự sướng trước mặt cô!

Toàn thân gã thiếu niên ửng đỏ, thờ hồn hên: “Cô pháp y, tôi nhìn thấy cô và bọn họ làm với nhau... Tôi cũng muốn gia nhập. Cô pháp y, thân thể cô đẹp quá, cô pháp y, thân thể cô...”

Chân Noãn vừa tòm lợm vừa nhục nhã, đi ra ngoài giật cửa thật mạnh. Cảnh sát hình sự mặc thường phục và đặc công ở cửa không hiểu vì sao. Mặt cô lúc đỏ lúc trắng, xông đến thang máy chính giữa chờ thang đến, càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng hận.

Vừa nghĩ đến tên khốn ấy ảo tưởng đáng về cô làm chuyện kia thì con thịnh nộ và cảm giác bị sỉ nhục của cô đã bốc cao, nhưng lại không có chỗ nào để trút.

“Ting” một tiếng, thang máy trước mặt mở ra. Ngôn Hàm vừa ra khỏi thang máy đã nhìn thấy vẻ căm tức đến mức muốn bầm người khác ra mà phải nín nhịn gần như sắp bị nội thương của cô, liền bối rối nhíu mày: “Sao vậy?”

“Không sao.” Cô buộc tóc lên lao vào thang máy.

Tay anh đưa đến nắm lấy cánh tay cô kéo trở lại. Cô quay mặt đi, mặt thoát trắng thoát đỏ, vốn chỉ là tức giận nhưng vừa nhìn thấy anh thì cô lại cảm thấy vô cùng ảm ức và ghen ngào: “Không sao...”

“Vương Tử Hiên à?” Giọng anh lạnh lùng.

Cô cắn môi run run, không lên tiếng. Ngôn Hàm lôi cô đang giãy giụa đến cầu thang rồi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Quay đầu nhìn lại, anh liền thẳng thốt. Cô khóc nhưng không hề có âm thanh, cứ thế rơi nước mắt. Trước đó, tuy cô đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng lời hỏi han của anh khiến cô vỡ òa, chưa xót không thôi, những giọt nước mắt ảm ức và bị phản toàn bộ đều tuôn ra.

Ngôn Hàm nheo mắt, buông cô ra: “Anh đi hỏi hấn.”

“Anh đừng hỏi.”

Chân Noãn hét lên, nhào đến kéo rít lấy tay anh. Cô không dám nghĩ nếu như hiện giờ Ngôn Hàm vào phòng bắt gặp Vương Tử Hiên vừa miêu tả thân thể cô, vừa điên cuồng tự sướng thì cô sẽ xấu hổ đến cỡ nào. Hơn nữa, anh nhất định sẽ đánh Vương Tử Hiên. Bây giờ, anh đang trong thời kỳ nhạy cảm, đánh người nữa sẽ tiêu tan sự nghiệp mất.

Cô gục đầu đặt lên vai anh, cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không ngừng run rẩy. Thoáng chốc, cô nín khóc, lắc lư tay anh: “Anh đừng đi, bây giờ đừng đi.”

Ngôn Hàm rũ mắt chốc lát, biết được đã xảy ra chuyện gì. Về mặt anh khá bình tĩnh nhưng tay lại vô thức siết chặt. Chân Noãn cảm giác được tay anh đang âm thầm tích tụ sức lực, trong lòng chợt thấy kinh hoàng vì biết anh đã đoán ra được.

“Đội trưởng, anh đừng...”

Mặt Ngôn Hàm căng kín mây đen, vỗ vỗ tay cô rồi đẩy lối thoát hiểm đi ra ngoài.

Đây là bệnh viện đấy! Cô đuổi theo nhưng chỉ thấy Ngôn Hàm giật cửa đi vào phòng bệnh của Vương Tử Hiên. Máy đồng nghiệp bên ngoài lại không hiểu vì sao.

Chân Noãn nhào đến đẩy cửa, nhưng cửa đã khóa rồi. Cô nhìn y tá bác sĩ qua lại xung quanh và máy đồng nghiệp phía sau, không dám cất tiếng hô. Cô đành lẳng lẳng xoay tay nắm cửa, thoáng chốc đã biết là gay rồi.

Qua lớp cửa kính, cô nhìn thấy Ngôn Hàm hùng hổ giơ quả đấm lên, là định đánh người ư? Anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa. Chân Noãn sốt ruột vô cùng. Vương Tử Hiên và người nhà của hắn là một lũ côn đồ lưu manh. Nếu Ngôn Hàm đánh hắn, hắn nhất định sẽ cắn chặt không buông.

Bên trong không có âm thanh, nhưng chiếc giường lại trượt đi vài cái. Ngay sau đó là tiếng kêu rên mơ hồ của Vương Tử Hiên, giống như đã bị bịt miệng.

Chân Noãn quay đầu lại nhìn, mấy cảnh sát mặc thường phục phía sau đang cầm báo xem, vờ như không nghe thấy. Một lúc sau, trong cửa kính nhỏ hẹp lại xuất hiện Ngôn Hàm, trên mặt còn vẻ tức giận như bị đóng băng. Nhưng nhìn thấy ánh mắt hoảng hốt của cô qua cửa kính, sắc mặt anh dịu đi, sa sầm nhìn cô rồi kéo cửa ra.

“Đội trưởng... anh đánh hắn hả?”

“Ừ.” Anh điềm nhiên như không đi về phía trước.

“Hắn rất vô lại, anh đánh hắn rồi, hắn kiện anh thì làm sao?...” Cô lo lắng đến nghẹn ngào, “Chứng cứ ở trên người không phủ nhận được. Anh sẽ bị cắt chức đấy.”

Anh rũ mi mắt liếc nhìn khuôn mặt cuồng quýt đỏ bừng của cô, khóe môi nhoen cong, cười một tiếng: “Yên tâm, bọn anh đánh người sẽ dùng cách đặc biệt, dù có soi bằng kính hiển vi cũng không tìm ra chứng cứ.”

Cô sững sờ, nhìn về mặt của anh liền khẳng định được chuyện này có thật.

“À...” Thái độ cô thay đổi, yên lòng thở phào, đi vào cầu thang với anh và hỏi: “Vậy anh có đánh hắn thêm vài cái không?”

“Em nói đi?”

Cô dụi dụi đôi mắt còn vương nước, ngẩng đầu lên: “Vậy thì đánh bẹp hắn luôn đi!”

“Đánh bẹp rồi.”

Anh kéo cô sang một bên, thân hình cao lớn bao phủ cô ở góc tường, ngón tay quệt nhẹ hàng mi uơu ước của cô, thì thầm: “Anh ghét nhất là thấy em khóc. Cũng không biết tại sao, chỉ là trong lòng khó chịu. Từ bé đã vậy, không sợ bị ba anh đánh, chỉ sợ em khóc thôi.”

Lòng cô ấm áp đến lạ, trước giờ cô không biết che giấu tình cảm, có gì liền nhỏ nhẹ nói ra hết: “Em vừa khóc thì anh đã đánh người. Hình như làm thế không đúng đâu, nhưng em lại rất vui, rất...” Cô đỏ mặt, khe khẽ nói: “... Rất thích Đội trưởng.”

Tim anh tan chảy, ôm chặt eo cô, cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô, khẽ khàng: “Mới vừa rồi lo lắng cho anh hả?”

Cô “ừ” một tiếng, thoáng đẩy lồng ngực anh như chiếu lệ rồi cào nhẹ, vô cùng thành thật nói: “Không lo cho anh thì lo cho ai?”

Một câu nói của cô đã thổi vùng ngọn lửa trong lòng anh, anh ôm eo cô càng chặt, ghì sát cô vào tường, môi lưỡi quấn quýt.

Cô bị anh hôn đến mê mên ngất ngất, nói trong mơ hồ: “Sẽ bị người ta thấy...”

Lời còn chưa dứt đã bị anh nuốt lấy.

Ngôn Hàm nắm tay Chân Noãn vừa đi ra khỏi tòa nhà thì điện thoại di động đã đổ chuông, là Đội trưởng Bùi gọi đến: “Ngôn Hàm, có ký giả đã phát hiện ra tên Tutor trên mạng kia. Hiện giờ, cả đám ký giả đang ở sân chờ phỏng vấn, còn có một nhóm khác đã chạy đến bệnh viện. Lúc anh đi ra nhớ cẩn thận một chút.”

Ngôn Hàm ngẩng đầu, đám ký giả đã tràn vào bệnh viện. Một nhóm người lấy bệnh viện làm phòng nấp, bắt đầu nhìn vào máy quay phim nói: “... Hiện tại, chúng tôi đang ở bệnh viện tổng quân khu thành phố Dự Thành, sau khi chúng tôi liên lạc với ba mẹ Vương Tử Hiên biết được Vương Tử Hiên đã nằm viện ở đây được một tuần. Từ đầu đến chân Vương Tử Hiên bị gãy xương nhiều nơi nhưng tình trạng khôi phục trước mắt khá tốt. Tuy dưới áp lực truyền thông và dư luận xã hội, cảnh sát đã công bố hai đoạn phim ghi hình giám sát có thể gọi là quái lạ, nhưng vẫn chưa đưa ra được lời giải thích hợp

lý cho sự việc “xe đẩy” lần này. Chúng tôi cũng cảm thấy lo lắng thay cho tình trạng sống còn của người tình nghi đang được canh chừng trong trại tạm giam...”

Chân Nỗn cau mày, lại nhìn Ngôn Hàm. Anh dường như không nghe thấy, về mặt bình tĩnh, ôm cô đi trong đất tuyết trắng xóa.

Giọng nói ký giả vang lên liên tiếp: “... Trưa hôm nay, chúng tôi đã phát hiện một tài khoản trên weibo tên là “Thầy Tutor chính nghĩa”. Vào ngày 14 tháng 12, hãn đăng tin muốn giết chết Trịnh Dung, kết quả chắc hẳn tất cả mọi người đều đã biết. Sau đó, vào ngày 25, Tutor lại đăng tin muốn khiến Vương Tử Hiên gãy xương, kết quả Vương Tử Hiên đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Bây giờ, Tutor lại tiếp tục đăng tin muốn giết Vương Tử Hiên, có người giải được ẩn ý và đoán rằng ngày hết hạn là ngày 31.

Nhưng theo bệnh nhân khu nội trú cho hay, ngoài phòng bệnh của Vương Tử Hiên có rất nhiều cảnh sát mặc thường phục, chứng tỏ cảnh sát cũng đang nghi ngờ rất có thể Tutor không phải đang đùa mà là tên sát thủ liên hoàn. Số phận Vương Tử Hiên bây giờ rốt cuộc sẽ ra sao...”

Chân Nỗn cảm thấy mấy ký giả kia còn chưa kết luận chỉ vì muốn dùng lời diễn đạt chủ quan để thu hút ánh mắt dư luận, thật là không có trách nhiệm.

“Đội trưởng, anh không lo sao?”

“Khu nội trú có an ninh ngăn lại, họ không thể nào vào quấy rầy, nên sẽ không gây ra phiền phức cho người trên lầu.”

“...”

Không phải là ý này đâu, nhưng thôi, trông anh cũng không buồn để ý. Chỉ là...

Có ký giả thường tiếp xúc với cảnh sát tinh mắt, từ xa đã nhìn thấy Ngôn Hàm, nhưng vì không dám khẳng định nên vừa neho mắt vừa ghé tai thì thầm.

Ngôn Hàm nhạy cảm hơn họ, thoáng chốc đã phát hiện không khí xung quanh có gì không ổn, liếc nhìn một vòng khu nhà quanh mình, trong tích tắc đã tính ra kế hoạch rút lui tốt nhất.

Chân Nỗn đang cúi đầu suy tư, bỗng bị anh nắm chặt tay, quay người cô lại. Cô ngẩng đầu lên, Ngôn Hàm liền nói: “Đừng quay đầu lại.”

Cô bị anh kéo đi như bay trong đồng tuyết, đoán được chuyện gì đã xảy ra liền bước nhanh theo anh.

Ngôn Hàm kéo cô đến phía sau tòa nhà khu chẩn đoán, nói thật khẽ: “Chạy!”

Chân Nỗn còn chưa kịp phản ứng, anh đã nắm tay cô chạy đi. Anh lo lắng cho thể lực của cô nên chỉ dùng nửa tốc độ, còn cô như đang trượt băng, bị anh lôi đi xềnh xệch.

Gió bắc lạnh buốt thổi ập vào mũi và miệng cô. Cô vừa chạy vừa thở hổn hển, sương mù xung quanh tản ra từ miệng như những mảnh bông, che phủ mộng lung trước mặt. Cô hòng khô khốc trong gió, phổi nóng hừng hực, nhưng cô lại cảm thấy vui thích đến lạ. Tốc độ, chạy nhanh, trốn tránh, đây là điều cô chưa bao giờ được trải nghiệm. Cô bắt đầu chạy trong niềm vui thích, nhìn góc mặt đang chếch ở phía trước của anh, bắt gặp nở nụ cười.

Gió thổi tóc vào cổ áo anh, hai màu trắng đen rõ ràng, phóng khoáng và ngang tàng như thể sức sống dồi dào. Cô thích cảm giác chạy trốn này mà không hề có nguyên do. Cảnh vật như dòng sông đang mài miết chảy xuôi, băng qua vùng đất tuyết trắng xóa và những hàng thông xanh biếc, khiến đám người trở mất kinh ngạc.

Anh kéo cô lên lối giữa dòng người qua lại, dừng gấp rồi lại tăng tốc, rẽ ngoặt và luồn lách như xe chỉ luồn kim, lại giống như đua xe vượt chướng ngại vật. Khi vườn hoa hiện ra trước mắt, anh mới giảm dần tốc độ, quay đầu nhìn lại mới nhận ra tốc độ quá nhanh. Nhóm ký giả đuổi theo kia thậm chí còn chưa kịp rẽ ngoặt. Anh thôi nhìn về phía xa mà dời mắt trở lại, môi cô khô nứt nhưng gương mặt vẫn đọng đầy nụ cười rạng rỡ.

“Vẫn ổn chứ?”

Cô chống eo thở, ra sức gạt đầu, cười khanh khách. Chạy trốn một hồi khiến toàn thân nóng lên, cảm giác thật ấm áp.

“Cười gì vậy?”

“Hi, chơi vui thật.”

Anh nhoen môi, ánh tuyết soi vào đôi mắt đào hoa, nụ cười dần nở rộng, lộ ra hàm răng trắng, vuốt tóc cô: “Đi thôi.”

Tòa nhà cảnh sát.

Chân Nỗn chỉnh sửa lại tài liệu trong tay, đi đến văn phòng Ngôn Hàm để báo cáo tình hình. Đúng lúc nhóm Đàm Ca cũng có mặt, Ngôn Hàm nói: “Vừa hay mọi người cũng đang có mặt. Mèo Con, em báo cáo trước đi.”

Chân Nỗn không hề ngồi xuống, đứng trước bàn làm việc của Ngôn Hàm: “Lần đầu tiên Vương Tử Hiên bị lăn xuống cầu thang đích thực là do xe đẩy đụng phải, nhưng lần thứ hai hẳn rơi xuống lan can, cũng chính là lần khiến hãn bị thương nặng hơn không phải do xe đẩy gây ra.”

Cô lấy ra ảnh chụp phần lưng của Vương Tử Hiên trong bệnh án và cầu thang nơi xảy ra vụ án: “Lưng của hãn đụng vào lan can, sau đó mất trọng tâm

ngã xuống. Hắn nói rằng lúc xe đẩy lăn xuống thang lầu, vì tránh né nên hắn đã nhảy lên và bị ngã qua lan can. Điểm này em cảm thấy rất kỳ lạ. Lúc nhảy ra hắn có thể đưa lưng về phía lan can, nhưng bản thân con người chỉ quen với động tác nhảy lên cao và nhảy đến phía trước, không thể nào nhảy ra phía sau được.”

Cô vẽ một chiếc lan can trong không khí phía sau lưng, mô phỏng hành động nhảy ra phía sau. Vì dùng sức khá mạnh, đuôi ngựa thật dài đong đưa, gót chân rơi xuống đất, dư âm độ lực lan thẳng đến đầu. Khả năng giữ thăng bằng của cô vốn không tốt liền lao đảo vài bước, về mặt góc nghiêng gây ra trong thoáng chốc.

Mấy người đàn ông trong văn phòng nhìn cô chằm chằm, cô như một chú gấu koala đáng yêu, nhóm cảnh sát hình sự vốn nghiêm túc bỗng phì cười. Lúc này, Chân Noãn mới phát giác ra mình ngớ ngẩn, rất xấu hổ, nhưng mọi người lại cười vui vẻ làm cô cảm thấy chọc mọi người vui cũng rất hay. Chuyện có thể làm cho những đồng nghiệp cảnh sát này vui cười thật sự quá ít ỏi rồi.

Ánh mắt Ngôn Hàm xao động, cười nói: “Cảm ơn Mèo Con đã cố gắng biểu diễn. Có điều, anh cho rằng có thể là do lúc hắn nhảy lên va phải xe đẩy đang lăn xuống, dẫn đến mất trọng tâm mới quay người lật ra.”

“Vâng, có khả năng này. Nhưng chỗ sưng trên bả vai hắn rất kỳ lạ.” Cô cầm lấy một tấm ảnh khác, “Trên vai trái Vương Tử Hiên có một vết bầm to hơn cả bàn tay đàn ông. Em đã xem qua xe đẩy, bản thân nó không có mặt chịu lực nào tạo ra được vết thương lớn như vậy. Em cũng xem ghi chép lời khai của những người ở chung với Vương Tử Hiên và nhân viên trông giữ, ở trong trại tạm giam hắn không gây chuyện, cũng không có ai đánh hắn. Em đã tận mắt thấy...”

Lúc ở phòng bệnh, tuy cô không đến gần Vương Tử Hiên, nhưng toàn bộ những nơi cần nhìn cô đều điềm tĩnh quan sát hết thấy.

“Vết thương này còn mới. Vật thể đánh vào có chiều rộng bằng với lòng bàn chân.”

Ngôn Hàm hiểu: “Ý em là có người đạp hắn xuống à?”

“Đúng ạ.”

Hắc Tử khó hiểu: “Với tính tình của Vương Tử Hiên, nếu ai đá hắn, hắn nhất định là cắn chặt không buông. Huống chi, trong đám người bị nhốt chung với hắn không có ai phạm tội nghiêm trọng hơn hắn cả, chắc không ai dám trêu chọc hắn đâu.”

Chân Noãn sững sốt, nhỏ giọng, ngón tay xoắn lại dưới bàn làm việc: “Việc này tôi cũng không biết, tôi chỉ căn cứ vào những gì mình thấy để tái hiện lại chuyện xảy ra khi đó thôi.”

Ngôn Hàm nhìn cô một hồi, mỉm cười: “Em đã làm rất khá.”

Đàm Ca nói: “Bọn tôi xem phản hồi của nhân viên phụ trách điều tra trại tạm giam, không hề phát hiện ai lấy thêm đường, cũng không có ai đi lấy đường dư trong khay thức ăn của người khác. Về phần những người bị giam giữ còn lại, họ đều nói không ai tìm họ xin đường, bản thân họ hoặc là ăn hết, hoặc là đã bỏ lại trên khay.”

Khóe môi Ngôn Hàm hơi cong: “Nói như vậy đã chứng thực được cách nói của Chân Noãn, tổng cộng có hai người.”

Chân Noãn nhìn anh, những người khác cũng vậy: “Hai người?”

“Vụ tai nạn ngoài ý muốn này ít nhất có hai người biết rõ. Đầu tiên là Vương Tử Hiên, nước nóng chảy đến hòa tan viên đường, khoảng thời gian này chỉ có mình hắn có thể kiểm soát. Nếu hắn không biết, người khác không thể nào kiểm soát thời gian của hắn được. Một mình hắn ở lại cuối cùng là mình chứng tốt nhất. Hắn không muốn cửa nện vào người khác phá hỏng kế hoạch, cho nên ở lại cuối cùng, đến khi mọi người đi hết mới bắt đầu thực hiện. Ngoài ra, máy giám sát đã có vấn đề, từ lúc hắn rời khỏi phòng ra đến hành lang mất năm giây, nhưng cự ly một hai mét vốn không cần đi đến năm giây. Có lẽ hắn đã ngồi xuống trước cửa nhà ăn, cũng là góc chết máy giám sát để xem xét tốc độ tan chảy của viên đường.”

Chân Noãn gật đầu, đúng là như thế.

Ngôn Hàm: “Kẻ thứ hai là đồng bọn của Vương Tử Hiên. Hắn để lại viên đường của mình cho Vương Tử Hiên gom thành phần hai người. Sau đó lúc xe đẩy không đụng Vương Tử Hiên rơi xuống, hắn đã đạp Vương Tử Hiên xuống. Đây cũng là lý do tại sao Vương Tử Hiên không hề đề cập đến việc mình bị đá.”

Chân Noãn hỏi: “Vậy làm sao tìm ra được người thứ hai?”

“Không cần tìm, là Chương Tường.” Ngôn Hàm nói với giọng khẳng định.

Chân Noãn nghĩ thầm, lại là kinh nghiệm à?

Anh nhìn ra tâm tư của cô, chậm rãi cười nói: “Thời gian Vương Tử Hiên vào trại tạm giam không lâu, có thể trong thời gian ngắn kết bạn với hắn chỉ có mỗi Chương Tường thôi. Với lại, nếu muốn ngã cầu thang chỉ cần đẩy một cái là được, sẽ không lưu lại chứng cứ. Nhưng cậu ta lại dùng chân đạp, chứng tỏ trong lòng cậu ta vừa hận vừa sợ Vương Tử Hiên, cũng lưỡng lự trước Vương Tử Hiên sẽ không vì một cú đạp này mà làm gì cậu ta.”

Chân Noãn bừng tỉnh ngộ, Đàm Ca lập tức nói: “Tôi bảo người lập tức đi thẩm vấn Chương Tường.”

“Quả thật phải thăm vấn cậu ta, làm rõ xem rốt cuộc chiêu trò là do ai nghĩ ra.”

Chân Nỗn thấy lạ: “Lẽ nào không phải Vương Tử Hiên nghĩ ra sao? Hắn mà nghe theo Chương Tường à?”

“Nếu hắn muốn ngã bệnh hoặc bị thương để rời khỏi trại tạm giam, còn Chương Tường đúng lúc giúp hắn nghĩ ra chiêu thì sao? “Ánh mắt Ngôn Hàm xa xăm, “Đĩ nhiên, đây chỉ là một khả năng thôi. Tình huống thật sự phải đợi chia ra thăm vấn hai người họ rồi hẵng nói.”

Lão Bạch than thở: “Vương Tử Hiên luôn muốn tìm người bảo lãnh chờ xét xử, nhưng ba mẹ hắn không chịu, không ngờ hắn lại náo loạn diễn ra trò này. Hiện giờ, ba mẹ hắn đã nắm được cái cơ truyền thông nói cảnh sát muốn bắt nạt để dạy dỗ con trai họ. Tệ hơn là chuyện về Tutor cũng bị truyền thông phát hiện, tất cả mọi người đều đang nhìn chòng chọc vào bệnh viện tổng quân khu...”

Ngôn Hàm nghe đến đây liền không vui nheo mắt, ánh mắt sắc bén và khó đoán.

Lão Bạch còn chưa nói xong đã nhận được điện thoại phía bệnh viện gọi đến, sau khi cậu ấy nghe xong liền đặt xuống và nói: “Đội trưởng Ngôn, bên Đội trưởng Bùi nói ông bà Vương nhìn thấy tin tức trên mạng, biết Tutor muốn giết Vương Tử Hiên nên khẳng định đòi mang con trai về nhà, họ nói tin tưởng vệ sĩ trong nhà hơn, chứ không tin cảnh sát.”

Người trong phòng đầu óc nổ tung, sao càng đến bước ngoặt khản cấp lại càng thêm phiền phức thế này. Không ngờ Ngôn Hàm rất thân nhiên nói: “Vậy thì để họ mang Vương Tử Hiên về nhà đi.”

“Việc này sao được chứ?”

“Cảnh sát chúng ta và đội đặc nhiệm cũng cùng đến, như vậy lỡ như xảy ra chuyện ngoài ý muốn vẫn dễ xử hơn ở bệnh viện, không để người ta mượn cớ.”

“...”

Nói thế không sai, nhưng... Đây là lời Đội trưởng nên nói sao.

Lão Bạch lại nói: “Nhưng Vương Tử Hiên sống chết cũng không chịu, nhất định đòi ở bệnh viện, còn nói vệ sĩ không bằng cảnh sát.”

Ngôn Hàm: “Vậy thì nói với ba mẹ Vương Tử Hiên, cảnh sát đồng ý cho họ về nhà. Cuối cùng có về hay không thì để chính họ thương lượng rồi báo lại cho chúng ta biết.”

“...”

Chân Nỗn cảm thấy boss nhà mình đã thành tinh rồi.

Ngôn Hàm lại nói tiếp: “Xem ra, Vương Tử Hiên không sợ tên Tutor này.”

Mọi người rơi vào trầm tư.

Sau khi thăm tra, Chương Tường thừa nhận là đồng lõa với Vương Tử Hiên, cậu ta nói chiêu trò này do Vương Tử Hiên nghĩ ra, cậu ta nghĩ dù sao người bị thương cũng là Vương Tử Hiên, quá vui mừng nên giúp đỡ ngay. Vương Tử Hiên cũng thừa nhận hắn đã nghĩ ra trò này.

Ngôn Hàm vẫn còn nghi ngờ, loại thiếu niên cả ngày lêu lổng bên ngoài như Vương Tử Hiên không thể tìm ra được kỹ xảo nhỏ nhặt như vậy trong phim truyền hình Mậu đỏ năm ngoái. Hơn nữa, càng kỳ lạ hơn là Quan Tiểu Du phát hiện ra DNA của Vương Tử Hiên và kẻ truyền bá suicide sound Trần Hàn giống nhau. Nhưng Trần Hàn 22 tuổi, còn Vương Tử Hiên chỉ có 16 tuổi.

Chuyên gia nhân chủng học Lâm Họa Mi sau khi tách ra kiểm tra tổ chức DNA đã phát hiện Trần Hàn và Vương Tử Hiên đều nằm trong độ tuổi từ 17 đến 19.

Tuy Ngôn Hàm biết rõ bọn họ cũng là một trong những tác phẩm thí nghiệm của kế hoạch T, nhưng trước mắt nhắm vào họ điều tra cũng không thể nhanh chóng triển khai được. Nhiệm vụ trước mắt là phải bảo vệ Vương Tử Hiên.

Toàn bộ thế giới đều đang dõi theo Tutor. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, hắn đã có vài trăm nghìn người follow, không ít người cho rằng Tutor là người chính nghĩa, thậm chí rồi rít lên án những kẻ phạm pháp đáng chết nhưng thoát được chế tài của pháp luật. Tuy cảnh sát cũng đã đóng và xóa tài khoản của Tutor nhưng sức ảnh hưởng của hắn đã lan rộng đến các diễn đàn lớn trên mạng. Tất cả mọi người đều trông ngóng xem Vương Tử Hiên có bị chặt đầu không. Phía cảnh sát chịu áp lực chưa từng có, ngày qua ngày họ đều canh phòng nghiêm ngặt tại bệnh viện, từng ngày trôi qua trong sóng to gió lớn.

Mãi đến ngày 31, một ngày cuối cùng.

“Bệnh cảm thật đáng sợ, mình cho rằng cứ chịu đựng một chút sẽ khỏi, không ngờ kéo dài đến cuối cùng cũng phải tiêm thuốc.”

Quan Tiểu Du ngồi trong phòng truyền dịch, buồn chán mẩn mê ông truyền dịch. Động tác này khiến kim tiêm trên mu bàn tay bị lệch đi, Quan Tiểu Du

hoa mắt vừa định gọi bác sĩ thì Chân Noãn đã đón lấy, chăm mạnh vào, kim lại trở về vị trí cũ.

Quan Tiểu Du mặt mày sa sầm: “Cậu là bác sĩ sao? Châm sai mạch máu thì làm thế nào?”

“Minh không châm sai đâu.” Chân Noãn vuốt mu bàn tay Tiểu Du, nghiêm túc an ủi, “Kiến thức cơ bản của ngành pháp y là tách rời từng mạch máu, cơ bắp và chất mỡ của thi thể ra mà.”

Quan Tiểu Du trầm nói xấu: “Cậu là đồ ngốc, đúng là xứng đôi với Đội trưởng Ngôn ma mãnh.”

Chân Noãn không nghe thấy, nhìn đồng hồ đeo tay.

“Nhìn gì thế, ở bên cạnh mình chán lắm à.”

“Không phải, hôm nay là 31 rồi, cho nên đặc biệt để ý thời gian.”

Dưới mắt Quan Tiểu Du có quầng thâm nặng, nói: “Hôm nay mau chóng trôi qua một chút, cả đám đồng nghiệp trông chừng tên khốn kia đã một tuần rồi, không làm được việc gì khác cả. Tuy là hận hấn nhưng thật sự hận không thể nào chết được.”

Chân Noãn: “Từ ngày 26 đến hôm nay đều không có gì khác thường. Vẫn còn 13 giờ nữa, chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đâu.”

“... Ừ” Chân Noãn rù mi mắt, không hiểu sao lại đỏ mặt.

Buổi sáng, cô nói muốn đi thám tòng Tiểu Du truyền dịch, Ngôn Hàm đã chỉ định là bệnh viện này. Lý do là vì nơi này được canh phòng nghiêm ngặt, có rất nhiều đồng nghiệp. Kể từ khi ở bên nhau sau Lễ giáng sinh, ngoại trừ văn phòng cảnh sát là cô có thể tự do đi lại, còn những nơi khác đều phải báo cáo với anh hoặc đi cùng anh. Anh làm như thể khắp thế giới này đều không an toàn, bất cứ lúc nào hay bất cứ nơi đâu cũng đều sẽ nhảy ra một người bắt cóc cô đi vậy.

Quan Tiểu Du liếc mắt đã nhìn ra, cười khúc khích: “Người đẹp Noãn Noãn, đến bệnh viện có muốn đi kiểm tra một chút không?”

“Minh đâu có bệnh.”

“Đừng bắt ngờ sinh ra em bé nhé.”

Chân Noãn mặt đỏ bừng lắc đầu: “Không đâu, có biện pháp phòng tránh mà.” Ngoại trừ lần đầu tiên.

Quan Tiểu Du cười xấu xa: “Xem ra thật sự là ngủ chung rồi nha.”

Bị cái bẫy rồi...

Chân Noãn trở mặt: “Sao cậu có thể như vậy chứ.”

“Đội trưởng Ngôn đúng là nhanh chóng quả quyết, không hề mập mờ.”

Quan Tiểu Du nói xong, Chân Noãn đã ngáp dài, mơ màng dụi mắt.

“Chắc chắc chắc, chơi quá rồi. Thân thể mảnh mai của cậu sao chịu nổi đây.”

Chân Noãn đỏ mặt tía tai: “Cậu nói nữa mình sẽ rút ống tiêm của cậu ra đấy. Rút ra xong... sau đó... lại đâm trở vào.”

“Được, được, được, không nói, không nói.”

Chân Noãn vô cùng then thừng, trong lòng lặng lẽ khóc thành một dòng sông. Buổi tối cô thật sự là ngủ không ngon, Đội trưởng quá hung mãnh, mỗi ngày đều hành hạ cô đến xương cốt rã rời. May mà bây giờ không phải mùa hè, nếu không cẩn thận sẽ lộ ra dấu hôn hay dấu tay của Đội trưởng trên người thì cô xong đời rồi.

Truyền dịch xong, Quan Tiểu Du ngồi xe Lão Bạch trở về, Chân Noãn đến khu nội trú chờ Ngôn Hàm, anh định lái xe về Cục, chờ cô đi cùng.

Anh thấy mặt cô đỏ au, bối rối liền sờ trán cô: “Sốt hả?”

“Không có.” Cô phồng má.

Anh đã nhìn ra: “Quan Tiểu Du trêu em à, cô ấy miệng mồm lắm...”

“Cũng không có.” Cô nói, nghĩ ngợi lại hỏi: “Đội trưởng, anh có mệt không?”

Anh nhìn cô hồi lâu rồi cười: “Em nói cái gì mệt?” Sau đó ôm cô đến bên cạnh, “Có phải em hơi xem thường anh rồi không hả?”

“Không có, Đội trưởng rất cừ khôi...” Nói xong, cô lại trở mặt, lí nhí “ơ” một tiếng, “Đừng nói chuyện này mà.”

Anh không trêu ghẹo cô nữa, đặt cằm lên trán cô, ôm cô đi ra khỏi tòa nhà. Trên người anh có hương xà phòng thoang thoảng, là mùi xà phòng nhà cô. Cô mỉm cười, bỗng phát hiện có gì không đúng, người anh đã thiếu đi một mùi hương: “Đội trưởng, có phải đã lâu rồi anh không hút thuốc không?”

EFF – Ebook Fun & Free

“Ừ, hình như vậy.”

“Một tuần lễ rồi không hút à?”

Anh cười cười, trả lời tự nhiên: “Em không thích.”

Cô lúng túng: “Em chưa từng nói vậy mà.

“... Trước kia em không thích.”

Lòng Chân Noãn chùng xuống, anh nói về cô lúc còn là Hạ Thời.

Cô không lên tiếng, anh liền phát hiện ra, bổ sung thêm: “Em thường xuyên ở bên cạnh, hít phải khói thuốc gián tiếp không tốt.”

Cô “à” một tiếng: “Cai thì cai đi, hít khói thuốc trực tiếp cũng đâu nên.”

Anh nắm tay cô, ừ ừ bàn tay có chút lạnh lẽo và hỏi: “Sao không mang găng tay?”

“Quên rồi.” Cô nói vậy nhưng trong lòng lại nghĩ mang găng tay thì sẽ không thể nắm tay Đội trưởng rồi.

“Gần đây trí nhớ không tốt à? Nhìn em hình như đã quên mất thứ gì đó, tròn tròn, chứa nước bên trong...”

Cô buồn cười: “Đó là túi giữ ấm.”

“À, túi giữ ấm.”

Chân Noãn đi bên cạnh anh đỏ mặt. Cô bị Đội trưởng ép buộc mang về nhà, có rất nhiều thứ ở nhà cô đều không mang theo.

“Túi giữ ấm ở nhà của em.”

“Ồ, phải về lấy sao?”

Cô im lặng, trước kia cô muốn ôm rất nhiều túi giữ ấm để ngủ, nhưng bây giờ mỗi đêm Đội trưởng đều ôm cô kín mít, còn ấm hơn cả mười túi giữ ấm nữa.

Anh cúi đầu: “Không quen à? Muốn về nhà em ở sao? Anh có thể dọn qua đây.”

Mặt cô càng đỏ hơn, lắc đầu: “Không có, rất tốt. Amoxi, Cilin còn nhỏ, Peni thì lớn tuổi, chúng không quen đâu.”

Cô khẽ mỉm cười, cô thích được mỗi ngày mang sữa tươi đun cho hai chú mèo con và mèo mẹ ăn sáng. Chỉ là tính hiếu kỳ của mèo con rất mạnh, thỉnh thoảng lúc cô và Đội trưởng làm ra hành động cấm trẻ em xem, vừa nghiêng đầu đã thấy hai chú mèo con đồng loạt nằm chui ở mép giường, nghiêng cái đầu xù lông nhìn họ với vẻ vô cùng tò mò. Cô ngưng ngưng che mặt, anh lại kéo chăn phủ kín cả hai người.

Cô rất thích nhà của Đội trưởng, chỉ hơi không thích những dấu tích Hạ Thời để lại khắp nhà anh thôi. Cô vẫn luôn cảm thấy xa lạ với con người ngày xưa ấy.

Hơn 8 giờ tối ngày 31, bệnh viện.

Cảnh sát trước cửa phòng bệnh đã trong tư thế sẵn sàng chiến đấu. Trong vài giờ cuối cùng, Ngôn Hàm phải canh giữ ở bệnh viện không được rời đi, dĩ nhiên Chân Noãn cũng phải ở bên anh, không được một mình về nhà. Cô không làm phiền mọi người, chờ đợi trong văn phòng bác sĩ.

Đêm Giao thừa, ánh đèn rực rỡ, trên sân bệnh viện có rất nhiều người đang nặn người tuyết và chơi ném tuyết, chờ đợi thời khắc đếm ngược tới 12 giờ để chào đón năm mới.

Cửa kính phản chiếu ánh đèn trắng lóa, Chân Noãn nhìn bầu trời đêm yên tĩnh trên muôn ánh đèn sáng rực, chợt nhớ đến ảnh đại diện của Tutor trên weibo. Dường như cô nhìn thấy một từ thần cầm lưới hái không lồ giáng xuống từ trời cao trong đêm tối, áo choàng dài màu đen bay phấp phật trong gió, chiếc mũ trùm che kín mắt của hắn...

Đêm nay, thầy Tutor chính nghĩa có đến không? Đầu Vương Tử Hiên sẽ bị chém xuống sao?

Hơn 10 giờ tối ngày 31 tháng 12, đêm Giao thừa, Dự Thành đèn hoa sáng rực, tuyết bay la tả. Chân Noãn chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ, giữa chừng

lơ đãng quay đầu lại. Bóng dáng Ngôn Hàm thoáng qua cửa kính, nhìn vào trong. Đúng lúc bị cô bắt gặp, đi ra khỏi văn phòng, ló đầu: “Đội trưởng, anh tìm em à?”

“Không có.” Anh sờ sờ mũi, có chút ngượng ngùng, “Đi ngang qua nên xem có em ở đây hay không. Không ngờ lại để em nhìn thấy.”

Hóa ra anh “tuần tra” nhiều lần rồi.

Cô dịu dàng cười với anh: “Anh ở đây thì em chạy đi đâu được chứ?”

Cô đóng cửa lại, đi đến bên cạnh anh: “Em sẽ không chạy lung tung, chỉ ở bên này với các bác sĩ và y tá. Anh đừng lo lắng, em đâu phải là Đường Tăng, sẽ không bị yêu quái thường xuyên bắt đi đâu.”

Anh cười nói: “Tốt.”

“À, em có một vấn đề muốn hỏi anh.”

“Chuyện gì?”

“Đội trưởng, anh nghi ngờ người thiết kế mật thất... là Thẩm Dục sao?”

Anh lắc đầu.

“Ồ!” Cô ngạc nhiên, “Có thể thiết kế mật thất thành như vậy nhất định có sự trợ giúp của quản lý cấp cao.”

“Ừ. Cho nên chắc chắn anh ta biết chuyện, nhưng anh không nghĩ rằng anh ta là người thiết kế mật thất. Có thể anh ta cho rằng người thiết kế là Đới Thanh và muốn làm rõ một số chuyện, cũng đoán được Đới Thanh muốn tìm người đã kéo cả nhà Trịnh Dung vào tai nạn. Anh đoán Đới Thanh đã lấy cớ là muốn giúp đỡ bạn bè, nói muốn thăm hạng mục khu vui chơi, còn anh ta thì thuận nước đẩy thuyền nên đã đồng ý.”

“Như vậy...” Cô ngẫm nghĩ lại hỏi, “Tờ giấy Đội phó Trình để lại cho anh...”

“Em muốn xem à?”

“Có thể không?”

“Tại sao không chứ?” Anh lấy từ túi áo ra đưa cho cô.

Mảnh giấy bị ngâm nước đã khô, nhưng nội dung bên trong vẫn rõ ràng, là một ngôi sao năm cánh. Trên mỗi cánh là một cái tên, bao gồm Tina, Ted, Tim, Top và Tutor.

“Là danh sách thành viên kế hoạch T sao?”

“Không phải thành viên, là quản lý.”

Chân Noãn cẩn thận nói: “Danh sách này có khả năng là giả không?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Chuyện cấp trên của kế hoạch T cảnh sát cũng biết, họ đã từng phái người đi điều tra, danh sách này không hề sai.”

Chân Noãn nhìn kỹ một lần, phát hiện trên bốn cái tên Tina, Ted, Tim và Top đều có một dấu gạch chéo màu đen, chỉ có Tutor là không có.

“Đây có nghĩa là trong 5 người họ chỉ còn lại 1 người sống sót thôi sao?”

“Chúng ta biết Tina, Đới Thanh, giáo sư Trịnh đều đã chết, có thể còn một quản lý đã chết nữa nhưng không bị phát hiện thân phận thật sự. Việc này cũng chưa thể khẳng định, có lẽ là kế hoạch tung hỏa mù của đối phương thôi.”

“Vâng.” Chân Noãn gật đầu, trả giấy lại cho anh và hỏi: “Đội trưởng, về phần Vương Tử Hiên, em vẫn còn thấy hơi kỳ lạ. Lần đầu tiên Tutor trừng phạt Vương Tử Hiên từng nói sẽ khiến hắn gãy xương, điểm này khá khó hiểu. Tại sao không trực tiếp giết hắn, là vì muốn khiến nhiều người chú ý hơn sao?”

Ngôn Hàm cau mày: “Đây cũng là điểm anh thấy lạ, nhưng nhất thời không tìm ra được lời giải thích hợp lý.”

Anh và cô đứng bên cửa sổ hành lang, bên ngoài vô số thanh niên đang chơi đùa trên đường, tiếng cười truyền đến theo gió tuyết rơi vào cửa kính.

“Muốn nghịch tuyết quá.” Cô đi đến gần, mặt mày phụng phịu, đôi mắt đen lúng liếng nhìn đắm đắm ra ngoài cửa sổ với vẻ đầy ngưỡng mộ và mong mỏi. Không biết đang ảo tưởng điều gì, hàng mày thanh mảnh nhu lại, dẫu môi, “Tay sẽ cứng mất.”

Một hồi lâu sau, cô lại nghiêng đầu nhìn người chơi ném tuyết trong sân, khuôn mặt nhỏ vô thức kẻ sát hơn. Lần này, chớp mũi chạm vào cửa kính lạnh ngắt.

“Ặc, lạnh quá!”

Cô lùi về, xoa xoa mũi, đôi chân còn bắt giặc giậm hai cái. Ngôn Hàm nhìn một loạt hành động và những lời lảm bảm của cô thì không nhận được, cười khe khẽ. Anh cười đến mắt cong cong giống như một vầng trăng sáng. Cô cũng cười theo anh.

“Năm mới có nguyện vọng gì không?” Anh mỉm cười với cô, dịu dàng và rạng rỡ.

Cô nghiêng đầu, chấp tay sau lưng, thân thể lắc lư, nhẹ nói: “Em rất thích Đội trưởng, muốn cả đời bên anh.”

Anh cười, cô cũng cười. Hai người cứ thế nhìn đối phương cười mãi cho đến khi Ngôn Hàm phải về bên kia phòng bệnh. Lúc gần đi, anh kẻ đến định hôn cô, cô liền che miệng ngửa người ra sau: “Đội trưởng, xin chú ý hình tượng.”

Anh không hề giận: “Được rồi.”

Anh đi, cô nhìn theo bóng lưng anh, tim rung động theo nhịp bước, khẽ gọi một tiếng: “Đội trưởng.”

Anh quay đầu lại, hàng mày anh tuấn hơi nhăn lại trên gương mặt tươi sáng.

“Chút nữa... năm mới vui về...”

Khỏe môi anh nhô lên, quay đầu rồi đi.

Chân Noãn nghiêng đầu nhìn một hồi lại gọi: “Đội trưởng.”

“Hử?” Anh lại quay đầu lần nữa, thấy hơi buồn cười.

Cô mỉm cười, đặt tay lên môi rồi thổi về phía anh. Anh kinh ngạc, sau đó cười lên, chu miệng về phía cô rồi bỏ đi.

Chân Noãn vẫn ở trong văn phòng tán gẫu với mấy bác sĩ, y tá quen biết. Trên quảng trường kế bên không ngừng truyền đến tiếng huyên náo của đám thanh niên.

Một bác sĩ than thở: “Thanh niên bây giờ chỉ lo chuyện của bản thân, hoàn toàn không nghĩ sẽ ảnh hưởng đến môi trường xung quanh. Tụ tập với nhau ồn ào còn cảm thấy rất ngầu, rất bảnh, hoàn toàn không biết dân cư và bệnh nhân gần đó khó chịu thế nào.”

Một bác sĩ khác nói: “Lễ tết mà, đám thanh niên luôn thích âm ỉ.”

Lời còn chưa dứt, ngoài cửa liền truyền đến một trận náo động: “Cút đi, mấy người đều cút hết cho tôi.”

Vương Tử Hiền?

Đám người đứng dậy kéo cửa ra xem, liền thấy ba mẹ Vương Tử Hiền đang ngăn ở cửa phòng bệnh nói gì đó với mấy cảnh sát, còn vệ sĩ của nhà họ Vương thì toàn mặc đồ đen, cao lớn vạm vỡ như băng đảng xã hội đen vậy.

Hành lang hỗn loạn cả lên, có cảnh sát trán chảy máu, được người ta diu qua một bên để xử lý vết thương. Phía cảnh sát xem như vẫn còn kiềm chế, giờ phút này đang để Đội trưởng Bùi ra mặt nói chuyện với nhà họ.

Chân Noãn lùi về sau, hơi lo lắng nhưng không đi ra ngoài vì sợ gây thêm phiền phức cho các đồng nghiệp, cũng không muốn khiến Ngôn Hàm phân tâm.

Chỉ chốc lát sau, có một y tá trở lại, cô ta tức giận đến mức mặt đỏ gay, vừa vào cửa liền mắng Vương Tử Hiền là đồ tâm thần: “Mỗi ngày kiểm tra phòng đều phải nhìn thấy cả gia đình đón mặt này. Nếu bệnh nhân nào cũng giống bọn họ, thì tôi thà đi bán hàng rong cũng không làm công việc này nữa.”

Chân Noãn: “Mới vừa rồi đã xảy ra việc gì vậy?”

“Vốn là cảnh sát đang ở bên ngoài canh chừng, có hai người ở trong phòng bệnh. Vệ sĩ của nhà họ Vương cũng chen chúc ở trong phòng bệnh. Trước đó, vợ chồng họ không phải âm ỉ đòi mang Vương Tử Hiền về nhà sao, nên mấy ngày nay luôn tận tình khuyên bảo hấn. Vừa nãy, họ cũng đang khuyên nhủ, nhưng Vương Tử Hiền mãi xem tivi, ăn quà vặt mà không buồn để ý đến. Sau đó, bà Vương kia bắt đầu mắng cảnh sát, nói uổng phí con trai cưng của bà tin tưởng cảnh sát như vậy mà cảnh sát lại làm khó, cố ý chơi khăm hấn trong trại tạm giam. Có sếp kia nói với bà là do Vương Tử Hiền tự mình dựng lên trò này, muốn ra ngoài chứ không muốn ở trong trại tạm giam. Ông bà Vương không tin, nhưng cảnh sát lại có chứng cứ. Vương Tử Hiền không chối được liền thừa nhận. Mấy người nói xem hấn có bệnh đúng không? Mấy cảnh sát ở ngoài phòng bệnh bảo vệ hấn cả tuần nay, ăn ngủ ở tại đây, còn ngày ngày bị truyền thông mắng chửi. Hấn có còn là người hay không? Phải, hấn là trẻ vị thành niên không hiểu chuyện, nhưng cảnh sát bảo vệ hấn cũng có người chỉ mới 18 tuổi mà, sao lại cách biệt lớn như thế chứ?”

Mấy bác sĩ, y tá đều thở dài lắc đầu, mấy ngày qua họ hầu hạ tên này cũng chịu đủ khổ ải.

“Ông bà Vương sau khi biết sự thật lập tức đổi lời, nói không trở về nhà nữa, tin tưởng cảnh sát và muốn ở lại bệnh viện trông chừng con trai. Nhưng Vương Tử Hiền không biết là vì bị vạch trần nên thẹn quá hóa giận hay là vì bị bà hấn nói vài câu, mà lập tức nổi giận la lối, nói không cần ai quan tâm, chết cũng không cần cảnh sát lo. Ba hấn mất mặt quá mới tát hấn một bạt tai, eo ôi, hấn lập tức giậm chân vừa đánh vừa mắng ba mình cứ như là mắng

con vậy. Cảnh sát can ngăn, hấn đánh luôn cả cảnh sát, không phải là vì biết cảnh sát sẽ không đánh trả sao? Tưởng bản thân rất oai phong và anh hùng thật hay sao? Hấn chính là một con chó điên, gặp người liền cắn, bây giờ đã đuổi tất cả mọi người ra ngoài phòng bệnh rồi?”

Cô y tá vừa nói vừa xoa cổ tay, nhìn ra được là vừa nãy đã bị xô đẩy ở trong phòng bệnh. Cô ta trút hết cảm xúc nhưng vẫn không hà giận: “Bà Vương kia cũng quá hoang đường. Vương Tử Hiên không cho người đi vào thì bà ta liền thật sự coi lời con mình là thánh chỉ, không để cảnh sát vào trong, còn nói con trai mình bị bệnh đã rất cực khổ, người lớn đừng chọc giận hấn nữa, lỡ như hấn nổi giận lại làm rách vết thương thì sẽ không tốt.”

Chân Noãn liú lười, lần đầu tiên mới thấy chuyện thế này: “Con trai của bà ta hiện giờ đang đối mặt với nguy hiểm, rủi có người đến giết hấn thì sao?”

“Ba mẹ hấn nói ngày 25 kia là do Vương Tử Hiên tự mình giờ trò, cũng không tin cái gã Tutor kia nữa, sống chết ngăn cản không cho vào. Hiện giờ, cảnh sát không có cách nào, nên chỉ có thể đi ra ngoài chỗ trống bên cạnh cửa sổ, ban công và mái xi măng che mưa trông chừng. Ngoài trời đang đổ tuyết, tận âm 5 độ đấy. Con trai của mình là bảo vật, cảnh sát không có cha mẹ sinh ra sao!”

Chân Noãn thoáng khó chịu, thương cho các đồng nghiệp phải ra ngoài canh giữ giữa đêm tuyết lạnh. Cùng lúc đó, cô mơ hồ cảm thấy bất an, không nói rõ được là cảm giác gì, luôn thấy rằng đêm nay dường như sẽ có chuyện không hay xảy ra. Nhưng chắc sẽ không có chuyện gì đâu, tuy trong phòng bệnh không ai trông giữ, nhưng một mình Vương Tử Hiên làm sao tự giết mình được. Cửa sổ và cửa ra vào đều có cảnh sát và vệ sĩ trông chừng như vậy, lẽ nào từ thần đi xuyên tường vào hay sao?

Lại nửa giờ trôi qua, bác sĩ phải đến làm kiểm tra lần cuối cùng trong ngày hôm nay cho Vương Tử Hiên, nhưng lần này cô y tá khi sống chết cũng không chịu đi nữa. Mấy bác sĩ và y tá khác cũng có bệnh nhân do mình phụ trách chăm sóc, nên đành phải tìm một y tá trẻ khác cùng đi.

Văn phòng nhanh chóng trở nên trống vắng, Chân Noãn ngồi một mình trên ghế, nhìn ra hành lang qua cánh cửa để mở. Trong tòa bệnh viện về đêm, hành lang trắng lóa, ánh đèn sáng đến nỗi hắt ra một màu xám ngóat tiêu điều và vắng lạnh. Dưới ánh đèn xám xám, nhóm người ở đối diện đang canh giữ bên ngoài phòng bệnh của Vương Tử Hiên, không gian im lặng như tờ.

Bác sĩ và y tá đi đến cửa, nói rõ mục đích đến với cảnh sát và ba mẹ Vương Tử Hiên. Sau khi cảnh sát hỏi thăm gì đó, bà Vương mở cửa cho hai người họ vào, rồi lại khóa cửa lần nữa ngăn cản cảnh sát vào trong.

Hành lang lại quay về vẻ yên tĩnh vốn có. Chân Noãn ngồi một mình bên này, gió từ ngoài cửa lùa vào khiến cô hơi lạnh nhưng vẫn không chịu đi đóng cửa, ngoan cố nhìn ra ngoài.

Qua chừng mười phút, bác sĩ đi ra, nói câu gì đó với bà Vương rồi quay người đi về phía Chân Noãn. Lại yên lặng, các bác sĩ đều mang giày không gây ra tiếng vang, nên cứ thế bước đi trong im hơi lặng tiếng. Hành lang giờ khắc này có vẻ quái lạ khó hiểu.

Bác sĩ trở lại, ném bệnh án lên bàn. Chân Noãn hỏi: “Y tá đâu?”

“Vương Tử Hiên nói mọi người, bảo cô ta đảm bốp cho hấn.” Bác sĩ cũng hoàn toàn chịu bó tay với tên kia.

Chân Noãn à một tiếng, tiếp tục nhìn chăm chăm hành lang.

Cô y tá cũng nhanh chóng ra cửa, bước trên hành lang. Cô ta cúi đầu đi về bên này, bước chân dần dần nhanh hơn, mái tóc xoăn và mũ y tá đung đưa. Đi đến phía cuối, cô ta lại không vào văn phòng mà rẽ ngoặt đi về phía nhà vệ sinh.

Chân Noãn khẽ cau mày, nhìn thấy trong nhóm cảnh sát có một người hành động, là Ngôn Hàm. Anh thậm chí không hề đến phòng bệnh xác nhận đã nhanh chóng chạy đến bên này như gió.

Chân Noãn không hề nghĩ ngợi, thoát cái đã đứng dậy lao ra cửa đuổi theo y tá kia. Cô chạy băng băng về phía thang máy, trông thấy mái tóc gọn sóng bao quanh gương mặt thiếu niên kia, khuôn mặt trang điểm xinh đẹp đầy đặc ý: “Đề tất cả mọi người đều cho rằng tôi ở phòng bệnh lúc này mới là an toàn nhất.”

“Cô ta” chế giễu ấn nút đóng cửa. Lòng Chân Noãn chùng xuống, biết khoảng cách đã quá xa, không ngăn được thang máy nữa.

Nhưng cửa thang máy không hề đóng, ngược lại buồng thang máy lắc lư kịch liệt, hai người đứng đối mặt đều hoa mắt, kinh ngạc trở mắt nhìn nhau.

“Đi ra ngoài!” Chân Noãn cố gắng lao đến, đưa tay về phía hấn.

Y tá Vương Tử Hiên trong thang máy cũng ngạc nhiên tròn to mắt muốn chạy ra, nhưng thang máy thỉnh thoảng hạ xuống gần hai phần ba buồng thì bỗng dừng lại.

Bên dưới thang máy tựa cái giếng tối đen như mực, thoáng có ánh đèn lập lòe phát sáng, sợi dây cáp treo thang máy đang lay động, chỉ có một phần ba buồng thang máy gắn sát đất tỏa ra ánh sáng.

Vương Tử Hiên từ nóc thang máy nhảy lên như điên, hai tay hấn bấu víu vào mặt đất, ló đầu lên, cố gắng bò ra ngoài. Nhưng hai chân hấn vắt vèo trong không trung, vốn không có điểm tựa và nơi bám víu. Bỗng nhiên, buồng thang máy đang đứng yên lại lắc lư kịch liệt lần nữa. Mất gã thiếu niên mười sáu tuổi lấp đầy nỗi hoảng sợ, gần như điên cuồng vươn tay về phía Chân Noãn, gào lên như thể tim gan đang bị cào xé: “Chị pháp y, cứu tôi với!”

Chân Noãn dốc hết sức lực toàn thân nhào về phía hấn, cô ngã trên mặt đất, kéo lấy tay hấn. Nhưng buồng thang máy bỗng tăng tốc, hạ mạnh xuống. Cô chưa kịp chạm đến ngón tay của gã thiếu niên, đã bị Ngôn Hàm chạy đến từ phía sau đột ngột ôm lại vào lòng, quay người cô đi che mắt lại.

Chân Nỗn nhất thời rơi vào tối tăm, bên tai rõ ràng vang lên âm thanh thân thể bị xé toạc nặng nề hòa lẫn âm thanh máu văng tung tóe khắp nơi. Ngay sau đó, buồng thang máy bằng sắt rơi thẳng xuống đáy giếng, tiếng nổ tung vang dội cả toàn nhà.

Tối ngày 31 tháng 12, ngay thời khắc năm mới sắp đến, Vương Tử Hiền đã bị chém đầu rồi...

Chương 15

Vòng qua hành lang, bà Vương đứng lúc xa xa nhìn thấy con trai đội mái tóc giả xoắn cúp đã đầu lia khỏi thân, liền lập tức ngất xỉu trong lòng chồng mình.

Cảnh sát tức tốc chạy đến chia ra từng nhóm vội vã đuổi đến các lối ra của khu nội trú, đồng thời liên lạc phòng máy và phòng quan sát. Đội đặc nhiệm liền ngăn các đầu thang máy, thậm chí có hai người bò ngay vào giếng thang máy thăm dò phía dưới, mà không hề bận tâm thang máy có thể đột ngột vận hành hay dây cáp có thể thỉnh thoảng đứt lìa hay không.

Ngôn Hàm nhìn hiện trường đầm máu dưới chân mình, sắc mặt sa sầm. Anh nhanh chóng cảm nhận được cô gái trong ngực đang run rẩy, nhưng không phải vì sợ hãi và khiếp đảm. Một giây sau, dòng nước mắt nóng hổi chảy vào lòng bàn tay anh. Anh buông mắt cô ra: “Chân Nỗn, đây chính là thứ chúng ta phải đối mặt.”

“Vâng.” Cô quay người lại, mặt không còn nước mắt nữa, chỉ có lông mi ướt đầm.

Ngôn Hàm lùi về phía sau vài bước, cầm bộ đàm phân công nhiệm vụ.

Chân Nỗn mau chóng bình tĩnh, lướt nhìn xung quanh. Bên trong giếng thang máy, cửa hiên và bên rìa toàn là máu tươi. Đầu và hai cánh tay của Vương Tử Hiền nằm trên mặt đất, những bộ phận khác đã theo buồng thang máy rơi xuống tầng một.

Cô ngồi xổm bên cạnh đầu Vương Tử Hiền, mắt hấn vẫn còn mở to vì kinh hoàng, vẻ mặt vận vẹo và điên cuồng. Tròng mắt màu vàng nâu, trông khá đáng sợ dưới ánh đèn xám trắng. Có người từng nói trên đồng tử người chết sẽ lưu lại hình ảnh cuối cùng họ nhìn thấy của thế giới này. Trên đồng tử của hấn hấn là bóng dáng của cô.

Bên tai cô vẫn vang lên tiếng gọi theo bản năng sinh tồn vào khoảnh khắc cuối cùng của đời hấn: “Chị pháp y, cứu tôi.”

Cô đứng lên, nghe thấy những đồng nghiệp khác liên tục báo cáo với Ngôn Hàm qua bộ đàm:

“... Công chính của khu nội trú không có người khác thường ra vào...”

“... Cửa hông không có người khác thường ra vào...”

“... Cửa sau không có người khác thường ra vào...”

“... Hình ảnh giám sát trong phòng quan sát cho thấy các nơi của bệnh viện không có gì khác thường... Nhưng mới vừa kiểm tra ra máy chủ giám sát một giờ trước bị xâm nhập...”

“... Phòng máy xuất hiện điểm bất thường, thang máy bệnh viện lên xuống theo hệ thống điện tử điều khiển, nửa giờ trước có người từ bên ngoài xâm nhập vào hệ thống điện tử thay đổi thao tác, đến tận một phút trước thao túng dây cáp thang máy...”

m thanh vừa dứt, Lão Bạch đã từ hành lang chạy đến trước mặt Ngôn Hàm, giọng đầy hổ thẹn: “Đội trưởng Ngôn, mất đầu rồi! Anh nói không sai, đúng là thiếu mất một người.”

Vừa nãy, ngay lúc Vương Tử Hiền nguy trọng thành y tá đi ra khỏi phòng bệnh, Ngôn Hàm lập tức nhận ra tuy chiều cao của cô ta không thay đổi, nhưng trang điểm đậm hơn và tóc mái được kẹp gọn gàng khi nãy đã xổ ra chạm vai. Trước khi đuổi theo, anh liếc sơ qua tất cả cảnh sát, đặc công, vệ sĩ và cha mẹ Vương Tử Hiền đang ở hiện trường, trực giác cho anh biết đã thiếu một người. Anh nói một câu với Lão Bạch: “Thiếu một người rồi.”

Bởi vì số người quá đông, nên Lão Bạch cũng không tài nào trong thời gian ngắn nhìn rõ đã thiếu mất ai. Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của Vương Tử Hiền đã thu hút sự chú ý của mọi người, phút chốc tất cả đều chạy đi khiến cậu ta càng khó lòng thấy rõ người.

Về mặt Lão Bạch lộ rõ cảm giác hổ thẹn nhưng Ngôn Hàm không trách mắng, bởi lẽ việc này quả thật rất khó. Anh cầm lấy máy bộ đàm hỏi: “15 người vệ sĩ của nhà họ Vương hiện giờ đang ở đâu?”

Bên kia phòng quan sát trả lời rất nhanh: “4 người đi theo ông bà Vương, 3 người đang chạy tán loạn trong bệnh viện, 4 người khác đang cùng người của chúng ta thu dọn thi thể Vương Tử Hiền ở thang máy tầng một, 4 người còn lại hai phút trước đã chạy ra cửa hông xem bên ngoài có nhân vật khả nghi không...”

Ngôn Hàm: “Hung thủ đã trà trộn vào trong 4 người vệ sĩ ở cửa hông kia. Mọi người lập tức tìm Đội trưởng đội vệ sĩ của nhà họ Vương để nhận dạng 4 người vệ sĩ này, sau đó báo anh ta liên lạc với họ. Người nào liên lạc không được thì chính là hung thủ. Hãy phong tỏa toàn bộ cửa ra vào của tòa nhà khu nội trú, trước mắt không để bất kỳ vệ sĩ nào rời khỏi nơi này.”

Đối phương thoáng sững sờ: “... Vâng.”

Hắc Tử cũng chạy đến báo cáo: “Sếp, cô y tá kia bị hôn mê trong nhà vệ sinh của phòng bệnh.”

Ngôn Hàm nắm chặt bộ đàm trong tay, không biết đang nói với ai hay là đang tự lẩm bẩm: “Bây giờ đã hiểu tại sao lần đầu tiên trừng phạt Vương Tử Hiền lại khiến hắn gãy xương một cách kỳ lạ như thế chưa. Bởi vì gã biết với khả năng của mình hoàn toàn không thể giết người trong trại tạm giam, vậy nên phải dời Vương Tử Hiền ra ngoài và chuyển đến bệnh viện mới dễ dàng ra tay.”

Chân Noãn sừng sốt, hóa ra là thế. Đây chính là thứ mang tên kế hoạch giết người, mà bước đầu tiên vốn đã sớm được thực hiện từ ngày 25, tai nạn ngoài ý muốn đó là bước đệm cho hành động chém đầu tiếp sau.

Hắc Tử đưa điện thoại của Vương Tử Hiền cho Ngôn Hàm, lại hỏi: “Nhưng nếu Vương Tử Hiền nghe lời ba mẹ hắn về nhà thì sao?”

“Bây giờ gã là vệ sĩ của nhà họ, Vương Tử Hiền về nhà càng dễ ra tay hơn.”

Chân Noãn hỏi: “Nhưng tai nạn ngoài ý muốn vào ngày 25 kia là Vương Tử Hiền tự mình bày ra mà.”

“Không phải.” Ngôn Hàm bình tĩnh nói, “Là Chương Tường.”

“Nhưng lời khai của Vương Tử Hiền và Chương Tường trùng khớp với nhau...”

Ngôn Hàm vừa mở điện thoại Vương Tử Hiền xem vừa nói nhanh: “Đĩ nhiên, Chương Tường không muốn thừa nhận, còn Vương Tử Hiền lại cảm thấy màn sắp đặt này quá tình vi nên không muốn nói là do Chương Tường nghĩ ra, lại càng không muốn thừa nhận việc mình thành công thoát khỏi trại tạm giam là nhờ mưu kế của Chương Tường. Mọi người nghĩ đi, nếu mưu kế này thật sự do Vương Tử Hiền nghĩ ra, hắn có thể một mình hoàn thành mà không cần Chương Tường đẩy hắn, bản thân bất chấp ngã xuống là được rồi, nhưng Chương Tường đã ở lại trong cầu thang, mục đích chính là muốn xác định thương tích của hắn thật sự nghiêm trọng đến mức phải nằm viện.”

Lão Bạch hoảng sợ: “Nói như vậy... Chương Tường cũng bị người khác lợi dụng sao? Bây giờ đi tìm cậu ta có thể hỏi ra được gì không?”

Ngôn Hàm bỗng im lặng một lúc rồi mới nói: “Ngày mai hằng hỏi. Kế hoạch của Tutor rất chặt chẽ và chu đáo, chắc hẳn Chương Tường chưa từng gặp qua Tutor thật sự. Chính gã sẽ dùng cách nào đó liên hệ với cậu ta và báo tin vào đêm Giáng sinh ngày 24 trong thức ăn trại giam sẽ thêm một cốc trà, báo cậu ta để lại viên đường để tạo nên tai nạn ngoài ý muốn vào ngày 25. Tốt nhất là để bản thân Vương Tử Hiền cũng phối hợp, như vậy dễ dàng khiến Vương Tử Hiền và ông bà Vương yên tâm mà không hợp tác với cảnh sát.”

Chân Noãn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, càng nghĩ càng thấy rét lạnh thấu xương. Tutor đã nghiên cứu thấu đáo trạng thái tâm lý của mỗi người trước khi bày ra kế hoạch này, nhờ vậy có thể thành công đẩy mọi chuyện từng bước rơi vào vòng tính toán của gã ư?

Tay Ngôn Hàm lướt trên bàn phím thoảng khựng lại, anh ngược đôi mắt đen sâu thẳm và đưa màn hình điện thoại cho mọi người xem.

Trên màn hình là một tin nhắn MMS: Xin chào, tôi là Tutor.

Tấm ảnh chụp Vương Tử Hiền đang nằm trên giường bệnh vừa xem tivi vừa ăn quả vật lúc đêm khuya.

Tutor đã gửi cái này cho Vương Tử Hiền ư!

“Tại sao Vương Tử Hiền không nói cho chúng ta biết?”

“Bởi vì trong nháy mắt hắn đã hiểu ‘Tutor’ thật sự tồn tại và muốn giết hắn.” Ngôn Hàm yên lặng nheo mắt lại, “Về việc trước đó Chương Tường và hắn bày ra tai nạn ‘xe đẩy’ ngoài ý muốn, hắn vốn không hề tin rằng nhân vật Tutor trên mạng thật sự tồn tại. Nhưng tin MMS của Tutor khiến hắn ý thức được người này là có thật, hơn nữa còn đang theo dõi hắn và đã sớm lợi dụng Chương Tường ngay từ lúc hắn vào trại tạm giam rồi. Hắn hoàn toàn tỉnh ngộ và nhận ra Tutor chính là muốn đẩy hắn ra khỏi trại tạm giam để sau đó giết hắn. Việc biết rõ hiện giờ Tutor đang trà trộn trong đám người kia khiến lòng nghi ngờ của hắn trở dậy, hoài nghi mỗi bước của Tutor đều có ẩn ý, là mồi dụ. Hắn cho rằng Tutor có ý gửi MMS cho hắn là để khiêu khích, hy vọng hắn nói cho cảnh sát biết, như vậy ắt hẳn sẽ dẫn đến một cuộc lục soát nội bộ hỗn loạn. Tuy hắn không biết cuộc hỗn loạn này sẽ mang đến điều gì, nhưng hắn khẳng định nó tiềm tàng cơ hội để Tutor giết hắn. Việc đột nhiên cúp điện đã là ví dụ quá rõ ràng. Cho nên đối mặt với MMS này, hắn lại tỉnh táo đáp trả mà không hề nói cho cảnh sát biết.”

Đàm Ca hoàn toàn hiểu ra: “Lúc đó, hắn bỗng nhiên nổi điên, đuổi hết mọi người ra khỏi phòng bệnh vì nghĩ rằng không ai đến gần thì sẽ không có người giết hắn.”

“Đúng. Nhưng hắn là Vương Tử Hiền, dù chỉ còn một mình ở trong phòng bệnh, nhưng đối mặt với thời gian đang không ngừng trôi qua thì hắn cũng không thể bình chân như vại. Bởi vì phòng bệnh là mục tiêu. Thế là, lúc hắn đuổi người cũng đánh cho y tá kia một trận, đợi đợt kiểm tra buổi tối sẽ thay thế y tá khác đổi tóc giả mà hắn đã sớm biết rõ để thuận tiện cho hắn cải trang rồi đi. Hắn cho rằng chỉ cần rời khỏi căn phòng bệnh này, người canh giữ ở cửa hay hung thủ đều không phát hiện được, như vậy hắn sẽ an toàn. Vì vậy, trong lòng hắn có khi còn rất đắc ý, giống như lúc đầu hắn từng tự mình thoát khỏi sự theo dõi của mọi người đến nấp trong nhà của Trịnh Dung vậy.”

Mọi người im thin thít một lúc lâu. Chân Noãn khẽ nói: “Nhưng thật ra thì Tutor đang đánh đòn tâm lý với hắn. Mục đích gửi tin MMS kia lại là muốn ép hắn ra khỏi phòng bệnh. Vương Tử Hiền quá đa nghi nên đã ảo tưởng sẽ giống như căn phòng kín bị cúp điện gì đó trong tiểu thuyết. Trong khi đó, cảnh sát đã kiểm tra đường dây điện và toàn bộ thiết bị trong phòng, cửa sổ cũng được canh chừng nghiêm ngặt, thực chất hung thủ không tài nào ra tay được.”

“Phải. Hân... quá xem thường chúng ta.” Giọng điệu Ngôn Hàm thản nhiên, “Hay là nói hung thủ hiểu quá rõ Vương Tử Hiên. Chúng ta đã đụng độ một cao thủ rồi. Khả năng quan sát, sắp đặt, phân tích và thu thập thông tin của gã đều rất mạnh.”

Nhân viên kiểm chứng chạy đến bắt đầu kiểm tra dấu vết và dọn dẹp hiện trường. Ba mẹ Vương Tử Hiên cũng cùng cảnh sát quay về. Bà Vương không đứng thẳng nổi nữa mà trượt xuống mặt đất, gào khóc thất thanh, thấy Đội trưởng đội vệ sĩ bước đến liền nhào đến vừa cào vừa đánh: “Mày trả con trai cho tao, mày và tên tội phạm giết người là cùng một bọn, để cảnh sát bắt mày xử bắn luôn đi.”

Mấy cảnh sát vất vả lắm mới kéo bà ta ra được, Đội trưởng đội vệ sĩ vừa áy náy vừa ám ức: “Vốn dĩ đội vệ sĩ chúng tôi 8 người là đủ rồi, do bà ấy nghe nói Final Destination gì đó, lại không tin cảnh sát, cứ nhất quyết đòi chúng tôi tìm thêm bảy người nữa. Bây giờ đã là cuối năm, trong một lúc tìm đâu ra nhiều người như thế nên mới đăng tin tuyển dụng trên mạng. Người đó võ thuật cũng giỏi, ai mà ngờ...”

Ngay cả tính cách của bà Vương mà gã kia cũng đã suy nghĩ đến.

Ngôn Hàm hỏi: “Xác định được người kia là ai rồi sao?”

“Tất cả vệ sĩ đều trở lại hết rồi, trong số bốn người chạy đi chỉ có một người biến mất.” Đội trưởng đội vệ sĩ nói, “Nhưng vẫn có photo lại giấy chứng minh nhân dân ạ.”

Anh ta đưa cho Ngôn Hàm xem. Tên là Trịnh Nghị, Tutor. Phái nam, dáng vẻ người trong hình trông rất bình thường, số chứng minh nhân dân vừa nhìn đã biết là giả.

“Số chứng minh nhân dân của phái nam đếm ngược lại ở vị trí thứ hai là số lẻ, số chẵn là phái nữ.”

Anh hỏi: “Tên Trịnh Nghị kia dáng vẻ giống hệt trong giấy chứng minh à?”

“Đúng ạ.”

Ngôn Hàm đưa chứng minh nhân dân giả cho Đàm Ca, không cần dặn dò nhiệm vụ cụ thể thì Đàm Ca cũng tự nhiên hiểu rõ. Chỉ có điều, Ngôn Hàm khá nghi ngờ dáng vẻ của người này, anh không hề ôm hy vọng quá nhiều. Nếu đây đúng là Tutor thật sự thì việc cải trang sẽ không còn là vấn đề.

Chuông điện thoại di động vang lên, Ngôn Hàm bật loa ngoài, là giọng Từ Từ Miêu: “... Đội trưởng Ngôn, mấy phút trước khi thang máy rơi, trong một bài thảo luận đang hot về vụ án Tutor trên diễn đàn Góc Biển hàng đầu trong nước có một tài khoản tên Tutor nói rằng lý do giết giáo sư Trịnh Dung là vì ông ấy lợi dụng chức quyền, bao che hung thủ.”

Ngôn Hàm: “Tra xem địa chỉ đăng bài ở đâu?”

“Bệnh viện tổng quân khu Dự Thành... Khu nội trú, ngay vị trí bọn anh đang canh giữ. Vội lại, vội rồi gã...”

Lời Từ Từ Miêu còn chưa dứt, trong bộ đàm cũng vang lên tiếng nói của một đặc công đang bò vào giếng thang máy: “... Đội trưởng Ngôn, kẻ tình nghi để lại một máy tính trên nóc giếng thang máy, là cái đã xâm nhập vào hệ thống thang máy. Nhưng vừa rồi nó còn để lại tin nhắn trong bài thảo luận về vụ án Tutor trên diễn đàn Góc Biển với... nội dung là...”

Hai giọng nói từ điện thoại và trong bộ đàm trùng lặp với nhau: “Người bị hành hình... Tần Xu...”

Không khí bất chợt im lặng khiến người ta sồn gai ốc, ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn vào Ngôn Hàm. Anh đứng dưới ánh đèn màu trắng, khẽ mím môi, ánh mắt đen láy và trầm tĩnh.

Tất cả cảnh sát hình sự đang đồng loạt bị chấn động bởi cái tên vừa được thốt ra, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng reo hò huyền ảo: “3, 2, 1!”

Tiếng chuông năm mới giống vang, pháo hoa rực rỡ vút lên không trung, toàn bộ thế giới ngập tràn không khí tung bừng nhộn nhịp. Tiếng cười nói hòa cùng âm nhạc tươi vui, tiếng gọi nhau náo nhiệt cả góc trời. Thế nhưng, trong hành lang này lại yên tĩnh như thể tử thần vừa mới đi qua.

“Phán quyết... Vạn tiền xuyên tim.”

“Bây giờ là 11 giờ 59 phút.” Ngôn Hàm nắm lấy bộ đàm, “Tutor không đề lại ngày kết thúc kế hoạch giết người sao?”

“Để lại ả. Phía sau còn một hàng chữ, tội ác: Bao che hung thủ, thời hạn phán quyết có hiệu lực: 72 giờ.”

72 giờ là 3 ngày, ngày 3 tháng 1.

Trong những dòng chữ tiên đoán xuất hiện trước đó, Tutor không hề chỉ ra tội lỗi mà nạn nhân mục tiêu đã phạm phải, cũng không có ngày kết thúc. Lần này Tutor dứt khoát công khai, xem như là cú phản đòn về việc cảnh sát đã khóa tài khoản weibo của gã ư?

Bên kia điện thoại di động, Từ Từ Miêu nói: “Đội trưởng Ngôn, bài thảo luận trên diễn đàn này có khóa luôn không? Trong đó có rất nhiều nội dung đều bị trích dẫn và đăng tải lại.”

“Khóa.”

Ngoài cửa sổ, tiếng chuông nửa đêm hòa cùng tiếng cười của mọi người ôm ấp lấy những bông tuyết tung bay lên trời. Pháo hoa năm mới như đóa hoa nở rộ, sắc màu rực rỡ không ngừng nhấp nháy chiếu lên gương mặt nghiêng góc cạnh rõ ràng của Ngôn Hàm, đôi mắt đen nhánh của anh bỗng hơi mờ mịt.

Vạn tiền xuyên tim, đây là cách chết gì? Vụ án Vương Tử Hiên bị chém đầu chỉ vừa bắt đầu, tội lỗi “bao che hung thủ” của giáo sư Trịnh mới có đầu mối, thì giờ đây đến lượt Tần Xu cũng bị cuốn vào.

“Hiện giờ, Tần Xu đang ở đâu?”

Lão Bạch đã gọi điện thoại trước đó: “Đang tăng ca trong Cục.”

Mùi Chân Noãn bỗng cay cay. Đêm năm mới, Tần Xu vẫn còn lặng lẽ giữ vững cương vị công tác, vậy mà tên Tutor chính nghĩa kia dựa vào cái gì ra lệnh truy sát với cô ấy chứ? Dựa vào cái gì?

Đi thang máy xuống lầu với Ngôn Hàm, Chân Noãn lặng thinh. Đêm giao thừa này của Ngôn Hàm quả thật đã trôi qua vô cùng thảm hại. Chân Noãn len lén quan sát anh, anh nhìn chằm chằm vào cửa thang máy, bóng dáng hao gầy. Nhận ra ánh mắt cô, anh quay đầu lại với đôi mắt tinh khiết như đóa sen, cúi đầu: “Mệt à?”

Chân Noãn lắc đầu, nhẹ nhàng nói: “Không có, lo lắng cho anh thôi.”

Canh giữ đã một tuần lễ, phút cuối cùng lại để Tutor chém được đầu Vương Tử Hiên giữa vòng bảo vệ nghiêm ngặt của cảnh sát. Khoan hãy nói đến áp lực cực lớn từ cấp trên, chỉ tính đến ánh mắt cùng sự phê phán của cả xã hội, truyền thông và dân chúng cũng đủ nhấn chìm họ rồi.

EFF – Ebook Fun & Free

Tuy còn chưa biết đến khi nào Tutor mới thôi giờ trò, nhưng nếu sau này muốn tìm một người gánh chịu toàn bộ trách nhiệm thì người đứng mũi chịu sào sẽ là Ngôn Hàm thôi.

“Anh không sao.” Ngón cái anh khẽ mon trón mu bàn tay cô, “Đúng lúc anh cũng muốn điều tra rõ ràng.”

Anh rất muốn lập tức mang cô rời xa chốn thị phi này, nhưng chuyện vẫn chưa được giải quyết thì anh sẽ mãi mãi cảm thấy tương lai tràn ngập tai họa tiềm tàng. Có lẽ một ngày nào đó, người trong bóng tối sẽ đột nhiên xuất hiện cướp cô rời khỏi anh một lần nữa. Anh tuyệt đối không thể chấp nhận, nhất định phải tìm hiểu triệt để giành lại sự yên bình cho tương lai của họ.

“Chờ đến khi vụ án này kết thúc, chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây.” Anh thoáng ngừng lại rồi mỉm cười, “Anh sẽ dẫn em về nhà, nhà của chúng ta.”

“Về nhà?” Hai chữ đơn giản như thế lại khiến cô thể nghiệm được cảm giác thuộc về nhau chưa bao giờ có trong cuộc đời này.

“Ừ.” Anh nói, “Ồ Thâm Thành, em sẽ không bị đau nhức xương nữa. Em có thể tiếp tục làm pháp y, nhưng anh sẽ không làm cảnh sát nữa, chúng ta sẽ trải qua một cuộc sống bình yên. Đây chính là nguyện ước năm mới suốt mười năm nay của anh.”

Lòng cô ấm áp, mỉm cười đầu môi: “Nghe chẳng giống Đội trưởng gì cả.”

“Làm sao mới giống anh?”

“Tính cách của Đội trưởng cảm giác không hề giống kiểu muốn được sống cuộc đời bình thường chút nào.”

Anh cúi đầu chạm vào đầu cô: “Mèo Con, lần trước chia cách với em anh mới 19, 20 tuổi, hôm nay gặp lại anh đã già rồi.” Anh nói: “Không còn mấy lần mười năm nữa đâu.”

Đôi mắt Chân Noãn bỗng long lanh ánh nước. Ngón tay anh chạm vào mặt cô, cười cười: “Em thì không giống, em chỉ 10 tuổi thôi. Em còn trẻ, lại lương thiện nhưng anh đã già rồi.”

Cô ghen ngào bịu môi: “Anh mới 29, già chỗ nào chứ?”

“Già rồi. Anh cũng không chịu được hành hạ tiếp nữa. Mất đi em lần nữa sẽ lấy mạng anh mất.”

Hai người đang nói thì cửa thang máy mở ra, một bác sĩ mặc áo blouse bước đến. Ngôn Hàm nhìn sang: “Phó Viện trưởng Tần.”

“Ngôn Hàm à...” Phó Viện trưởng Tần vừa định nói gì đó nhưng nhìn thấy Chân Noãn bên cạnh Ngôn Hàm thì chợt sững sờ.

“Bạn gái của cháu, Chân Noãn.”

“À.” Phó Viện trưởng Tần thoáng ngưng ngừng rồi lập tức lấy lại vẻ điềm tĩnh nói: “Cảnh sát Đàm nói cho tôi biết rồi, mục tiêu kế tiếp của Tutor là Tần Xu. Các cậu...”

“Chúng cháu sẽ dốc hết sức lực bảo vệ cô ấy.”

“Tốt, tốt.” Phó Viện trưởng Tần nắm chặt hai tay, gật đầu liên tục, thất thần chốc lát, lại vội vàng nói: “Mấy ngày này để nó ở trong Cục Cảnh sát đi, đừng rời khỏi Cục. Trong đó là an toàn nhất, sẽ không xảy ra việc gì đâu.”

“Được ạ.”

“Con bé Tần Xu này, ngoại trừ công việc và vẽ tranh ra thì không có cuộc sống riêng tư gì cả. Nó...” Phó Viện trưởng Tần thở dài rồi nói: “Nhờ cậu rồi.”

“Đây thuộc bốn phận chức trách của cháu ạ.”

Vào thang máy, Chân Noãn hỏi: “Chú ấy là ba của Tần Xu à?”

“Ừ.” Anh đáp, “Đã từng là thầy hướng dẫn cho em. Lúc em thực tập ở bệnh viện là đi theo chú ấy.”

Rất nhiều ký giả tụ tập trước cửa bệnh viện, cảnh sát chỉ đành rời khỏi từ cửa hông. Chiếc xe việt dã của họ lướt qua khu 367 giữa màn đêm, băng qua khu vui chơi, Chân Noãn nhìn thấy cả khu trò chơi 4D đều bị phong tỏa.

Trở về Cục, Ngôn Hàm đi đến Phòng thí nghiệm của Tần Xu trước tiên. Tần Xu đang ngồi đối diện mô hình đầu lâu bằng thạch cao, cố gắng khôi phục lại da thịt bộ mặt ban đầu của nó, nghe thấy tiếng bước chân, cô ấy vội quay đầu lại, thấy Ngôn Hàm liền mỉm cười đầy dịu dàng và đúng mực: “Sao lại đến đây vào lúc này?”

“Thấy em vẫn chưa về nên sang đây thăm.”

Chân Noãn dừng ở cạnh cửa, vịn chốt cửa không đi vào.

Tần Xu đứng dậy đón anh, dựa vào bàn mặt đối mặt, rũ mắt mỉm cười, như chợt nhớ ra gì đó: “Em đi rót cốc trà cho anh...”

“Không cần.” Anh ngăn cô lại, khẽ chạm vào cánh tay cô.

Hành động rất nhẹ, cách lớp áo thật dày nhưng cô lại thoáng đỏ mặt tía tai.

Anh nhìn thấy quyển phác họa trên bàn liền nói: “Đã lâu lắm rồi không thấy em vẽ tranh.”

Cô vuốt vuốt tóc: “Trước kia cho rằng làm công việc này lúc rảnh vẫn có thể vẽ tranh và điêu khắc mà không ảnh hưởng gì. Mấy năm nay, việc càng lúc càng nhiều, thời gian càng ngày càng ít, em đã không chạm đến bút vẽ cả tháng nay rồi. Triển lãm tranh như lần trước không biết đến khi nào mới có nữa.”

“Luôn có mà, từ từ sẽ đến thôi.”

Cô khẽ gật đầu, “ừ” một tiếng.

Anh lại nhìn đầu lâu bên cạnh cô: “Đây là...”

“Lần trước anh giao cho em, nói là bạn cũ của anh, màu lam gì đấy.” Cô nói: “Anh ấy bị lửa thiêu rất nghiêm trọng, khuôn mặt đều đã cháy rụi, xương sọ cũng bị hư hao một phần. Dựng lại mô hình xương cần phải tốn chút thời gian, nhưng anh yên tâm, không đến vài ngày là có thể phục hồi lại dung mạo của anh ấy.”

“Tốt, cảm ơn em.”

“Cảm ơn gì chứ.”

Trong Phòng thí nghiệm yên tĩnh, cô và anh khe khẽ trò chuyện, Tần Xu cảm thấy cảnh tượng có phần không chân thật: “Hôm nay có chuyện gì không?”

“Vương Tử Hiền bị giết rồi.”

“Nói như vậy, thầy Tutor kia không phải là trò đùa tai quái mà là một người có thật ư?”

“Ừ, lúc hấn giết Vương Tử Hiền cũng đồng thời công bố trên mạng người chết tiếp theo.” Ánh mắt thâm trầm của Ngôn Hàm nhìn cô đăm đăm, không vui cũng không buồn.

Cô nhú mồm, ánh mắt thoáng ngây dại nhưng rồi lại thấu suốt, vẻ mặt bình thường trở lại: “Là em sao?”

“Phải.”

“À.”

“Gã có nói lý do muốn giết em.”

“Gi cơ?”

“Bao che hung thủ.”

Cô ngăn người, một lúc lâu mới lắc đầu: “Em đâu phải cảnh sát, chưa hề trực tiếp tiếp xúc với vụ án nào mà.”

Anh nói: “Trong ba ngày này hãy ở trong Cục, không được đi đâu hết. Trước mắt với em mà nói, đây chính là nơi an toàn nhất.”

“Được.”

Ngôn Hàm đi ra cửa, Chân Noãn đuổi theo anh, nhỏ giọng hỏi: “Cô ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?”

“Không biết.”

“Đội trưởng, gã Tutor này có liên quan đến mật thất không?”

“Có cảm giác tương tự. Từ lúc bắt đầu đi vào mật thất, anh đã có cảm giác bị người ta dắt mũi dẫn đi, giống như là đang thử thách anh, nhưng lại càng giống đang đối kháng với anh hơn.”

“Thử thách? Đối kháng?”

“Đúng.” Ngôn Hàm không hề giải thích thêm về cảm giác này, sợ rằng giải thích nhiều sẽ khiến Chân Noãn nhìn thấy mặt xấu kia của anh và trong nhất thời sẽ không chấp nhận được. Hãy để sau này anh sẽ từ từ nói cho cô biết.

“Ngoại trừ lần đó ra, kế hoạch giết chết Vương Tử Hiên từ trong tay của chúng ta quá hoàn mỹ. Anh có cảm giác hần rất quen thuộc mọi thứ ở đây, cũng biết rõ anh và càng giống như là đối thủ của anh.”

“Thật sao?” Chân Noãn gãi gãi đầu, “Có vài điểm em thấy rất lạ. Đầu tiên, Tutor và kẻ thiết kế mật thất là cùng một người sao? Nếu không phải thì làm sao gã biết thời gian và cái chết của bốn người Thân Hồng Ứng bọn họ? Nhưng nếu là cùng một người, vậy Tutor hẳn là người của kế hoạch T, nhưng kẻ thiết kế mật thất lại có vẻ như đang vạch trần kế hoạch T vậy. Nghĩ thế nào cũng thấy rất mâu thuẫn.”

“Đây cũng là điểm anh cảm thấy mâu thuẫn.” Ngôn Hàm nói: “Tiếp theo, Tutor này tại sao lại gán cho mình cái danh “chính nghĩa”.”

“Anh nói là gã sắm vai nhân vật chính nghĩa, bắt đầu tranh thủ sự ủng hộ của dân chúng à?”

“Đúng. Nhưng cũng có thể ban đầu gã đã đi theo con đường này. Chỉ có điều, gã không thể nào nói với công chúng lý do giết người trong mật thất được. Lý do giết Vương Tử Hiên gã cũng không cần phải nói cho công chúng biết. Trịnh Dung và Tần Xu đều không phải cảnh sát, nhưng là người của C-Lab. Với việc thanh trừng Vương Tử Hiên trước đó, tất cả đều đã bắt đầu tin rằng Tutor là chính nghĩa. Giờ đây, lý do gã có thể công bố ra ngoài lại là vấn đề nhạy cảm “Bao che hung thủ”, đây đủ khiến cho công chúng nghi ngờ Trịnh Dung và Tần Xu từng làm việc trái với lương tâm.”

Chân Noãn búng tính: “Giống như trước đó, gã đã từng đăng lên weibo danh sách những người tử vong trong mật thất vậy. Thân Hồng Ứng là ông chủ Hoa Thịnh, khi ấy đã có người bình luận nói nhà họ Thân kiếm tiền dơ bẩn vợ vết tài sản thì nên chết sớm mới phải, lại nói Tutor quả thật là bậc thầy chính nghĩa. Còn... còn nói gã là bậc thầy của cảnh sát, bảo cảnh sát hãy học hỏi gã nữa chứ.”

Ngôn Hàm cười nhạt.

Hai giờ sáng, cảnh sát Dự Thành tổ chức cuộc họp khẩn cấp do đích thân Cục trưởng Thượng Kiệt chủ trì. Trước đó một ngày, tính chất vụ án thầy Tutor chính nghĩa vẫn còn mơ hồ, thì nay trong vài giờ ngắn ngủi nó đã nhanh chóng lột xác thành hung thủ gây ảnh hưởng rộng khắp và tiêu cực nhất đến toàn xã hội trong suốt mười năm trở lại đây của Dự Thành.

Theo cách nói của Cục trưởng Thượng: “... Hung thủ đang gây chiến với tôn nghiêm của cảnh sát Dự Thành, cái gọi là thầy chính nghĩa thật ra chỉ là chà đạp luật pháp và chính nghĩa... Cần phải dốc toàn lực nhanh chóng bắt được...”

Trong căn phòng họp có sức chứa mấy trăm người, giọng nói đanh thép và ầm ầm chứa cảm phần của Cục trưởng vang vọng rất lâu, dưới bực mỗi một vị cảnh sát đều mang vẻ mặt nghiêm trang.

Sau khi Cục trưởng động viên xong liền ra nhiệm vụ: “Điều tra việc Trịnh Dung “bao che hung thủ” là thật hay giả, phải cho truyền thông và công chúng một lời giải thích hợp lý. Điều tra vụ án tử vong của Vương Tử Hiên, thu thập hết tất cả manh mối có liên quan đến “Trịnh Nghị”, không được bỏ sót bất kỳ manh mối nhỏ nhất nào. Bảo vệ Tần Xu – mục tiêu kế tiếp của Tutor, tuyệt đối không thể để xảy ra vấn đề lần nữa. Ngoài ra, cũng phải điều tra việc “bao che hung thủ” mà Tutor nói là thật hay giả và đưa ra lời giải thích cho tôi.”

“Vâng.”

Lúc tan họp đã là bốn giờ sáng. Đội Một tập trung lại với nhau, Đàm Ca nói ra phát hiện của mình trước: “Đã tra được chân dung của người trên giấy chứng minh nhân dân.” Anh nói xong liền đưa cho Ngôn Hàm một túi nilon.

Ngôn Hàm nhận lấy xem, không ngờ là một tấm mặt nạ da người.

“Một website bán hàng đa năng trên mạng có người bán loại mặt nạ da người này, cảnh sát vừa mới liên lạc được với nhà cung cấp tại Dự Thành.” Đàm Ca khá phần nộ, “Hiện giờ, người ta vì kiếm tiền chuyện gì cũng có thể làm được. Lúc điều tra việc này, chúng tôi cũng nhân tiện lục soát và phát hiện nhưng thứ như các loại thành phần chế tạo thuốc nổ, thuốc gây ảo giác hay thuốc mê, thứ gì cũng có người bán cả.”

Việc dùng mặt nạ da người đã nằm trong dự đoán của Ngôn Hàm, làm sao Tutor lại để khuôn mặt thật của mình phô bày với mọi người được chứ?

Quan Tiểu Du: “Đội trưởng, trong giêng thang máy lưu lại quá ít dấu vết, chỉ có vài vết để giày leo núi, găng tay leo núi và sợi quần áo của đội vệ sĩ. Bọn em sẽ lập tức mang đi xét nghiệm kiểm tra.”

“Vất vả cho bọn em rồi.”

Tần Xu khó chịu cúi đầu: “Thật xin lỗi đã gây phiền phức cho mọi người.”

Mọi người ríu rít nói:

“Nói gì vậy chứ?”

“Đừng nói vậy.”

“Là người một nhà, bất kể ai xảy ra chuyện thì những người khác đều sẽ dốc hết sức bảo vệ mà.”

Tần Xu cảm kích nhìn mọi người, khẽ mỉm cười mà nước mắt rung rung.

Hắc Tử nhanh chóng gửi đến một tin xấu, truyền thông và dân chúng cả thành phố đang bàn tán xôn xao, bài thảo luận ủng hộ “thầy Tutor chính nghĩa” đã mọc lên như nấm trên các diễn đàn mạng, chủ đề thảo luận không ngừng nổi đuôi nhau tăng lên. Nhóm người bày tỏ thái độ ủng hộ Tutor “giúp đỡ chính nghĩa” và nghi ngờ cảnh sát ngấm ngầm làm việc xấu xa, còn Tutor chính là người đưa mọi chuyện ra ánh sáng.

Chân Noãn bỗng ý thức được rằng hóa ra đây chính là “Thầy chính nghĩa”, một người kêu gọi hàng nghìn hàng vạn người gia nhập đội ngũ. Cô loáng thoáng cảm thấy họ có thể sẽ phải ra sức chiến đấu trong đơn độc, lực lượng ủng hộ Tutor sẽ càng ngày càng tăng.

Đối mặt với chuyện này, Ngôn Hàm chỉ nói: “Chuyên tâm làm tốt việc của từng người đi.” Lại nói: “Một môi cả tuần rồi, mọi người hãy về nghỉ ngơi trước đã. 8 giờ sáng tập hợp lại.”

Ngôn Hàm lo lắng cho sức khỏe của Chân Noãn, thời gian nghỉ ngơi không đến bốn giờ nhưng cũng đưa cô về nhà. Hôm nay, cô thật sự mệt mỏi, vừa vào thang máy đã ngáp ngáp ngáp dài, đôi mắt uơn ướt ngấn nước nhìn anh. Anh xoa đầu cô, ôm cô vào lòng, đặt cằm lên thái dương cô rồi cọ nhẹ nhẹ.

Cô khẽ giãy giụa, đỏ bừng mặt: “Đang ở trong thang máy, người bên phòng quan sát sẽ thấy đấy.”

“Chỉ ôm thôi mà, không sao đâu.”

Ngôn Hàm cầm chìa khóa mở cửa kéo cô vào, đóng cửa lại rồi mới quay người. Cô liền vùi vào lòng anh, ôm chặt lấy eo anh. Trong phòng không bật đèn, hành lang cũng tối đen như mực, thân thể cô mềm mại giữa bóng tối vây quanh. Anh hơi kinh ngạc, đáy lòng thoáng dâng lên nỗi vui sướng và hạnh phúc vì cô bỗng nhiên ôm rịt lấy mình.

Anh cúi đầu kề vào mặt cô, nhẹ giọng: “Sao thế?”

Cô dẫu môi lên, “suyt” một tiếng.

“Hà?”

“Tutor gây phiền phức cho anh rồi. Đội trưởng à, anh đừng tức giận.” Bàn tay nhỏ bé của cô luồn vào áo khoác anh, vuốt ve lưng anh cách một lớp áo sơ mi để trấn an anh.

Anh bỗng cười: “Anh không tức giận.”

Cô dẫu môi: “Nhưng em thấy tất cả mọi người đều đổ chuyện lên đầu anh, em...” Cô ngại ngùng thốt lời thương yêu, “... Em tức giận.”

Nhưng anh lại cảm thấy nỗi chất chứa cả ngày dài bỗng chốc đều hóa thành mây khói trong giây phút này, toàn thân gần như thư thái hẳn ra.

“Sao vậy? Em cho rằng anh sẽ bị Tutor đánh bại à?” Anh cố ý hỏi.

“Đâu có.” Cô vội vàng ngắt đầu, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối, “Đội trưởng rất tài ba, nhất định sẽ bắt được gã.”

Môi cô kề vào tai anh, hơi thở râm ran khiêu khích. Tim anh run lên, đưa tay ôm chặt eo cô. Cô hít thở hơi khó nhọc, âm thanh dần dần nặng nề.

Trong nhà không bật đèn, ánh mắt lại dần thích ứng với bóng tối. Cô nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh của anh, nhìn đến mức tim đập thình thịch. Thật kỳ lạ, mỗi lần nhìn vào mắt Đội trưởng, lòng cô liền sôi sục trào dâng.

Sao lại thích anh đến như vậy? Anh vừa chạm vào cô, thân thể cô liền mềm nhũn. Anh vừa hôn cô, tim cô liền tan chảy...

Anh cúi đầu hôn lên môi cô, tai cô, tay anh luồn vào áo cô, vuốt ve làn da nóng rực vì xúc cảm của cô. Hơi thở cô rối loạn vì anh, hô hấp dồn dập và nóng hổi, muốn nhắc nhở anh đi vào phòng ngủ nhưng lại xấu hổ không dám mở lời.

Nơi cửa hiên tối tăm và chật hẹp, áo cô xộc xệch, cả người mềm rũ tựa vào lòng anh, mặc anh nắm giữ, còn cô đã hoàn toàn mê say.

“Đội trưởng...”

“Hử?”

Mặt cô đỏ đến mang tai, da thịt toàn thân ửng hồng, cắn lỗ tai anh, khẽ thì thầm: “Em rất thích Đội trưởng, mỗi ngày đều rất thích.”

Anh thoáng khựng lại rồi nhẹ nhàng đáp lời: “Mèo Con...”

“Dạ?”

“Vừa hay anh cũng vậy.”

Anh đặt cô trên tường, cánh tay nhắc một chân cô lên, nhắc cao người cô hoàn toàn dựa vào vách, thuận thế mà tiến vào.

“Ừm...” Cô nhũn mảy rên rỉ, ôm lấy đầu anh, thân thể dính sát vào ngực và bụng anh, run rẩy từng cơn.

Anh bắt lấy một tay cô, giữ chặt trên tường, mồ hôi thấm ướt bức vách. Anh không chế động tác, cô mềm mại yếu ớt, trông chừng giữa khe hở vách tường và thân thể anh, thần trí bay bổng.

Mãi đến khi hơi nóng trên da thịt và mồ hôi dần tan đi, chân cô bủn rủn rơi xuống liền giẫm phải một vật mềm mượt và xù lông. Thoắt cái hồn vía cô bay mất: “Aaa! Amoxi, Cilin!”

Ngôn Hàm đưa tay bật đèn rồi cúi đầu nhìn, sai thế nào được. Hai chú mèo con lông xù đang ngồi song song trên mặt đất, ngẩng cái đầu nhỏ lên nhìn họ đây về tò mò.

Từ góc độ của hai đứa chúng nó, vừa khéo đã xem được hình ảnh sắc nét chất lượng cao... khi này. Chân Noãn vô cùng xấu hổ, vội vàng kéo áo che người lại, nhanh như chớp trốn ra phía sau Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm không biết nói sao: “Xấu hổ gì chứ, chúng nó xem đâu hiểu.”

“Lỡ như hiểu thì sao...”

Lời còn chưa dứt, Amoxi đã quay đầu đưa chân vỗ vào Cilin, kêu “meo meo”. Cilin rướn rướn cổ, cũng đáp lại “meo meo”.

Chân Noãn ghen lời: “... Thấy chưa, chúng nó còn đang thảo luận kia kia.”

Ngôn Hàm: “Vậy cũng không có gì, dù sao cũng đâu phải lần đầu tiên chúng nhìn lên chứ.”

Chân Noãn á khẩu.

Anh ngồi xuống, xoa đầu hai chú mèo nhỏ và nói: “Sau này, chúng ta trốn hai đứa nó là được, coi như là luyện tập trước vậy.”

“Ố!” Cô bối rối, “Luyện tập gì cơ?”

“Sau này có con rồi thì lúc nào cũng phải đề phòng con nhỏ quấy rối, ảnh hưởng đến việc ba chúng ôm ấp mẹ chúng.”

Mặt Chân Noãn vụt đỏ bừng trở lại, thoáng bật dậy. Giọng điệu này của anh nghe như con trẻ chính là kẻ phá rối hai vợ chồng thân mật vậy.

Anh to lớn ngồi xổm trên mặt đất, hai con mèo Amoxi và Cilin nghiêng đầu được anh vuốt ve kêu “meo meo”, tai cụp xuống, đầu lắc lư. Anh đùa với hai chú mèo con một hồi bỗng bật cười: “Xem hai đứa mèo nhỏ này, em giống hệt như chúng vậy.”

Chân Noãn đưa chân đạp nhẹ vào mông anh: “Nói bậy!”

Cô cũng ngồi xổm xuống trêu chọc hai chú mèo con, vuốt vãi cái lông cô cũng êm ái, nói: “Trước kia, em nhất định rất thích loài vật nhỏ.”

Ngôn Hàm nghe thấy, suy nghĩ bỗng lơ đãng trôi về quá khứ.

Từ bé, cô đã thích mấy con vật nhỏ, nhất là chó mèo lưu lạc ven đường. Cô vừa nhìn thấy đã không dè dặt bước được. Nhưng mẹ không cho cô nuôi, cô

liền len lén dựng nhà cho đám mèo con, chó con ở rừng cây phía sân sau.

Anh không hề thích mấy con vật nhỏ, còn cười khẩy khinh thường việc làm của cô. Nhưng mỗi lần cô lén gõ cửa sau nhà anh, anh chạy ra xem, lại thấy cô mím môi ôm một con chó con (mèo con) rất bần, nói với giọng đáng thương: “Anh Tiểu Hoà, chó con (mèo con) rất tội nghiệp, mẹ không cho em mang nó vào nhà, muốn em vứt nó đi. Anh Tiểu Hoà, anh cùng em làm một cái nhà cho nó được không?”

Mỗi lần thấy đôi mắt màu hổ phách của cô rung rung, tim anh liền tan chảy. Cứ như thế, anh tìm cho cô một chiếc hộp giấy, khúc gỗ, viên gạch rồi vãi bông, làm hang lót ổ cho chó mèo, còn bảo vệ chúng không để mấy cậu nhóc gần đó ném đá chúng.

Ngôn Hàm nắm lấy cái đuôi của Amoxi, Cilin, mèo của cô đã có con rồi, cũng nên đến lượt anh và cô thôi. Anh khẽ cười nói: “Phải đấy, lúc bé em rất thích mấy con vật nhỏ. Mỗi lần ăn quả vật còn dành lại rất nhiều để đút cho chúng.”

Chân Noãn quay đầu nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh, mấp máy môi: “Thật sao?”

“Ừ.” Anh kể lại câu chuyện ngày xưa như đã thuộc nằm lòng, nói rằng có lần một tên nhóc đá bay chó con của cô, cô tức giận nhào đến cắn tay tên đó đến chảy máu. Tên nhóc sợ hãi khóc thét, cô cũng khóc theo, nhưng là đau lòng ôm con chó nhỏ khóc rầm rức. Ngôn Hàm thấy được liền đánh tên nhóc kia một trận toi bời, sau đó suýt nữa bị ba Ngôn đánh toi tã.

Ngôn Hàm cười: “Hôm ấy em khóc đến mức... anh phải dỗ rất lâu, còn leo lên cây hái một xâu quả sơn trà cho em ăn mới chịu nín.”

Chân Noãn mím môi khẽ cười, không lên tiếng. Cô rất sốt ruột nhưng vẫn không sao nhớ lại được chuyện trước kia, chẳng nhớ được chút nào cả, phải làm sao đây?

Còn Ngôn Hàm thì gãi cằm con mèo nhỏ, đáy lòng vô cùng yên bình. A Thời trước kia, Chân Noãn – Mèo Con bây giờ đều là cô cả. Ký ức đã cùng cô trải qua thật quý giá và đẹp đẽ, ký ức về tương lai bên cô rồi cũng sẽ mới mẻ và tốt đẹp như thế.

Buổi sớm của ngày đầu năm, Chân Noãn căn dặn Tiểu Tùng khâu lại phần đầu và thi thể của Vương Tử Hiền rồi làm sạch, còn cô và Ngôn Hàm thì cùng nhau tra xét lại tất cả hồ sơ những năm qua Trịnh Dung chịu trách nhiệm.

Không lâu sau, họ phát hiện ra một điểm khả nghi, đó là cái chết của Kỷ Đình trong tai nạn xe cộ hơn chín năm về trước. Vào thời điểm đó, trợ lý có ghi lại Trịnh Dung đã đến hiện trường tra xét tình trạng xe cộ theo thói quen của ông, tuy đây không phải công việc thuộc trách nhiệm pháp y, nhưng ông vẫn thường làm vì nó sẽ giúp ích cho việc tái hiện lại quá trình tử vong.

Điều kỳ lạ chính là trong tài liệu có thông tin nghiệm chứng của điều tra viên tại hiện trường nhưng lại không có báo cáo quan sát của Trịnh Dung. Thế nhưng, trong những hồ sơ vụ án khác, chỉ cần là giáo sư Trịnh đích thân đến hiện trường thì đều có báo cáo của ông.

Cái chết của Kỷ Đình được nhận định là: lái xe trong tình trạng mệt mỏi, lạc tay lái vào làn đường đối phương.

Ngôn Hàm: “Nhất định là vụ án này có vấn đề.”

Chân Noãn lật hồ sơ lại một lượt: “Nhưng tài liệu lưu lại có hạn, không tra ra được nữa. Với lại, nhìn thế nào cũng cảm thấy giáo sư Trịnh và Kỷ Đình không có liên quan gì với nhau cả.”

Ngôn Hàm chau mày suy tư.

“Điều tra cũng khó khăn.” Chân Noãn gãi đầu, “Những mối quan hệ xã hội của nhà họ Trịnh khá đơn giản, quan hệ giao thiệp cũng không phức tạp, lúc đầu khi điều tra vụ án của Miêu Miêu đã là như thế. Nếu thực sự muốn biết quan hệ của giáo sư Trịnh và Kỷ Đình, vậy nên đi hỏi ai đây?”

Kỷ Pháp Lạp, cô ấy còn quá nhỏ. Kỷ Thẩm, lần trước anh ta vì rút khỏi hội đồng quản trị nên đã cáo ốm đi dưỡng bệnh rồi. Còn Thẩm Dục? Liệu Thẩm Dục có biết không?

Còn đang suy nghĩ thì chợt nghe Ngôn Hàm nói: “Hỏi thử giáo sư Lâm Họa Mi.”

“Ồ, đúng vậy, họ là đồng nghiệp với nhau lâu năm rồi.”

Ngôn Hàm gật đầu nhưng lại lơ đãng nghĩ đến cánh cửa cuối cùng thoát khỏi mật thất, cánh cửa dưới nước kia có mật mã là: Jifala.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112

Tối hôm qua, giáo sư Lâm Họa Mi cũng ở lại nghỉ ngơi trong C-Lab. Lúc Ngôn Hàm và Chân Noãn tìm đến, bà đã sớm thức dậy bắt đầu làm việc.

“Tôi cũng không rõ lắm về hoàn cảnh trước đây của Trịnh Dung, ông ấy luôn là một học giả nghiêm túc khi nghiên cứu, say mê với công việc và sơ sài trong cuộc sống. Tôi và ông ấy tuy là bạn rất thân, nhưng xưa nay đều chỉ trò chuyện vui vẻ với nhau trong công việc và nghiên cứu, chứ chưa bao giờ hỏi đến chuyện riêng tư.”

Lâm Họa Mi pha hai cốc trà rồi đẩy đến trước mặt hai người họ.

Ngôn Hàm hỏi: “Cô có thể nghĩ ra giữa giáo sư Trịnh Dung và Kỷ Đình – ông chủ trước đây của Hoa Thịnh có liên quan gì không?”

“Không phải Kỷ Đình đã chết nhiều năm trước rồi sao?”

“Đúng, chín năm trước.”

Lâm Họa Mi nhượng mảy, nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu rồi lắc đầu về tiếc nuối: “Lâu quá rồi, nhất thời rất khó... Chờ một chút.”

Bà đột nhiên dừng lại: “Có một hôm trời tối, tôi từng gặp Trịnh Dung nói chuyện với một người đàn ông ở cửa sân sau, tôi không nhìn thấy rõ người đàn ông kia, nhưng chiếc xe Roll Royce của đối phương khiến người ta có ấn tượng rất sâu sắc.”

Ngôn Hàm biết rất rõ tình hình chín năm trước của Kỷ Đình, khi đó ông ta có chiếc Roll Royce.

“Tại sao lại ra cửa sân sau vào buổi tối?”

“Hôm đó cũng giống với hôm nay, đều là đêm Giao thừa, bên ngoài bắn pháo hoa và bọn trẻ đang chơi ném tuyết. Tôi đang tặng ca, Bạch Quả nhà chúng tôi cũng ở đây, con bé...”

Chân Noãn nhớ lại Lão Bạch từng kể rằng con gái Bạch Quả của giáo sư Lâm đã chết vì ngã lầu ở trường học.

Trên mặt Lâm Họa Mi thoáng ánh lên một nỗi thương cảm rất nhạt, lại bình tĩnh nói: “Bạch Quả quá buồn chán nên vò vĩnh đòi ra ngoài chơi tuyết và xem pháo hoa. Khi ấy, con bé nhìn thấy Trịnh Dung và còn gọi ông ấy. Lúc chúng tôi đến gần, xe và người đều đã đi mất, chỉ còn Trịnh Dung ở đó, nhưng ông ấy chỉ nói rằng đối phương hỏi đường. Ngoại trừ việc này, tôi không thấy có gì khác cả.”

Ngôn Hàm: “Năm đó, giáo sư Trịnh có thù oán với ai hay có mối quan hệ lợi ích nào khác không?”

Lâm Họa Mi lắc đầu: “Những việc này tôi thật sự không rõ. Cậu cũng biết rồi đấy, tôi không quan tâm lắm đến những người và việc xung quanh.”

Ngôn Hàm không hỏi nhiều nữa, dẫn Chân Noãn tạm biệt bà rồi rời đi.

Buổi sáng, bên tổ nghiệm chứng có một vài phát hiện kỳ lạ. Họ phát hiện ra một thứ vật chất kim loại trên chiếc áo khoác đồng phục vệ sĩ của “Trịnh Nghị”. Quan Tiểu Du cũng không thể nào miêu tả được nó thuộc trạng thái gì. Ngay cả người có kinh nghiệm làm việc phong phú trong tổ nghiệm chứng cũng chưa từng thấy và không nhận ra đây là thứ gì, cô ấy bèn mang đến cho Ngôn Hàm xem.

Chỉ có vài viên, nhỏ nhất có bán kính chưa đầy 0,2 mm, nhìn qua kính lúp thì thấy bề mặt hiện lên màu đồng thau và màu trắng, viên thì có hoa văn, viên thì bằng phẳng, viên khác lại có đường gợn sóng. Nó gần giống như hình cầu nhưng lại có một mặt lõm.

“Có thể nói là dạng hạt không?” Ngôn Hàm hỏi.

“Nhưng mặt lõm của nó rất quái lạ.” Quan Tiểu Du nói, “Cốc Thanh Minh từng dùng dụng cụ phân tích năng lượng quang phổ bằng X-quang để phân tích nó, căn cứ vào tần số X-quang sinh ra đo lường được thứ kim loại này gồm có thép và đồng thau.”

Ngôn Hàm suy nghĩ chốc lát: “Trong thép chủ yếu có sắt, mangan và crôm, còn đồng thau chủ yếu có đồng và kẽm. Trong vật nhỏ này có đến 5 loại nguyên tố kim loại à?”

“Đúng. Nếu tìm được viên kim loại tương tự ở nơi khác, chúng ta có thể căn cứ vào tỷ lệ sắt, mangan, crôm trong thép và tỉ lệ đồng, kẽm trong đồng thau, để tiến hành so sánh và phán đoán xem có phải xuất phát từ cùng một chỗ. Nhưng...”

Ngôn Hàm tiếp lời của cô ấy: “Nhưng tìm ra viên kim loại tương tự này ở đâu đây?”

Chân Noãn ngẩng đầu: “Đội trưởng, anh chưa từng thấy thứ này sao?”

“Nhiều năm như vậy thật sự chưa từng thấy qua.” Anh đưa mẫu vật cho Quan Tiểu Du, “Lát nữa mang đến cho mọi người trong Cục xem thử, bao gồm cả Cục trưởng.”

“Vâng.”

“Áo khoác của những vệ sĩ khác thì sao?”

“Đã kiểm tra rồi, đều không có phát hiện viên kim loại giống vậy.”

“Rất tốt, đây là thứ của riêng Trịnh Nghị. Phát hiện ở đâu?”

“Mặt sau nút cài của áo khoác, nó được dán trên áo.”

“Được, đi đi.”

Kết quả cuối cùng là không một ai trong Cục từng thấy viên kim loại tương tự vậy. Nếu chỉ đơn thuần là viên kim loại hình cầu, nó có thể là con lăn bên trong một loại máy cỡ nhỏ nào đó, nhưng bề mặt mỗi viên đều có một mặt lõm đều đặn khiến nó không còn là hình cầu bình thường nữa. Kỳ lạ là tuy hình dáng giống nhau như đúc nhưng đường vân bề mặt lại không hề giống nhau, viên thì bóng loáng, viên thì có đường gợn sóng, viên khác lại có đường dài mảnh. Chuyện viên kim loại đành phải tạm thời gác lại.

Mọi người nhớ lại ba bốn ngày qua sinh hoạt chung với nhau. Trịnh Nghị không hề để lại ấn tượng sâu sắc gì với họ. Gã giống với mấy vệ sĩ khác, trầm lặng kiệm lời, không hề nói đến chuyện của chủ, cũng không trao đổi với cảnh sát. Gã không có cá tính nổi bật, tướng mạo lại bình thường, ở chung với mười lăm vệ sĩ khác nhưng gã không hề khiến người ta chú ý.

Ngôn Hàm có việc phải xử lý trong Cục, không thể canh giữ ở phòng bệnh cả ngày, nên cơ hội chạm mặt trực tiếp với gã rất ít, nhưng rất hiển nhiên: “Gã có một tố chất thích hợp mà một vệ sĩ nên có, thân thể cường tráng, thể lực tốt, giỏi võ, tương tự với mỗi một cảnh sát hình sự trong chúng ta. Gã chừng 30 tuổi, chừng chạc có tính nhẫn nại, chỉ số thông minh cao, vô cùng tự tin, gan dạ, năng lực thi hành theo mục đích rất tốt, có sức không chê. Bất kể là năng lực phản trình sát, năng lực quan sát, năng lực lập kế hoạch, cả năng lực phân tích và năng lực thu thập đều vô cùng xuất sắc.”

Tô Nhã bổ sung: “Gã rất am hiểu về tâm lý học và điều tra học, cũng rất thành thạo về sử dụng mạng máy tính, nên tôi cho rằng gã từng được đào tạo cao cấp, rất có năng lực, đồng thời chỉ số tình cảm cũng cao. Tôi nghi ngờ hẳn từng được huấn luyện chuyên nghiệp, có thể là lính đặc chủng đã giải ngũ hay từng tham gia tập huấn đặc biệt ở một số nơi có liên quan tại nước ngoài.”

Ngôn Hàm khề cau mày: “Chỉ tiết đào tạo cao cấp quá võ đoán, chỉ cần gã đủ thông minh, chịu khó học hỏi, không cần được học cao cũng có thể tự học thành tài.”

Tô Nhã khẽ nói “Phải” rồi tiếp tục: “Gã từng bị đối đãi không công bằng, từ góc độ quan tâm của hẳn đối với Trịnh Dung và Vương Tử Hiên cho thấy, rất có thể gã từng gặp phải cảnh người thân bị hại chết nhưng không thể nào trừng trị hung thủ. Gã muốn thu hút sự chú ý của toàn xã hội thông qua việc đăng weibo và gửi bài viết thảo luận, vì gã vốn cảm thấy bản thân mình đang làm đúng. Gã cho mình đứng trên đỉnh cao của đạo đức và đang trừ hại thay xã hội. Gã rất ngông cuồng, tự phụ, khao khát được người khác chú ý và quan tâm. Nhìn từ góc độ khác có thể thấy rõ sự tự ti trong gã, một kiểu tự ti hư vinh.”

Chân Noãn đặt ra nghi vấn: “Có phải đã bỏ quên kế hoạch T rồi không? Tutor rất có thể là người trong kế hoạch T, bản thân gã là một người hoàn toàn không theo quan niệm truyền thống, sao bỗng dưng lại muốn sắm vai nhân vật chính nghĩa chứ?”

“Việc này cũng không mâu thuẫn. Gã có thể cố chấp cho rằng thí nghiệm sinh đôi là công hiến đối với nhân loại, là thúc đẩy khoa học phát triển. Đồng thời, gã cũng có thể cho mình là sứ giả chính nghĩa mà.”

Chân Noãn nghĩ ngợi rồi gật đầu: “Ừ, cô nói cũng có lý. Có điều, nếu theo nguyên tắc cân trọng thì cũng không thể loại bỏ một khả năng khác, đó là Tutor quá thông minh, nguy trang bằng vỏ bọc “chính nghĩa” để tạo ưu thế của mình.”

Cô giơ ngón tay ra đếm: “Một là mượn dư luận tạo áp lực với cảnh sát, khiến chúng ta tự làm rối đội hình. Hai là dùng vị thế “Người chính nghĩa” gây ảnh hưởng đến phán đoán của cảnh sát, khiến chúng ta không nhận ra lý do giết người thật sự của gã, cũng chính là động cơ giết người máu chót nhất để phá án. Ba là khiến chúng ta không nhận ra được được trạng thái tâm lý, thân phận và bối cảnh thật sự của gã.”

Lời vừa dứt, Lão Bạch đã vỗ tay khen ngợi cô: “Mèo Con giỏi quá!”

Tô Nhã há hốc mồm, ghen lời một lúc lâu, cuối cùng nói: “Đúng, những gì cô nói cũng có khả năng.”

Chân Noãn ngại ngần gãi đầu: “Nhưng đó chỉ là một khả năng thôi, cho nên những gì cô nói cũng phải suy nghĩ thêm chứ không thể loại bỏ được. Cả hai khả năng đều phải xem xét.”

Ngôn Hàm mỉm cười rất nhẹ, lại giấu đi nói: “Đêm Giao thừa, hẳn là gã đã trà trộn vào đám đông để chạy trốn, thậm chí là không sử dụng xe. Lần này giết người gã để lại manh mối quá ít, những người từng tiếp xúc hẳn cố hết sức nhớ lại chi tiết khi ở cùng gã, nghĩ ra gì thì đến tìm Đàm Ca ghi chép lại.”

“Vâng.”

“Việc quan trọng trước mắt là phải bảo vệ Tần Xu an toàn.”

“Vâng.”

Hắc Tử nói: “Xung quanh tòa nhà đều có đặc công canh giữ, sẽ không có người ngoài đột nhập.”

Ngôn Hàm thoáng dừng dòng suy nghĩ, chắc cũng sẽ không có người trong nội bộ chứ.

Đội trưởng Bùi cũng nói: “Hôm nay là ngày thứ nhất, kỳ hạn là đến hết ngày thứ ba. Việc bảo vệ Vương Tử Hiên trước đó đã giằng co cả tuần rồi, tôi thấy cái tên Tutor kia muốn tiêu hao thể lực của chúng ta đến chết đây mà...”

“Đội trưởng Ngôn.”

Từ Từ Miếu hô to lên, xông vào từ bên ngoài: “Xảy ra chuyện rồi!”

“Chuyện gì?” Mọi người giật thót tim.

“Tần Xu nhận được một hộp chứa bom.”

Lúc Ngôn Hàm vừa chạy đến đã thấy bóng lưng Tần Xu đang mặc áo blouse đứng dưới cây bạch quả đối diện tòa nhà cảnh sát. Cả thể giới ngập tuyết trắng xóa, người đi đường và ký giả vây xem đang được khăn cấp sơ tán. Giữa dòng người như mắc cửi, cô đứng cứng đờ dưới tàn cây không nhúc nhích.

Bước đến gần thì thấy sắc mặt Tần Xu trắng bệch, trong lòng đang ôm một cái hộp màu tím. Nắp hộp mở ra, bên trong là một quả bom màu đen to cỡ một cuộn giấy, dây số màu đỏ trên đồng hồ đang nhảy thật nhanh.

00:10:39.

Ngôn Hàm tiến tới: “Từ đâu đến?”

Tần Xu khẽ mím môi, giọng nói run run: “Buru phẩm chuyển phát nhanh của em. Thật xin lỗi, hôm nay mới là ngày thứ nhất, em cho rằng vẫn còn thời gian, không ngờ lại đến nhanh như vậy.”

Ngôn Hàm siết bàn tay: “Không phải đã cản dặn em rồi sao? Đừng nên ra cửa, chuyển phát nhanh cũng phải cho người đi kiểm tra trước chứ!”

“Em không muốn để người khác nhìn thấy.” Tần Xu rung rung nhìn anh, “Em thật sự không ngờ đến Tutor sẽ giờ trò trong cái này. Món quà này em đã đặt mua ở Italy trong kỳ nghỉ phép nửa năm trước, sắp đến sinh nhật anh rồi, bên trên còn khắc tên anh nữa...”

Ngôn Hàm nhất thời im lặng.

Tần Xu nhìn thấy Chân Noãn kinh ngạc ở phía sau anh liền khổ sở và áy náy: “Noãn Noãn, xin lỗi, món quà này đã đặt cách đây rất lâu rồi, tôi không nghĩ đến gần đây hai người lại ở bên nhau. Thật xin lỗi, tôi định hủy bỏ nhưng bên kia đã làm xong và gửi đến đây rồi.”

Chân Noãn lắc đầu ý bảo mình không sao. Cô có thể tưởng tượng ra được tâm ý của Tần Xu khi chuẩn bị món quà kia, cũng như nỗi hốt hắng khi không thể trao tặng. Hôm nay, nhân viên chuyển phát nhanh báo cho cô ấy biết món quà đã đến, cô ấy không dám để cho người ta biết tâm tư của mình nên mới lén lút chạy ra cửa ký nhận.

Nhân viên chuyển phát nhanh báo cô ấy mở ra kiểm tra xem món quà có hoàn hảo nguyên vẹn hay không. Tuy cô ấy không thể tặng nó nhưng vẫn rất mong đợi và mừng thầm, nên đã vội vàng kéo dây ruy băng, kết quả là... lại khởi động công tắc quả bom.

Cô ấy quá sợ hãi, tay rung lên, đối phương đỡ lấy giúp cô ấy và còn tốt bụng nhắc nhở: “Cô gái à, đừng khẩn trương.” Nói xong gã cột chặt kíp nổ của quả bom vào cổ tay Tần Xu.

“Chúc cô may mắn.” Gã nhân viên chuyển phát nhanh lái motor chạy đi như bay.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn Quan Tiểu Du: “Phân tích vết bánh xe motor và cả bùn đất trong vết bánh xe.”

Quan Tiểu Du gật đầu: “Vâng.”

Bên ngoài nhiệt độ rất thấp, Tần Xu cóng đến mức đôi môi tái nhợt nhưng vẫn cắn chặt răng không dám run rẩy. Quan Tiểu Du đi đến khoác lên cho cô một chiếc áo khoác thật dày.

Chuyên gia gỡ bom nhanh chóng chạy đến, tranh thủ từng giây gỡ quả bom. Họ lại lo lắng Tần Xu không chịu được mà phát run, nên lót thêm vài chiếc áo khoác quân trang trên đất tuyết, sau đó hướng dẫn cô chậm rãi ngồi xuống mặt đất.

Một nhóm cảnh sát đang sơ tán đám ký giả đông đúc xung quanh, ngăn cản họ chụp hình. Nhưng đám ký giả cũng muốn săn tin trang nhất, đèn flash không ngừng lóe sáng, thậm chí còn có người lớn tiếng ghi hình trực tiếp tại hiện trường.

Hắc Tử dẫn lại nỗi kích động không đánh người: “Xin đừng chụp ảnh, đèn flash sẽ ảnh hưởng đến mắt các chuyên gia đang gỡ bom.”

Cảnh sát vũ trang vốn đang bảo vệ xung quanh tòa nhà cảnh sát cũng đến đây xua đuổi mọi giải tỏa được con đường bị kẹt kín này. Cảnh sát đắp lên một pháo đài bao cát dày xung quanh Tần Xu và chuyên gia gỡ bom, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất. Nếu thật sự nổ tung thì ít nhất cũng giúp giảm thiệt hại xuống mức thấp nhất.

Trong lúc những người khác đang khăn trương vây xem, bầu trời lại bắt đầu đổ tuyết.

Chuyên gia gỡ bom bỗng lo đầu ra khỏi pháo đài bao cát: “Đội trưởng Ngôn, Tần Xu có lời muốn nói với anh.” Cuối cùng lại nói, “Cầm theo ô sang đây, tuyết rơi lớn hơn rồi.”

Lão Bạch đưa cho Ngôn Hàm một cái ô, Ngôn Hàm mới vừa cất bước thì đã bị Chân Noãn níu áo lại: “Đội trưởng, em muốn đi chung với anh.” Anh nắm bàn tay cô bị gió rét thổi lạnh băng, nói: “Mèo Con, em đợi ở đây đi.”

“Đừng mà.” Cô bấu môi ẩm ướt như con mèo nhỏ bị vớt bỏ, “Nếu anh bị nổ chết thì làm sao đây? Đội trưởng, em muốn đi chung với anh.”

“Mèo Con...”

“Em mặc kệ, em muốn đi chung với anh.”

Anh hét cách với cô, một tay mở ô, một tay dẫn cô đi qua. Cách pháo đài bao cát, Chân Noãn đứng ở ngoài, không cho Tần Xu nhìn thấy mình. Ngôn Hàm che ô cho Tần Xu và chuyên gia gỡ bom ở phía bên kia. Dưới trời bông tuyết đang rơi là tả, chữ số màu đỏ vẫn tiếp tục nhảy.

00:05:21.

Chuyên gia gỡ bom tập trung tinh thần cao độ gỡ lớp vỏ bên trong của quả bom từng chút một.

“Tần Xu, chuyện em mua quà có từng nói với ai không?”

Cô lắc đầu: “Chuyện đã nửa năm trước rồi, đến nay em cứ bận suốt nên quên mất, mãi gần đây mới nhớ lại, nhưng em chưa từng nói với ai cả.”

“Có từng đăng nhập vào web của đối phương để liên lạc hoặc phản hồi gì không?”

“Cũng không có. Thông tin liên lạc đều là lúc đặt mua ở Italy để lại.”

“Em có lời gì muốn nói với anh?” Ngôn Hàm hỏi.

Tần Xu ngẩng đầu nhìn anh, há miệng một lúc lâu vẫn không thốt nên lời.

“Có liên quan đến bao che hung thủ à?”

“Anh biết rồi sao?” Mắt Tần Xu lần nữa ngân ngẩn.

“Anh không biết. Nhưng anh biết em sẽ nói với anh.”

“Em...” Tần Xu cúi đầu thất thần, nhìn thấy thời gian chỉ còn 00:04:53, “Ngôn Hàm, mấy năm qua anh luôn tìm kiếm A Thời. Anh cũng cho rằng cô ấy là vì khi anh làm lính đặc chủng đã gây thù oán với ai nên mới bị sát hại phải không, nhưng không phải thế đâu. Em đã tự trách mình nhiều năm qua, lẽ ra nên sớm nói cho anh biết rằng cô ấy không phải bị hại vì anh.”

Đồng tử Ngôn Hàm co lại không lên tiếng, năm xưa quả thật anh từng cho rằng nguyên nhân do mình, nhưng sau đó anh đã phủ định tất cả. Hiện giờ, tuy người trong đội biết đến sự tồn tại của kế hoạch T và thí nghiệm sinh đôi, nhưng không ai biết Hạ Thời cũng là một trong số đó.

Anh hỏi: “Vậy nguyên nhân là gì?”

“Em...” Dường như Tần Xu đang đấu tranh nội tâm, cuối cùng cắn chặt răng, nhắm mắt lặn dài, “... Có lần em đến bệnh viện tìm ba em, vô tình nghe được đoạn đối thoại của ông và Hạ Thời.”

Hạ Thời: “Thầy, cô bé đưa đến cấp cứu lần trước không ổn ạ.”

Bác sĩ Tần: “Cô bé ngã xuống lầu bị thương quá nặng, đã không còn cứu được nữa.”

“Vâng. Em nói là những nơi khác trên người cô bé có rất nhiều vết thương ấy.”

“Roi xuống lầu sẽ va chạm vào những vật khác mà.”

“Vậy sao?... Nhưng em thấy hình như là bị thương khi còn sống, giống như có người từng đánh cô bé vậy.”

“Những việc này không phải là việc bác sĩ chúng ta nên trông nom.”

“Nhưng việc này có thể liên quan đến việc cô bé rơi xuống lầu chết không? Thầy à, chúng ta báo cảnh sát đến điều tra được không?”

“... Được, em làm bài tập thầy đã cho em trước đi, thầy sẽ báo cảnh sát.”

“Vâng, được ạ. Em đi trước đây. Có điều, gần đây thật kỳ lạ, gặp được hai đứa bé cùng nhóm máu AB RH âm tính.”

Tần Xu rơi nước mắt như mưa: “Ngày hôm sau, cô ấy liền mất tích, còn ba em cũng không báo cảnh sát đến điều tra. Cô ấy mất tích nhất định có liên quan đến chuyện này nhưng em lại không dám nói. Ngôn Hàm, bộ dạng anh khi đó khiến em không dám nói. Em sợ anh sẽ giết người, em sợ anh sẽ giết người.”

Tuyết càng rơi càng lớn, Ngôn Hàm che ô, cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen nhánh tĩnh lặng, hỏi: “Cô bé kia là ai?”

Cô lắc đầu: “Em không biết.”

“Tần Xu, nếu là em, em nhất định sẽ đi thăm dò rõ ràng.”

“Phải, em đã lén chạy đến văn phòng của ba em, nhưng em không tra được ca cấp cứu mà họ đã nói.” Mãi cô lạnh cóng đến tím tái

Ngôn Hàm im lặng chốc lát, nói: “Ừ, biết rồi.”

Anh quay đầu đi không nhìn cô mà nhìn chăm chăm vào con số màu đỏ chót 00:02:35 một lúc lâu, chuyên gia gỡ bom đang tiến hành rất thuận lợi. Tần Xu ngẩng đầu, nhìn bông tuyết bay lượn và khuôn mặt yên tĩnh của anh.

“Ngôn Hàm, anh sẽ tha thứ cho em chứ?”

Ngôn Hàm không lên tiếng, cũng không có hành động, chỉ nhìn tay của chuyên gia gỡ bom.

Nước mắt Tần Xu tuôn trào giàn giụa: “Xin anh tha thứ cho em.”

Chân Noãn đứng sau lưng Ngôn Hàm, véo anh thật mạnh. Anh chậm rãi quay đầu lại, nhìn Tần Xu: “... Được.”

Nhưng Tần Xu rất nhạy cảm, thoáng chốc nhìn ra được đây chỉ là thương hại, nước mắt bỗng thôi rơi. Hóa ra vạn tiền xuyên tim chính là ý này.

00:01:00.

“Anh sẽ đi tìm ba em chứ?”

“Không có chứng cứ.” Anh đáp cộc lốc.

“Ngôn Hàm, anh đừng làm hại...”

“Không đâu.” Anh hờ hững ngắt lời.

Tần Xu nhìn gương mặt nghiêng của anh, lại không thể nói thêm lời nào, trong lòng trào dâng nỗi khổ sở trước nay chưa từng có.

Thời gian trôi qua từng giây, 00:00:21.

Chuyên gia gỡ bom đã tháo gỡ đến thời khắc cuối, chỉ còn lại sợi dây đỏ và dây xanh trên cổ tay Tần Xu. Anh ta ngẩng đầu, chớp mũi ướt đầm mồ hôi do khẩn trương và tập trung cao độ: “Đội trưởng Ngôn, bọn anh tránh ra trước đi. Tôi thử vận may xem.”

Tần Xu cúi đầu, đau khổ nói: “Tôi xin lỗi.”

Chuyên gia gỡ bom nhú mảy, chỉ nói: “Chức trách thôi.”

Ngôn Hàm liếc nhìn Tần Xu, gạt đầu một cái rồi quay người kéo Chân Noãn sai bước rồi đi. Chân Noãn không lên tiếng, nước mắt nóng hổi đọng đầy hốc mắt.

Họ đi rất xa, mười mấy giây sau chuyên gia gỡ bom đứng lên khỏi pháo đài, hô to như thể được giải phóng tâm trạng: “Cắt đúng rồi!”

Xung quanh nhất thời yên lặng như tờ, lại trong nháy mắt liền ồ lên tiếng reo hò hoan hô.

Nhưng cách vài giây sau, chỉ có một mình chuyên gia gỡ bom bước ra. Trời lạnh như thế nhưng anh ta lại nóng đến chảy mồ hôi, lau mặt nói: “Cắt đúng kịp nổ, nhưng vẫn còn một tầng, đã khởi động phải bộ cảm biến thủy ngân. Mặt đất tuyệt không bằng phẳng nên không dám bảo cô ấy để xuống mà cứ ôm lấy trước. May mà cô ấy đã đông cứng, không còn run nữa.”

Anh ta cười đùa như là chuyện nhỏ.

“Không có chuyện gì, tôi thấy kết cấu rất đơn giản, giờ tôi đi tìm cái giá để hứng lấy bom trong tay Tần Xu, như vậy cô ấy đã có thể rời đi rồi. Tôi ở lại đây tiếp tục gỡ nó, năm ba phút là xong ngay.”

Chuyên gia gỡ bom đi tìm chiếc giá bằng phẳng hứng lấy quả bom. Con gió thổi đến làm rơi mũi của Chân Noãn, cô đuổi theo nhặt lại, không cảm được mà đến gần phía Tần Xu và nói: “Lập tức xong ngay thôi Tần Xu, kiên trì chút nữa...”

Nhưng Từ Tư Miếu trong phòng quan sát đang thông qua camera ở cổng lớn quan sát toàn bộ cục diện đột nhiên phát hiện điều khác thường. Anh ta cầm lấy tai nghe, gào lên với Ngôn Hàm: “Tần Xu sắp bùng nổ đưa thủy ngân kìa!”

Ngôn Hàm kinh hãi, trong nháy mắt lao về phía Chân Noãn: “Mèo Con!!!”

Chưa đến ngày thứ ba, Tutor đã ra tay trước hai ngày. Tiếng nổ vang dội đến tận chân trời, bao cát nổ tung, bông tuyết, bùn đất, cát bụi và lá cây văng tung tóe.

Ngôn Hàm ôm Chân Noãn ngã vùi trong đồng tuyết, đất cát mù mịt ập xuống đỉnh đầu hai người họ. Đàm Ca vội vàng lao đến từ đám người, vừa thương xót vừa căm phẫn, không nói nên lời. Chỉ có Lão Bạch gập đèn măng chửi ầm lên, còn Quan Tiểu Du thì khóc nức nở.

Ngôn Hàm lập tức xem Chân Noãn: “Không sao chứ?”

Chân Noãn nằm nhoài trên tuyết, cắn răng, run lấy bầy từng cơn: “Có phải Tần Xu đã chết rồi không?”

Anh quay đầu lại, trước mặt là một vùng cát đất đen sì hệt như đồng hoang tàn đổ nát, thấp thoáng trông thấy có máu thịt màu đỏ phủ trên nền đất xám đen bên dưới.

Cô ghen ngào: “Có phải cô ấy chết rồi không?”

“Ừ.”

Cô nắm chặt tuyết trên mặt đất thành khối băng, không quay đầu lại.

Từ Từ Miếu từ đầu đến cuối vẫn quan sát đoạn phim giám sát, gã đàn ông mang mũ bảo hiểm sau khi xuất hiện liền nghênh ngang rời khỏi, hẳn là không quay lại hiện trường. Trong đám người vây xem cũng không có người nào hành động khác thường.

Ngày đầu tiên của năm mới, cảnh sát phong tỏa con đường đến trưa để dọn dẹp hiện trường vụ nổ. Họ thu thập toàn bộ mảnh vụn từ quả bom nổ, số liệu và tham số khoảng cách bay cùng chứng cứ để chuyên gia vụ nổ phân tích.

Kết quả được cho ra nhanh chóng, đây là bom tự chế, vật liệu và hóa chất sử dụng rất bình thường, nhưng tỉ lệ pha trộn chính xác và đã qua chế tạo tỉ mỉ. Hàm lượng thuốc nổ không nhiều, sức công phá cũng không lớn, bán kính nguy hiểm chỉ chừng ba mét. Như vậy có thể thấy được kẻ chế bom rất chú trọng đến mục tiêu mà hắn muốn, ngoại trừ Tần Xu thì không hề có hứng thú tổn thương những người xung quanh.

Ngôn Hàm cho rằng gã cũng không hứng thú lắm với bom, không hề si mê sức công phá của nó, càng không có ý định xem nó là tác phẩm nghệ thuật, mà chỉ dùng để phô diễn kỹ thuật hay nhạo báng cảnh sát mà thôi.

Gã không hề yêu cầu cao với bom nhưng bản thân gã có đầy đủ những kiến thức vô cùng chuyên nghiệp, lại còn là người cẩn trọng, nghiêm túc và tỉ mỉ. Trong quá trình chế tạo, gã đã không thể kiểm chế bản tính mà thiết kế quả bom đến mức hoàn mỹ với chất liệu bình thường.

Một người như vậy khiến Ngôn Hàm thoáng có cảm giác mình đã gặp được đối thủ. Một người trước sáng, một kẻ trong tối. Một người cảnh giác từng giây, một kẻ thờ ơ ung dung. Trong trận giao chiến này, hai lần trước anh đều đã thất bại.

Tin tức vụ nổ trước cổng chính của tòa nhà cảnh sát lan truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, ký giả đang chờ sẵn tin bỗng chốc tăng lên gấp mấy lần. Con phố trước cửa bị phong tỏa, không gian yên tĩnh trải dài một vùng. Cả tòa nhà đều bị bao trùm trong bầu không khí ngột ngạt và u ám.

Trong khu làm việc, mọi người đồng loạt đứng nghiêm, Cục trưởng Thượng nổi trận lôi đình: “Các người đang làm cái này đây? Tại sao lại để tên ‘thầy chính nghĩa’ kia giết người công khai ở cửa Cục Cảnh sát vậy hả? Ngôn Hàm, cậu...” Ông run run chỉ tay vào anh, “Bây giờ điện thoại của tôi bị gọi đến muốn nổ tung, cấp trên đã ra lệnh khản, nếu không bắt được hung thủ thì tất cả mọi người ở đây đều không cần đi làm nữa.”

Từ Từ Miếu giải thích thay Ngôn Hàm: “Cục trưởng, Đội trưởng Ngôn và chúng tôi đều đã cố gắng hết sức rồi. Tần Xu, cô ấy... căn bản là cô ấy muốn tự sát. Tôi tận mắt nhìn thấy cô ta đẩy chốt bộ phận cân bằng thủy ngân lên.”

Cục trưởng Thượng nén giận thở hắt ra, im lặng thật lâu, cuối cùng không nói lời nào nữa mà sầm mặt bỏ đi. Trong phòng yên lặng như tờ, tất cả đều rất đau lòng và buồn bã, hơn cả là nỗi phẫn nộ không biết trút vào đâu.

Ngôn Hàm trầm giọng cất lời: “Có ai nghe Tần Xu nói đến chuyện món quà không?”

Không ai trả lời.

Anh nhìn Quan Tiểu Du, cô ấy lắc đầu: “Tần Xu là kiểu người không thích nói chuyện riêng tư, em chưa bao giờ nghe cô ấy nói gì hết.” Lòng Tiểu Du chua xót, “Cũng không nghĩ ra là món quà gì mà khiến cô ấy vào thời điểm này phải chạy đi gặp người lạ như vậy.”

Ngôn Hàm im lặng hồi lâu, Đàm Ca thở dài: “Tutor quá gian xảo. Tôi còn tưởng rằng gã sẽ hành động vào ngày thứ ba, không ngờ...”

“Có lẽ món quà thật mà Tần Xu đã mua sẽ được giao đến sớm, trong xế chiều hôm nay hoặc sáng mai. Gã phải hành động trước khi nhân viên chuyển phát nhanh thật sự đưa đến.” Ngôn Hàm nói, “Gã cho kỳ hạn ba ngày cũng là để cho bên chuyển phát nhanh kéo dài thời gian.”

Lão Bạch: “Nói như vậy, Tutor đã xâm nhập vào hệ thống chuyển phát nhanh rồi.”

“Phải, việc này chúng ta phải điều tra rõ ràng.” Đội trưởng Bùi tiếp lời, “Nhưng kỳ lạ nhất là làm sao gã biết được chuyện riêng của Tần Xu? Nếu không thì sao gã lại biết được một món quà đã được đặt mua từ nửa năm trước? Kế hoạch giết người hiện giờ của gã không thể nào được chuẩn bị từ hơn nửa

năm trước chứ?”

Ngôn Hàm: “Từ Từ Miếu, cậu tra thử điện thoại bàn và máy vi tính văn phòng của Tần Xu một lượt đi.”

Từ Từ Miếu hiểu ý của anh: “Vâng.”

Quan Tiểu Du lại hỏi: “Gã biết chuyện món quà không phải đã chỉ rõ là người bên cạnh Tần Xu sao?” Nói xong, bản thân cô cũng thấy không chắc chắn, “Nhưng ngoài công việc, Tần Xu có rất ít bạn thân, thân nhất là với ba nữ đồng nghiệp trong C-Lab chúng tôi thôi.”

Ngôn Hàm lại nhìn Đội trưởng Bùi: “Đội Hai điều tra thống kê mấy cô bé chết chín năm trước, chết do tai nạn nhưng không có báo án và cũng không lập hồ sơ.”

“Việc này không thành vấn đề.”

“Tốt, tôi đi gặp ba của Tần Xu đây.” Anh gọi theo Lão Bạch, “Cậu cũng đi theo, làm người chứng kiến.”

Lão Bạch một mình lái xe chạy trước, Ngôn Hàm chờ theo Chân Noãn. Trên đường đến bệnh viện, Chân Noãn im lặng không nói. Ngôn Hàm cũng không biết nên an ủi như thế nào: “Mèo Con.”

“Ồ... dạ?” Cô ngẩn ngơ nhìn bông tuyết ngoài cửa sổ.

“Em có muốn nghỉ ngơi một thời gian không, anh cử người đến nhà bảo vệ em.”

Cô quay đầu lại từ chối: “Không cần, em muốn cùng bọn anh bắt tên xấu xa kia lại.”

“Nhưng anh thấy tinh thần em không tốt lắm.”

“...”

“Mèo Con, tiếp theo sau có thể sẽ còn người chết nữa...”

Cô siết chặt bàn tay không lên tiếng.

“... Nhưng em phải kiên cường lên.”

“Em biết.” Cô nhấn mạnh, “Có thể sẽ còn có người chết nhưng chúng ta nhất định sẽ bắt được gã.”

“Phải, chúng ta nhất định sẽ bắt được gã.”

Chân Noãn cho cửa kính chạy xuống một khe nhỏ, hít một hơi khí lạnh để đầu óc tỉnh táo. Cô nói ra nghi ngờ của mình: “Đội trưởng, có một việc em cảm thấy rất lạ.”

“Việc gì?”

“Rõ ràng Tutor rất giỏi chế tạo bom, nhưng quả bom này lại không hề phức tạp. Dĩ nhiên, kỹ thuật của chuyên gia gỡ bom cũng rất giỏi, nhưng anh ta nói quả bom này có thể nhẹ nhàng gỡ bỏ mà không hề gặp khó khăn. Nếu đã như vậy thì quả bom này chẳng qua là công cụ mà gã muốn đưa cho Tần Xu thôi. Gã hoàn toàn không trông chờ vào việc chuyên gia gỡ bom không gỡ được khiến nó nổ tung, mà trông chờ vào bản thân Tần Xu đu đẩy bộ phận cân bằng thủy ngân.”

“Anh và em đều nghĩ giống nhau.” Ngôn Hàm lái xe, “Gã đoán rằng Tần Xu sẽ tự sát. Đồng thời, nhìn từ góc độ khác, dường như gã không hề muốn tạo áp lực quá lớn cho cảnh sát, không muốn tạo ấn tượng với người ngoài rằng cảnh sát vô dụng khiến con tin phải chết.”

“Ừ.” Chân Noãn gật đầu tiếp lời, “Giống như hán đang đối đầu với chúng ta nhưng đồng thời lại không muốn ép chúng ta vào đường cùng vậy.”

“Đúng. Cũng có thể gã muốn Tần Xu tự sát rồi dùng việc này chứng minh với công chúng rằng cô ấy cảm thấy hổ thẹn trong lòng, gã giết người đều có lý. Hoặc là cả hai khả năng đều đúng, một đá ném hai chim.”

“Gã suy nghĩ thật chu đáo.” Chân Noãn khẽ nhếch môi, lại hỏi, “Nếu gã không muốn ép chúng ta, vậy có phải gã đã có khúc mắc tình cảm nào đó với cảnh sát không?”

“Khúc mắc tình cảm?”

“Đúng vậy, tội phạm thông thường không phải đều đặt mình ở phía đối lập với cảnh sát sao? Cho dù là tội phạm tự xưng chính nghĩa, chúng cũng thường cảm thấy mình chính nghĩa hơn cả cảnh sát, luôn luôn cố ý chế giễu và cười nhạo cảnh sát. Nhưng Tutor này, gã lại có chút... khúc mắc với cảnh sát thì phải?”

Ngôn Hàm hiểu ý cô, trong lòng anh cũng thấp thoáng một nỗi nghi ngờ không rõ, hệt như lời vừa nãy Chân Noãn đã nói.

Khúc mắc tình cảm, thứ khúc mắc thân thuộc mơ hồ với cảnh sát. Việc này khiến anh nghĩ đến vết cắt chuẩn xác và tàn nhẫn trên cổ xác ướp của Lữ Băng, nó xuất phát từ người từng được huấn luyện chuyên nghiệp.

“Đội trưởng.”

“Ừm?”

“Anh có nghĩ đến tại sao Tần Xu lại muốn tự sát không?”

Ngôn Hàm đánh tay lái không lên tiếng.

“Khi ấy...” Chân Noãn đắn đo tìm lời thích hợp, “Cô ấy xin anh tha thứ. Anh thật sự tha thứ cho cô ấy sao?”

“Bây giờ đã tha thứ rồi.”

“Khi ấy không có sao?”

Anh cầm tay lái: “Khoảnh khắc đó anh rất tức giận, anh không thể nào giả vờ rộng lượng được.”

“Đội trưởng, nhưng thật ra thì em đã không sao...”

“Nhưng anh có sao.” Anh đột ngột phanh xe dừng lại ven đường.

“Anh có sao.” Ngôn Hàm quay đầu nhìn cô, “Em không biết mấy năm qua anh đã sống như thế nào đâu? Em không biết, bọn họ cũng không biết.”

Anh đưa tay chỉ vào lồng ngực mình: “Em trách nơi này của anh đã vô cảm sao? Tin anh đi, đau đớn suốt mười năm thì em cũng sẽ vấy thôi.”

Anh vô cùng bình tĩnh, nhưng cô lại thấy rõ mòn một nỗi đau đớn trong anh, đau lòng đến mất uon ướt: “Đội trưởng, không phải em trách anh, em chỉ đau lòng thôi. Anh trông có vẻ không sao nhưng em cảm nhận được anh đã phải sống những ngày tháng rất khổ sở. Đội trưởng, em đang ở trước mặt anh, em đã trở về rồi đây. Anh đừng đau buồn nữa.”

Anh nâng mặt cô lên, ngón cái nhẹ nhàng mon tron, nói từng câu từng chữ: “Sao chúng dám biến em thành bộ dạng bây giờ, sao chúng dám khiến em quên mất anh.”

“Đội trưởng, anh...”

“Anh có thể tha thứ cho họ trong một giây ngắn ngủi không ư? Không đời nào.” Anh nói, “Cho nên anh nói sau khi tìm được em và bắt được Tutor, anh sẽ không làm cảnh sát nữa, anh không làm được nữa.”

“Đội trưởng...” Cô nhào vào lòng anh, sợ đến mức ôm chặt eo anh.

Cô mơ hồ phát hiện anh đang cất giấu thứ gì đó trong tận sâu đáy lòng mà cô không tài nào chạm đến được, cũng thoáng dự cảm một ranh giới nào đó đang chắn ngang giữa hai người họ. Có lẽ cô rất thích Đội trưởng, thích đến mức âm thầm sợ hãi và lo lắng.

Cô tựa vào lòng anh, dịu dàng nói: “Chúng ta mau bắt được gã, để sớm rời khỏi đây. Anh đừng khổ cực như vậy nữa, đừng hành hạ mình nữa. Hai chúng ta sẽ sống hạnh phúc được không?”

Trái tim anh dường như bất giác được vỗ về, anh đưa tay giữ lấy mái tóc dài của cô, nghiêng đầu dựa sát vào đầu cô, khép mắt đắm chìm trong giây phút yên bình ngắn ngủi.

“Được.” Anh nói.

Thật lâu sau anh mới buông cô ra rồi tiếp tục lái xe, lại bổ sung một câu: “Lúc nhìn thấy quả bom kia, anh vẫn tưởng rằng chuyên gia gỡ bom có thể hoàn toàn giải quyết... Anh tưởng rằng Tần Xu sẽ không chết.”

Chân Noãn sùng sốt.

“Cô ấy tự sát là vì anh không tha thứ sao?” Ngôn Hàm lắc đầu, “Tutor sẽ không đặt cược vào xác suất nhỏ như vậy, hẳn là còn chuyện khác.”

“Ý của anh là?”

“Lúc Tutor cải trang thành nhân viên chuyển phát nhanh giao đồ cho cô ấy đã từng nói những lời khác.”

Ngoài cửa văn phòng của Phó Viện trưởng Tần.

Chân Noãn hỏi: “Đội trưởng, lát nữa đi vào chúng ta phải nói gì với Phó Viện trưởng Tần đây?”

“Gì cơ?”

Cô khó hiểu, tại sao Đội trưởng còn không hiểu hơn mình vậy kia, cô nói: “Có nên nói bớt đau buồn gì đó không?”

Anh khựng bước, nghĩ ngợi rồi bảo: “Nói xem.”

Cô nhìn ra phản ứng của anh: “Anh cảm thấy không tốt ư?”

“Cũng không phải. Chẳng qua là mấy năm đầu khi em mất tích vẫn thường có người nói như vậy với anh. Ngón Hàm, bớt đau buồn nhé.”

“Vậy tâm trạng của anh thế nào?”

“Một chữ thôi. Cút!”

Chân Noãn đầu môi: “Đội trưởng trẻ tuổi nóng tính là đây.”

Anh khẽ thở dài: “Bọn họ không biết rằng đối với anh mà nói có những nỗi buồn không cách nào kìm nén, có những thay đổi không tài nào thích ứng. Và sự biến mất của em lại nằm trong phạm vi những thứ kia.”

Cô lại bàng hoàng, chỉ là lời nói anh thuận miệng thốt ra trong phút lơ đãng nhưng sao càng khiến cô đau lòng hơn.

Văn phòng Phó Viện trưởng Tần.

Trước khi vào cửa, Chân Noãn nhỏ giọng nói câu xin nén bi thương, Phó Viện trưởng Tần lắc đầu, không nói gì cả.

Tuyết rơi trắng xóa ngoài cửa sổ, hương trà lượn lờ khắp căn phòng. Ngón Hàm nhìn nước trà bốc khói nghi ngút trên bàn làm việc rồi ngồi xuống: “Phó Viện trưởng đã đoán được chúng cháu sẽ đến sao?”

“Tôi đã xem tin tức.” Sắc mặt ông hơi tiêu tụy, nhưng vẫn trang nghiêm.

Lão Bạch tựa vào cửa sổ ngắm tuyết. Ngón Hàm đi thẳng vào vấn đề: “Cháu muốn biết quan hệ của chú và kế hoạch T.”

Chân Noãn kinh ngạc.

Phó Viện trưởng Tần yên lặng một lúc lâu mới cất lời: “Tôi và bọn họ đã nhiều năm không liên lạc rồi. Tôi đã sớm rút lui.”

Ngón Hàm lấy tờ giấy trong túi, mở ra đưa đến trước mặt ông: “Xin hỏi năm người này thì sao? Có còn thêm người nào không? Chú là ai trong số đó?”

Phó Viện trưởng Tần thất thần giây lát.

Ngón Hàm thấy ông không nói lời nào liền tiếp tục: “Phó Viện trưởng, đêm qua khi chú nhìn thấy Chân Noãn ở thang máy bệnh viện, về mặt chú rất ngạc nhiên, chú biết cô ấy à?”

Phó Viện trưởng Tần cầm tách lên, nghĩ ngợi lại đặt xuống, từ tốn nói: “Tôi nghĩ là cô đã chết rồi.”

Lão Bạch thẳng thốt quay đầu lại nhìn Chân Noãn.

Chân Noãn giật thót tim, Phó Viện trưởng Tần quả nhiên là một trong những người quản lý vạch ra kế hoạch T. Cô điềm tĩnh, không lên tiếng, giả vờ như mình chính là Chân Noãn, tỏ vẻ thật bình tĩnh nhìn ông ta.

“Năm người này.” Phó Viện trưởng Tần nói, “Tina là Chân Noãn, Ted là Đới Thanh, Tim là tôi, Top là Trịnh Dung, Tutor...”

Cửa sổ phòng Phó Viện trưởng Tần không đóng kín, gió bắc lùa vào mang theo những bông tuyết rơi vương vãi. Ông ta đi đến đóng cửa sổ lại, đứng bên cửa sổ vài giây mới nói tiếp: “Tutor, tôi không biết tên gọi hiện giờ của gã là gì. Tuy từng cộng tác, những đả là chuyện lâu năm lắm rồi, và lại mấy năm qua chưa hề liên lạc lại, cũng không biết gã đang ở đâu nữa.”

Ngón Hàm nói: “Gã bao nhiêu tuổi?”

Ông ta nghĩ một hồi rồi nói: “Xấp xỉ tuổi tôi.”

Chân Noãn khẽ cau mày, hơn năm mươi tuổi à? Nhưng Tutor mà họ tiếp xúc hẳn phải là một thanh niên, có người hơn năm mươi tuổi mà thể lực giống như hơn ba mươi tuổi sao? Việc này... rõ ràng đang làm rối loạn tầm mắt của cảnh sát mà.

“Gã giữ vị trí gì trong năm người?”

“Ý tưởng thiết kế ban đầu của kế hoạch T là do tôi, gã và Trịnh Dung ba người xây dựng, giữa chúng tôi không ai chủ ai tớ, địa vị ngang hàng, ba người đều có chung một mơ ước.” Phó Viện trưởng thấy đồng tử Ngón Hàm hơi co lại, cười nhạt, “Phải, mơ ước, mơ ước cống hiến bản thân cho khoa học.”

Lão Bạch không nhịn được cau mày: “Bắt người làm thí nghiệm sao? Đây chính là thứ hiến thân vì khoa học à?”

Đôi phương không đáp lời.

Ngôn Hàm trông khá bình tĩnh: “Bởi vì mơ ước mà Trịnh Dung gần bốn mươi tuổi mới kết hôn sinh con, thậm chí ông ấy đã đẩy con mình vào nghiên cứu.”

“Đúng.”

“Mỗi người chúng tôi đều có hi sinh. Tôi cũng đã hi sinh gia đình mình, tốn rất nhiều công sức vào việc nghiên cứu, không còn thời gian quan tâm đến gia đình nên mẹ Tần Xu mới bỏ theo người khác. Con bé cũng không thân thiết với tôi nữa, ngay cả việc nó thích cậu nhiều năm như thế mà mãi gần đây tôi mới biết được.”

Ngôn Hàm hỏi: “Tần Xu đặt mua món quà kia chú biết không?”

Phó Viện trưởng Tần lắc đầu: “Nó vốn không nói với tôi những việc này. Hôm ấy, tôi vô tình thấy được triển lãm tranh của Tần Xu khi đi ngang qua phòng tranh, lúc bước vào mới nghe được bạn bè trên nó.”

Ngôn Hàm “ừm” một tiếng, vấn đề món quà vẫn là một bí mật.

“Năm đó, các người lấy kinh phí từ đâu để làm những thí nghiệm này? Nhân viên cấp dưới phục vụ cho các người ở đâu ra?”

“Có một tổ chức khoa học đã liên lạc với Trịnh Dung, cung cấp cho chúng tôi tiền bạc và nhân lực, đổi lại chúng tôi chia sẻ với họ kết quả nghiên cứu. Nhưng quyền quản lý và điều hành kế hoạch T đều nằm trong tay ba người chúng tôi.”

“Ngoại trừ ba người ra, sau này Đới Thanh và Chân Noãn đã gia nhập như thế nào?”

“Ba mươi năm trước, chúng tôi đã bắt đầu nghiên cứu nhóm đầu tiên. Trong quá trình đó, chúng tôi phát hiện có vài đứa bé có tố chất bẩm sinh rất tốt, sau này kế hoạch T cũng cần người nối nghiệp nên đã nuôi dưỡng chúng nó.”

“Chỉ hai người họ thôi ư? Theo lý thì ba người hẳn phải tự chọn một người chứ.”

“Ban đầu đúng là còn một đứa trẻ, nhưng chưa bồi dưỡng thành công.”

“Ý là sao?”

“Hắn bỏ trốn.”

“Với những kẻ phản bội, thù đoạn của các người không phải cũng giống như cách đối phó với Tina chứ?”

“Hắn là đứa bé Tutor chọn, Tutor không nỡ giết hắn.” Phó Viện trưởng Tần nói xong lại nhìn về phía Chân Noãn, “Giống như Chân Noãn (Tina) là đứa bé tôi chọn, chính tôi đã dẫn dắt nó cho đến khi khôn lớn nên cũng không nỡ giết nó vậy.”

Chân Noãn hơi giật mình, lại nghe ông ta nói: “Dáng vẻ cô giống Tina, giống Chân Noãn, nhưng cô là Hạ Thòi. Tuy Thẩm Dực thay đổi cô thành dáng vẻ hiện giờ, nhưng đứa bé tôi nuôi lớn bao năm thì chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay.”

Cô càng kinh ngạc hơn, ông ta đã sớm nhìn ra rồi ư!

Ngôn Hàm: “Nói như thế, chú rất chắc chắn Tina đã chết rồi.”

“Đúng.”

“Không phải chú không nỡ giết cô ta sao?”

“Sau khi nó mất một tháng, tôi mới biết. Bọn họ không chấp nhận kẻ phản bội, cho dù kẻ này vô cùng quan trọng với kế hoạch T. Là Đới Thanh đã ra lệnh tổ viên làm. Sau đó, Tutor mang xương cốt sống của nó về nghiên cứu, gạt tôi và nói đó là em gái sinh đôi của nó. Nhưng trong Phòng thí nghiệm của tôi có tất cả mẫu DNA của nó, vừa kiểm tra tôi đã biết nó là Chân Noãn (Tina) chứ không phải Hạ Thòi – em gái của nó. Sau chuyện đó, tôi đã rút lui và không còn liên lạc với họ nữa, còn họ cũng không hề quấy rầy tôi.”

Trên mặt bàn đồ thủy, nước trà trong tách đã nguội, Phó Viện trưởng Tần đổ nước đi, rót trà nóng vào lần nữa.

“Tôi quan tâm đứa bé Chân Noãn này còn hơn cả Tần Xu. Tên Chân Noãn của nó là do tôi đặt.” Ông ta đưa tách trà cho Ngôn Hàm, “Uống trà đi.”

“Chuyện của Hạ Thòi...” Ngôn Hàm nhận lấy tách trà, “... Năm đó, Tần Xu vô tình nghe được cuộc nói chuyện của chú và cô ấy về một cô bé chết không phải do tai nạn bất ngờ.”

Phó Viện trưởng Tần hơi chần chừ, vẫn im lặng.

“Cô bé đã chết kia là Lâm Bạch Quả à?”

“... Nhanh như vậy cậu đã điều tra ra rồi sao?”

Ngôn Hàm lạnh nhạt nhếch môi: “Năm đó, Hạ Thời mất tích, đương nhiên tôi phải biết rõ nam nữ, già trẻ đã chết đột ngột trong cả năm đó ở Dự Thành rồi.”

“Phải.” Phó Viện trưởng Tần thở dài, “Là Lâm Bạch Quả. Lâm Họa Mi – đồng nghiệp của Trịnh Dung là một người tham công tiếc việc, có thói quen mang theo con gái lúc tăng ca. Con bé kia từng nhiều lần vô tình bắt gặp Trịnh Dung và đã nghe được một vài chuyện không nên nghe.”

Lão Bạch tức giận: “Giáo sư Trịnh và giáo sư Lâm cộng tác nhiều năm như vậy, thế mà ông ta lại che giấu nguyên nhân cái chết của Bạch Quả, giả tạo giới đến thế à!”

“Nhưng Bạch Quả đã rơi xuống lầu ở trường học, cũng chính vì thế mà cuối cùng qua kiểm chứng nhiều mặt vẫn nhận định là ngoài ý muốn. Năm đó, cảnh sát từng kiểm tra qua ghi chép của trường học cũng không thấy có người ngoài khả nghi ra vào. Chính các người đã lên kế hoạch giết Bạch Quả, chỉ là không tự mình ra tay thôi.”

Về mặt Phó Viện trưởng Tần thoáng chút ngập ngừng: “Ngôn Hàm, cậu đã điều tra ra quá nhiều rồi.”

“Không nhiều đâu. Người ra tay là ai?”

“Nhiếp Đình Đình.”

Lão Bạch cực kỳ kinh ngạc, Chân Noãn trở mặt lú lờ.

“Nhiếp Đình Đình và Trịnh Miêu Miêu là sinh đôi, chín năm trước chỉ mới 5, 6 tuổi thôi mà.”

Ông ta lắc đầu: “Rất nhiều đối tượng đã được sửa số tuổi, Trịnh Miêu Miêu đã hơn 17 tuổi rồi. Có một vài cặp sinh đôi thậm chí được đổi khác tuổi nhau, giống như Trần Hàn và Vương Tử Hiền, cô và Chân Noãn, còn có những người khác nữa.”

“Nói như vậy, năm đó Nhiếp Đình Đình chừng 9 tuổi. Một đứa bé chỉ mới 9 tuổi tại sao các người có thể...”

“Không phải, tôi không dẫn dắt nó.” Phó Viện trưởng Tần lắc đầu, “Đứa trẻ Nhiếp Đình Đình này bản chất đã thích bắt nạt bạn học ở trường. Chúng tôi chỉ đúng lúc đưa Bạch Quả đến trước mặt nó thôi. Mượn tay nó thì đừng nói là cảnh sát, ngay cả người khác trong nội bộ cũng không nhìn ra điểm khác thường. Trong tất cả các đối tượng thí nghiệm, Nhiếp Đình Đình bộc lộ cá tính hung ác và quái đản, giống như loại tội phạm bẩm sinh mà chúng ta cực kỳ hiếm thấy. Bản thân những đứa trẻ dạng này đã vô cùng đặc biệt, là tư liệu sống và đối tượng thí nghiệm rất quý giá. Huống chi, em gái sinh đôi của nó là Miêu Miêu lại rất bình thường. Đôi lập nhẵn lệt như vậy khiến cặp sinh đôi này thật sự quá thu hút người khác.”

Dù chỉ nói đến phát hiện nhiều năm trước, mắt Phó Viện trưởng Tần cũng vẫn tỏa sáng lấp lánh: “Vì vậy, chúng tôi không thể để Nhiếp Đình Đình xảy ra chuyện.”

Chân Noãn: “Xảy ra chuyện gì? Khi đó, con bé còn nhỏ như vậy, thậm chí không cần đến trường cải tạo thiếu niên, chỉ cần khuyên can...”

“Chúng tôi không muốn quấy nhiễu nó, càng không thể để cho thế giới bên ngoài quấy nhiễu và ảnh hưởng đến quá trình trưởng thành và phát triển của bản thân nó, cho nên chỉ có thể hi sinh đứa bé bị nó đẩy rơi xuống.”

Chân Noãn không biết nói sao, hai bên vốn không cùng chí hướng, thậm chí đến việc nói lý lẽ cũng không sao thông suốt.

“Liên lụy đến Nhiếp Đình Đình, giáo sư Trịnh có biết không?”

“Không biết. Ban đầu, Trịnh Dung hi sinh vì thí nghiệm, mang một đứa bé ra ngoài, chính ông ấy tự ngăn cách mình không để bản thân biết bất cứ thông tin nào về đứa bé này.” Phó Viện trưởng Tần nói đến đây liền lắc đầu tiếc nuối, “Lúc còn trẻ, chúng tôi từng xây dựng mục tiêu to lớn, từng cho rằng chúng tôi có thể lạnh lùng vô tình vì khoa học, tình yêu càng không cần phải bàn, ngay cả tình thân cũng có thể hi sinh. Nhưng kết quả là chúng tôi đều không thoát khỏi hai chữ tình cảm. Từng người một vô tình với những người khác, nhưng lại luôn giữ tình cảm trong lòng. Cuối cùng, kế hoạch T tan đàn xẻ nghé, tự hủy trong tay chúng tôi. Đến bây giờ, nó chỉ còn là cái tên trong dĩ vãng và một nhóm người được thí nghiệm sớm nhất đang ngầm ngầm chịu ảnh hưởng.”

Ngôn Hàm suy đoán về lời nói của ông ta, nghĩ ngợi rồi hỏi: “Nói như vậy, chú và Trịnh Dung đều biết rõ cái chết của Bạch Quả. Chú muốn che giấu sự thật về cái chết của cô bé nhưng lại bị Hạ Thời nghi ngờ.”

“Phải. Hạ Thời phát hiện ra Bạch Quả có nhóm máu AB RH âm tính giống với một cô bé khác từng đến bệnh viện khám. Điều này có vẻ bình thường như một chuyện trùng hợp, nhưng...”

“Các người chột dạ, bởi vì đúng lúc đây là một cặp sinh đôi thí nghiệm.”

“Phải.”

“Sinh đôi với Bạch Quả là ai?”

Phó Viện trưởng Tần lắc đầu: “Tôi sẽ không nói đâu.”

“Tôi muốn biết danh sách tất cả các cặp sinh đôi thí nghiệm chú cũng sẽ không đưa à?”

“Không phải không đưa, mà là không có. Nếu tôi mang theo thứ gì rời khỏi kế hoạch T, bọn họ sẽ để tôi bình an ra đi sao?”

Ngôn Hàm cười một tiếng đầy quái gở, vẻ mặt lạnh lùng: “Cũng bởi vì những nguyên nhân này mà các người muốn diệt khẩu Hạ Thời?”

“Đây không phải là quyết định của một mình tôi.”

“Ai làm?”

“Thẩm Dục.”

Sắc mặt Chân Noãn tái nhợt: “Anh ấy ư?”

“Cậu ta là một người bình thường, người mà Tina thích. Sau khi Tina làm phản, một bộ phận tổ viên thi hành mệnh lệnh giết nó, nhưng nó đã được cảnh sát cứu đi. Thẩm Dục tìm đến, thuộc hạ của Tina đã lừa cậu ta nói là cảnh sát giết nó rồi. Thế là, cậu ta muốn làm việc cho chúng tôi để báo thù cho Tina. Sau đó, chúng tôi bảo cậu ta đi giết người, cũng là muốn thử thách xem cậu ta có trung thành hay không.” Phó Viện trưởng Tần nói, “Hiển nhiên, cậu ta đã không giết cô, cậu ta biến cô thành thế này. Sau đó không lâu, tôi biết Tina đã chết nên hoàn toàn cắt đứt với kế hoạch T, vì vậy tôi cũng không biết trong lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.”

Nói đến đây, ông ta thở dài thườn thượt: “Hiện giờ, kế hoạch T đã sớm lụi tàn. Năm đó, Tina làm phản đã hủy hoại kế hoạch T trong nháy mắt. Rất lâu sau khi rời khỏi đó, có lần tôi vô tình gặp lại Trịnh Dung, ông ấy nói Tutor cũng đã rời đi, còn ông ấy thì có gia đình hạnh phúc của mình nên muốn trải qua một cuộc sống bình thường, không còn nhiệt huyết như vậy nữa, cũng không lựa chọn cặp sinh đôi thí nghiệm mới nữa mà chỉ tiếp tục theo dõi thôi. Cấp quản lý chỉ còn lại ông ấy và Đới Thanh, ông ấy trở nên bảo thủ và tiêu cực, muốn dừng tay nhưng gặp phải Đới Thanh trẻ người cấp tiến.”

Ngôn Hàm hỏi: “Vậy Trịnh Dung và Kỷ Đình thì sao, họ có ân oán gì?”

“Với những cặp sinh đôi chúng tôi chọn, lúc ra lệnh tổ viên đi lấy trộm thường sẽ mua chuộc cả bác sĩ và y tá, tạo cảnh tượng giả bằng tai nạn tử vong ngoài ý muốn. Người nhà cũng không phát hiện, nhưng...”

Ngôn Hàm: “Các người đã nhắm đến cặp sinh đôi của Kỷ Đình làm đối tượng nghiên cứu sao?”

“Đúng. Bối cảnh của Kỷ Đình phức tạp, có thể tạo cho đứa trẻ một môi trường trưởng thành với rất nhiều điều kiện thử nghiệm. Nhưng không ngờ rằng con người Kỷ Đình quá cố chấp, không tin con của hắn đã chết đi một đứa nên vẫn luôn tìm kiếm. Sau nhiều năm như thế, cuối cùng hắn đã lần ra đầu mối.”

Chân Noãn cau mày: “Các người liên trừ khử ông ấy.”

Phó Viện trưởng Tần uống hớp trà, thờ ắt ra.

“Vậy Kỷ Pháp Lạp thì sao?”

“Có lẽ là đứa cô nhi đáng thương hắn gặp được trong quá trình tìm con trai, đồng cảnh ngộ nên nhận nuôi.”

Ngôn Hàm nhìn chăm chăm vào Phó Viện trưởng Tần vài giây, dường như đang phán đoán gì đó, lại hỏi: “Dung mạo của mỗi cặp sinh đôi đều không giống nhau, là do bị các người thay đổi à?”

Phó Viện trưởng Tần rất bình tĩnh: “Phải. Nhóm tổ viên trộm về một đứa trong cặp sinh đôi rồi mang đến tổ chức, tôi sẽ điều chỉnh một chút xương mặt của đứa bé. Xương trẻ con rất mềm, không cần làm gì nhiều, chỉ cần một chút thay đổi nhỏ thì lớn lên sẽ hoàn toàn khác với ban đầu. Thủ thuật này không giống với giải phẫu thẩm mỹ ở người trưởng thành sau khi xương đã phát triển đầy đủ.”

Ngôn Hàm và Chân Noãn nghe đến đây đã hiểu rõ đầu đuôi ngọn ngành của kế hoạch T, nhưng đối mặt với Phó Viện trưởng Tần lại có phần không biết phải nói sao.

“Bây giờ mời ông về Cục phối hợp với chúng tôi.”

“Được.” Phó Viện trưởng Tần thông dong đáp lời, “Tôi thay quần áo đã.”

Phó Viện trưởng Tần đứng dậy, Ngôn Hàm ngược mắt nhìn xoáy vào ông, đột nhiên cất lời: “Vừa nãy, ông nói Tần Xu không thân thiết với ông.”

“Đúng. Tôi nợ đứa con này, sau khi mẹ nó rời đi tôi rất luôn muốn bù đắp nhưng dường như luôn có khoảng cách với nó.”

“Ông biết tại sao Tần Xu lại lựa chọn tự sát không?”

“Gì cơ?” Ông hơi bật dậy, ngẩng đầu nhìn anh.

Chân Noãn định kéo anh nhưng anh vẫn lên tiếng: “Bởi vì Tutor cải trang thành nhân viên chuyển phát nhanh và nói với cô ấy rằng: “Tần Xu, nếu cô không chết thì cha cô sẽ chết thay.””

Phó Viện trưởng Tần khựng lại chốc lát rồi nói: “Vậy sao?” Ông ấy đứng dậy đi vào phòng riêng trong văn phòng.

Ngôn Hàm liếc nhìn Lão Bạch, Lão Bạch hiểu ý liền đi theo ông vào trong.

Trong văn phòng yên ắng, bên ngoài bông tuyết bay lượn. Chân Noãn nhìn Ngôn Hàm, anh mỉm cười, khuôn mặt căng thẳng ấy bỗng vô cùng cô đơn khi ánh lên tia sáng từ những bông tuyết bay là tả ngoài cửa sổ kia.

Cô đưa tay, vuốt ve mu bàn tay anh, nhỏ giọng gọi: “Đội trưởng...” Nhưng thật ra cũng không có lời nào muốn nói.

Về mặt anh dịu đi, lật tay lại nắm lấy tay cô, nhủ thầm: “Sao ở trong phòng mà vẫn lạnh như vậy?”

“Cho nên em mới đến cạ vào anh đấy.” Cô gài vào lòng bàn tay anh, ngại ngùng lẩm bẩm, “Ấm quá.”

Anh khẽ mỉm cười, hai tay bao lấy tay cô ủ ấm.

“Đội trưởng...” Cô liếc nhìn phòng riêng, khẽ sát vào tai anh rồi nhỏ giọng, “Phó Viện trưởng Tần nói dối, sao ông ta lại không biết Tutor trong kế hoạch T tên thật là gì chứ?”

Hơi thở ấm áp của cô phả vào tai anh râm ran, anh rụt cổ lại, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng. Anh học theo cô nhỏ giọng, khe khẽ cất tiếng giữa căn phòng ấm áp trong trời tuyết bay: “Cho nên dẫn ông ta về thăm vẫn là biết thôi.”

Cô gật gù đầu, lại khẽ đến gần anh hơn: “Nhưng em cảm giác Tutor kia tuổi tác quá lớn, có lẽ không phải là “thầy Tutor chính nghĩa” lần này đâu.”

“Ừ.”

“Nhưng “thầy Tutor chính nghĩa” chắc chắn có liên quan đến kế hoạch T, mật thất, cái chết của Vương Tử Hiên và Tần Xu với cả biệt danh Tutor này nữa.”

“Ừ.”

Cô nghiêng đầu: “Đội trưởng, Phó Viện trưởng Tần, giáo sư Trịnh và Tutor không phải mỗi người tìm một người nói nghiệp sao? Anh nói xem, hiện tại Tutor trẻ tuổi này có thể nào là đứa bé ngày xưa được Tutor bồi dưỡng không? Vừa này, Phó Viện trưởng Tần có nói đứa bé kia đã trốn khỏi kế hoạch T, điều này cho thấy hẳn đúng là đang mâu thuẫn giữa hai bên.”

Ngôn Hàm cười cười: “Sau khi ở bên anh, em đã trở nên thông minh rồi đấy.”

Chân Noãn dẫu môi, lườm anh. Nhưng cô lại nhanh chóng nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt làm nũng khi nãy bỗng trở nên ảm đạm.

“Sao thế?” Anh hỏi.

Cô lập tức lắc đầu: “Không có gì.”

Anh nheo mắt nhìn cô giây lát liền hiểu rõ: “Thẩm Dục?”

Cô nắm chặt ngón tay anh, loáng thoáng “ừm” một tiếng, rồi vội vàng gục đầu cạ vào vai anh.

“Ở bên cạnh anh nhưng em thường xuyên nhớ đến anh ta à?”

“... Cũng không phải là thường xuyên, chỉ thỉnh thoảng thôi.”

“Ồ quả nhiên là nhớ đến rồi.”

“Đội trưởng anh đang ghen phải không?”

Ngược lại, anh rất thẳng thắn đáp: “Ừ.”

“Vậy phải làm sao?... Em cũng đâu có...”

Anh nói với giọng ung dung: “Ở trong trí nhớ của em, anh ta ở bên em mười năm, nhưng anh và em chỉ mới gặp gỡ, cho nên không thể làm gì cả. Chờ đến khi chúng ta ở bên nhau hơn mười năm thì anh mới an tâm.”

Tim Chân Noãn thất lại. Anh là Ngôn Hàm, nhưng ở trước mặt cô anh lại không tự tin, còn lo sợ sẽ mất đi cô, nhưng cô không biết phải an ủi anh như thế nào. Những lời anh nói đều là sự thật, cô không nhớ được chuyện giữa anh và cô, còn Thẩm Dục lại là một phần không thể tách rời trong cuộc đời cô.

“Thật xin lỗi.” Cô khẽ nói.

“Chuyện này không liên quan đến em.” Anh vuốt tóc cô, “Là năm đó anh đã không bảo vệ tốt cho em.”

Chân Noãn còn định nói gì nữa nhưng Phó Viện trưởng Tần đã đi ra, rồi cùng bọn họ rời đi.

Đi đến thang máy, Ngôn Hàm hỏi: “Về thầy Tutor chính nghĩa lần này, ông có thể cung cấp thêm manh mối không?”

Phó Viện trưởng Tần đáp: “Đối với tôi mà nói, việc này giống như một giấc mộng từ kiếp trước, Tutor này thật quá xa lạ với tôi.”

“Ừ.” Ngôn Hàm không hỏi nhiều nữa.

Lúc vào thang máy, người khá đông, không ít bệnh nhân đang đi ra nhiệt tình chào hỏi Phó Viện trưởng Tần, dòng người đã tách rời ông ta với Ngôn Hàm và Chân Noãn. Hoàn toàn bất ngờ, Phó Viện trưởng Tần một giây trước còn đang dặn dò bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt thì đột nhiên xông về phía cửa sổ gần thang máy.

Ngôn Hàm và Lão Bạch phản ứng cực nhanh, định đi kéo ông ta lại nhưng đã bị đám người ngăn cản. Họ và những người khác đành trở mắt nhìn ông ta kéo cửa sổ hành lang rồi tung người nhảy xuống. Dưới lầu vang lên tiếng thét hoảng sợ.

Ngôn Hàm nhanh chóng chạy xuống, còn chưa chạm được vào thi thể của Phó Viện trưởng Tần thì Lão Bạch đã xông đến ngăn anh: “Đội trưởng, trong Cục muốn chúng ta lập tức đi đến góc đường cứu người, chỉ còn mười ba phút thôi, người trong đội đang chạy đến đó, những chỗ chúng ta là gần nhất.”

“Ai?”

“Nhiếp Đình Đình.” Lão Bạch nghiêng răng nghiêng lợi, “Mẹ kiếp, gã đang cho công chúng bỏ phiếu và truyền hình trực tiếp trên mạng.”

Chân Noãn kinh ngạc, ý gã là muốn cư dân mạng bỏ phiếu quyết định sống chết của Nhiếp Đình Đình rồi công bố quá trình xử phạt cho mọi người cùng xem ư!

Cuối con đường cạnh bệnh viện là một tòa nhà văn phòng hiện đại. Đám Ca và Đội trưởng Bùi từ tòa nhà cảnh sát chạy đến cần 7 – 8 phút, bây giờ là buổi trưa, đúng lúc giờ cao điểm của ngày nghỉ nên xe cộ đông nghịt. Đồn cảnh sát và cảnh sát khu vực gần con đường cũng đang trên đường đến, họ đều không biết có kẹt xe hay không.

Nhóm Ngôn Hàm là gần nhất, lái xe đến chỉ mất một phút. Anh nhanh chóng lườn lách vượt lên, rồi quay qua hỏi Lão Bạch: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?”

“Giới truyền thông phát điên cả rồi, trước đó một giây còn đưa tin nói Phó Viện trưởng Tần trong lúc chữa trị đã hại người mới dẫn đến việc con gái tự sát. Hiện giờ, họ lại như ong vỡ tổ chĩa mũi dùi vào Nhiếp Đình Đình, nói cô ta trời sinh đã là ác ma nên đáng phải chết.”

“Nhiếp Đình Đình đã làm gì?”

“Có người lên mạng vạch trần việc cô ta là đồng lõa với Vương Tử Hiền dụ bắt làm hại bạn học nữ. Nhưng thông tin rò rỉ này không có bằng chứng, chủ yếu vẫn xuất phát từ việc cô ta đã làm tối hôm trước. Đó là vụ án do đồn cảnh sát đường Tú Thủy quận Bạch Tháp giải quyết, vì chúng ta bận vụ của Tutor nên không chú ý đến.”

Lão Bạch tìm đoạn phim rồi ấn mở, trong xe vang dội tiếng xé rách quần áo và đánh đá chửi rủa cùng với giọng một cô bé đang xin tha thảm thiết.

Ngôn Hàm chăm chú nhìn con đường phía trước nên không xem đoạn phim, nhưng Chân Noãn thì thấy rất rõ ràng. Trong đoạn phim, Nhiếp Đình Đình và mấy đứa con gái khác vây đánh một nữ sinh. Trên con đường tuyết trắng xóa, chúng xé sạch quần áo của nữ sinh kia. Cô bé giơ tay che ngực run rẩy lạnh cóng. Bọn Nhiếp Đình Đình mắng chửi bằng những từ thô tục như “tiện nhân”, “đi thôi”, tay thì nắm tóc cô bé tát tới tấp rồi lại vừa đá vừa đạp thân thể và vùng ngực của cô bé kia.

Lời nói khiếm nhã và hành động thô bạo của chúng khiến không ít người đi đường chạy đến ngăn cản. Giữa chừng có một chàng trai đi qua chỉ trích cũng liền bị bọn chúng vây đánh, thậm chí sau khi cô bé kia ngã xuống đất chúng còn kéo hai chân cô ấy ra cho người ta xem “Mày thích nó hả? Đưa nó cho mày chơi này, chơi đi!”

Chàng trai thấy không đụng đến chúng được nên đành bỏ đi. Chúng lại kéo nữ sinh kia vừa đánh vừa rêu rao: “Cho chơi điểm miễn phí, cho chơi chịu miễn phí đây.”

Chân Noãn: “Đồn cảnh sát giải quyết thế nào?”

“Có thể giải quyết gì được chứ? Đều là vị thành niên, chỉ có thể khuyên bảo rồi đưa về cho gia đình và nhà trường giáo dục thôi.” Lão Bạch đập lên cửa xe và nói: “Bọn bất kham mà, thảo nào mà cư dân mạng đều lên án.”

Nhóm Ngôn Hàm chạy đến tòa nhà văn phòng ở góc đường chỉ trong 58 giây. Trên quảng trường có rất nhiều người đang tụ tập, tất cả đều ngửa đầu vây xem màn hình LED lớn ngoài trời đang chiếu trực tiếp.

Một bên là bỏ phiếu trên mạng, trên trang web là lời tuyên bố của Tutor: “Người bị hành hình: Nhiếp Đình Đình, phán quyết: vạ tiền xuyên tạc, thời hạn

phán quyết có hiệu lực: 13 phút.”

Bên nội dung bỏ phiếu, tỷ lệ ủng hộ và phản đối cách xa nhau một trời một vực, 60672 lượt ủng hộ với 3287 lượt phản đối, chênh lệch gấp 18,458 lần. Trong khi đó, thời gian chỉ còn lại 10 phút 31 giây.

Bên còn lại là tình hình trên đỉnh tòa nhà được phát trực tiếp. Nhiếp Đình Đình đang bị trói, treo cùng một đồng đèn kim loại, dưới chân cô ta là mái che phòng hộ bằng thủy tinh. Cô ta đang kêu thét, trong màn ảnh còn có tiếng rít gào của gió rét. Dưới bầu trời xanh nhạt đến tái nhợt, gương mặt của cô ta trở nên mờ ảo.

Trong đoạn phim trực tiếp có vô số dòng chữ lướt qua: “Đồ tiện nhân, con điếm, giết nó đi!”

“Loại người đáng chết như thế thì liệu cầu xin có ích sao? Lúc cô bé bị mày đánh từng cầu xin mày, nhưng mày có bỏ qua không?”

“Sao Tutor không lột sạch quần áo của nó đi, không phải nó giỏi nhất là đánh người lột đồ sao?”

“Thần tượng Tutor của tôi, tôi yêu anh, muhzz muhzz!”

“Tutor của tôi hôm nay lại ra uy rồi, mong đợi – ing...”

“Các người đều điên rồi sao? Tất cả đều bệnh thần kinh giống Tutor hết rồi.”

“Khốn kiếp, thánh mẫu đừng có xem vào, lương tâm vứt cho chó gặm đi!”

“Vị thầy chính nghĩa trước nay chưa từng có!”

“Thầy quá tuyệt, tôi yêu thầy, xin được kết bạn...”

“Cách thức hành hình: Vạn tiễn xuyên tim! Giết nó đi! Mấy đứa đánh người cùng bọn với nó đều đáng chết hết.”

“Mau bỏ phiếu nào! Bội số đạt 20 thì con tiện nhân kia sẽ bị hành quyết! Thật là đáng mừng...”

“Chỉ còn 8 phút thôi! Nhanh chóng bỏ phiếu đi, không qua được bội số 20 thì con tiện nhân này sẽ được thả đấy.”

Chân Noãn ngược nhìn dòng chữ đỏ chỉ chít mà trở mắt lú lười. Năm mới bắt đầu, toàn dân hân hoan điên cuồng.

Ngôn Hàm hỏi Lão Bạch: “Từ Từ Miếu có làm gì để chặn đứng đoạn phim giám sát và bỏ phiếu trên mạng không?”

“Không có.” Lão Bạch theo sát, “Tutor đã gửi tin đến Cục và cả giới truyền thông, nếu có người tấn công server của gã thì phán quyết sẽ lập tức được thi hành, đồng nghĩa Nhiếp Đình Đình cũng sẽ chết. Nhưng nếu sau thời gian quy định, bội số không đạt tới 20 thì gã nguyện đánh cược chịu thua và sẽ để Nhiếp Đình Đình sống sót.”

Vào ngày nghỉ, cao ốc văn phòng trống rỗng, chỉ có hai ba nhân viên bảo vệ. Họ nói Tutor gửi tin cho họ qua máy vi tính, bảo họ không nên manh động, càng không được tự tiện lên lầu, nếu không thì tự gánh lấy hậu quả.

Nơi Nhiếp Đình Đình bị giam là đài ngắm cảnh tầng 77, bảo vệ quẹt thẻ thang máy dẫn ba người họ đi lên. Thang máy lên cao từng tầng, Lão Bạch lo lắng nhìn đồng hồ đeo tay.

Ngôn Hàm hỏi: “Lúc Nhiếp Đình Đình bị mang lên tầng, các anh không hay biết à?”

“Không chú ý.”

“Sao lại không chú ý?”

“Có thể trong số đó có người đeo thẻ nhân viên. Hôm nay tuy là ngày nghỉ nhưng ở đây rất nhiều công ty, có một số người cũng tăng ca.”

Ngôn Hàm suy tư, nói như vậy thì Nhiếp Đình Đình đi vào tòa nhà này trong tình huống bình thường.

“Máy giám sát tòa nhà đâu?”

“Phải đến phòng quan sát xem.” Bảo vệ hỏi, “Hiện giờ, cảnh sát đã biết người kỳ lạ này là ai chưa?”

Không ai trả lời.

“Tôi thấy trên mạng có rất nhiều người ủng hộ gã.”

Chân Noãn cau mày: “Dùng bạo lực áp chế bạo lực là không đúng.”

Bảo vệ không hiểu: “Nói thì nói vậy nhưng rất nhiều người phạm tội lại không bị trừng phạt thích đáng nhờ vào luân lách kẽ hở của luật pháp, vậy phải

làm gì đây?”

Chân Noãn nói: “Hành động giết người của gã cũng là phạm pháp, nếu gã chính nghĩa như vậy có phải cũng nên nộp mình cho cảnh sát chấp nhận trừng phạt không?”

Bảo vệ gật đầu: “Cũng phải. Có điều, tôi thấy mọi người đang bình luận về Tutor trên mạng, còn nói những kẻ gã giết đều là người xấu...”

“Tần Xu không phải.” Chân Noãn ngắt lời, “Tutor đã dùng tính mạng của cha cô ấy uy hiếp cô ấy tự sát, đúng là kẻ nhu nhược!”

Bảo vệ thoáng nhìn cô, không nói gì nữa. Ngôn Hàm nghe cuộc đối thoại của hai người họ, hơi nheo mắt lại.

Anh điềm nhiên, hỏi trong lo lắng: “Từ tầng một đến tầng bảy mươi bảy phải mất bao lâu?”

Bảo vệ không hề đề phòng đáp: “3 phút 48 giây.”

Ngôn Hàm bỗng im lặng, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn gã. Bảo vệ cũng ý thức được gì đó, yên lặng quay lại nhìn anh. Ngay lúc đó, thang máy dừng lại.

Ngôn Hàm đột ngột bắt lấy gã, gã liền kéo Chân Noãn và Lão Bạch đẩy về phía Ngôn Hàm.

Cửa thang máy mở ra, gã bảo vệ chạy đi như con gió. Lão Bạch và Chân Noãn còn chưa đứng vững thì Ngôn Hàm đã đuổi theo mất dạng, chỉ còn lại giọng nói: “Hai người lên đó cứu người đi!”

Lão Bạch kinh ngạc nhìn bóng hai người biến mất khỏi cầu thang. Chân Noãn nhanh chóng bắt nhịp phản ứng, ngay lập tức đóng thang máy tiếp tục đi lên.

“Đội trưởng Ngôn sao thế?”

Tay Chân Noãn vẫn đang run: “Gã bảo vệ kia là Tutor.”

“Gì cơ?” Lão Bạch sững sốt, lập tức ấn nút, Chân Noãn ngăn lại, “Việc quan trọng nhất bây giờ là phải cứu Nhiếp Đình Đình.”

“Gã bảo vệ kia là sao?”

“Cậu nghĩ đi, thầy Tutor chính nghĩa ở trên mạng được nhiều người tung hô như vậy, có người còn gọi gã là Bậc thầy. Vậy thì một người bảo vệ bình thường sao lại gọi tên tiếng Anh của gã là Tutor chứ?”

Lão Bạch bình tĩnh. Chân Noãn khẽ nhếch môi: “Đội trưởng đã nhận ra, cho nên nhân lúc tôi đang nói chuyện với gã, chen lời giữa chừng hỏi ‘Từ tầng 1 đến tầng 77 phải mất bao lâu’. Gã không phòng bị nên đã trả lời là 3 phút 48 giây. Một câu trả lời quá chính xác cho thấy gã đã cố ý tính toán thời gian.”

“Đúng vậy, tầng 77 không phải là tầng áp mái nên sẽ không có ghi chép về số liệu thời gian. Thảo nào, Đội trưởng hỏi từ tầng 1 đến tầng 77 mà không hỏi còn bao nhiêu lầu mới đến.”

Chân Noãn “ừ” một tiếng: “Vội lại, Tutor không cho cảnh sát tra IP. Lúc đăng lên không thể tra, nhưng sau đó nhất định cảnh sát sẽ truy tìm tín hiệu của đoạn phim kia. Với tính cẩn thận của Tutor, máy tính gã dùng để đăng đoạn phim và cho bỏ phiếu chắc hẳn vẫn đang ở trong tòa nhà này. Máy vi tính của người khác sau khi xong chuyện cứ vứt đi là xong.”

“Quả thật là gã.” Lão Bạch siết chặt bàn tay lo lắng, “Một mình Đội trưởng Ngôn đối đầu với gã không có vấn đề gì chứ?”

Ánh mắt Chân Noãn thất thần một giây rồi nhanh chóng lắc đầu, kiên định nói: “Sẽ không có vấn đề gì đâu, chúng ta không cần lo lắng, tập trung hoàn thành nhiệm vụ. Đội trưởng đã giao cho đi. Giải cứu Nhiếp Đình Đình!”

Lòng bàn tay cô lấm tấm mồ hôi, Tutor quá nhanh rồi. Lần này, thậm chí gã không báo trước cho cảnh sát mà trực tiếp công bố thông tin đến dân chúng. Khi cảnh sát nhận được tin tức, Nhiếp Đình Đình đã bị giải lên pháp trường, còn những kẻ đao phủ xem đã bắt đầu hân hoan điên cuồng.

Tầng 60 tòa nhà YAHOO chia thành hai tòa tháp, hai bên là hai đường vòng cung đối xứng, bởi vì hình dáng giống với bộ ngực của phụ nữ nên bị cư dân mạng bốn cột gọi là tòa nhà nhũ hoa.

Ngay tầng 77, giữa hai tòa tháp được xây dựng một cây cầu vượt, sàn cầu ốp thủy tinh, dưới lòng bàn chân là vực sâu hun hút. Ngoại trừ những thanh niên lên đây ngắm cảnh, dân văn phòng trong tòa nhà rất ít khi đi qua nơi này. Quả thật rất kinh khủng, ai mắc chứng sợ độ cao sẽ sợ chết khiếp.

Chân Noãn vừa bước lên cầu hai chân đã bủn rủn, không dám nhìn xuống. Nhưng điều đáng sợ chính là Nhiếp Đình Đình không ở trên cầu mà bị treo ngoài mái hiên che mưa.

Chân Noãn đi theo Lão Bạch đến bên cầu xem xét bên ngoài, đỉnh đầu là mái hiên thủy tinh có treo những bóng đèn kim loại hình cầu với kích thước dài ngắn không đều, Nhiếp Đình Đình đang bị treo giữa đám đèn kia. Bên dưới là mái che phòng hộ bằng thủy tinh bình thường và rất mỏng, phòng tránh việc người đi trên cầu vứt rác xuống bên dưới. Tấm thủy tinh được đỡ lấy bởi một khung thép trắng với những đường ngang dọc đan xen.

Cách đó 17 tầng, dưới mái che phòng hộ là đài ngắm cảnh lộ thiên nằm ở tầng 60. Đài phun nước to lớn nhưng đỉnh không nhọn, tuy nhiên nếu rơi từ độ cao này xuống nhất định sẽ bị đâm thủng.

Cách hành quyết Nhiếp Đình Đình cũng là vạn tiễn xuyên tim, Chân Noãn sờ cả gai ốc.

Màn hình quảng cáo ở tòa lầu đối diện có nội dung giống hệt với màn hình bên dưới quảng trường, nó đang phát cảnh “pháp trường” của Nhiếp Đình Đình và phân bổ phiếu của cư dân mạng.

Giờ phút này, số lượt tán thành đã là 66011, trong khi số lượt phản đối chỉ có 3413, bội số là 19,341. Thời gian còn lại là 5 phút 03 giây.

Qua vài giây sau, kết quả đã lên đến 66067 phiếu với 3513 phiếu, bội số là 18,795. Thời gian còn lại là 4 phút 49 giây.

Trên màn hình là hàng loạt dòng chữ chữ rùa đồ lôm.

“Chó đẻ đũa nào bỏ phiếu phản đối.”

“Đũa bỏ phiếu phản đối phụ nữ trong nhà đều bị XXX.”

“Mau bỏ phiếu ủng hộ tăng lên nào!”

“Loại người như Nhiếp XX sẽ không thay đổi đâu, sau này nhất định sẽ trở thành tội phạm giết người.”

Chân Noãn không biết Nhiếp Đình Đình tận mắt nhìn thấy những dòng chữ này sẽ có tâm trạng thế nào, nhưng giờ phút này cô ta đang bị treo ở đó mà không hề lên tiếng.

Người tụ tập tại quảng trường dưới lầu càng lúc càng nhiều, xe cảnh sát cũng đã chạy đến. Nhưng lên lầu ít nhất phải mất 4 phút rưỡi và cũng không ai biết bội số kia sẽ đột phát đến 20 vào giờ khắc nào.

Lão Bạch bảo Chân Noãn ở lại trên cầu, một mình leo ra. Nhưng Chân Noãn liếc nhìn lên trên: “Lão Bạch, có khi nào Nhiếp Đình Đình bị ngắt rồi hay không?”

Cô ta thật sự đã bị dọa chết ngắt, cúi gục đầu. Nếu cô ta không có ý thức thì việc cởi sợi dây thừng trên tay và kéo cô ta vào sẽ rất phiền phức.

“Tôi và cậu cùng leo ra. Hai người chúng ta kéo người vào.” Cô trèo qua lan can, “Nếu không khi cậu công cô ta, lực ép lớn như vậy sẽ khiến thủy tinh vỡ thì phải làm sao?”

“Cẩn thận.” Lão Bạch nắm cánh tay cô, đỡ cô vững vàng leo xuống.

Toàn thân Chân Noãn run rẩy, tim đập như trống giục, bước từng bước giẫm lên nơi có giá thép đỡ. Nơi đây quá cao, cô sợ đến mức đầu óc mụ mị.

Trên màn hình lớn, kết quả bỏ phiếu đã trở thành 70234 phiếu với 3563 phiếu, bội số là 19,712. Thời gian còn lại là 2 phút 26 giây.

Trên màn hình hiển thị có người nghi ngờ viết: “Hai kẻ ngu đần kia là ai? Họ lên đó làm gì?”

Đột nhiên, phía sau Chân Noãn vang lên tiếng va chạm kịch liệt, thủy tinh bắn vào gáy cô dậy lên cơn đau nhói. Hóa ra một bóng đèn kim loại hình cầu to lớn rơi xuống làm vỡ một mảng lớn của mái che phòng hộ, thủy tinh bắn ra, đèn kim loại rơi xuống đài phun nước tầng 60 làm bọt nước văng tung tóe.

Lòng Chân Noãn chùng xuống, Tutor muốn làm vỡ tất cả thủy tinh, chỉ còn lại khung thép thôi sao? Vậy có khác gì làm xiết đi dây đâu?

“Mèo Con, nhất định không được bước khỏi giá thép nhé, tốt nhất là giẫm lên chỗ giao nhau.”

“Tôi biết rồi.”

Nhưng khi họ đến bên cạnh Nhiếp Đình Đình, vất vả lắm mới cởi được dây trói trên người cô ta thì lại phát hiện tay cô ta bị dây xích sắt trói vào nóc, trong tay họ không có dụng cụ, trừ phi gọi đội phòng cháy chữa cháy đến.

Chân Noãn hỏi: “Mới vừa rồi cậu nói Tutor cho 13 phút hả?”

“Đúng.”

“Ý là nếu sau 13 phút, bội số không đạt đến 20 thì sẽ để Nhiếp Đình Đình sống sót?”

“Đúng.” Lão Bạch nói, “Tutor không đến mức nuốt lời đâu.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể mong đợi cư dân mạng bỏ phiếu phản đối thôi ư?” Chân Noãn còn chưa nói dứt lời thì bóng đèn kim loại lại liên tiếp rơi xuống, nổ tung khắp nơi, thủy tinh trong suốt văng tứ tán ngợp trời, lấp lánh cả một vùng.

Cảnh tượng kích thích này khiến số lượt tán thành lại tăng lên 72511 phiếu với 3650 phiếu, bội số bây giờ là 19,866. Thời gian còn lại là 1 phút 13 giây.

Nền thủy tinh xung quanh bị thùng từng lỗ to, Chân Noãn hạ thấp trọng tâm, hai tay hai chân bám chặt thủy tinh. Giờ phút này, cô còn phần nộ hơn cả khi xem đoạn phim Nhiếp Đình Đình đánh người vừa nãy, quay đầu gào với màn hình: “Mấy người đều điên rồi à? Nơi này còn có người chưa hề làm chuyện xấu đấy! Muốn để chúng tôi chết hết sao? Những người bỏ phiếu tán thành trong số các người đều là hung thủ! Nếu hôm nay chết người, tay các người cũng sẽ nhuộm đầy máu tươi, các người sẽ biến mình thành kẻ sát nhân. Những kẻ xấu xa nấp sau màn hình kia, Nhiếp Đình Đình đáng cấm hạn bao nhiêu thì các người cũng như thế!”

Tốc độ tăng lên của số lượt tán thành chậm lại, cách thời điểm hết hạn bỏ phiếu chỉ còn 47 giây.

Chân Noãn cực kỳ sợ hãi, răng đánh cảm cập, nhìn chăm chăm vào màn hình lớn.

Nhiếp Đình Đình vẫn đang bị treo, lại có một bóng đèn kim loại rơi xuống đập vào mảng thủy tinh lớn bên dưới cô ta khiến nó vỡ nát. Nhiếp Đình Đình hoàn toàn bị treo lơ lửng trên không trung, không có khung thép nào có thể giúp ngăn cô ta rơi xuống.

Lão Bạch ngồi trên khung thép trắng hình vuông, nhìn chăm chăm vào dây xích sắt trên tay Nhiếp Đình Đình không chớp mắt, chuẩn bị sẵn sàng bắt cứ lúc nào. Gió rét thổi qua khiến mặt cậu giá buốt đến cứng đờ, cô ta vừa rơi xuống thì cậu sẽ phải lập tức nắm lấy.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, số lượt tán thành và phản đối đều đang chậm chạp tăng lên, bội số vẫn dao động ở mức 19,8. Thời gian chỉ còn 28 giây.

28 giây nữa thôi, cuộc bỏ phiếu khép lại thì sẽ không sao rồi.

Chân Noãn nắm chặt bàn tay, lạnh run lấy bối giữa không trung trong gió rét. Mỗi lúc một nhiều đèn kim loại rơi xuống xung quanh, tay và mặt Chân Noãn cũng bị xây xát, cô nhìn chăm chăm vào đồng hồ đếm ngược, vẫn còn 19 giây nữa.

Màn ảnh lại hiện lên hàng loạt dòng chữ:

“Hai người kia đang cứu người ư? Buồn cười, sao họ không cứu người bị Nhiếp XX đánh kia?”

“Nghe nói cảnh sát sắp đến đài ngắm cảnh rồi à? Nhiếp XX lại tiếp tục hại người rồi đây.”

“Cảnh sát chỉ chuyên cứu người xấu! Loại người như Nhiếp XX nên đem đi xử bắn mới đúng!”

“Tôi là bạn học của Nhiếp Đình Đình, cô ta đã bắt nạt người bạn kia đến mức không dám đi học, vậy mà thầy cô cũng không nói cô ta. Mọi người nhất định phải bỏ phiếu tán thành đi!”

“Chỉ còn 13 giây thôi, nếu không bỏ phiếu tán thành thì sẽ không còn cơ hội nữa, sau này đừng hối hận đấy!”

“Lẽ nào đây chỉ là trò chơi? Đâu có rồi hơi thế, bỏ phiếu đi!”

Chân Noãn hoảng sợ mở to mắt, gào lên: “Các người đừng như vậy.”

Nhưng vô số ánh mắt sau lưng màn hình lớn lại càng điên cuồng và khát máu, không buồn đếm xỉa mà mong đợi một cuộc giết chóc. Số lượt tán thành đột nhiên tăng vọt một mạch.

“Xin đừng như vậy mà!”

Giọng nói của cô bị nhấn chìm trong âm thanh vỡ tan của nhiều bóng đèn kim loại đang rơi xuống. Cuối cùng chỉ còn lại 3 giây, số lượt là 73250 phiếu với 3660 phiếu, bội số đã là 20,011.

“Lão Bạch!” Chân Noãn lập tức quay đầu, liền thấy dây xích sắt trên tay Nhiếp Đình Đình đứt lìa, cô ta rơi xuống trong nháy mắt.

Lão Bạch phản ứng cực nhanh, vội vàng đưa tay kéo lấy, nhưng vì họ cách nhau một khoảng nên sau khi một tay bắt được, cậu lại bị Nhiếp Đình Đình đã mất ý thức kéo xuống lỗ thủy tinh. Lão Bạch nghiêng người, vô thức bước ra ngoài một bước, đúng lúc một chiếc đèn treo rơi xuống làm vỡ mảng thủy tinh dưới chân cậu ta.

Lão Bạch mất trọng tâm, cùng rơi xuống với Nhiếp Đình Đình. Nhưng cậu không hề buông Nhiếp Đình Đình ra, một tay khác theo bản năng muốn nắm lấy gì đó, nhưng không bắt được gì cả...

“Lão Bạch!”

Chân Noãn nhào đến, một tay ôm chặt khung sắt, một tay nắm lấy cậu ta. Xương toàn thân cô vang lên răng rắc. Lão Bạch sợ sẽ kéo theo Chân Noãn, trong nháy mắt liền buông lỏng Nhiếp Đình Đình ra. Thoát cái cô ta rơi xuống đài phun nước cách đó mười bảy tầng, thân thể bị đâm xuyên.

Dù chỉ còn Lão Bạch nhưng Chân Noãn cũng không giữ nổi. Cô bị cậu ta kéo trượt khỏi khung thép từng chút một, đành phải dốc hết sức lực toàn thân liều mạng chống đỡ. Sức mạnh khổng lồ như muốn xé toạc cô, khiến cô không sao chịu được.

Cô đau đến mức ý thức mơ hồ. Dường như Lão Bạch đang gọi gì đó, bảo cô buông tay ra, nhưng tiếng gió quá lớn khiến cô không nghe được. Cô vẫn

nắm chặt lấy Lão Bạch, đôi môi cắn rì máu chảy xuống theo khóe miệng.

Cô chưa từng nghĩ đến mình có thể nắm được một người đàn ông nặng sáu mươi lăm ký. Máu dồn lên đầu, mặt cô xung huyết đỏ gấc, mắt cũng nhòe đi.

“Buông tay đi!” Lão Bạch gào lên.

Cô níu chặt lấy cậu ta đến nỗi móng tay bầu nát, máu tươi nhuộm đỏ áo Lão Bạch. Cô quá nhẹ nên bị sức nặng của cậu ta kéo xuống dưới, cuối cùng không chịu nổi nữa. Thế nhưng, cũng như Lão Bạch trong giây phút rơi xuống không chịu buông Nhiếp Đình Đình ra, cô nói lỏng vòng tay khỏi khung thép nhưng cũng vẫn giữ chặt lấy cậu ta.

Mảnh vụn thủy tinh văng ra, cô và Lão Bạch cùng nhau rơi xuống. Nhưng vào đúng thời khắc đó, có người đã nắm được eo cô, Ngôn Hàm đã đuổi đến. Anh vì nhào đến chụp lấy Chân Noãn mà đã nhảy vào lỗ võ của thủy tinh, chỉ còn một cánh tay ôm lấy khung thép. Cả ba người đều lơ lửng trong không trung.

Thủy tinh vỡ trên khung thép đâm vào thân thể Ngôn Hàm, áo khoác màu xám nhanh chóng hiện lên vết máu đỏ. Sức nặng của ba người toàn bộ tập trung vào một cánh tay anh, thủy tinh bén nhọn đâm xuyên vào người anh từng chút. Mặt anh trắng bệch, vẫn không nhúc nhích. Nhưng nút áo khoác của Chân Noãn đã bắt đầu đứt rời.

Quần áo mùa đông rất dày, Ngôn Hàm chỉ nắm được áo khoác của cô. Dưới sức nặng của cô và Lão Bạch, sớm muộn gì cô cũng sẽ rơi ra khỏi áo.

Nhóm cảnh sát hình sự chạy đến, nhưng thủy tinh đã vỡ nát chỉ còn lại khung thép, mạo hiểm đi lại bên trên sẽ ngã xuống chết ngay.

Đàm Ca hô to: “Mau tìm thang!”

Ngôn Hàm cố chịu đựng: “Chết tiết, nhanh lên!”

Nhưng làm sao tìm được thang trong tòa nhà văn phòng này chỉ trong chốc lát chứ? Thời gian trôi qua từng giây từng phút, thân thể Ngôn Hàm đã đầm đìa máu. Nút áo của Chân Noãn đứt ba chiếc liên tiếp, cô và Lão Bạch hoàn toàn ghì xuống, Ngôn Hàm cũng thế. Lão Bạch ngẩng đầu nhìn Chân Noãn, trọng lượng của cậu ta đã sớm vượt qua sức chịu đựng của cô.

Xưa nay gió bắc luôn giá rét, tóc cô bay múa phát phơ trong gió đông. Mặt cô đỏ bừng, ánh mắt đờ đẫn, không còn suy nghĩ và cảm xúc nữa, duy chỉ có bàn tay nhuốm máu vẫn nắm chặt lấy cậu ta, như thể người máy đang thi hành mệnh lệnh nào đó. Bà vai cô đã trượt ra khỏi áo.

“Mèo Con, buông tay đi.” Cậu đưa tay gỡ ra nhưng lại không gỡ được, tay còn lại cũng đầm máu và lạnh cóng. Tay cô đang rút gân, chết cũng không buông. Mắt Lão Bạch thoáng chốc ướt đầm.

“Mèo Con, cô có nhớ lần đó đến bệnh viện ăn mừng “đầy tháng” của cô không? Chúng tôi đã từng thề với Đội phó Trình rằng chỉ cần người đội Một còn sống sẽ quyết không để cô bị thương.”

Cậu ta ra sức gỡ tay cô, nhưng chợt nghe thấy một tiếng nứt vỡ từ cổ họng rít qua kẽ răng, đau nhói và bi thương: “Ừ!”

Ngẩng đầu nhìn lên, mắt Chân Noãn đã đỏ gay, không thốt ra được âm thanh nào nữa, vô cùng đau khổ nhìn Lão Bạch. Nước mắt cô như những viên pha lê, như dòng suối tuôn trào, từng giọt từng giọt nóng hổi rơi xuống mặt cậu ta.

“Mèo Con, ngoan nào!” Cậu khẽ mỉm cười, giật ra thật mạnh.

Dưới đài phun nước cách đó mười bảy tầng, một đóa hoa đỏ thắm nở rộ trên mặt nước...

Chương 16

Di thể của Trưởng khoa Bạch được làm sạch cẩn thận và đưa đến phòng đông lạnh để bảo quản ngay sau đó, chờ bắt được Tutor sẽ tổ chức lễ truy điệu. Sự hi sinh của cậu ấy đã khiến làn sóng cuồng loạn trong giới truyền thông và dân chúng phút chốc lắng dịu. Tình thế nghiêng hẳn về phía ủng hộ và sùng bái thầy Tutor chính nghĩa đã không còn tồn tại, bởi rất nhiều người đang bắt đầu suy xét lại vấn đề.

Tại sao người cảnh sát này lại liều mạng cứu một đứa trẻ tàn ác tội đồ trong mắt mọi người? Tại sao đồng nghiệp của anh ta cũng liều mình cứu anh ta như vậy? Tại sao anh ta lại lựa chọn từ bỏ sinh mạng của bản thân để nhường lại hy vọng cho người khác?

Họ phân định hành động trừng phạt cái ác được nhận thức rạch ròi và theo đuổi cái thiện xuất phát từ nội tâm như hai thái cực hoàn toàn tách biệt.

Rất nhiều người đã lựa chọn đứng về phía cảnh sát. Họ để lại tin nhắn trên trang web cảnh sát Dự Thành, đến công tòa văn phòng cảnh sát và quảng trường tòa nhà YAHOO tặng hoa và giương biểu ngữ để bày tỏ thái độ ủng hộ cảnh sát bắt Tutor.

Thế nhưng, sự ủng hộ muộn màng này đã không thể đem đến cảm giác an ủi cho cảnh sát. Tại sao phải hi sinh một mạng người đang sống sờ sờ mới có thể thức tỉnh được mọi người? Huống chi, kẻ ủng hộ Tutor vẫn không hề ít.

Chuyên Phó Viện trưởng Tần nhảy lầu rồi đến cái chết của Nhiếp Đình Đình khiến Cục trưởng Thượng chịu áp lực từ cấp trên, nên ông đã quyết định chuyển giao nhiệm vụ theo dõi vụ án Tutor và quyền chỉ huy đối với tất cả những việc có liên quan cho Đội trưởng Bùi Hải.

Ngôn Hàm im lặng tiếp nhận, không có ý kiến nào khác.

Buổi trưa, tranh thủ hai ba tiếng rảnh rỗi anh liền đưa Chân Noãn về nhà nghỉ ngơi. Suốt quãng đường đi, anh nói rất ít, tâm trạng cô cũng nặng nề. Mở khóa đẩy cửa vào, họ cảm thấy có một đám mềm mại cản lại phía sau cửa, hóa ra là hai con mèo con đang ngủ say. Cánh cửa vừa mở, bọn chúng liền bị đẩy sang một bên.

Amoxi, Cilin bị đánh thức, liền kêu “meo meo” với Chân Noãn. Nhìn thấy hai đứa chúng nó, cô bỗng thấy lòng mình dịu vợi đôi phần, bèn cúi người ôm hai đứa nhóc kia đi đến ban công rồi đặt lên bãi cỏ bên cạnh mẹ chúng.

Tâm trạng Chân Noãn vô cùng sa sút, cũng biết rõ tâm trạng của Ngôn Hàm không vui liền khẽ gọi anh: “Đội trưởng, mang sữa đến cho Amoxi, Cilin đi.”

Anh đáp lại một tiếng rồi cởi áo khoác và xắn tay áo sơ mi lên đi hâm sữa. Cô nhẹ cất bước chân đi vào phòng bếp, anh yên lặng đứng bên cạnh nồi sữa, cúi đầu cảm thìa khuấy sữa bò.

Cô len lén đi đến, ôm lấy eo anh từ phía sau rồi nghiêng đầu tựa lên lưng anh, cảm giác được an ủi tràn ngập cõi lòng, anh đưa tay trái đang buông thõng lên vuốt ve cổ tay cô và hỏi: “Muốn hả?”

Chân Noãn liền hiểu ra ý của anh, mặt đỏ đến mang tai, xấu hổ nói: “Anh nghĩ gì vậy? Em chỉ muốn ôm anh một cái thôi.”

Anh khuấy sữa, cười khẽ: “Anh đang tận hưởng đấy.” Anh biết chứ và chính là đang cảm ơn sự vỗ về của cô.

Mất cô thoáng chốc ươn ướt, không cần phải nói lời nào nhưng anh đều hiểu cả. Thế giới bên ngoài hỗn loạn đến thế, may mà hai người họ còn có thể an ủi lẫn nhau. Lòng cô tựa như hương thơm nồng nàn từ sữa tươi nóng ấm anh đang khuấy trong tay hòa quyện cùng mùi nắng vương nơi áo sơ mi của anh.

Hâm sữa xong, cô bụng đến bãi cỏ dứt cho đám mèo con. Mấy đứa nhóc chen chúc nhau, liếm sữa tươi chùn chụt.

“Hai đứa chậm thôi.” Chân Noãn nhẹ giọng dặn dò.

Ngôn Hàm ngồi tựa vào vách tường trên bãi cỏ nhìn cô. Cô mang đôi giày Kitty nhưng mềm mại, ngồi co ro, đầu tóc vàng óng ánh dưới những tia nắng chiếu rọi, trông có vẻ bù xù như một chú mèo nhỏ.

Cô quay đầu lại: “Nhìn gì thế?”

Anh lắc đầu, cười cười.

Cô lại nhận ra điều kỳ lạ trong mắt anh: “Nhớ đến em trong quá khứ à?”

“Cứ cho là thế đi.”

“Là gì chứ?”

“Cũng không có gì.”

Cô khe khẽ “à” một tiếng rồi cúi đầu vuốt ve mèo con

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113

Ngôn Hàm sẽ không nói với cô, bởi vì chuyện bọn Nhiếp Đình Đình đánh hội đồng bạn học khiến anh nhớ lại những kỷ ức không vui. Thời trung học, cô gái DJ trong ban nhạc từng tìm một nhóm người bắt nạt Hạ Thời, vừa mắng vừa đánh lại còn xé quần áo cô. Chính là lần đó anh suýt nữa đã giết người.

Đến khi mèo con liếm sữa tươi xong, Chân Noãn định gọi Ngôn Hàm đi nghỉ trưa, nhưng quay đầu lại đã thấy anh tựa vào tường ngủ thiếp đi. Anh hơi nghiêng đầu, khuôn mặt lúc ngủ trông tuần tú và dịu dàng. Ánh nắng ngày đông mỏng manh bao phủ lên người anh như ôm ấp một chàng hoàng tử đang ngủ say.

Chân Noãn rón rén bước đến, nghiêng đầu nhìn anh, lắng nghe tiếng thở nhẹ nhàng và đều đặn của anh mà đáy lòng bỗng thấy đầy ắp hạnh phúc.

Dáng anh ngủ quá đỗi cuốn hút, hàng mày đen rậm, hàng mi cong dài, sống mũi thon thả cùng đôi môi gợi cảm. Cô muốn chạm vào anh nhưng lại không nỡ đánh thức anh.

Cô nhẹ bước đi đến phòng ngủ ôm chầm trái lên bãi cỏ. Cô ôm lấy thân thể anh, từ từ đỡ anh nằm xuống chăn bông rồi cũng nằm lên đó, kéo chăn đắp kín hai người họ. Trong con mộng mị, anh ôm lấy eo cô không buông, cô cũng thuận thế rúc vào lòng anh.

Hai con mèo con cũng chen vào chần, nũng nịu kêu “meo meo”, kẻ sát đầu vào nhau mà ngủ.

Những tia nắng mặt trời rải mình lên chiếc chần, mịn màng và ấm áp, mềm mại và sự nức mùi thơm. Với cô, anh chính là chần ấm dưới ánh mặt trời mùa đông, chui vào lòng anh liền thấy ấm áp và hạnh phúc đến nỗi không còn sợ hãi giấc ngủ triền miên.

Sau khi Ngôn Hàm không phụ trách vụ án của Tutor nữa, ngược lại còn có thời gian tự mình đi làm một số việc. Anh sắp xếp lại một lượt tất cả chi tiết trong vụ án Tutor, chợt nhớ đến tên Trần Hàn có liên quan đến Vương Tử Hiền.

Anh cho rằng Trần Hàn sẽ không thể tránh khỏi liên quan đến quỷ kế Vương Tử Hiền đã bày ra để thoát khỏi trại tạm giam, nhưng trước đó các đồng nghiệp đều chưa hỏi được gì.

Ngày hôm sau, Ngôn Hàm rời đi từ rất sớm.

Lúc Trần Hàn bước vào phòng thẩm tù thấy Ngôn Hàm liền khá rụt rè. Lần chạm trán đầu tiên với vị Đội trưởng cảnh sát hình sự này ở khu Parkour 367, hắn đã vô cùng chật vật, suýt nữa thì bị bắt. Lần chạm trán thứ hai chính là cách một lớp kính ở phòng thẩm vấn Cục Cảnh sát, hắn không nhìn thấy Ngôn Hàm nhưng sau đó hắn lại bị định tội và phải ngồi tù mười năm.

Khi hắn ngồi xuống, quản giáo liền còng tay hắn lại. Thầm nghĩ anh đến đây nhất định là muốn thăm dò tin tức nào đó, có thể mượn cơ hội này để đàm phán với cảnh sát, nhưng vừa giương mắt nhìn thấy ánh mắt của anh, hắn lại vô cùng sợ sệt.

Ánh mắt Ngôn Hàm lạnh tựa băng giá nghìn năm, vô cùng cứng rắn.

“Người dẫn dắt cậu là ai?”

Trần Hàn thoáng sững sốt, không tránh được ánh mắt của Ngôn Hàm.

“Anh nói gì? Người dẫn dắt gì cơ?”

Ngôn Hàm nhìn quản giáo đang giám thị: “Cho tôi ba phút.”

Quản giáo là người quen, nghe vậy liền đi ra ngoài khép cửa lại.

Trần Hàn cảnh giác, nghiêng người về sau: “Anh định làm gì?”

“Tôi sẽ không chuốc phiền phức vào người, định nghiệm hình bức cung cậu ở đây.” Ngôn Hàm lạnh nhạt nhìn hắn và nói: “Tuy cậu không có bạn gái, nhưng cậu thích phụ nữ.”

Trần Hàn tỏ vẻ nghi ngờ.

Ngôn Hàm: “Tôi có thể bảo người ta đổi cậu vào phòng riêng, ở cùng phòng với đại ca đồng tính.”

Sắc mặt Trần Hàn trắng bệch.

“Ba phút, tốt nhất là cậu tranh thủ thời gian đi.”

“Cũng không phải là người dẫn dắt gì, chỉ là anh ta thường hay ngồi bên cạnh tôi mỗi khi tôi lên mạng chơi game thôi. Chúng tôi cũng không nói gì, chỉ nói về trò chơi và mấy sở thích khác.”

“Sở thích gì?”

“Anh ta nói với tôi về radio FM trên điện thoại di động, còn giới thiệu tiểu thuyết trinh thám và phim truyền hình anh ta thích cho tôi xem. Chỉ mấy thứ này thôi, sau đó anh ta đã biến mất nên chúng tôi chưa từng gặp lại.”

Ngôn Hàm quan sát Trần Hàn: “Gã trông thế nào? Bao nhiêu tuổi?”

Trần Hàn nghĩ ngợi: “Dáng vẻ rất bình thường, không để lại ấn tượng sâu sắc với người khác, không cao, dáng vóc khá ôn, rất trẻ, có lẽ xấp xỉ tuổi tôi.”

Ngôn Hàm khẽ nheo mắt: “Không cao?”

“Ừ, 1m74, dáng vóc khá đẹp, 22 tuổi.”

“Biết rồi.”

Ngôn Hàm đi ra khỏi phòng thẩm tù, Chân Noãn đang đợi bên ngoài. Anh thuật lại lời của Trần Hàn cho cô biết, Chân Noãn kinh ngạc: “1m74, 22 tuổi? Tutor còn trẻ như vậy à?”

“Tên nhóc Trần Hàn kia nói dối rồi.”

Chân Noãn nghiêng ngẫm rồi đưa ra phỏng đoán: “Hắn cho chiều cao và số tuổi quá chắc chắn... Nói như vậy, thật sự là Tutor sao?”

“Ừ, có lẽ lúc họ tách ra vào mấy tháng trước, Tutor đã nói cho hắn biết phòng trường hợp sau này có cảnh sát đến hỏi thì nói gã cao 1m74 và 22 tuổi bằng hắn ta.”

“Tại sao Tutor lại làm như vậy? Một mặt tự xưng là bậc thầy chính nghĩa, một mặt lại dẫn dắt Trần Hàn đi vào con đường tà ác.” Chân Noãn dụi dụi mắt.

Sau khi Lão Bạch chết, nước mắt của cô đã cạn khô. Hai ngày trôi qua, mắt cô vẫn sưng húp như hai quả hạnh nhân to.

Đây cũng là điều anh không rõ. Anh cầm tay cô xoa nắn rồi nhẹ nhàng vuốt mắt cô và thổi nhẹ.

Cô nhắm mắt lại, nhủ thầm: “Lão Bạch mất đã hai ngày nay, Tutor cũng lặn mất tăm rồi, không tiếp tục đăng lên bản án của người khác.”

“Ừ.”

“Bề ngoài cho thấy giống như những gì Tô Nhã đã nói, cách gã giết chết Nhiếp Đình Đình là để toàn dân công khai quyết định. Gã coi mình như thầy hướng đạo, không còn đơn độc một mình mà muốn dẫn dắt cả xã hội đi theo gã, tạo thành một đội hướng đạo chính nghĩa cùng nhau thanh trừng cái ác. Tô Nhã nói đây chính là ý nghĩa của cái tên bậc thầy chính nghĩa. Nhưng em cảm thấy...” Cô từ từ mở mắt ra, lông mi lướt qua ngón tay anh, “...Gã rất cô độc.”

Ngôn Hàm khá bất ngờ, thứ cảm giác mơ hồ không sao định hình mà Tutor luôn tạo ra cho anh... lại là...

“Cô độc ư?”

“Cảm giác gã cần có đồng bọn và người đi theo để chứng minh gã làm đúng. Nhưng gã lại mơ hồ bài xích vì không chịu vắn đục. Tô Nhã nói người như gã cuồng vọng tự đại, nhưng Tutor không phải. Hơn nữa, cái chết của Lão Bạch đã khiến gã dừng lại.”

Ngôn Hàm im lặng, rất nhiều manh mối và cảm giác đang được xâu chuỗi lại với nhau trong thời khắc này, còn Chân Noãn lại đỏ hoe cả mắt khi nhắc đến Lão Bạch.

“Em như vậy phải cẩn thận kẻo khóc đến mất ngủ bây giờ.”

“Không thể nào đâu.” Cô mím môi, cúi đầu.

Anh hơi khom người, nhìn vào ánh mắt của cô: “Mèo Con, anh cam đoan nhất định sẽ bắt được gã để báo thù cho Lão Bạch.”

Môi cô run run: “Và cả Tần Xu nữa.”

“Ừ, cả Tần Xu nữa.”

“Hôm đó ở cao ốc YAHOO anh không đuổi kịp gã sao?”

“Đuổi theo được giữa chừng thì thấy em và Lão Bạch đang rất nguy hiểm nên đã quay lại.”

“Có giao đầu hay không?”

“Không.”

Cô hơi thất vọng: “Vậy không thể thăm dò lai lịch đối phương rồi.”

Ngôn Hàm lặng im, khẽ nhếch khóe môi. Thật ra, anh đã biết đối phương là ai rồi, nhưng để tìm ra gã lại không dễ dàng gì. Gã sẽ nguy trang thành hình dáng ra sao? Dáng vẻ của ai đây?

Mãi đến bây giờ, ngoại trừ vài đặc điểm phân tích Tutor trước đó, có một điểm vô cùng rõ ràng: Tài nguyên xã hội của gã vô cùng phong phú. Có thể trà trộn vào đội vệ sĩ, có thể biến mất khỏi bệnh viện trong nháy mắt, có thể xâm nhập vào hệ thống hậu cần của chuyển phát nhanh, có thể xóa sạch thông tin của một chiếc xe motor cao cấp (bao gồm những thông tin như mua bán, sửa chữa và sử dụng), có thể lấy được nguyên liệu chế tạo chất nổ mà không để lại dấu vết, có thể trong khoảng thời gian ngắn nắm rõ cao ốc YAHOO và còn cài trang lam bảo vệ... Gã đã làm hết tất cả những việc này đều không để lộ đầu mối khả nghi.

Khắp cả Dự Thành này có mấy người sở hữu được nguồn tài nguyên rộng lớn đến mức thông thuộc cả hai giới trắng đen như thế, chưa kể việc gã lại đứng lúc biến mất một khoảng thời gian?

Trên đường trở về, Chân Noãn còn đang mãi suy tư, vẫn chưa thông suốt: “Khoan đã, nếu gã bảo vệ kia là Tutor thì gã thật sự rất cao đấy. Nếu gã đã nghĩ đến việc bảo Trần Hàn nói dối về chiều cao với chúng ta, gã cần gì phải tự mình tiếp cận chúng ta để rồi kết quả là không cần thận làm bại lộ chứ?”

Ngôn Hàm tập trung lái xe, trả lời: “Có nhớ anh đã nói với em rằng Tutor cho anh một cảm giác như đang gặp đối thủ không?”

“Vâng.”

“Nếu là đối thủ, gã sẽ không nhìn được mà muốn xem trạng thái của chúng ta trong khoảng cách gần.”

Chân Noãn gật đầu: “Vây anh cũng giống với nhóm Tô Nhã, cho rằng Tutor là một người mâu thuẫn sao?”

Anh hơi nhướng mày. Cô giải thích: “Lẽ nào gã vốn là người nổi nghiệp mà Tutor trung niên kia đã chọn trong kế hoạch T sao?”

“Ừ.”

“Thế thì đúng rồi. Hôm đó, em nghe Tô Nhã báo cáo với Đội trưởng Bùi rằng từ vụ án mật thất, Vương Tử Hiền, Tần Xu đến Nhiếp Đình Đình có thể thấy được một mặt gã bị tiêm nhiễm bản chất tà ác và tàn nhẫn của kế hoạch T, một mặt lại mang trong mình lòng chính nghĩa lệch lạc của “bậc thầy chính nghĩa”, mặt khác lại có khúc mắc tình cảm thân thiết với cảnh sát. Cũng giống như việc quả bom gửi cho Tần Xu có lực sát thương không hề lớn, muốn Tần Xu tự sát với mục đích không để cho cảnh sát chịu áp lực quá lớn, lại còn cả cái chết ngoài ý muốn của Lão Bạch khiến hắn tạm dừng tay nữa.”

Ngôn Hàm khẽ mỉm môi: “Có vài điểm anh không đồng ý.”

“Dạ?”

“Anh không cho rằng Tutor có sự tàn ác và tàn nhẫn của kế hoạch T, cũng không cho rằng gã có lòng chính nghĩa lệch lạc, duy chỉ có khúc mắc tình cảm với cảnh sát thì anh có phần tán đồng.”

Chân Noãn: “Tại sao?”

“Đầu tiên là kế hoạch T, anh cho rằng giống như Phó Viện trưởng Tần đã nói, gã đã thoát ly khỏi kế hoạch T nên lòng của gã không giống với những người trong kế hoạch T. Gã và bọn họ không hề liên quan.”

“Vây vụ mật thất thì giải thích thế nào? Gã làm tất cả mọi việc trong mật thất, không phải đã chứng minh gã là kẻ tàn nhẫn và gian ác sao?”

Ngôn Hàm lắc đầu: “Gã chỉ lợi dụng suy nghĩ tà ác trong mỗi người để khiến họ tàn sát lẫn nhau thôi.”

Kế hoạch T giết người tàn bạo chẳng qua là muốn che giấu bộ mặt thật của người thiết kế mật thất, cũng như mục đích thật sự của gã. Mục đích chính là thử thách Ngôn Hàm và lấy được cái tên trong mật mã cánh cửa cuối cùng.

Chân Noãn từ từ “à” một tiếng, lại hỏi: “Ngoại trừ việc này, anh cho rằng gã cũng không phải sắm vai nhân vật chính nghĩa.”

“Đúng.”

“Tại sao?”

“Tần Xu và Nhiếp Đình Đình.” Anh ngập ngừng, “Nhất là Tần Xu.”

“Tần Xu á?”

“Phải, lý do giết chết Tần Xu quá gượng ép.”

Chân Noãn sững sốt. Quả thật là thế, cô ấy chẳng qua chỉ tình cờ nghe được cuộc đối thoại của cha mình và Hạ Thời nhưng không tổ giác thôi. Nếu thật sự muốn giương cao chính nghĩa thì trực tiếp giết Phó Viện trưởng Tần là được, cần gì phải nhằm vào Tần Xu chứ? Nếu... “dùng cái chết của Tần Xu ép Phó Viện trưởng Tần đi chết, đây cũng quá vòng vo rồi”.

Ngôn Hàm cho rằng giết Tần Xu còn có một nguyên nhân khác, nhưng anh không nói ra.

“Còn có Nhiếp Đình Đình.” Ngôn Hàm nhìn thấy đèn đỏ liền cho xe chạy chậm lại, “Bất nạt và đánh nữ sinh kia không chỉ có mình Nhiếp Đình Đình, tại sao Tutor lại nhất quyết chọn cô ta?”

Đầu Chân Noãn lóe sáng: “Nói như vậy...”

“Đúng, Tutor giết những người này hoàn toàn không phải vì chính nghĩa, đây chẳng qua là chiêu tung hỏa mù với cảnh sát, mục đích thật sự của gã là...”

“Là Lâm Bạch Quà?”

“Phải.” Ngôn Hàm ngừng một giây, “Ít nhất trước mắt anh cho là như vậy.”

Xe dừng ở ngã tư chờ đèn xanh, Chân Noãn vẻ hơi khó tin: “Vây giáo sư Lâm...”

“Không nhất định có liên quan đến bà ấy.” Ngôn Hàm nói, “Nhưng Tutor chắc chắn quen biết giáo sư Lâm Họa Mi, với lại đã theo dõi bà ấy trong một khoảng thời gian dài.”

Chân Noãn nghĩ ngợi: “Gã từng cùng giáo sư Lâm trải qua những chuyện tương tự sao? Hay là gã có tình cảm đặc biệt với bà ấy?”

“Cũng có thể, nhưng đều không chắc chắn.” Ngôn Hàm nói.

Chân Noãn gạt đầu rồi nghiêng đầu tựa vào cửa kính xe. Cảm thấy mắt hơi đau nên cô cho cửa kính xe chạy xuống một khe nhỏ để gió lạnh thổi vào xoa dịu mí mắt. Lúc này, cô nhìn thấy tiệm sắt ở ngoài cửa sổ có một công nhân đang cắt kim loại, tia lửa bắn khắp nơi.

Ngôn Hàm nhìn theo mắt cô, thoáng chốc cau mày. Anh lập tức dừng xe ở ven đường rồi dẫn Chân Noãn xuống xe. Anh đi đến cửa tiệm, nhặt đóm lửa đã tắt trên mặt đất lên và đưa cho Chân Noãn xem. Cô sững sờ trước viên kim loại ngà vàng có một chỗ lõm kia. Đây là viên kim loại nhỏ nhất Quan Tiểu Du phát hiện được trên đồng phục tay vệ sĩ trong vụ án mạng của Vương Tử Hiền. Thật không ngờ nó lại là đóm lửa rơi ra khi cắt kim loại.

Ngôn Hàm lập tức hiểu ngay: “Lúc cắt kim loại, nhiệt độ làm kim loại tan chảy khiến chúng bắn ra trong không khí với tốc độ cực nhanh rồi bị làm lạnh. Trong quá trình bắn ra, phần lưng giọt kim loại đã xuất hiện mặt lõm, còn đường vân trên mặt viên kim loại là do bụi bặm trong không khí tạo nên.”

Chân Noãn hỏi: “Vậy có cần mang những thứ này về không?”

Ngôn Hàm liếc mắt: “Giá trị không lớn, tiệm sắt này không có đồng thau và thép.”

Chân Noãn gạt đầu: “Nhưng trước mắt ít nhất đã biết được Tutor từng làm công việc cắt kim loại.”

“Ừ.” Anh lo cô bị lạnh nên nhanh chóng đưa cô trở vào xe. Đúng lúc ấy, cô bỗng nghe thấy âm thanh đang phát ra từ đài phát thanh trong chiếc xe bên cạnh: “... Mới vừa rồi, thầy Tutor chính nghĩa đã gửi một lá thư đến đài truyền hình, công bố phán quyết mới nhất của gã.”

Tutor lại đến nữa rồi! Chân Noãn đóng tai nghe.

“Người bị trừng phạt...” Gió thổi qua khiến cô không nghe rõ.

Chân Noãn quay đầu, nhẩn mày nhìn về phía Ngôn Hàm. Trong gió tuyết, giọng nói của nữ phát thanh viên có phần mơ hồ: “Phán quyết: vạn tiễn xuyên tim... Thời hạn có hiệu lực là 12 giờ.”

Nữ phát thanh viên vừa dứt lời lại cất cao giọng nói tiếp: “Lần này người bị trừng phạt là Thẩm Dục, anh ta là...”

Sắc mặt Chân Noãn thoáng chốc trở nên trắng bệch.

Lúc Chân Noãn hoàn hồn lại sau cơn kinh hoàng, Ngôn Hàm đã lái xe chạy qua ngã tư đường, anh mím môi, cầm phanh ra.

“Đội trưởng, việc này gã...” Chân Noãn nói năng lộn xộn, “Tại sao gã lại muốn giết Thẩm Dục? Thẩm Dục có liên quan gì đến gã? Kế hoạch T à? Nhưng không phải anh vừa nói Tutor không liên quan đến kế hoạch T sao? Giương cao chính nghĩa ư? Bởi vì trước kia Thẩm Dục đã làm chuyện xấu hả? Nhưng mới vừa rồi, anh cũng đã nói Tutor không vì chính nghĩa kia mà? Gã...”

“Chân Noãn!” Ngôn Hàm gọi cô ngừng lại.

Anh phanh xe thật gấp, dừng lại ven đường. Chân Noãn sững sờ nhìn anh, hít thở thật sâu, chờ đợi anh trả lời.

Ngôn Hàm liếc mắt nhìn bàn tay đang siết chặt và khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch đầy vẻ hoảng sợ của cô. Tìm anh lại thoáng đau nhói. Dường như anh đã tìm lại được A Thời, nhưng đây không phải A Thời của anh. Và dường như anh đã dần dần yêu Mèo Con, nhưng đây cũng không phải là Mèo Con của anh. Ít nhất không phải của một mình anh. Mãi tận giờ phút này, cuối cùng anh mới nhận thức rõ rệt về thứ mà họ đã đánh mất trong khoảng thời gian mười năm ấy.

Ngôn Hàm đưa tay nắm lấy bàn tay cô, cảm nhận sự run rẩy và giọng nói rất khế của cô: “Đội trưởng, anh nhất định phải cứu Thẩm Dục, đừng để anh ấy chết. Nếu không...”

Nếu không thì sao?

Cô không biết nếu không thì sao nhưng anh cũng không hỏi. Anh bỗng đau đầu dữ dội, mơ hồ “ừ” một tiếng.

Cô rù mí mắt, thần thờ trong chốc lát rồi lại lăm bầm: “Tại sao Tutor muốn giết Thẩm Dục...”

“Mèo Con.” Anh ngắt ngang lời độc thoại của cô, “Có chuyện này anh cứ mãi không nói cho em biết.”

“Hả?”

Anh nắm chặt tay cô, nhìn cô chằm chằm: “Thẩm Dục là nội ứng.”

Cô há hốc miệng: “Anh nói gì? Sao có thể được? Anh ấy, anh ấy trước giờ vẫn đi theo Kỷ Đình kia mà. Trước kia là kiếm sống, sau này từng bước, từng bước...”

“Anh ta là nội ứng.” Anh vẫn nhìn đắm đắm vào mắt cô, “Anh ta là người được cấp trên phái đến nằm vùng để điều tra kế hoạch. Em không tin là bởi vì anh ta che đậy quá kỹ càng.”

Cô run lấy bầy: “Có ai biết thân phận của anh ấy không?”

“Chỉ có một số ít lãnh đạo cấp trên biết thôi. Nhưng mười năm qua, anh và anh ta đã chạm trán nhiều lần nên dần dần đoán ra được từ một chút dấu vết.”

Chân Noãn bỗng hỏi: “Về chuyện làm ăn của mấy anh em anh ấy, anh luôn gây phiền phức cho bọn họ... là đang giúp anh ấy sao?”

“Cứ xem là vậy đi.”

“Bọn anh... bí mật trao đổi manh mối về kế hoạch T sao?”

“Trước kia thì có.”

Cô im lặng một lúc lâu, hóa ra thái độ và đánh giá của họ dành cho đối phương từ trước đến nay đều là thật giả lẫn lộn. Cô đã bị mắc kẹt giữa hai người họ...

Cô đỡ đầu, nhẹ vuốt tay mình, thậm chí không sao cả vì mọi thứ đều đã là quá khứ rồi.

“Trước kia? Vậy chúng tôi bây giờ không còn rồi.” Cô hơi ảm đạm. “Hiện giờ, anh đối với anh ấy không mấy thiện cảm, em cảm giác được.”

“Đồng Tư Tư và Khương Hiểu, Tôn Lâm và Phan Phán, Trần Hàn và Vương Tử Hiền, còn một số người khác nữa... Anh ta dùng cái chết của những cặp sinh đôi này để ép nhân viên quản lý kế hoạch T xuất hiện, cuối cùng cũng bắt được tên Đới Thanh đã ở bên cạnh anh ta suốt khoảng thời gian không hề ngắn những cũng chẳng quá dài ấy.” Ngôn Hàm bình thản nói, “Anh đoán nội ứng như anh ta hẳn đã sớm không nghe lệnh cấp trên và hoàn toàn cắt đứt liên lạc với họ rồi. Mấy năm nay anh rất ít khi hợp tác với anh ta.”

Cô ngẩng đầu: “Anh ấy và Chân Noãn thật sự thì sao, quan hệ của họ là gì? Em đang nói Tina đấy.”

Ngôn Hàm nhìn cô: “Em rất quan tâm điều này sao?”

“...” Cô nhìn anh, vẫn là Đới trưởng trước đây, anh tuấn và hơi lạnh lùng. Cô nói: “Chẳng qua là tò mò thôi. Chân Noãn kia có biết anh ấy là nội ứng không?”

“Cô ta không biết.” Ngôn Hàm nói, “Nghe nói cô ta là một cô gái lạnh lùng, rất kiêu ngạo và quật cường, nhưng Thẩm Dục vẫn tiếp cận cô ta. Cô ta thích Thẩm Dục và vì anh ấy mà muốn rời khỏi kế hoạch T, lại còn bắt đầu nghi ngờ kế hoạch này có thật sự đúng đắn. Thẩm Dục xem như đã mở ra... một cánh cửa khác cho cô ta. Cô ta vốn chỉ định lặng lẽ rời đi vì dù sao người trong kế hoạch T đều là người thân của cô ta, cô ta không muốn phản bội bọn họ và cũng không định mang đi bất cứ tài liệu cơ mật nào. Chính lúc ấy, cô ta lại bắt ngờ phát hiện ra mình là một phần của thí nghiệm sinh đôi. Cô ta không phải cô nhi mà có cha mẹ và còn có một người em gái. Cô ta bắt đầu xuất hiện trong cuộc sống của em gái mình bằng cách giả bộ làm người đi đường hay người bệnh. Cô ta rất thích em gái và rất muốn trở về nhà.”

Dường như Chân Noãn có cảm ứng tâm linh nào đó, mắt hoen đỏ long lanh ánh nước: “Người kế hoạch T không cho chị ấy đi phải không?”

“Họ đã khiến em gái Tina gặp phải tai nạn xe cộ xem như là cảnh cáo. Nhưng Tina không phải kiểu người sẽ khuất phục, cô ta hạ quyết tâm làm phản, giết rất nhiều tổ viên và hợp tác với cảnh sát.”

Chân Noãn vội hỏi: “Về sau thế nào? Người kế hoạch T đã trả thù chị ấy, đã giết chị ấy phải không?”

“Cô ta trở thành người thực vật và được cảnh sát sắp xếp ở trong viện điều dưỡng.” Ngôn Hàm thoáng ngừng lại, “Rồi sau đó xảy ra chuyện người thực vật bị đánh cắp.”

“Căn phòng ấy có bức tranh múa ballet, còn có hoa hồng...”

“Đó vốn là nơi Tina ở. Sau khi cô ta bị trộm đi, Thẩm Dục đã xóa sạch tất cả thông tin của cô ta trong cơ sở dữ liệu của cảnh sát, bao gồm vân tay và DNA. Lúc ấy, em đã bị thương, anh ta biến em thành dáng vẻ của Chân Noãn, đồng thời cũng biến căn phòng trong viện điều dưỡng của em giống như của Tina trước kia. Trong khi đó, người kế hoạch T không hề biết anh ta là nội ứng nên vẫn cho rằng anh ta chỉ là người bình thường, còn gạt anh ta nói Tina bị cảnh sát giết để anh ta trung thành với kế hoạch T, nhưng thực tế là Thẩm Dục đã biết hết tất cả.”

Hóa ra là như vậy...

“Những việc này anh nghe ai nói?”

Ngôn Hàm nhìn cô: “Thẩm Dục.”

Chân Noãn há hốc mồm, không tài nào tưởng tượng được cảnh tượng hai người họ bình tĩnh ôn hòa trò chuyện với nhau.

“Khi nào?”

“Một số việc là vài năm trước, những việc khác là mấy ngày trước.”

“Mấy ngày trước? Em cũng không biết hai người đã gặp nhau.”

Ngôn Hàm khẽ nhếch môi: “Sau khi anh biết em là A Thòi, đương nhiên là phải đi tìm anh ta đầu tiên rồi.”

“Anh...” Chân Noãn nhỏ giọng, “Anh đánh anh ấy hả?”

“Anh ta cũng đã đánh anh.”

“...” Cô lại hỏi, “Sau khi Đới Thanh và Hoàng Huy trộm Tina đi thì đã giết chị ấy rồi hủy thi diệt tích sao?”

“Ừ.”

“Vậy Thẩm Dực và A Thòi...” Cô khựng lại, “... Không, còn em thì sao? Lại xảy ra chuyện gì? Nghe Phó Viện trưởng Tần nói bọn họ muốn Thẩm Dực chứng minh sự trung thành khi tự nguyện gia nhập kế hoạch T nên bảo anh ấy giết A Thòi.”

“... Về chuyện này, anh ta không nói nhiều, chỉ nói là mình không nhìn thấy hung thủ, mà chỉ nghe được giọng của đối phương thôi.” Về chuyện Hạ Thòi, xưa nay Thẩm Dực đều kín miệng không nói. Ngôn Hàm đoán rằng năm đó Thẩm Dực đã bắt cóc Hạ Thòi, ngoại trừ vì yêu cầu của Phó Viện trưởng Tần hẳn là còn nguyên nhân khác.

“Như vậy à...”

“Anh ta cảm giác, người kia có lẽ chính là Tutor hiện giờ.”

“Tại sao?”

“Cảm giác của anh ta thôi.”

“Thậm chí có đến hai Tutor, thảo nào lại có sự mâu thuẫn.”

“Phải. Lúc thì có vẻ muốn chống đối và căm thù kế hoạch T. Lúc thì có vẻ như đến từ nội bộ của bọn họ, còn lấy được lòng tin của Đới Thanh. Lúc thì lại như xuất phát từ lòng riêng muốn báo thù thay Lâm Bạch Quả. Vốn dĩ đây không phải là cùng một người.”

“Thẩm Dực thật sự không nhìn thấy khuôn mặt của Tutor năm đó sao?”

“Không.” Ngôn Hàm thoáng dừng lại, “Nhưng anh ta nói nếu nghe lại giọng nói của gã lần nữa thì sẽ nhận ra được.”

Chân Noãn sùng sốt: “Anh ấy biết Tutor sẽ tìm anh ấy sao?”

“Là anh ta muốn tìm Tutor.” Ngôn Hàm nói.

Chỉ có điều, Tutor lần này không phải Tutor kia. Người Thẩm Dực muốn tìm là Tutor cùng tuổi với Phó Viện trưởng Tần. Nhưng hai người họ đều cho rằng hai gã Tutor người lớn kẻ nhỏ này nhất định có một mối liên hệ nào đó.

Năm đó, chính gã đã hạ lệnh giết Tina, ngay cả khi Tina đã trở thành người thực vật cũng không chịu buông tha, nhất quyết cắt cô ta thành từng mảnh nhỏ rồi mang đi tiêu hủy như vứt đi vật thí nghiệm.

Chân Noãn giật mình, cúi đầu nghĩ một lát lại nói: “Thảo nào Thẩm Dực biết rất nhiều chuyện nội bộ của cảnh sát, hóa ra là nội ứng.”

Nói xong lại khẽ lẩm bẩm: “Một tháng chính là ý này sao?”

Ngôn Hàm im lặng nhìn cô chốc lát, khởi động xe rồi lạnh lùng hỏi: “Về Cục Cảnh sát à?”

Chân Noãn cảm điện thoại di động, không lên tiếng.

“Sao vậy?” Anh cau mày.

“Có thể đi tìm Thẩm Dực không?” Cô thì thầm.

Ngôn Hàm hít sâu một hơi: “Hắn là anh ta đã nhận được tin rồi, gọi điện thoại hỏi anh ta đang ở đâu đi.”

Chân Noãn mở điện thoại rồi đặt lên tai. Điện thoại vừa nổi máy, cô còn chưa kịp mở miệng thì Ngôn Hàm đã giật lấy: “Anh đang ở đâu?”

Chân Noãn á khẩu. Sao Đội trưởng lại ghen đến thế này?

Cấp trên hạ lệnh phải dốc hết sức bảo vệ tính mạng cho Thẩm Dực. Mọi người không ai biết anh là nội ứng, chỉ nghĩ rằng sau cái chết của đứa trẻ vị thành niên Nhiếp Đình Đình và người cảnh sát Trường khoa Bạch, Tutor đã khiến xã hội chịu ảnh hưởng tiêu cực trước nay chưa từng có, nên cấp trên không thể chấp nhận việc Tutor tiếp tục khiêu chiến trật tự xã hội và công khai giết người như thế nữa.

Nhưng Thẩm Dực lại không hề lo lắng cho tính mạng của mình, mà vẫn tiếp tục điềm nhiên họp hành. Tô Nhã gọi điện thoại báo anh đến Cục Cảnh sát để được bảo vệ an toàn, nhưng anh lập tức ngắt điện thoại đưa vào danh sách đen, đến cả điện thoại của Cục trưởng Thượng cũng không màng đếm xỉa.

Đội trưởng Bùi dẫn theo rất nhiều đặc công đến Hoa Thịnh, hàng ngũ chỉnh tề bao quanh ngoài cửa kính phòng họp. Họ canh phòng nghiêm ngặt khiến cả nhóm cố đồng ngồi đây bàn tròn đều sửng sốt.

Chân Noãn gạt mấy đồng nghiệp ra đi vào trong liền trông thấy Thẩm Dực đang đứng trước bục, một tay bỏ vào túi, một tay cầm bút laser chỉ về phía bài thuyết trình phân tích thị phần năm ngoái của Hoa Thịnh. Vẫn là gương mặt ấy, anh tuấn và hờ hững như chưa từng xảy ra chuyện gì cả.

Cuộc họp vừa kết thúc thì toàn bộ những người không liên quan rời đi. Thẩm Dực thản nhiên ngồi xuống, ngay sau đó là một nhóm vệ sĩ mặt lạnh như tiền bước vào rồi đứng giữ bên cạnh.

Đặc công bảo vệ bên ngoài cửa kính, nhóm người đội trưởng Bùi đi vào.

Tô Nhã nói: “Anh Thẩm, chắc hẳn anh hiểu rất rõ tình cảnh hiện giờ của mình, anh đã trở thành mục tiêu của Tutor. Vì an toàn của bản thân, tốt nhất anh nên phối hợp với cảnh sát...”

“Ý cô là lẩn trốn à?” Dường như Thẩm Dực không thích nghe lời mở đầu của cô, lập tức ngắt ngang.

Tô Nhã hơi ngậy người: “Ý tôi là để cảnh sát bảo vệ anh sẽ tốt hơn.”

Thẩm Dực nhướn mí mắt: “Giống như bảo vệ Vương Tử Hiên và... Tần Xu kia à.”

Không ai có thể đáp lời anh. Chân Noãn đứng bên cạnh Ngôn Hàm, nhìn chằm chằm vào Thẩm Dực. Cô lo lắng cho anh, nhưng lại không biết phải nói gì. Dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, anh liếc nhìn sang rồi nhanh chóng dời mắt đi.

Đàm Ca đi đến, cất giọng trầm thấp nói: “Anh Thẩm, gần đây Tutor liên tục giết một số người, tuy chúng tôi đã rất cố gắng bảo vệ mọi người nhưng thật đáng tiếc là kết quả không được như mong muốn. Chúng tôi biết hiện giờ mọi người đang rất thất vọng về chúng tôi, nhưng thân là cảnh sát, tiếp tục bảo vệ mọi người là chức trách của chúng tôi, bất kể gặp phải tình huống nào chúng tôi đều vẫn sẽ kiên trì. Vì thế, hy vọng anh phối hợp với chúng tôi.”

Thẩm Dực im lặng vài giây, cuối cùng nói: “Các người thích làm gì thì làm, theo tôi đi đâu cũng được nhưng tôi sẽ không đi cùng với các người.”

Đàm Ca cho rằng việc anh cho phép họ đi theo đã là nhượng bộ. Tô Nhã nhú mày, bước đến nói với Đàm Ca: “Như vậy có phải là quá tùy hứng rồi không?”

Đàm Ca nói: “Không nhìn ra sao? Con người Thẩm Dực không phải thuộc dạng nghe theo người khác sắp đặt đâu.”

Thẩm Dực đứng dậy đi đến đứng bên cửa sổ, Chân Noãn nhìn mà lo lắng vì sợ bên ngoài đột nhiên bay đến một viên đạn. Nhưng Ngôn Hàm bước đến bên cạnh Thẩm Dực, nhỏ giọng hỏi một câu: “Là cái người mà lần trước đã nói với anh.”

Thẩm Dực: “Anh đoán đúng rồi. Không liên lạc được, nói là đi giải sầu. Gã rất có thể là Tutor.”

Ngôn Hàm “ừ” một tiếng.

Thẩm Dực nói: “Gã đã tận dụng các nguồn tài nguyên của Hoa Thịnh rất tốt.”

“Hiện giờ, có lẽ gã vẫn chưa biết chúng ta đã nhận ra thân phận của gã.”

“Ừ.”

Hai người lặng im giây lát, Ngôn Hàm nói: “Anh đừng chết, như vậy sẽ gây phiền phức cho tôi.”

Thẩm Dực “ừ” một tiếng. Ngôn Hàm lùi về sau.

Đội trưởng Bùi nháy mắt ra hiệu với anh, Ngôn Hàm liền đi ra ngoài với anh ta, Chân Noãn thấy thế cũng đi theo. Cô nhìn đồng hồ đeo tay, còn chín giờ mấy phút nữa.

Họ đi vòng vào lối cầu thang. Chân Noãn cảm thấy không nên nghe lén, quay người định bỏ đi thì lại nghe Đội trưởng Bùi nói: “Như vậy đi, cứ để Thẩm Dực làm theo ý của anh ta.”

Chân Noãn sửng sốt, bước chân dừng lại.

Ngôn Hàm hỏi: “Có ý gì?”

“Tutor nhiều lần trốn thoát, có lẽ chúng ta nên thử đổi cách khác. Thả dây dài, câu cá lớn.”

“Ý anh là lấy Thẩm Dục làm mồi như?”

Chân Noãn từ từ lùi về sau, lòng bàn tay lạnh toát. Đi đến phòng họp, Thẩm Dục đang ngồi trên ghế tập trung xem giấy tờ.

“Thẩm Dục.” Cô khẽ khàng gọi anh.

Anh ngẩng đầu: “Hử?”

“Anh...” Cô không biết phải nói từ đâu, “Em đã nghe chuyện của anh và Chân Noãn. Ý em nói là Chân Noãn kia, Chân Noãn thật sự ấy.”

Đôi mắt đen nhánh của anh lẳng lặng nhìn cô.

“Hóa ra xác ướp kia chính là chị ấy.” Cô nhớ lại những giọt nước mắt của anh, cất lời định nói “xin nén bi thương” nhưng lời Ngôn Hàm từng nói bỗng lướt qua suy nghĩ. Nỗi buồn này vốn không thể nào kiềm chế.

“Chị ấy... là người thế nào?”

Dường như Thẩm Dục bị câu hỏi của cô làm khó, ánh mắt anh phút chốc thất thần, hồi tưởng thật lâu nhưng cuối cùng chỉ nói: “Rất không vâng lời.”

“Hả?”

“Cô ấy là một cô gái rất không vâng lời. Chẳng hề giống em chút nào.” Anh khựng lại rồi lắc đầu, “Không, vẫn có điểm tương đồng. Em cũng không vâng lời như về bề ngoài của mình.”

Chân Noãn khẽ cười. Bông tuyết bay là tả ngoài cửa sổ, gương mặt anh trắng trẻo và lạnh lùng.

“Hôm đó thật xin lỗi vì đã đốt bỏ một tấm hình anh thích nhất.”

Anh nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao.”

“Anh biết tại sao Tutor muốn giết anh không?”

“Biết.”

“Là vì sao?”

“Em không cần biết.”

“...” Cô nói ra nỗi lo lắng trong lòng, “Phối hợp với cảnh sát được không anh, đừng nên ở một mình như thế.”

“Noãn Noãn, anh có chuyện cần phải làm.”

Anh vẫn gọi cô bằng cái tên Noãn Noãn. Cô biết mình không khuyên anh được. Tutor muốn gặp anh, còn anh lại càng muốn gặp Tutor hơn.

Cô cụp mi mắt với vẻ đầy thương cảm và ủ rũ, cắn môi: “Bởi vì em không còn lẻ loi nữa nên anh mới hành động bất chấp tất cả như vậy sao?”

Thẩm Dục nhìn cô đăm đăm, không trả lời. Nếu cô chỉ có một mình, nếu việc anh mạo hiểm sẽ bỏ lại cô trong lẻ loi hiu quạnh và không còn ai chăm sóc nữa, thì liệu anh có lựa chọn tiếp tục không?

“Noãn Noãn...”

Cô ngẩng đầu nhìn, anh khẽ nhếch môi, trong đôi mắt màu đen ấy dường như chứa đựng rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn chỉ là khoảng không lặng im. Anh dời mắt nhìn ra cửa, đứng lên nói: “Ngôn Hàm sẽ chăm sóc tốt cho em.”

Toàn bộ cảnh sát đã thay thường phục, có người mặc vest trắng thớm, có người ăn mặc bình thường, cải trang thành nhân viên văn phòng đến làm việc ở Hoa Thịnh. Đội trưởng Bùi và Thẩm Dục đứng một bên nói chuyện.

Chân Noãn biết Đội trưởng Bùi muốn dụ Tutor ra tay bằng việc tạo cảnh tượng giả rằng xung quanh Thẩm Dục không hề có cảnh sát canh giữ. Ngôn Hàm đi đến choàng qua vai cô: “Nghĩ gì vậy?”

“Bọn anh muốn dùng Thẩm Dục làm mồi sao?”

Anh yên lặng một giây: “Bọn anh?”

“Xin lỗi, khi này lúc em đi theo anh ra ngoài đã nghe thấy.”

“Đó là quyết định của Đội trưởng Bùi, hiện giờ anh không quản được nữa.”

Chân Noãn nhìn về phía Thẩm Dục: “Anh ấy vốn muốn đi tìm Tutor, không muốn để bọn anh đi theo mình. Bây giờ, bọn anh đưa ra phương án này vừa hay hợp ý anh ấy, anh ấy nhất định sẽ không phản đối đâu.”

“Mèo Con...”

“Tutor có nhân cơ hội này giết anh ấy không?”

“...”

“Bọn anh có thể bảo đảm an toàn cho anh ấy không?”

“...”

Ngôn Hàm ôm lấy mặt cô xoay qua, nhìn thẳng vào mắt cô: “Em đang trách anh à?”

Cô lắc đầu: “Em không muốn để Thẩm Dục chết.”

“Em muốn anh làm sao?”

“Em không muốn để Thẩm Dục chết.”

Mười năm qua, anh biết rõ vị trí của Thẩm Dục trong lòng cô. Anh nâng mặt cô lên và nói: “Anh biết.”

Anh ghen tị với Thẩm Dục, ghen đến phát điên lên được.

Phán quyết Tutor dành cho Thẩm Dục được công bố vào 9 giờ sáng, hiệu lực thi hành là mười hai giờ, sẽ chấm dứt vào 9 giờ tối. Đến tận bây giờ, Tutor ra tay chưa từng thất bại. Truyền thông và dân chúng đều tò mò Thẩm Dục – một trong những ông chủ lớn của Hoa Thịnh này sẽ ứng phó thế nào, ai cũng nghĩ anh sẽ tự giam mình trong căn phòng tường đồng vách sắt, để cảnh sát bao vây tầng tầng lớp lớp rồi cố gắng chịu đựng qua mười hai giờ.

Nhưng có người phát hiện ra vào 12 giờ rưỡi trưa, Thẩm Dục vẫn tan việc rời khỏi tòa nhà tập đoàn Hoa Thịnh, sau đó lái xe đến quảng trường Vạn Đạt dùng cơm như thường lệ. Ngoại trừ tài xế, ngay cả vệ sĩ anh cũng không dẫn theo. Chuyện này ít nhiều khiến những người ủng hộ Tutor cảm thấy vô cùng mất mặt: Cái tên Thẩm Dục này thật quá khinh thường đại sư Tutor rồi.

Trong khi đó, hành động quá đỗi bình thường này cũng khiến cho giới truyền thông và cư dân mạng không biết nên theo bên nào.

Ngày đầu tiên đi làm sau kỳ nghỉ lễ, đường phố giữa trưa vẫn rất thông thoáng. Ngôn Hàm liếc nhìn qua kính chiếu hậu, Chân Noãn dựa vào ghế lái phụ, thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Thẩm Dục ngồi ở ghế sau, cũng nhìn vào kính, hai người họ nhìn nhau chốc lát rồi bình thản dời mắt.

Bây giờ, tài xế của Thẩm Dục là Ngôn Hàm, vệ sĩ thân cận cũng là Ngôn Hàm. Những cảnh sát khác thì cải trang thành dân thường, lái xe chạy bọc trước sau và xung quanh chiếc xe này.

Ngôn Hàm gọi một cú điện thoại: “Tình huống như thế nào?”

“Đã kiểm tra nhà hàng rồi, không có nguy hiểm nào.”

“Lát nữa dùng cơm xong trở về, xe và quần áo của mọi người đều phải thay đổi.”

“Điều này tôi đã nắm rõ.”

Ngôn Hàm đặt điện thoại xuống, thấy Chân Noãn quay đầu sang, lặng yên nhìn anh.

“Sao thế?”

“Tại sao Tutor lại xem Thẩm Dục là mục tiêu? Nhưng chúng ta đã từng phân tích rằng gã không phải là sát thủ liên hoàn giết người vì chính nghĩa kia mà.”

Ngôn Hàm không trả lời. Chân Noãn quay đầu lại nhìn Thẩm Dục: “Có phải vì chuyện mật thất không? Bản thân gã Tutor trẻ tuổi này không phải người trong kế hoạch T, gã thiết kế mật thất nhất định còn có lý do khác. Chắc chắn là anh đã biết Đới Thanh làm những việc đó. Có phải anh đã lấy đi thứ gì trong mật thất khiến chúng nhắm vào anh không?”

Thẩm Dục cũng không đáp.

“Nói đi! Chuyện này là sao?”

“Em hỏi anh ta đi.” Hai người đàn ông đồng thanh trả lời với vẻ lãnh đạm.

“Hai anh...” Cô quay phắt đầu lại, “hừ” khẽ một tiếng.

Địa điểm dừng com là Thúc Lan Cát, cũng từng là nơi Thẩm Dục và Chân Noãn thường đến, phong cách thanh đạm và ấm áp của nơi này tốt cho sức khỏe của Chân Noãn. Bà chủ thấy cô liền đơn đã chào hỏi: “Cô đã lâu ngày không đến đây rồi, lần nào cũng đều chỉ có một mình anh Thẩm thôi. Nghe nói ra nước ngoài à? Ở bên đó vui không?”

“...”

Ông chủ sáng nay đã xem tin tức, vừa nãy còn có cảnh sát đến kiểm tra nên biết được tình hình, liền kéo bà chủ đi.

Sau khi bước chân vào đây, Chân Noãn cảm thấy hơi mất tự nhiên, Ngôn Hàm cũng ít nói khác thường. Đến khi món ăn được dọn lên, ba người họ lại lặng lẽ ăn uống. Ăn đến giữa chừng thì điện thoại Ngôn Hàm vang lên, anh đặt đĩa xuống và bảo: “Tôi hẹn giáo sư Lâm nói vài chuyện, hai người ăn trước đi.”

Chân Noãn ngẩng đầu: “Em đi với anh...”

Anh ấn vai cô: “Không cần. Trời lạnh, uống nhiều canh nóng một chút.”

Ngôn Hàm đi ra khỏi nhà hàng, Lâm Họa Mi đang ngồi trên ghế chờ ở cạnh cửa, xung quanh không có một ai.

“Xin lỗi, giáo sư Lâm. Thật sự quá bận nên không có thời gian về Cục Cảnh sát tìm cô.”

“Không sao.” Lâm Họa Mi cười cười, “Về chuyện Tutor gần đây, tôi không thể giúp gì được nên trong lòng còn rất áy náy đây.”

Ngôn Hàm ngồi bên cạnh bà: “Giáo sư Lâm, tôi muốn hỏi chuyện liên quan đến Lâm Bạch Quả.”

Bà khẽ cau mày: “Bạch Quả?”

Anh bắt đầu kể lại sơ lược những suy đoán của mình. Lâm Họa Mi cảm thấy vô cùng khó tin: “Ý của cậu là Tutor làm những chuyện này vì Bạch Quả sao?”

“Nhiếp Đình Đình từng làm hại Bạch Quả, còn chuyện lấy lý do “bao che hung thủ” để giết Tần Xu cũng rất khiên cưỡng. Nguyên nhân thật sự chỉ vì cô ấy là con gái của Phó Viện trưởng Tần, nên muốn ông ta ném trái nỏ đau mắt con gái mới chính là mục tiêu của Tutor. Hơn nữa, sau khi Tần Xu chết, Phó Viện trưởng Tần buộc phải tiếp nhận điều tra khiến thanh danh cả đời tiêu tan, Tutor hẳn cũng đã đoán trước được ông ta sẽ tự sát.”

“Việc này...” Lâm Họa Mi suy nghĩ gì đó, lắc đầu, “Vương Tử Hiền thì sao, tại sao phải giết Vương Tử Hiền?”

“Có thể đó chỉ là một trong những chiêu tung hỏa mù mà gã đã sắp đặt sẵn. Huống chi, Vương Tử Hiền từng làm hại quá nhiều thiếu nữ vị thành niên.” Ngôn Hàm nói, “Giáo sư Lâm, cô có thể nghĩ đến ai có tình cảm sâu sắc với Bạch Quả như vậy không?”

Lâm Họa Mi nhíu mày thành một đường, lặng thinh.

“Giáo sư Lâm, trong thông tin hồ tịch của cô ghi là chưa lập gia đình, và tôi cũng chưa từng nghe cô nhắc đến cha của Bạch Quả.”

Lâm Họa Mi khẽ nhếch môi về khổ sở: “Ông ta là một nhà khoa học, bận bịu đến nỗi không có cuộc sống cá nhân. Dù ông ta không muốn kết hôn, nhưng hồi đó tôi vẫn rất si mê ông ta. Sau khi Bạch Quả xảy ra chuyện, tôi đã cắt đứt liên lạc với ông ta rồi. Ha ha...” Bà cười chế giễu, “Tin tôi đi, loại người vô tình như ông ta sẽ không giết người vì Bạch Quả đâu.”

Ngôn Hàm trầm nghĩ: “Ông ta không làm nhưng không có nghĩa là người kế thừa ông ta sẽ không làm.”

“Gì cơ?” Lâm Họa Mi không nghe rõ.

“Không việc gì. Bạch Quả có chị em gái không?”

“Có một đứa sinh đôi, từ nhỏ đã được ba nó dẫn đi. Nhưng ông ta không cho tôi gặp con, còn nói cái gì mà con đã chết rồi. Tôi từng nghi ngờ liệu có phải tình thân ông ta có vấn đề gì không nữa.”

“Cho dù thế nào, đây cũng là một manh mối. Phiên cô tìm thêm thông tin có liên quan đến người đó rồi giao cho Đàm Ca để bọn họ đi dò hỏi.”

“Được.”

Sau khi dùng com trưa, họ quay trở về công ty. Lúc đi thang cuốn xuống lầu, Chân Noãn đưa mắt nhìn trung tâm thương mại vô cùng trống trải rồi bỗng khần trương, chọc chọc vào eo Ngôn Hàm phía trước.

Ngôn Hàm quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Đội trưởng, nơi này tầm nhìn rất thoáng, có thể nào Tutor sẽ dùng súng không?”

“Không đâu.” Anh mỉm cười, “Càng lúc em càng giống một cô vệ sĩ nhỏ rồi.”

Chân Noãn vừa định hỏi tại sao, suy nghĩ bỗng quay về việc Tutor đang nhắm đến Thẩm Dực, cô thầm nghĩ hẳn là gã đang muốn biết việc gì đó từ anh.

Ngôn Hàm quay đầu lại, giọng rất khê: “Nếu gã muốn biết cái tên đó thì tìm tôi sẽ trực tiếp hơn, tại sao lại chĩa mũi dùi vào anh?”

Thẩm Dực chau mày, nghĩ ngợi giây lát: “Có thể gã cảm thấy anh cứng miệng.”

“...” Ngôn Hàm nói, “Nhiều chuyện.”

Thẩm Dực nói: “Tôi sống hay chết đều không phải là trách nhiệm của anh.”

“Hà.” Ngôn Hàm cười nhạt, lấy điện thoại ra gọi cho Đội trưởng Bùi.

“Chúng tôi chuẩn bị lên xe, phía bọn anh đã nhận dạng kỹ xe và người chưa, đừng để người lạ trà trộn vào.”

Đội trưởng Bùi: “Biết rồi. Đám vệ sĩ của Vương Tử Hiền là bài học kinh nghiệm.”

Chân Noãn nhìn hai người phía trước, dần dần chú ý đến Ngôn Hàm. Anh trông không khác gì bình thường nhưng cô cảm nhận được tâm trạng của anh không tốt lắm. Cô nhanh chóng ý thức được điều gì đó, tiến lên một bước rồi nhẹ nhàng kéo tay anh.

Ngôn Hàm quay đầu lại nhìn cô, Thẩm Dực cũng quay đầu lại. Chân Noãn không lên tiếng, Thẩm Dực thân nhiên đi trước một bước. Lòng Ngôn Hàm khẽ dâng lên một nỗi vui sướng đến mức khinh thường bản thân, nhưng ngoài mặt lại không mấy nhiệt tình: “Sao thế?”

“Đội trưởng... Anh đừng ghen.” Cô nhỏ giọng như thể đang dỗ dành anh.

Tìm Ngôn Hàm thoáng chốc thư thái hơn rất nhiều, cất giọng: “Hà?”

Cô thấy anh vờ vịt một cách hăng hái thì bỗng ngờ nghệch, đắn đo hồi lâu cuối cùng mới nói: “Dù sao mười năm qua anh ấy... Em đã nợ anh ấy rất nhiều... Nếu anh ấy xảy ra chuyện gì, em...”

“Anh biết.” Anh bỗng ngắt lời, nắm chặt tay cô.

Anh hiểu điều đó.

Ba người Ngôn Hàm ra khỏi quảng trường, ngồi vào xe.

Bên phía Đội trưởng Bùi thông báo: “Xe đã xuất phát, 53 giây sau sẽ chạy qua quảng trường.”

“Tốt.”

Ngôn Hàm canh đúng thời gian, chạy ra đường cái rồi hòa vào dòng xe “bình thường” ấy. Suốt quãng đường, sóng yên biển lặng. Bỗng nhiên, bộ đàm truyền đến giọng nói của một đặc công: “Có một chiếc xe cá nhân chạy cùng chiều, đang đến gần xe số 0.”

Xe số 0 là chiếc xe của Thẩm Dực. Chân Noãn kẻ sát cửa kính nhìn ra, trông thấy một chiếc xe BMW màu đen không ngừng vượt lên. Cô khá khản trương, nhưng lại thấy Ngôn Hàm và Thẩm Dực đều rất bình tĩnh. Cô ngồi yên lại và hỏi: “Không cần cắt đuôi gã sao?”

Ngôn Hàm: “Tăng tốc vượt qua để cắt đuôi gã chẳng khác nào cắt đuôi luôn mọi người.”

Chân Noãn gật đầu, cắt đuôi gã thì cũng sẽ đồng thời bỏ xa tất cả cảnh sát và đặc công. Nếu đối phương thật sự là kẻ địch thì chiêu này quả là thâm độc, may mà đầu óc Đội trưởng sáng suốt.

Chiếc xe BMW màu đen đến gần từng chút một, Ngôn Hàm nói vào bộ đàm: “Các anh đều không cần dừng lại, cứ chạy tiếp đi.”

Xung quanh phút chốc dường như ngừng cả nhịp thở.

“Không nên manh động, cho dù xảy ra bất cứ...”

Lời còn chưa dứt, chiếc xe BMW kia đột nhiên đụng vào sườn xe Ngôn Hàm, vang ầm một tiếng cực kỳ chói tai.

Ngôn Hàm phanh gấp xe lại: “Đừng dừng lại.”

Nhưng vô số những “xe cá nhân” trên đường cái khản cấp ngừng lại, tiếng thắng xe vang dội, giao thông tê liệt trong nháy mắt. Rất nhiều người trên xe

vội vã lao ra, bao vây chiếc xe BMW đang gây chuyện kia.

Ngôn Hàm không xuống xe, chỉ đưa mắt lạnh lùng nhìn. Lâm Từ lái một gã tài xế béo xuồng từ chiếc xe BMW. Đối phương nhìn những lớp người bao vây xung quanh mà sợ đến mức run lẩy bẩy: “Có người bảo tôi quẹt vào chiếc xe này sẽ cho tôi mười triệu, ai ngờ được các người, các người lại có lai lịch lớn như vậy chứ?”

Lâm Từ giận đến mức suýt đánh gã: “Dẫn gã về.”

Trong bộ đàm truyền đến giọng Tô Nhã: “Chúng ta bị chơi xỏ rồi.”

Ngôn Hàm “à” một tiếng. Lòng Chân Noãn bỗng nặng trĩu, họ đã bị bại lộ rồi.

Sau khi xuất hiện khúc nhạc đệm nhỏ này, đoàn xe an toàn trở về tập đoàn Hoa Thịnh. Thẩm Dực lại tiếp tục làm việc. Thân Trạch Thiên đi công tác ở thành phố Hê cũng gấp rút trở về. Hai người tuy đấu tranh gay gắt nhưng đều cùng chung lợi ích là Hoa Thịnh, bây giờ tập đoàn đang rối ren như vậy, nếu Thẩm Dực lại xảy ra chuyện thì một mình Thân Trạch Thiên không thể đàn xếp ổn thỏa.

Anh ta có vẻ còn lo lắng hơn cả Thẩm Dực, lại trách cảnh sát phái người đến bảo vệ quá ít. Anh ta muốn gọi toàn bộ nhân viên an ninh và vệ sĩ của Hoa Thịnh đến, nhưng Đội trưởng Bùi không đồng ý vì người càng đông sẽ càng dễ có người lạ trà trộn vào.

Thân Trạch Thiên lại nói để Thẩm Dực ở lại trong văn phòng, còn mọi người canh gác một đêm đến ngày mai mới nghỉ ngơi sau, nhưng Thẩm Dực không đồng ý.

5 giờ rưỡi chiều, Thẩm Dực đứng giờ tan việc rồi đi. Lần này ra ngoài, mọi người đều thêm phần thấp thỏm trong lòng, bởi lẽ cách thời gian hết hạn phán quyết của Tutor chỉ còn 3 tiếng rưỡi. Càng về sau nguy hiểm càng nhiều.

Trước khi xuất phát, mọi người báo cáo lại tình hình lần cuối:

“Xe số 0 gồm Ngôn Hàm, Chân Noãn và Thẩm Dực, thân xe và thùng xe đều không có gì khác thường.”

“Xe số 1 gồm Bùi Hải, Trương Minh và Lý Đông, thân xe và thùng xe đều không có gì khác thường.”

“Xe số 2...”

Tổng cộng 9 chiếc xe đều không có vấn đề. Giữa dòng xe đông nghìn nghịt, chiếc xe của Ngôn Hàm bị cả đội xe bao vây, thông dong chạy về phía trước. Dọc đường đi, không xuất hiện bất cứ vấn đề nào. Đoàn xe từ từ tiến vào đường rẽ nhánh, chuẩn bị chạy lên cầu vượt.

Trước xe số 0, xe số 3 và số 4 đã đi lên. Ngay lúc này, có một người phụ nữ trung niên đang băng ngang qua đường, thấy thế Ngôn Hàm liền đạp nhẹ phanh xe. Nhưng người phụ nữ kia lại dứng ngay vào xe số 0, sau đó kêu lên thảm thiết rồi lăn vào gầm xe.

Lúc này lại gặp phải... dân ăn vạ ư?

Lần này, Ngôn Hàm lại không có dự cảm như vậy, anh cầm bộ đàm lên: “Tất cả xe đều dừng lại, không được chạy tiếp dù chỉ một chiếc. Mọi người đều xuống đây, đừng để người vây xem trộn lẫn vào.”

Ngôn Hàm mở cửa xe bước xuống. Người phụ nữ kia ngã trên mặt đất, toàn thân dính đầy tuyết và bùn đất, tru tréo khóc lớn: “Ôi tay của tôi, ôi chân của tôi, gãy rồi, đều gãy rồi.”

Đang vào giờ cao điểm tan tầm, vụ án lại xảy ra ngay giao lộ cầu vượt, nên có vô số xe bị chặn lại ở ngã rẽ. Tiếng còi, tiếng chửi rủa vang lên bên tai không ngớt. Xung quanh cũng không ít người đến vây xem.

Lại có người bàn tán không biết rốt cuộc có thật sự đụng phải dân ăn vạ rồi chẳng.

Chân Noãn xuống xe, ngồi ở phần đầu xe và nói: “Tôi từng học y, để tôi kiểm tra cho chị.” Cô vừa nói vừa đưa tay chạm vào cánh tay bà ta.

Người phụ nữ kia gào lên kêu khổ: “Ôi, tôi đau sắp chết rồi cô còn cấu tôi.”

Thẩm Dực cau mày: “Tay gãy mà vẫn còn vùng lên được à? Giờ trò hả?”

Nhưng Ngôn Hàm lại hỏi thẳng: “Bà muốn bao nhiêu tiền?”

Người phụ nữ lập tức ngừng khóc, mắt káo liên, lộ rõ vẻ quá bất ngờ chưa kịp nghĩ ra.

Ngôn Hàm rút ví từ áo khoác, lấy ra một xấp tiền đồ chót: “Bao nhiêu đây đủ không?”

Mắt người phụ nữ kia sáng quắc, nhưng vẫn có chút do dự. Vào lúc này, bỗng vang lên tiếng xe cứu thương, bệnh viện cách nơi xảy ra tai nạn chỉ khoảng một trăm mét.

Có người ồn ào: “Tay chân bà bị gãy rồi còn đứng lên được không đấy, để bác sĩ đến khiêng bà đi!”

Giữa bao tiếng cười nhạo không ngớt, bà ta nhất thời xấu hổ, đành ngồi phịch xuống đất bất động. Mọi người tản ra thành một lối đi để xe cứu thương chạy vào, bác sĩ và y tá vội vàng mang băng ca xuống xe.

Chân Noãn quay đầu lại, người nọ đứng cạnh xe, còn mở cửa xe cho cô và mỉm cười với cô. Cô bối rối trước hành động của anh ta: “Sao anh...”

Cô loáng thoáng cảm thấy mặt của anh ta có gì đó không ổn, chợt nhớ lại đêm công bố lệnh phán quyết của Tần Xu, cô và Đội trưởng từng tới xem cô ấy, khi đó việc Tần Xu đang làm chính là...

Gã ta là Tutor! Cô muốn lui về sau, nhưng toàn thân đã lạnh toát, mắt cô lướt thấy gã cầm trong tay một chiếc điều khiển từ xa.

“Thấy cái túi của người phụ nữ kia không? Bên trong có bom, chỉ cần tôi ấn một cái thì bà ta và những người bên cạnh sẽ chết ngay.”

Sắc mặt Chân Noãn trắng bệch. Cô quay đầu lại, Ngôn Hàm đứng bên cạnh người phụ nữ kia và Thẩm Dục cũng vậy. Hai người họ đang bàn bạc gì đó.

“Tôi cho cô ba giây lên xe. 3, 2, ...”

Chưa đến 6 giờ, trời đã mờ tối. Thoáng chốc, Ngôn Hàm quay đầu lại tìm Chân Noãn theo thói quen, nhưng chỉ thấy đèn đường sáng rực và ánh đèn xe cứu thương đang nhấp nháy mà không thấy cô đâu cả.

Trong nháy mắt, Thẩm Dục cũng phát hiện điều khác thường. Hai người họ bất giác cùng cảm thấy nặng nề trong lòng, vội vàng gạt nhóm bác sĩ và y tá ra, liền thấy một chiếc xe màu đen xa lạ đang chạy khỏi đám người.

“Chân Noãn!”

“Chân Noãn!”

Hai người đàn ông nhanh như báo săn thoát cái đã tăng tốc phóng đến, nhảy lên xe, giẫm lên nắp ca-pô rồi đập lên mui xe và lao nhanh ra khỏi dòng xe đang ùn tắc.

Cả đám người ngược nhìn sững sờ. Ngôn Hàm bỗng nhảy xuống từ một chiếc xe, bắt được Đội trưởng Bùi và lấy súng của anh ta.

“Ngôn Hàm, anh điên rồi! Đây là đường phố đông đúc đấy.”

Ngôn Hàm đã nhảy lên mui xe lần nữa, giờ súng bắn về phía chiếc xe kia.

“Đùng đoàng!” Hai tiếng vang lên, người đi đường lập tức bịt tai ngồi xổm xuống, như thể rom rã bị lưỡi hái cắt rập.

Bùi Hải tức điên lên: “Ngôn Hàm, anh...” Anh ta nhảy lên xe xem, trông thấy cảnh vô số người và xe đang chết lặng trong tiếng súng ngay giờ cao điểm.

Chỉ có Ngôn Hàm và Thẩm Dục vẫn chạy như con gió, đuổi theo chiếc xe đang mất hút nơi cầu vượt giữa màn đêm kia. Áo khoác màu đen tung bay...

Hai tiếng súng vang lên, lớp xe sau đã nổ. Sườn xe sụp xuống, Chân Noãn ngã nhào, đập đầu vào xe. Cô vội vàng bò dậy, quỳ trên ghế nhìn ra sau, liền thấy Ngôn Hàm và Thẩm Dục đang tức tốc chạy về phía mình. Cô lại quay đầu nhìn gã tài xế, là con người thật của Tutor. Gã đã để cô nhìn thấy khuôn mặt thật sự của mình, để cô nhận ra gã chính là Tutor.

Gã đã quá tự tin hay là hoàn toàn không có ý định để cô sống sót rồi đi? Kỳ Thâm ư? Không, trước khi Tần Xu chết, việc cô ấy đang làm là khôi phục lại khuôn mặt của Lam – Thiên Dương. Lẽ nào, người bị giết thật sự không phải là Lam – Thiên Dương mà là Kỳ Thâm ư? Lam – Thiên Dương đã giết Kỳ Thâm, vì họ là anh em sinh đôi nên gã rất dễ dàng ngụy trang mình đã chết sao? Đối thủ mà Đội trưởng nghi ngờ bấy lâu chính là Thiên Dương, vậy nên mới bảo Tần Xu khôi phục lại khuôn mặt “Lam – Thiên Dương”.

Tốc độ chiếc xe bị nổ lốp đột ngột giảm xuống, lao thẳng về phía lan can cầu. Kỳ Thâm nắm chặt tay lái giữ vững thân xe, chưa lấy lại được phương hướng nên không dám vội tăng tốc.

Chính vào lúc giảm tốc này, Ngôn Hàm và Thẩm Dục nhanh chóng nhảy qua đám người đang ôm đầu ngồi xổm và xe cộ đang dừng giữa đường, hướng thẳng lên cầu vượt rồi chạy băng băng qua dòng xe thừa thớt. Không ít chủ xe đã cho xe tấp vào lề tránh né.

Kỳ Thâm chẳng may sợ hãi, vội vàng giữ phương hướng và bắt đầu tăng tốc, chỉ cần rời khỏi vòng xoay thì người sau sẽ không đuổi kịp nữa.

“Đội trưởng...” Chân Noãn vừa thấy Ngôn Hàm sắp đến gần thì tốc độ xe lại đột ngột gia tăng, khoảng cách giữa họ lại kéo xa. Cô vội vàng đập vào cửa kính, nhưng cửa xe đã bị khóa, không làm được gì cả.

Nổ súng ở nơi đông người như vậy nhất định sẽ khiến anh bị cắt chức Đội trưởng. Lòng cô như lửa đốt, cũng không biết sau khi xe hoàn toàn lên cầu vượt, anh sẽ nổi điên làm ra chuyện gì đây nữa.

Chân Noãn lao đến hàng ghế trên, cướp tay lái. Nhưng vừa chạm vào, Kỷ Thâm đã một tay kim hai cổ tay cô lại rồi ấn chặt lên bảng điều khiển. Cô đau đớn không chịu nổi, ra sức giãy giụa.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ cần gạt nước, hệ thống làm tan sương, sưởi ấm ghế ngồi và dàn âm thanh đều được bật lên. Loa bỗng phát ra bài hát Thủy thủ xưa cũ từ mười năm trước.

Một tay Kỷ Thâm bóp chặt tay cô, một tay đánh bánh lái, thản nhiên nói: “Tình tình của cô sao vẫn không thay đổi nhỉ.”

Chân Noãn bàng hoàng, nhìn gã đầy căm phẫn: “Mặt của anh... Anh không phải là Kỷ Thâm, anh đã làm gì anh ấy?”

Gã không đáp: “Đừng lo lắng, cậu ta sẽ không nổ súng đâu. Cô đang ở trong xe, cậu ta sợ sẽ vô tình làm cô bị thương.”

Chân Noãn vừa tức giận vừa căm hận, cơn thịnh nộ nổi lên khiến cô định đe dọa gã “Đội trưởng đã biết anh là ai rồi”. Nhưng cô không làm vậy, bởi vì cô muốn để lại đường sống cho Ngôn Hàm, sợ rằng mục tiêu kế tiếp của Tutor sẽ nhắm vào Ngôn Hàm mất. Nghĩ đến đây, cô bỗng tỉnh táo hẳn, không nói lời nào và cũng không phản kháng nữa. Giãy giụa chỉ tổ phí sức, làm hại bản thân lại còn uống công vô ích, chỉ bằng im lặng tìm sơ hở rồi tính tiếp.

Dưới bầu trời xám xịt, chiếc xe chạy lên cầu vượt nhanh như dòng nước. Ngôn Hàm và Thẩm Dực tức tốc đuổi đến vòng xoay, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn chiếc xe kia dần dần tăng tốc, lên cầu vượt rồi từ đó nghênh ngang chạy mất.

Hai người họ nhìn xung quanh, không hề bàn bạc mà đột ngột cùng lúc nhảy lên bậc xi măng, tung người bắt lấy bảng chỉ dẫn giao thông cao cao bên ngoài rồi leo lên đó, mượn thế nhảy vút lên vượt qua. Hai bóng người vừa hay nhẹ nhàng đáp xuống nóc tàu điện ngầm đang lướt qua trên cao.

Tốc độ tàu chạy quá nhanh, hai người đều rơi không vững, lăn từ bên hông tàu đến phía đuôi. Thẩm Dực lăn thẳng xuống nóc tàu, lúc sắp bị rơi xuống thì Ngôn Hàm đưa tay bắt được anh.

Ngôn Hàm lôi Thẩm Dực lên: “Bạn gái của tôi mà anh xen vào làm quái gì!”

“Chuyện của tôi anh xen vào làm quái gì!”

Ngôn Hàm suýt nữa đẩy anh ta xuống tàu. Đoàn tàu chạy như bay, đường ray trùng hợp song song với cầu vượt.

Chân Noãn cúi thấp người, rướn cổ lên đã nhìn thấy nhóm người tan sở chen kín trong tàu điện ngầm, đủ mọi trạng thái cảm xúc. Trên nóc tàu, hai người đàn ông như đang tranh tài chạy nước rút trăm mét, áo khoác đen của họ bay phấp phới trong gió.

Tàu điện trên cao nhanh hơn xe của Tutor, nên họ đã nhanh chóng chạy lên phía trước, Chân Noãn trông thấy đoạn giao nhau giữa hai ngã rẽ trước mặt có một biển quảng cáo tam giác cao bằng cả thân người.

Cô lẳng lặng không nói, đột nhiên tức giận cắn vào bàn tay của Tutor. Gã bất ngờ không kịp đề phòng, đau đớn buông cô ra. Trong nháy mắt, cô bật dậy, kéo cửa sổ trên mũi xe rồi ló người ra ngoài.

Tàu điện trên không rẽ cua, Ngôn Hàm và Thẩm Dực vẫn đang chạy nước rút trên nóc tàu, nhảy lên biển quảng cáo tam giác như chim yến. Ngôn Hàm lấy thanh dao quân dụng, đâm vào tấm vải rồi trượt xuống, cô gái đang mỉm cười trên biển quảng cáo to lớn bị rách toạc.

Thẩm Dực theo sát phía sau, trượt xuống theo giá thép nhẵn nhụi. Một tay anh bắt lấy chiếc giá, tay còn lại vói vào không trung.

Chiếc xe của Tutor chạy đến, Chân Noãn giẫm lên lưng ghế ló đầu lên cửa mũi, đưa tay về phía Ngôn Hàm: “Đội trưởng!”

Lời còn chưa dứt, Tutor đã bắt lấy chân cô kéo lại, cô rơi xuống một khoảng, vội vàng áp người giữ lấy mũi xe, hai chân đá đập lung tung bên trong buồng xe để tránh khỏi tay gã.

“Đội trưởng!” Cô gọi anh, mái tóc bị gió thổi rối tung.

Ngôn Hàm không thể nào chấp nhận khả năng lướt qua cô dù chỉ là rất nhỏ, anh buông biển quảng cáo ra, rơi thẳng về phía xe Tutor.

Nhưng Tutor đã đoán ra ý định của anh, đột nhiên thắng xe lại khiến Ngôn Hàm rơi xuống nền đất xi măng, anh còn chưa đứng vững thì thoát cái Tutor đã tăng tốc lao về phía anh.

“Đội trưởng!!!”

Chân Noãn bàng hoàng, trở mắt nhìn Ngôn Hàm bị đụng văng lên, rơi xuống mũi xe rồi lăn xuống đất, phút chốc hoàn toàn bất động.

“Noãn Noãn, đưa tay cho anh!” Thẩm Dực gọi cô.

Chân Noãn không nghe thấy, chỉ nhìn Ngôn Hàm với vẻ mặt thẫn thờ. Anh cố sức gắng gượng, định đứng dậy khỏi mặt đất.

Thẩm Dực thấy thế liền nhảy lên xe bắt lấy cửa mũi. Tutor đạp chân ga lần nữa, chiếc xe tăng tốc nhanh hơn. Đầu óc Chân Noãn trống rỗng, theo bản năng cấp tốc quay ngược vào buồng xe, dốc hết sức lực giành lấy tay lái bẻ ngoặt.

Xe đang chạy với tốc độ cao đột ngột chuyển hướng đụng vào lan can phòng hộ, nảy vút lên thật cao rồi lao xuống sông Bạch Thủy dưới cầu.

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114

Chân Nỗn tỉnh lại trong tiếng đánh nhau kịch liệt kéo dài của hai con người, tiếng đấm đá, tiếng gậy gỗ va nhau và tiếng thân người đập vào hòm rương tạo nên một mớ âm thanh hỗn độn. Toàn thân cô ướt đẫm, lạnh thấu xương. Cô vừa mở mắt đã thấy choáng váng đầu óc, sâu trong thân thể đau đớn như bị dùi sắc đâm xuyên.

Đây là một nơi vô cùng kỳ quái, chật hẹp và tù túng như chiếc lồng sắt. Đỉnh đầu và sàn nhà được phủ lên những đường kẻ sọc đan xen nhau, hai màu đen trắng đối lập rõ rệt. Mắt cô vừa chuyển hướng thì vô số đường sọc phía trước liền động đưa, xoay tít rồi kéo dài.

Cô đứng dậy, cả thế giới bỗng chao đảo. Cô đang bị giam trong một chiếc lồng phủ tấm vải bạt sọc đen trắng, treo lên giữa không trung. Bốn phía bỗng nhiên yên tĩnh, trận đánh nhau ngừng lại như thể hai bên đều đã quá mệt mỏi.

Có người cầm gậy gỗ gõ vào lồng sắt, tiếng vang đỉnh tai nhức óc, một cái, hai cái...

Cô thét lên: “Đừng gõ nữa!”

Ba cái, bốn cái...

“Đừng gõ nữa!”

Cô nổi điên, nhào đến đập vào lồng sắt. Chiếc lồng động đưa qua lại khiến đầu cô choáng váng hơn, những đường sọc trắng đen như dòng nước xoáy đang di chuyển trước mặt cô.

“Dừng tay!” Là giọng nói lạnh lùng của Thẩm Dục.

“Phim giả tình thật à?” Giọng nói xa lạ đến từ Tutor, “Biến dáng vẻ cô ta thành bạn gái trước kia của mày, kết quả là đã yêu thật rồi hả?”

Chân Nỗn nắm chặt lấy song sắt, lắng tai nghe ngóng.

Thẩm Dục cười nhạt: “Đây không phải là lý do mày bắt cô ấy chứ? Nếu không, dựa vào một mình mày thì chỉ có thể ám sát, chứ chẳng đòi nào lấy được đồ gì từ tay tao.”

Hai người nói chuyện ngắt quãng với toàn những câu ngắn ngủn. Mấy trận ác đấu khi nãy đã khiến cả hai đều bị thương.

“Nếu đã như vậy thì sao ban đầu còn để cô ta về nước?” Câu nói tiếp theo của Tutor như đơm vè tiếc nuối, thoáng qua rồi biến mất, “Cũng phải thôi, dĩ nhiên phải cho cô ta trở về rồi, dùng cô ta làm mồi nhử để gây sự chú ý với đám ‘tàn dư nghiệt chủng’ của kẻ hoạch T. Giống như mày hết lần này đến lần khác xếp đặt cho mấy cặp sinh đôi tàn sát lẫn nhau, mục đích là muốn đánh động người kẻ hoạch T xuất hiện. Mày biết rõ kẻ hoạch T chỉ còn trên danh nghĩa, cũng phải quyết tìm ra Tutor thật sự để trả thù cho bạn gái trước kia của mày.”

Chân Nỗn không lên tiếng, những việc này cô đều biết cả, nhưng đã không trách Thẩm Dục từ lâu lắm rồi.

Thẩm Dục: “Kế hoạch rất thành công, dẫn dụ được Hoàng Huy, Đới Thanh, Trịnh Dung... Và cả mày nữa. Nhưng mày không phải là người của kẻ hoạch T, mà cũng giống như tao, đều là kẻ thù của kẻ hoạch T hay có thể gọi là kẻ hai mặt. Chính mày cũng muốn giết Hoàng Huy và Đới Thanh. Về phần Trịnh Dung, ngay từ đầu tao đã biết Vương Tử Hiên trốn ở nhà họ Trịnh, nhưng đến phút cuối cùng vẫn không nói cho ông ta biết. Vậy mà ông ta vẫn chết, chính bởi vì mày đã tiết lộ cho ông ta.”

Chân Nỗn sùng sốt, không phải Đới trưởng đã nói... người báo tin cho Trịnh Dung là Thẩm Dục sao?

Tutor khẽ thở dài, vẻ hơi phiền não: “Hóa ra, tao đã sớm bại lộ thân phận trước mặt mày từ giây phút đó.”

“Đúng. Tao không nói với Đới Thanh về nơi ẩn nấp của Trịnh Dung, nên nó không thể biết được.” Thẩm Dục rất tỉnh táo, “Giả sử nó biết, khi đó nó cũng sẽ không chính miệng báo cho Trịnh Dung để khiến tao nghi ngờ, càng bởi vì nó vốn không có ý định muốn Trịnh Dung chết. Bọn chúng là đồng bọn kia mà!”

“Bái phục, quả nhiên là nội ứng được huấn luyện nghiêm ngặt.”

Thẩm Dục thân nhiên: “Mày có thể nhìn ra được, xem ra cũng xuất thân từ quân đội.”

“Mây thật sự ẩn mình rất giỏi, không phải tao “nhìn ra” được. Chỉ là chuyện năm đó mây bắt cóc Hạ Thời đã có chứng cứ vô cùng xác thực, với tính tình của Ngôn Hàm như vậy mà lại nhiều năm không đụng đến mây thì chỉ có một khả năng thôi. Cậu ta biết rõ mây không phải là hung thủ mà là nội ứng.”

“Có điều, Kỳ Thâm à, tao không bao giờ ngờ được “kẻ hai mặt” mà tao phát giác ra lại chính là mây. Tao để mây cáo ốm rời khỏi Dự Thành, ngược lại thuận tiện cho mây có đầy đủ thời gian để sắp đặt âm mưu bấy lâu.”

Chân Noãn cau mày, kẻ có dáng vẻ giống Kỳ Thâm này thật kỳ lạ, hoàn toàn không giống Kỳ Thâm trước đây, lẽ nào Thẩm Dục không phát hiện ra sao?

“Kỳ Thâm” nhanh chóng bật cười: “Thẩm Dục, tao không bao giờ cho rằng có thể lừa được mây. Mây lo lắng cô ta nghe được bí mật của tao sẽ bị tao diệt khẩu à?”

Ngực Chân Noãn bỗng đau nhói.

“Mây sẽ không giết cô ấy.” Là giọng của Thẩm Dục, trầm thấp nhưng kiên định, càng giống như đang thuyết phục chính mình.

“Tao lại không nghĩ như vậy.” Tutor không khỏi tiếc nuối, “Tao phải đoạn tuyệt với Ngôn Hàm”

Hai người điềm tĩnh như đang đàm phán thêm tiền cược.

“Cũng đúng.” Thẩm Dục bình thản nói: “Dù sao thì mây vì che giấu thân phận đã từng giả chết, ngay cả Kỳ Thâm thật cũng bị mây giết rồi.”

“Nếu không phải gặp đối thủ như bọn mây, tao mãi mãi cũng sẽ không bị phát hiện. Nhưng kiểu đó lại quá vô vị.” Gã xoay chuyển lời nói, “Mây phá hư cánh cửa mật thất cuối cùng của tao, đôi bộ cảm biến. Tất cả những chuyện xảy ra trong mật thất tao đều biết, duy chỉ có căn phòng cuối cùng là không. Thẩm Dục, tao có thể thả cô ta ra với một điều kiện thôi, mật mã Ngôn Hàm nhập vào cánh cửa cuối cùng là tên ai?”

Thẩm Dục im lặng.

Trong không khí yên lặng kéo dài đằng đằng, đầu óc Chân Noãn đột nhiên xoay chuyển thật nhanh. Mật thất cuối cùng không có bất kỳ gợi ý nào, chỉ có hai năm kiểm tra xe trên kính chắn gió, một năm là thời gian Tina chết đi, năm còn lại chính là thời gian tiểu đội đặc chủng thi hành nhiệm vụ. Mốc thời gian này có ý nghĩa đặc biệt gì đây?

Tất cả tên đều thử hết nhưng không đúng. Không phải người liên quan đến kế hoạch T, không phải người bị hại trong thôn. Kỳ Pháp Lạp?! Chính là năm đó Ngôn Hàm đã đưa Kỳ Pháp Lạp đi. Nhưng tại sao Tutor không biết mật mã này? Tại sao mật mã cánh cửa cuối cùng của mật thất lại có cơ hội nhập nhiều lần như vậy?

Thoáng chốc, cô đã hiểu ra: Cánh cửa cuối cùng không có mật mã chính xác, chỉ có mật mã sai. Tutor thiết lập tất cả tên người Ngôn Hàm có thể nghĩ đến thành mật mã sai, chỉ cần anh nhập vào tên người nằm ngoài danh sách mật mã sai này thì cửa sẽ mở.

Nhưng trong tình cảnh khi ấy, Ngôn Hàm sẽ không nhập tên lung tung, mà sau khi nhập tất cả tên có liên quan mới bắt đầu thử nhập tên họ của những người bị hại trong thôn, đến cuối cùng sẽ nhớ đến tên của cô bé may mắn sống sót trong thôn kia, cũng chính là Kỳ Pháp Lạp – tên họ hiện giờ của cô bé.

Nhất định là có người đang tìm kiếm đứa bé năm đó, vì không tìm được thi thể của cô ấy nên đoán rằng cô ấy đã được người ta cứu đi, mà người đưa cô ấy đi chính là Ngôn Hàm. Thế nhưng, bên cạnh anh lại không xuất hiện cô bé kia, vậy là bọn họ chỉ có thể dùng cách này để tìm ra tên họ hiện giờ của cô ấy.

Sau khi ra khỏi mật thất, Ngôn Hàm nghĩ lại nhất định sẽ hiểu ra quý kẻ trong mật mã cánh cửa mật thất cuối cùng này, cũng không biết anh đã nghĩ ra cách đối phó với việc này chưa nữa.

Cái tên kia nhất định là Kỳ Pháp Lạp, nhưng Chân Noãn rõ ràng không thể nói. Nếu cô nói ra thì Thẩm Dục sẽ không còn giá trị lợi dụng. Đây chính là lý do Tutor tìm Thẩm Dục, cũng là cơ hội Thẩm Dục gặp Tutor.

Thẩm Dục cũng có chuyện mình muốn biết: “Mây không phải người kế hoạch T, tại sao Đới Thanh lại nghe lời mây đi thiết kế mật thất? Hay là nói Đới Thanh đang nghe lệnh Tutor thật sự, người kia... Mây muốn biết tên trong mật mã thì nói cho tao biết người kia ở đâu trước đã.”

“Mây không có tư cách ra điều kiện với tao, bởi vì tao có nhiều thứ để trao đổi hơn mây.” Tutor lại gõ chiếc lồng, đầu Chân Noãn đau như muốn nổ tung.

“Thẩm Dục, Tutor ngày trước đã sớm chết giống như Trịnh Dung và Phó Viện trưởng Tần rồi. Cái gọi là trả thù cho bạn gái của mây đã không còn ý nghĩa.”

“Chết rồi à?”

“Nếu không thì sao? Mây cảm thấy tao sẽ phục tùng người khác à?”

“Vậy thì không.” Thẩm Dục nói rất ngắn gọn, không hề chất vấn lời của Tutor.

“Thảm Dục, tao giống với mày trước kia, lên vào kế hoạch T để chiếm lấy lòng tin của bọn họ rồi mượn lần này tiêu diệt tất cả.”

“Nguyên nhân?”

“Bởi vì tao là bậc thầy chính nghĩa. Hủy hoại bọn họ cũng giống với đạo lý tao giết chết Vương Tử Hiên, Tần Xu và Nhiếp Đình Đình. Xã hội này có quá nhiều người phạm tội nhưng lại thoát được chế tài của luật pháp, tao chỉ thay trời hành đạo thôi.”

Lời nói rất ngông cuồng, nhưng giọng điệu lại khiêm nhường và ung dung. Bỗng nhiên có tiếng gậy gõ đập vào lồng sắt lần nữa, chiếc lồng lắc lư, Chân Noãn vội bịt tai lại.

“Hôm đó, trong thang máy, cô từng nói tôi dùng bạo lực áp chế bạo lực, nói tôi không đúng.”

Chân Noãn ý thức được gã đang nói chuyện với mình, liền ngừng đầu, xung quanh chỉ có những đường sọc đen trắng. Cô cắn răng: “Là không đúng đây.”

“Cô gái, đúng sai trên thế gian này không phải chỉ dựa vào đánh giá đơn giản của cô.”

Cô giận quá hóa cười: “Tính mạng của người khác cũng không phải dựa vào cái có của anh là có thể tước đoạt.”

Tutor khựng lại, thái độ ngược lại trở nên ôn hòa và nhã nhặn: “Cô nói tôi tìm ‘cái có’ à? Lý do của tôi là danh chính ngôn thuận đây.”

“Anh lấy có ‘thay trời hành đạo’ giết họ, vậy có phải tôi cũng có thể lấy có ‘thay trời hành đạo’ giết anh rồi người khác lại giết tôi để thay trời hành đạo không? Như vậy khác nào trở về thời đại man di, toàn bộ ân oán tình thù đều được giải quyết bằng việc đánh giết lẫn nhau, hết như dã thú súc sinh, đâu cần làm người văn minh gì nữa.”

“Cô mắng tôi?” Tutor khẽ cười, “Bọn họ phạm pháp, luật pháp...”

“Đừng nói với tôi cái gì mà họ thoát khỏi chế tài của luật pháp, luật pháp không trị được cũng không đến lượt anh trừng trị thay. Bất cứ quy tắc nào cũng vậy, chỉ cần là do người đặt ra thì đều có chỗ sai sót, nhưng cũng vì do người đặt ra nên mới có thể hoàn thiện. Chuyện anh làm hoàn toàn không phải gương cao chính nghĩa mà là xé toạc chỗ sai sót của chính nghĩa ra. Giết người chính là giết người, anh và Vương Tử Hiên cùng Phó Viện trưởng Tần đều là kẻ sát nhân, người đầy tội ác, vậy mà còn mặt mũi tự xưng là bậc thầy chính nghĩa.”

Bên ngoài yên lặng như tờ, một lúc lâu sau Tutor mới nói: “Giọng điệu này của cô nghe có vẻ thật khinh bỉ nhỉ.”

“Đúng!” Cô chau mày, “Con người của anh thật quá kinh tởm”

Lại một lúc lâu sau, Tutor cười một tiếng quái gở: “Nói như vậy, cô cũng nên thấy kinh tởm về bạn trai hiện tại của cô đi.”

Chân Noãn hơi mím môi, ấn đường cau chặt.

“Cậu ta cũng làm chuyện giống tôi thôi.”

“Anh nói bậy!”

“Cô ở hiện trường trò Thoát Khỏi Mật Thất lẽ nào vẫn chưa rõ? Cậu ta nghi ngờ mỗi một người đều liên quan đến chuyện Hạ Thời mất tích nên muốn giết chết tất cả, bao gồm cả cô.”

Sắc mặt Chân Noãn tái mét. Từng câu từng chữ Tutor nói như đang bóc trần từng lớp vỏ bọc quanh sự thật, như những mũi kim đâm thẳng vào tim cô.

“Chuyện Hoàng Huy chết trong máy sấy, với sự nhạy bén của Ngôn Hàm, lẽ nào cậu ta không ý thức được một mình Hoàng Huy đi đến bên đó à? Chuyện Thân Hồng Ung và vệ sĩ cũng vậy, lúc Ngôn Hàm cầm đèn pin trong tay vốn đã phát hiện tám kính có thể trở thành hung khí, sau đó khi thấy băng keo và chốt mở hành lang sao năm cánh thì cậu ta đã biết rõ người khác sẽ sắp đặt giết người như thế nào.”

Mặt Chân Noãn dần dần trắng bệch, nhưng vẫn cố gượng, đỡ lời cho anh: “Đây chỉ là suy đoán vô căn cứ của anh. Đội trưởng không liên quan đến việc thiết kế mật thất, kẻ muốn giết người chính là anh.”

“Cậu ta đích thực không liên quan, nhưng với sự thông minh của mình thì cậu ta đã sớm nhìn rõ mồn một cơ quan bên trong rồi. Cậu ta biết trước ai sẽ chết ở đâu nhưng lại mặc kệ, thậm chí còn châm dầu vào lửa, bởi vì cậu ta hy vọng họ chết quá nhanh.”

“Không phải! Là những người khác giết người.” Chân Noãn nhìn chăm chăm về phía phát ra giọng nói, “Trước khi anh ấy vào mật thất có lẽ thật sự muốn giết người, nhưng anh ấy đã không chế bản thân, giống như lúc anh ấy muốn giết tôi đã dừng tay lại vậy.”

“Lòng tin của cô dành cho cậu ta thật quá đáng yêu rồi.” Tutor ngừng giảy lát, bỗng hỏi: “Cô cho rằng lúc đánh snooker tại sao bị lam không vào lỗ mà chỉ dừng ở 129 điểm? Tại sao lại trùng hợp có lực độ sai lệch một chút như vậy?”

Lòng bàn tay Chân Noãn lạnh toát, mặt từ từ mất đi huyết sắc. Mà cơn đau nhói như bị dao cắt trong cơ thể càng lúc càng kịch liệt.

“Sau khi căn phòng snooker bị cúp điện, cậu ta biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì. Nơi nào có ánh sáng thì nơi đó sẽ bị tập kích. Cậu ta bảo cô lấy đèn pin ra là

định dùng cô làm mồi nhử thăm dò xem người tập kích là ai, nhưng cậu ta cũng đã nghĩ đến Trịnh Phóng sẽ mở đèn pin và trở thành mục tiêu bị tấn công. Còn có Đới Thanh, khẩu súng có vấn đề, cậu ta đã sớm nhìn ra được...”

“Anh im mồm”

Cả thế giới bỗng chốc như sụp đổ, Chân Noãn nhào đến vươn hai tay ra khỏi lồng sắt, bắt lấy tấm vải bạt trắng đen xé rách, gào thét: “Anh im mồm”

“Ồ, đúng rồi, quên nói cho cô biết. Cậu ta đã biết Trịnh Dung là người quản lý kế hoạch T từ lâu rồi, sau đó Trịnh Dung lại nhận được tin tức nhỏ nhỏ rồi chết đi.”

“Anh im mồm!” Cô vừa xé vừa đá như phát điên, chiếc lồng lay động trông chừng giữa không trung.

Tấm vải bạt che phủ bị cô xé toạc bằng tay không. Thảm Dục nhìn thấy cô, áo quần xộc xệch và tóc tai bù xù đang giương nanh múa vuốt cùng đôi mắt đỏ long sòng sọc trên khuôn mặt tái nhợt như một con thú nhỏ bị vây khốn, vẫn như cô của nhiều năm trước. Cô hung tợn, bi hận và điên cuồng nhìn đắm đắm vào thế giới này, bao gồm cả anh.

Anh không biết cô của giờ phút này và cô của năm xưa, con người nào tuyệt vọng hơn.

Trong container xám xịt chất đầy thùng gỗ chứa hàng, lớp gỗ phía trên và nắp thùng vừa nãy trong lúc đánh nhau đã bị gãy vỡ, tạo thành một đồng vồ cùng bừa bãi. Thảm Dục đứng trên đồng hàng hóa cao cao, nhìn Chân Noãn, lồng giam của cô ngang bằng với anh. Trên trần nhà có một chiếc ròng rọc, dây treo ở nóc lồng quán qua ròng rọc và cố định vào nền đất ở đầu cuối. Chiếc lồng không có hàng hóa bên trong, đang treo lơ lửng, bên dưới là hồ nước sâu hai mét.

Cô gào thét lồng lộn, lắc lư chiếc lồng bảo Tutor cầm mồi, rồi ngã tới ngã lui va đập tứ tung bên trong lồng.

Thảm Dục đã bị va phải đầu lúc rơi từ cầu xuống nước, lại đuổi theo Tutor đến đây, hai người còn vì tranh giành Chân Noãn mà đã đánh nhau một trận ác liệt, kết quả vẫn khó phân thắng bại. Tuy Thảm Dục khiến Tutor chịu không ít đau đớn, song bản thân mình cũng đã bị thương. Bây giờ chỉ còn xem ai có sức chịu đựng bền bỉ hơn, nhưng anh không có vũ khí và tay phải đã tàn phế, còn Tutor lại đang có một cây gậy trong tay.

“Thảm Dục, nói cho tao biết cái tên đó.”

Tutor đứng dưới ròng rọc treo lồng sắt, tháo đầu cuối sợi dây ra, từ từ buông lồng sợi dây khiến chiếc lồng hạ xuống.

Chân Noãn đang ở bên trong, chẳng biết đã lặng yên từ lúc nào, nghiêng đầu tựa vào song sắt, dờ dẫm nhìn vào hư không. Thảm Dục siết chặt bàn tay, không lên tiếng.

“Vậy thì không chơi với mày nữa.”

Tay gã vừa thả lồng, lồng sắt rơi xuống hồ nước trong nháy mắt, bọt nước văng tung tóe. Chân Noãn biến mất trong làn nước, đỉnh lồng chìm xuống, cô gãy giữa trong nước nhưng không sao thoát ra được.

Tiếng không khí phập phồng không ngừng phát ra, nhưng không hề có tiếng kêu của cô mà chỉ có quả đấm bất lực nện vào lồng sắt, từng tiếng nặng nề và ghê rợn vang lên.

Trong phút chốc, Thảm Dục lao đến bắt lấy sợi dây, không màng đến việc đưa lưng về phía Tutor, ra sức kéo lên. Anh nhìn thấy trên mặt nước có vết máu thì lòng bỗng kinh hãi.

Lồng sắt giam Chân Noãn được kéo lên khỏi mặt nước, cô bị sặc nước ho sù sụ. Tutor vung cây gậy trong tay về phía đầu Thảm Dục, anh lao đảo ngã xuống. Cánh tay vừa buông, lồng giam lại rơi xuống nước lần nữa. Anh quán chặt sợi dây, quay người đá bay cây gậy của Tutor.

Thảm Dục nhanh chóng đứng dậy, buộc sợi dây vào cánh tay trái của mình, trực diện đánh nhau với Tutor.

Lúc anh chiếm được thế thượng phong, đẩy lui Tutor được một chút liền vội kéo lồng sắt lên khỏi mặt nước. Nhưng khi anh rơi vào tình thế bất lợi, bị Tutor đẩy lùi về phía mép đồng hàng thì lồng sắt lại rơi xuống nước lần nữa.

Qua mấy phen giao đấu, Thảm Dục cảm giác được biên độ lay động của sợi dây nhỏ dần. Sức lực vùng vẫy của Chân Noãn yếu đi, những tia máu màu đỏ nổi trên mặt nước càng lúc càng rõ ràng. Bị ngâm xuống nước hết lần này đến lần khác, thân thể cô đã không chịu nổi nữa rồi.

“Thảm Dục, mày muốn câu giờ với tao à?” Tutor điềm nhiên thờ ơ hỏi, “Mày gánh chịu sức nặng của lồng sắt và sức nặng của một người thì sẽ phải tốn hao sức lực hơn tao đấy. Tao với mày đánh nhau, người thiệt thòi chính là cô ta. Lúc cô ta rơi xuống từ trên cầu đã bị nội thương, lại bị hành hạ như vậy thì chắc là xuất huyết nội rồi. Nói không chừng, lần sau mày kéo cô ta ra khỏi nước thì cô ta đã bị gãy vỡ đến chết rồi.”

Sau mấy lượt đánh nhau và kéo lên, sợi dây đã thít chặt vào cánh tay của Thảm Dục khiến da thịt bị cọ xát đến đầm đìa máu tươi, nhuộm màu đỏ lôm cộm cả cánh tay. Tay anh đã không còn cảm giác, còn chân thì đang bị chuột rút. Mồ hôi ướt đầm mái tóc và gương mặt anh, máu bết trên trán, đã rất nhiều năm anh không chạm vật như đêm nay rồi. Tay trái bị trói, tay phải bị phế, anh chỉ có thể dùng chân.

Cái tên kia cùng lắm vẫn có thể nói cho Tutor biết, bởi vì anh tin tưởng hiện giờ Kỳ Pháp Lạp đã được Ngôn Hàm bảo vệ nghiêm ngặt, Tutor sẽ không tìm ra được.

Thật ra, anh biết rõ Tutor đưa ra lệnh phán quyết hôm nay vốn muốn ra tay triệt để, anh chỉ có con đường chết, nhưng không hiểu sao vẫn còn cố chống đỡ, cũng không hiểu mình đang chờ đợi thứ gì và tiếc nuối điều chi.

Có lẽ anh không cam lòng trước khi chết vẫn chưa tìm ra tên thật của Tutor kia, không thể giết hắn, thậm chí không tài nào biết được hắn là ai, còn bản thân cũng đã mất đi điều kiện đàm phán với Tutor. Và bởi vì mạng sống của Chân Noãn quan trọng hơn cả tâm nguyện suốt mười năm qua của anh.

Có lẽ vẫn còn rất nhiều lời chưa kịp nói với Chân Noãn nhưng đã mãi mãi mất đi cơ hội mở lời. Cũng có lẽ là vì thứ khác...

Không biết anh đang nghĩ gì, đứng lặng hồi lâu mới cất giọng khàn khàn: “Thả cô ấy ra, tao sẽ nói cho mày biết đó là ai.”

“Nếu tên là giả, lần sau tao sẽ trực tiếp giết chết cô ta.”

“Tao biết.”

Tutor lấy ra một chiếc chìa khóa, đưa cho anh xem rồi nói: “Tên.”

“Mang lại đây.” Thẩm Dục nói.

Tutor đứng yên, gã đã kiệt sức, tay chân rã rời. Gã biết Thẩm Dục cũng vậy, nhưng trông anh vẫn còn rất cứng rắn. Ngay lúc này, nếu có ai gây chiến phải đánh một trận nữa thì hai người họ đều sẽ ngã quỵ. Đây là kết cuộc mà cả hai đều không mong đối mặt, tay Thẩm Dục còn phải giữ lại sức lực để kéo Chân Noãn, còn Tutor cũng không thể nán lại nơi này quá lâu.

Thẩm Dục cất lời: “Đó là tên một cô bé.”

Tutor nghe thấy, lập tức suy nghĩ chốc lát, bước từng bước chậm rãi và đầy cảnh giác về phía anh: “Cô bé?”

“Đúng.”

“Tên gồm mấy chữ?” Tutor lại nhích đến gần một chút.

“Là...”

Thẩm Dục bỗng tung một cú đá về phía tay Tutor, chiếc chìa khóa bay lên không, anh giờ tay định chụp lấy nhưng Tutor đã đánh một gậy vào ngón tay anh. Chiếc chìa khóa kia bay ra ngoài rơi xuống đất.

Thẩm Dục xông đến, nhưng anh đang bị lồng sắt cản trở, tốc độ yếu ớt, chỉ đành trơ mắt nhìn Tutor cướp đi chìa khóa. Bốn mắt nhìn nhau, ánh đèn trắng xám soi lên khuôn mặt trắng bệch của hai người họ.

“Mày giờ trò này với tao à?”

“Tao không tin mày.” Thẩm Dục nói.

Tutor không hề biện bạch, cười khẩy một tiếng: “Dù không tin thì mày cũng không có tư cách bàn điều kiện với tao. Thẩm Dục, cô ta đang bị nội thương rất nghiêm trọng, còn lác lư vài lần như thế nữa có lẽ cô ta sẽ chết đấy. Mày muốn tiếp tục đánh sống đánh chết với tao sao?” Gã cầm chặt cây gậy trong tay.

“Ba chữ.” Thẩm Dục cười nhạt, đưa tay ra, “Đưa chìa khóa cho tao.”

Tutor thoáng vẻ muốn nhanh chóng rời đi nên cũng đưa tay đến, đặt hồ phía trên tay anh, nhìn anh chăm chăm: “Họ gì?”

Thẩm Dục cũng nhìn thẳng vào gã: “Giống như mày.”

Tutor khẽ buông tay, chìa khóa rơi vào lòng bàn tay Thẩm Dục.

Thẩm Dục lập tức kéo lồng sắt lên, Chân Noãn nằm nhàoai trong lồng, toàn thân ướt đẫm, hơi thở phều phào. Đáy lồng đọng một lớp nước, phủ đầy những tia máu đỏ sẫm. Chân Noãn không bị thương bên ngoài, máu là từ miệng cô trào ra.

Cô lặng thinh mở mắt, nhìn Thẩm Dục đang dốc sức kéo lồng sắt lên cao, chuẩn bị chuyển qua đồng hàng hóa. Nhưng...

Cô hoảng sợ: “Thẩm Dục!”

Tutor phía sau lưng vung gậy lên đánh về phía anh, anh nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, đá một cú về phía chân Tutor, gã liền nhảy lên. Chiếc lồng lại bị rơi xuống lần nữa, Thẩm Dục kéo chặt sợi dây, người bị trượt theo một hai bước nhưng vẫn cố sức đứng vững.

Đôi mắt đỏ long sòng sọc của anh nhìn chăm chăm vào Tutor, tay kéo ròng rọc nâng lồng tre lên từng chút một cao ngang bằng với họ. Anh lại quấn sợi dây vào cánh tay đang chảy máu đầm đìa của mình, một tay kéo lồng sắt, một tay nắm chặt chìa khóa, xông đến đánh nhau với Tutor.

Chiếc lồng thông qua ròng rọc nối liền với thân thể anh, anh bị cản trở nên hành động cũng bị hạn chế. Tuy đá vài cú trúng Tutor nhưng gã đã lui lại kéo giãn khoảng cách để hít thở lấy sức. Anh vẫn như một con sói cô độc canh giữ lồng giam, toàn thân đầy thương tích, nhưng ánh mắt u ám đáng sợ, không rời khỏi chiếc lồng nửa bước và tuyệt đối không cho Tutor đến gần.

Tutor lại xông đến không biết lần thứ bao nhiêu, vung gậy đánh về phía anh, anh đưa tay không tác sát đỡ cây gậy, đá vào bụng gã một cú. Nhưng Tutor vẫn cầm chặt gậy không buông, cũng đập vào ngực Thẩm Dục, hai người liên tiếp lùi về sau.

Thoát cái Thẩm Dục đụng vào lồng sắt phía sau, thân thể chao đảo mất trọng tâm. Ngay chính lúc này, Tutor đột nhiên nhào đến, đâm gậy vào Thẩm Dục.

Tiếng da thịt bị xé toạc nặng nề và chói tai. Chân Noãn trơ mắt nhìn cây gậy kia đâm thẳng vào thân thể Thẩm Dục. Cô bàng hoàng tròn to mắt, há hốc mồm, tim như bị lóc thành trăm ngàn mảnh, đau đớn đến mất cảm giác.

Thẩm Dục đưa lưng về phía cô, chẳng hề nhúc nhích, hai tay nắm chặt song sắt lồng giam, tay trái quấn sợi dây vẫn còn đang gắng sức không để cô rơi xuống.

“Đưa chìa khóa cho tao.” Tutor lên tiếng.

“Giống như tao đã nghĩ, mày sẽ không thả cô ấy.” Toàn thân Thẩm Dục thoáng lão đảo, bắt chợt run lên, một chân khụy xuống đất. Anh cúi gầm đầu, tiếng nói yếu ớt, chỉ còn hơi tàn. “Mày muốn dùng cô ấy để uy hiếp Ngôn Hàm đôi lấy Kỳ Pháp Lạp. Nhưng mà...”

Tay anh toàn là máu, đang rút gân nhưng vẫn nắm chiếc chìa khóa kia, đột nhiên buông xuống mặt đất. Trong tích tắc, chiếc chìa khóa bé nhỏ đã theo khe hở đồng hàng hóa rơi thẳng xuống vực sâu tối đen.

“Hôm nay...” Anh nhếch môi cười, “... Mày không mang cô ấy đi được đâu.”

Tutor neho mắt lại, nắm lấy cây gậy kia đẩy Thẩm Dục đến lồng sắt, đâm mạnh vào. Cây gậy đâm xuyên qua thân thể anh, máu tươi văng lên mặt Chân Noãn. Ánh mắt cô bỗng dờ dẩn, dòng nước mắt trong suốt ngăn ngán nơi hốc mắt. Máu tiếp tục từ thân thể anh chảy xuôi theo cây gậy như một dòng sông, chảy thẳng xuống vũng nước ở chỗ lổ đáy lồng, hòa vào máu của cô.

Sắc mặt Thẩm Dục trắng bệch, một tay nắm chặt lồng sắt, một tay nắm lấy tay Tutor trên cây gậy xuyên thủng thân thể mình. Suốt cuộc từ chiến tới nay, đây chính là khoảnh khắc họ gần nhau nhất.

Tutor nhìn thấy trong đôi mắt lạnh lẽo và đen tối của anh đọng đầy nỗi đau đớn và sự chết chóc, không thể chiến thắng nhưng cũng không khuất phục, mỗi anh đang nhếch lên khinh miệt và cười nhạo gã. Phía xa thấp thoáng tiếng còi cảnh sát vang vọng. Tutor hất anh ra, quay người định đi, cúi đầu bỗng thấy ánh mắt kinh hãi và thần thờ của Chân Noãn.

Gã ngồi xuống, vói tay vào lồng sắt, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, giọng nói cực thấp chỉ để mình cô nghe: “Cô Hạ, trên người Thẩm Dục có mấy định vị và máy theo dõi, Đội trưởng của cô sao lại không đến cứu hai người?... Ghen tuông sẽ khiến người ta làm rất nhiều chuyện không nên làm.”

Sau khi Tutor đi một lúc lâu, Thẩm Dục vẫn giữ tư thế đứng yên, tay trái quấn lấy sợi dây dùng hết chút sức lực cuối cùng kéo chiếc lồng, không để cô rơi xuống nước.

“Thẩm Dục...” Nước mắt cô rơi lã chã từng giọt từng giọt, cô thì thầm gọi tên anh, ôm lấy thân thể anh cách chiếc lồng sắt, “Thẩm Dục...” Toàn thân anh nhuốm đẫm máu tươi, lạnh buốt, “Thẩm Dục...”

Cô đau đến “òa” một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Dường như Thẩm Dục không nghe thấy gì cả, sức lực anh đã cạn kiệt, ý thức cũng bắt đầu mơ hồ. Tuy sợi dây đã được quấn rất chặt, nhưng nếu anh mất đi ý thức, trọng lượng của anh không gánh nổi lồng sắt và Chân Noãn thì cô sẽ rơi xuống nước. Hình ảnh trước mắt anh bỗng nhạt nhòa, anh nắm chặt sợi dây, đi về phía trước một bước rồi chợt lão đảo khụy xuống đất. Anh bắt lấy cây gậy đang cắm giữa ngực và bụng mình, từ từ rút ra khỏi cơ thể.

Cuối cùng, cô tỉnh táo lại giữa cơn hoảng loạn, khóc lớn lên: “Anh làm gì vậy? Anh làm gì vậy? Thẩm Dục, anh đừng như vậy, anh đợi bác sĩ đến, chờ bác sĩ đến đã! Anh đừng như vậy, xin anh đừng như vậy!”

Anh không nghe, ý thức đã không còn rõ ràng nữa. Máu tuôn ra như suối từ lỗ thủng trên người anh, mắt anh hoa lên. Anh cầm cây gậy vào giữa hai thũng hằn rồi buộc sợi dây vào.

Sợi dây buộc vào cánh tay anh không cời ra được. Anh quấn sợi dây buộc lấy cây gậy và cánh tay mình. Anh làm rất chậm, rất chậm, cuối cùng cũng buộc chặt, như thể đã kết thúc tâm nguyện cả đời mình. Và rồi anh cúi đầu ngã quỵ trên đất, hoàn toàn bất động.

“Thẩm Dục! Thẩm Dục! Đừng rời bỏ em!” Cô đau đớn đến như thể trái tim bị giầy xéo và xương cốt bị bóp gãy, đưa tay ra khỏi lồng muốn bắt lấy anh nhưng không bắt được, “Thẩm Dục, anh đưa em đi, anh đưa em đi đi! Em sai rồi, em sai rồi, anh đừng chết, xin anh đừng chết, đừng bỏ lại em một mình...”

Thẩm Dục ngã trên đất, nhìn vào hư không. Kết cuộc hôm nay giống như anh đã đoán trước, nhưng sao anh vẫn cố gắng gượng vì thứ gì chứ?

Tiếc nuôi ư? Vì cứu cô, anh từ bỏ cơ hội biết được hung thủ. Tìm kiếm suốt mười năm ròng, đến khoảnh khắc cuối cùng lại không kịp giật xuống chiếc mạng che mặt của một Tutor khác. Xuống dưới rồi liệu cô ấy có còn muốn gặp anh không?

Không nữa ư? Nếu ban đầu không để Chân Noãn về nước, nếu cô chờ anh thêm một tháng, nếu anh quên đi hận thù và bắt đầu cuộc sống mới...

“Thẩm Dục, anh đưa em đi, anh đưa em đi đi!” Chính lời kêu gào của Chân Noãn khiến anh luyến tiếc.

Cô tốt đẹp đến thế. Anh quay đầu nhìn cô. Nước mắt đã làm lem khuôn mặt tái nhợt của cô: “Thẩm Dục, anh đừng chết, xin anh hãy đưa em đi, xin anh hãy đưa em đi thôi! Sau này em sẽ vâng lời, không để anh đau lòng nữa đâu. Xin anh hãy ở bên em, anh dẫn em đi đi!”

Đôi tay cô trắng ngần và tinh khiết. Nhiều năm về trước, chính anh đã kéo tay cô, kéo cô đến thế giới của mình. Chính nhiều năm trước ấy, anh cũng từng nằm trên mặt đất nhìn trời như thế. Khuôn mặt xinh đẹp của cô xuất hiện trong tầm mắt anh, chau mày lo lắng hỏi: “Anh ơi, anh không sao chứ?”

Còn anh “yếu ớt” được cô đỡ dậy, trong nháy mắt bịt kín khuôn mặt bé nhỏ chỉ cỡ bàn tay của cô rồi bắt cô vào trong xe.

Hóa ra đây là vận tiền xuyên tim. Giờ khắc này, anh muốn đưa tay vuốt mặt cô, nắm lấy tay cô, ở bên cạnh cô không chia lìa. Nhưng anh đã không làm vậy. Biết bao lời muốn nói cũng không còn kịp thốt ra nữa, chỉ bằng chữ...

“Cảm ơn em, Hạ Thòi. Cảm ơn em đã giúp tôi tìm thấy Chân Noãn.” Anh nói: “Em đừng khóc. Em hãy nhớ rằng tôi chỉ coi em là một vật thay thế có dáng vẻ tương đồng mà thôi. Em hãy nhớ rằng Thẩm Dục tôi chưa từng yêu em, chưa bao giờ.”

Anh nói đến đây liền nhìn cô khóc nức nở trong lồng sắt không hề chớp mắt. Đôi mắt anh nhìn đau đáu đến khi tròng mắt hoàn toàn tan rã cũng không chịu nhắm lại.

Tutor đã trốn thoát khỏi kho hàng ở bến tàu trước khi cảnh sát đuổi đến, tối nay gã đã thật sự quá chật vật. Gã không thể mang Chân Noãn đi được vì thương tích khắp người, toàn thân rã rời và tay chân đang bị rút gân của gã đã không còn cảm giác trong gió rét bên sông Bạch Thủy.

Gã đành phải nghỉ một lúc lâu, suy tính kỹ càng làm sao tìm ra Kỹ Pháp Lạp hoặc làm cách nào bắt cóc được Chân Noãn. Thế nhưng, trong khoảnh khắc vô tình cúi đầu, lòng gã bỗng lạnh toát.

Cuộc ác chiến kéo dài khiến tay chân gã mất hết cảm giác, tay trái Thẩm Dục quần sợi dây và tay phải tàn phế cũng đã khiến gã mất cảnh giác. Nhưng đến giờ phút này, gã lại nhìn thấy rõ ràng nơi tĩnh mạch cổ tay trái của mình đang có vài vết rỉ máu dính xước vụn gỗ.

Lúc tay phải Thẩm Dục nắm lấy cây gậy đã đồng thời ấn tay gã vào gai vụn gỗ, lưu lại vết máu trên đó!

Lúc Ngôn Hàm tìm đến thùng container đã nghe thấy tiếng khóc khản đặc và yếu ớt của Chân Noãn, hết như một con thú đang nức nở vô cùng thê lương. Lòng anh nặng trĩu.

Sau khi xe Tutor rơi xuống nước, anh đã lặn xuống tìm nhưng chỉ còn chiếc xe trống rỗng mà không thấy người đâu cả. Máy dò tìm trên người Thẩm Dục chẳng biết tại sao lại mất tín hiệu. Anh lập tức điều tra máy giám sát những con đường lân cận, cũng không hề có bóng dáng Thẩm Dục hay Chân Noãn. Anh đã phân tích nghiên cứu khu vực đường sông một lượt, cuối cùng loại trừ còn khả năng rất có thể Tutor đã dọc theo đường sông đi thuyền hoặc bơi đến bến tàu. Thế nhưng, anh vẫn đến chậm một bước.

Chân Noãn bị giam trong lồng sắt đọng nước, treo lơ lửng trên cao, bên dưới là hồ nước. Anh vừa nhìn đã biết cô bị hành hạ đến thế nào, tức tốc chạy đến nóc thùng container, nhưng còn chưa kịp đau lòng cho cô thì đã nhìn thấy Thẩm Dục. Tay trái Thẩm Dục cũng bị phế, dây thừng gần như xoắn chặt vào xương tay, người đã chết rồi.

Đầu óc Ngôn Hàm nổ tung. Nhóm Đàm Ca chạy theo phía sau vội vàng chuyển lồng giam Chân Noãn đến mặt đất, gọi người bên dưới cầm máy cắt kim loại đến. Người tổ nghiệm chứng bắt tay vào chụp ảnh và lấy chứng cứ.

Chân Noãn nghiêng đầu, đôi mắt đờ đẫn, không ngờ có một ngày Thẩm Dục lại biến thành thi thể trong tấm ảnh chụp hiện trường.

Lâm Từ cầm máy cắt kim loại cắt lồng sắt, tiếng ồn đinh tai: “Mèo Con, bịt tai lại.”

Cô nhìn chằm chằm vào Thẩm Dục, không hề nhúc nhích.

“Đội trưởng Ngôn.” Lâm Từ quay đầu cầu cứu.

Ngôn Hàm đi đến ngồi xuống, rơi vào tầm mắt cô. Cô đưa đôi mắt màu hổ phách nhìn anh như một con mèo xa cách và lạnh lùng nhất, khiến cánh tay đang vươn ra của anh bỗng hơi run run.

Anh bịt lỗ tai lạnh ngắt và ướt đầm của cô lại. Cô có vẻ như thật ngoan ngoãn, không hề phản kháng, một lúc lâu mới cất giọng yếu ớt: “Em bảo Thẩm Dục đưa em đi nhưng anh ấy không chịu.”

Trong phút chốc, anh chỉ cảm thấy lồng mình bị đâm xoáy vào trong. Anh vô cùng rõ ràng ý của cô, cô bảo Thẩm Dục đưa cô đi không phải là đưa cô sang Mỹ chung sống, mà là đưa cô xuống địa ngục chết cùng.

Ý nghĩ của cô đơn giản là thế, anh ta còn sống, quan điểm về giá trị sống giữa hai người họ đã xuất hiện mâu thuẫn nên cô không thể nào ở bên anh ta.

Nhưng tình cảm và sự chăm sóc suốt mười năm dài của anh ta cũng không thể xóa nhòa trong giây phút, huống chi hôm nay cô đã phải trơ mắt nhìn anh ta chết vì cô. Cô nợ anh ta, dù anh ta sống lại cũng không thể bù đắp bằng quyết định “ở bên nhau” của cô, mà chỉ có thể lấy mạng đền mạng.

Thẩm Dục biết rất rõ và đã sớm chuẩn bị buông tay, nên mới dùng hành động và lời nói ép cô không thể phụ bạc ơn cứu mạng của anh ta. Hay là nói... anh ta làm vậy còn dễ dàng ép cô phải ghi lòng tạc dạ hơn cả khi còn sống.

Ngôn Hàm nhìn khuôn mặt tái nhợt của cô, không biết là cô tàn khốc với họ hay họ đã tàn nhẫn với cô nữa.

Anh định nói gì đó nhưng cô lại khề cất lời: “Sớm biết anh như vậy thì em đã không giật tay lái của Kỳ Thâm, để gã đụng anh cho rồi.”

Trong nháy mắt, tim Ngôn Hàm như rơi xuống hầm băng lạnh giá, nỗi sợ hãi mất đi cô lan tràn khắp cõi lòng. Mười năm bầu bạn của Thẩm Dục chỉ vì anh ta đã làm việc mờ ám mà phải đổi lấy cái quay lưng dứt khoát của cô. Còn hôm nay...

Anh muốn giải thích nhưng cô đã chậm chậm nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng nhợt rời khỏi lòng bàn tay anh. Qua lớp song sắt, cô như trang giấy ngã về phía sau, rơi vào vũng nước máu đỏ lôm.

Chân Noãn bị vỡ lá lách, được đưa đến bệnh viện phẫu thuật. Ngôn Hàm trông chừng ở bệnh viện, không đi đâu cả. Suốt một ngày một đêm, điện thoại di động của anh không ngừng rung lên, cứ liên tục như thế với rất nhiều thông tin:

“Nóc thùng hàng chủ yếu làm bằng chất liệu gỗ, lực chịu tải dẫu chân và dẫu vân tay quá kém nên không lấy được thông tin có ích. Hiện trường có rất nhiều dấu vết đánh nhau.”

“Trên cây gậy đâm thùng thân thể Thẩm Dục phát hiện ra vết máu không thuộc về anh ta.”

“Anh sắp bị phạt tạm thời đình chỉ công tác nhưng Cục trưởng Thượng vẫn đang cố gắng bảo vệ anh.”

“Kỳ Thâm” mà Chân Noãn nói đến đã bị bắt. Vết máu trên cây gậy thuộc về “Kỳ Thâm” chưa rõ lai lịch này, nhưng “Kỳ Thâm” tò về hẳn không phải là “thầy Tutor chính nghĩa” và phủ nhận cáo buộc về tất cả vụ án.”

Trước sau Ngôn Hàm vẫn trông chừng bên giường bệnh của Chân Noãn không rời đi nửa bước, dù Đàm Ca báo lại kẻ bị tình nghi là Tutor kia đã bị bắt nhưng không cạy miệng hẳn được.

Anh chỉ muốn biết rằng có phải Chân Noãn thật sự hy vọng anh chết hay không.

Khi Chân Noãn tỉnh lại, Ngôn Hàm đã không chớp mắt suốt 36 tiếng đồng hồ rồi. Anh đang nắm tay cô. Cô nhìn anh, bỗng ý thức được Thẩm Dục – người đã trông chừng bên giường bệnh và nắm tay cô trong bao lần ngã bệnh tỉnh lại trước kia đã chết, còn Đội trưởng trước mặt cô bây giờ lại quá đổi xa lạ và đáng sợ. Cô rút phắt tay lại, co ro trong chăn thành một quả cầu, trợn trừng đôi mắt đầy vẻ hoảng sợ nhìn anh.

Điều này chẳng khác gì một cây gậy giáng vào đầu anh.

“Mèo Con, là anh đây. Em...” Anh không cảm lòng được mà đưa tay đến chạm vào cô, cô thoáng co rụt lại, đôi môi tái nhợt và khô nứt đang run run.

“Em sợ anh ư? Tại sao?”

“Em nói rồi, em không muốn để Thẩm Dục chết.” Cô đau lòng tột cùng như bị phản bội, nước mắt lưng tròng, “Đội trưởng, anh nói là anh biết, nhưng anh lại giống với Đội trưởng Bùi muốn mang anh ấy ra làm mồi nhử. Trên người anh ấy có gắn thiết bị dò tìm nhưng bọn anh đều không đến.”

Nước mắt cô giàn giụa, gào khóc: “Anh ấy đã bị Kỳ Thâm đánh chết... Anh không đến, anh không đến cứu anh ấy! Anh đèn đi, anh đèn Thẩm Dục lại cho em đi!”

“Anh đã cố hết sức rồi.” Lòng anh như lửa đốt, vừa thương xót vừa ghen tuông, vừa đau vừa hận, nắm chặt vai cô, ép buộc kéo cô đến gần mình, “Anh đã cố hết sức rồi! Anh ta chết rồi, em muốn trách anh sao? Hiện giờ, em muốn hận anh vì anh ta sao?”

“Anh đừng chạm vào em, đừng chạm vào em!” Cô vùng vẫy, gạt tay anh ra. Bao nỗi thất vọng, bị thương và mâu thuẫn khiến tim anh vỡ thành muôn mảnh.

“Anh mong anh ấy chết phải không? Anh mong anh ấy chết phải không?”

“Anh mong anh ta chết à?” Trán anh nổi đầy gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Mong anh ta chết để em mãi ghi nhớ anh ta trong lòng suốt cả cuộc đời sao?”

Cô ngửa đầu, nước mắt nhạt nhòa nhìn anh, ngờ ngác và ngờ nghệch.

Trong nháy mắt, tim anh mềm nhũn, cẩn thận ôm cô vào lòng, lau đi gương mặt đầm nước mắt của cô: “Tin anh đi, anh càng không hy vọng anh ta chết hơn cả em nữa. Anh sẽ ghen, ghen với việc anh ta mãi mãi sống trong lòng em, còn anh vĩnh viễn không thể sánh bằng Thẩm Dục cho đến khi nào anh chết.”

Cô ngẩng đầu tựa vào vai anh, không có phản ứng.

“Em...” Mắt anh long lanh ánh nước, lại gương ép nuốt ngược vào lòng. “Sao em có thể suy đoán anh như vậy?”

“Bởi vì em không nhận ra anh nữa rồi.” Cô thì thào.

Lòng Ngôn Hàm bỗng chấn động, anh buông cô ra rồi vịn lấy bả vai cô. Cô quá gầy yếu, hết như một que diêm được bọc trong quần áo bệnh nhân rộng thùng thình, khuôn mặt suy nhược tái nhợt, ánh mắt mờ mịt đầy tuyệt vọng: “Anh hại Thẩm Dục, người tiết lộ tung tích Vương Tử Hiên cho giáo sư Trịnh không phải anh ấy mà là anh. Từ lúc anh biết được giáo sư Trịnh là người của kế hoạch T, anh đã bắt đầu mong ông ấy chết rồi.”

Anh bàng hoàng, nhất thời không biết phải làm sao: “Không phải, em bình tĩnh trước đã, nghe anh nói...”

“Và cả những người trong mật thất nữa. Anh có dám nói cái chết của họ không hề liên quan đến anh không? Trong vụ máy sấy và hành lang kia, anh biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì mà. Cái chết của Hoàng Huy và cả cái chết của Thân Hồng Ưng, từ đầu đến cuối anh đều dự đoán được. Anh đổi chữ t đơn thành chữ J hoa rồi bóp ngạt em vì muốn khiến Hoàng Huy không nên nhìn được mà nổi nóng. Anh tìm được súng nhưng không lấy, khiến những người còn lại nghi ngờ lẫn nhau có súng. Lúc đánh bi lam, anh đã có ý chinh thấp độ lực, khiến nó chỉ dừng ở cửa sổ, lại dùng hiệu ứng khăn bàn đánh thành thế hòa...”

“Không phải anh giết họ, họ cũng không chết vì anh.”

Cô cau mày thật chặt, thất vọng tột độ: “Anh chơi chữ với em, anh biết ý em muốn nói điều gì mà!”

Anh nhìn cô chăm chăm, nghiêng chặt răng không nói.

“Còn có Đội phó Trịnh. Ngay cả anh ấy mà anh cũng không buông tha...”

“Anh không nghĩ anh ta sẽ mở đèn!” Anh gắt gỏng ngắt lời, cái chết của Trịnh Phóng và Thẩm Dục đã khiến anh bị nỗi day dứt dè dặt đến không thở nổi, nhìn đôi mắt màu hổ phách đọng đầy nước mắt của cô mà tim anh lạnh ngắt, “Em không tin anh?”

“Anh còn đáng để tin sao?” Cô hỏi, “Những thứ thù hận kia đã biến anh trở nên rất xa lạ. Em không nhận ra anh nữa, xưa nay chưa từng quen biết anh. Trong mật thất, anh bóp cổ em, em không trách anh và cũng không hận anh. Em nghĩ rằng tuy lòng anh chất chứa nỗi hận nhưng vẫn còn nhân tính. Thật không ngờ anh đã nhìn ra được từng cơ quan trong mật thất, anh không chỉ bỏ mặc không lo mà còn thúc đẩy...”

“Vì sao anh phải quan tâm đến bọn họ chứ?” Anh giữ chặt sau gáy cô, cảm hận nói: “Anh dựa vào cái gì mà phải quan tâm bọn họ chứ?”

“Bởi vì anh là cảnh sát. Đội trưởng, anh là cảnh sát đấy.” Cô ghen ngào, nước mắt chảy xuống như điên cuồng, “Lúc Lão Bạch chết, anh không chột dạ sao? Dù là tội phạm hung ác cũng cực cũng có quyền được nhận phán xét, không đến lượt anh xử chết họ. Anh thế này có khác gì so với Tutor? Lúc Vương Tử Hiên chết, Tần Xu chết, Nhiếp Đình Đình chết và cả Lão Bạch...” Cô khóc đến hơi thở khó nhọc, “Và cả Lão Bạch nữa!... Anh biết Tutor đáng kinh tởm thế nào không? Nhưng Đội trưởng anh lại trở nên y hệt gã. Đội trưởng, anh cũng đáng sợ như gã vậy.”

Thoáng chốc, Ngôn Hàm chỉ cảm thấy vạn tiễn xuyên tim, đau đớn đến mức mặt mày nhăn nhúm.

“Em biết trong lòng anh luôn có nỗi hận nên rất muốn báo thù, anh gặp phải chuyện bất công mà kẻ ác lại nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Nhưng những điều đó cũng không thể trở thành lý do anh xem thường tính mạng người khác. Dù đối phương là kẻ ác cũng không thể nghiêm nhiên giết họ như thế, bất kỳ ai cũng không thể làm vậy. Nhất là anh, anh là cảnh sát, đây là quy tắc.” Nước mắt cô tuôn rơi như mưa, “Đội trưởng, người khác làm vậy không sao, em không buồn để tâm. Nhưng anh không được, bởi vì...”

Bởi vì em yêu anh, em yêu anh vô vàn. Yêu đến mức không dám chắc anh có yêu con người hiện tại của em hay không nhưng vẫn muốn ám áp mà dè dặt đồ dành anh. Vậy nên, khi nhìn thấy người em yêu làm chuyện em căm ghét nhất, lòng em mới đau đớn đến thế, mới tuyệt vọng đến thế.

Cô đau lòng và tuyệt vọng, khóc đến mức nói không ra lời.

Anh kể đến hôn lên mắt cô: “Anh thật sự không thể không hận họ, chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện năm đó bọn họ gây ra cho em, A Thời, anh không thể nào tha thứ...”

“Em không phải A Thời.” Cô không nhìn được nữa, mắt không chế thét lên và đẩy anh ra, “Em không phải A Thời. Anh cũng đừng đổ hết lý do anh làm mọi chuyện lên đầu em. Em không chịu nổi thứ tình yêu này của anh. Em thà rằng không cần, anh đừng yêu em nữa.”

Sắc mặt Ngôn Hàm trắng bệch.

Gánh nặng về quá khứ đã khiến anh không thở nổi, nhưng cô cũng đâu được tự do hít thở. Cô đã rất nỗ lực, nhưng cô thật sự không nhớ nổi những chuyện đã trải qua, đâu chỉ một chút. Cô tro mắt nhìn anh vì cái quá khứ nặng nề ấy mà bày mưu đơn độc đầu với Tutor trong mật thất, nhìn anh bị nỗi thù hận khắc cốt ấy đè nặng đến nỗi biến thành một người khiến cô cảm thấy xa lạ và không tài nào hiểu nổi, một người lạnh lùng đến mức dù cô đồ dành thế nào cũng không thể ám áp trở lại. Cô lo lắng và sợ hãi, nhưng cô không nhớ được gì cả, thứ áp lực tiêu cực và chênh vênh này khiến cô sắp sụp đổ mất rồi.

Cô yêu anh, cô muốn thấu hiểu, muốn gần gũi, muốn yêu thương, muốn an ủi, muốn bầu bạn và muốn sống cùng anh. Nhưng khoảng cách mười năm chông chênh ấy đã biến thành một ranh giới không sao vượt qua giữa hai người họ.

Anh không phải Ngón Hàm của mười năm trước, anh đã trở thành con người lòng đầy mưu mô, xấu xa và lạnh lùng. Cô lại càng không phải Hạ Thòi của mười năm trước, cô đã không còn chung kỷ ức với anh, cô rất cố gắng nhưng không tài nào hiểu thấu nỗi đau khổ và những hành vi của anh. Chỉ dựa vào một chữ “yêu” là có thể giải quyết tất cả vấn đề sao?

Cô đau đến mức gần như chết lặng, sắp chết vì ngạt thở, cô bất chấp mọi thứ phát tiết: “Em là cô ấy, nhưng em không bao giờ có thể nhớ lại chuyện trước kia, không bao giờ có thể. Em không nhớ được quá khứ, chỉ luôn cố gắng lý giải anh, gần gũi anh, thấu hiểu cảm nhận của anh. Nhưng có cố gắng thế nào đi nữa cũng không thể cảm nhận sâu sắc được nỗi đau khổ mười năm qua của anh.”

“Chân Noãn...” Tim anh như rơi vào vực sâu không đáy, muốn cuống cuồng kéo cô lại theo bản năng, lại nghĩ đến lời cô nói thích anh gọi cô là Mèo Con thì vội vàng đổi lại tên: “Mèo Con, em đừng như vậy.”

“Em không phải A Thòi, không phải Chân Noãn, cũng không phải là Mèo Con của anh!” Cô đẩy anh, đá anh, “Anh vốn không hề biết em là ai, anh đừng vì em làm bất cứ chuyện gì nữa, cũng đừng nói chuyện anh làm là vì em. Em không chịu nổi đâu, thật sự không chịu nổi.”

Anh nhìn cô chằm chằm, đôi mắt ướt nhòa.

“Em không phải A Thòi trước kia, em sẽ không nhớ lại tất cả những chuyện có liên quan đến anh. Em thật hận chính mình, em hy vọng em không phải là em của trước đây, không phải là cô gái đã hại anh ra nông nỗi như bây giờ. Rõ ràng anh rất tốt, rõ ràng anh tốt như thế mà... Em không phải là em trước đây, Thẩm Dực cũng sẽ không chết. Anh đi đi, sau này đừng đến tìm em nữa, cũng không cần đến nữa.”

“Em...” Mắt Ngón Hàm đỏ hoe, run giọng, “Em... muốn chia tay với anh?”

Toàn thân cô đều đang run, cuối cùng nói: “... Phải.”

“Không thể nào!” Mắt anh ánh lên nỗi đau thấu xương, bước đến ôm cô, “Anh không đồng ý.”

“Em muốn chia tay với anh.” Cô ra sức đánh đá, đẩy anh ra.

Anh ôm chặt cô không chịu buông tay, suy nghĩ và lời nói đều hỗn loạn: “Mèo Con, em đừng như vậy. A Thòi...”

Cô vùng vẫy, gào thét lên tát vào mặt anh. Trong cơn kích động, nỗi phẫn nộ và oán hận khiến đầu óc mất tỉnh táo, cô kêu gào: “Em không còn là A Thòi của anh nữa! Em không có kỷ ức, A Thòi của ngày xưa, A Thòi của anh đã chết rồi! Còn em của hiện tại nếu sớm biết anh sẽ vì hận thù mà trở nên thế này, sớm biết giờ đây phải đau đớn như vậy, em thà rằng ban đầu đừng gặp gỡ anh.”

Ngón Hàm quay đầu đi, gương mặt trắng bệch. Một lúc lâu sau, anh chậm rãi quay lại, đôi mắt đỏ hoe, đong đầy nước mắt: “Mèo Con, em đã nói em yêu anh, muốn cả đời sống bên anh.” Nước mắt anh tuôn rơi, run run bật lên từng câu từng chữ, “Đây là chính miệng em nói.”

Cô nhạt nhòa nước mắt, lòng đau tái tê: “Em cũng không còn là Mèo Con nữa, cũng không phải là Mèo Con của anh nữa. Mèo Con thích Đội trưởng, nhưng mà... không phải thích là có thể giải quyết hết tất cả, không phải thích là có thể xem như mọi chuyện đều chưa từng xảy ra. Em thích anh, nhưng em mãi mãi sẽ không sống cùng anh. Em sẽ sống một mình, một mình đi suốt quãng đường còn lại. Anh đừng đến tìm em nữa.”

Cốt cách của cô hoàn toàn giống với A Thòi ngày xưa. Anh đau đến tan nát cõi lòng, nắm bả vai cô vẫn không chịu buông lời: “Bây giờ, chúng ta lập tức rời khỏi đây, anh sẽ đưa em rời khỏi nơi này. Tất cả đều sẽ trở nên tốt đẹp, trở về Thẩm Thành...”

“Em không cần! Sau này, em sẽ sống một mình, em không muốn ở cùng anh nữa.” Cô đẩy mạnh anh, mắt không chế lẫn nữa, “Anh đừng đụng vào em, anh đi đi! Em không phải Hạ Thòi, không phải Chân Noãn, cũng không phải Mèo Con, không phải ai hết, anh đừng đến tìm em nữa. Anh đến Thẩm Dực lại cho em, đến anh ấy lại cho em.”

“Được.” Mắt anh ngăn ngán nước, nghiêng răng đến tê cứng cả hàm. Anh ôm chặt lấy cô. Cô vùng vẫy, khóc đến toàn thân mướt mồ hôi, gương mặt tái nhợt lấm lem nước mắt.

Bác sĩ và y tá nghe thấy tiếng động, liền đi vào kéo Ngón Hàm ra: “Tình trạng bệnh nhân không tốt, cần phải bình tĩnh, anh đi ra ngoài trước đi.”

Nhưng Ngón Hàm như đã mất hồn, ôm chặt Chân Noãn vào lòng không buông. Cô nắm lấy anh, vừa đánh đá vừa gào khóc, tâm trạng vô cùng kích động khiến người ngoài nhìn thấy lại hiểu nhầm rằng không muốn để anh đi.

Anh cũng không thể khống chế tâm trạng của mình, ghì cô vào ngực, không để tâm đến mọi người đang có mặt xung quanh, nói từng câu từng chữ: “Mèo Con, anh yêu...”

Bác sĩ vội tiêm thuốc an thần vào cánh tay Chân Noãn. Trong nháy mắt, cô yên tĩnh trở lại, từ từ nhắm mắt, mê man trong lòng Ngón Hàm và ngủ.

Ngón Hàm cũng đột nhiên lắng dịu, nhớ lại từ khi nhận ra cô là Hạ Thòi, anh đã mất khống chế giành cô cho riêng mình. Tính cách cô nhu nhược lại yêu anh nên không trách anh, thậm chí cả chuyện anh bóp cổ cô đều không cần lời giải thích nào cả. Sau khi ở cùng nhau, cô luôn dịu dàng theo bên cạnh anh, lúc anh mệt mỏi thì ôm anh và nghiêm túc nói “Đội trưởng là tài ba nhất!” để khích lệ anh, thậm chí là an ủi anh bằng thân thể mình. Ngay cả lúc bày tỏ không hy vọng Đội trưởng bị cuốn vào thù hận cũng dè dặt như thế, nói xong liền nhào vào lòng anh ôm lấy anh vì sợ anh không vui. Duy chỉ có lúc Thẩm Dực gặp nạn, cô mới bộc lộ cảm xúc mãnh liệt rằng không hy vọng Thẩm Dực chết.

Ngoại trừ nguyên nhân khác, Thẩm Dực chết đi chẳng phải sẽ khiến nỗi day dứt trong cô ảnh hưởng đến tình cảm giữa cô và Ngón Hàm hay sao. Cô

không muốn như thế. Ngôn Hàm cứ luôn nghĩ rằng cô thật sự yêu anh, còn anh ở cùng cô dường như đã là lẽ đương nhiên. Anh thậm chí chưa bao giờ nói với cô một câu: Anh yêu em. Vì vậy, trời cao đã lấy lại cơ hội này mất rồi.

Bác sĩ làm kiểm tra cho Chân Noãn trong lúc cô đang hôn mê. Ngôn Hàm rời khỏi phòng bệnh, chán chường dựa vào vách tường, bả vai run run.

Cô vẫn còn trẻ, lại thiện lương, nhưng anh thì đã già rồi... Già đến mức không chịu được nỗi giày vò nữa. Mất đi cô lần nữa sẽ lấy mạng anh mất. Nhưng chính vào lúc này, anh lại tỉnh táo hơn bao giờ hết. Anh đã tìm kiếm suốt mười năm ròng, rốt cuộc cũng tìm lại được cô, nhưng là cô trong một hình dáng hoàn toàn thay đổi. Duy chỉ có tính bướng bỉnh kia là giống hệt A Thời, nhưng còn anh trải qua mười năm ấy đã biến thành kiểu người mà A Thời cũng sẽ căm ghét mất rồi. Anh của quá khứ vĩnh viễn không trở về được nữa.

Ngôn Hàm đứng một mình trong hành lang, đưa tay che kín đôi mắt, nước mắt không nghe không chế cứ thế tuôn trào.

Sau khi Chân Noãn mê man, Ngôn Hàm sắp xếp người nhà mình trông chừng phòng bệnh rồi chuẩn bị đến Cục một chuyến. Về việc xử phạt anh nổ súng giữa nơi đông người, Cục trưởng Thượng muốn tìm anh nói chuyện.

Cùng lúc này, Kỷ Thâm trước sau vẫn không mở miệng, còn mời luật sư trẻ tuổi Chân Ý nổi danh như còn ở Hồng Kông đến biện hộ cho gã. Ngôn Hàm muốn tự mình đến thăm người bạn già Kỷ Thâm này.

Tutor, chuyện mười năm trước cũng đến lúc nên được phơi bày rồi!

Trên đường đi, Ngôn Hàm nhận được một cuộc điện thoại, là Quan Tiểu Du gọi đến với giọng nghẹn ngào: “Đội trưởng Ngôn, xảy ra chuyện rồi.”

“Sao thế?”

“Bọn em đã lấy máu của Kỷ Thâm kiểm tra đối chiếu, nhưng mà...”

“Nói đi!”

“Không hiểu tại sao mẫu máu của Kỷ Thâm lại thiếu đi 10ml, hơn nữa trong mẫu máu còn có EDTA (một loại thuốc chống đông).” Quan Tiểu Du khóc nức nở, “Luật sư của Kỷ Thâm nghi ngờ tính hợp pháp của mẫu máu thu được tại hiện trường, cho rằng không thể loại trừ khả năng cảnh sát trước đó đã lấy máu Kỷ Thâm rồi rải vào hiện trường. Em xin lỗi, Đội trưởng Ngôn, bọn em thật sự không chạm vào mẫu máu của Kỷ Thâm. Nhưng mà... Chúng cứ mẫu máu trên cây gây tại hiện trường bên tàu đã vô dụng rồi.”

“Ừ.” Ngôn Hàm điềm tĩnh cúp điện thoại, lại gọi cho Đàm Ca, “Người tôi nói đến có xuất hiện trong đoạn phim giám sát không?”

“Có.”

“Tốt, trông chừng đi, tuyệt đối đừng để bỏ trốn. Nếu cần thiết thì cứ giam lại.”

“Được...” Đội trưởng Ngôn, bây giờ cậu đến tìm Kỷ Thâm e rằng không được rồi, luật sư muốn dẫn gã đi, chúng ta không thể thẩm tra được nữa.”

“Anh nói với Kỷ Thâm rằng tôi sắp đến rồi, gã sẽ chờ.”

Ngôn Hàm gặp được luật sư Chân Ý đang trao đổi với cảnh sát trong Cục, cô nhìn thấy anh liền nở nụ cười: “Anh hai.”

Anh nói: “Giỏi quá nhỉ, đào hồ đào đến đầu của anh luôn rồi.”

Cô cười khúc khích: “Luật sư khác cũng có thể phát hiện ra chỗ sơ hở này, để người khác kiếm tiền chi bằng để em kiểm, đúng không?”

“Vây cũng đúng.”

Cô vừa đi đến vừa nhỏ giọng dặn dò anh: “Ngôn Cách có nói nếu không phải cảnh sát muốn vu oan, tùy tiện tìm người chết thay thì phần vết máu này đã có người động tay động chân rồi.”

“Anh biết.”

“Ừ.” Cô nhún vai, “Vây bây giờ em đưa đương sự Kỷ Thâm của em đi đây.”

Ngôn Hàm hơi nheo mắt: “Làm cảnh sát thì anh không thể thăm vấn anh ta, nhưng làm bạn thì anh có thể nói chuyện với anh ta chứ?”

“Bạn?”

“Ừ.”

Chân Ý đảo mắt, nghĩ ngợi: “Em phải hỏi anh ta trước đã.”

“Được.”

Cảnh sát và luật sư đều đứng ở bên này hành lang, tránh xa phòng họp để giữ yên lặng. Đây là cuộc trò chuyện cá nhân đôi bên đều chấp thuận và cho phép, nên những người bên cạnh không thể ghi chép lại.

Ngôn Hàm đẩy cửa ra, từ cái nhìn đầu tiên đã xác định Kỷ Thâm này chính là người quen của anh, Tutor.

“Kỷ Thâm” đứng thẳng người trước cửa sổ, cho hai tay vào túi, dường như đang ngắm cảnh tuyết bên ngoài.

Ngôn Hàm đóng cửa lại, “Kỷ Thâm” quay đầu lại nhìn anh, một hồi lâu mới cười rất nhạt và nói: “Đã lâu không gặp.”

“Ừ.” Anh đi đến chào lại: “Thiên Dương.”

Gã có một gương mặt giống hệt “Kỷ Thâm”, thanh tú và sáng sủa, nhưng ánh mắt lại tinh táo và trầm ổn, nhìn thấu mọi việc. Đối mặt với cách xưng hô của Ngôn Hàm, gã ung dung tiếp nhận: “Tôi đã biết chuyện này có giấu được cả thế giới thì cũng không thể gạt được cậu mà.”

Gã tìm được đối thủ liền tháo bỏ vỏ bọc ngây trang, thoải mái trò chuyện: “Cậu bắt đầu nghi ngờ từ khi nào?”

“Lúc xác ướp xuất hiện. Tính chất đặc biệt của xác ướp đã giúp thi thể của Lữ Băng được bảo quản vô cùng hoàn hảo. Vết thương trên cổ của cậu ta cho thấy người giết cậu ta từng được huấn luyện chuyên nghiệp. Những nơi khác không bị thương tổn, cậu ta không hề giãy giụa. Vì vậy, chắc hẳn cậu ta biết hung thủ, rất có thể hung thủ cũng là lính đặc chủng giống như cậu ta. Khi đó, tôi đã bắt đầu nghi ngờ mỗi người trong đội, nhất là cậu. Tính cách Lữ Băng yếu đuối, lại sợ phiền phức, chuyện năm đó đã trở thành nỗi ám ảnh rất lớn đối với cậu ta. Cậu ta sẽ đề phòng tất cả mọi người trong đội, ngoại trừ cậu và tôi.”

Thiên Dương suy nghĩ chốc lát: “Nhưng sau đó tin tôi chết đã truyền đi kia mà.”

“Trong mật thất màu đỏ, khẩu súng trên thùng cầu dao điện.” Đôi mắt đen láy và trầm tĩnh của Ngôn Hàm đang quan sát gã, “Độ cao kia chỉ có tôi mới có thể với đến. Dù người khác đến được căn phòng đó cũng không lấy được súng. Cậu muốn thăm dò tôi, xem tôi có cầm súng đi trả thù, giết hết những kẻ tôi hận hay không. Không để người khác lấy là sợ người khác sẽ giết tôi. Cậu vẫn chờ tôi đi ra ngoài gặp mặt cậu, nếu không thì một mình cậu thật quá cô đơn.”

Ngôn Hàm hơi nù mắt, nhớ đến lời Chân Noãn từng nói: Cảm giác Tutor này rất cô đơn. Và bây giờ, Ngôn Hàm anh cũng đã cô đơn một mình rồi.

“Kỷ Thâm” đi đến bên cạnh máy nước nóng, cầm cốc giấy rót nước và nói: “Cậu không nghĩ rằng trước khi tôi chết đã thiết kế xong mật thất, sau đó thật sự đã bị giết sao?”

“Cậu đã giết Tần Xu.”

Thiên Dương đưa cốc giấy trong tay cho anh, nhưng anh lắc đầu từ chối. Gã giữ lại cốc nước trong tay mình: “Cậu hẳn đã điều tra mạnh mẽ về Lâm Bạch Quả, cậu không nghĩ rằng tôi giết Tần Xu là vì muốn Phó Viện trưởng Tần ném trái nõi đau khi mất con gái à?”

EFF – Ebook Fun & Free

“Phó Viện trưởng Tần chịu nỗi đau mất con gái là Chân Noãn năm xưa.” Ngôn Hàm nhìn ra bão tuyết ngoài cửa sổ, gương mặt lạnh lùng, “Cậu giết Tần Xu là vì cô ấy đang khôi phục lại khuôn mặt của thi thể “Lam – Thiên Dương”. Qua mấy ngày nữa là có thể phát hiện ra nạn nhân thật sự không phải là “Lam – Thiên Dương” mà là Kỷ Thâm. Thân phận của cậu sẽ lập tức bại lộ.”

“Đúng là không thể gạt được cậu mà.” Thiên Dương nói.

Ngôn Hàm: “Ban đầu, tôi không xác định được cậu đã hoán đổi gương mặt của ai. Đến khi điều tra vụ án Tutor liên tục giết người, tôi đã phát hiện gã có thể dễ dàng lấy được mọi nguồn tư liệu mà không để lại dấu vết, điều này cho thấy thân phận người chết đã hoán đổi với cậu có thể hành động rất thuận lợi. Hơn nữa, người này lại cần phải biến mất một khoảng thời gian, lúc đó tôi mới nghĩ đến lãnh đạo cấp cao của Hoa Thịnh, cũng chính là Kỷ Thâm. Tuy có nghĩ đến nhưng cũng không vượt qua được tốc độ của cậu, cậu lại ra tay với Thẩm Dục.”

Anh siết chặt bàn tay, quay đầu nhìn gã: “Cậu chỉ muốn biết một cái tên, không cần thiết phải giết Thẩm Dục.”

“Tôi không giết anh ta thì anh ta cũng giết tôi thôi. Anh ta che giấu cái tên trên cánh cửa cuối cùng của mật thất chính là muốn chờ tôi đến tìm anh ta.”

“Cậu chỉ muốn biết một cái tên, không cần thiết giết Thẩm Dục.” Ngôn Hàm lặp lại lần nữa, chậm rãi nói, “Mục tiêu của cậu là tôi.”

Thiên Dương nhướng mày, có chút tiếc nuối: “Xem ra, Hạ Thời đã vứt bỏ cậu rồi.”

Ngôn Hàm chăm chăm nhìn gã, không lên tiếng.

“Tiểu Hóa, tôi đã đoán trước lần gặp lại này cậu nhất định sẽ hỏi “Thiên Dương, tại sao cậu làm những chuyện này? Tại sao lại biến thành bộ dạng bây giờ?”. Tiểu Hóa, nếu tôi giải thích lý do vì sao mình thay đổi, bất kể tôi lạc bước vào chốn tăm tối thế nào, người bên cạnh như cậu cũng sẽ đứng ở đỉnh cao đạo đức mà nói “Dù thế giới bên ngoài có ra sao, cậu đều nên giữ gìn bản chất lương thiện của mình, đây không phải lý do cậu đi theo cái ác”. Nhưng mà Tiểu Hóa, giới hạn để một người giữ được bản chất lương thiện là ở đâu kia chứ? Có một câu hỏi vui rằng nếu cho cậu mười nghìn tệ đổi lấy việc đánh gãy một tay cậu, cậu sẽ làm gì? Nếu nâng lên mức một trăm nghìn, một triệu, trăm triệu, thậm chí đến cả tỷ thì sao? Người khác tát cậu một cái, cậu sẽ không định giết đối phương, nhưng nếu đối phương đâm cậu một nhát dao thì thế nào? Hẳn giận mặt cậu xuống đất, làm thương tổn và si

nhục người thân của cậu nhưng luật phát và công chính lại không thể xử phạt hẳn thì sao? Nếu tấm lòng lương thiện của một người có giới hạn, nếu vầng hào quang của những từ công bằng chính nghĩa này cũng có giới hạn, vậy bản thân chúng chính là một loại tội ác và thể giới bóng tối khác.”

Gã không có ý cười, đôi mắt tĩnh lặng như đầm nước chết.

“Lần đầu tiên cậu thấy xương sườn của Hạ Thời đã nứt nổi điên. Cậu trông thấy xác ướp rồi rạc được đào lên từ nhựa đường thì đã quyết định che giấu để tự mình trả thù. Khi nghe tôi nói muốn tụ họp mọi người lại với nhau, cậu đã đánh hơi được nguy hiểm nhưng không hề ngăn cản. Lúc tôi báo tin Trịnh Dung là một trong những người quản lý kế hoạch T, cậu liền hy vọng ông ta chết. Cậu nhìn thấy cảnh tượng năm đó tái hiện trong mắt thất nên đã muốn giết mọi người, bao gồm cả “Chân Noon” hiện tại. Cậu nhìn thấy Hạ Thời bị xe tôi chở đi thì lập tức nổi sùng bất chấp chốn đông người.

Bây giờ, cậu bị Hạ Thời vứt bỏ, cậu biết tôi là Tutor, là kẻ năm đó đã bắt cóc cô ấy, hại cô ấy chịu khổ, hại hai người chia cách mười năm, cậu lại muốn giết tôi. Cậu cũng biết rõ tôi vì muốn che giấu tội ác nên sẽ đề phòng cô ấy hồi phục lại trí nhớ chỉ tội tôi của năm đó, đề phòng sau khi sức khỏe cô ấy bình phục sẽ vạch tội tôi của hiện tại trong vụ án của Thẩm Dục và sẽ trở thành mối đe dọa tiềm tàng với cô ấy, cậu càng muốn giết tôi hơn. Từng chút từng chút, khi chúng ta cảm thấy sợ hãi, khi tín ngưỡng của chúng ta bị sụp đổ, khi chúng ta kiên trì đến giới hạn cuối cùng, bản chất đơn thuần sẽ từ từ bị thể giới đen tối nuốt chửng, sẽ quên mất ý niệm thuở ban đầu và rồi biến thành bộ dạng hiện giờ.”

Thiên Dương nhìn Ngôn Hàm, anh chỉ im lặng lắng nghe, rất yên tĩnh.

“Bất kể cậu biểu hiện bình tĩnh đến mức nào, tôi cũng nhìn ra được cậu đã có ý nghĩ giết tôi. Nếu những trắc trở này, những trắc trở làm lung lay tín ngưỡng của cậu là một cuộc thử thách và giày vò thì Tiểu Hóa à, cậu thua rồi. Đối mặt với trắc trở mà số phận đã an bài, tôi cũng chịu thua như cậu. Cậu muốn hỏi tại sao tôi thay đổi ư? Đây chính là đáp án.”

“Bởi vì xem tôi là đối thủ...” Ngôn Hàm cười rất nhạt, “Nên muốn xem lúc tôi gặp phải những chuyện này sẽ phản ứng ra sao ư.”

Thiên Dương: “Khi tín ngưỡng của tôi sụp đổ, tôi đã trở thành như bây giờ.”

Ngôn Hàm vẫn còn nhớ rõ Thiên Dương trong quá khứ là thế nào, một người trầm lặng hướng nội nhưng mang trong mình nhiệt huyết và hoài bão về một lý tưởng chính trực và đơn thuần nhất. Thế nhưng, cuộc tàn sát đêm đó đã phá vỡ tất cả, cậu ta cũng giống như Ngôn Hàm, vì không chịu nổi sùng mà bị trách mắng và đánh đập, chỉ đành trở mắt nhìn những người tay không tác sát ngã xuống. Ánh lửa, máu tanh, tiếng kêu thảm thiết và mùi xác cháy kia... đã đã kích thích thần của cậu thiếu niên. Cậu ta thề rằng sẽ tìm ra chân tướng, kết quả lại điều tra ra người mà cậu kính trọng nhất, người mà cậu luôn xem là tấm gương noi theo từ lúc nhập ngũ, càng phát hiện đồng đội ngày xưa đã vì tiền tài, quyền thế và danh lợi mà thay đổi. Giờ phút này, cậu ta vô cùng bình tĩnh nói: “Khi tín ngưỡng của tôi sụp đổ, tôi đã biến thành như bây giờ. Cậu cũng giống như thế.”

Ngôn Hàm khẽ lắc đầu, nhưng không nói gì cả. Nghĩ là một chuyện, làm lại là chuyện khác. Quả thật, anh từng hy vọng bọn họ chết đi, nhưng anh sẽ không giết bọn họ. Người báo tin cho Trịnh Dung không phải là anh mà là Tutor. Về phần Hoàng Huy, lúc anh ta chạy vào máy sấy, Ngôn Hàm chỉ chú ý đến Thân Hồng Ung và mấy mặt mã, hoàn toàn không biết anh ta đã vào đây từ bao giờ.

Trong hành lang sao năm cánh, Ngôn Hàm biết có người muốn giết Thân Hồng Ung, nhưng với sức lực một mình anh thì không thể nào thay đổi được gì. Trong căn phòng snooker, dù Chân Noon có bật đèn đi nữa thì anh ở bên cạnh cũng sẽ bảo vệ được cho cô. Còn về Trình Phóng, giờ đây nhớ lại vẫn khiến Ngôn Hàm đau đầu trong lòng, anh hoàn toàn không ngờ rằng anh ấy sẽ bật đèn tự sát, để Đới Thanh giết mình.

Và cả Đới Thanh, Ngôn Hàm biết sùng có vấn đề, nên đã bảo Chân Noon cầm lấy, chính là vì anh không muốn lúc đánh nhau với Đới Thanh bị cướp đi, nhưng đến cuối cùng vẫn để hân thừa dịp sơ hở cướp lấy nổi sùng.

Suốt những năm qua, đã bao lần anh manh nha ý định giết người trong đầu, nhưng anh đều không làm. Anh biết rõ bản thân không phải là thần, cũng không phải thánh hiền. Anh chỉ là một người bình thường như bao con người khác trong cõi đời này, bởi vì có tình nên mới có thù và có hận. Đôi khi sẽ hận đến mức muốn giết người.

Nhưng anh đã không làm vậy, vì anh sẽ đau đớn và đấu tranh, sau đó tỉnh táo và nhắc nhở mình phải áp chế bóng ma đen tối trong lòng. Bởi vì ba Hạ đã từng nói rằng tội ác lớn nhất của một hành vi phạm tội không phải là tước đoạt và cướp đi mạng sống nạn nhân, mà là những tổn thương tinh thần và một linh hồn bị nuốt chửng của người ở lại phải gánh chịu. Đừng để lòng con bị nó vấy bẩn, cũng đừng bị nó đồng hóa, nếu như vậy sẽ càng bị thâm hơn. Và còn bởi vì lời nói của Hạ Thời, tín ngưỡng của cô chỉ có một chữ Thiện mà thôi.

Vì vậy mà mười năm trôi qua, dù hận đến nghiến nát cả răng, hận đến một mình lau khô nước mắt, anh đều cố gắng nhẫn nhịn và vượt qua, luôn ra lệnh cho chính mình phải đi đúng đường. Thịnh thoảng có lúc lệch khỏi quỹ đạo nhưng sẽ lại nhanh chóng trở về đường cũ. Anh vẫn luôn làm như thế.

Thế nhưng, lời nói hôm nay của Thiên Dương và Chân Noon đã khiến anh mất đi phương hướng. Những lần thịnh thoảng lệch khỏi quỹ đạo kia có xem như đã tự mình sa ngã hay không? Trong mắt thất, anh đoán trước sẽ có chết chóc nhưng vẫn thờ ơ như không có được xem là đã bị bóng tối xâm chiếm tâm hồn hay không?

Anh không có thời gian để tự suy xét, bởi vì giờ đây niềm tin anh kiên trì bấy lâu đều đã vỡ nát. Anh nhớ đến cảnh Chân Noon gào khóc trong phòng bệnh: “Không phải thích là có thể giải quyết hết tất cả mọi chuyện. Không phải thích là có thể xem như mọi chuyện chưa từng xảy ra. Em thích anh nhưng em sẽ không ở cùng anh nữa. Em sẽ một mình đi hết quãng đời còn lại!”

Đúng vậy! Mười năm đã qua, dù cô không còn ký ức nhưng cốt cách vẫn là cô của ngày nào. Cô không thay đổi, nhưng anh thì sao? Anh không biết mình có bị xem là đã thay đổi hay không nữa.

Ngôn Hàm bình thần nhìn về phía Thiên Dương: “Cậu dẫn dụ tôi đi tìm Trần Hàn là muốn nói gì với tôi?”

“Cậu biết mà.” Gã chắc chắn rằng bọn họ tâm linh tương thông.

Ngôn Hàm nói: “Cậu phát hiện hần là đối tượng thí nghiệm của kế hoạch T, nhận thấy hần có vấn đề nên định khuyên can. Tiếp cận hần, trò chuyện với hần, giới thiệu cho hần thử những trò mới mẻ như radio hay truyện trinh thám mà bọn con trai đều thích. Nhưng không ngờ...”

“Ngược lại khiến hần càng đi càng lệch hướng.” Thiên Dương nói, “Tôi mới ý thức được rằng mỗi người đều có quỹ đạo cuộc đời của riêng mình, người khác không can thiệp được.”

Ngôn Hàm im lặng chốc lát rồi nói: “Cậu vốn làm việc cẩn thận và kỹ lưỡng, giết nhiều người như vậy nhưng chỉ có Thẩm Dực là để lại bằng chứng. Chúng tôi bắt được cậu nhưng vẫn để cậu trốn thoát. Lần sau tìm được nhược điểm của cậu không biết sẽ là lúc nào đây.”

Thiên Dương gật đầu: “Đúng.”

“Sau này có dự định gì không?”

“Một trong những lựa chọn là tiếp tục làm Tutor.”

Ngôn Hàm: “Tôi cho rằng chính nghĩa chẳng qua là vỏ bọc mà thôi, mục đích thật sự của cậu chính là trả thù cho Lâm Bạch Quả.”

“Phải. Tôi muốn báo thù cho Bạch Quả, hiện giờ mục đích đã đạt được, chỉ còn lại con đường chính nghĩa này thôi. Sau này, những tội nhân không danh chính ngôn thuận như Tần Xu và Thẩm Dực sẽ không xuất hiện trong phán quyết của Tutor hiện tại nữa. Lần này giết họ là tôi có lòng riêng, mai sau sẽ không thể nữa. Nhưng ngoại trừ điều này ra, vẫn còn có lựa chọn khác, có lẽ...” Gã lẳng lặng nhìn anh, “Tôi sẽ không làm Tutor nữa, xóa sạch tất cả những thứ trong quá khứ không chừng.”

Ngôn Hàm im lặng giây lát, xóa sạch quá khứ hay nói Chân Noãn chính là chương ngại của gã.

Anh hỏi: “Vì sao phải trả thù cho Lâm Bạch Quả? Cậu và cô bé ấy có quan hệ gì? Và có quan hệ thế nào với Tutor từng quản lý kế hoạch T? Kẻ nội gián của cậu trong Cục Cảnh sát là ai...”

“Tiểu Hỏa.” Thiên Dương cúi đầu liếc nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi phải đi đây. Hôm nay, tôi chỉ trả lời cậu một vấn đề thôi, hãy hỏi cậu muốn hỏi nhất đi.”

Ngôn Hàm bỗng im lặng. Ánh tuyết ngoài cửa sổ soi vào gò má anh, trắng trẻo và bật lên những đường nét rõ rệt. Anh mím môi, nỗi đau đón lướt qua trong đôi mắt rồi biến mất, cuối cùng chậm rãi cất lời: “Năm đó, A Thời... đã xảy ra chuyện gì?”

Thiên Dương uống xong cốc nước, vò cốc giấy thành một cục.

“Ở xưởng nhựa đường...” Gã nói: “...Nơi đó xảy ra rất nhiều chuyện, tôi chỉ tham gia một chuyện trong số đó. Từ lúc trở về sau hành động Ngăn Kiểm ở biên giới, năm đầu tiên tôi vẫn thường mơ thấy ác mộng, mơ thấy ba mươi bảy tính mạng vô tội trong thôn kia. Tôi không sao vứt bỏ được chuyện này, bắt đầu điều tra nội ứng trong đội là ai. Tôi từng nghi ngờ Thân Hồng Ứng, Trình Phóng, Hoàng Huy, Lữ Băng, Đới Thanh và cả cậu. Tôi cùng một trong những người quản lý kế hoạch T lớn lên nên biết đến sự tồn tại của nó. Nhưng tôi không biết tin tức nội bộ trong đó, bởi vì tôi đã cắt đứt quan hệ với họ từ lâu rồi. Tôi cũng như cậu, muốn làm lính, muốn làm cảnh sát, muốn làm rất nhiều việc. Và cũng giống như cậu, sau lần hành động đó, tôi muốn điều tra chân tướng mọi việc. Kể tôi nghi ngờ đầu tiên là Hoàng Huy, tôi đã theo dõi hần rất lâu, quả thật hần ta rất khả nghi. Hần và mấy tổ viên kế hoạch T lập mưu đánh cắp một nhân chứng quan trọng của cảnh sát trong viện điều dưỡng dành cho người thực vật.”

Ngôn Hàm tiếp lời: “Nhân chứng kia là Tina.”

“Đúng. Tôi vẫn luôn theo dõi cô ta và đã đợi rất lâu bên ngoài trạm điều dưỡng tạm thời của cô ta. Bọn họ mang vào một người và mang ra một cái hòm.”

Ngôn Hàm hít thở đều đều, Chân Noãn thật sự đã bị phân xác tại đây.

“Sau đó, bọn họ đến xưởng nhựa đường của Thân Hồng Ứng, ném đồ trong hòm vào thùng axit sulfuric.” Thiên Dương vứt cốc giấy vào giỏ rác, lấy một hộp thuốc ra khỏi túi, cười lạnh, “Thân Hồng Ứng không phải người của kế hoạch T, nhưng lúc trước vì muốn lập công, hần ta lại mở một mắt nhắm một mắt để mặc Hoàng Huy và Đới Thanh báo cáo sai quân tình. Sau này, thậm chí hần ta còn cung cấp chỗ cho Hoàng Huy, giúp Hoàng Huy tiêu hủy xác cô gái kia vì sợ cô ta nói ra sự thật trong thôn. Dù Chân Noãn đã là người thực vật, não bị thương tổn hoàn toàn không thể tỉnh lại, hần ta cũng không buông tha. Nếu không phải hần ta, tại sao xưởng nhựa đường lại ngừng sản xuất và đóng cửa vào trước mùa xuân một tháng chứ.”

Khóe môi Thiên Dương nhếch một nụ cười tàn nhẫn, Ngôn Hàm chưa từng thấy vẻ mặt này của gã. Trong trí nhớ của anh, Thiên Dương là người trầm lặng, ít khi biểu lộ cảm xúc và vô cùng hướng nội. Khi đó, Đội trưởng Thân Hồng Ứng là thần tượng của gã, là người dẫn dắt và cũng là người thầy gã kính trọng.

Thiên Dương thấy Ngôn Hàm nhìn mình liền hiểu sai ý, vội giải thích: “Cũng như cậu thôi, trước kia không hút thuốc lá, giờ thì hút rồi.”

Gã đưa cho anh một điếu, anh lắc đầu: “Cai rồi.”

Thiên Dương không ép buộc, bật hộp quẹt, ánh lửa chiếu lên mặt gã đỏ chóc: “Ngày Chân Noãn chết là mừng Bảy tháng Chạp, trước Hạ Thời một

ngày.”

Ngôn Hàm bình tĩnh hít vào lần nữa, nhưng lòng lại vô cùng chấn động.

“Thẩm Dục không hề biết Chân Noãn đã chết, còn cho rằng đã bị người kế hoạch T bắt đi, nên anh ta đồng ý với Phó Viện trưởng Tần bắt cóc Hạ Thời và giết chết cô ấy, có một phần nguyên nhân xuất phát từ việc bản thân anh ta muốn biến Hạ Thời thành... Ít nhất là khiến Hạ Thời mất ý thức trong thời gian dài, đợi khi tìm được Chân Noãn thì hoán đổi hai người họ trở lại.”

Ngôn Hàm lạnh nhạt nói: “Anh ta nghĩ như vậy nhưng đã không làm vậy.”

“Phải. Thẩm Dục đã không làm vậy. Nhưng đi chung với anh ta còn có tổ viên kế hoạch T, Hạ Thời đã biết bí mật cái chết của Bạch Quả, Phó Viện trưởng Tần lại muốn che giấu nên chắc chắn cô ta phải chết. Sau khi bọn họ bắt được cô ấy thì đã hùng hổ đánh cô ấy đến hôn mê. Tôi đoán Thẩm Dục đã đến kiểm tra vết thương và nói cô ấy chết rồi. Vì vậy, bọn họ mới vứt cô ấy ở xưởng nhựa đường bỏ hoang kia và ung dung rời đi. Nhưng sau đó, Thẩm Dục đã quay trở lại.”

Ngôn Hàm cố nén không nghĩ đến cảnh Hạ Thời bị một đám đàn ông đánh, điềm tĩnh nói: “Giữa lúc bọn họ rời đi và Thẩm Dục quay trở lại, cậu đã đến xưởng nhựa đường.”

“Đúng. Tôi theo dõi Hoàng Huy đã lâu, phát hiện hẳn không phải người kế hoạch T mà chỉ là một quân cờ bị lợi dụng. Nhưng cũng nhờ hần mà tôi đã thuận lợi đuổi theo được một gã tổ viên của kế hoạch T. Tổ viên kia lại đúng lúc tham dự vào hành động tiêu diệt Hạ Thời với Thẩm Dục. Đêm hôm đó, tôi chỉ nghĩ người kế hoạch T lại giết người diệt khẩu nên mới chọn xưởng nhựa đường hủy thi diệt tích. Bấy giờ nghĩ lại, lúc ấy Thẩm Dục nhất định đã đánh lừa đám tổ viên bỏ đi, khiến bọn họ cho rằng anh ta đã vứt Hạ Thời vào thùng axit sulfuric, nhưng thật ra thì anh ta đã giấu cô ấy bên cạnh thùng nhựa đường.”

Ngôn Hàm khẽ nghiêng rằng, nói: “Cậu không biết cô ấy ở đâu, nhưng hôm đó cậu đã đến xưởng nhựa đường để học theo kế hoạch T đến đó hủy xác. Kết quả... bị A Thời tình lại trông thấy đúng không?”

Thiên Dương chậm rãi nhả ra một làn khói: “Phải.”

Tim Ngôn Hàm lại run lên, kiềm chế hỏi: “Cậu giết Lữ Băng nên đến đó vứt xác của Lữ Băng à?”

“... Không phải.” Thiên Dương nheo mắt nhìn anh, quả nhiên vừa nhắc đến chuyện của Hạ Thời thì anh đã không còn lý trí, ngay cả suy nghĩ cũng không sáng suốt nữa. Giết người chuyên xác đi xa quá mạo hiểm rồi, “Tôi hẹn Lữ Băng đến xưởng nhựa đường nói chuyện, lần hành động đó Lữ Băng là người được lợi nhưng không chịu thừa nhận sai lầm. Tôi đã giết cậu ta ở trong đó, có thể là vì nói chuyện quá lớn nên đã đánh thức Hạ Thời. Cô ấy ở trên giá cao, lúc tỉnh lại vừa trở mình, bóng liền nhanh chóng in xuống, tôi ngẩng đầu đã nhìn thấy cô ấy.”

Ngôn Hàm mím môi thành một đường, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Cô ấy đã nhìn thấy nên tất phải diệt khẩu, đúng không?”

Thiên Dương không trả lời, bỗng nhớ về chuyện xưa: “Tiểu Hòa, trước khi đi lính, lúc chỉ có hai chúng ta tán gẫu, cậu luôn nhắc đến Hạ Thời, nói cô ấy nào là xinh đẹp, nào là dịu dàng, nào là đáng yêu, nào là thiện lương, khen cô ấy thông minh nhưng cũng bảo cô ấy ngốc nghếch, còn nói tính tình cô ấy vừa yếu đuối lại cứng rắn. Khi đó, tôi rất hiếu kỳ Hạ Thời là người thế nào, thậm chí rất muốn trông thấy cô ấy. Sau khi rời khỏi đơn vị, tôi cũng điều tra cậu. Lúc đó, cậu cùng với Hạ Thời ở Dự Thành sống cuộc sống rất tốt. Tôi từng đứng xa xa nhìn cô ấy, giống hệt với những gì cậu đã miêu tả, cũng giống hệt với tưởng tượng của tôi.”

Ngôn Hàm lặp lại từng câu từng chữ: “Cô ấy nhìn thấy cho nên phải diệt khẩu đúng không?” Anh hỏi, “Giết cô ấy cũng là một phần thử thách dành cho tôi đúng không?”

Thiên Dương không trả lời mà thông thả nói: “Cô ấy biết rõ mình nhìn thấy toàn bộ quá trình tôi giết người nên tôi nhất định sẽ giết cô ấy. Tôi nhận ra cô ấy, nhưng cô ấy không biết tôi. Cô ấy còn hỏi tôi rằng có phải sau khi giết cô ấy thì sẽ vứt xác vào thùng axit sulfuric không. Tôi nói phải, sau đó cô ấy khóc.”

Ánh nắng ngoài cửa sổ bắt chợt sáng lên, chói lòa mắt người, gương mặt Ngôn Hàm mơ hồ trong ánh dương, không thấy rõ nữa.

“Tôi nhìn ra được cô ấy rất sợ hãi, đang run rẩy, vừa khóc vừa lau nước mắt gọi... anh Tiểu Hoà... Cô ấy chạm phải công tắc mở dây chuyền sản xuất, nào là sản xuất nhựa đường, nào là đóng thùng, rất âm ỉ. Giọng nói của cô ấy rất khẽ nhưng tôi vẫn nghe rõ ràng. Cô ấy hỏi tôi rằng nhà máy này có phải đang tạm ngừng hoạt động, rất nhiều ngày đều không có ai đến hay không. Tôi nói phải. Cô ấy lại hỏi tôi rằng chờ đến khi công nhân trong xưởng đến làm việc thì thi thể trong axit sulfuric đã bị hòa tan ăn mòn hết rồi không. Tôi lại nói phải. Cô ấy còn hỏi tôi trong thùng axit sulfuric có mấy cái xác, nơi này có phải là nơi tiêu hủy thi thể rất tốt hay không. Tôi đáp rằng lúc trước thế nào thì không biết, nhưng bây giờ đã có hai người, cộng thêm cô là ba. Cô ấy không hỏi nữa, lại bắt đầu rơi nước mắt. Sau đó, tôi đi lên cầu thang...”

Giọng Ngôn Hàm rất khẽ: “Cậu đã làm gì cô ấy?”

“Tôi có dao, nhưng tôi không muốn cắt cổ cô ấy. Tôi nói với cô ấy rằng mình không có động cơ giết người, không còn thi thể thì đây chính là tội phạm hoàn mỹ. Tôi định bóp chết cô ấy nhưng không kịp. Bởi vì cô ấy nói rằng tội phạm hoàn mỹ của tôi sắp sửa bị hủy trong tay cô ấy rồi.”

Ngôn Hàm đã đoán được, cả người đột nhiên lạnh toát.

“Cô ấy bắt chợt bò dậy, tự mình nhảy vào axit sulfuric đậm đặc... Đến tận bây giờ, tôi vẫn nhớ được tiếng kêu thảm thiết của cô ấy, toàn thân cô ấy cháy

đen nhưng vẫn vớt thi thể Lữ Băng. Cô ấy kéo cửa cống, dòng nước tuôn vào hòa cùng axit sulfuric đậm đặc bốc hơi dữ dội, chất lỏng sôi trào. Tiếng nói cô ấy khàn đặc tựa như quỷ khóc. Nhiệt độ tăng cao và axit sôi ục ục khiến thùng nổ tung. Axit và họ cùng bị trút vào dây chuyền sản xuất nhựa đường.” Thiên Dương nói: “Họ biến mất trong thùng nhựa đường đun nóng. Tiếng nổ sẽ gây sự chú ý của cảnh sát nên tôi vội bỏ trốn. Tôi từng nghĩ đến thông qua quan hệ trở về dọn dẹp hiện trường, nhưng bản thân con người không thể nào xử lý được hết nhựa đường phế thải tại hiện trường vụ nổ, nên đều bị cảnh sát bàn bạc thống nhất vận chuyển đến bãi rác chôn lấp. Tất cả chứng cứ đều bị lưu giữ trong nhựa đường, đừng nói mười năm, trăm năm sau cũng sẽ không bị hủy hoại. Cô ấy không chịu để bản thân và Lữ Băng chết oan, trong lúc vô tình đã cứu luôn cả thi thể chị gái Chân Noãn của mình, giúp Thẩm Dực cuối cùng cũng gặp được “cô ta”.”

Ánh mặt trời bỗng nhiên càng chói chang hơn, ánh tuyết trắng xóa phản chiếu soi vào, sắc mặt Ngôn Hàm trắng bệch, bóng dáng lạnh lùng trở nên hư ảo trong tia sáng. Đôi mắt ngược sáng, đen nhánh và thăm thẳm nhìn không thấu.

Thiên Dương cúi đầu lọc vào gat tàn thuốc: “Tiểu Hoà, mùi vị cực hạn của nội tâm bị khiêu chiến không dễ chịu phải không? Đó là lý do vì sao phía sau tôi có nhiều người ủng hộ như vậy. Tiểu Hoà, giao Kỳ Pháp Lạp ra đây, đừng chờ tôi ra tay với Hạ Thời và mang cô ấy ra uy hiếp cậu.”

Gã bước ngang qua anh: “Lúc Hạ Thời nhảy xuống đã từng nói rằng nếu cô ấy sống thì cậu phải tìm được người, chết cũng phải tìm thấy xương. Khi ấy, tôi đã biết cuối cùng sẽ có một ngày chúng ta mỗi người mỗi ngả, người sống kẻ chết.”

Nhóm Đội trưởng Bùi và Đàm Ca nhìn thấy “Kỳ Thâm” đi ra ngoài rồi khỏi cùng luật sư của gã, còn Ngôn Hàm trước sau vẫn không thấy xuất hiện liền lo lắng, lập tức chạy đến phòng họp, nhưng cánh cửa bất chợt kéo ra. Ngôn Hàm bước ra với vẻ mặt thật bình tĩnh.

“Đội trưởng Ngôn, về vấn đề mẩu máu...” Đàm Ca nói được giữa chừng thì ngừng lại, tất cả mọi người đều im lặng.

Sắc mặt Ngôn Hàm trắng nhợt, ánh mắt trống rỗng như đã bị hút mất hồn, chỉ còn lại một cái xác không. Mọi người nhìn nhau trân trối, lại không dám hỏi, cũng không dám đi theo, chỉ đành trở mặt nhìn bóng lưng anh cứng đờ từng bước xa dần.

Ban đầu, anh đi còn vững vàng, dần dần đưa tay vịn cột nhà, bước đi chao đảo rồi đột nhiên dừng lại. Anh chậm rãi khom lưng, tay chống lên tường, ngón tay bấu đến trắng bệch.

Thân thể anh cong thành con tôm, như thể có người đang khoét tim anh, như thể một người đang sống bình thường đột nhiên phun máu. Anh suy sụp và chán nản, cúi gằm đầu, vai run lên kịch liệt nhưng không hề có chút âm thanh nào...

Chương 17

Ngoài phòng bệnh được canh giữ nghiêm ngặt, y tá nhẹ giọng dặn dò Ngôn Hàm: “Đội trưởng Ngôn, cơ thể của cô Chân còn rất yếu, lại thường không ngủ yên giấc. Cô ấy mới vừa ngủ thôi, anh vào đừng đánh thức, để cô ấy nghỉ ngơi một chút.”

Anh khẽ gật đầu, về mặt cô quạnh: “Cảm ơn.”

Y tá bỏ đi, Ngôn Hàm hỏi Đội trưởng đội vệ sĩ canh giữ trước cửa phòng bệnh: “Tình hình thế nào rồi?”

“Không xảy ra vấn đề gì. Bác sĩ và y tá ra vào đều được kiểm tra chặt chẽ. Anh yên tâm đi, sẽ không ai có thể mang cô ấy ra khỏi phòng bệnh này đâu, càng không ai có thể dùng cô Chân uy hiếp anh.”

“Chỗ Kỳ Pháp Lạp thì sao?”

“Cũng không thành vấn đề.”

“Tốt, mở cửa đi.”

Anh ta mở khóa cửa, Ngôn Hàm đi vào rồi đóng cửa lại.

Trong phòng bệnh yên ắng và vô cùng ấm áp, có vài tia nắng chiếu vào, xuyên qua rèm lụa trắng trông thật dịu êm và mông lung. Chân Noãn đang nằm trên giường bệnh ngủ say, gương mặt tái nhợt, không còn chút máu. Trông cô cực kỳ yếu ớt, chỉ thoáng nhìn cô mà trái tim đang đau đớn đến chết lặng của anh lại tiếp tục thắt chặt.

Anh kẻ người đến muốn hôn cô, đến gần môi cô, hơi hạ xuống nhưng lại không dám vì sợ đánh thức cô, sợ cô thấy anh lại kích động, sợ nhìn thấy nỗi hoảng loạn, cự tuyệt và mâu thuẫn trong ánh mắt của cô, càng sợ bản thân mình sẽ đau đến mức mất đi tri giác.

Thế nhưng, đôi mắt cô, khuôn mặt cô, bờ môi cô chỉ gần trong gang tấc, thân thể anh kêu gào muốn hôn cô như một kẻ điên. Anh thật sự muốn hôn cô lắm.

Anh khấn trương và thấp thòm, hơi thở phả lên mặt cô, nhưng cô vẫn ngủ yên như không hề phát giác. Cách lớp không khí, anh ngửi thấy mùi hương của cô, hôn lên vầng trán sáng láng của cô, hôn lên làn mi rú kín của cô, hôn lên cả chiếc mũi nhỏ nhắn, gương mặt và đôi môi mềm mại của cô.

Anh dùng bên môi cô, không hạ xuống, ngắm nhìn cô vẫn đang ngủ mê man. Thấy tay cô lộ ra ngoài, anh do dự nhiều lần, muốn cầm thật chặt. Anh chạm vào tay cô, cô cũng không hề có động tĩnh mà để mặc anh nắm. Cô cứ nhắm mắt vô cùng yên bình như thế.

Anh đoán hẳn cô đã ngủ say lắm rồi, nếu không thì có lẽ cô sẽ giãy khỏi tay anh. Anh cup mắt nhìn lòng bàn tay, tay cô bé nhỏ và rất mềm, nhưng thật ra

lòng bàn tay ấy có một vết sẹo cực mỏng rất khó phát hiện. Sau khi cùng cô thân mật một lúc, anh mới phát hiện trên người cô cũng có, giống như vết sẹo lành lại sau khi bị bỏng dù trải qua chính hình thể nào cũng vẫn còn ti vết. Anh nên sớm đoán được năm đó cô đã làm gì.

“Anh...” Giọng anh nghẹn lại, mắt đỏ hoe, “... Anh trở lại thăm em.”

Anh cúi đầu, hôn vành tai cô, mi mắt cô run lên nhẹ nhẹ, gương mặt không trốn tránh. Anh thoáng sùng sốt, sờ thấy gối cô đã ướt đầm.

Cảnh sát Dự Thành, tòa nhà C-Lab.

Trong Phòng thí nghiệm nghiệm chứng, Quan Tiểu Du đang báo cáo tình hình với Ngôn Hàm: “Đội trưởng Ngôn, bọn em đã hỏi thăm rất nhiều cửa hàng sửa chữa dụng cụ ngũ kim, mang về không ít những viên kim loại nhỏ được tạo ra từ máy hàn điện và máy cắt, nhưng không viên nào có thành phần và hàm lượng nguyên tố giống với viên chúng ta đã phát hiện.”

“Giống như tôi đã đoán trước.” Ngôn Hàm nói, “Tôi đoán gã không phải sơ ý giẫm trúng khi đi ngang qua cửa hàng nào đó, mà là tự mình mua máy hàn và máy cắt về làm.”

“Nhưng gã dùng máy hàn và máy cắt để làm gì?”

Ngôn Hàm không đáp, chỉ hỏi: “Hôm Tần Xu nhận được quả bom, tôi có bảo em đi kiểm tra vết bánh xe mô-tô của nhân viên chuyển phát nhanh. Hôm đó, trời đổ tuyết, lớp bùn trên mặt đất sẽ không trộn lẫn với những thứ dính trên vết bánh xe từ trước.”

“Bọn em đã thu thập toàn bộ bùn trong vết bánh xe để phân tích rồi. Sau khi so sánh và đối chiếu với mẫu đất, lá cây, phấn hoa, côn trùng ở những nơi lân cận...” Quan Tiểu Du đưa cho anh một tấm hình, “Đây là bản đồ tuyến đường trước khi xe mô-tô chạy đến ạ.”

Xe mô-tô từng chạy ngang qua bờ sông Bạch Thủy (cán phải lông chim hai âu trắng), quảng trường âm nhạc (cánh hoa anh đào), công viên Hải Dương (phấn hoa mai đỏ), khu nghệ thuật 367 (cát đỏ), bãi đổ rác Dương Minh (đất sét cứng) cùng một số nơi khác.

“Làm tốt lắm.” Anh cẩn thận xem xong rồi khẽ cười, “Tiểu Du, em đã sớm có thể tự mình đảm đương công việc quan trọng rồi. Em làm việc gì cũng chỉ cần tôi dẫn dò một phần, bản thân đã chủ động làm đến mười phần. Như vậy... khiến tôi chẳng bắt bẻ gì được cả.”

Quan Tiểu Du ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt anh tuấn nhưng hao gầy của Ngôn Hàm mà lòng chua xót.

Anh trông vẫn giống với ngày thường, cho dù bận đến quay mòng mòng cũng luôn sạch sẽ, sửa soạn để bản thân luôn hào hoa phong nhã. Tóc tai, mặt mũi, áo sơ-mi, áo khoác, quần dài và giày đều sạch bong.

Anh vẫn nở nụ cười thân thiện như thường ngày, nhưng Quan Tiểu Du trông sao thấy khổ sở vô cùng.

Cô không muốn làm không khí thêm buồn bã, cố gắng mỉm cười: “Đâu chỉ có mình em, tất cả đều như vậy mà. Đội trưởng Ngôn, mấy năm nay cũng nhờ anh nghiêm khắc mới giúp mỗi người trong đội đều trở nên tài ba như vậy.”

Anh cười: “Sau này không cần gọi anh là Đội trưởng nữa, gọi thẳng tên Ngôn Hàm là được rồi.”

Quan Tiểu Du nghe anh nói vậy liền đỏ mặt.

Anh đã xin từ chức. Trong quá trình chờ đợi công văn chính thức được phê chuẩn, anh vẫn phải tiếp tục công việc, không được rời bỏ vị trí công tác. Thế nhưng, một câu “quá mệt mỏi” của anh đã khiến Cục trưởng Thượng nể tình cho phép anh được thư thả một thời gian, chỉ cần mau chóng bàn giao công việc trong tay cho người thay thế là được.

“Sau này, có Đàm Ca dẫn dắt bọn em là tôi yên tâm rồi. Chỉ là vụ án của Tutor vẫn chưa phá được, mấy năm nay của tôi coi như là đầu voi đuôi chuột rồi.”

Quan Tiểu Du vội nói: “Tuy mầu máu có vấn đề, không thể định tội Kỳ Thâm. Nhưng chúng ta đều biết gã chính là Tutor, chỉ cần theo sát nghiêm ngặt thì gã sẽ không có cơ hội giết người nữa đâu. Hơn nữa, chúng ta vẫn còn viên kim loại và vết bánh xe, bọn em sẽ tiếp tục lần theo những manh mối này. Đàm Ca... Đội trưởng Đàm nói rằng bọn em nhất định sẽ bắt được điểm yếu của gã.”

“Tôi biết.” Ngôn Hàm nói, đưa trả bản đồ lại cho cô, “Cảm ơn.”

Quan Tiểu Du quay đi, sống mũi cay cay.

Ngôn Hàm trở lại tòa nhà văn phòng, cùng với Đàm Ca quan sát Lâm Họa Mi trong phòng thẩm vấn.

Anh hỏi: “Bà ta thế nào?”

“Không nói câu nào, cũng không thừa nhận.”

Trong phòng thẩm vấn đối diện tấm kính là Lâm Họa Mi đang mặc áo blouse trắng, trang điểm nhẹ nhàng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh và ung dung. Sau khi mẫu

máu Ký Thâm xảy ra vấn đề, trong Cục đã điều tra rõ chuyện này. Những người ra vào Phòng vật chứng và Phòng thí nghiệm Sinh vật đều là nhân viên nội bộ. Đối mặt với những đồng nghiệp làm chung hàng ngày, người trong đội không dám tùy tiện đưa ra kết luận.

Nhưng được Ngôn Hàm nhắc nhở, Đàm Ca đã nhanh chóng tra ra người làm bản mẫu máu của Ký Thâm chính là Lâm Họa Mi.

“Tôi muốn nói chuyện với bà ấy một chút.” Ngôn Hàm nói.

Đội trưởng Đàm nhất thời chưa sửa được cách xưng hô: “Đội trưởng Ngôn, tôi có việc vẫn không rõ.”

“Việc gì?”

“Dùng như trước đây cậu đã nghi ngờ giáo sư Lâm Họa Mi, tại sao...”

“Trong trường hợp chưa có chứng cứ cụ thể, tất cả nghi ngờ đều có thể bị lật đổ trong nháy mắt.”

Đúng là như thế.

Mấy năm nay, Đội trưởng Đàm thường gặp phải những trường hợp bề ngoài có vô số điểm khả nghi nhưng kết quả đều hoàn toàn trái ngược. Huống chi người bị hiềm nghi lần này lại là đồng nghiệp thì càng phải cẩn thận hơn.

Ngôn Hàm đi một bước rồi bỗng hỏi: “Anh muốn tìm được chứng cứ xác thực, tiêu diệt triệt để người đứng đầu kế hoạch T và khiến kẻ đó bị phán tội tử hình không?”

Đội trưởng Đàm sùng sốt.

Trong phòng họp không mở máy sưởi, không khí hơi lạnh.

Ngôn Hàm đóng cửa lại, nói với người trong phòng: “Nơi này không có thiết bị nghe lén hay giám sát.”

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 115

Lâm Họa Mi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Các cậu nói tôi thêm vật lạ vào mẫu máu, tôi không phủ nhận. Những chuyện còn lại tôi không có bất cứ điều gì để nói.”

Bà ta tỏ vẻ không muốn nói chuyện, nhưng Ngôn Hàm vẫn hỏi: “Nguyên nhân giúp gã là gì?”

“Người cậu ta giết đều là kẻ thù hại con gái tôi, dĩ nhiên tôi phải giúp cậu ta rồi.”

“Vương Tử Hiến cũng vậy ư?”

“Đều đáng ghét như nhau.”

“Không còn nguyên nhân khác khiến bà giúp gã à?”

“Không.”

“Tại sao gã lại trả thù cho Bạch Quả?”

“Không biết.”

“Có phải do ba của Bạch Quả sai khiến không?”

“Không biết.”

“Ba của Bạch Quả có phải là Tutor ban đầu trong kế hoạch T hay không?”

“Không biết.”

“Giáo sư Lâm, bà là người đức cao vọng trọng trong C-Lab. Bây giờ, người thất vọng về bà nhất không ai khác chính là Quan Tiểu Du - cấp dưới của bà.”

Lâm Họa Mi không lên tiếng, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Chuyện phá hồng chứng cứ các cậu muốn xử thế nào cứ làm thế đó, mấy việc khác không cần hỏi nữa.”

“Tạm thời sẽ không xử phạt bà.” Ngôn Hàm đi đến và nói: “Tôi muốn giữ bà lại để bắt Lam - Thiên Dương.”

Đầu mày Lâm Họa Mi khẽ run lên, bà ta nói: “Tôi không hiểu ý cậu.”

“Tôi từng xem qua đoạn phim thẩm vấn Thiên Dương. Lúc luật sư già xem xét chứng cứ do cảnh sát cung cấp, già cũng có mặt. Luật sư đã phát hiện ra chỗ sơ hở nhưng già chẳng hề tỏ vẻ nhẹ nhõm. Già đã biết là bà làm, nhưng già không chắc là cảnh sát có điều tra ra hay không. Tạm thời già không thể nào liên lạc được với bà, nhưng đến khi già chỉ còn một mình thì nhất định sẽ tìm mọi cách liên hệ với bà. Nếu không liên lạc được...”

Lâm Họa Mi rất bình tĩnh: “Có lẽ vậy, dù sao cũng là vì trả thù cho con gái tôi, cậu ta đoán được do tôi giúp cũng không có gì lạ, có thể chỉ muốn hỏi thăm tình hình của tôi thôi.”

“Chuyện Vương Tử Hiên nấp ở nhà họ Trịnh, những người chưa xem qua hình chụp hiện trường hỏa hoạn vốn không thể nào đoán được, đây chỉ có thể là nội bộ tiết lộ bí mật. Tôi bảo Tần Xu khôi phục thi thể bị thiêu cháy của Thiên Dương, cũng có người bên trong báo cho Tutor biết vì sợ già bị bại lộ. Chuyện Tần Xu đặt quà không đề cập với bất cứ ai, trong máy vi tính của cô ấy cũng không có thông tin lưu trữ về việc đăng nhập vào trang mạng quà tặng. Duy chỉ có ba tháng trước, cô ấy đã từng nhận được điện thoại của chủ tiệm vào lúc 2 giờ 50 phút chiều thứ Năm. 3 giờ chiều thứ Năm hằng tuần chính là thời gian C-Lab họp thường kỳ. Theo tôi được biết, giáo sư Lâm và Tần Xu luôn là những người đến sớm nhất, vì vậy chắc chắn bà đã nghe thấy. Hôm trước, tôi hỏi bà có biết ân oán giữa Trịnh Dung và Kỷ Đình không? Bà nói Bạch Quả đã từng gặp họ khi xem pháo hoa trong đêm Giao thừa đồ tuyệt, nhưng Dự Thành không hề đồ tuyệt vào đêm Giao thừa mấy năm đó.”

Sắc mặt bà ta vẫn điềm nhiên như không: “Những điều này không phải là chứng cứ.”

Dứt lời, tiếng chuông điện thoại quen thuộc vang lên, là của bà ta. Nhưng điện thoại di động đã bị Ngôn Hàm cầm trong tay, trên màn ảnh hiện rõ một chữ “Lam”. Lâm Họa Mi khẽ mím môi, song vẫn giữ điềm tĩnh. Ngôn Hàm cũng không bấm tắt, cứ để tiếng chuông hành hạ tinh thần bà ta.

“Đúng vậy. Hành tung của Vương Tử Hiên và chuyện Tần Xu phác họa phục hồi chỉ có thể chứng minh là có nội ứng. Chuyện gửi quà đó người khác cũng có thể nghe thấy. Chi tiết đêm Giao thừa đồ tuyệt có thể là do bà đã nhớ nhầm hoặc nói sai. Tất cả những điều này đều không phải là chứng cứ. Camera giám sát quay được bà vào Phòng thí nghiệm Sinh vật và đến bên bàn đặt mẫu máu, cả người che khuất ống kính. Đây cũng không phải chứng cứ, vì bà là chủ nhiệm C-Lab, kiểm tra một chút là điều rất bình thường.” Ngôn Hàm nói: “Nhưng lúc bà lấy thuốc chống đông trong phòng được liệu đã xảy ra sơ suất.”

Tiếng chuông ngừng reo, trong phòng bỗng yên tĩnh đến quái lạ. Lâm Họa Mi vẫn im thin thít.

Trên hộp thuốc chống đông có băng dính, mang găng tay không thể nào xé ra được, nên bà ta đành phải cời bỏ găng tay. Dĩ nhiên, bà ta biết băng dính sẽ lưu lại vân tay nên đã giật phăng mẫu băng dính. Sau đó, bà ta vội vã rời khỏi Phòng thí nghiệm Sinh vật rồi vứt băng dính vào giỏ rác, nhưng chưa kịp quay lại tiêu hủy thì đã bị Đàm Ca đón đường dẫn đi, chỉ e là giờ này họ đã tìm được rồi.

Đến lúc này, bà ta mới chợt nhớ đến một chi tiết. Vì để thuận tiện lấy đồ, phòng dược liệu trước nay không hề dán chặt băng dính phiền phức như vậy. Cậu ta...

Ngôn Hàm nhìn bà ta bằng đôi mắt đen láy, trầm tĩnh và lạnh lùng, không mang theo bất cứ tình cảm nào.

Lưng bà ta lạnh toát: “Cậu... Cậu đã đoán được tôi sẽ... Không, cậu nghi ngờ tôi, nhưng không có chứng cứ, nên đã...”

“Giáo sư Lâm, nếu bà không làm, tôi sẽ rất áy náy vì đã nghi ngờ bà, áy náy vì bao năm nay tôi đã không tin tưởng bất kỳ ai. Nhưng thật cảm ơn bà, tôi đã nghi đúng người rồi.” Anh nói: “Bây giờ, chúng ta là kẻ địch.”

Những năm qua, Lâm Họa Mi biết rất rõ năng lực của Ngôn Hàm, bà đã từng chứng kiến cậu thanh niên này trưởng thành, sát phạt quả quyết, cảnh giác nhạy cảm, ngoài nóng trong lạnh, mặt hiền từ lòng tàn nhẫn, giống như một thanh đao ướp băng. Khi lưỡi đao ấy hướng vào mình, bà mới cảm nhận được tia sáng sắc lẹm kia lạnh lẽo đến dường nào.

“Chúc mừng cậu đã bắt được tôi. Có điều là tuy bắt được tôi, nhưng đồng thời lại sợ sảy để Tutor tội ác tày trời trong mắt các cậu chạy mất. Cậu đánh cược ván này chỉ thắng được chút ít nhưng lại thua cả một món hời. Khoản cược này cậu đã lỗ rồi.”

“Không lỗ.” Ngôn Hàm nhếch môi kỳ quái, “Bởi vì Thẩm Dục chết không nhắm mắt, còn tôi lại muốn cho anh ta khép mắt lại. Niềm tin mười năm của Thẩm Dục là bắt được Tutor năm xưa, sau đó báo thù. Trên cõi đời này, e rằng chỉ có mình tôi mới hiểu được niềm tin này của anh ta mãnh liệt đến dường nào. Tôi nợ Thẩm Dục, không hoàn thành được tâm nguyện của anh ta thì đến lúc xuống dưới, tôi cũng không còn mặt mũi nào gặp anh ta nữa.”

“Cậu cho rằng tôi là Tutor trước đây ư? Nhưng cậu không cách nào chứng minh được điều đó.”

“Không cần chứng minh, tôi xác định là được.” Ngôn Hàm gần giọng, “Đã xác định rồi thì còn lại chỉ có đèn mạng thôi.”

“Xác định? Cậu xác định như thế nào?”

“Lúc Phó Viện trưởng Tần miêu tả Nhiếp Đình Đình giết chết Bạch Quả đã từng nói thế này: Mượn tay con bé, đừng nói là cảnh sát, ngay cả người trong

nội bộ cũng không nhìn ra được điều bất thường.”

Mặt Lâm Họa Mi trắng bệch, còn Ngôn Hàm cố ý nghịch chiếc điện thoại di động kia trước mặt bà, khiến thần kinh bà căng ra như dây đàn.

“Ông ta đã buột miệng nói ra. Tại sao lại muốn khiến người trong nội bộ cũng không nhìn ra điều bất thường? Bởi vì Bạch Quả là con gái của người nào đó trong nội bộ tổ chức. Phó Viện trưởng Tần còn từng nói một câu rằng các người cho rằng có thể hi sinh tất cả vì kế hoạch T, kết quả là mọi người ra tay tàn nhẫn với người khác nhưng lại không đành lòng vứt bỏ tình cảm trong lòng mình. Cuối cùng dẫn đến kế hoạch T chỉ còn trên danh nghĩa, từ đó tan dần xé nát. Phó Viện trưởng Tần ra tay với đối tượng thí nghiệm hiểm có Nhiếp Đình Đình, nhưng lại vì cái chết của Chân Noãn mà không thể trút bỏ nỗi lòng, nên đã đoạn tuyệt với đồng bọn ngày xưa. Trịnh Dung có thể ra tay với Bạch Quả vì cô bé đã lỡ nghe được bí mật, nhưng tình yêu dành cho Miêu Miêu lại khiến ông ấy dần dần muốn trở về với cuộc sống gia đình, nên đã từ bỏ kế hoạch T. Còn bà, có thể ra tay với Chân Noãn bỏ trốn nhưng lại vì con gái út bị tiểu đội bắn chết trong thôn kia mà...”

“Cậu sai thứ tự rồi. Là bọn họ hại con tôi trước!” Bà nén nhịn nói dứt câu, nhìn thấy ánh mắt lóe sáng đang thăm dò của Ngôn Hàm thì đột nhiên hiểu ra mình đã bị cái bẫy, liền điềm nhiên sửa lời, “Tutor kia có thể là ba ruột của Bạch Quả thì sao chứ?”

Ngôn Hàm cười nhạt: “Bạch Quả có một người chị em sinh đôi. Năm đó, khi di dời khỏi thôn trang, trong lúc vô tình đã bỏ sót con gái út của bà lại. Bọn họ muốn mượn hành động Ngân Kiếm tiêu diệt thôn kia để tẩy sạch dấu vết, nhân viên quản lý khác lại vì cả tổ chức mà không thể nào hủy bỏ hành động để quay lại cứu người. Lúc bà phát hiện đã không còn kịp, điều này trở thành vết rạn nứt trong quan hệ giữa bà với Trịnh Dung và Phó Viện trưởng Tần. Niềm tin đối với thí nghiệm khoa học trong kế hoạch T của bà đã bắt đầu dao động. Một năm sau, cái chết của Bạch Quả càng khiến bà bị đá kích hơn.

Những năm gần đây, giáo sư Trịnh đã chuyển tâm trí của mình từ kế hoạch T về lại cuộc sống đời thường, khiến kế hoạch T xuống dốc. Bà lợi dụng Đới Thanh là một kẻ cấp tiến, ngoài mặt muốn cùng hấn chân hưng lại kế hoạch T, thực tế là chỉ muốn tra ra chuyện của Bạch Quả và đứa con gái kia của bà.

Nỗi căm hận của bà đối với kế hoạch T cũng như địa vị và nguồn tài nguyên mà bà đang nắm giữ đã khiến Tutor mới, cũng chính là Thiên Dương muốn liên thủ với bà. Gã giúp bà điều tra được cái chết của Bạch Quả không phải ngoài ý muốn và đứa con gái kia của bà vẫn còn sống. Thế là kế hoạch báo thù và tìm người bắt đầu được tiến hành.”

Lâm Họa Mi cười thần nhiên nhưng nội tâm lại dần dần vô cùng lo lắng. Ngôn Hàm cứ xoay chuyển chiếc điện thoại di động của bà ta, còn tiếng chuông chỉ đổ một lần rồi không gọi đến nữa. Tại sao?

Bà nén con nóng nảy và bất an: “Thay vì ở đây phán đoán vô căn cứ, lãng phí thời gian của nhau, chi bằng đi bắt người đi.”

“Giáo sư Lâm, năm đó Thẩm Dục không biết chuyện Chân Noãn bị giết hại, vào cái đêm bắt cóc A Thời anh ta đã lừa tổ viên, giấu cô ấy ở bên cạnh thùng nhựa đường. Giữa chừng anh ta phát hiện không thấy chiếc nhẫn, nên quay lại xưởng trước thời gian dự kiến, kết quả là đúng lúc trông thấy A Thời nhảy xuống và vụ nổ nhanh chóng xảy ra ngay sau đó.

Thẩm Dục không nhìn thấy mặt Thiên Dương, nhưng nghe được lời nói của A Thời, trong đó có một câu “...Là cô?” A Thời không quen biết Thiên Dương, nên điểm này đã chứng minh lúc ấy còn có một người nữa ở hiện trường. Cô ấy không quen biết bất cứ ai có liên quan đến công việc của tôi, chỉ có một lần Bạch Quả bị bệnh, bà biết cô ấy đang thực tập ở bệnh viện, nên đã nhờ tôi bảo cô ấy giới thiệu bác sĩ. Cô ấy còn đặc biệt ở bệnh viện chờ bà.”

Mắt Ngôn Hàm bỗng uor ướt, nhưng nhanh chóng lạnh lùng trở lại.

“Ngày đó, các người đi giết Lữ Băng, giết cô ấy là vì đúng lúc cô ấy có mặt ở hiện trường, các người buộc phải diệt khẩu. Nhưng giáo sư Lâm, chắc chắn là bà không biết điều này, sở dĩ cô ấy xuất hiện tại đây là vì cô ấy phát hiện cái chết của Bạch Quả quá kỳ lạ, nên đã đề nghị bác sĩ Tần báo cảnh sát, kết quả là...”

Trong mắt Lâm Họa Mi ánh lên một tia kinh ngạc rồi mau chóng biến mất.

Ngôn Hàm nhìn thấy tất cả: “Giáo sư Lâm, mấy năm qua bà đã sống quá đau khổ rồi phải không, đó là vì... bà đáng đời. Huống chi, bà cũng không cần lo lắng tôi lãng phí thời gian mà không đi bắt người. Bà đang ở trong tay tôi, Thiên Dương sẽ không chạy xa được. Hơn nữa, đứa con gái út của bà vẫn đang ở trong tay tôi, bà cũng không bỏ chạy đi đâu được.”

Mặt Lâm Họa Mi lộ vẻ khản trương: “Kỷ Pháp Lạp thật sự ở chỗ cậu?”

“Xem ra rốt cuộc bà đã thừa nhận rồi.” Ngôn Hàm nói.

Lâm Họa Mi giật mình. Thiên Dương và bà đã tra ra năm đó trong thôn thiếu mất một người, chính là con gái của bà và là em gái của Bạch Quả. Thế nhưng, bà lại không biết tung tích của con bé, cũng chẳng rõ sống chết. Rất lâu sau đó, họ mới điều tra được Ngôn Hàm đã từng cứu một cô bé, nhưng tung tích của cô bé này cũng chỉ mới biết được từ miệng của Thẩm Dục mấy hôm trước. Có điều, lúc nhận được tin tức thì Kỷ Pháp Lạp cũng trùng hợp đột nhiên biến mất.

Trong mật thất, Thẩm Dục đã che lại máy nhập mật mã, Ngôn Hàm ra khỏi mật thất đã nhanh chóng nhận ra ý nghĩa của Kỷ Pháp Lạp. Đến khi Thiên Dương ra tay với Thẩm Dục, truy hỏi được tên họ của cô bé thì Kỷ Pháp Lạp đã không rõ tung tích rồi.

“Nó đang ở đâu? Nó có ổn không?” Mãi đến giờ phút này, trên mặt Lâm Họa Mi mới thoáng để lộ vẻ kích động.

Ngôn Hàm không đáp, khuôn mặt tuấn tú, có phần bình tĩnh và ung dung ấy lại lạnh lùng đến tột cùng.

“Giáo sư Lâm, tuy Pháp Lạp được nhà họ Kỷ nhận nuôi, nhưng Kỷ Thân vô cùng thương yêu cô ấy, hai anh em họ rất thân thiết. Nếu cô ấy biết các người vì muốn che giấu thân phận đã giết anh trai của mình, liệu cô ấy có tha thứ cho bà không?”

Sau phút ngắn ngủi mắt không chớp, Lâm Họa Mi đã lý trí nhận ra chàng trai này sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào về Kỷ Pháp Lạp cho bà. Bà tỉnh táo nói: “Cậu có thể mang Kỷ Pháp Lạp ra uy hiếp tôi, nhưng không thể nào dùng tôi uy hiếp Thiên Dương đâu.”

“Tôi không cho là vậy.” Lời chưa dứt thì điện thoại Ngôn Hàm đã vang lên, anh liếc nhìn rồi cười với Lâm Họa Mi, “Quả nhiên.”

Lâm Họa Mi kinh hãi trước nụ cười của anh. Anh bắt máy rồi đặt bên tai, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Họa Mi.

“Thiên Dương.”

“...”

“Tuy cậu đề phòng tôi ghi âm, nói năng rất mù mờ nhưng ý của cậu chính là muốn chúng tôi thả bà ta và Kỷ Pháp Lạp, đổi lại từ nay về sau cậu không giết người nữa... Quả nhiên là tính cách của cậu, uy hiếp người khác cũng rất mạnh mẽ.” Anh cố ý nói cho Lâm Họa Mi nghe, khóe miệng nhếch cười.

“...”

“Ý của tôi đương nhiên là cự tuyệt.”

Nhưng Lâm Họa Mi bên này không hiểu sao lại không nhận được, đột ngột cắt lời: “Cậu đừng tìm Thiên Dương nữa, là tôi đã sắp đặt tất cả, chính tôi xúi giục cậu ta. Tôi có thể thành thật cung khai mọi chi tiết về các vụ án của Tutor và cả chuyện mật thất nữa.”

Ngôn Hàm cầm lấy điện thoại di động, vẫn nhìn chăm chăm vào Lâm Họa Mi, cười lạnh không lên tiếng.

“Thật sự là tôi.” Lâm Họa Mi cắn răng, khai hết toàn bộ hành vi phạm tội rõ mồn một từng chi tiết.

Ngôn Hàm đợi bà nói xong thì nói vào điện thoại: “Đội trưởng Đàm, ghi lại đầy đủ chưa?”

Không phải là Thiên Dương gọi đến ư? Lâm Họa Mi kinh ngạc. Vậy cú điện thoại vừa rồi gọi vào điện thoại di động của bà thì sao?

Ngôn Hàm: “Tôi đổi tên số điện thoại của Đàm Ca thành tên Lam mà bà đã lưu. Nếu không thì làm sao thời gian lại trùng hợp như vậy chứ?”

Lâm Họa Mi run bắn bật: “Cậu...”

“Có điều giáo sư Lâm à, thật ra Thiên Dương đã từng gọi đến điện thoại di động của bà, nhưng tôi không nghe. Sau đó, trước khi tôi tìm bà, gã đã liên lạc với tôi rồi.” Nụ cười của anh tan biến hoàn toàn, mắt như động đen sâu hun hút, “Nhưng tôi đã nói với gã rằng Cậu và cả Lâm Họa Mi đều phải chết.”

Anh thờ ơ nhìn sắc mặt trắng nhợt của bà ta. Bà ta biết lời nói kia của Ngôn Hàm là nghiêm túc.

“Giáo sư Lâm, còn một chuyện tôi rất tò mò.”

Bà đồ mồ hôi đầm trán, sự nhạy bén thông minh lại có phần nham hiểm tàn độc của chàng trai này khiến bà như bị mũi nhọn đâm vào lưng.

“Bà là Tutor - một trong những người sáng lập kế hoạch T. Mãi đến gần đây, Thiên Dương mới làm thầy Tutor chính nghĩa kia chẳng qua là muốn nguy trang bằng cái danh chính nghĩa, nhân tiện mượn danh hiệu của bà trong kế hoạch T, đánh lừa ánh mắt cảnh sát. Bề ngoài cho thấy gã có lẽ đã bị bà khống chế và chỉ đạo, xét từ số tuổi, độ từng trải và địa vị mà nói đều nên là như vậy, nhưng vì sao bà lại phục tùng gã đến như vậy?”

Bà ta gần như suy sụp: “Vừa nãy, tôi đã nói với cậu rồi. Là tôi khống chế cậu ta, tất cả đều do tôi thao túng...”

Ngôn Hàm ngắt lời: “Lúc Thiên Dương còn nhỏ đã được bà chọn làm người nối nghiệp, nhưng vì hai người bất đồng quan điểm, nên gã đã hoàn toàn cắt đứt quan hệ với bà và kế hoạch T. Sau hành động Ngân Kiếm, thậm chí gã đã trở thành kẻ địch với kế hoạch T, vậy mà chính lúc này bà lại có ý nghĩ làm phản, hai người gặp lại, quan điểm cũng gặp nhau.”

Anh liếc nhìn vòng hạt đá trên cổ tay bà, nói vu vu: “Làm thí nghiệm không tiện, nhưng mấy năm qua giáo sư Lâm vẫn đeo chiếc vòng hạt này, nhìn kiểu dáng thì biết là của trẻ con tặng nhí.”

“Hai người đã kết thành đồng minh. Gã có dũng có mưu, thông minh và tinh táo, lại có năng lực vạch kế hoạch, thi hành, khống chế và thao túng đều rất mạnh. Gã đã tra ra sự thật về cái chết của Bạch Quả, lại tìm được tung tích của Kỷ Pháp Lạp, càng lúc bà càng dựa dẫm vào gã. Nhiều năm như thế trôi qua... bà yêu gã sao?”

“Cậu...” Lâm Họa Mi phẫn nộ đến mặt mày nhăn nhúm, định bác bỏ.

“Yêu rồi.” Ngón Hàm cắt ngang, “Tình cảm của Thiên Dương đối với bà ra sao thì tôi không biết. Nhưng với những hiểu biết của tôi về gã, chỉ dựa vào món nợ tình cảm thuở niên thiếu và việc đồng hành trong thời gian dài như chiến hữu, gã cũng sẽ không bỏ mặc bà không lo. Huống chi, gã xem tôi là đối thủ, nhất định sẽ đến thôi.”

“Cậu cho rằng tôi sẽ phối hợp...”

Ngón Hàm liếc nhìn cổ tay bà, cười quái gở: “Chỉ dựa vào việc tôi không nghe điện thoại, Thiên Dương hẳn đã chắc chắn được bà đang bị giam giữ. Tại sao thế?”

Lâm Họa Mi bàng hoàng, chàng trai này đúng là ma quỷ. Bà sợ hãi lao về phía cửa sổ, nhưng..

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, hơi hướng truyền thông đã có biến chuyển lớn. Bởi vì vụ án Tutor vô cùng nghiêm trọng, nên từ đầu đến cuối cảnh sát không hề công bố bất cứ tin tức nào với bên ngoài.

Kỷ Thâm - đại cổ đông Hoa Thịnh bị dẫn đi điều tra cũng chỉ bị vài ký giả chụp được, thêm vào việc gã nhanh chóng được thả ra, nên mọi người chỉ đồn đoán gã đến hỗ trợ điều tra về cái chết của Thẩm Dục.

Vụ án cứ kéo dài không phá khiến tâm trạng thất vọng đang lan tràn khắp nơi. Giữa lúc ấy, không ai ngờ cảnh sát lại đột ngột tổ chức họp báo, công bố vụ án Tutor có đến hai hung thủ, đã bắt được một kẻ trong số đó và cũng đã ghi chép lại lời khai. Đây chắc chắn là tin tức rất tốt, vụ án ghê rợn này cuối cùng đã có tiến triển mang tính đột phá.

Cảnh sát nhanh chóng áp giải kẻ tình nghi đến trại tạm giam. Xe cảnh sát mở đường và yểm trợ, bảy tám xe bảo vệ phía sau, không cho phép giới truyền thông theo sau quay chụp.

Trước khi xuất phát, Đội trưởng Đàm nhận được thông tin phản hồi của cấp dưới, bọn họ đã mất dấu khi đang theo dõi “Kỷ Thâm”. Trong lòng mọi người đều đã rõ ràng, giữa hai Tutor này, kẻ thật sự bày ra hàng loạt hành động giết người chính là “Kỷ Thâm”. Cuộc họp báo chỉ là mồi nhử buộc gã xuất hiện, rất có thể gã sẽ đến cướp xe tù.

Thoáng nhìn đã nhận ra trong đoàn xe đưa kẻ tình nghi có Đội trưởng Đàm và Đội trưởng Bùi trấn giữ, toàn bộ lực lượng cảnh sát được vũ trang đầy đủ, đặc công đã vào vị trí, tất cả đều bảo vệ nghiêm ngặt đến mức ngay cả con ruồi cũng bay không lọt.

Nhiệm vụ của Ngón Hàm đã hoàn thành, anh không hề theo đội xuất phát. Anh chào người trong Cục rồi lái xe về nhà. Vừa hay có một đoạn thuận đường, nên anh cho xe đi theo rất sát phía sau đội xe áp tải.

Hôm nay trời lạnh, gió rét rít gào khắp Dự Thành, khắp nơi tuyết rơi như lông ngỗng. Thế giới một màu trắng xóa đầy quanh què và thê lương. Cơn gát nước lướt qua kính chắn gió để lại một mảng băng tuyết.

Ngón Hàm theo sát đội ngũ phía sau, lái xe nhưng người lại thất thần, anh lấy điện thoại di động gọi một cuộc điện thoại.

Đối phương rất cung kính: “Thưa anh.”

“Hiện giờ, cô Chân có đang thức không?”

“Anh chờ chút.” Tiếng chìa khóa mở cửa rồi tiếng đóng cửa vang lên, “Cô Chân đang ngủ.”

“Được rồi.” Anh ngắt điện thoại, nhìn lại ghế sau qua kính trong xe.

Băng qua một con phố, đoàn xe phía trước vẫn yên ổn. Thời gian xuất hành đã được cố ý sắp xếp tránh giờ đi làm, nên xe cộ trên đường không nhiều. Thành thạo có xe cá nhân chạy gần đoàn xe rồi nhanh chóng vượt qua và đi xa.

Tuyết rơi càng lúc càng nhiều.

Ngón Hàm lại cầm lấy điện thoại gọi: “Cô Chân tỉnh lại chưa?”

“... Đang ngủ ạ.”

“Được rồi.”

Đoàn xe trật tự chạy giữa dòng xe cộ.

Ngón Hàm lại gọi điện lần nữa: “Cô Chân tỉnh chưa?”

“Tỉnh rồi ạ.”

“Được rồi.”

Anh ngắt điện thoại, tâm trạng hốt hoảng một cách khó hiểu. Ngón cái anh vân vê trên màn hình điện thoại một lúc lâu mới bấm vào số điện thoại của Chân Ổn.

“Tút... Tút... Tút...” Lòng anh dần dần trĩu nặng, cô không bắt máy.

Anh đưa di động kề sát vào tai, cố chấp chờ đợi, ngay lúc anh cho rằng liên lạc sẽ bị ngắt thì điện thoại đã được nối máy.

Bên kia rất yên lặng, Chân Noãn không lên tiếng. Anh tưởng tượng ra được dáng vẻ lúc này của cô, tay cầm điện thoại, cúi đầu, ngồi trên giường trong đau khổ và chán nản. Tim anh bỗng lồi nhịp, không biết nên nói gì, thậm chí không biết phải xưng hô với cô thế nào.

Hai người đều im lặng, thời gian trôi qua từng giây từng phút cũng không ngắt điện thoại.

“Em...”

“Đội trưởng...”

Lòng anh căng thẳng: “Em nói trước đi.”

Cô lại lặng im, chốc lát sau mới buồn bã gọi anh: “Đội trưởng.”

“Ừm?”

“Anh tìm em có việc sao?”

“... Em... sức khỏe thế nào?” Giọng anh nhẹ nhàng vô cùng, dịu dàng như thể sợ dọa đến cô.

“Rất tốt ạ.” Giọng cô nghe như không buồn mà cũng chẳng vui.

“Khẩu vị thì sao?”

“Cũng tạm.”

“Ngủ có ngon không?”

“... Vẫn như bình thường.”

“Có mơ thấy ác mộng không?”

“...” Không lên tiếng.

“Đừng sợ.”

“... Vâng.”

“... Tất cả đều sẽ tốt đẹp thôi.”

“... Ừ.”

Lại yên lặng một lúc lâu, anh nhìn gió tuyết đầy trời ngoài cửa kính, đôi mắt uồn ướt, cất giọng nói: “Vậy em nghỉ ngơi đi nhé, anh cúp đây.”

“... Ừ.”

Hai bên yên tĩnh, đều không cúp điện thoại trước.

Mắt Ngôn Hàm hoe đỏ, lại nói: “Đừng nằm lâu quá, xuống giường đi lại một chút.”

“Vâng.” Bên kia giật mình chốc lát rồi lẩm bẩm, “Đội trưởng...”

“Hả?”

“... Lần trước em có nói mấy lời...” Quá tổn thương...

“Không có.” Anh ngắt lời, không muốn cô tự trách.

“...” Cô nghẹn lời, lặng thinh một lúc lâu, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Lần sau anh đến thăm em, chúng ta... em... sẽ nói chuyện đàng hoàng. Anh... cũng phải nói chuyện rõ ràng với em.”

Khi tình yêu và tín ngưỡng không thể chung đường, cô liền dứt khoát: Em yêu anh, nhưng em sẽ không sống bên anh, sau này một mình em sẽ đi suốt quãng đời còn lại.

Nhưng sau phút xúc động và trút hết ra ngoài, cuối cùng cô vẫn...

Lệ trong mắt anh khiến tầm nhìn trở nên nhạt nhòa, cô vẫn mềm lòng với anh. Thậm chí anh có ảo giác rằng sự dịu dàng cô dành cho anh còn lớn hơn Thẩm Dực rất nhiều.

“Mèo Con.” Anh nói: “Em biết là anh yêu em.”

Bên kia im lặng, hơi thở dần dần dồn dập: “Anh nói...” Cô lập tức im bật, không dám lặp lại chữ kia.

“Phải, Mèo Con.” Anh nói chậm rãi và nghiêm túc. Anh yêu cô và nên sớm cho cô biết điều đó.

Dường như cô hơi ngượng ngùng, vội nói: “Cúp máy đây.” Nhưng sau đó lại chờ.

Anh nói: “Được.”

Đầu kia ngắt máy, tút, tút, tút.

Ngôn Hàm cất điện thoại, bỗng cảm thấy có lỗi, đã lâu như vậy rồi mà đây mới là lần đầu tiên anh nói yêu Chân Noãn. Anh cứ nghĩ anh và cô ở bên nhau là lẽ đương nhiên, nên chưa từng nói yêu cô bao giờ.

Xin lỗi!

Anh thất thần thật lâu mới hoàn hồn trở lại, lần nữa liếc nhìn ghế sau qua kính trong xe.

Đoàn xe phía trước trật tự tiến lên, logo cảnh sát rõ rệt bên sườn xe, nên sẽ không xảy ra trường hợp ác ý va quệt và đụng phải kẻ ăn vạ như Thẩm Dực hôm đó.

Lúc sắp đến cầu vượt, đoàn xe chuẩn bị đi lên cầu, Ngôn Hàm không đi theo mà vòng xuống dưới cầu. Anh liếc nhìn kính chiếu hậu, phát hiện chiếc xe kia cũng đi theo.

Là một chiếc Honda màu đen, giản dị và không bắt mắt. Từ lúc xuất phát đến giờ, nó chỉ từng xuất hiện một lần, nhưng chỉ một lần thôi cũng đủ khiến Ngôn Hàm nghi ngờ. Nó từng chạy cùng tốc độ với xe Ngôn Hàm trong mười mấy giây, sau đó mới hơi tăng tốc chạy ngang với chiếc xe cuối cùng trong đoàn. Và rồi lại tăng tốc, từng chút một cho đến phút cuối cùng rồi đi mới nghênh ngang thẳng tiến.

Ngôn Hàm nghi ngờ chiếc xe kia đang quan sát tình hình bên trong mỗi một chiếc xe, không biết là bằng mắt hay bằng máy móc. Nhưng hiện tại, nó lại xuất hiện lần nữa, không lựa chọn đi theo đoàn xe mà là theo đuôi Ngôn Hàm.

Ngôn Hàm tăng tốc xe, chiếc Honda kia cũng vậy. Người điều khiển đội mũ lưỡi trai, chỉ nhìn thấy cằm, nhưng trong lòng hai người đều đã rõ ràng mười mười, cứ thế truy đuổi nhau trên đường lớn.

Mấy chiếc xe cá nhân bình thường trên đường bắt đầu tụ lại, vây quanh chiếc xe Honda, bày ra thế gọng kìm.

Thấy chiếc xe việt dã của Ngôn Hàm chạy đi với tốc độ cao, chiếc Honda kia cũng đột nhiên tăng tốc, đụng thật mạnh vào hai ba chiếc xe phía trước. Những chiếc xe trượt vào ven đường lập tức ngừng lại, quệt vào lan can phòng hộ rồi đội lại chắn giữa con đường, cản lối những xe phía sau.

Nhiều xe hơi đột ngột dừng lại khiến giao thông nhất thời bị tê liệt. Chiếc xe Honda kia đột phá vòng vây, chạy như bay đuổi theo xe việt dã. Ngôn Hàm biết trong xe kia là Thiên Dương, bèn giảm mạnh chân ga chạy nhanh như chớp. Thiên Dương cũng theo sát không thôi.

Hai chiếc xe nhanh chóng bỏ những xe còn lại ở phía sau. Ngôn Hàm chạy vòng quanh quảng trường quen thuộc vài vòng, tính toán thời gian đèn giao thông, canh sát thời gian đèn đỏ vượt qua ngã tư, nhưng Thiên Dương hoàn toàn không buồn đoái hoài đến đèn đỏ, vẫn chạy nhanh đuổi theo, thậm chí còn đụng bay vài chiếc xe đang chạy đúng luật lệ giao thông.

Ngôn Hàm thấy thế liền chuyển đường chạy đến vùng ngoại thành, thực hiện một loạt thao tác như tăng tốc, sang số, tránh xe, vượt xe, tay chân nhanh lẹ, mọi thứ chính xác. Thiên Dương cũng không hề kém chút nào. Hai xe truy đuổi nhau trên con đường hướng ra ngoại thành, băng qua dòng xe chậm chạp mà không hề vướng mắc.

Lúc chạy đến ngã tư, Ngôn Hàm trông thấy sườn núi đối diện có một chiếc xe vận tải đang đổ dốc. Đèn xanh vừa sáng, anh tăng tốc chạy thẳng lên sườn núi, Thiên Dương bám sát theo.

Nhưng ngay lúc sắp lướt qua chiếc xe vận tải, Ngôn Hàm đột ngột ngoặt tay lái, chiếc xe việt dã rẽ trái trong tích tắc, băng sát qua đầu xe vận tải.

Xe vận tải hoàn toàn không kịp phanh lại. Ngôn Hàm vốn định khiến xe Thiên Dương vọt đến phía sau xe vận tải rồi bị thân xe ngăn cản trong chốc lát không xoay sở kịp. Nhưng thật không ngờ, Thiên Dương đã sớm đoán được quỹ đạo của anh, cũng bẻ ngoặt tay lái rẽ trái trong nháy mắt, cản chặt xe Ngôn Hàm không buông, đuôi xe bị xe vận tải tông vào khiến đèn sau vỡ nát.

Ngôn Hàm nghiêng răng, khó giải quyết đây!

Anh biết rõ tâm lý của Thiên Dương, nhưng gã làm sao lại không hiểu rõ anh chứ? Kế hoạch hôm nay của anh... chưa biết là thành hay bại.

Càng đi ra vùng ngoại thành, xe cộ càng ít, gió tuyết cũng càng lớn. Hai chiếc xe truy đuổi nhau suốt quãng đường đến tận bãi rác Dương Minh hoang tàn vắng vẻ. Xe cần cầu, xe ủi đất bỏ không đứng yên lặng bên hồ rác khổng lồ, xám xịt và tiêu điều như ngày tận thế.

Xe Ngôn Hàm đột nhiên đổi hướng chạy đến bên cạnh hồ rác rồi phanh gấp, băng tuyết và bùn đất bắn tung tóe, còn Ngôn Hàm lại nhanh như chớp nhảy ra khỏi tay lái phụ.

Thiên Dương thấy mình sắp xông đến đụng chiếc xe rơi xuống hồ thì cũng tỉnh linh rề của phanh gấp. Gã nhanh chóng bước xuống xe, quay đầu nhìn thấy trên ghế lái đã không còn ai, đèn xe lóc lên hai cái, còn cửa đã bị khóa chặt.

Thiên Dương vọt đến trước xe nhìn vào, xung quanh đều là cửa kính màu đen, duy chỉ có thể nhìn qua kính chắn gió trông thấy một người đang hôn mê nằm ở ghế sau, chính là Lâm Họa Mi.

Gã vô cùng chắc chắn đây chính là bà ta.

Đúng lúc đó, phía sau rít lên tiếng gió, Thiên Dương nghiêng đầu nhìn, vội quay người đi, ngã trên mũi xe đá chân chặn lại. Thôi niên thiếu, Ngôn Hàm thường hay cùng Thiên Dương luyện võ một đầu một nện đã sớm đoán được động tác của gã, nhanh chóng thu người đồng thời bắt lấy chân gã ném qua vai, vút gã lên thân xe cần.

Thiên Dương bị va mạnh vào thân xe, nhện đau đập một cú vào vai Ngôn Hàm, ngay vị trí vết thương khi anh trúng đạn trong mật thất. Ngôn Hàm kêu lên một tiếng, giữ bà vai lùi về phía sau hai bước đụng vào mũi xe.

“Tôi đã đoán được cậu sẽ dẫn tôi đến đây mà.”

Thiên Dương nói xong thì nhấc chân đá đến, Ngôn Hàm quay người né tránh, mũi xe bị hăm vào một lỗ. Thiên Dương lập tức đá thêm một cú, Ngôn Hàm đá gạt ra, thừa cơ đâm vào huyết thái dương của gã. Thiên Dương hất đầu né tránh, cảm bị trúng một đấm thật mạnh.

Ánh mắt Ngôn Hàm long lên: “Làm một cho cậu là thích hợp nhất. Đây vốn là kế hoạch của cậu mà.”

Không cần giải thích nhiều, lòng hai người họ đều tỏ như gương. Đối với Thiên Dương, nếu không phải Thẩm Dực vút chìa khóa đi, không phải Thẩm Dực để lại vết máu của gã khiến gã bị bắt và khiến Lâm Họa Mi bại lộ, thì gã chỉ việc giết chết Thẩm Dực rồi mang Chân Noãn đi mà không dính líu đến Lâm Họa Mi, gã sẽ nhẹ người và chỉ cần lấy Chân Noãn uy hiếp Ngôn Hàm giao ra Kỳ Pháp Lạp là xong.

Và đương nhiên, họ cũng sẽ không có cuộc đối thoại kia trong Cục, gã chỉ cần hẹn Ngôn Hàm đến nơi có thể tái diễn lại hiện trường năm xưa, nói cho cậu ta biết chuyện xảy ra của Hạ Thời, uy hiếp cậu ta nếu không mang Kỳ Pháp Lạp đến sẽ đẩy Chân Noãn xuống như tái hiện lại quá khứ.

Chuyện này chính là thứ có thể xé toạc lòng Ngôn Hàm, đâm thẳng vào yếu điểm, còn hữu hiệu hơn cả cầm dao hay súng uy hiếp anh. Xác ướp được phát hiện tại xưởng nhựa đường đã bị phá dỡ, vì vậy nó cũng chính là nơi thích hợp nhất.

Đây vốn là kế hoạch của Thiên Dương mà Ngôn Hàm đã thấy rõ mồn một.

Tuyết bay mù mịt.

“Đáng tiếc là tất cả những gì cậu chuẩn bị đều vô dụng, không thực hiện đến bước cuối cùng.”

Ngôn Hàm lạnh lùng nhếch môi, chọt đấm một cú thật mạnh về phía gã. Thiên Dương nhanh chóng tránh sang sườn xe, đèn xe phía trước bị đánh vỡ nát.

Thiên Dương lau vết máu bên khóe môi, lại nhếch miệng cười, giống như cuối cùng đã gặp lại được đối thủ, bất kể là về thể lực hay trí tuệ. Nhiều năm trước đây, họ đã từng đánh nhau vô số lần, nhưng tính chất lần này tuyệt đối khác biệt.

“Tiểu Họa, cậu dẫn tôi đến đây bởi vì toàn bộ Dự Thành không có nơi nào giết tôi tốt hơn nữa. Tất cả ở nơi này đều do tôi chuẩn bị, tôi chết ở đây để cảm nhận nỗi đau đón năm đó của cô ấy, âu cũng là gieo gió gặt bão thôi, ngoài ý muốn... hay là cậu tự vệ.”

Thiên Dương cười gằn, khinh khỉnh và ngông cuồng, siết bàn tay kêu răng rắc.

“Tôi có nên để cậu đắc ý không nhỉ?”

Thiên Dương nhanh chóng tung cú đấm về phía trán Ngôn Hàm, anh giơ một tay cản lại, tay kia đánh trả. Thiên Dương tóm lấy tay anh xoay một vòng vặn cánh tay trái của anh, lại hung hăng đâm vào bả vai bị thương của anh.

Ngôn Hàm đau đến mức nổi gân xanh, lên gối Thiên Dương. Thấy gã tấn công lần nữa, Ngôn Hàm nhảy lên mũi xe, gã giáng một đấm vào nắp ca-pô, Ngôn Hàm lại tránh né vọt lên mũi xe. Chiếc xe thoáng lắc lư, Thiên Dương lập tức nhảy lên, giữ vững chiếc xe bằng thể trọng của gã.

Nơi Ngôn Hàm dừng xe lại vô cùng chính xác, cố ý để một nửa đuôi xe lơ lửng trên hồ rác khổng lồ. Và bản thân Thiên Dương cũng đã hiểu rõ mọi thứ, dưới đáy hồ là thùng axit sulfuric đậm đặc gã đã chuẩn bị. Nắp thùng rất mỏng, người rơi xuống từ độ cao này nhất định sẽ làm vỡ nắp và chìm ngay vào thùng axit.

Gã liếc nhìn kính chắn gió, Lâm Họa Mi vẫn đang ngủ say ở hàng ghế sau.

Tuyết càng rơi càng lớn. Ngôn Hàm nhìn xoáy vào mắt Thiên Dương, bỗng cười gian xảo, chọt đập vào đuôi xe một cú. Sườn xe chao đảo, Thiên Dương lập tức lui về phía sau giẫm lên nắp ca-pô ổn định thân xe.

Hai người giống như đang chơi bập bênh. Ngôn Hàm đứng bên phía ngoài vách hồ, nhưng anh chắc chắn Thiên Dương không dám thả lỏng. Anh đứng trên chiếc hồ hoang vu dưới trời ngập bông tuyết, nở một nụ cười: “Cảm giác hiện giờ có dễ chịu không?” Nhưng ánh mắt lại âm u và lạnh lẽo, “Lúc dùng Chân Nhiệt ràng buộc Thẩm Dục, cậu có nghĩ đến bản thân cũng có ngày hôm nay không?”

“Tôi đến đây không chỉ vì bà ấy.” Thiên Dương cười quái gở, đột nhiên nhảy xuống xe.

Thân xe bắt đầu nghiêng ngã, Ngôn Hàm lập tức nhảy lên nóc xe rồi trượt xuống từ nắp ca-pô. Chiếc xe thoáng dao động rồi lại vững vàng.

Thiên Dương vọt đến hông xe mình, lấy một ống tuýp từ thùng xe sau rồi vứt mạnh đến cửa kính xe Ngôn Hàm. Tiếng va chạm đinh tai, nhưng cửa kính vẫn không hề suy sụp.

“Tôi thay kính rồi.” Phía sau ghế, Ngôn Hàm lạnh lùng thốt lên, tung một cú đá vào cột sống Thiên Dương, gã ngã nhào vào xe, lưng đau như gân cốt bị đứt lìa.

Bọn họ không phải là trẻ con đánh nhau, mỗi lần ra đòn đều hiểm ác. Thiên Dương chẳng màng đau đớn, quay người lại cầm ống tuýp vung về phía Ngôn Hàm. Cái ống quá dài, Ngôn Hàm lui về sau không kịp, trong nháy mắt mặt bị sượt một vết máu to. Gió rét tuyết lạnh lướt qua vết thương như lưỡi dao băng cắt vào.

Thiên Dương đang chiếm ưu thế, cầm ống tuýp tấn công liên tiếp. Ngôn Hàm không có vũ khí, chỉ có thể tránh né thoái lui, băng trên mặt đất bị ống tuýp nện vào nứt toạc gỗ ghè.

Ngôn Hàm tránh né nhảy lên thân xe cầu, lại đột ngột đá vào gáy Thiên Dương.

Gã bị đá một cú, ống tuýp trong tay đập trúng chân Ngôn Hàm. Ngôn Hàm lao đảo khụy xuống xe, nhưng chiêu này vừa khéo thuận ý anh. Anh ở trên cao, tay nắm lạnh lẽo bắt được ống tuýp của Thiên Dương, kéo Thiên Dương đến, hai chân đập mạnh vào vị trí tim gã.

Thiên Dương ngã xuống mặt đất, kéo theo cái ống lõi Ngôn Hàm xuống từ trên cao, cùng ngã xuống. Hai người chẳng ai buông ai ra, đánh nhau hỗn loạn.

Từ lúc còn trẻ, thực lực của hai người họ đã tương đương, dù đã qua nhiều năm nhưng cả hai chưa bao giờ lơ là trong việc luyện võ. Họ ra tay tàn nhẫn, không phân trên dưới, nên đều bị thương không nhẹ.

Mặt Ngôn Hàm đầy máu, đầu Thiên Dương cũng bị vỡ, tóc bết lại từng nắm. Gã mượn lực ống tuýp thui vào bụng Ngôn Hàm, còn anh nắm lấy cái ống trở tay vịn lại cánh tay gã rồi ấn xuống mặt đất: “Dĩ nhiên, tôi biết cậu không chỉ vì bà ta, cậu còn muốn giết tôi. Lấy thân phận thầy chính nghĩa Tutor giết tôi, cậu có tư cách gì hả!”

Thiên Dương cười khẩy, đột ngột ngẩng đầu, sau gáy đụng vào cằm Ngôn Hàm: “Cậu biết là tốt rồi.”

Ngôn Hàm lao đảo lui về sau một bước, Thiên Dương trở mình đâm ống tuýp thẳng vào bả vai bị thương của Ngôn Hàm. Anh đau đến mặt mày trắng bệch, thân thể chông chênh. Muốn nắm lấy xe Thiên Dương để giữ vững mình, nhưng khi anh bắt được thùng xe sau, thoáng cái cửa xe đóng xuống “ầm” một tiếng, bản thân anh cũng ngã quỵ. Vết thương nứt ra chảy máu, song anh cắn răng đứng lên.

EFF – Ebook Fun & Free

“Ngôn Hàm, cậu vẫn là cậu của trước đây sao? Cậu cho rằng tôi làm việc sai trái, còn cậu cùng lắm chỉ là kẻ đứng về phía định ra pháp luật thôi à!”

Thiên Dương giận đến mắt long đỏ, ống tuýp chọt vung tới nện vào đầu Ngôn Hàm, tiếng chát chúa và nặng nề vang lên. Thoáng chốc, Ngôn Hàm quỵ xuống đất, Thiên Dương giơ tay lên lần nữa, nhưng anh bỗng ra sức gạt chân khiến Thiên Dương té ngã trên đất, Ngôn Hàm liền đá mạnh một cú.

Thiên Dương lăn đến rìa hồ, bên dưới chính là thùng axit sulfuric. Gã kịp thời thắng lại, Ngôn Hàm nhào đến giáng một đấm vào mặt gã: “Tôi đứng về phía định ra luật pháp thì sao nào! Luật pháp chưa hoàn thiện vẫn có thể sửa đổi, nhưng trước khi sửa đổi thì bất cứ kẻ nào cũng phải tuân thủ, đây chính là quy định.”

Anh tóm gã đẩy xuống, Thiên Dương cố chống cự quyết liệt. Hai người lơ lửng bên vách hồ, băng tuyết trắng xóa bao trùm bãi cỏ.

“Bên dưới sẽ là mồ chôn của cậu, cậu cũng nên ném thử nỗi đau năm đó của cô ấy đi! Thiên Dương, những thứ lý lẽ lệch lạc kia của cậu, không có tư cách...”

Thiên Dương thúc đầu gối vào bụng Ngôn Hàm, tung mình dẩy bóp cổ anh: “Cậu nói tư cách với tôi à? Bây giờ, cậu muốn giết tôi, muốn dùng tự vệ để thoát khỏi trừng phạt, cậu cũng giống tôi thôi! Cậu lợi dụng kẻ hồ của luật pháp để làm chuyện tương tự như tôi đã làm, người không có tư cách chính là cậu!”

Ngôn Hàm giận đến mắt đỏ gay: “Cậu không làm được kẻ ác cùng cực lại còn muốn tìm kiếm sự an ủi và cân bằng từ chỗ tôi. Cậu từng bước ép tôi, đã kích tôi chính là muốn chứng minh tôi cũng sẽ như cậu thôi.”

Anh đá gãi ra: “Bản thân cậu đã đến cực hạn thì cũng đừng kiếm cớ cho những việc ác mình đã làm.”

Anh lôi gãi dậy, đâm một cú thật mạnh vào mặt gã, gã lại ngã xuống đất: “Thân Hồng Ung đối trá, Hoàng Huy xấu xa, Bạch Quả chết oan, đây chính là giới hạn của cậu à? Trong mắt tôi, đây đều không phải là lý do khiến cậu trở thành Tutor cướp đi mạng sống của người khác. Lam - Thiên Dương, cậu đã sớm không...”

“Không có tư cách chính là cậu!” Thiên Dương thình lình bật dậy khỏi mặt đất, đâm ống tuýp sắc bén vào bụng Ngôn Hàm. Trong nháy mắt, anh im bất.

Giống với cách đã giết Thẩm Dục, ống tuýp lạnh lẽo hết như gió tuyết lúc này. Trước mắt anh bỗng hiện ra buổi tối trong căn phòng màu xanh, gương mặt Chân Noãn dịu dàng và nóng hổi, đỏ bừng xấu hổ cọ cọ vào lòng bàn tay anh, nũng nịu dỗ dành: “Đội trưởng, sau này em sẽ ở bên anh, anh đừng khổ sở.”

Anh khi còn trẻ dù bị thương nặng cũng vẫn có thể kiên trì chiến đấu, nhưng vào khoảnh khắc này anh đã thất thần. Thiên Dương chợt dùng sức, ống tuýp càng đâm sâu vào người anh hơn.

Gã ấn mạnh anh vào thân xe, xung quanh là gió bắc như cát và bông tuyết vẫn rơi như lông ngỗng. Mặt gã còn lạnh hơn cả gió tuyết, ánh mắt sáng quắc điên cuồng, nhưng giọng nói lại vô cùng tình tảo: “Tiểu Hoà, tôi đã từng hỏi cậu rằng giới hạn của một người giữ vững bản chất lương thiện là đến đâu. Đáp án của cậu đã sai rồi, cậu đã chạm phải giới hạn của mình.”

Về mặt gã nhăn nhúm, không biết là mừng rỡ hay thất vọng.

“Tôi vẫn luôn không thể giết cậu bởi vì tôi không đủ tư cách. Bao đã kích nạng nề và hiện thực bắt đắ dĩ đã làm lung lay bản ngã của tôi, nhưng cậu thì không. Tôi cứ nghĩ cậu cao thượng còn tôi thì đã hèn mọn đi, tôi cho rằng bản thân mình không có tư cách. Nhưng bây giờ, Tiểu Hoà, cậu đã sa ngã như tôi, cậu cũng chỉ đến thế mà thôi.”

Sắc mặt Ngôn Hàm trắng như tuyết, máu tươi ào ạt chảy ra từ ống tuýp, nhuộm đỏ cả đất tuyết dưới chân. Anh nắm thật chặt ống tuýp đang đâm sâu vào giữa ngực và bụng, rét lạnh và đau đớn khiến anh không còn cảm giác. Anh chỉ nghe thấy trong tiếng gió tuyết rào rạt, giọng Chân Noãn nói: “Đội trưởng, lần sau anh tới thăm em, phải giải thích rõ ràng với em.”

“Cậu muốn giết tôi, ha ha. Cậu muốn dùng cách tự vệ giết tôi để thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật à? Ha ha.” Gã cười như điên cuồng, “Tiểu Hoà, cậu muốn giết tôi. Tôi thắng rồi! Tôi thắng rồi! Tôi đã kéo được cậu đến địa ngục của mình rồi. Cậu cũng chỉ đến thế mà thôi. Cậu thua rồi, cậu thua rồi!”

Gã chợt kéo ống tuýp ra. Ngôn Hàm rơi xuống bãi cỏ ướt lạnh như tấm vải rách. Gã tìm được chìa khóa xe trong túi áo anh. Ngôn Hàm níu lấy tay gã, môi tím ngắt mấp máy: “Kỷ Pháp Lạp, cậu sẽ không tìm ra Kỷ Pháp Lạp đâu.”

“Tiểu Hoà, cậu thua rồi. Tôi còn có bước kế hoạch cuối cùng. Tôi sẽ dẫn Kỷ Pháp Lạp đi. Còn cậu, tôi sẽ đem tất cả dấu vết có liên quan đến cậu ở đây cùng đẩy xuống tiêu hủy. Sau này, tôi sẽ trở thành Tutor chân chính.”

Thiên Dương xách cổ áo anh, lôi anh dậy rồi kéo đến bên cái hố. Trên người Ngôn Hàm toàn là máu, đã không còn sức chống cự.

“Năm đó, lúc Hạ Thời nhảy xuống, tôi kinh ngạc, chấn động, day dứt và sợ hãi, thậm chí còn tự ti và mặc cảm khinh bỉ bản thân. Khoảnh khắc đó là cơn ác mộng hơn mười năm nay của tôi. Tôi nghĩ cậu cũng giống cô ấy. Bởi vì cô ấy mà tôi không dám gặp cậu, cậu và cô ấy là phong ấn dán chặt ở cửa lòng tôi. Nhưng hôm nay vứt cậu xuống, tôi rất nhẹ nhàng, rất khinh thường, thậm chí là rất vui vẻ.”

Thiên Dương nói xong liền lẳng lặng nhìn vào khuôn mặt tái nhợt và yếu ớt của Ngôn Hàm. Đôi mắt anh phản chiếu sắc trời, đen láy và lấp lánh nhưng không có thần thái như thể đang nhìn hư không. Gã nhìn anh thật lâu, có cảm giác nhẹ nhõm như thể gánh nặng đè nén trong lòng mười năm qua cuối cùng cũng được bỏ xuống, nhưng cũng có cảm giác sâu não và tiếc nuối rất nhạt.

Gã nói: “Tiểu Hoà, tạm biệt.”

Gã đẩy nhẹ, thân thể Ngôn Hàm rơi xuống trong gió tuyết, bên dưới anh là thùng axit sulfuric mà gã đích thân chuẩn bị. Gã nheo mắt, nhìn tận mắt...

Trong tích tắc rơi xuống, lòng Ngôn Hàm dâng lên một thoáng yên bình trước nay chưa từng có, nhờ khoảnh khắc này mà kế hoạch của anh rốt cuộc đã bắt đầu tươi đẹp và rốt cuộc cũng đã kết thúc hoàn mỹ.

Tutor không chết, người yêu của anh cũng không thể nào bình an cả đời. Nếu anh không thể giết gã thì hãy để cho gã giết anh đi.

Anh chết đi thì cô sẽ có thể hiểu được nỗi đau khổ thật sự mười năm qua của anh. Bởi vì... một người cho dù có cảm thấy đồng tình, thương hại hay từ bi trước cảnh ngộ của người khác, thì cũng không thể nào thật sự cảm nhận sâu sắc được. Ngay cả người gặp phải cảnh ngộ tương tự cũng chỉ có thể thấu hiểu đôi chút, nhưng anh cũng chỉ cần đôi chút này thôi.

Huống chi, anh chết đi thì địa vị của anh trong lòng cô ít nhất sẽ không thua Thẩm Dục.

Trong khoảnh khắc rơi xuống, tim Ngôn Hàm bỗng trống rỗng.

Anh nhìn thấy bầu trời xanh thẳm, nhìn thấy bông tuyết trắng ngần và nhìn thấy A Thời đứng dưới đèn đường dịu dàng nói: “Anh Tiểu Hoà, anh dỗ em đi.”

Anh nhìn thấy trong thang máy Thâm Thành một Chân Noãn đỏ mặt, ngoan ngoãn dựa vào lòng anh và nhẹ nhàng hỏi: “Đội trưởng, vừa rồi anh cảm thấy cô đơn sao?”

Nhưng khắc sâu nhất trong trí nhớ chính là giây phút ngồi trong xe dưới trời tuyết bay bên ngoài ấy, anh nói: “Em trách anh ư? Đau đớn suốt mười năm, em cũng sẽ như vậy thôi.” Và cô đã hoảng sợ nhào vào lòng anh, vội vàng dỗ dành anh: “Đội trưởng, chúng ta trở về Thâm Thành, chúng ta sẽ sống hạnh phúc.”

Giờ khắc này, ở bệnh viện nơi xa, Chân Noãn ngồi bó gối bên cửa sổ, ngắm nhìn bông tuyết đẹp đến rung động lòng người ngoài cửa sổ, khát khao về con suối Cừu ở Thâm Thành mà Đội trưởng từng kể. Một nơi có ánh nắng rực rỡ, mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở.

Và còn cả lời anh hứa, một cuộc đời tuy sóng gió nhưng vẫn bình yên đi qua.

Tuyết đã ngừng rơi, ánh nắng sáng rực ngoài cửa sổ, bầu trời xanh trong tựa như được nước rửa qua. Chân Noãn ấn chặt lồng ngực, chậm chạp hít thở.

Từ lúc nói điện thoại đến giờ, cô luôn bị vây trong trạng thái hoảng hốt. Lời Đội trưởng nói rất rõ ràng, anh yêu cô, cô của hiện tại. Nói như vậy, anh sẽ không vì cô quên mất quá khứ mà không yêu nữa, cũng sẽ không vì cô quên mất bản thân mình trước đây mà không yêu nữa.

Như vậy, A Thời, Noãn Noãn hay Mèo Con, gọi tên nào cũng không có gì khác biệt.

Y tá đến kiểm tra sức khỏe cho cô với khuôn mặt rạng rỡ nụ cười.

Tâm trạng của Chân Noãn cũng được xoa dịu, hỏi thêm một câu: “Có gì vui sao?”

“Tutor bị bắt rồi.” Ánh mắt cô y tá sáng ngời, “Ha ha, muôn người vui chung.”

“Cô không ủng hộ Tutor à?”

“Ừ. Có điều, trước đây tôi từng ủng hộ gã, bạn bè của tôi cũng có một nửa ủng hộ, còn một nửa phản đối, nhưng bây giờ đa số đều ủng hộ cảnh sát rồi.”

“Ồ.”

“Lúc Vương Tử Hiền chết, Tutor gần như đã trở thành thần tượng của tôi. Nhưng...” Tâm trạng cô ấy bỗng hơi sa sút, “Sau khi thấy cảnh sát Bạch chết, tôi mới đột nhiên phát hiện gã là kẻ điên. Nếu như mọi người đều giống như gã vậy thì đáng sợ quá. Ai ai cũng coi mình là thẩm phán như gã, thế giới này chẳng phải sẽ hỗn loạn hay sao? Tuy tình trạng bây giờ chưa mấy hoàn thiện, tôi thấy chuyện bắt công cũng sẽ mông mẫm, nhưng không thể áp đặt suy nghĩ cá nhân để tiến hành phán quyết tội trạng của người khác, huống chi là chuyện liên quan đến sống chết... Cái chết của cảnh sát Bạch khiến tôi...”

Cô ấy thở dài: “Như việc bác sĩ cứu chữa bệnh nhân vậy, cũng sẽ không điều tra xem người bệnh có phải người tốt hay không. Lĩnh cứu hỏa sẽ không quan tâm người mắc kẹt có từng làm điều ác hay không. Cảnh sát giao thông lao về phía chiếc xe vận tải cứu trợ sẽ không đắn đo đưa trẻ đó sau khi lớn lên là cận bã hay rường cột của tổ quốc. Trường khoa Bạch cứu Nhiếp Đình Đình cũng chẳng màng cô ta là đứa trẻ hư hỏng. Chuyện đó thật sự không đáng, nhưng anh ấy vẫn khắc ghi chức trách của cảnh sát vào xương tủy và biến nó thành bản năng.”

Mắt Chân Noãn đỏ hoe: “Trên đời có Tutor thì cũng sẽ có cảnh sát Bạch.”

“Đúng, trên đời có Tutor thì cũng sẽ có cảnh sát Bạch. Có điều là tên ác ma kia quá đáng lắm. Truyền thông đưa tin rằng đã nhận được một bức thư ký tên là Tutor được định giờ gửi đến, trong đó nói gã có thể rời khỏi đất nước này và mãi mãi không trở lại nữa. Nếu cảnh sát không thả bọn họ đi, 8 giờ tối nay sẽ cho nổ bom, tử thương vô số.”

“Việc này...” Chân Noãn kinh ngạc, không ngờ Tutor lại chuẩn bị đầy đủ như thế.

Thế nhưng, trạm xe điện và quảng trường tòa nhà văn phòng ở Dự Thành nhiều như vậy, nơi dân cư đông đúc nào mới thật sự là mục tiêu của gã.

“Thật quá đáng, còn không biết cảnh sát xử lý thế nào đây nữa. Nói sao thì chắc chắn cũng không thể thả gã đi, như thế sẽ bị dân chúng mắng chết cho xem. Nhưng nếu không thả gã, ngộ nhờ thật sự xảy ra vụ nổ, tất cả mũi giáo sẽ lại nhắm vào cảnh sát. Làm cảnh sát quả thật chẳng dễ, rõ ràng vất vả lắm mới tìm được bằng chứng gã giết người kia mà.”

“Bằng chứng?”

“Gã lại giết một người nữa, nhưng lần này không may mắn như lần trước.” Cô y tá bật tivi lên cho Chân Noãn xem tin thời sự đang phát lại.

Chân Noãn nhíu mày: “Bãi đổ rác Dương Minh... hồ rác số 36 à?”

Trên màn ảnh tivi, giữa bãi đổ rác hoang vu có một chiếc thùng to đã mở nắp, nhưng không thấy rõ bên trong, nhóm nhân viên hỗ trợ pháp y đang khiêng một người che vải trắng đi qua, loáng thoáng có màu đỏ thẫm thấm ra nền vải.

Người dẫn chương trình nói: “... Lúc cảnh sát phát hiện, bên cạnh hồ rác đã bị người khác dọn dẹp. Tuy xe cần cẩu ở hiện trường kịp thời giữ lại được chiếc xe có dấu vết đánh nhau của nạn nhân, nhưng những manh mối quan trọng như vết máu và dấu vân tay đều đã bị lau sạch. Cho dù là vậy, cảnh sát

vẫn phát hiện một manh mối rất quan trọng bên trong xe của kẻ được cho là nghi phạm...”

Lòng Chân Noãn bỗng lạnh toát, cô trông thấy xe của Ngôn Hàm. Nắp trước, cửa xe và mui xe đều bị hõm vào. Ngón tay cô run run, cầm điện thoại bấm số, giọng nữ vang lên ở đầu bên kia: “Thật xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi đã tắt máy...”

Cô bàng hoàng, rõ ràng câu nói “Mèo Con, em biết là anh yêu em” vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng... Cô bỗng hoảng sợ phát hiện ra lúc cô vừa nói xong “Lần sau anh đến, chúng ta sẽ nói chuyện đằng hoàng”, anh đã không hề nói “Được”...

Cô lập tức nhảy xuống giường, chẳng màng thay quần áo bệnh nhân, mặc vội chiếc áo phao lông vũ rồi chạy đi. Người gác cổng đều được cho rút lui chỉ còn một vệ sĩ.

“Cô Chân, cô...”

“Tôi muốn đến Cục Cảnh sát!”

Suốt quãng đường đi, cô cứ cắn ngón tay, kinh hoàng và bất an mở radio nghe ngóng: “...Đội trưởng hình sự Đàm vừa mới nhận chức liền nhanh chóng phá được vụ án Tutor, không ít dân chúng chất vấn Đội trưởng Ngôn tiền nhiệm làm việc bất lực...”

Anh đã từ chức rồi. Là chuyện khi nào, sao cô chẳng biết gì cả? Cô bồn chồn, tiếp tục cắn ngón tay, lòng càng lúc càng sợ hãi, càng lúc càng lạnh toát.

Xe còn chưa dừng hẳn, cô đã loạng choạng đẩy cửa bước xuống rồi chạy như điên trên đất tuyết. Cô ăn mặc phong phanh, tim đã lạnh như hàn băng, không còn cảm giác được con gió giá buốt của ngày đông nữa.

Chạy một mạch đến phòng phẫu thuật, trong khoảnh khắc đẩy cửa ra, cô chợt bất động. Cả thế giới như chỉ còn một luồng sáng trắng xóa. Thân thể anh đã bị hủy hoại hoàn toàn, đen sì sì, máu thịt nhầy nhụa nằm trên bàn phẫu thuật.

Cô chưa bao giờ nghĩ đến có một ngày anh sẽ nằm trên chiếc bàn làm việc này của cô, cứ lạnh lẽo và im lìm trước mặt cô như thế.

Thế giới của cô ảm ảm sập đổ. Đầu óc trống rỗng chỉ còn lại một ý nghĩ: Trong giờ khắc này, dường như cuối cùng cô cũng đã bắt đầu thấm thía mối hận mười năm đằng đẳng của anh.

Quan Tiểu Du và Tiểu Tùng cũng ở bên trong, mắt hai người họ đều hoen đỏ, vừa trông thấy cô thì trên mặt hiện lên vẻ lo lắng và thương hại. Toàn thân cô thoáng chao đảo, không muốn đón nhận ánh mắt thương cảm của họ. Cô chậm chậm bước đến bên anh, tim đau thắt từng cơn như thể vẫn đập dù đã không còn cảm giác.

Cô nhớ gương mặt anh, đôi tay anh, thân thể anh và cả đôi chân anh. Cô nhớ cơ bắp anh săn chắc và cường tráng, không phải sần sùi gồ ghề và bị rửa nát đến mức không còn nhân dạng như bây giờ.

Cô cố chấp mở to mắt nhìn anh. Đây không phải là anh, cô thầm nghĩ đây nhất định không phải là Đội trưởng của cô.

“Noãn Noãn, cậu nén bi thương.” Quan Tiểu Du nghẹn ngào.

“Đây không phải là anh ấy.” Chân Noãn lắc đầu một cách máy móc và nói: “Đây không phải là Đội trưởng.”

Nhưng trong giây phút nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay anh, lòng cô đau như bị dao cứa. Chiếc nhẫn kia anh đã đeo nhiều năm rồi, từ lúc họ nhận ra nhau anh đã đeo lại chiếc nhẫn của Hạ Thời vào cho cô. Những ngày qua, cô giận anh nhưng vẫn không tháo ra.

Cô như bị người ta đánh một gậy vào đầu, đầu óc vang lên ong ong, ngơ ngác cúi nhìn. Thước đo chiều cao là 1m85, đúng là chiều cao của Đội trưởng, cân nặng là 75 kg, cũng là cân nặng của Đội trưởng.

Cô lao đảo, sắc mặt trắng bệch, đột nhiên gào lên: “Ai nói anh ta là Đội trưởng? Các người dựa vào đâu mà nói anh ta là Đội trưởng? Dựa vào cái gì chứ?”

Quan Tiểu Du tuôn trào nước mắt: “Noãn Noãn, bọn tớ đã làm giám định DNA.”

Cô lại thù người rồi nhanh chóng lắc đầu, lớn tiếng nói: “Tớ phải tận mắt nhìn thấy cậu làm, bây giờ cậu làm giám định cho tớ xem ngay đi.” Cô thô bạo kéo tay Quan Tiểu Du, lôi cô ấy đến, “Tớ muốn cậu làm ngay trước mặt tớ, làm ngay bây giờ.”

Dưới ánh sáng mờ ảo, máy điện di tỏa ra ánh sáng màu hồng. Ngón tay Chân Noãn bấu chặt mép bàn, nhìn chăm chăm không chớp mắt. Cô đang dưỡng bệnh đã gây đi rất nhiều, quần áo bệnh nhân và chiếc áo phao lông vũ mặc trên người giống như khung xương và con diều.

Quan Tiểu Du và Tiểu Tùng đứng bên cạnh im lặng, cũng không dám tùy tiện tiến đến an ủi cô. Cô giống như đã phát điên trong cơn cảm xúc điên cuồng, kinh hoàng, cáu gắt và bất an. Cô siết ngón tay đến trắng bệch, lại bắt đầu cắn khước môi run rẩy.

Cuối cùng, thí nghiệm cũng kết thúc, chuỗi trình tự DNA chạy ra, trùng khớp với Ngôn Hàm trong dữ liệu của cảnh sát. Quan Tiểu Du cầm lấy đưa cho Chân Noãn xem.

Trong nháy mắt, gương mặt Chân Noãn tái mét, cô nhìn xoáy vào những hình vuông màu đen trên tờ giấy trắng, há miệng nhưng không thốt nên lời, nước

mắt cứ thế rơi xuống.

“Là tớ hại chết anh ấy.” Cô lẩm bẩm.

Cô bảo anh đèn Thảm Dục lại cho cô, vậy là anh ra đi như thế. Anh chỉ đáp một câu ngắn gọn “Được” nhưng lại thật sự thuận theo ý cô đi đèn lại Thảm Dục cho cô, đi báo thù cho Thảm Dục, thậm chí không tiếc nộp luôn cả tính mạng của mình.

Toàn bộ thế giới này đều nói Tutor đã giết anh, nhưng chỉ có cô biết rõ là anh đã để Tutor giết anh.

Anh rất nghe lời cô. Cô trách anh tàn nhẫn giống như Tutor, nên anh sẽ không đi giết người nữa mà để cho mình bị giết rồi giữ chứng cứ khiến Tutor cũng phải nhận phán quyết công bằng.

Không phải anh nói rằng yêu cô sao? À, cô đã hiểu rồi, anh đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Là tớ hại chết anh ấy, là tớ hại chết anh ấy.” Cô cười ngây dại, cười đến nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống đất, “Là tớ buộc anh ấy đi tìm cái chết, là tớ buộc anh ấy đi tìm cái chết mà.”

Cô nói với anh mình không phải Hạ Thời, không phải Chân Noãn và cũng không phải Mèo Con. Hôm đó, cô đã từng nói với Đội trưởng rằng mình đang ở trước mặt anh đây, mình đã trở về với anh. Hóa ra kẻ lừa gạt lại chính là cô.

Là cô đã chính tay hủy hoại A Thời của anh, hủy hoại Mèo Con của anh, làm vỡ nát tất cả quá khứ và tương lai của anh, hủy hoại luôn chút hy vọng sinh tồn còn con của anh.

Là cô ép buộc anh, ép anh phải sống không còn ý nghĩa. Vậy nên, người đã không để lại dù chỉ một câu, ngay cả lời từ biệt cũng không cho cô, cứ thế mà đi. Anh chịu chết là vì nỗi đau thương đã khiến cõi lòng chết lặng.

“Là mình đã hại anh ấy.” Cô điên dại, vừa khóc vừa cười, thân thể suy yếu lao đảo kịch liệt, mới đi được một bước bỗng ngã cắm đầu xuống đất.

Mười năm hận thù và đau thương của anh, cuối cùng cô đã bắt đầu cảm nhận sâu sắc trên chính bản thân mình.

Sau khi Chân Noãn tỉnh lại, đã biết được tình tiết cả vụ án từ Đội trưởng Đàm đang túc trực bên cạnh, thậm chí tất cả những gì liên quan đến Lâm Họa Mị, Thiên Dương và kế hoạch T.

Đội trưởng Đàm kể rằng khi còn sống Ngôn Hàm đã nói hết với anh, nhưng anh cảm thấy cô cần phải biết.

Kế hoạch T vốn muốn nghiên cứu nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến tính cách và tâm lý con người là gen hay là hoàn cảnh. Chân Noãn đã biết phương pháp của họ, chính là đặt hai đứa trẻ sinh đôi vào hai môi trường trưởng thành khác nhau. Những việc này cô đã sớm biết, nhưng cô còn nghe được thêm một thông tin mới: Trước khi cô bị mất trí nhớ đã từng nhảy vào axit đậm đặc.

Chân Noãn sững sốt hồi lâu, đôi mắt dần dần ướt nhoe, Đội trưởng muốn cảm nhận nỗi đau đớn của cô năm đó, muốn nếm trải cái chết giống cô sao?

Cô rung rung: “Tại sao năm đó em không chết?”

“Axit sulfuric đã sớm được đặt ở đó, dùng để ngâm Chân Noãn thật sự, nhưng nó có một tính chất đặc biệt...”

“Hấp thụ lượng nước trong không khí sau đó từ từ pha loãng sao?”

“Đúng. Tuy thời điểm nhảy xuống vẫn đậm đặc, nhưng không bằng 90% axit tạt vào gây thương tích cho người khác mà chúng ta thường thấy. Hơn nữa, chiếc thùng đó có lẽ cũng không sâu, bởi vì Thiên Dương nói rằng khi đó em kêu rất thảm thiết.”

Nếu như cả người đều bị nhấn chìm, cô vốn không thể nào cất lên tiếng kêu được nữa. Cô lặng im: “Đây là Thiên Dương nói... Không, là Đội trưởng suy đoán sao?”

“Phải.”

Chân Noãn lại ngờ ngàng, lúc anh phân tích chuyện này có tâm trạng thế nào nhỉ?

“Nhưng quan trọng nhất là Thảm Dục đã kịp thời cứu em. Anh ta nghe thấy cuộc nói chuyện giữa em và Tutor, tận mắt nhìn thấy em nhảy xuống làn nước sôi sùng sục, sau đó không nghĩ ngợi gì cả, thậm chí là không cầm dụng cụ đã dùng tay không cứu em lên, có thể đã phải chịu đựng cả mấy chục giây. Nếu không phải là anh ta, thời gian kéo dài thêm một chút thì em đã không sống nổi rồi.”

Cô không biết nên nói gì, cuối cùng cất tiếng hỏi: “Đây cũng là Đội trưởng nói sao?”

“Ừ. Tuy cậu ấy hận Thảm Dục đã che giấu nhiều năm như vậy, nhưng vẫn cảm kích anh ta đã cứu sống em.”

Chân Noãn lại im lặng. Bây giờ, Thiên Dương không dễ gạt như năm đó nữa, gã sẽ tận mắt nhìn Ngôn Hàm rơi xuống, nhìn khối gỗ bị axit sulfuric nấu đen, Đội trưởng thật sự chạy không thoát được...

Đội trưởng Đàm nói: “Mèo Con, Đội trưởng Ngôn rất lợi hại, chính cậu ấy đã bắt được hai Tutor, phá hủy kế hoạch T. Cậu ấy không phải là kẻ bất tài như đám truyền thông đang phê phán ngoài kia.”

Chân Noãn khẽ nói: “Em biết mà.”

Cô luôn biết rằng Đội trưởng là lợi hại nhất.

“Còn nữa, cậu ấy không hề nghĩ sẽ mượn có ‘tự vệ’ giết chết Thiên Dương, là cậu ấy cố ý nói dối để Thiên Dương nghĩ như vậy.”

“Em cũng biết.” Chân Noãn hoảng hốt cúi đầu, “Anh ấy nghĩ gì em đều biết cả.”

Anh đang lấy tính mạng ra đánh cược với cô. Anh đã nói câu “Mèo Con, em biết là anh yêu em mà.” Anh yêu cô, quá khứ, hiện tại lẫn tương lai...

Vốn tưởng rằng vụ án đã được giải quyết triệt để, không ngờ càng khó khăn hơn. Thiên Dương đã đặt bom tại nơi nào đó trong thành phố, yêu cầu của gã rất đơn giản, đó là để gã và Lâm Họa Mi rời khỏi, đồng thời giao ra Kỳ Pháp Lạp. Gã có thể thỏa hiệp với cảnh sát rằng sẽ rời khỏi đất nước này, cả đời không quay về nữa. Nếu không làm theo sẽ xảy ra vụ nổ lớn, số người chết sẽ tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Mọi người đều biết rõ, với cá tính của gã, tuyệt đối đã chuẩn bị một quả bom to. Tương tự, với cá tính của gã, gã hứa rời khỏi nước thì tất nhiên sẽ không trở về nữa.

Chân Noãn bỗng nhớ lại lúc Trần Hàn truyền bá suicide sound đã từng đưa điều kiện, hoặc là để hấn xuất cảnh, hoặc là có người phải chết. Cô muốn ra gặp Thiên Dương, Đội trưởng Đàm do dự nhiều lần rồi cuối cùng cũng đáp ứng.

Khi nhìn thấy Chân Noãn, Thiên Dương thoáng vẻ không thoải mái. Về mặt Chân Noãn vô cảm nhìn xoáy vào gã. Thiên Dương vốn tưởng rằng cái chết của Ngôn Hàm đã giúp gã đỡ bỏ hết tất cả gánh nặng trên người. Nhưng ánh mắt trong veo và tĩnh lặng của Chân Noãn vẫn hệt như đôi mắt màu hổ phách năm xưa, khiến gã không dám nhìn thẳng.

“Anh sợ tôi làm gì sao? Tôi chẳng hề nhớ ra được chuyện năm đó.”

Thiên Dương bất ngờ tránh né, không muốn nhắc đến mà chỉ nói: “Khuyên Đội trưởng mới của các người thả chúng tôi đi. Nếu không, Dự Thành sẽ có rất nhiều gia đình tan vỡ chỉ trong một đêm.”

Chân Noãn cứng nhắc lắc đầu: “Tâm nguyện của Thẩm Dực là muốn Tutor đầu tiên đã hại chết Chân Noãn bị trừng phạt thích đáng. Anh ấy chết đi, Đội trưởng đã tiếp nhận tâm nguyện này của anh ấy. Và tâm nguyện của Đội trưởng chính là muốn Tutor thứ hai đã hại chết Hạ Thời bị trừng phạt. Nhưng giờ đây, anh ấy cũng đã chết, vậy tôi sẽ là người tiếp nhận tâm nguyện của họ.”

Cô nói xong liền cười một cách kiêu ngạo và cô đơn: “Không, không cần tôi tiếp nhận, tự Đội trưởng đã hoàn thành rồi.”

Thiên Dương trầm tư, nhìn nụ cười tự hào trên môi cô mà gã bỗng nhớ đến cảnh ở hồ rác số 36. Gã đã tận mắt chứng kiến Ngôn Hàm đắm mình trong axit sulfuric, nắp gỗ rơi xuống trong nháy mắt bị nấu thành đen sì. Gã lấy chìa khóa mở cửa xe Ngôn Hàm ra rồi nhanh chóng kéo Lâm Họa Mi đi. Nhưng thật không ngờ, gã chỉ kéo ra tượng người được làm giống hệt Lâm Họa Mi mà thôi.

Trên tay người giả có đeo chiếc lắc của Lâm Họa Mi, nơi đó có gắn thiết bị phát tín hiệu. Thiên Dương chính là căn cứ vào lắc tay xác định Lâm Họa Mi ở trong xe Ngôn Hàm, còn những chiếc xe được trang bị đầy đủ kia đều chỉ là nguy trang. Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, Ngôn Hàm định dùng tư duy ngược bình thường để đánh lừa gã.

Không ai ngờ rằng Ngôn Hàm đã lợi dụng tâm lý này của gã, Lâm Họa Mi thật sự vẫn đang bị giam giữ trong đoàn xe áp tải kia, chiếc xe của Ngôn Hàm mới chính là nguy trang để dụ Thiên Dương mắc câu.

Gã bị Ngôn Hàm cài bẫy, giận dữ không sao kiềm được, nhưng vẫn lập tức thu dọn hiện trường và nhanh chóng rời đi. Tuy nhiên, chưa đi được bao xa, gã liền gặp mấy chiếc xe vốn đi theo bảo vệ xe Ngôn Hàm đang đuổi đến.

Thiên Dương rất tự tin rằng mình đã dọn dẹp hiện trường sạch sẽ, tuyệt đối không tìm ra được chứng cứ nguyên vẹn nào. Nhưng cảnh sát lại phát hiện ra một đoạn ngón tay còn dính máu tươi trong vách kếp thùng xe sau của gã. Là ngón tay của Ngôn Hàm.

Trong đầu Thiên Dương bỗng chốc hồi tưởng lại tình cảnh Ngôn Hàm thoáng lao đảo đụng vào thùng xe sau của gã. Giờ khắc này, gã mới hiểu ra mình đã hiểu lầm cái gọi là tự vệ của Ngôn Hàm, cậu ta hoàn toàn không định giết gã.

Lần này cậu ta đến chỉ là giống như Thẩm Dực, dùng mạng của mình đổi lại một sơ hở của Tutor qua nhiều lần giết người, giữ lại một chứng cứ định tội gã để ngăn cản bước tiến của gã mà thôi.

Thiên Dương thoát khỏi dòng suy nghĩ, chậm rãi giương mắt nhìn Chân Noãn: “Cô hẳn đã biết rõ, nếu các người không lo sợ quả bom kia, nhất quyết không thả tôi đi, có lẽ tôi sẽ bị phán tử hình, nhưng giáo sư Lâm thì không. Bà ấy không trực tiếp tham gia bất cứ chuyện gì cả.”

“Bà ta là một trong những người quản lý ban đầu của kế hoạch T.”

“Các người nói phải có chứng cứ.”

Chân Noãn lặng thinh. Tâm nguyện của Thẩm Dực, tâm nguyện của Ngôn Hàm.. Ý nghĩa tồn tại của Tutor...

Lúc Chân Noãn đứng dậy rời đi, Thiên Dương nói: “8 giờ tối sẽ phát nổ, các người hãy nghỉ kỹ đi.”

7 giờ 55 phút tối, Chân Noãn ngồi trong phòng thăm nuôi trại tạm giam, Lâm Họa Mi ngồi đối diện cô với vẻ mặt thản nhiên và bình tĩnh.

“Giáo sư Lâm, bà thật sự không muốn khuyên Thiên Dương bỏ quả bom kia sao?”

Lâm Họa Mi giống như mười mấy phút trước, vẫn thờ ơ chỉ vô cùng lạnh nhạt nhìn Chân Noãn.

“Gã sẽ nghe lời bà, từ bỏ đi, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, như thế sẽ khiến càng nhiều gia đình chịu đau khổ hơn.”

Lâm Họa Mi nhìn cô: “Ngôn Hàm dùng cách này bắt được tôi, cô cho rằng tôi sẽ phối hợp với cô sao? Nếu cô không muốn để quả bom phát nổ thì khuyên Cục trưởng Thượng thả bọn tôi đi, kể từ nay về sau không liên quan gì đến nhau. Và cả... giao con gái Kỳ Pháp Lạp của tôi ra đây.”

Chân Noãn nhìn đồng hồ đeo tay rồi từ từ ngược mắt lên: “Giáo sư Lâm, bà không biết sao? Ban đầu, người cứu Kỳ Pháp Lạp ra khỏi thôn kia... chính là Đội trưởng.”

Tay Lâm Họa Mi khẽ run lên, mắt nhìn chằm chằm vào cô, hồi lâu sau liền nói: “Bây giờ, cô bắt đầu giờ chiều bài đánh động tình cảm của tôi một cách vô căn cứ vậy sao?”

“Không tin thì thôi, nhưng Kỳ Pháp Lạp nhận ra anh ấy. Pháp Lạp rất vâng lời Đội trưởng, Đội trưởng giấu cô ấy đi, cô ấy liền ngoan ngoãn làm theo.” Chân Noãn hơi mệt mỏi, giọng nói rất chậm, “Pháp Lạp rất thích Đội trưởng, cô ấy còn không biết Đội trưởng đã chết. Nếu cô ấy biết chính bà đã hại chết Đội trưởng, cô ấy sẽ hận bà cả đời.”

Lâm Họa Mi nheo mắt lại, nhũ mày như đang phán đoán gì đó, vẻ như nửa tin nửa ngờ.

“Kỳ Pháp Lạp đang ở đâu?”

“Giáo sư Lâm.” Cô không trả lời, cố ý đặt điện thoại di động đã được xin mang vào lên bàn, “Khuyên Thiên Dương dừng tay đi. Hai người đều khai hết tội lỗi của mình, chấp nhận chế tài của luật pháp đi.”

Lâm Họa Mi im lặng một lúc lâu, cuối cùng nói: “Tôi không có bất cứ hành vi nào có thể xem là phạm tội, mỗi một người đã chết đều đáng chết như nhau.”

“Những người khác có tội nặng hay không, tạm thời tôi không thảo luận với bà. Nói đến gần đây thôi, Lão Bạch và Đội trưởng đều đáng chết cả sao?”

“... Nội tâm Ngôn Hàm đã biến chất từ lâu.”

“Không, anh ấy không có.” Chân Noãn khẽ lên giọng, “Đây cũng là lý do tại sao Thiên Dương từ đầu đến cuối đều không dám nhìn vào mắt tôi. Giáo sư Lâm, bà cho rằng bà vô tội, nhưng tôi cho rằng tội ác của bà phải bị phán mười lần từ hình đây. Điều này đủ khẳng định cá nhân đại diện chính nghĩa là một thứ hư ảo và dễ lung lay đến mức nào.”

“Mười lần từ hình?” Lâm Họa Mi lạnh nhạt nói: “Nhưng tôi chỉ biết rằng lúc ra tòa, các người không có chứng cứ thì một án tử hình tôi cũng không có đâu. Cô nói cá nhân đại diện chính nghĩa không đáng tin, vậy phán quyết cuối cùng của quan tòa chắc đáng tin rồi. Khuyên tôi bảo Thiên Dương từ bỏ, chỉ bằng thả chúng tôi đi.”

Chân Noãn nhìn đồng hồ trên màn hình điện thoại di động đang lướt qua từng giây từng phút. Chỉ còn một phút nữa thôi.

“Giáo sư Lâm, bà sáng lập và tham dự kế hoạch T là vì muốn dùng những cặp sinh đôi để nghiên cứu những nhóm nhân tố ảnh hưởng đến biến đổi trong tính cách và tâm lý của con người, quan sát những cá thể có gen giống nhau này vì khác biệt về môi trường sống mà bước đi trên hai con đường hoàn toàn khác nhau, hay là muôn nẻo quy về một lối.”

Lâm Họa Mi điềm nhiên nói: “Đều có cả, cô cũng thấy rồi đấy.”

Có cặp sinh đôi hoàn toàn trái ngược về tính cách, như Miêu Miêu và Đình Đình. Có cặp thì lại đi về chung lối như Chân Noãn và Hạ Thời. Hay là như...

“Khi thương tổn đến bản thân mình, bà cũng biết thế nào là đau đớn. Nhưng dù là vậy, bây giờ bà vẫn không đặt mình vào hoàn cảnh người khác.”

“...”

“Giáo sư Lâm, qua 8 giờ sẽ có rất nhiều gia đình bị bà hủy diệt, bà đều không để tâm sao? Trong đó sẽ có những người mẹ và cũng có những đứa trẻ vô tội.”

Lâm Họa Mi hờ hững: “Tôi sẽ không khuyên Thiên Dương từ bỏ, bởi vì tôi sẽ không buông tay. Nếu lo lắng như vậy thì các người bỏ cuộc trước đi.”

Từng giây tích tắc trôi qua, kim giây và kim phút trên màn ảnh cuối cùng cũng gặp nhau ở số 12, còn kim giờ chỉ đúng vào số 8. Chân Noãn lặng thinh.

Lâm Họa Mi nhướn mày nói: “Cô đi đi, tối nay nhà hát lớn Dự Thành sẽ có hàng vạn người đi xem đại nhạc hội giao hưởng mùa xuân, xảy ra vụ nổ lớn như vậy thì tiếp theo các người sẽ phải mở đầu sứt trán ứng phó một lúc lâu đấy”. Bà ta cười nhạt, “Tuy năm đó đám người Đới Thanh báo cáo sai quân tình, nhưng tôi cũng không thể tha thứ cho kẻ đã hạ lệnh tiêu diệt sau khi nhận được tình báo đó. Con của hắn hôm nay làm nhạc trưởng, cả nhà bọn họ đều sẽ đi xem”

Sắc mặt Chân Noãn tái nhợt, nói: “Giáo sư Lâm, bà thật đáng sợ. Bà đã trả thù đến mất lý trí rồi, bọn họ hoàn toàn không làm gì sai.”

“Cô còn ở đây làm gì?”

Chân Noãn cảm điện thoại đến, nhẹ giọng hỏi: “Giáo sư Lâm, không phải bà muốn biết Kỷ Pháp Lạp đang ở đâu sao?”

Cô lướt mở điện thoại di động, mở đến Wechat rồi bấm nhẹ vào cho Lâm Họa Mi xem

Đó là tin nhắn thoại được gửi đến vào lúc 7 giờ 30 phút, giọng nói Kỷ Pháp Lạp vui vẻ vang lên: “Chị Noãn Noãn, bên ngoài lạnh quá, em vào nhà hát lớn trước rồi chờ chị ở hàng ghế ngồi nhé. Nhạc hội giao hưởng mùa xuân năm nay nhất định sẽ siêu tuyệt đấy.”

Lâm Họa Mi bàng hoàng, sắc mặt xám ngoét, trong khi phía sau chiếc điện thoại di động là đôi mắt tĩnh lặng màu hổ phách của Chân Noãn: “Xin lỗi, quên nói cho bà biết, tôi đã hẹn Pháp Lạp đến nhà hát lớn Dự Thành nghe hòa nhạc. Giáo sư Lâm, mới vừa rồi tôi đã khuyên bà bỏ quả bom kia đi. Tôi khuyên bà rồi, nhưng sao bà... lại không nghe chứ?”

Trên đường trở về Cục, Chân Noãn mới bước lên bậc thềm cao ốc văn phòng liền nhận được điện thoại của Lâm Tử, báo rằng Lâm Họa Mi đã tự sát, thắt chân thành sợi dây treo cổ trên tivi.

Cô cúp điện thoại, đứng thần thờ một lúc lâu trong gió đêm, mở Wechat lên rồi bật tin nhắn Kỷ Pháp Lạp vừa gửi đến nghe:

“Chị Noãn Noãn, buổi hòa nhạc đã kết thúc rồi sao chị còn chưa đến nữa, biểu diễn đặc sắc như vậy mà chị đã đi đâu thế?”

“Pháp Lạp, chị vương chút chuyện, em về nhà nghỉ ngơi sớm nhé.” Cô dùng Wechat không thành thạo, thử hai lần mới gửi lời nhắn đi được.

Cô lại cảm điện thoại ngắt ngớ, đôi mắt ươn ướt. Cô không biết dùng Wechat, cũng không có QQ. Đội trưởng cũng không thích những thứ này, thậm chí còn không thích gửi tin nhắn. Vì vậy, trong điện thoại của cô không hề lưu lại chút dấu vết nào liên quan đến anh, dù chỉ là một câu chúc ngủ ngon trong một mẫu tin nhắn ngủ.

Thậm chí họ còn chưa kịp chụp chung một tấm ảnh. Anh đã đi rồi, biến mất hoàn toàn trên cõi đời này mà không hề để lại một vết tích nào cả, như thể chưa từng đến đây bao giờ.

Cô đứng trong gió rét đêm đông, một thân cô quạnh, một lòng thê lương.

Cô lên tầng và nói với Đội trưởng Đàm muốn gặp Thiên Dương lần nữa.

Lần gặp lại này, Thiên Dương đã bình tĩnh hơn nhiều. Chân Noãn từ tốn ngồi xuống, im lặng nhìn gã thật lâu mới cất lời: “Giáo sư Lâm đã tự sát.”

Thiên Dương ngược mắt.

“Chết rồi.”

Gã lạnh lùng siết chặt bàn tay, cảm nghiêng đến bạnh ra: “Các người đã làm gì bà ấy?”

“Tôi mở cho bà ta nghe tin nhắn được gửi đến vào lúc 8 giờ 1 phút.” Chân Noãn bật tin nhắn thoại Wechat lên.

Về mặt Thiên Dương đột nhiên biến sắc: “Các người đã sớm biết địa điểm vụ nổ?”

“Không phải chúng tôi, mà là Đội trưởng.” Chân Noãn cắt điện thoại, “Anh ấy đã đoán được anh sẽ chuẩn bị cho mình một kế hoạch bảo đảm cuối cùng. Lúc Vương Tử Hiên chết, trên bộ đồ vệ sĩ giả trang của anh có viên kim loại được tạo ra từ máy hàn và máy cắt. Nhưng trong những lần hành động giết người sau đó của anh lại không xuất hiện điểm khả nghi nào cần cắt kim loại. Anh ấy suy đoán có thể anh đã chế tạo bom và sắp đặt xong xuôi cả rồi. Đội trưởng đi qua rất nhiều nơi, từ khu vui chơi gần 367, sân khấu ngoài trời gần quảng trường nhạc hội đến nhà hát lớn bên cạnh công viên Hải Dương... nhiều... nhiều lắm. Anh ấy nghiên cứu từng địa điểm một, tưởng tượng nếu mình đặt bom thì sẽ đặt ở nơi nào. Sau đó, qua chất liệu thép và đồng thau của đường ống thông gió dưới lòng đất nhà hát lớn, anh ấy xác định địa điểm chính là ở đây. Anh đã cắt ống sắt rồi bỏ bom vào, sau đó hàn kín lại. Anh ấy tra xét danh sách tiết mục trình diễn của từng đêm hòa nhạc và đoán biết là vào tối nay, nhưng vẫn gọi chuyên gia gỡ bom tháo bỏ chúng trước đó vài ngày.”

Thiên Dương lạnh giọng: “Cô dùng tin tức giả bực từ giáo sư Lâm”

“Không.” Giọng Chân Noãn còn lạnh hơn cả gã, “Tôi chỉ muốn cho bà ta biết mùi vị của việc hại người hại mình và mất đi người mình yêu thương là thế nào. Tôi định ngày mai sẽ nói cho bà ta biết Kỷ Pháp Lạp vẫn chưa chết, nhưng bà ta đi quá vội vàng, có thể là vì muốn nhanh chóng xuống dưới nói lời xin lỗi với con gái và cũng nói xin lỗi với cả Thẩm Dục nữa.”

Mặt mày Thiên Dương nhăn nhó.

Chân Noãn hắt cằm lên, liếc nhìn gã: “Có lẽ anh không tin, nhưng tôi biết tất cả đã sớm nằm trong kế hoạch của Đội trưởng, từ việc anh sẽ bị phán tử hình rồi tôi sẽ khuyên giáo sư Lâm đến việc bà ta sẽ tự sát.”

Con người mang tên Ngôn Hàm ấy chính là người đàn ông của cô, dù người đã không còn nhưng cô vẫn muốn giữ tôn nghiêm cho anh. Cô đứng lên, nhìn xuống đầy ngạo nghễ: “Anh Lam - Thiên Dương, mật thất, xác ướp, bậc thầy chính nghĩa... Anh từng bước dồn ép anh ấy, khiêu chiến anh ấy, đã kích anh ấy chẳng qua cũng chỉ muốn chứng minh anh ấy giống như anh, chứng minh cái gọi là thiện lương vốn chỉ là một thứ xa xỉ và tạm bợ trong tâm hồn khi người ta chưa từng nếm trải sâu sắc hay chưa bị khiêu chiến đến cực hạn mà thôi. Nhưng anh ấy không giống anh, Đội trưởng không hề giống anh. Mọi quan hệ của hai người thật ra rất đơn giản, anh là tội phạm, còn anh ấy là cảnh sát hình sự. Trong cuộc chiến này, anh Lam - Thiên Dương, anh đã thua rồi.”

Gã cười gượng: “Vậy sao?”

“Phải đấy. Giáo sư Lâm không biết người năm đó cứu Ký Pháp Lạp thoát khỏi thôn kia là Đội trưởng, nhưng anh chắc chắn biết. Anh Lam - Thiên Dương, lẽ nào anh vẫn không hiểu rõ, kể từ khoảnh khắc đó, có lẽ bản thân của Đội trưởng cũng không nghĩ đến, một hành động lương thiện của anh ấy đã châm lên ngòi nổ tiêu diệt kế hoạch T.”

Thiên Dương sững sốt, trong nháy mắt hiểu ra lời cô nói, nhất thời như bị sét đánh, kinh ngạc không thể thốt nên lời. Còn Chân Noãn dứt lời cũng không hề nán lại, liền quay người bỏ đi.

Đêm đã khuya, Chân Noãn một mình trở về nhà Ngôn Hàm, đưa tay đẩy cửa chỉ thấy hàng hiên tối đen như mực. Cô tựa lưng vào cửa, đôi chân có gượng suốt ngày dài bắt đầu bủn rủn vì bị chuột rút, sắc mặt cô trắng bệch dưới hàng hiên mờ tối.

Cô trượt xuống theo cánh cửa, ngồi bệt xuống đất, ôm lấy thân thể run rẩy của mình, nước mắt tuôn rơi như mưa. Trong hành lang rõ ràng vẫn còn hơi thở của anh, nhưng người đã không còn ở đây nữa.

Cô trốn trong góc tối, ban đầu chỉ là những giọt nước mắt lặng lẽ nhưng dần dà đã biến thành tiếng nức nở, đến cuối cùng là gào khóc. Cô quỳ rạp trên đất giữ chặt lồng ngực, đau đớn như muốn khóc ra tim mình.

Giống như những lời cô đã từng nói với Đàm Ca và Lam - Thiên Dương, trước khi chết Ngôn Hàm suy nghĩ gì cô đều biết, cô biết hết cả.

Cô biết tất cả kế hoạch của anh. Kế hoạch truy bắt Tutor quý án và tiêu diệt sạch sẽ kế hoạch T để cả đời cô không còn phải lo lắng, cô biết hết. Ngay cả việc anh ghen tị với Thẩm Dục, muốn dùng cái chết để bản thân khắc sâu vào lòng cô, cô cũng biết.

Bây giờ hay rồi, Đội trưởng, anh đã thắng, quay trở về có được không?

Cô đau như bị rút gân cắt xương, cuộn tròn trên mặt đất, khóc đến tay chân co rút, giọng khàn đặc và nước mắt đều đã cạn khô. Cô khóc đến không còn sức lực, ngã trên mặt đất thân thờ nhìn đầm đìa vào bóng tối, sụt sùi nơi sống mũi. Xung quanh vô cùng yên tĩnh, không còn tiếng bước chân quen thuộc, cũng không còn ai nhẹ nhàng bật đèn cho cô, càng không có người ôm lấy cô và hôn lên gương mặt đầm nước mắt của cô.

Cô dờ dẩn như thế không biết bao lâu thì nghe được tiếng mèo kêu lanh lảnh. Hai con mèo Amoxi và Cilin đến gần liếm đi nước mắt trên mặt cô. Cô mím môi, dòng nước mắt uất ức nóng hổi trào ra, cô ôm chúng vào lòng: “Amoxi, Cilin... Đội trưởng chết rồi... làm sao đây... Sau này chị phải làm sao đây?”

Ngay cả tiếng kêu meo meo của Amoxi và Cilin cũng trở nên bi thương vô hạn. Cô ôm hai chúng nó đến bãi cỏ, bỗng phát hiện thân thể Penixilin đã lạnh, nó cũng chết rồi. Nó là do A Thời để lại để làm bạn với Ngôn Hàm, anh không còn nên nó cũng đi theo sao?

Amoxi, Cilin vây xung quanh mẹ mình, cọ cọ lại liếm liếm, kêu meo meo. Chân Noãn lau khô nước mắt, đắp chăn cho Penixilin rồi ôm lấy hai chú mèo con đi vào phòng ngủ.

Khuya mùa đông giá rét, cô ôm hai con mèo chui rúc trong chăn, nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Trời lạnh như vậy nhưng cô không còn túi giữ ấm, cũng không còn Đội trưởng nữa.

Cô lau nước mắt, đột nhiên nghĩ đến gì đó liền lập tức bước xuống giường lục lọi. Thư từ, máy ghi âm, camera, giấy tờ... Lẽ nào lúc anh định tìm cái chết không có gì muốn nói với cô sao? Cô lục tung cả căn nhà bừa bộn, nhưng chẳng thấy gì cả.

Cô chạy đến văn phòng ngay trong đêm, xáo tung cả chỗ làm việc. Nhóm Quan Tiểu Du không can ngăn cũng không khuyên được, đành đưa mắt nhìn cô lục lọi khắp nơi như điên. Nhưng anh không để lại gì cả, dù chỉ là một mảnh giấy hay một câu nói.

Trong khoảnh khắc này, cô mới biết lời nói hôm đó ở bệnh viện đã tổn thương anh nặng nề thế nào. Khi anh lựa chọn đi tìm cái chết, ngay cả một câu nói cũng không chịu để lại cho cô.

Đội trưởng đã chết, nhưng cô lại kiên định và tin tưởng anh vô hạn. Cô đoán lúc Hoàng Huy chui vào máy sấy, anh đang chăm chú nhìn vào mặt nữ trong tay Thân Hồng Ứng. Trong mật thất màu đỏ, anh thoáng do dự khi tìm được súng nhưng lại không cầm. Thiên Dương nói là anh cố ý không lấy để khiến người khác nghi ngờ lẫn nhau có súng, ghen nhóm ác niệm trong họ. Nhưng điều này cũng có thể hiểu là anh đang tự kiểm chế vì sợ mình cầm súng sẽ không nịn được mà giết người, cầm hay không đều là quý kế của Thiên Dương.

Anh không cứu Thân Hồng Ứng, cô có tư cách gì trách anh chứ. Giờ phút này, cô đau khổ đến mức mong Thiên Dương lập tức chết quách đi. Sự phẫn

nộ của anh trước cái chết của Trình Phóng cũng không phải là giả ư?

Nhưng những suy đoán này đều đến quá muộn màng, không thể nào chứng thực được nữa. Nhưng không chứng thực được cũng không sao, cô không cần anh giải thích nữa, không cần nữa.

Tại sao lúc anh còn sống, cô lại muốn giận anh, muốn anh giải thích? Tại sao khi anh chết rồi, cô lại không cần bất cứ lời nói nào cũng tự mình tìm ra tất cả để giải thích và tha thứ, thậm chí là tô điểm thêm cho anh? Tại sao nhất định phải khi anh chết rồi... mới phát hiện anh còn quan trọng hơn cả quan niệm đúng sai trong cô... Anh là quan trọng nhất?

Cô ôm lấy mình, ngồi trên đất òa khóc tức tưởi.

Quan Tiểu Du đau lòng cào xé, mấy lần hé miệng nhưng lại không nói được gì. Cô đưa Chân Noãn đến phòng nghỉ ngơi, dỗ cô ấy ngủ rồi trở về Phòng thí nghiệm tiếp tục công việc. Sau khi Thiên Dương bị bắt, rất nhiều công việc lấy chứng cứ, đối chiếu đều phải nhanh chóng hoàn thành để chuyển giao cho viện kiểm sát tiến hành phán quyết.

Tiểu Du đang nhìn kính hiển vi thì trợ lý ôm tài liệu đi vào: “Chị Tiểu Du, thông tin DNA của Thẩm Dục còn chưa lấy được, trong cơ sở dữ liệu cũng không có.”

“Người đã chết rồi, có lẽ sau này cũng không còn tác dụng gì nữa.” Quan Tiểu Du bình thản nói, không nghiêm cẩn như ngày thường. Thấy trợ lý hoang mang, cô liền đổi lời, “Nhưng cũng phải nhập vào lưu trữ. Để tôi đi, em xem kính hiển vi giúp tôi.”

“Được ạ.”

Quan Tiểu Du đến nhà vệ sinh trước. Cô rút một tờ giấy trong tập hồ sơ ra, châm diêm đốt nó thành tro bụi rơi xuống bồn cầu rồi giặt nước xối sạch. Cô lại ôm tập hồ sơ đến phòng tài liệu, vào bên trong một lúc lâu mới bước ra ngoài đến phòng nghỉ ngơi thăm Chân Noãn.

Chân Noãn đã ngủ, trên gối ướt đầm. Quan Tiểu Du không nói gì, cô nhớ đến lời mình từng hỏi Đội trưởng Ngôn. Anh chết như vậy không sợ Noãn Noãn đau lòng sao? Anh trả lời rằng sẽ đau, nhưng chỉ khi anh chết cô ấy mới có thể từ từ hiểu được nỗi đau mười năm qua của anh, và cũng chỉ khi anh chết thì địa vị của anh trong lòng cô mới có thể vượt qua Thẩm Dục.

Tiểu Du nhẹ nhàng đóng cửa lại, thầm tự hỏi gối của Noãn Noãn phải ướt bao lâu nữa đây?

Lễ truy điệu của trường khoa Bạch được cử hành vào ngày Chủ nhật, rất nhiều dân chúng đã tham gia, hoa tươi phủ kín cả nhà tang lễ. Lão Bạch trẻ tuổi trong hình chỉ mới có hai mươi lăm, đang mặc đồng phục cảnh sát, nghiêm túc và sáng láng.

Chân Noãn ngồi trong góc, nhìn mọi người lui tới phúng viếng. Quan Tiểu Du đi đến bên cạnh cô hỏi: “Đang nghĩ gì thế?”

“Nghĩ đến Lão Bạch.” Cô đáp, “Lại nghĩ đến Đội trưởng.”

Ngôn Hàm đã không còn là cảnh sát nên không có lễ truy điệu nào dành cho anh, rất nhiều người không biết đến sự hi sinh của anh, lại còn cho rằng hai chữ “Ngôn Hàm” này đại diện cho một Đội trưởng điều tra hình sự thất bại.

Quan Tiểu Du biết cô đang nghĩ gì, liền an ủi: “Noãn Noãn, anh ấy là tài giỏi nhất. Người ngoài không biết, nhưng trong hồ sơ và lịch sử của chúng ta sẽ vẫn luôn ghi lại.”

“Phải, anh ấy là tài giỏi nhất.” Chân Noãn lẩm bẩm, rung rung mỉm cười, “Một kế hoạch T như thế lại vì một hành động của anh ấy mà bắt đầu sụp đổ. Tất cả đều đã định trước.”

Tất cả đều do định mệnh an bài.

Mười năm trước, Ngôn Hàm cứu được con gái của Tutor - Lâm Họa Mi trong hành động Ngân Kiếm. Lâm Họa Mi làm tưởng con gái út đã chết, này sinh mâu thuẫn với đồng bọn. Đến lúc Tina phản bội kế hoạch T, bà ta vô cùng nghiêm khắc thi hành quy định không thể bỏ qua cho phản đồ, trộm Tina đã là người sống thực vật trong viện điều dưỡng ra ngoài rồi giết hại, khiến Tim - Phó Viện trưởng Tần và cũng là cha nuôi của Tina nản lòng thoái chí.

Trình Dung và Phó Viện trưởng Tần bàn bạc xử lý Bạch Quả thế nào, họ cho rằng trẻ con ngây thơ dễ lừa nên phải diệt trừ... Rồi đến tất cả mọi chuyện sau đó...

Hệt như những quân bài domino, Ngôn Hàm đẩy ngã quân đầu tiên, thế là cả kế hoạch T sụp đổ theo một quỹ đạo không thể đoán trước như là nhân quả trong đời. Khi đó, nào ai biết được tất cả đều chỉ bắt đầu từ một hành động cứu người của cậu thiếu niên Ngôn Hàm.

Quan Tiểu Du hỏi: “Từ chức rồi cậu định đi đâu?”

“Về Thâm Thành.” Chân Noãn nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, “Về nhà.”

Nhà mình và Đội trưởng ở đây.

Một mùa đông nữa lại đến. Bao lần Chân Noãn tan việc ngồi xe buýt đều nhìn bầu trời xanh thẳm và bóng cây rậm rạp, mà lòng thầm nghĩ quả nhiên Đội trưởng không gạt cô, mùa đông Thâm Thành thật ấm áp. Đội trưởng từng nói rằng nếu trở về Thâm Thành, anh sẽ không làm cảnh sát nữa, nhưng anh

tôn trọng cô và sẽ để cô tiếp tục làm công việc pháp y mình yêu thích. Nhưng cô không làm

Cô làm giảng viên trong trường đại học, dẫn dắt đám sinh viên pháp y trẻ tuổi và giảng bài cho họ. Cô vẫn ngượng ngùng và sợ người lạ, cũng không thích nói chuyện, may mà công việc chủ yếu chỉ là giảng dạy.

Dù trên ngón vô danh của cô đã đeo nhẫn, nhưng vẫn có rất nhiều người theo đuổi cô, từ người thành đạt ngoài xã hội đến đồng nghiệp trong đại học, thậm chí là cả sinh viên. Thế nhưng cô hờ hững với tất cả, ngoại trừ thời gian lên lớp thì đều ở nhà, cũng rất hiếm khi giao thiệp với đồng nghiệp.

Hôm nay là ngày mừng Tám tháng Chạp nên tan lớp hơi trễ, cô mua thức ăn ở đầu ngõ rồi lê bước chậm chậm trở về nhà. Căn nhà màu xanh lam vẫn đẹp tựa bức tranh, ba mẹ cô đã đi Úc nghỉ dưỡng tám nắng.

Cô ở nhà một mình, rửa rau nấu com, một mình ăn com rồi rửa bát, lại nấu cháo mừng Tám tháng Chạp. Hương cháo thơm ngào ngạt.

Thời gian buổi tối dài đằng đẵng, cô tưới nước cho hoa cỏ trong vườn, cắt tia bụi cây, quét dọn lá rơi, cho cá và Amoxi, Cilin ăn xong thì mang hai con mèo kia ra chơi đu dây mãi cho đến khi trời tối.

Cháo đã nấu xong, Chân Noãn múc thêm một bát nữa, ngồi dưới ánh đèn dịu dàng từ từ thưởng thức.

Cô ăn xong rồi lại rửa bát đem cất, sau đó lên lầu đi tắm. Cô không dùng mạng xã hội, tắt điện thoại leo lên giường rồi rúc vào trong chăn đọc quyển tiểu thuyết Anh biết gió đến từ đâu của Cửu Nguyệt Hi.

Cô đọc suốt mấy ngày nay, đến hôm nay là kết thúc. Cô tắt đèn rồi cuộn mình trong chăn, mắt nhắm lại một lúc lâu nhưng không sao ngủ được.

Ánh trăng bàng bạc chiếu qua khung cửa sổ xanh lam, đẹp tựa trong mơ. Cô lại nhớ đến Đội trưởng.

Giữa vạt vật tĩnh lặng, nỗi nhớ như chất độc ăn mòn lục phủ ngũ tạng của cô, khoét sâu vào tận xương tủy. Cô đau đến mức co cuộn lại, cắn đầu gối, nước mắt từng giọt từng giọt thấm lạnh rơi xuống.

Một năm trôi qua, cô càng lúc càng nhớ đến anh, càng lúc càng đau và càng lúc càng khổ sở. Mười năm quá khứ của anh thì ra đã trôi qua từng ngày như vậy.

Ban đầu, cô khờ dại bảo anh buông bỏ, đến hôm nay mới cảm giác sâu sắc từ chính bản thân, mới biết không cách nào có thể bỏ xuống được.

Cô nhớ Đội trưởng quá...

Cô nắm chăn len lén lau nước mắt, nhưng hốc mắt cứ không ngừng dâng trào từng dòng lệ nóng. Thế giới thật yên tĩnh, chỉ có một mình cô, ngay cả tiếng khóc cũng lặng thinh.

Bỗng nhiên, bóng trăng lay động, đêm yên tĩnh truyền đến tiếng lá cây xào xạc. Cô sững sờ, nín thở lắng nghe. Dường như có ai đó đang trèo lên giàn hoa của cô.

Cô vén chăn ngồi dậy, một bóng người cao ráo gầy gò hiện ra dưới ánh trăng. Ngay sau đó là tiếng gõ cửa “cốc cốc”, chỉ hai tiếng nhẹ nhàng gõ lên cửa sổ phòng cô.

Lòng cô rung động theo nhịp gõ, hô hấp ngưng trệ nhưng không hề sợ hãi, dường như có một cảm giác tâm linh tương thông của số mệnh.

“Cốc, cốc!” Anh đang gõ cửa.

Cô lê đến cạnh cửa sổ, qua góc cửa gỗ chỉ thấy mái tóc ngắn gọn gàng và vành tai hằn vết sẹo của anh. Cô nắm chặt chăn ngồi trên giường, run giọng: “Anh...” không kịp hỏi “là ai” nữa.

“Anh đây.” Giọng nói khàn khàn khác thường, thậm chí có chút xa lạ.

“Đội trưởng!” Trong nháy mắt, nước mắt cô tuôn trào như đê vỡ, lao đến kéo cửa gỗ ra.

Dưới bóng cây đong đưa, ánh trăng bạc dát lên toàn thân anh. Anh khẽ gọi: “Mèo Con!”

Ngày hè của nhiều năm trước đó, cũng chính ở nơi đây, cô thiếu nữ ngồi trên chiếc xích đu, thành kính nói: “Socrates thân yêu thà chết không từ bỏ tín ngưỡng.”

Cậu thiếu niên ôm guitar bass ngẩng đầu: “Ồ, A Thời, vậy tín ngưỡng của em là gì?”

“Rất đơn giản thôi, chỉ một chữ thôi.” Cô nghiêng đầu khẽ mỉm cười, “Thiện.”

Thà chết không từ bỏ tín ngưỡng.

“Ồ.” Anh nói ra tâm tư của cô, “Tín ngưỡng cuộc đời này, thà chết cũng không từ bỏ.”

“Anh Tiểu Hóa, vậy tín ngưỡng của anh là gì?”

“Cũng một chữ thôi.” Anh nói, “Em.”

Ngoại Truyện

Ngôn Hàm ôm trái tim đau như thùng trăm nghìn lỗ, chậm chạp lão đảo trở về văn phòng. Anh ngã quy trên sofa, sắc mặt trắng bệch, đau đến cả người ướm đầm mồ hôi.

Lời nói vừa nảy của Thiên Dương như hàng nghìn con dao băng, xoáy vào tim anh đến máu tươi đầm đìa. Hóa ra năm đó A Thời của anh đã làm chuyện như vậy.

Anh không thể tưởng tượng được cảnh tượng khi ấy, chỉ vừa nghĩ đến thôi là nước mắt anh đã tuôn ra như điên. Anh ôm mặt, co rụt, òa khóc thất thanh.

Lúc hay tin Ngôn Hàm từ chức, Quan Tiểu Du không hề kinh ngạc. Hôm đó, khi Ngôn Hàm và Thiên Dương trò chuyện trong căn phòng ở cuối hành lang, các đồng nghiệp ở đầu này chờ đợi, nhưng cô không để ý đến mọi người, lén đi đến nghe lén. Đàm Ca cũng không ngăn cản, xem như ngầm đồng ý.

Cô nghe được tất cả, những nội dung kia vượt xa tưởng tượng và sức chịu đựng của cô. Cô che miệng, mắt mở to, hai chân run rẩy.

Bây giờ, cô đã bình tĩnh trở lại. Cô suy đoán xem Ngôn Hàm định làm gì. Tin anh từ chức được truyền đi, cô ngầm nhận ra manh mối nào đó.

Cũng vào lúc này, phòng nghiệm chứng đã căn cứ vào bùn đất trong vết bánh xe mô-tô, viên kim loại và dấu vết kiểm nghiệm được từ những vật chứng khác, đưa ra phát hiện vô cùng hữu ích. Đồng nghiệp trong đội về lại sơ đồ phân tích đại khái hành động của Thiên Dương trong những ngày qua.

Ngôn Hàm rất hiểu Thiên Dương, anh đoán gã nhất định sẽ đặt bom tại nơi nào đấy, viên kim loại được tạo ra từ máy cắt chính là bằng chứng. Anh đoán Thiên Dương sẽ dùng người ở nơi này làm con tin làm điều kiện để gã, Kỳ Pháp Lạp và Lâm Họa Mi an toàn rời khỏi. Nhưng đến lúc đó gã sẽ không ở địa điểm vụ nổ nữa, vậy làm sao có thể cài đặt giờ hẹn cho quả bom rồi rời đi? Nhất định nơi đó có con tin mà cảnh sát không tài nào giải cứu được trong thời gian ngắn.

Chỉ có nhà hát lớn tại quảng trường âm nhạc và công viên Hải Dương mới có sức chứa gần vạn người. Nhưng nhà hát lớn sắp trình diễn một buổi hòa nhạc, còn dấu vết Thiên Dương để lại cũng cho thấy gã đã từng đến quảng trường âm nhạc và công viên Hải Dương.

Sau đó trong đội sắp xếp lại toàn bộ chứng cứ rồi suy luận và phân tích, xác định Lâm Họa Mi chính là đồng phạm nên quyết định giam giữ bà ta. Đồng thời, họ cũng gọi đội gỡ bom bí mật đến nhà hát tháo gỡ.

Tất cả được tiến hành đầu vào đấy, nhưng Quan Tiểu Du trước sau vẫn chú ý Ngôn Hàm. Kể từ sau cuộc nói chuyện với Thiên Dương, cô đã gặp lại anh nhưng phát giác anh yên lặng đến đáng sợ, không nói lời nào.

Lúc người tổ nghiệm chứng đi theo tổ gỡ bom kiểm tra, Quan Tiểu Du chú ý thấy xe Ngôn Hàm rời khỏi hàng ngũ nên đã cẩn thận bám theo. Ngôn Hàm lái xe rất nhanh, Quan Tiểu Du bị mất dấu trong nháy mắt. Khi xe dừng lại, cô mới nhận ra mình đã đến vùng ngoại thành, là tuyến đường quen thuộc. Xung quanh đây không phải là... bãi rác Dương Minh sao?

Hồ rác số 36.

Cô đi theo sang đó, trông thấy mấy chiếc xe cần cẩu bị bỏ không bên cạnh hồ rác và cả xe việt dã của Ngôn Hàm, nhưng người thì không thấy đâu.

Cô đi đến bên cạnh hồ nhìn xuống, bên dưới là đáy hồ chôn rác khổng lồ xám xịt một vùng, thoạt nhìn không có gì cả, chỉ khi rác rưởi bị đào đi mới để lộ ra lớp đất cát xen lẫn những mảnh rác vụn.

Ngôn Hàm đi đến bên dưới chỗ cô đang đứng thì dừng lại, anh ngồi xổm trên mặt đất rồi bới “mặt đất” ra. Quan Tiểu Du nheo mắt lại, lúc này mới phát hiện trên mặt đất dường như đang đầy một tấm ván gỗ, bên dưới hẳn đang chôn thứ gì đó. Trong khoảnh khắc giờ tấm ván lên, Ngôn Hàm bắt giác lùi về phía sau rồi quay đầu đi, như thể bị thứ không nhìn thấy kia làm sợ.

Anh nhanh chóng đóng tấm ván lại, ấn thử vài cái kiểm tra độ lực, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh. Quan Tiểu Du lập tức ẩn nấp, lại vội vàng lái xe đi.

Cô canh chừng ở một con đường khác gần bãi rác, chờ một lúc đến khi thấy xe Ngôn Hàm rời đi mới quay trở lại hồ rác lần nữa. Cô bắt chước Ngôn Hàm ấn thử tấm ván gỗ kia, nó mỏng manh đến bất ngờ. Cô giờ lên xem thử, mùi axit sulfuric nồng nặc xộc vào mũi, hun cô chảy cả nước mắt.

Cô đẩy vội nấp lại, phui phui lòng bàn tay rồi đi lại dưới đáy hồ về đang nghĩ ngợi. Là axit sulfuric đậm đặc. Đây là màn tái hiện hoàn mỹ cảnh tượng gặp nạn năm đó của Hạ Thời. Đội trưởng Ngôn muốn dùng việc này giết chết Thiên Dương ư? Cô có nên phá hỏng không?

Chứng kiến tận mắt tất cả những chuyện ác của Thiên Dương làm, Quan Tiểu Du cũng rất căm hận và phẫn nộ, nhưng đành bất lực. Bởi vì Lâm Họa Mi đã khiến tất cả mọi cố gắng của họ, khiến sự hi sinh của đội phó Trình, Lão Bạch và Thẩm Dực đều trở thành con số không.

Cô siết chặt bàn tay vang lên tiếng răng rắc, run rẩy trong gió lạnh. Bất kể kết cục của Thiên Dương ra sao, cô đều không thể để Đội trưởng Ngôn làm chuyện như vậy.

Lái xe trở về Cục, Quan Tiểu Du nhìn thấy xe Ngôn Hàm đang đỗ trong sân, cô nhanh chóng tìm thấy anh đang đứng trong nhà xác. Cách tấm cửa kính, cô thấy Ngôn Hàm đứng trước hộc tủ chứa xác nào đấy. Đó là Thẩm Dục. Cô lại thấy Ngôn Hàm cúi người xuống, dường như đang chạm vào thi thể Thẩm Dục trong tủ. Cô không thấy rõ anh đang làm gì, nhưng anh thoáng ngừng lại, ngay sau đó cong khoe môi lên như cười tự giễu.

Gương mặt gầy gò với những đường nét rõ ràng càng lộ rõ về mĩa mai ấy, dường như thấp thoáng nụ cười tuyệt vọng không còn thiết sống. Ngay khoảnh khắc này, trong đầu Quan Tiểu Du chẳng hiểu sao lại xuất hiện một ý nghĩ kỳ lạ, cô đột nhiên đỏ mặt hồi lạnh đảm đũa.

Ngôn Hàm không muốn đích thân giết chết Thiên Dương, anh muốn bị Tutor giết chết và để lại chứng cứ giống như Thẩm Dục, khiến Thiên Dương bị bắt và chịu phán quyết tử hình. Nhưng nụ cười vừa nãy của anh là đang chế giễu mình đã khiến Thẩm Dục hi sinh vô ích, cười nhạo bản thân không sánh bằng Thẩm Dục đã chết kia trong lòng Chân Noãn, hay là ý gì khác?

Quan Tiểu Du lùi về sau vài bước rồi lại cất bước quay trở lại. Lúc đẩy cửa vào, Ngôn Hàm đang chậm rãi đóng tủ chứa xác. Máy ngày qua, anh đã gây sọt hấn đi. Quan Tiểu Du kìm nén đau lòng và thương tiếc, khẽ hỏi: “Noãn Noãn vẫn khỏe chứ?”

Chuyện xảy ra lúc đến bến tàu giải cứu Chân Noãn hôm đó, cùng chuyện Chân Noãn mất tự chủ trong phòng bệnh, Quan Tiểu Du đã tận mắt nhìn thấy và cũng có nghe thấy.

Cô đi theo Đội trưởng Ngôn nhiều năm như vậy, không tài nào tưởng tượng được những năm qua anh đã sống thế nào, cũng không thể nào miêu tả được cái tên A Thời này có ý nghĩa đến thế nào với anh. Thế nhưng, Chân Noãn đã mất đi trí nhớ, dù cố gắng ra sao cũng không nhớ lại được, như thể sau khi kéo dài nhiều năm đến cuối cùng vẫn phải nhận án tử hình vậy.

“Vẫn khỏe.” Ngôn Hàm nói.

Anh không có lòng dạ tán gẫu, quay người định đi. Quan Tiểu Du lập tức nói: “Đội trưởng, anh đừng làm chuyện điên rồ.”

Ngôn Hàm không quay đầu lại, đứng ở khung cửa, bóng lưng ngược với ánh đèn trong hành lang.

Tiểu Du cảm lấy điện thoại di động: “Anh... Không đáng đâu. Em...” Em sẽ nói cho người khác ngăn cản anh.

“Đánh đổi một tên sát thủ liên hoàn thông minh đền tội, không đáng sao?”

“Không thể tính toán như vậy.” Cô hấp tấp nói: “Dùng mạng một người đổi lại tương lai mười mấy mạng người, không thể tính vậy được.”

“Dĩ nhiên không thể.” Anh nói: “Cho nên tôi không chọn bất kỳ ‘một’ cá nhân nào đi làm chuyện này, tôi lựa chọn chính mình.”

“Anh... Đội trưởng Ngôn, anh làm như vậy... Noãn Noãn phải làm sao? Cô ấy phải làm sao?”

Anh im lặng thật lâu mới nói: “Chỉ khi mất đi tôi, cô ấy mới có thể thật sự... cảm nhận được nỗi đau sâu thẳm nơi đáy lòng tôi từng chút một. Chỉ khi tôi chết thì vị trí của tôi trong lòng cô ấy... mới có thể vượt qua Thẩm Dục. Tiểu Du, người sống mãi mãi không sánh bằng người chết. Nếu như tôi không có ý nghĩa gì với cô ấy nữa, tôi thà chết đi cho xong.”

Cô ghen ngào: “Chỉ vì một vị trí thôi ư?... Đội trưởng Ngôn, anh không thể như vậy, không thể... Nhất định còn có cách giải quyết khác, chúng ta có thể cùng nhau tìm, mọi người đều sẽ giúp anh...”

“Tiểu Du, tôi đã mệt rồi. Tìm kiếm mười năm...” Giọng anh khàn khàn, mỗi một và tiêu tụy, như thể từ trong ra ngoài đều đã chết lặng, chỉ còn cái xác trống rỗng. “... Tôi đã quá mệt mỏi và muốn được nghỉ ngơi. Em hãy để tôi ngủ một lát đi.”

Thoáng chốc, mắt Quan Tiểu Du đã ươn ướt, nhìn bóng lưng anh biến mất nơi hành lang trong làn nước nhạt nhòa. Cô nắm chặt điện thoại, nhưng cuối cùng vẫn không gọi cho Đàm Ca. Cô vừa nhìn thấy một Ngôn Hàm đã chết. Anh giống như giáo sư Trịnh Dung lúc ban đầu, không còn thiết sống và cũng chẳng có lựa chọn nào khác.

Quan Tiểu Du tự giam mình trong văn phòng, gục xuống bàn yên lặng thật lâu. Cuối cùng, cô lau khô nước mắt, quay trở lại phòng chứa xác lần nữa.

Cô kéo tủ Thẩm Dục ra rồi sững sờ một lúc lâu, cô không biết chuyện tiếp theo phải làm là đúng hay sai nữa. Hay rất đơn giản là đã sai rồi. Nhưng nếu cô không làm vậy thì nhất định sẽ hối hận cả đời.

Cô nhìn gương mặt trắng bệch của Thẩm Dục, run rẩy cắn răng: “Thật xin lỗi, Thẩm Dục, nhưng anh cũng sẽ không hy vọng Đội trưởng Ngôn chết phải không? Tâm nguyện chưa thành của anh không phải là trừng phạt hai kẻ Tutor kia để trả thù cho cô gái năm xưa sao?”

Cô nói xong liền chậm rãi đẩy tủ lại: “Ngày mai, tôi sẽ đến đón anh.”

Sau khi tan việc, Quan Tiểu Du lái xe như bay đến bãi rác Dương Minh. Năm ấy, Hạ Thời rơi vào axit sulfuric đậm đặc không chết không chỉ vì có Thẩm Dục kịp thời cứu cô, mà còn vì Chân Noãn chân chính bị ngấm trong đấy một khoảng thời gian dài đã khiến chỗ axit bị pha loãng một phần. Nhưng Ngôn Hàm lần này là lạnh ít dữ nhiều.

Quan Tiểu Du giơ tấm ván gỗ lên, đổ thùng nước sôi cô đã mua vào. Axit sulfuric đậm đặc sôi trào kịch liệt hơn cả nước sôi trong nồi. Vài giọt axit bắn vào găng tay cô đã đốt thùng một lỗ trong nháy mắt. Cô sợ đến mức vội vàng lùi về sau.

Cô mua rất nhiều nước, nhưng lại không biết rõ thùng axit sulfuric này đậm đặc cỡ nào, cũng không biết định lượng ban đầu là bao nhiêu và rốt cuộc là phải pha loãng bao nhiêu nước.

Cô biết không thể làm quá mức, Thiên Dương đã đặt một tấm gỗ trên miệng thùng, chính là vì muốn nhìn thấy sau khi Ngôn Hàm rơi xuống, tấm ván sẽ bị than hóa dưới tác dụng của axit sulfuric.

Sau khi Quan Tiểu Du đổ nước xong, lại đẩy tấm ván ra một khe hở, thăm cầu nguyện axit sulfuric có thể hấp thu lượng nước trong không khí nhiều thêm một chút.

Đêm đó, Tiểu Du vẫn tăng ca suốt, nghiên cứu tất cả thông tin về Thẩm Dực.

Chiều cao, cân nặng và thân hình của Thẩm Dực đều xấp xỉ với Đội trưởng Ngôn, nếu bị axit sulfuric hủy hoại gương mặt, chỉ nhìn vào dáng vẻ bề ngoài thì rất khó phân biệt.

Mấu chốt chính là DNA. Cô đưa ra quyết định trong chớp nhoáng. Phòng tài liệu có mẫu máu của Đội trưởng Ngôn nên Quan Tiểu Du nghĩ có thể đến lúc đó lên chỉnh sửa lại. Thông tin thì thể của Thẩm Dực đã được phân tích đầy đủ, phần tư liệu này cần phải được xử lý hoặc là... sửa đổi lại.

Cũng chính vào đêm đó, Quan Tiểu Du bất ngờ phát hiện, hóa ra kế hoạch T còn có một cặp sinh đôi nữa.

Cô không ngăn được dòng suy nghĩ của mình, lẽ nào nụ cười chế giễu của Ngôn Hàm trong phòng chứa xác có một ý nghĩa khác? Có thể Ngôn Hàm nghi ngờ Thẩm Dực có quan hệ huyết thống với anh nên muốn kiểm chứng điều đó, cũng có thể anh đã nghĩ đến kế hoạch thay mặt đôi胞胎. Bởi vì ý nghĩ đó mà anh cười nhạo chính mình sao?

Hay có lẽ đây chỉ là suy đoán của cô mà thôi. Cô không biết rốt cuộc ý nghĩ thật sự của Ngôn Hàm là gì.

Ngày hôm sau, các đồng nghiệp vũ trang đầy đủ chuẩn bị áp giải Lâm Họa Mi, Quan Tiểu Du đặt Thẩm Dực vào túi đựng xác rồi đẩy lên xe mình.

Giống như cô đã đoán trước, xe Ngôn Hàm theo kế hoạch sẽ chạy theo phía sau đoàn xe áp giải. Lâm Họa Mi đúng là đã ở trong xe áp tải, nhưng Thiên Dương quả thật đã bị Ngôn Hàm lừa nên cứ đuổi theo xe anh, hai xe càng chạy càng xa.

Quan Tiểu Du không theo sát vì cô biết rõ đích đến của họ. Cô phải đi đến dưới hồ rác, vớt Ngôn Hàm ra rồi ném Thẩm Dực vào. Tuyệt rất lớn nhưng tầm nhìn của cô lại rõ ràng hơn bao giờ hết. Chỉ là cô lại bất chợt nhớ đến câu hỏi của Thiên Dương lúc ngoài phòng họp: “Giới hạn của một người giữ vững bản chất lương thiện rốt cuộc là đến đâu?”

Quan Tiểu Du không biết chuyện tiếp theo mình phải làm rốt cuộc là đang giữ vững hay làm trái lương tâm, nhưng cô không muốn tìm hiểu cận kề điều đó. Cô nắm chặt tay lái, nhìn về con bão tuyết đầy trời và khẽ nói: “Cuối cùng thì mình cũng chỉ là một người bình thường.”

-----HẾT-----

Bạn đang đọc truyện *Socrates Yêu Dấu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.